

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

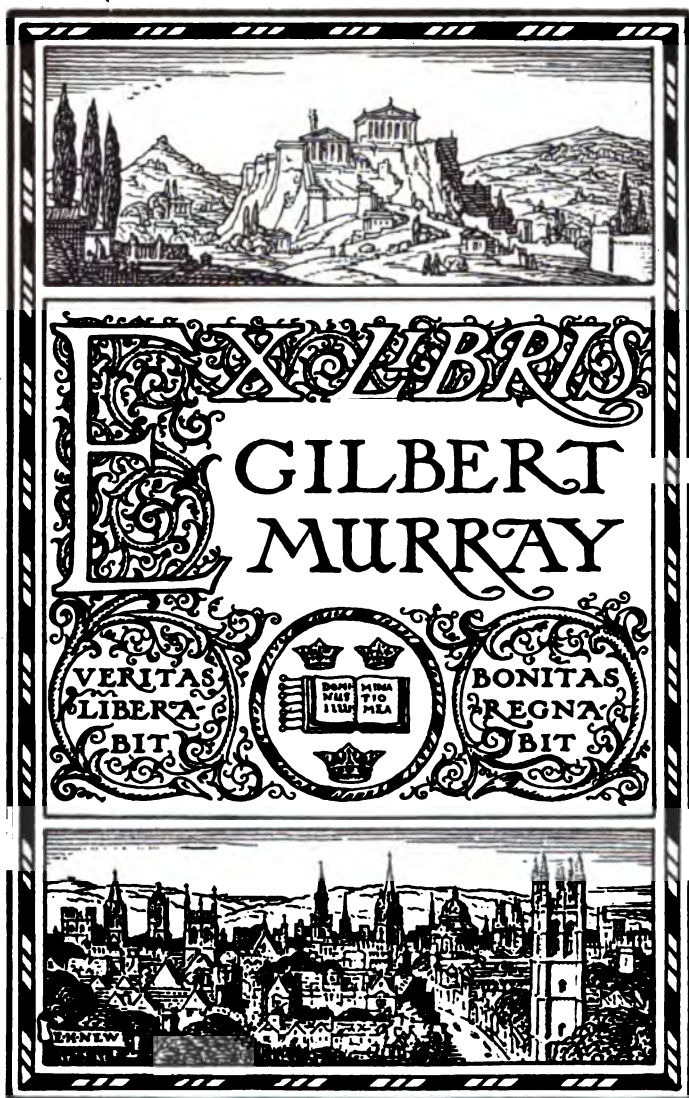
About Google Book Search

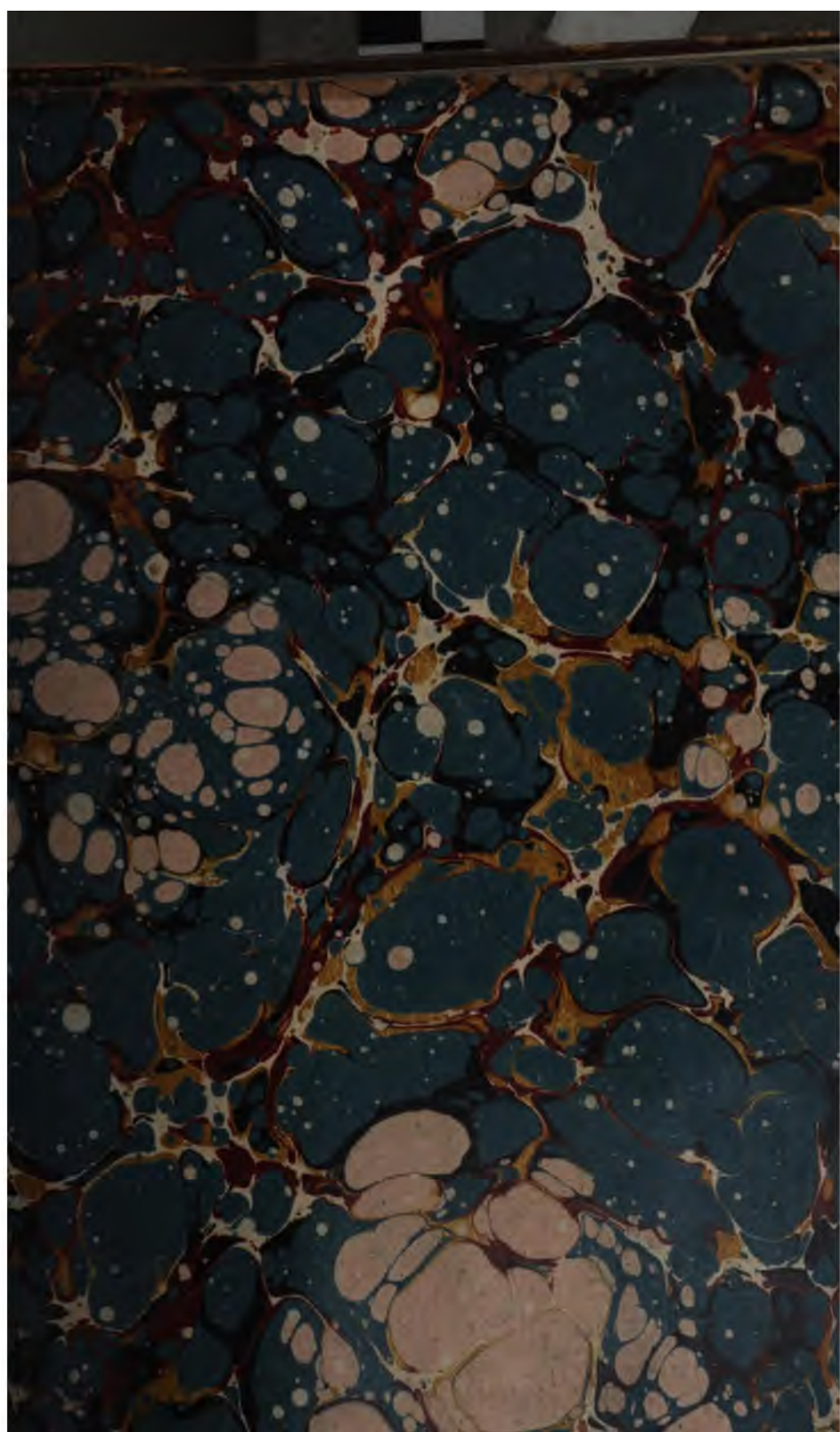
Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

3028777551

100.2 Cob^{Stack}

ASHMOLEAN LIBRARY, OXFORD

This book is to be returned on or before
the last date stamped below.

67 MAY 1993

11 OCT 1993

OBSERVATIONES CRITICAE

IN

SCRIPTORES GRAECOS.

VARIAE LECTIONES

QUIBUS CONTINENTUR

OBSERVATIONES CRITICAE

IN

SCRIPTORES GRAECOS.

SCRIPSIT

C. G. COBET.

EDITIO SECUNDA AUCTION.

LUGDUNI-BATAVORUM,

E. I. BRILL.

MDCCCLXXIII.

PIAE MEMORIAE

OPTIMORUM VIROBUM

IOHANNIS BAKII ET IACOBI GEELII

QUOS VIVOS COLUI

NUNC FATO FUNCTOS DESIDERO.

PRAEFATIO.

„Nulla facile ars ac disciplina plus vel invidiae vel infamiae suscepit quam quae a primario, quod in iudicando cernitur, munere Critica appellatur.” Centum fere anni sunt, ex quo Ruhnkenius his verbis Hemsterhusii *Elogium* exorsus est, necdum longa dies perversa iudicia de arte una omnium praestantissima ex popularium nostrorum animis exemit. Etiamnunc opus est illis, qui Criticae dignitatem et gloriam vindicent et, ut suaviter Ruhnkenius dixit, *innocentiam tueantur*. Etiamnunc hominum vitia ad ipsam artem traducuntur et Critica modo temeritatis et audaciae mater, modo nugatoria syllabarum auceps dicitur et habetur. Sunt qui praeclaram rem iocis facetiisque ludificentur et criticam facultatem urbana dicacitate eludent et rideant. Facile ferimus et non illepidam res est adversarios habere tam ridiculos. Alii aetate et ingenio graviore ingeniosam rem esse opinantur et mentis agitationem non inutilem afferre, sed nihil quod certum et exploratum sit parere posse; itaque ornamentum magis et oblectamentum esse hominibus ingenii

elegantioris, quam omnibus praeclarum et prorsus necessarium disciplinae Litterariae praesidium et adiumentum. Aliis denique res est plena formidinis et suspicionis, qui Criticam artem prope-modum oderunt, omnia quae vera et sincera non sint labefactantem, et ea quoque magna cum libertate convellentem, in quibus errare malunt quam verum videre. Hos si audis, Critici nil nisi difficiles nugas agunt, et ut Socrates Aristophani *λεπτοτάτων λόγων ἱερεύς* appellatur, sic iis Criticorum opera videtur tota versari circa argutias tam subtiles et tenues, quam inutiles et otiosas. Queruntur multi aut indignantur fidem veterum monumentorum sperni et pro nihilo duci, quibus si stari non possit nihil esse satis certum: omnia revocari ad paucorum arbitrium et libidinem quidlibet addentium, dementium, mutantium: non hoc agendum, sed interpretando potius locos difficiles et intricatos expedire oportere, non temere rescribere id quod unusquisque nullo negotio intelligat.

Non sunt hae opiniones imperitae multitudinis tantum et vulgi omnium rerum ignari: bona pars eruditorum et qui alios erudiunt et principes in rep. viri in eodem opinionis errore versantur. Quum ante hos paucos annos apud amplissimum Ordinem de emendanda institutione Academica mentio iniecta esset, et censerent nonnulli non temere ad Lectiones Academicas eos esse admittendos, qui ad illa studia immaturi et impares accederent (quod quam salubre et frugiferum sit me quidem usus docuit), vehementer obstitit vir nec meo iudicio stultus et suo valde sapiens¹⁾, qui se iudice adolescentes sic satis paratos et peritos esse dixit, „namque nihil opus esse ut Academica iuventus ad Criticam sublimiorem informetur.” Multis visus est aliquid dixisse, quibus et res et nomen Criticae odiosum est, praesertim sublimioris. Ceteri, qui verborum sententiam diligenter

1) I. R. THORBECKE.

solent perpendere, fatebuntur facilius esse hoc dictum admirari quam intelligere. Equidem quae sit Critica *sublimior* et an sit aliqua *humilior* Critica nec scio nec intelligo: hoc scio institutionem litterariam, qualem iis impertiri debemus, qui flos et robur sunt patriae iuventutis, ita comparatam esse oportere, ut iudicandi et veri inveniendi facultas in iuvenilibus animis omnibus modis excitetur et alatur, et nihil esse sanae rationi perniciosius quam mature assuefieri id, quod male sanum et absurdum est, inepte et temere interpretando concoquere et ferre, nonnumquam et probare et admirari, et tamdiu iudicio suo vim inferre donec hebescat et tandem depravatam et obtusam omnia, quae propter vitium intelligi non possunt, nullo negotio sibi explicare posse videatur.

Quamquam quid attinet in illorum erroribus refutandis operam perdere, qui de iis rebus iudicant, quas nondum satis perspexerunt, et ea volunt contemnere videri, quae numquam cognoscere conati sunt? Si quis eorum id aetatis est et eo ingenio praeditus, ut possit admonitus mutare sententiam et resipiscere, facillima res est causam hanc noscere et quod verum sit dispicere. Componat mihi aliquis scriptoris Graeci cuiuslibet aut Aldinam aut quamvis veterem editionem cum ea, quae nunc Criticorum sollertia emendatissima est, et in cuiusque emendationis originem et auctorem inquirat, admirabitur (sat scio) illorum incredibilem sagacitatem et acumen iudicii et felix ingenium, quibus se haec debere gratus comperiet, et fatebitur nullam aliam esse artem, quae plura et luculentiora et certiora pepererit, et duratura quamdiu haec ab hominibus intelligentur. Sunt quidam ad haec duriores et eo stomacho ut omnia concoquant et aegra, vitiosa, male sana ab rectis et veris et probis discernere iam plane nequeant. Supersunt illius generis reliquiae, quod notavit Bentleius in illo „sacrifico, qui per xxx annos *Mumsimus* legere solitus pro *Sumsimus*, quum moneretur a docto, ut errorem emendaret respondit se nolle mutare suum antiquum

Mumseimus ipsius novo *Sumsimus*"¹⁾). Non minus ridicula sunt quae in vetustissimis membranis passim leguntur: etiam inep-
tiora saepe apparent. In Ciceronis Epistola ad Atticum (IV. 5.)
venerandae antiquitatis monumenta hanc tibi scripturam, qui
Criticam contemnis, dabunt legendam et explicandam: *quoniam*
qui nihil possunt ii me nolunt amare, demus operam ut ab iis qui
possunt diligamur. Dices: vellem iampridem; scio te voluisse et me
AST NUM GERAM MANUM fuisse, aut: et me AST. NUM GERMANUM
fuisse. Utrum haec mavis interpretari an Mureto credere (in
Var. Lect. XIV. 9.) Ciceronem scripsisse: et me ASINUM GERMANUM
fuisse? Utrum in Euripide retinebis:

ἄκαν θεῶν τις εἶπαθ' οἱ κατατένοι,

an gratus a G. Cantero (in *Nov. Lectt.* V. 2.) accipies:

ἂ καὶ θεῶν τις εἰ πάθοι κατατένοι.

aut in Athenaeo *Δάματρα μ' ἔαπω* pro *μέλπω* (*N. L.* IV. 5.)
aut in ANDOCIDE: *ψήφισμα ὃ εἶπεν εἰς ὅτι μὴ δ' ἴσον* pro ὃ *εἶπεν*
Ἰσοτιμίδης (*N. L.* VIII. 10.) et permulta eiusdemmodi ab eodem
aut aliis veris Criticis reperta? Innumerabilis est locorum copia,
ubi scripturae omnium librorum veterum auctoritate et unanimi
consensu nixae nihilo sunt saniores quam illud Bentleianum *mum-*
simus, quod suaviter ridemus omnes. Ea monstra et portenta
statim post renatas litteras certatim ab optimo et acutissimo
quoque ita procurata et emendata videbis, idque tam manifestis
et evidentibus remediis, ut vetustas scribarum hallucinationes
retinere et fovere velle tibi quoque stultum ac stolidum videatur,
et idem nos reprehendes et cavillaberis, qui immortalem maio-
rum in hoc genere laudem ac gloriam summa ope vindicare et
tueri enitimur? aut putabis satis iam esse emendata omnia tot
ingeniosorum hominum tam sollertibus curis, ut supersederi ali-
quando hac opera possit et tempus iam sit frui bonis per tot

1) Bentleius in praefat. *Respons. ad C. Boyleum*, pag. LIII.

annos paratis. Quis serio his respondere dignabitur, qui optimum quemque scriptorem Graecum longo usu noverit ad hunc diem vitiis et erroribus omne genus esse oppletum, quorum partem plerique tum demum agnoscunt, quum simul deprensa fraus est et certa emendatio reperta. Aequo animo in Euripidis *Phoenissis* 175, eruditi omnes legebant:

ὦ λιπαροζώνου θύγατερ Ἄλίου Σελαναία,

quum nuperrime Badham (in praef. ad Euripidis *Iphig. in Tauris* et *Hel.* pag. 17.) ex ΑΛΙΟΤCEΛΑΝΑΙΑ eruit ΑΑΤΟΤCCEΛΑΝΑΙΑ et veram scripturam restituit hanc:

ὦ λιπαροζώνου θύγατερ Λατοῦς Σελαναία.

Innumerabilis locorum vis superest, ubi antiquo scripturae vitio sana mens impedita haeret, qui in integrum restitui manifesta correctione omnes non possunt, at bona pars tamen, ubi semel labes scripturae certis indiciis comperta erit, Criticorum acumine sanabitur, damnumque lectionis, postquam fraus librariorum patebit, continuo sarcietur. In hanc ego ingenii et iudicii palaestram iuvenes ingeniosos et indolis generosioris vocare non desinam, et dabo operam ut omnes intelligant interpretandi facultatem et usum sine hac emendandi sollertia debilem et mancum esse, et passim nugae agere Interpretem, nisi interpretationem emendata lectio praecedat. Nondum poenitet operae: est in popularibus nostris egregia ad Criticam artem indoles,

οὐκ ὦ σφιν ἐξίτηλον αἶμα δαιμόνων,

vel potius τῶν δαιμονίων ἀνδρῶν, qui olim in hoc genere studiorum principatum tenuerunt; inest indefessa industria et verae laudis amor lenta patientia optima et perfectissima quaerens, nil actum reputans dum quid supersit agendum, non plausum multitudinis captans sed prudentissimis probari satis habens, quibus duratura placent τὰ ἐξεργασμένα καὶ διηκριβωμένα. Si quis igitur horum egregiam indolem cum doctrina multiplici solidaque feliciter coniunxerit, spretis indoctorum obstrepentium oculis et tenens illud Theocriteum: αὐτὰρ ἐγὼ βασεῦμαι ἐμὴν

δδόν, interpretationem Veterum cum emendatione semper consociabit, quorum utrumque per se indigens alterum alterius auxilio eget. Non minus peccat qui corrupta temere interpretatur quam qui sana inconsulto vellicat. Tertium est vitii genus, in quod saepe iuniores implicari video, qui locum vitiosum nacti levibus et temerariis correctiunculis vexare malunt quam intactum relinquere, et saepe vitiosis vitiosiora substituunt: hoc vero est κακοῖσιν ἰᾶσθαι κακά, et male imperiteque medendo augere morbum. Haec ipsa res est, quae apud multos etiam saniores artem Criticam in contemptum adduxit et praeclarissimae rei tantum invidiae conflavit. In Ciceronis loco ridiculum in modum depravato, quem supra attulimus, pro: *et me* AST. NUM *germanum fuisse* Malaspina correxit scilicet: *et me* MASTIGIAM *germanum fuisse*, idque de se Ciceronem iocatum esse putavit. In Sospatri versu depravato:

ἀλλὰ πέπνυται τὸ πρᾶγμα καὶ πάντες σχεδὸν
εἶναι μάγειροί φασιν οὐδὲν εἰδότες,

fuit qui πέπνυται reponeret et sententiae et metro novam perniciem afferens. Porsonus πέπνυται reperit, et millena huiusmodi ex Principum Criticorum scriptis colligi possunt. Discant mihi ex his iuvenes quam praeclarum sit emendandi praesidium in arte Palaeographica, quae sola palmarias emendationes non facit et invenit, sed certas praestat et demonstrat. Non satis est ad crisin feliciter exercendam et sapere et linguae usum ac rationem omnem accuratissime tenere et in promptu habere: opus est vetustos Codices scriptos diu et multum versasse, et scribarum inscitiam et socordiam sexcenties ἐπ' αὐτοφώρῳ deprehendisse, et passim vidisse nascens vitium et gliscentem labem, et ut error errorem trahere et parere soleat, et quae menda ex quo scribendi genere, ex quibus siglis compendiosisve oriantur, et quemadmodum vetus scriptura primum leviter affecta correctorum temeritate ruat in peius, et antiquum dicendi genus ad sequiorum negligentiam refigatur, et insulsa sciorum additamenta

olim in margine adscripta, aut inter versus interposita, male irrepant, et observasse denique quae sit peccandi veluti constantia quaedam et analogia, ut in eadem re idem vitium frequens et commune sit, et semel deprehensus error egregiam opem ferat non simili malo sed prorsus eidem alio loco aut in alio scriptore. Si quis Codicum auxilio sic utetur, emendatio emendationem novam pariet, et omnes pariter certam fidem et *πιστάδην* habebunt. Sic desultoria levitas arguetur et castigabitur temeritas eorum, qui illotis manibus haec sacra attrectant, et quod verum est, quia omnes veritatis numeros habebit, consensu agnoscetur. Quicumque nondum longo usu exercitatus in antiquo scriptore vitium tibi visus es deprehendisse, et fraudem librariorum tenere te putas, ostende mihi errorem eiusdemmodi in simili re commissum, exprome locum ubi hoc ipsum, quod tu reponis, emendate scriptum est, et erit cur te diligenter audiamus. Negas hoc fieri posse et vel sic tibi credi postulas, aut ineptus aut impudens esse videberis. O quantum ineptarum correctiuncularum aut numquam natum esset aut statim oppressum, si hanc sibi quisque legem scribere voluisset, ut nihil proferret in medium nisi cuius idoneum exemplum ex probato scriptore suppeteret, et esset aberratio describentium eiusmodi, ut saepius in eadem re eodem modo librariorum peccasse constaret. Qui hanc rationem experiri volet, ante omnia (si ullo pacto fieri poterit) ipsos vetustos Codices Graecos diligenter inspiciat et ex ipsis cognoscat, quid nobis iuris sit in libros sic habitos, deinde observet quibus modis scribae veteres peccare sint soliti, quae scriptura in quam aliam facile depravari possit, quae litterae sint inter se simillimae ac paene eadem, quae compendia permisceri et confundi soleant, quae in scribendo omittant scribae antiquiores, quae a sequioribus male et inepte suppleta nos ludificantur, quae siglae sint ac notae certorum verborum, denique quae sit illa annotandi et explicandi consuetudo, unde tot infecta et insulsa additamenta venustissimum quemque Veterum

deturpent, et quae sit correctorum in summa inscitia rerum et sermonis antiqui incredibilis audacia mutandi et interpolandi quidquid corruptum est aut istis videtur. Quibus Codicum Graecorum inspicendorum nulla est facultas, componant mihi Bastii egregias observationes Palaeographicas Gregorio Corinthio subiectas cum discrepantium scripturarum acervis, quos in quoque scriptore docti editores accumularunt, et ex eo stercore gemmas colligere discant exemplo summorum Criticorum, in quibus omnibus singularem Palaeographiae peritiam inesse animadvertent. Quam vellem docti homines hanc criticam suppellectilem, quam undique comportatam et ex libris qualibuscumque optimis pessimis cum pulvisculo corrasam scriptoribus antiquis appendere solent, ita discernere et digerere delectu facto et quisquiliis abiectis voluissent, ut acutus et ingeniosus iuvenis ad hunc apparatus Criticum cognoscendum et excutiendum alliceretur. Nunc contra est: nausea et fastidium capit animos in ista mole indigesta scripturarum nullius pretii, quas homunciones supra quam credi potest fuitiles et nugatorii fuderunt hallucinantes: inque eo gurgite hic illic natant optimorum librorum vetustissima quaedam menda, intus optimas lectiones servantia, quae simul atque perite et sollerter manum admoventis veluti igniculi quidam emicant et ex atra caligine claram lucem affundunt. Hae sunt discrepantes scripturae utiles et, ut ita dicam, foecundae, in quibus sunt semina emendationum in aliis locis et scriptoribus faciendarum. Ex his igitur elici possunt observationes Palaeographicae certae et stabiles scriptores Graecos emendaturis praesens ubique auxilium allaturae, quo qui destitutus erit, si iudicio valet, multas saepe ineptias et absurda multa inter legendum deprehendere poterit, sed tollere et corrigere neque poterit neque audebit, quia erroris originem excogitare et perspicere non potest. Quis enim, qui circumspecto iudicio est et ab omni temeritate ingenio et natura alienus, quales multi dantur apud nostrates, in animum inducet pro δ emendare ~~emendat~~

aut παροιμίαν pro πόλιν, aut γάρ pro γράφεται, aut τινές pro γίνεται, aut ώς pro καί, aut πρὸς pro εἰς, κατὰ, καί, ώς, aut κατὰ pro ἀπὸ, aut sexcenta alia huiuscemodi, nisi haec omnia in Codicibus antiquis aut viderit aut a Bastio, Porsono, Dobraeo, Valckenaerio, Hemsterhusio didicerit eo modo exarari et pingi solere, ut nisi ab acuto et erudito lectore et hoc agente discerni non possint, et ab imperita scribarum natione sexcenties inter se confusa et permutata sint. Serio credere potuerunt eruditi homines et in his unus omnium acutissimus Wolfius in *Prolegomenis ad Homerum* p. cxcii. Criticos quosdam veteres „uni rei seu vocabulo Ποῦτα totam vitam insumpsisse” quod ne tum quidem credibile fuisset si eos ineunte adolescentia raptos esse constaret. Producitur autem testis ex antiquo Marciano Codice Porphyrius ad *Iliad.* I. 90. ὅλου βίου ἐδήσει Διροθέω τῷ Ἀσκαλωνίτῃ εἰς ἐξήγησιν τοῦ παρ’ Ὀμήρου κλισίου. et idem ad *Iliad.* Θ. 325. Νεοτέλης ὅλον βίον γράψας περὶ τῆς κατὰ τοὺς ἥρωας τοξείας, quem Wolfius *per totam vitam de ea re cogitare* suspicatur pag. cxciii. Compendium scribendi imperite expletum viros doctos elusit. In Codice est ὅλου ᾤ et ὅλον ᾤ, id est ὅλου βιβλίου et ὅλον βιβλίον, ut saepissime legitur ᾤ pro βιβλία. Quis credat β et ω confundi facillime vel potius vix discerni posse, nisi scripturam Codicum semel viderit? Apud Bastium in *Comment. Palaeogr.* Tab. I. vs. 7. videbitur tibi ἀνέω esse scriptum, quod ἀνέβη est. Itaque si apud Eunapium pag. 25 dicitur Constantius κληρωθῆναι τὰ ἐξ Ἰλλυρίων εἰς τὴν Ἰβρίαν καθήκοντα ipsam manum scriptoris in εἰς τὴν ἰώϊαν agnoscēs, ut nullus dubitationi locus relinquatur. Addam unum tantum: apud Harpocratonem v. Σκίρον legimus: τὸ σκίρον σμαδεῖόν ἐστι μέγα, ὃφ’ ᾧ φερομένη ἐξ ἀκροπόλεως περὶούσται ἢ τε τῆς Ἀθηναῶς ἱερεῖα καὶ ὁ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερεὺς καὶ ὁ τοῦ Ἥλιου. Absurdum est postremum vocabulum: in insula Rhodo ὁ Ἥλιος flaminem habebat et sacra et festum diem, τὰ Ἀλῆια τὰ μεγάλα,

quae in Dicaearchi βίῳ τῆς Ἑλλάδος (in Hudsoni *Geogr. min.* II. p. 11.) Comicus Atheniensis ridet his versibus:

τὰ γὰρ Ἀλίσια τὰ μεγάλ' εἰς χολὴν μ' ἄγει,
τὸ δ' ἄλιακὸν ἔτος με μαίνεσθαι ποιεῖ.
ὅταν δὲ τὴν λευκὴν τις αὐτῶν πραέως
ἄλιακὸν εἶναι γέφανον εἴπῃ πνίγομαι.

Nihil horum umquam Athenis viderat. Quid multa? emendandum est καὶ ὁ τοῦ Ἀπόλλωνος. Vetus est sigla, quae aut ἥλιος aut Ἀπόλλων significat, nonnumquam et Ἀπολλώνιος. Vide omnino Gaisfordum ad Hesiodum in *Poëtis Graecis Minor.* T. I. p. 113. Subiiciet eam oculis Bastius in *Comment. Palaeogr.* Tab. VII. 4. in verbis ὁ Ἀπόλλων (ἥλιος) ὑπὸ τῶν Κρητῶν οὕτω λέγεται, in quo loco Bekkerus in *Anecd.* p. 344, 10 ὁ ἥλιος scripsit, melius Ruhnkenius ad Vell. Paterc. p. 15. ὁ Ἀπόλλων. Eandem monstrabit Gaisfordus in *Specimine Codicis Dorvilliani* ad Etymol. Magnum, et in Stobaei *Lectionibus e Cod. Ms. Vindob.*, quas addidit *Eclogis Physicis*, Tom. II. pag. 904. Ruhnkenium melius legisse Ἀπόλλων quam ἥλιος Bekkerum collegeris ex Harpocracione v. Θεμισεύειν, ubi in omnibus libris est θέμιν ἐσχηκέναι τὸ μαντεῖον πρὸ τοῦ Ἥλιου, ubi olim Φοίβου reponebant, nunc Dindorf. ex Epitome πρὸ τοῦ Ἀπόλλωνος recepit. Eadem opera emenda *Anecdota* Bekkeri p. 331, 33: ἰδίους δὲ φασιν εἶναι (τοὺς ἀγυῖας) Ἥλιου, imo vero Ἀπόλλωνος, ubi recte apud Harpocracionem scribitur v. Ἀγυῖας, et iterum in *Anecdota* p. 443, 31: οἱ δικάσαι τρεῖς θεοὺς ὦμνον, Δία, Δήμητραν καὶ Ἥλιον, ubi certa emendatione repone Δήμητρα καὶ Ἀπόλλωνα. Δήμητρα dicebant Graeculi pro Δημήτηρ, unde tam saepe foeda barbaries τῆς Δημήτρας, τὴν Δημήτραν (Δήμητραν) insinuat sese in Antiquorum libros. Ἥλιος pro Ἀπόλλων turpissimo vitio irrepsit in scholion ad Euripidis *Alcestem*, quod ex Codice *Vaticano* edidi pag. 273, προλογίζει ὁ Ἥλιος, non nesciebant quis in *Alceste* prologum ageret, sed ipsi inter scribendum alias res agebant. Hinc factum est, ut Sol nonnum-

quam in libris totus deficeret omisso prorsus compendio, quod expedire scribae non possent, ut apud Strabonem I. p. 4, ubi legitur nunc: εἰς ὃν καὶ ἐξ οὗ τὰς δύσεις καὶ τὰς ἀνατολὰς ποιεῖται pro ποιεῖται ὁ ἥλιος. Quidquid igitur est huiusmodi, et permagna est ubique copia, quis umquam emendabit nisi is, qui diu et multum libros Graecorum manu scriptos triverit aut Codicum vicem Palaeographicis observationibus aliorum suppleverit? Quantum sit in ea re boni discipulis meis sedulo demonstrare soleo et hac potissimum de causa has *Varias Lectiones* coepi conscribere. Institui haec primum scripto mandare, ut amicis quibusdam meis gratum facerem rogantibus, ut sibi aliquid impertirer, quod in Diarium Philologicum reciperent de Musarum matre nominatum et etiam alio nomine Musis, ut opinor, non ingratum: deinde reliqua in dulci Feriarum otio perfeci. Delegi operis formam et rationem huiusmodi, ut possem horis subsecivis et, si quid daretur otii, et interrumpere telam et redordiri, facile intermittere institutum opus, et ad alia transire, et novum argumentum attingere, et digredi, sicubi videretur, a proposito, et omnino, quum vitam tam occupatam et exercitam muneribus Academicis habeam, liberum et expeditum scribendi genus sequi placuit, ut de rebus diu et multum mihi olim perpensis meo arbitratu etiam minus otiosus aliquid scriptitarem. Interea Meinekii Alciphron et Lucianus Bekkeri prodierunt. Usus sum hac occasione, ut in utroque ostenderem, quid interesset inter Atticos et Atticistas, et aliud esse Ἀττικισί/ scribere, aliud Ἀττικῶς, quam rem affeci magis quam perfeci, quia nunc quidem satis esse visum est paucis rem ostendere et aliorum studia excitare imprimis iuventutis, quae quid sit rectum et sanum et egregium ita optime sentire et animadvertere solet, si cum pravis et aegris et vitiosis componuntur. In scribendo secutus sum naturam meam, ut quod sentirem aperte et libere dicerem. Non minus abhorreo a foeda et abiecta adulatione quam a petulanti et proterva maledicentia. Non nescio

quid viris magnis honoris et reverentiae debeatur, etiam si qua in re impegisse videantur. Nullius laudi et famae invidus obtrecto, εὐρεῖται γὰρ Μουσῶν κέλευθος, et superest in quo nostra omnium industria et ingenium appareant. Est unus et alter quem contemnam, fateor: εἰ τοῦτ' ἔς' ἀδίκημα', ἀδικῶ, sed hos ipsos numquam lacessam aut vellicabo: ut plurimum ne nominavi quidem, idem posthac etiam diligentius facturus. Pervelim omnes meam dicendi libertatem eodem animo ferant, quo ipse alienam semper tuli ac feram. Etiam qui mihi iracunde et odiose responsant non iram mihi umquam, non odium moverunt, sed risum fere aut iocum. Fieri non potest quin semper in non-nullis dissentiamus, et alia aliis placeant ac probentur:

λοιδορεῖσθαι δ' οὐ πρόπει

ἄνδρας φιλολόγους ὥσπερ ἀρτοπώλιδας,

et eum, credo, minime poenitebit qui bellum gesserit ut aliquando pacem compositurus et ut amaturus oderit. Equidem a Meinekio et Bekkero ita saepe dissentio, ut semper meminerim quam bene uterque de Graecis Litteris sit meritus, et cur dissentirem iis argumentis verbisque significavi voluique semper significare, ut nihil de eorum laude detraherem. Eodem animo si quid mihi minus probandum visum est et videbitur, candide aperteque reprehendi et reprehendam. Nollem Meinekio tam tumultuaria opera scriptores Graecos ederet et multas potius mediocres et dubias correctiones effunderet, quam paucas bonas et palmarias delibaret. Mallem Bekkerus veterum librorum bonas scripturas diligenter colligere et ordine explicare et sic de Litteris optime mereri pergeret, quam librorum auxilio destitutus solaque divinandi facultate, qua minus valet, fretus novas editiones celerius quam melius adornaret. Non est magni philologi cito peritura certis et duraturis antepone, et aequalium plausum ferre malle quam serere quae et alteri saeculo prosint. Praeclarum est quod Plutarchus in *Periclis* vita dixit: ἡ ἐν τῷ ποιεῖν εὐχέρεια καὶ ταχύτης οὐκ ἐντίθησι βάρος ἔργῳ μόνιμον οὐδὲ

κάλλους ἀκρίβειαν, ὃ δ' εἰς τὴν γένεσιν τῷ πόνῳ προδανεισθεῖς χρόνος ἐν τῇ σωτηρίᾳ τοῦ γενομένου τὴν ἰσχὺν ἀποδίδωσιν, sed hoc quoque egregium dictum socordia hominum turpi macula obscuratum est. Quicumque longo et assiduo labore aliquid perpolire et omnibus numeris perficere et elaborare volet intelliget verum esse: ὅτι ὁ εἰς τὴν γένεσιν τῷ πόνῳ προδανεισθεῖς χρόνος ἐν τῇ σωτηρίᾳ τοῦ γενομένου τὸν τόκον ἀποδίδωσιν.

Scribebam Lugduni-Batavorum
mense Octobri anni MDCCC.IV.

Quod Hippiae non sine aculeo quaerenti: ἔτι γὰρ σύ, ὦ Σώκρατες, ἐκεῖνα τὰ αὐτὰ λέγεις, ἃ ἐγὼ πάλαι ποτέ σου ἤκουσα; apud Xenophontem (*Memorab.* IV. iv. 6) respondet philosophorum lepidissimus: ὁ δὲ γε τούτου δεινότερον, ὦ Ἰππία, οὐ μόνον ἀεὶ τὰ αὐτὰ λέγω ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν αὐτῶν¹⁾, idem mihi sentio usu venire quum post annos propemodum viginti, magnum vitae humanae spatium, hasce VARIAS LECTIONES repetitas et auctas iterum edo in lucem. Quae mihi olim placebant et probabantur eadem nunc quoque sequor et amplector. Nihil mihi Litterarum studiis ut olim sic nunc neque dulcius est neque iucundius et quam ab ineunte aetate in colendis litteris viam ac rationem interpretandi et emendandi tenui eandem aetate provector retineo. Deferbuit quidem lapsu temporis veluti aestus quidam animi facile exardescantis et ad acriora omnia et calidiora sponte me impellentis valetque τὸ τοῦ Φερεκράτους apud Stobaeum *Floril.* 116, 12:

νῦν ἄρτι μοι τὸ γῆρας ἐντίθησι νοῦν.

neque id tamen ita dico, quasi me poeniteat eorum, quae in

1) Plato in *Gorg.* p. 490. E. ὡς δὲ ταῦτ' αὐτὰ λέγεις, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. οὐ μόνον γε, ὦ Καλλικλέης, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν αὐτῶν.

editio dimidia fere parte auctior prodeat in lucem. In EPIMETRO autem non idem consilium quod in VARIIS LLECTIONIBUS secutus sum. Erat tum mihi propositum ex ALCIPHONE et LUCIANO potissimum demonstrare quanto opere antiquae Graecae linguae sanitas et integritas et lucida serenitas imminuta esset et corrupta etiam apud eos, qui et sibi et caeteris ἀττικῶς scribere videbantur. Hoc agebam ut ostenderem in quanto errore versarentur homines eruditi quum istos infelices et sero natos Atticorum imitatores nimium patienter, ne dicam stulte, admirarentur. „(LIBANII) *scripta* (iudice Reiskia in praefatione et consentiente Reiskio, acutissimo viro) *tot exquisitis veneribus et Atticis elegantis nitent ut Attici sermonis norma haberi possint.*” Haec erat tum omnium, nunc etiam multorum, sententia. Libanius *Attici sermonis norma*, ὦ Μοῦσαι φίλαι! Libanius non est scriptoribus Atticis magis similis quam Apollonius Rhodius Homero. Simul ostendi quo iudicii errore multi Alexandrinos poëtas laudibus celebrarent. Ostendi quam nihil esset tribuendum et credendum illis Graecitatis magistris, qui magnam eruditionis speciem prae se ferentes in errores plurimos et gravissimos prae inscitia sese induebant: qui serio et graviter dabant περιστῖᾶν pro περισπᾶν, et λέμφας: πέπωκας, pro λέλαφας ex Aristophanis versiculo:

τὸ δ' αἶμα λέλαφας τοῦμόν, ὦναξ δέσποτα.

Palam feci pudendas et incredibiles hallucinationes Hesychii, Moeridis, Harpocratonis, Pollucis, Phrynichi, Photii et aliorum ¹⁾). Multis exemplis indicavi vitiosam Graeculorum συνή-

1) Eruditissimus omnium Athenaeus in quam pudendos errores se induerit notum est. In Ephori Codice pro CICTΦOC alias res agens legit CKTΦOC p. 500 C. et ineptus creditit Dercylidam propter versutum et callidum ingenium POCULUM cognominatum fuisse. Idem p. 751 D. in Eupolidis versiculo:

τί γάρ ἐς' ἐκεῖνος, ἀποΠΑΤῆμ' ἀλόπενος.

stulte legit ἀποΤΡΑΓῆμ' ἀλόπενος et quid esset ἀποτράγμα de nihilo commentus est. Idem p. 326 B. pisces κατὰ σοῦχιδον enumerans ἐν τῷ T posuit Ταν-

θειαν et τὴν παρεφθορυῖαν λέγειν, qua non tantum ipsi utebantur, sed qua veluti contagione scripta veterum implebant et commaculabant: quod ut ostenderem saepius a proposito itinere digressus multos multorum veterum locos, ubi quid mihi memorabile reperisse videbar, ὁδοῦ πάρεργον paucis et ad reliqua properans tractavi. Nunc mihi aliud erat consilium. Hoc enim nunc potissimum agebam ut ostenderem, quae esset conditio Codicum Mss., in quibus praeclara antiquitatis monumenta ad nos pervenerint. Operam dedi ut omnibus modis eorum refutarem ineptam opinionem et fere superstitionem, qui vetustissimos libros, membranas veterrimas, venerandas antiquissimae aetatis reliquias, inepti credunt aut integerrimos esse et emendatissimos, aut adeo omni vitio et errore vacuos. Prorsus contra est. Nullus enim superest liber Ms. quantumvis antiquus et integer, qui non sit passim ét vitiosis scripturis commaculatus ét lacunis hians ét alienis additamentis interpolatus: *optimus ille est qui minimis urgetur*. Hoc igitur ut palam facerem multisque argumentis et exemplis demonstrarem in EPIMETRO elaboravi. Omnium primum et nunc et semper censeo longe maximam partem librorum Mss. unde ingens farrago discrepantium scripturarum nullius omnino pretii tamquam in sterquilinum congeritur cum contemptu esse abiiciendam. Nil ego ineptius ac foedius novi quam sunt Editiones quaedam Novi Testamenti, in quibus ineptarum et absurdarum lectionum μυρίαι in acervos sunt congestae nemini umquam profuturæ, quum Librorum Sacrorum textus, quem vocant, totus sit mendosis et male sanis lectionibus deformatus sed „*ad fidem veterum membranarum*.” Piget me miseretque patriae iuventutis has

λωπίας ex Archestrati versiculo;

καὶ τοιοῦτοῦ μεγάλου ΤΑυλωπία ἐν θίρει ἀποῦ
κρατίον, ὅν Φαίθων πνύματα ἀψίδα διατρέτῃ.

quum T Αύλωπία legere deberet.

quisquiliis versare coactae, ut pauculas de stercore gemmas fastidioso labore colligat.

ὦ τάλας ἀνὴρ

ὅστις κακὸν τοιοῦτον ἀγκυλίζεται.

Et miramur paucos esse, qui in studia Critica et Exegetica toto pectore incumbant et in ea re maiorum gloriam tueantur et augeant. Sunt igitur, inquam, plerique omnes Codices Mss. Graeci nulli rei utiles et contemnendi. Paucorum fide standum est, qui antiquissimi sunt omnium et integerrimi. In multis scriptoribus Graecis *unum* solum testem habemus, cuius verba alii atque alii sine fructu et cum novis semper erroribus repetunt. In quibusdam aliis *duo* idonei testes supersunt, quos qui audiverit habet omnia. Nominabo eos, quos ipse perscrutatus sum. **ATHENAEI** Codex Marcianus *unicus* testis est et omnium, quae ubique sunt, apographorum archetypus: ex eodem excerpta est Epitome, unde sapit Eustathius. Olim hoc philologis notum feci. Saniores, et Dindorfius ante omnes, verum esse intelligunt: caeteri ambigunt aut contradicunt. Sequens aetas, ut fit, consentiet. Ecquid igitur est stolidius quam apographorum et Epitomes et Eustathii diversas scripturas colligere? **AESCHYLII** et **SOPHOCLES** Codex Mediceus est *unicus* testis, unde pendent caeteri omnes, et sunt propterea omnes perinde inutiles. Instar omnium est **PLATONIS** Codex Parisinus A, cuius scripturas qui novit caeteris sine damno carebit omnibus. Quid opus est scire quid in **ISOCRATIS** Codicibus legatur si Urbinatis lectiones cognoveris? Nil curo reliquos libros **DEMOSTHENIS** dum Parisinum S habeam. Quos alios Codices **DIONYSII HALICARNASSENSIS** requiras ubi Chisianus et Vaticanus supersunt? Quos **HERODOTI**, quum omnia utilia scitu insint in Florentino A et Romano R? Itaque, ne plures enumerem, quidquid scripturarum ex aliis libris praeter hosce undique sedulo comportatur, quia usum nullum habet, abiiciendum censeo. *Habent sua fata libelli*, quae in plerisque neque inutile est neque iniucundum scire. Osten-

dam in uno. Quod de humano genere cecinit Horatius:

aetas parentum peior avis tulit

nos nequiores mox daturos

progeniem vitiosiore,

idem dici potest de quatuor aetatibus Codicum Mss. quibus IAMBlichi *vita Pythagorae* continetur. Antiquissimus et omnium archetypus Florentinus est multis et ipse vitiis et mendis coopertus et emblematis interpolatus, sed cum reliquis comparatus longe integerrimus. Scatet autem scribendi compendiis omne genus perplexis et intricatis, et est omnino lectu difficillimus, nisi hoc agas et bene Graece scias et quid sanum sit quid non sit ubique inter legendum cogites et sentias. Nihil horum erat in iis, qui libros Graecos tum describebant. Itaque natum est apographum secundum centenis novis mendis et lacunis passim vitiatum, unde propagatum est tertium multo etiam vitiosius, ex quo quartum est progenitum longe longeque deterrimum omnium ac foedissimum. Iam vide mihi quid usu venerit. Primus Editor anno 1598 Arcerius Frisius *quartum* apographum nactus talem editionem dedit ut iure Editor secundus anno 1707 Ludolphus Kusterus scribere potuerit se „*nescire an a renatis literis ullus scriptorum veterum pluribus mendis scatens in lucem umquam exierit.*” Ipse *tertium* apographum nactus centenos errores correxit, sed non minus multos intactos reliquit. Tertius accessit Editor Kiesslingius anno 1815, cui apographum *secundum* reperire contigit, unde nova emendationum seges provenit, sed tamen magna pars mendorum et lacunarum supererat, quae ex ipso archetypo corrigi possunt et expleri, quorum partem in his LECTIOnIBUS in medium protuli caetera si qua facultas edendi dabitur alio tempore editurus. Ergo qui aliquando *vitam Pythagorae* ab IAMBlicHO scriptam apparatu critico ornaturus est scripturas Arcerii, Kusteri, Kiesslingii omnes abiiciat necesse est, et quod est ubique in Archetypo scriptum summa diligentia cum pulvisculo exhauiat: in qua re nulla cura, nulla diligentia

nimia esse potest: vel tenuissima indicia ac leve vestigium magnam saepe fraudem aperuerunt et gravem sententiae labem sanaverunt. Tenuissimum punctum, lineola, accentus, spiritus, subscriptum saepe ex caligine claram lucem affuderunt, namque ut in bello sic in re critica nihil contemni oportet. Absurdissima quaeque scriptura in vetusto libro et archetypo saepe ad veram lectionem recta te ducet. Ingens exemplorum copia est vel in uno *ATHENAEO*. Plurima sunt reperta ab aliis, nonnulla ipse reperi, in quibus τὸ ἐναργές ferit animum. Editur (vid. V. L. p. 189) ἀμλαι δύο διατεταγμέναι μέσαι, in Codice est διατεταγμαμεναι, noli contemnere nam in se continet verum διατετΜΑμέναι *dissectae*. Oblitus est scribe literas αγ vitio scriptas punctis notare ut expungendas, quod et ipse alibi sedulo facit et in Codicibus pervetustis saepe vidi. Notavi pag. 535 e *PLATONIS* Codice A ἐπηνεγάμεν pro ἐπηνέκαμεν. Nemo vidit et ad hunc diem sine sensu editur ἐπηνέγκαμεν. Legebatur apud *DIONORUM* Comicum Athen. p. 239 D. δῶδεκ' ἄνδρας — τοὺς ἐκ δυναστῶν γεγονότας, archetypus δυναστῶν habet, poeta δὲ ἄστῶν dederat. *ION* ibid. p. 267 D. dixisse putatur:

οἱμοι δόμον, οἰκέτα, κλεῖστον,

sed in archetypo est ιοιμοι, id est *ΙΘΙ ΜΟΙ* ἴθι μοι. Apud *IAMBlichum* de V. P. § 197. (Ἀρχύτας) ἐκ στρατείας νεωστὶ παραγεγονώς, ἣν ἐστρατεύσατο ἡ πόλις εἰς Μεσσηνίους, archetypus exhibet μεσανίους. Noli contemnere, nam ducit ad verum Μεσσαπίους. Adde his quae adscripsi ad *Orat. de arte interpr.* p. 61 sqq. quibus adicere iuvat duos locos absurdos et sensu vacuos, quia in uno ἰῶτα subscriptum periit, in altero spiritus lenis conversus est in asperum. Editur in epistola Graeca *Frontonis* pag. 257 *Naber*. ἀχρήιοι (leg. ἄχρησοι) δὲ οἱ ἐραταὶ τοῖς ἔντως καλοῖς οὐδὲν ἤττον ἢ τοῖς δικαίως ἐπαινουμένοις οἱ κόλακες. Ἀρετὴ δὲ καὶ δόξα καὶ τιμὴ καὶ κέρδος. Intelligisne ultima? non opinor. Leg. — οἱ κόλακες, ἀρετῇ δὲ καὶ δόξῃ κτέ. „virtuti, inquit, gloria et honos et opes inutilia sunt.” Apud *Libanium* legitur vol. III.

p. 260: οὕτω γὰρ αἰσχύνῃς ἐς τὸ πρᾶγμα μετὸν ὥς' οὐχ ὁρώμε-
 νος — καταγελαῖται μόνον ἀλλὰ καὶ εἰς οὓς ἀφίκεται. Ultima
 sensu cassa sunt: erat OTC, lege εἰς οὓς et salva res est. Nihil
 est autem πρὸς τὴν ἐνάργειαν efficacius quam palaeographicae
 observationes. Accentus gravis ponitur pro syllaba *on* in libris
 vetustis ubique, in caeteris ubi vocabulum terminat: itaque *on*
 passim aut excidit aut irrepsit, ut in δέ pro δέον, ἀντίον pro
 ἀντὶ et sim. Libanius in Iuliani ἐπιταφίῳ vol. I. p. 622. in-
 ducit Iulianum mortuum ita ad lugentes amicos dicentem: εἰ
 μὲν τὸ συνεῖναι θεοῖς χεῖρον ἡγεῖσθαι τοῦ τοῖς ἀνθρώποις, οὐκ εὖ
 φρονεῖτε. εἰ δ' οὐκ οἶσθέ μοι ταύτης μεταδεδοῖσθαι τῆς χάρας,
 πάντ' οὐ μόνον ἀγνοεῖτε. Nihil est πάντ' οὐ μόνον. Scin' quid
 scripserit? Nempe καὶ τοῦ μὲν ἀγνοεῖτε. Praeterea scribe
 ἡγεῖσθε pro ἡγεῖσθαι. Utrum *e* an *ai* sit ubique scribendum
 nostrum est statuere: scribae nil cogitantes semper ea confun-
 dunt. Contrario errore peccatum est vol. III. p. 204 de novo
 professore: τίς ἔσει ψηφίσματι καὶ κοινῇ γνώμῃ πρὸς δρον ἀγό-
 μενος; sed quia non ad *definitionem* deducitur, sed ad *cathedram*
 equidem πρὸς Θρόνον reposuerim. Θρόνοι apud Libanium sunt
 aut magistratuum aut professorum, et quia θρ et φ simillimo
 ductu scribuntur, apud Libanium vol. I. p. 7. pro θρόνοις ἀρ-
 χόντων ridicule legitur φόνοις. Unum locum addam vol. III.
 p. 196 de Demosthene: ἐμελλεν εἰς ἄνδρας ἥκων δείξειν ἀφόβως
 καὶ τοῖς ἄλλοις ὥς οὐκ ἀκίνδυνα ἐτρώφων. Confunduntur sexcen-
 ties inter se *ωι* et *ωσ* et tu ridens repones. δειξεῖν Ἀφόβω
 τῷ τῷ. Ergo nihil, prorsus nihil, in bono Codice satis tuto
 negligitur aut spernitur, neque quisquam Codicibus excutiendis
 satis est idoneus, qui non semper inter legendum sana a vitio-
 sis discernere possit.

Et vel sic tamen discrepantium scripturarum, quae in vetus-
 tissimo quoque libro et archetypo comparent, bona pars sine
 ullo damno contemni debet et abiici. Sunt ea vitia, ut ita di-
 cam, *orthographica*, quorum in omnibus libris infinita est copia,

quae nulli rei sunt utilia, nihil quidquam faciunt ad rem et nequidquam omnibus oneri sunt et molestiae. Nullum umquam vidi Codicem Graecum, in quo non € et AI, I et EI, T et OI stolidissime inter sese permisceantur. Utra sit scriptura verior nulla est apud quemquam dubitatio. Est aliquid inter *ἐλεον* et *ἐλαιον*, *πεδῶν* et *παιδῶν*, *ἐτέρα* et *ἐταῖρα* aliisque millenis de genere eodem, quae tamen in libris Mss. sine exceptione omnibus perpetuo inter se confundi videbis. Itaque nemo sanus dubitat quin nostri sit ubique arbitrii utrum € an AI scribendum sit definire et statuere. Quid attinet igitur scribarum indoctorum et nihil cogitantium errores in ea re innumerabiles sine ulla ratione, sine ullo fructu colligere? In unico Codice Athenaei tantum non ubique EIOC in IOC depravatum est in *ἀρι-σάρχιος* et *ἐπικουρίος* et similibus omnibus. Nonne satis est id semel in praefatione notari? Ἀσφάλιος solum Graecum est et *καθάριος*, ut *μεγαλεῖος*. Ubique incidet in vitiosas formas Ἀσφάλιος et *καθάριος*. *Φιλόνικος* verum est et *φιλονικία* et *φιλονικεῖν*, fere constanter in his -*νει*- legitur, quid ad nos? Est aliquid inter *σύ* et *σοί*, *μύρα* et *μοῖρα*, librariis perinde est. Ἐρχομαι, ut nunc constat inter omnes, habet imperfectum in Ionia *ἦῖα*, *ἦῖε*, *ἦῖμεν*, *ἦῖτε* et *ἦῖσαν*, in Attica *ἦα*, *ἦει*, *ἦμεν*, *ἦτε* et *ἦσαν*. Perpetuo in his indocti scribae turbant, cur id curabimus ubi semel de vera scriptura constat? Libri minus vetusti semper et ubique τὸ παραγεγραμμένον ἰῶτα omittunt. Cui bono igitur est id ad quemque locum sedulo admonere. Nomina in -*εύς* apud Herodotum certo usu habent -*έος* et -*εί*, quibus scribae -*έως* et -*ῆος* et -*εῖ* substituunt, quem habet usum id ubique serio commemorare? Certorum librorum descriptores in aliqua vitiosa consuetudine sibi perpetuo constant. Qui Platonis Parisinum A et qui duos antiquissimos Herodoti testes A et B descripserunt quoties legebatur adverbium in -*τέρω* et -*τάτω* inepte ἰῶτα adscribebant *ἀνωτάτω*, *προσωτάτω*, *ἐκασάτω*, *κατωτέρω* scribentes et similia omnia. Num tu putas utile esse id

ubique animadvertere? Quid ego nunc vitia memorem in accentibus commissa aut omissis aut corruptis, in spiritibus, in consonanti perperam geminata aut contra, in syllabis perverse divisus aliisque multis id genus? Sunt denique certa vocabula a scribis perpetuo inter se misceri solita praeter sententiam, praeter dicendi usum, errore ubique manifesto. Estne operae pretium, ubi hoc semel animadverteris, ista omnia identidem in locis integris lectori apponere? Incredibile dictu est quantam sentinam, ubi quis strenue et perite ita facere instituerit, ex apparatu critico sit exhausturus. Si quis scribarum errores orthographicos et palaeographicos per certa genera divisos sub uno conspectu posuerit, ea quae nunc dispersa nemini prosunt et taedium nauseamque pariunt inspicienti, collecta in unum claram lucem dabunt veteresque errores tandem radicitus evelent, qui nunc in locis singulis a paucis correcti et refutati numquam ex Graecis scriptoribus extirpari potuerunt.

Venio iam ad aliam in re palaeographica animadversionem. Quicumque Codicem Graecum praesertim vetustum inspiciet videbit sexcentis locis scripturam veterem, quam prima calligraphi manus dederat, a correctore aut correctoribus erasam eique novam esse substitutam; videbit eorundem observatiunculas in margine, scholia, varias lectiones, correctiones aut coniecturas: ἴσως —, nonnumquam iudicium suum de locis quibusdam adscribunt: ὠραῖον, ἀρεῖον, χρηστόν, καλῶς, ἄξιον, ἄξιον τὸ διανόημα, ψεῦδος, ἀλογία. πάσχει τὰ δίκαια apud Alciphronem. In *Cyropaed.* VIII. i. 44. ὅπως ἀναμφιλόγως ἀεὶ ἀνδράποδα διατελοῖεν, irati lectoris exclamatio est. Dio Chrysostomus ad Corinthios Orat. XXXVII. (Tom. II. p. 123 Reisk.) scripserat: τὸν Ἰσθμῖον (Ποσειδῶνα) τὸν ἀγωνοθέτην τὸν ὑμέτερον Μόμμιος ἐκ βάρων ἀνασπάσας ἀνέθηκε τῷ Διὶ ἄνθρωπος ἀκαίδευτος καὶ μηδενὸς τῶν καλῶν πεπειραμένος, exarsit ad haec lector nescio quis et in ora libri adscripsit: Φεῦ τῆς ἀμαθίας! τὸν ἀδελφὸν ὡς ἀνάθημα! quae nunc post ἀνέθηκε τῷ Διὶ inserta

pro Dioneis leguntur. Multa passim et olim et nunc de genere hoc ex librorum marginibus in textum stulte recipiebantur, et nunc, *ne dicam dolo*, etiam stultius, ubi deprensa fraus est, tamen retinentur. Si autem *correctores* essent eo nomine digni, habenda esset iis magna gratia quod optimos scriptores aliqua parte mendorum liberassent. Nunc fere (mirum dictu) contra est: non vetera vitia tollunt sed nova important. Ante hos paucos dies quum per ferias Parisios excurrissem tres Codices omnium optimos et celeberrimos, Platonis A, Demosthenis S et Aeschinis Coislinianum F in summo otio diligentissime arbitrato meo exploravi, et ante omnia Correctores quid egerint, quid designaverint, quanta maxima potui cura et industria investigavi. Ubique eorum fraudis ex inscitia natae impressa vestigia et manifesta indicia deprehendi. Saepe scriptura primae manus ita erasa est ut in litura tamen pelliaceat appareatque si quis oculos habet et hoc agit. Quod in libris *de Rep.* antea videram, nunc in Platonis *Legibus* et in Demosthenis et Aeschinis orationibus et in Lysiae *ἐπιταφίῳ* (qui in Coisliniano Codice inest) idem animadverti. Eraditur vera, proba, antiqua, Attica lectio, ut falsa et vitiosa et vulgaris *ἐκ τῆς συνηθείας* supponatur. Deletur scriptura vetus simplex et genuina, ut ex aliquo interpolato libro mendosa et manifesto falsa in eius locum substituat. Dixi iam aliquid de eo correctore, qui libros *de Republica* novis vitiis inquinavit. Fuit *ἑωράκη αὐτόν, ἐπεπόνθη, πρότερος ἑωράκη*. fol. 7. reliquit: *ταῦτ' ἐγὼ ἤδη*, si *ἤδη* vidisset, *ἤδειν correxisset*, nunc adverbium esse ratus non attigit, sed mox *εὖ οὖν ἤδησθα* in *ἤδειςθα* corripit, ut illa in *ἑωράκειν* et *ἐπεπόνθειν* depravavit, et fol. 58 *ἔδεδόκη* in *ἔδεδόκειν*. Prima persona *ἦ eram* servata erat fol. 27. *ὁ ἐμπροσθεν οὐχ οἶδς τ' ἦ* sed corrector *ἦν* substituit. Prima manus dederat fol. 3. *εἰ μὲν γὰρ ἐγὼ ἔτι ἐν δυνάμει ἦν*, sed vetus Scholion in margine: *ἀντὶ τοῦ ἡμην ἀττικῶς*, declarat *ἦ* in antiquiore libro fuisse, et disertis verbis ea scriptura memoratur a Porphyrio formam

Atticam ἢ exemplis confirmante cf. *Nov. Lectt.* p. 187. Prima manus ubique πῶμα dederat, corrector πό- rescribit. Eadem dedit χαλκῆς, βασιλῆς, γονῆς, δρομῆς, omnia in -εῖς corrector refinxit, γραφῆς evasit fol. 61. Secundae personae passivorum omnes in -ΕΙ exhibant ἀποκρινεῖ. ψεύδει, εἴσει, ἀκριβολογεῖ, ἡγεῖ, αἰρεῖ, διανοεῖ cett. corrector ΕΙ eraso ubique ΗΙ supposuit, nisi quod intacta reliquit ἀμαρτήσῃ et ἐρήσῃ fol. 63 et 67. In fol. 78 ποιεῖ τοὺς λόγους errore scriptum pro ποιεῖ non attigit. In fol. 38. μήποτε αὐτοὺς λήσΕΙ mutavit in λήσΗΙ, quod barbarum est. Οὐκ ἐτός bis fol. 36 et 93 convertit in οὐκ ἐτώς, quod nihil est. Idem doctus corrector διωκάθειν reponit pro διωκαθεῖν fol. 21, ὅπως μήποτε δόξῃ pro δόξει fol. 31, οὐκ ἔχειν ὃ τι λέγουσι pro λέγωσι fol. 63. ἀνεκάκχασε pro ἀνεκάγγχασε fol. 7. μὴ ἀποκρίνομαι pro ἀποκρίνωμαι fol. 7. ἀπορῶ ὃ τι χρήσομαι pro χρήσομαι fol. 18. ἐπιπτόμενοι pro ἐπιπτόμενοι fol. 17. et ut aliquando finem faciam fol. 112. prima manus dedit πλὴν οὐ ἔδε οὐκ ἔαν, debebat ex ΕΔΕ facere εἰ δὲ οὐκ ἔαν. Quid corrector? ἔδε in ἔδει mutavit. Nihil est his hominibus futilius. Scriba dedit fol. 7. (pag. 343 A) εἰπέ μοι, ὦ σῶκρατες, τήθη σοὶ ἐστίν, errore pro τίτθῃ, et docte annotavit: μᾶμμη ἢ πρὸς πατρός ἢ μητρός μήτηρ.

Neque tamen intra hos fines indocta correctorum temeritas constitit. Leve fuisset ac facile reparabile damnum: sed eosdem video veteres scripturas integerrimas ex deterioribus libris stulte interpolantes. Dabo nonnulla exempla ex vetustissimo Aeschini Codice Coisliniano. In *Timarchea*, § 4. vetus liber dederat fol. 77 R.

εὐ δ' ἴσε ὧ ἀθηναῖοι ὅτι τὰ μὲν τῶν δημοκρατου μένων σώματα καὶ τὴν πολιτείαν οἱ νόμοι σώζουσι· τὰ δὲ τῶν τυράννων καὶ τῶν ὀλιγαρχιῶν ἀπιστία καὶ ἡ μετὰ τῶν ὅπλων φρουρά· φυλακτέον δὴ τοῖς μὲν ὀλιγαρχικοῖς καὶ τοῖς τὴν ἄνισον πολιτείαν πολιτευομένοις τοὺς ἐν χειρῶν νόμῳ τὰς πολιτείας καταλύοντας

ὁμῖν δὲ τοῖς τὴν ἴσῃν καὶ τὴν ἔννομον πολιτείαν ἔχουσι τοὺς
παρὰ τοὺς νόμους τι λέγοντας ἢ βεβιωκότας. ἐντεῦθεν γὰρ κτέ.

Corrector βεβιω retinet κότας eradit et minutissimis literulis inserit βεβιωκότας κολάζειν. et loci sententiam et compositionem funditus evertit. Unde natum putemus importunum κολάζειν? Nempe in proxima vicinia in Coisliniano scriptum est: τοὺς δὲ μὴ πειθομένους κολάζΕCΘAI, vitiose pro κολάζΕIN. Deinde vera lectio κολάζειν in margine apposita alieno loco adhaesit. Continuo sequitur: ἐντεῦθεν γὰρ

ἰσχύσετε ὅτ' ἂν εὐνομήσθε καὶ μὴ καταλύσθε ὑπὸ τῶν
παρανομούντων.

Ex ultimo vocabulo corrector νομούντων eradit scribitque minutis literis νομούντων καὶ ἀσελγῶς βιούντων, et alienum pannum, cum gravi vitio in βιούντων, Oratori assuit, ut suo loco ostendimus. Non est nunc nec tempus nec locus multo plura de genere hoc ex veteribus membranis expromendi. Dabitur posthac copia ut omnia ordine proferre et explicare possim. Nunc hoc potissimum agebam ut in clara luce ponerem quam caute et circumspecte Graecis Codicibus etiam celebratissimis et emendatissimis sit utendum. Non poteram nobiliores adhibere quam Isocratis Urbinatem, Demosthenis Parisinum S, et Parisinum A Platonis, qui omnes quum mendis erroribusque scateant, hient lacunis, et futilibus sciolorum additamentis interpolati sint, quales tandem reliquos esse censeamus? Itaque νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν. Non tantum adversus tyrannos, ut dixit Demosthenes, sed etiam adversus scribarum et sciolorum fraudes acerrimum telum est ἡ ἀπίσις. Etiam in hoc errorum genere, quod ex interpolatione ortum est, deprehendendo refutandoque nihil est fructuosius quam scribarum fraudes in re eadem locis diversis repetitas inter se componere, cuius rei operae pretium est luculentum exemplum ex Demosthene proferre. In omnibus Demosthenis Codd. legitur pag. 611, 15 διὰ μέντοι τὴν αὐτοῦ βδελυρίαν καὶ θεοῖς ἐχθρὰν αἰσχροκέρδειαν, praeterquam in uno omnium optimo, qui

exhibet: καὶ θεοῖς ἐχθρίαν omisso αἰσχροκέρδειαν. Fuerat olim ΘΕΟΙCΕΧΘΡΙΑΝ, id est θεοισεχθρίαν, formatum ex θεοῖς ἐχθρός ut ἀνδραγαθία ex ἀνὴρ ἀγαθός et καλοκαγαθία ex καλὸς καγαθός multaque alia eiusdem analogiae exempla sunt. Nesciebant hoc Graeculi, itaque θεοισεχθρία perierat. In Aristophanis Creticis (*Vesp.* vs. 418)

ὦ πόλις καὶ Θεώρου θεοισεχθρία,

κεῖ τις ἄλλος προέφηκεν ἡμῶν κόλαξ,

ingulato metro simul et sententia dederant θεώρου θεός ἐχθρία, sed felix Bentleii acumen *restituit rem*. Iam vero tu mihi ad hanc lucem inspicere locum Demosthenis pag. 761, 15. οὐδεμίαν γὰρ ἂν εἶπεῖν ἔχοις ἄλλην πρόφασιν ἢ τὴν σεαυτοῦ θεοῖς ἐχθρὰν αἰσχροκέρδειαν, in qua scriptura omnes libri consentiunt, at nonne luce clarius est etiamnunc ΘΕΟΙCΕΧΘΡΙΑΝ veram lectionem esse, qua semel in θεοῖς ἐχθρὰν corrupta nescio quis *corrector* Musis iratis αἰσχροκέρδειαν de suo addidit?

Multo etiam plus damni quam inficeta emblemata, quae semel deprensa statim nocere desinunt, Antiquorum scriptis lacunae veteres attulerunt, quas animadvertere saepe facile est, explere et amissa excogitare non nisi perraro paucis contingit. Etiam huius rei exemplum proferre iuvat. Themistius Orat. XI. pag. 180 Dind. celebrat aquas a Valente Constantinopolim ductas his verbis: καὶ δὴ ἐγὼ Νίκας ΜΕΝ καὶ Ἑρωτας ἐπτερωμένους οὔτε ἐν χαλκῷ οὔτε ἐν λίθῳ οὔτε ἐν χρώμασιν εἶδον, μόναις δὲ ἈΡΕΤΑΪς βασιλέως καὶ πτερὰ ἐνέφυσεν ὁ θεός· ὠκύτερον γοῦν καὶ νοήματος ἡμῖν ἀφικνοῦνται. Atra caligine hic locus premetur donec eum sic et expleveris et emendaveris: καὶ δὴ ἐγὼ Νίκας ΜΕΝ καὶ Ἑρωτας ἐπτερωμένους (πολλάκις ἐθεασάμην, Νύμφας ΔΕ ἐπτερωμένας) οὔτε ἐν χαλκῷ οὔτε ἐν λίθῳ οὔτε ἐν χρώμασιν εἶδον· μόναις δὲ ἈΡΑ ταῖς βασιλέως καὶ πτερὰ ἐνέφυσεν ὁ θεός. vides cur pars verborum perierit.

Quanto opere autem huiuscemodi studiis et acuatur ingenium et pulchri sensus alatur quid multis attinet dicere? Ut nunc

est, ubi simul et Demosthenes acerrimis verbis Philippum insectatur et ludimagister inficetam observatiunculam interponit de suo, ἀναισθητοῦμεν. Vide mihi locum in oratione περὶ τοῦ σεφάνου p. 239. § 40. ubi recitatis Philippi literis Orator exclamat: ἀκούεθ' ὡς σαφῶς δηλοῖ καὶ διορίζεται ἐν τῇ πρὸς ὑμᾶς ἐπιστολῇ πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ συμμάχους ὅτι „Ἐγὼ ταῦτα πεποίηκα „ἀκόντων Ἀθηναίων καὶ λυπουμένων, ὥστ', εἴπερ εὖ φρονεῖτε, „ὦ Θηβαῖοι καὶ Θετταλοί, τούτους μὲν ἐχθροὺς ὑπολήψεσθε, ἐμοὶ „δὲ πιστεύετε.” οὐ τούτοις τοῖς ῥήμασι γράψας τοῦτο δὲ βουλό-μενος δεικνύναι. In his ipse Demosthenes magna voce dixit: ἀκούεθ' ὡς σαφῶς — ἐμοὶ δὲ πιστεύετε, tum voce tenui et stridula ludimagister loquitur et ita dicit: οὐ τούτοις τοῖς ῥήμασι γράψας τοῦτο δὲ βουλόμενος δεικνύναι. Similia his passim te inter legendum nisi cavebis ludificabuntur, sed quia nullus Graecus scriptor hoc mendorum genere magis est inquinatus quam Aeschines, huius potissimum tres nobiles orationes delegi, in quibus communem illam veterum librorum labem patefacere et ut in apertissimis fraudibus confutarem. Non arbitror fore ut omnia multis probem et assensum extorqueam: sunt tamen in iis complura tam certa et ἐναργῆ ut mirer quo pacto infringi redarguique possint, sed de ea re aliorum iudicium esto. Malo hisce omnibus unum tantum emblemata addere ex Platonis *Gorgia*, quo magis mirificum et ridiculum lectoris additamentum vix credo in caeteris omnibus Atticis scriptoribus reperiri. Locus est pag. 505 C. ubi Callicles ineluctabili Socratis argumentatione ad incitas redactus stomachabundus exclamat: οὐκ οἶδ' ἄττα λέγεις, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' ἄλλον τινὰ ἐρώτα, οὐδέ γέ μοι μέλει οὐδὲν ὧν σὺ λέγεις καὶ ταῦτά σοι Γοργίου χάριν ἀπεκρινάμην, quae quum olim nescio quis legeret delectatus Socratis argumentatione et Calliclis intolerabilem arrogantiam et impudentiam tam probe castigari impense gaudens in libri sui margine adscripsit: οὗτος ἀνὴρ οὐχ ὑπομένει ὠφελούμενος καὶ αὐτὸς τοῦτο πάσχων περὶ οὗ ὁ λόγος ἐστὶ κολαζόμενος. Vide nunc quid usu

venerit. Irrepsit illa annotatiuncula in textum et in mediam Calliclis orationem absurdissime recepta est. Itaque nunc Socrates, unus omnium mortalium urbanissimus, ea verborum acerbitate et importunitate usus esse creditur ut nihilo esset nequissimo Callicle melior. Calliclis enim importunitas et vecordia maxime cernitur in eo quod dixit p. 489 B. οὐτοσὶ ἀνὴρ οὐ παύσεται Φλυαρῶν, cui similia qui Socratem existimat dicere potuisse, cum eo equidem de qualibet alia re quam de Platone interpretando vel emendando disserere malim. Hoc unum urgeo in tali re nihil agere qui *veterum membranarum venerabilem auctoritatem ac fidem* veluti machinam admoveat. Hoc egi ut ista *ψευδομαρτυρίων* vana et inanis auctoritas destrueretur, et sanae mentis libera agitatio ne hisce superstitionis vinculis constringeretur, impense probans Platonis sententiam (*de Legg.* IX. p. 875. c.): ἐπισήμης οὔτε νόμος οὔτε τάξις οὐδεμία κρείττων οὐδὲ θέμις ἐστὶ νοῦν οὐδενὸς ὑπῆκοον οὐδὲ δοῦλον ἀλλὰ πάντων ἄρχοντα εἶναι, εἰάνπερ ἀληθινὸς ἐλεύθερός τε ὄντως ἢ κατὰ φύσιν.

Scribam Lugduni-Batavorum
m. Augusto MDCCLXXII.

CAPUT I.

*Ad medicinam melius et certius facitilandam non mediocriter utile est scire quibus in rebus is qui aegrotat peccare solitus sit, quo et causa morbi facilius reperiatur et ad eam medendi ratio accommodetur. Sic et iis, qui se veterum scriptorum quasi medicos quosdam esse profitentur, nosse expedit quibus potissimum modis veteres librarii peccare soliti sint, ut latentia ulcera, quae in optimis quibusque scriptoribus inveterarunt, sagacius deprehendant. Haec praefatus MURETUS in Variis Lectionibus XIV. 16 eximias quasdam expromsit emendationes, quas ex diligenti observatione veterum codicum non reperit aut excogitavit, nam haec quoque *πυλυμαθίη νόον οὐ διδάσκει*, sed tam certas dedit et exploratas, ut ne CARNEADES quidem dubitare possit. Ex eodem observationum genere ut quisque plurimum critica arte, id est acuto iudicio et eruditione sana valuit, ita plurima feliciter et ingeniose reperta tam certa et manifesta dedit, ut nemo sit criticae emendatricis et coniecturalis, quam vocant, tam acer obrectator, quin iis lubentissime nobiscum utatur. »*Centum minimum diversis modis*, ut scribit VALCKENAEIUS, in hoc quoque genere summus artifex (in *Diatr.* p. 277), *peccarunt librarii veteres, quos omnes in numerato habuisse magnam adfert vitia librorum antiquorum sanaturis utilitatem.*” Deinde de magna copia triplex errorum genus indicat et exemplis tam luculentis et certis hanc palaeographicam rationem confirmat, ut facile vicerit quod ab initio posuerat: in uno hoc, si quis ita ve-*

lit, coniecturali genere studiorum, hac tamen parte Mathematicos imitamur. Facile credimus viro summo, quo nemo vixit a κενοδοξία alienior, quum addit: paucis forte poteram exemplis novis centum diversos errorum fontes iuvenibus harum rerum studiosis demonstrare, quod quamquam istic supersedit facere, nullo negotio quilibet ex scriptis VALCKENAEII centenos fontes aperuerit errorum, unde certis vitiis certa medicina afferri possit. Quandoquidem apud me longo usu satis constat nihil esse hac palaeographica ratione efficacius et ad eximendos errores, quos in omnibus veterum monumentis inepta scribarum natio sexcentos commisit (quos tamen plerique nimium patienter ferimus aut extenuamus aut excusamus, multi ne suspicantur quidem), et imprimis ad excitanda et acuenda ingenia eorum, qui nescio quomodo iudicio suo vim malunt afferre quam ab auctoritate membranarum vetustarum vel latum unguem discedere, quandoquidem igitur haec apud me satis constant, iuvat et ipsum fontes nonnullos aperire errorum ac docere quemadmodum eadem passim mala eadem medicina sanare possis, ut ex uno loco recte et feliciter restituto possint loci alii complusculi, quoniam morbo laborant eodem, eadem opera prope dixerim restitui et persanari. Luculentum exemplum huius rei iam statim expromam, unde coniectura fiat de reliquis. In LUCIANI codicibus legebatur (in *Dial. Mortuorum* X. Tom. I. p. 374): πέτασον τὸ ἴσλον, εὐθυε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον, εὐπάθωμεν. VALCKENAEIUS verum vidit: εὐπλοῶμεν. *Diatr.* p. 281. Applausum est, in ordinem receptum est, confirmavit, si huiusmodi emendatio etiam confirmari potest, codex optimae notae, *Gorlicensis*, diu post excussus. Quis est, qui huius loci non immemor non statim correxerit poetae locum in STOBÆI *Florilegio* CV. 29.

τοῖς εὐπαθοῦσιν ἀντιπνεύσας· ἡ τύχη
τὰ πάντα συγχεῖ· πάντα ναυαγεῖν ποιεῖ..

Satin certum videtur revocandum esse εὐπλοῶσιν? deinde si κατὰ ναυαγεῖν refigeris ipsa perelegans allegoria ex eo naufragio evaserit. ΔΟ an ΔΘ esset scriptum in vetusta membrana librarii antiquiores neque oculis satis cernebant et δνοῦς παρὼν ἀπεδήμει. Habeant enim haec aliquid excusationis, ut quae

doctissimos viros diu luserint, at quid iis facias, qui apud STRABONEM III. p. 172. τὴν ἀντίπλοϊαν dederint pro ἀντιπάθειαν, aut in ANTIPATRI dicto apud STOB. *Floril.* CXX. 35 τὴν ἐκ Κιλικίας αὐτῷ γενομένην εἰς Ἀθήνας εὐπάθειαν pro εὐπλοϊαν. Arguunt hi loci, quod innumeri alii confirmant, in vetustis libris ET-ΠΑΘΙΑΝ et ANTIPAΘΙΑΝ scribi solere pro -ειαν, quare non est trepidandum, si quando perveteris scripturae vestigia rimaris, quum i solum apparet, ubi ei Graecum est. Prosit hoc LYSIAE, apud quem nunc *Orat.* IX. § 2 reus sic ad iudices: εἰ μέντοι ὑμᾶς οἶονται δι' εὐνοϊαν ὑπὸ τῶν διαβολῶν πεισθέντας καταψηφιεῖσθαι μου οὐκ ἂν θαυμάσαιμι, inepte, ut nihil supra. Novum est hoc εὐνοίας genus, qua iudex innocentem opprimit. Repone εὐήθειαν, quod ETHΘΙΑΝ scriptum peperit ioculare illud εὐνοϊαν. Εὐήθης et εὐήθεια in ea re trita sunt, Cf. Lys. XII. § 87. Eiusdemmodi complura facile est ex assidua observatione codicum colligere, quibus inest ea πειθανάγκη, quae certas emendationes ab incertis correctionibus distinguit. Emendavit nuper pulcherrimum PLATONIS in *Protagora* locum CAROLUS BADHAM, qui verae criticae laudem apud populares suos vindicat et tuetur (in *Praefat. ad Plat. Phaedrum* p. ix), sed levis error, in quem implicatus est, τὴν ἐνάργειαν sustulit. PLATONIS verba sunt in PROTAGORAE suavissima fabula p. 321. A. πρὸς τὰς ἐκ Διὸς ὥρας εὐμάρειαν ἐμηχανᾶτο ἀμφιεννὺς αὐτὰ πυκναῖς τε θριξὶ καὶ σερεοῖς δέρμασιν ἱκανοῖς μὲν ἀμῦναι χειμῶνα δυνατοῖς δὲ καὶ καύματα καὶ εἰς εὐνὰς ἰοῦσιν ὅπως ὑπάρχῃσι τὰ αὐτὰ ταῦτα τρωμνὴ οἰκεία τε καὶ αὐτοφυῆς ἐκάσῃ καὶ ὑπὸ ποδῶν τὰ μὲν ὀκλαῖς τὰ δὲ θριξὶ καὶ δέρμασι σερεοῖς καὶ ἀναλμοῖς. In his ὑπὸ ποδῶν corrupta sunt. Rem acu tetigit BADHAM, qui brevissime l. l.: »pro ὑπὸ ποδῶν l. ὑποδέων. Cf. supra ἀμφιεννὺς” at nemo dixerit quomodo ὑποδέων in ὑπὸ ποδῶν depravari potuerit. *Athenienses* autem non dicebant ὑποδέων sed ὑποδῶν, res certa est et nota. Sic λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας est in ARISTOPH. *Pluto* vs. 589. non ἀναδέων. Viden igitur quemadmodum ΤΠΟΔΩΝ pepererit vulgatam? Sunt huiusmodi errores admodum veteres, quemadmodum saepe in sequentibus demonstrabo, neque tantum indocti scribae sic hallucinari solebant sed docti, si *Musis* placet, Grammatici subinde non minus mirifice

litterarum *uncialium*, quas dicunt, ductus et formas paene similes confundebant. HESYCHIUS scribit *κατὰ σοιχεῖον*

περίσημον: διαβόητον.

περισιγᾶν: ἀφέλκειν τοῦ προκειμένου.

περισκαίρουσι: περισκαρρίζουσι.

Repererat in aliquo libro ΠΕΡΙCΠΑΝ: quam perite legerit videtis. In erudita συναγωγῇ λέξεων χρησίμων in BEKKERI *Anecd.* I. p. 441 scriptum est:

Ἄπυσα: ἀνήκουσα.

Ἄπυτοι: οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ Θησέως.

Ridebantur Athenienses ΑΠΥΓΟΙ et λισπόπυγοι. In PLATONIS fragmento 180 ap. MEINEK.

σκελετὸς, ἄπυγος, καλάμινα σκέλη Φορῶν.

libri ἄπυιος dederunt. Nemo autem frequentius et turpius sic peccat quam PHOTIUS, in cuius *Lexico* haec prostant:

ΦλήναΦος: μωρολόγος.

Φλιει: μιμητικὸς ἤχος τῶν γαμψωνύχων.

Φλιοῦντα: ἀρρενικῶς οἱ Ἀττικοί.

decepit eum scriptura ΦΝΕΙ et pro N visus est sibi videre ΔΙ. Idem θάρνυσθαι bona fide dedit pro θόρνυσθαι. εὐθυμοσύνη: τάξις pro εὐθην., κήνυγμα (κίν.), κήτταν (κίτ.), κνεόμενον (κναι.), καινοτάφια (κεν.), κυνοπίς (-ώπης), κυνόπιδος (-νώ-), κυρίσαι (κύσαι), λάβρα (λαῦρα), μαντινοσύων (-τοσυνάων), προημωμένον (προμνώ-), Πτυδωρος (Πτοιοδ.), σηγάνιοι (σητάνειοι), et, ut cetera omittam, τολόται pro τοξόται.

Quid scribae faciant, peccant ubi talia docti?

Et sane mirificum est videre, quos illi ludos iocosque faciant quum incertos ductus litterarum uncialium dormitantes sequuntur et vix singula verba intelligentes, sententiae securi. ΗΛΑΡΟCΡΑΤΙΟΝ annotaverat *χιλιωθέντα* apud *Oratores* significare *χιλίας ὀφλόντα*. Librarii ex his ΧΙΛΙΑCΟΦΛΟΝΤΑ elicuerunt *χιλία σοφὰ ὄντα* nec quidquam suspicantur mali. PHOTIUS scripserat: *Στοιχεῖον ἐκάλουν τὴν αὐτῶν σκιάν, ἥ τὰς ὥρας ἐσκοποῦντο*, librarii τὴν ναυτῶν σκιάν supposuerunt. ΠΗΡΥΝΙCΗC BEKKERI (*Anecd.* I. p. 4, 22) nunc docet: Ἀωρία, οἶον παρὰ τὴν δέουσαν ὥραν, οὐκ ἐπὶ νοητῶν μόνον ἀλλ' ἀπλῶς. Stipitem esse oportet qui nobis νοητῶν scripserit pro νυκτῶν, sed quoniam η et x

in veteri scriptura nil differunt, ut Hesychius in ordinem receperit ἐνικλᾶν pro ἐνικλᾶν, ἤρινε pro κρῖνε, et sexcenta eiusdemmodi et ipse et ceteri peccaverint, arripit confidenter vocabulum quodlibet. Τίς quia scribi solebat TC nonnumquam in υς abiit, semel vidi *sues* in *filiosfamilias* conversos apud APOLLON. *Lex. Hom.* p. 132. v. ἀνακτορίησι. Apud Sextum Empiricum *adv. Grammat.* VIII. § 52. vidi librariorum pro ῥίψι ὑλήεντι ὑψηλῶν ὁρέων ex ΤΥΗΛΩΝΟΡΕΩΝ effinxisse ὑψηλῶ νοερῶν et ita edebatur ante FABRICIUM. Addam unum exemplum incredibilis incogitantiae, quae viros doctos ioculariter fefellit. Exstat *Scholion* eximium ad *Odys.* γ. 71 ex ARISTARCHI commentariis αὐτολεξεῖ descriiptum: — δοτέον δὲ τῷ ποιητῇ τὰ τοιαῦτα. καὶ γὰρ νῦν (scrib. οὖν. inserit BUTTMANNUS) αὐτὸν παράγει εἰδῶτα,

ἀλλὰ μοι εἴφ' ὅπῃ ἔσχετο ἰὼν εὐεργέα νῆα.

καὶ συνήσιν Ἑλληνίδα Φωνήν —. ARISTARCHUS scripserat non νῦν, opinor, multo minus οὖν, sed νᾶν. Istorum igitur scribarum inscitia coniuncta cum incogitantia et socordia, qualem ostendimus, grassatur per omnes scriptos libros aetatis cuiuslibet et pro diversis temporibus diversoque more scribendi diversa genera fudit errorum, in quibus quum sit quaedam constantia et veluti norma, sequitur ut medendi quoque et emendandi quaedam esse debeat analogia, quapropter omnem hanc disputationem ingressi sumus. In ea re hoc primum animadvertendum est scribarum errores, quo sint antiquiores, eo simpliciore et certiore medicina posse tolli. Nondum grassatur temeraria et impudens interpolatio, nondum male seduli correctores suo arbitratu quod non satis capiunt delendo aut addendo refingunt et antiqua scripturae vestigia omnia conturbant. Litterae *quadratae* sive *unciales*, ut nunc pervulgato usu appellantur¹, ocu-

1) *Litterae unciales* apud antiquiores uno tantum loco, quod sciam, nominantur HIERONYMI in Praefat. ad librum Iobi. «Habeant, inquit, qui volunt, veteres libros vel in membranarum purpureis auro argentoque descriptos vel uncialibus, ut vulgo aiunt, litteris onera magis exarata quam codices, dummodo mihi meisque permittant pauperes habere schedulas et non tam pulchros codices quam emendatos, quem locum qui mihi indicavit ECKHEL recte explicat litteras unciales, quod haberent unciae seu pollicis magnitudinem, in *Doctr. Numm.* V. p. 4.

los ineruditos hominum aliud agentium fallebant, sed ita fallebant, ut ipsa vitia hinc nata certa vestigia verae lectionis et imaginem quamdam retinerent, obscuram et fugientem illam quidem sed quae acute cernentibus oculis eorum, qui res ipsas et certum dicendi usum teneant, agnosci et pristinam figuram recipere possit et expressa apparere.

Nam praeterquam quod distrahenda coniungunt, coniungenda distrahunt, quae res mirificas turbas dare solet, sed sine ullo damno antiqui monumenti ludit lectores minus acutos, litterarum formas paene similes aut non multum dissimiles ridiculum in modum miscere solent. A an Δ an Λ sit scriptum aut scribendum nec sciunt nec cogitant, similiter passim Γ et Τ confundunt et Ε, Θ, Ο, C, et Ζ, Τ, et Η, Ν, ΤΙ, ΙΤ, et Ι, Γ, Τ et Κ, ΙC, et Μ, ΛΛ, ΑΛ, ΛΑ, ΝΙ, et Ν, ΑΙ et Ξ, Ζ et Π, Η, ΤΙ, ΤΤ, ΙΤ, ΓΙ, ΙΓ, et Ψ, Τ, denique omnes hos errores coniungendo et miscendo prope innumeros faciunt.

Nascuntur ex hac socordia aut monstra vocabulorum, quae facile ab omnibus procurantur quia fallunt neminem, aut alia ex aliis mutata repente forma verba *Graeca* apparent. *Animus* qui fuerat necopinato vertit in *fortunam* fitque τύχη ex ψυχή, sequuntur εὐτυχία — εὐψυχία, εὐτυχῶς — εὐψύχως, cetera ad eandem normam. Si magnum est nil mirari, iniquus sit qui hanc laudem librariis nolit impertiri. Dicuntur a DIONYS. HALIC. IX. 29 in praelio occubuisse τῶν στρατιωτῶν τινὲς εὐτυχῶς ἀγωνιζόμενοι, REISKIO contra hoc miserum videbatur et ἀτυχῶς reposuit, sed veteres sic neque cogitant neque loquuntur. Romani milites de more εὐψύχως pugnaverant. Apud eundem urbs magna et opulenta in unas aedes contrahitur III. 11. ἡ πόλις εἰς ἐλάττονα οἶκον συνῆκται, quod qui non capiet necum ὄγκον probabit. Nihil est adversus hos errores satis tutum vel munitum. Ipse summus IUPITER in nummo *Cretensi* vertit in articulum et ZAN Κρηταγενής qui fuerat repente τάν factus est, vid. ECKHEL. D. N. II. p. 301. qui τάν *Doricam* formam pro Ζάν esse comminiscitur, quam nemo vidit et nemo videbit. Librariorum autem in hoc genere errores, quamquam numero carere videntur et verborum sic depravatorum varietatem esse credideris propemodum infinitam, tamen in permultis cernitur illa errandi constantia, qua

in iisdem eodem modo peccatur, unde vitium semel deprehensum statim arguitur et alibi delitescens et ex una emendatione nascuntur complusculae, quod non ita dico, quasi illa palaeographica peritia bonas et veras emendationes parere possit, sed ea observandi consuetudo et nonnihil ingenii vim promovet insitam et, quod maximum est, certa et explorata et manifesta dare solet. Etiamnunc multi boni viri *Criticam* sive artem sive facultatem aut oderunt aut non amant ulique nec probant, suspiciosi nescio quomodo ac veluti reformidantes ne quid apportet mali iis rebus, quibus maxime salvis sit opus et intactis illaesisque. Horum pauci quidam sunt durae et perfrictae frontis, quibus si non in ore est at taciti secum cogitant illud *Aristophaneum*: οὐ γὰρ πείσεις οὐδ' ἦν πείσῃς. His ego non duriter sed per iocum et subridens reposuerim dictum *Diogenis*: εἴ σε εἰδυνάμην πείσαι ἐπεισά σ' ἂν ἀπάγξασθαι. At alii sunt permulti clementioris ingenii, quibus *Critica* sordet, ut quae nil afferat quod certum ac stabile sit et necessarium et evidens. His igitur et quicumque amant quod verum est, proponam emendationes nonnullas ex una eademque palaeographica observatione non natas sed, uti opinor, tam exploratas et manifestas, ut nihil desiderent quod fidem facere possit. Ex emendatione *Dobraei*, qui in paucis sagax et sollers fuit criticus et sanitatem illam popularium servat, quae nil molitur inepte, veluti necliam et suspendam, quae eadem veritatis indicia et signa contineant. Legebatur apud *Dinarchum contra Aristogit.* § 21. p. 137, 32 σωφρόνων ἐστὶ δικαστῶν — μὴ προδοῦναι τὴν θείαν καὶ τὴν εὐορκον ψῆφον. Qui *criticam* aspernantur scire perverlim quaemadmodum τὴν θείαν ψῆφον, divinam iudicum sententiam dici aut cogitari posse existiment. *Reiskius* festinanter, ut saepe, εὐθείαν restituebat. *Dobraeus* in *Advers.* I. p. 315 (ac vide quid levis correctiuncula ab certa emendatione distet) verum vidit: τὴν δσίαν — ψῆφον, comparatis duobus locis apud *Demosthenem*, (quibus complures alios, si fuisset opus, adiecisset) hisce: in *Midianae* peroratione p. 587. τὴν δσίαν καὶ δικαίαν θέμενοι ψῆφον τιμωρήσασθε τοῦτον, et ex oratione in *Everg. et Mnesib.* p. 464. δσίαν καὶ δικαίαν ὑπὲρ ὑμῶν αὐτῶν τίθεσθε τὴν ψῆφον. Videtisne ipsam oratoris manum τὴν *OCIAN* pellucen-

tem ex absurdo errore ΘΕΙΑΝ? Praeterea expungite mihi alterum articulum, ne iudices contra ius binas sententias ferre iubeantur, ut scribatur: τὴν δσίαν καὶ εὖορκον ψῆφον. DOBRAEUS ipse ex huius erroris observatione AELIANI locu in *Variis Historiis* optime restitutum esse admonuit VIII. 1. ubi SOCRATES non φωνὴν πολλάκις ἔφασκεν ὁσίαν πομπῆς ἐγκεκληρωμένην αὐτῷ sed θεία πομπῇ. Obiter addo συγκεκληρωμένην genuinum esse pro ἐγκ. Quam facile et quam saepe ἐν et σύν fuerint permutata in sequentibus ostendam, nunc ὁσιος et θεῖος et, qui idem prorsus error est, ὁσιότης et θειότης subinde permutata esse docebo. In ISOCRATIS *Busiride* § 26. pag. 226. per multa saecula haec fuit lectio vulgata: πολλὰς γὰρ αὐτοῖς καὶ παντοδαπὰς (τοῖς Αἰγυπτίοις) ἀσκήσεις τῆς θειότητος ἐκείνος κατέστησεν. Vera scriptura quamquam in vicinia apparebat. § 28. ἔχοι δ' ἂν τις — πολλὰ καὶ θαυμάζα περὶ τῆς ὁσιότητος αὐτῶν διελθεῖν, tamen non prius emerit quam codex optimus URBINAS a BEKKERO excussus τῆς ὁσιότητος obtulit. At PLUTARCHO nullus liber scriptus opem tulit in libro *de Malignitate Herodoti* cap. XII. p. 857. ubi nunc scribitur: οὕτω δὲ φιλοβάββαρός ἐστιν (HERODOTUS) ὥς Βούσιριν ἀπολύσας τῆς λεγομένης ἀνθρωποθυσίας καὶ ξενοκτονίας καὶ πᾶσιν Αἰγυπτίοις θειότητα πολλὴν καὶ δικαιοσύνην μαρτυρήσας ἐφ' Ἑλλήνας ἀνασρέφει τὸ μύθος. Quis multis verbis sibi postulabit demonstrari non esse θειότητα a PLUTARCHO scriptum sed ΟCΙΟΤΗΤΑ? Qui mihi hoc dederit non diu repugnabit alterum locum eiusdem scriptoris eodem modo restituenti. In SYLLAE vita cap. VI: SYLLA, inquit, res praeclare a se gestas ad Deos referre solet auctores et quidquid fortiter et strenue gessit εὐτυχίαν τινὰ θείαν αἰτιᾶται. Deinde, ubi huius rei unum et alterum insigne exemplum protulit, ταῦτα μὲν οὖν, inquit, περὶ τῆς θειότητος. Immo vero ὁσιότητος, nisi forte qui Deos pie colit θεῖος pro ὁσιος dici posse videbitur. In STOBÆI *Florilegio* LXXXV. 13 ubi scribit PERICTYONE: κρατέουσα ὦν (γυνή) ἐπιθυμίας (leg. — ἰης) καὶ θυμοῦ θείη καὶ ἁρμονίη γίγνεται, quis dubitabit δσίη revocare, quod in θείη pellucet? Contrarii erroris manifestum exemplum, ut opinor, est in fragmento SOPHOCLES, quod in STOBÆI *Eclog. Phys.* exstat cap. III. 48. Tom. I. p. 130. HEER.

εἰ δὲ ἰδρᾶσας δεινὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ,
 δίκης γὰρ ἐξέλαμψε νῦν ὅσιον φάος.

Recte Gaisfordus nuper codicum scripturam revocavit, quam interpolaverat Grotius:

δίκας δ' ἐξέλαμψε ὅσιον φάος,
 nisi quod ἐξέλαμψεν dedit. Repone mecum duos dochmios:
 δίκας δ' ἐξέλαμψε θεῖον φάος.

et dirime duo fragmenta, quae male coaluerunt, ut saepe in utroque Stobaei opere factum est. Qui φάος ὅσιον quid sit negant se videre non multo facilius reperient quae sit οἷα ἀνάγκη in poetae loco, quem servavit Stobaeus in *Ecl. Phys.* V. 2. p. 154.

Ὅσ' οἷα δ' ἀνάγκη πολεμικωτάτῃ θεός.

satisne perspicuum est θεῖα δ' ἀνάγκη a poeta esse? In Theognide autem vs. 151.

οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι πατρὸς καὶ μητρὸς ἄμεινον
 ἐπλεθ' ὅσοις ὁσίῃ, Κύρνε, μέμλεε δίκη.

cave tangas ὁσίην δίκην, quae δσιότητος sive εὐσεβείας vicem iure obtinet. Nihil in hoc loco vitiosum est praeter ἀνθρώποισι, quod qui aurem habent in ἀνθρώποις refingent. Nomen ipsum θεός, quod nemo nescit in antiquis libris ΘC scribi solere et θυ, θω, θν, quamquam omnium nominum est notissimum, tamen saepe scribas fecellit oscitantes. Quale hoc est apud Xenophontem in *Oeconomico* V. § 12. ἔτι δὲ ἡ γῆ θέλουσα τοὺς δυναμένους καταμανθάνειν καὶ δικαιοσύνην διδάσκει· τοὺς γὰρ ἄριστα θεραπεύοντας αὐτὴν πλεῖστα ἀγαθὰ ἀντιποιεῖ, venustissimi loci periit lepos, ne sensus quidem nisi perobscurus quidam ex totius sententiae conformatione elicitur. Codices pro θέλουσα satis constanter θέουσα exhibent, idque apparet ex ΘCOTCA stolidè effectum: ἡ γῆ θεδς οὔσα — τοὺς θεραπεύοντας αὐτὴν πλεῖς' ἀγαθὰ ἀντιποιεῖ, hoc venustum et Xenophonteum est, hoc sanum est denique et verum. Peius etiam mulcatus est locus incerti philosophi apud Stob. *Ecl. Phys.* II. cap. I. 17. πρότερον οὖν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ πεποιῆσθαι σοι δοκεῖ ἢ πρὸς κοινωνίαν; mirifica sane quaestio ponitur; tu lege αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ, recte respondetur: πρὸς κοινωνίαν. Ἐπὶ τίνας; ὑπὸ τῆς φύσεως. Τίνας οὔσης καὶ πῶς; διοικούσης τὰ ὅλα. Καὶ πρότερον

οὔσης ἢ μή; id est; HERENIO interprete: *haec verò natura num omnino exsistit nec ne?* Qui sic philosophatur sat in sanus esse aut sobrius videatur? Revoca duas litterulas fugientes καὶ πρότερον ΘΤΟΤCHC ἢ μή, id est θεοῦ οὔσης, sic demum intelliges cur respondeatur: ταῦτα οὐκέτι ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν. Quid velat eadem opera argumentationem CHRYSIPPI iocantis, sed non ineptientis, in integrum restituere, quam incogitantia scribarum plane pervertit apud STOBÆUM in *Florilegio* LXIII. 31. εἰπόντος τινός· οὐκ ἐρασθήσεται ὁ σοφός. μαρτυρεῖ γοῦν Μενέδημος, Ἐπίκουρος, Ἀλεξίνος. ταύτη, ἔφη (ὁ Χρύσιππος), χρήσομαι ἀποδείξει. εἰ γὰρ Ἀλεξίνος ὁ ἀνάγωγος καὶ Ἐπίκουρος ὁ ἀναίσθητος καὶ Μενέδημος, οὐ φησὶν ἐρασθήσεται ἄρα. Parcā verbis at locum sanatum arponam: τῇ αὐτῇ, ἔφη, χρήσομαι ἀποδείξει, εἰ γὰρ Ἀλεξίνος ὁ ἀνάγωγος καὶ Ἐπίκουρος ὁ ἀναίσθητος καὶ Μενέδημος ὁ λῆρος οὐ φασιν, ἐρασθήσεται ἄρα. Quo iure ὁ λῆρος; suppleverim vide apud DIOG. LAËRT. II. § 140. Addam unum locum ex *Appendice Florentina*, quam olim ex IOHANNĒ DAMASCENO excerptam GAISFORDUS *Florilegio* STOBÆI subiecit, nuper multis nominibus emendatam et diligentius ex apographo *Ruhnkeniano* descriptam repetiit in editione *Eclogarum Phys. et Ethic. Oxonii*, 1850. Legitur istic p. 103 C (p. 798 novae edit.): ἰῶ τὸ πᾶν ἐπιτρέψας οὐδὲν αὐτὸς φροντίζω τῶν σοφισμάτων ὑμῶν. Pro ἰῶ, quod nauci non est, video HALMIUM τῷ δικαίῳ corrigere. Multo facilius hoc negotium est: in ἰῶ prima littera non est ex antiquo libro sumta sed temere, ut mox demonstrabo, ab inepto homuncione adpicta. Littera initialis periit et superest ῶ. Ecquid esse potest certius quam θῶ in veteri codice exaratum fuisse et legendum: Θεῶ τὸ πᾶν ἐπιτρέψας κτέ.?

CAPUT II.

Appendix Florentina, cuius mentionem inieciimus, quia observationibus criticis de genere palaeographico uberrimam materiam praebere potest, huius capituli argumentum esto. Servatur *Florentiae* in *Bibliotheca Laurentiana* codex, quo IOHANNIS DAMASCENI *Parallela Sacra* continentur. Is homo bonam partem

ex STOBÆI libris descripsit et cum scriptorum *Christianorum* locis composuit. Nactus STOBÆI *Eclogas* multo integriores quam ad nos pervenerunt permultos locos veterum egregios ab interitu solus servavit. Cuius rei quum indicium fecisset BANDINIUS, RUHNKENIUS nihil habuit antiquius quam ut sibi huius codicis apographum compararet. Agit cum BANDINIO; is negotium dedit SARTIO ut quidquid in eo libro videretur ex STOBÆO sumtum diligenter describeret, descriptum ad RUHNKENIUM perferendum curaret. Sic confectum est apographum illud *Sartianum*, unde novas has reliquias his GAISFORDUS edidit, nuperime ex ipso apographo, quod ei GÆLIUS iuvandis his litteris natus peramice miserat. Fecit GAISFORDUS operæ pretium et plurima restituit, quæ in priorē editione » cum omīssa tum commissa” cum dolore vidit. Complura alia is solus restituet, qui bene *Graeco* sciens et codicum excutiendorum peritus ipsum *Florentinum* codicem per otium tractabit. Equidem versavi olim librum, scriptura tenui et intricatiore exaratum sed non ineleganti neque difficili, si quis hoc agit et aciem intendit oculorum et mentis; sed unde quis *Florentiæ* sibi GAISFORDI STOBÆUM comparet? πάλαι ποτ’ ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι, *Appendicem Florentinam* ubivis facilius quam apud *Florentinos* repereris. Itaque invitus, postquam compluscula non incuriose perlustravi et notavi diligentius, librum de manibus deposui. SARTIUS quemadmodum describendi negotio functus fuerit quid attinet dicere? Fecit homo bonus et sedulus quod potuit, sed neque *Graeco* sciens neque in codicibus versandis et expedendis exercitatus istiusmodi provinciae erat impar et multos errores commisit, quos partim critica ars tollet, alios codex inspectus aliquando arguet. Ex illo genere nunc ipse nonnullos abstergebo, ubi primum fontem quemdam aperuero errorum, quibus liber totus est obsitus. In quemcumque locum codicis primum incideris, videbis passim litteris rubricatis distinctum. Non tantum, quod assolet, novi argumenti aut loci aut sententiae initium rubrica notatur, sed identidem in medio versu apparet littera discolor, ut credas eam rem aut ioci causa aut forte ornamentum librario placuisse. Non movet ea res magnam admirationem nec multum laboramus cur id iis studio fuerit

vel oblectamento. At aliud quid est quod nos magno opere in ea re moveat et advertat. Qui eas litteras post librum descriptum de more adpinxit et immiscuit sive idem librarius sive alius, quod mihi ex scriptura non satis compertum, incredibili socordia ac temeritate usus litteras adpinxit et addidit non quas omissas esse cuivis apparebat sed quas casus aut ludo subiecit. Si quis linguae *Graecae* planè ignarus et nil nisi elementorum *Graecorum* figuras calamo ducere doctus ea intervalla suo arbitrato littera discolori qualibet explevisset non poterat ineptius errare et omnia corrumpere, quam istum hominem id fecisse comperi. De industria ita factum esse et libri usum consulto impeditum quis inducat in animum? Habemus specimen peritiae librariorum. Destitutus nescio quis scripti libri subsidio maluit litteram supplere quamlibet quam hiantem lacunis librum relinquere. Vel sic tamen ea socordia non multum detrimenti attulisset, si quis scivisset unde ea monstra lectionum essent nata et quam nihil iis elementis esset tribuendum. Enumerabo primum aliquot errores hic susceptos, quos docti sustulerunt, deinde caeteros paucis ipse quomodo tollendi sint exponam. Dedit librarius pro Δίωνος τίωνος, τήρουν pro διήρουν, τρύγες pro Φρύγες, κύκιοι pro Λύκινοι. ἡσίοδος pro Πισίδαι, ζήνου pro Εὐηνοῦ, Φύσων pro Μύσων, δξίθεος, si *Musis* placet, pro Εὐξίθεος, παμβλίων saepius pro Ἰάμβλιχος (χ superscriptum refert formam compendii ων, quod medium secat acutus, unde subinde -ων et -χος permiscuntur), θέλων pro Γέλων, βέλει μοι pro μέλει, μιλήτου pro Φιλητοῦ, καιάνων pro παιάνων, ξάθωνος pro Βάθωνος, SOLON fit Φόλων, ΕΡΥΧΙΜΑΧΕΥS appellatur δρυξίμαχος, CATO denique repente mutatus est in τάτων. Idem subinde officii immemor litterulam addere supersedit: apparet ρατῖνος, λάτων; υμεών, quem WYTTENBACHIUS in MUSONIUM volebat mutare, ΣΥΜΕΟΝ est, άλευκος, οσιδιππος, λναιχμος et οφῶν pro Ἰοφῶν. Opem tulerunt eruditi: duo tantum nondum revixerunt. Est in codice locus ubi ω legitur cum compendio, quo κτ significatur: πόνω τῷ λόγῳ — παρακαταθετέον τὸν βίον. SARTIUS, cui illud compendium obscurum erat annotavit: «quodnam auctoris nomen sub illa compendiaria voce lateat divinare non potui.» Σωκράτης est, qui dixerat:

μόνῳ τῷ λόγῳ κτέ. nam πόνῳ incipit a rubrica. Idem compendium κτ suprascriptum syllabis Δημο — peperit nobis novum scriptorem, quem nemo veterum unquam vel fando audit, DEMOCRATEM. Quis in ea scriptura lateat magnus et nobilis philosophus vel unus hic locus declarabit in *Append.* p. 733 Δημοκράτους: ἡ φύσις καὶ ἡ διδαχὴ παραπλήσιόν ἐστι. καὶ γὰρ ἡ διδαχὴ μετὰ ῥυθμοῦ τὸν ἄνθρωπον, μετὰ ῥυθμοῦ δὲ φύσις ποιεῖ (ποιεῖ leg.). Quis haec praeter *Abderitam* DEMOCRITUM scripsisse potest? confidenter igitur DEMOCRATEM illum passim expellemus, ut DEMOCRITUS tandem aliquando sua recuperet. Eodem modo et alius philosophus nunc latet in eo nomine, quod ei imperiti scribae imposuerunt. In codice aut ῥόδωρος dicitur aut ἰρόδωρος aut denique Ἡρόδωρος, idque ei nomen adhaesit in *Append.* p. 689, 6 et 735, 67. Verum nomen ex ῥόδωρος eruendum est, cui non vocalis aliqua erat adaptanda, sed littera M, in qua scriptura μρόδωρος pervulgato more scribarum inest nomen Μητρόδωρος, nempe μηρ, μρός, μρι, μρα pro μήτηρ, μητρός etc. librariis etiam pervetustis trita sunt. *Schol. ad Odys.* α. 275 τῇ ἀρχαίᾳ συνηθείᾳ ἐγγράπτο μηρ. Similiter πρη, πρὸς, πρι, πρα, περ et composita aut derivata multas saepe turbas dederunt, de quibus alio loco dicemus. Denique suum nomen restitutum est ei, qui in codice Καθέας δ Μασσαλήτης appellatur. Notus homo est et multos olim decepit Πυθέας δ Μασσαλιώτης, quem GAISFORDUS reduxit p. 774. Idem p. 775 Πλουτάρχου eruit ex πλούτωνος. Satis apparet ex iis quae dedimus codicem, unde *Florentinus* descriptus est, per compendia scriptum fuisse et nexus litterarum intricatiores, iis utique qui nunquam viderunt aut non possunt ista, quasi lacunae forent, certa correctione supplere. SARTIUS quam saepe et quam imperite in iis haeserit quid prodest ostendere? Aliquanto utilius erit demonstrare, quantum vitiorum et errorum is ipse commiserit, qui antiquum librum describebat, ex scribendi compendiis non intellectis. Ecquid magis ridiculum esse potest quam est hic locus PLATONIS, quem primum sanum apponam ex libro *de Legg.* II. p. 672. ἐν τούτῳ δὲ τῷ χρόνῳ, ἐν ᾧ μήπω κέκτηται τὴν οἰκίαν Φρόνησιν. Librarius autem bona fide dedit: ἐν τούτῳ

δὴ τῷ χρυσοσόμῳ, ἐν ᾧ. — Similiter in his: ξει που σύνε-
σις νέων καὶ γερόντων ἀσυνεσία. χρυσοσόμος γὰρ οὐ διδάσκει φρό-
νησιν ἀλλὰ φύσις καὶ ὁρῇ δίδαιτα. (Cf. p. 734, 16). Littera χ
implexum habens ρ et χρόνος et Χρυσόσολος significat: qui haec
in tali loco confundere potest, ei mandes si quid recte cura-
tum velis. Ex eodem fonte manarunt errores huiusmodi ut
SOPHOCLES σοφός dicatur, DEMOSTHENES δῆμος, XENOPHON ξένος,
ARISTOTELES ἄριστος: contra apud HARPOCRAT. v. Ζεῦξις nobilis pi-
ctor dicitur Ἀριστοτέλης τῶν κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ζωγράφων in
omnibus codd. pro ἄριστος. Notanda est nominis depravatio in
STOBAEI Florilegio XC. 9 ubi editiones Ἐκδώρου nomen praefer-
runt, codex optimus ἐκιδώρου servavit. K et IC confundi solere
notum esse arbitror et εἰσιδώρου appellant scribae quod Ἰσιδώρου
est, quia ἱ productum per ει diphthongum satis constanter scri-
bi solebat in antiquis libris, grammatici adeo certabant utra
scriptura esset potior, quod me SEXTUS EMPIRICUS docuit *adv.*
Grammat. l. ix. 169 ζητοῦμεν εἰ εὐχάλινον καὶ εὐώδινος τῷ ἱ
μόνον γραπτέον ἢ τῇ ει. Sed de his omnibus alius dabitur di-
cendi locus, ad STOBAEUM revertor. ANTIPHONTIS locus legitur
p. 730 πρῶτον, οἶμαι, τῶν ἐν οὐρανοῖς ἐπὶ παιδευσίς, lepidum
hominem qui ex ἀνοίς, i. e. ἀνθρώποις, in his verbis delabi po-
tuit ad οὔνοις, i. e. οὐρανοῖς, ne hoc quidem cogitans οὐρανοῦς
pro οὐρανόν Graecis esse inauditum ac temere coelum ac terras
miscens. Duplex vitium est p. 757. Δίων ἔλεγε καθ' Ἡσίο-
δον τρία γένη εἶναι μαθημάτων, χρυσοῦν, ἀργυροῦν, χαλκοῦν.
χρυσοῦν μὲν τὸ τῶν διδόντων καὶ μὴ μανθανόντων, ἀργυροῦν δὲ τὸ
τῶν διδόντων καὶ μανθανόντων, χαλκοῦν δὲ τὸ τῶν μανθανόντων
μὲν οὐ διδόντων δέ. Res ipsa clamat μαθητῶν esse emendandum
pro μαθημάτων, at quis est qui hoc dixerit? Facile negotium
est reperire quis hoc et senserit et tam iocose dixerit, si ἰων
solum memineris esse genuinum, δ adiectum ab eo, qui adscri-
bit quidquid collibuit. Nempe quemadmodum ea dicere SOCRA-
TES numquam potuit, sic satis certum est *Borysthenitam* BIO-
NEM hoc lusisse. Nemo nunc dubitare possit quin recte pro
ἰῶ, in quo ἱ adventicium est, θῶ i. e. θεῶ repositum sit. In co-
dice fertur ut Μιλήτου versiculus, quem editus STOBAEUS Φιλη-

τοῦ esse arguit, sic scriptus: ἐννόμιζε καὶ σέβου, ζητεῖ δὲ μὴ. Videsne Θ̄NNOMIZE i. e. θεὸν νόμιζε quomodo in ἐννόμιζε abierit. Non simplici malo laborat versiculus sine poëtae nomine laudatus p. 717.

σὺ δ' οὐ τὰδ' εἶπας μὴ λέγειν ἃ τις φρονεῖ.

tu repone ex EURIPIDIS *Phoenissis* vs. 392.

δοῦλου τὸδ' εἶπας κτέ.

omissa litterula Δ apparet ΟΤΛΟΤ in σὺ δ' οὐ esse depravatum, unde colligas litteras initiales non fuisse adscriptas, aut non ubique, in veteri libro, unde *Florentinus* descriptus est. In sententia, quae PYTHAGORAE tribuitur p. 703 ἐπιδείκνυσο μὴ ἐν τοῖς λόγοις ἃ φρονεῖν ἀλλ' ἐν τοῖς ἔργοις ἃ ποιεῖν, decepit librarium nexus quidam syllabae ευ, qui oscitanter legenti a littera α nihil disceprāt, ut sit legendum εὐ φρονεῖν et εὐ ποιεῖν. Eodem modo α et ευ passim permiscentur et quamquam ex hoc errore *contrarium* saepe dicitur quam quod dixerat aliquis et mens sana postulat, diutissime etiam hae ineptiae eruditorum oculos fefellerunt. Non feram diutius SOLONEM sic ineptientem apud PLUTARCHUM in vita cap. XXVII. Ἑλλησιν, εἶπεν, ὦ βασιλεῦ Λυδῶν, πρὸς τε τὰλλα μετρίως ἔχειν ὁ θεὸς ἔδωκε καὶ σοφίας τινὸς εὐθαρσοῦς, ὡς ἔοικε, καὶ δημοτικῆς, οὐ βασιλικῆς οὐδὲ λαμπρᾶς ὑπὸ μετριότητος ἡμῖν μέτεσιν, quis admonitus non videbit ἀθαρσοῦς verum esse?

In fragmento SOPHOCLES p. 699 Σοφοκλέους Ἐριφύλη.

.. γλῶσσ' ἐν οἷσιν ἀνδράσιν τιμὴν ἔχει

ᾧ τοι λόγοι σθένουσι τῶν ἔργων πλεόν.

cave exitimes ab initio quidquam deesse, ut passim, rubrica supplendum. In hunc modum damnum resarci:

γλῶσσ' ἐν κενοῖσιν ἀνδράσιν τιμὴν ἔχει.

Eiusdem poëtae locus p. 726 nimium diu mendum aluit (ex *Aiace* vs. 964.)

οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι τὰ γὰρ θὸν χεροῖν

ἔχοντες οὐκ ἴσασι πρὶν τις ἐκβάλῃ.

eadem lectio in SOPHOCLES codd. fertur, ut vetus esse mendum appareat. Nempe τὰ γὰρ θὸν in his verbis absonum est: quo sensu τὰ γὰρ θὸν dicatur optime sentiri potest ex hoc nobili EURIPIDIS loco:

αἰαί, τόδ' ἤδη θεῖον ἀνθρώποις κακόν

ὅταν τις εἰδῇ τὰγαθόν, δράσῃ δὲ μή.

de quo vide VALCKEN. *Diatr.* p. 22: quod rectum est vides dici: at non hoc dicit SOPHOCLES, bona sua negat nosse stultos antequam amiserint et τὰγαθὰ debebat dicere. O et E confusa olim sunt et emendandum:

τὰ γὰρ ἐν χεροῖν | ἔχοντες οὐκ ἴσασι.

In vicinia p. 726, 12 una litterula extrita fecit ut ANTIPHANIS dictum sensu careret. Dicit poeta solere eos, qui artes ingenuas fideliter didicerint

τῶν ἀδικημάτων

μὴ λαμβάνειν τὰς ἀξίας τιμωρίας

ἐλεῖν δὲ πάντως.

ἐλεῖν quid sit nemo umquam capiet. ἐλεῖν rescribendum esse facile mihi dabitur, sed non est satis: ut recte dicatur ἐλεῖν τι in simili re necessarium est. τι latet, ut saepissime, in littera π et legendum:

ἐλεῖν δὲ τι πάντως.

Pag. 733. CLEANTHES ad amicum, qui ex eius disciplina in patriam revertens quaerebat: πῶς ἂν ἤκιστα ἀμαρτάνοιμι; respondisse fertur: εἰ παρ' ἑκάστα ὧν πράττεις δοκοῖς με παρεῖναι. nescio cur μοι unus et alter maluerit. Revocata fugitiva littera ex C praecedente scribe quod unusquisque in tali re dixisset: δοκοῖς ἐμὲ παρεῖναι.

Servavit nobis IOHANNES DAMASCENUS luculentum locum ARCHYTAE Tarentini, Dorica dialecto scriptum sed miserrimum in modum a librariis mulcatum. Legitur p. 741, habuitque GAISFORDUS ELMSLEI apographum, quo meliorem auctorem ac testem nemo requirat. ELMSLEIUS autem describere locum satis habuit, emendare supersedit. Sustulere nonnulla vitia WYTTENBACHIUS et GAISFORDUS. Palmaria emendatione BADHAM (in praefat. ad EURIP. *Helen.* p. 6) restituit hunc locum: καὶ γὰρ εὐφυῖαι καὶ καλὰ τροφαὶ πολλάκις φθάνοντι τὰς διδασκαλίας ἐς ὀρθότατα ἄγοισαι, ἀποδέοντι δὲ μόνον λόγῳ ἀγεμόνος, τὸν ἐν τῇ θῇ τῇ ἐπισάμα. VALCKENAEIO dignum est et PORSONO quod reperit: τὸν ἐν τῇ θῇ τῇ ἐπισάμα. Alia pauca ipse corrigam; quod in codice est καθομολογᾷ τε τὰ φύσει ἔθεα editur, c. 741, 9,

καθ' ὁμολογὰ τε τῇ φύσει ἴδεια, verum est καθομολογὰ τε τῇ φύσει. p. 741, 25. τὰν Φάμεσεν ἐνέργειαν ἀρετᾶς codex, editur Φάμες, rectius Φαμές, ut ab initio φαντί, non φάντι, quod participium est. 741, 27. ἃ γὰρ τέλος διάνοια nihil est: τῇ, quod in cod. est, significat τέλος, quod GAISFORDUS reperit. 742, 2. τὰν τε κοινὰν νίκαν SARTIUS, τὰν τε κοινὰν νίκας νίκαν ELSL. τὰν τε κοινωνατικὰν GAISFORDUS. Quid verum sit certis vestigiis indagari potest. Ex antiqua forma ξυνάονες natum est ξυνήονες Ionum, Ἀττικorum ξυνῶνες, Doriensium ξυνᾶνες, ut παρήορος, πάραρος, μετέωρος. Eodem modo ex κοινάονες, κοινῶνες Ἀττικί, Dores formarunt κοινᾶνες, ut ex θεάορος illi θεωροί at hi receperunt θεωροί; hinc Dores κοινωνέω dicebant, non κοινωνέω, et pro κοινωνικός illi κοινωνικός ponebant. Obscurarunt passim has formas scribae, at non potuerunt omnia vestigia delere sic ut litura non appareret. Peropportunum vitium in THUCYDIDIS codd. V. 79. ταὶ δὲ ἄλλαι πόλεις ταὶ ἐν Πελοποννάσῳ κοινᾶν ἔόντων τᾶν σπονδᾶν καὶ τᾶν ξυμμαχιᾶν ipsam historici manum ad nos propagavit intactam κοινωνεόντων, indice VALCKENAEIO ad *Phoen.* vs. 196, qui locus nondum persanatus est tamen, nam τᾶς ξυμμαχίας reponendum. Ex his igitur facile est colligere ARCHYTAE κοινωνικὰν esse reddendum: ποτὶ δύο ἀρχὰς — τὰν τε κοινωνικὰν καὶ τὰν εἰδημονικὰν. Sequitur: καὶ γὰρ αἱ κατὰ τοιαύτης ἀντιλήψιας δοκέοντι ἀντιθλίβειν ἀλλήλας τῇ ἀγωγῇ, τῇ μὲν γὰρ πολιτικῇ ἀφέλκουσαι τᾶς θεωρίας, τὰ δὲ θεωρητικῇ ἀπὸ τᾶς πολιτείας μετάγοισαι ἐς ἀσυχίαν· ἄλλων τὰ πέρατα, ὧν ἀψαμέναι ἃ φύσις ἀπέδειξεν ἐν ταυτῷ ἄλωμένα. Scribe: καὶ γὰρ αἱ — δοκέοντι ἀντιθλίβειν ἀλλήλας ταὶ ἀγωγαί, ταὶ μὲν γὰρ πολιτικαὶ ἀφέλκουσαι τᾶς θεωρίας, ταὶ δὲ θεωρητικαὶ — ἐς ἀσυχίαν, ἀλλ' ὧν τὰ πέρατα συναψαμέναι ἃ φύσις — ἄλωμένα. Ultro apparet in seqq. οὐ γὰρ ἀντιπαθέες ἐντὶ τῇ ἀρετῇ legendum esse ταὶ ἀρεταί; quod continuo sequitur: αἱ δὲ καὶ τις ἐκ νέων δρμαθεὶς αὐτὸς ἀρμόζεται εἰς τὰς ἀρχὰς τὰν ἀρετᾶν — εὐροον βίον διεξάγει sanum erit si legeris ἐκ νέω, τᾶν ἀρετᾶν et διαξεί. Pag. 741, 14 αἱ δὲ μήτ' αὐτὸς νέοιτο ποτίφορα, corrige νοέοι τὰ ποτίφορα. Pag. 743, 14 ἡ ἐμέσης δὴ δὲ καὶ ἃ φύσις, latet in hoc monstro ἐνεμεσῆθη. Denique p. 743, 16 ἀλλ' ἡμεῖς γε λέγοντες σῶμα μὲν εἶμεν ψυχᾶς ὄργανον, νόον δὲ ἀγεμόνα κτέ.; perspicuum est λέγομεν genuinum esse, deinde ἀμέες non ἡμεῖς.

Quamquam certum est *Dores* constanter omnes pro ἡμεῖς ἀμέε, pro ἡμᾶς dixisse ἀμέ, quamquam constat librarios illis formis substituere solere *Atticas* et *Homericas* ἄμμεε et ἄμμε, tamen video plerosque omnes editores malle cum codicibus errare quam cum criticis vera sentire. Eadem ratio est in ὑμέε et ὑμέ. Indubitata haec sunt, tamen, ut queritur *HIERONYMUS* in *prae-fat. ad Psalterium* »videtis plus antiquum errorem quam novam emendationem valere. Perlubenter *PLUTARCHUS* *Spartanos* inducit λακωνίζοντας, sed per librarios non licuit. *PLISTONAX* oratori *Attico*, qui *Lacedaemonios* ἀμαθεῖς appellitarat, ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις, μόνοι γὰρ Ἑλλήνων ἄμμεε οὐδὲν κακὸν μεμαθήκαμεν παρ' ὑμῶν ap. *PLUT.* in *Lycurg.* XX. unum vocabulum evasit sed non sine malo: ridicule nunc *Homericum* ἄμμεε inseritur verbis *Atticis*: μόνοι γὰρ Ἑλλάνων, dixerat, ἀμέε οὐδὲν κακὸν μεμαθήκαμεε παρ' ὑμέων. Notissima *Spartanorum* cantilena ibid. c. XXI etiam nunc sic editur:

Ἄμμεε ποκ' ἤμεε ἄλκιμοι νεανῖαι.

ἄμμεε δέ γ' εἰμέν, αἱ δὲ λῆεε πεῖραν λαβέ.

ἄμμεε δέ γ' ἐσδόμεσθα πολλῶ κάρρονεε.

quasi umquam sic quisquam *Lacedaemone* esset locutus. Quam saepe apud *PLUTARCHUM* *Lacones* νῆ τῷ σιώ aut, quod multo peius est, νῆ τῷ θεῷ habent in ore, quum certum sit et dixisse illos et *PLUTARCHUM* scripsisse: καὶ τῷ σιώ. Unum locum addam ex vita *ALEXANDRI* cap. XL. Λάκων πρεσβευτῆε παραγενόμενοε αὐτῷ λέοντα καταβάλλοντι μέγαν εἶπε· καλῶε γε, Ἄλέξανδρε, πρὸε τὸν λέοντα ἠγώνισαι περὶ τᾶε βασιλείαε, una vovula, in qua accentus tantum depravatus est, indicium facit *Laconis* sua lingua loquentis, nam περὶ τᾶε βασιλείαε verum esse palam est. Itaque reliqua olim sic scripta fuerunt: ποττὸν λέοντα ἀγώνιξει περὶ τᾶε βασιλείαε.

Dativus *Doriensium* ἀμῖν non meliore fortuna uti solet, ut in *PLUT. Agesil.* cap. II. οὐ γὰρ βασιλεῖε ἄμμιν ἀλλὰ βασιλεῖδια γεννάσει, ubi ἀμῖν et γεννασεῖ reponendum eademque medicina passim in eodem morbo utendum.

Ad *STOBACUM* et *Appendicem Florentinam* redeo. In *ARCHYTAE* loco sub initium mendum latet in his: καττὰν ἔφεσιν τᾶε σοφίαε διὰ ταύταν p. 741, ὅ. διὰ ταύταν intelligi non potest. *Sapientia ob se ipsam* dicitur expetenda: emenda igitur δι' αὐ-

αὐταν. Sed manum de tabula; finem faciam in emendando SOPHOCLES fragmento, quod et apud IOHANNEM DAMASCENUM et in STOBÆI libris turpiter corruptum circumfertur:

αἰδῶς γὰρ ἐν κακοῖσιν οὐδὲν ὠφελεῖ,

ἢ γὰρ σιωπὴ τῷ λαλοῦντι σύμμαχος.

Quum in vetusto libro δῶς γὰρ esset scriptum stipes explevit δδῶς, αἰδῶς recte scriptum exstat in *Floril.* XIII. 9. Conspirant omnes in τῷ λαλοῦντι, quod verbum de trivio sumtum a Sophoclea grandiloquentia abhorret et, quod etiam peius est, SOPHOCLES nihil dicit. Si mecum repones:

ἢ γὰρ σιωπὴ τῷ γκαλοῦντι σύμμαχος.

utrique malo medeberis et unde ortum sit intelligetur.

CAPUT III.

Quod saepius dixi post ALEXANDRI mortem, quum *Macedones* et *Macedonica* occupassent omnia, sinceritatem *Graeci* sermonis labi et contaminari *apud omnes* primum coeptam esse, deinde magis magisque esse depravatam, ut quicumque esset eruditior, spreta lingua popularium vitiosa et inepta, artificialem sibi linguam ex antiquorum *Atheniensium* scriptis colligeret, qua et in scribendo uteretur et si quando ad eruditos et elegantes auditores verba faceret, eam autem linguam arte et studio quaesitam sinceritatem naturalis linguae non illibatam et intactam servare sed vitiis quibusdam suis et ineptiis apud omnes infectam et inquinatam esse, id nunc quale sit uberius in uno alteroque scriptore *Graeco* ostendam. Quum facile negotium sit ostendere hoc in scriptore quolibet, qui deseruit populi vitiosam consuetudinem, ut se totum ad *Atticorum* imitationem componeret, ostendam nunc in duobus, qui et summo studio τὸ ἀττικίζειν excoluerunt et in omnium manibus sunt, exemplaria videlicet nitoris et venustatis *Atticae* feliciter imitando expressae, et ob eam rem multorum curis iam dudum illustrati et recentissima memoria a magnis philologis de novo expoliti, ALCIPHERONEM dico et LUCIANUM, quorum hunc BEKKERUS nuper rimé, illum MEINEKIUS paulo ante edidit. De utroque scriptore ita dicam, ut demonstrem primum quam parum sint id assecuti, quod summa ope nitebantur, id est ut *Atticae* dictionis

sanitatem et elegantiam scribendo referrent, deinde ubi librorum vitio, non scriptoris, laborat orationis nitor feram opem et quodcumque genus vitiorum insigniorum indicare obiter et arguere potero, diligenter faciam. Eadem opera dicam de MEINEKII et BEKKERI editionibus οὐδὲν ὑποσειλάμενος, ut neque vera laus iis detracta neque falsa afficta esse videatur. Equidem utrumque editorem magni facio, quo magis, si quid videntur errasse, demonstrabo et redarguam, non facturus idem in iis, quos contemnerem et negligendos putarem.

Erunt fortasse et nunc qui me inhumanum esse vociferentur et magnis clamoribus agant aut maledictis certent et conviciis, quibus nihil reponam praeter duos versiculos Horatianos paucis mutatis in meam rem accommodatos:

Di bene fecerunt *hilaris* me quodque *iocosi*

Finxere ingenii, raro et perpauca *timentem*.

In ea quoque re PORSONUM probo et sequar, qui, teste DOBRABO (in *Advers.* I. p. 5) carebat «*ficta illa fucataque humanitate, quae quum bonis atque malis, amicis inimicisque iuxta blandiatur, non mirum si tam valde laudatur a stultis atque improbis.*» Caeterum id agam, ut quae scribam MEINEKIO ipsi polissimum BEKKEROque probentur, quod si effecero, caeteri, spero, aut hisce acquiescent aut rectius etiam negligentur.

LUCIANUS et LUCIANO aliquanto recentior ALCIPHRO (nam quem tam saepe et tam manifesto imitatur, ut si quid ab illo lepide repertum aut venuste dictum sit in suas Epistolas verbis paene totidem transferat, ei aequalis aut prope aequalis fuisse non potest) scriptitarunt illis temporibus, quum nemo videretur bene dicere posse aut scribere, qui non omnem sermonis copiam ex veterum scriptis collegisset et dicendi usum in omnibus ad veterum consuetudinem exegisset, denique quum apud doctos nullum verbum satis *Graecum* et probum videretur, quod non idoneum testem et auctorem ex antiquis *Atticis* haberet. Plena exemplorum sunt scripta ATHENAEI et POLLUCIS. Plebs interea in diem magis dicendi sinceritatem depravabat utebaturque dictione incredibilem in modum vitiosa, cuius rei exempla sexcenta sunt apud istos, qui *Ἀττικισαί* appellantur, PHRYNICHUM v. c. et MORRIDEM, qui omnes non hoc agunt, ut quae fuerit antiquae *Ἀτθίδας* ratio et usus doceant (nam nihil foret horum

libris confusius et absurdius) sed aequalium vitiosam loquendi consuetudinem ita arguunt, ut *Attici* sermonis incorruptam normam opponant. Sic fiebat ut docti alia lingua inter se, alia ad indoctam plebem et servulos uterentur, plebs eruditum istud eloquium non tantum non intelligeret, sed etiam, quod nemo mirabitur, suaviter rideret. Quamquam est paulo longior, adscribam locum ex *Sexto Empirico adv. Mathem.* I. 10 p. 256 *FABR.*, quo non est alius ad id quod volo demonstrendum magis idoneus: *ἔστι δὲ, inquit, βιωτικὴ τις ἀφελὴς συνήθεια τῶν ἰδιωτῶν κατὰ πόλεις καὶ ἔθνη διαφέρουσα — τὸ αὐτὸ ἀρτοφόριον καὶ πανάριον λέγεται καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ σαμνίον καὶ ἀμίδιον καὶ Ἰγδισ καὶ θυεία, ἀλλὰ τοῖς ἀφελέσι τοῦ καλῶς ἔχοντος καὶ σαφῶς καὶ τοῦ μὴ γελᾶσθαι ὑπὸ τῶν διακονούντων ἡμῖν παιδαιρίων καὶ ἰδιωτῶν πανάριον ἐροῦμεν, εἰ καὶ βάρβαρον ἔσιν, ἀλλ' οὐκ ἀρτοφόριον, καὶ σαμνίον ἀλλ' οὐκ ἀμίδα, καὶ θυείαν μᾶλλον ἢ Ἰγδιν, καὶ πάλιν ἐν διαλέξει ἀποβλέποντες πρὸς τοὺς παρόντας τὰς μὲν ἰδιωτικὰς λέξεις παραπέμπομεν, τὴν δὲ ἀσειοτέραν καὶ φιλόλογον συνήθειαν μεταδιώκομεν· ὥς γὰρ ἡ φιλόλογος γελᾶται παρὰ τοῖς ἰδιώταις, οὕτως ἡ ἰδιωτικὴ παρὰ τοῖς φιλόλογοις.* Utrique, ita uti sit, excedebant modum. Homines indocti de plebe excusari possunt, qui istis temporibus nativam linguae patriae sinceritatem servare non potuerint; docti non possunt, qui ad omne genus ineptiarum sunt delapsi, ut linguae intermortuae rationem populo et plebi obtruderent, *quam ipsi non satis diligenter tenebant.* Grammatica ars et critica ita sunt natura comparatae, ut, si secus utaris, in absurda omnia exeant et degenerent in male sanam quamdam *ἀτεχνίαν* et *ἀκρισίαν*. Bona autem pars eorum, qui seriore aetate Grammatici dicebantur, arte, quàm profitebantur, perperam et praepostere utebantur, molesti et odiosi verborum censores et dictionis probatae exactores; dum toti erant in verbis et syllabis et apicibus notandis, id quod erat rei caput, ut recte cogitaretur et quod recte esset cogitatum verbis aptis et idoneis diceretur, nescio quomodo praeterviderunt et sic tandem amiserunt. Rerum igitur et sententiarum inopes et ioculariter ignari hoc unum retinebant, ut verba carperent et cum barbarismis et soloecismis bella gererent nullos habitura triumphos. Castigat istorum ineptias saepe Gel-

LIUS: adscribam locum ex SEXTO EMPIRICO *adv. Mathem.* I. 5. p. 237. *Grammatici solent*, inquit, τῶν κατὰ τὰ λοιπὰ κοσμουμένων μαθήματα κατατρέχειν ὥς μηδὲ τὴν κοινὴν τῶν Ἑλλήνων συνήθειαν ἐπισαμένων, καὶ εἴποτε θλίβονται ἐν ζητήσει μὴ ἄλλην εὐρίσκειν πολλάκις ἀποφυγὴν εἰς τὸ περισπᾶν τοὺς συζητοῦντας αὐτοῖς ἢ τὸ ὅτι βάρβαρον ἢ σόλοικόν ἐστι τὸ ὑπ' αὐτῶν λεχθέν. Isti homines quam duriter et aspere soleant in adversarios vel secus sentientes invehi et debacchari nota res est, quam unaquaeque aetas apud populum litteratum vidit et videbit. Est hoc quoque et erit semper pervulgatum, ut eiusmodi petulantia et protervitas cum pari levitate et inscitia sit coniuncta. Non vidi hominem in hoc genere morosiorum et asperiorum quam ΠΗΡΥΝΙΚΟΣ est, acerbissimus orationis exactor, in querelas effusus, ad maledicendum promptus, neque in laudando umquam neque in reprehendendo modum servans, at idem truculentus censor castigatorque aliorum videte in quos errores, quam foedos et pudendos, se implicare possit. In *Epitome nominum et verborum Atticorum* pag. 353. Lob. ita scribit: τὸν παῖδα τὸν ἀκολουθοῦντα μετ' αὐτοῦ. Λυσίας ἐν τῷ κατ' Αὐτοκράτους οὕτω τῇ συντάξει χρῆται, ἐχρῆν δὲ οὕτως εἰπεῖν· τὸν ἀκολουθοῦντα αὐτῷ. Τί ἂν οὖν Φαίη τις; ἀμαρτεῖν τὸν Λυσίαν ἢ νοθεύειν καινοῦ σχήματος χρῆσιν; ἀλλ' ἐπεὶ ξενικὴ (adde ἢ) σύνθεσις πάντῃ παραιτητέα, βητέον δὲ ἀκολουθεῖν αὐτῷ. Non vidi magis. Attici constanter omnes in ea re dicebant ἀκολουθεῖν μετὰ τινος et ἔπεισθαι μετὰ τινος, neque aliter quam sic in populari sermone dicere ius est *de servulis dominum pone sequentibus, deque militibus qui signa sequi dicuntur*. Ἐπου μετ' ἐμοῦ, παιδάριον, in *Pluto* vs. 824 non erit *Atticum* si ἔπου μοι dicetur, contra in eadem fabula vs. 19.

ἢν μὴ Φράσης ὃ τι τῷδ' ἀκολουθοῦμέν ποτε, si μετὰ τοῦδε esset scriptum, risum moveret. Sic μετ' Ἀλεξάνδρου ἀκολουθεῖν dicuntur copiae, Ἀλεξάνδρῳ ἀκολουθεῖν ARISTOTELES, CALLISTHENES et si quis alius non militabat in ALEXANDRI castris. Huius rei quum sexcenta exempla sint, quid moroso Grammatico facias, qui alias res agens et dormitans LYSIAM stulte carpit? Contrario errore LOBECKIUS ad ΠΗΡΥΝΙΚΟΥ I. I. deceptus locis corruptis et testimoniis poetarum serio induxit in animum *περιακολουθεῖν Graecum* esse et DEMOSTHENI obtru-

dendum et ἀκολουθεῖν, ἔπεσθαι et ὁμαρτεῖν optime accusativos recipere posse, ut γυνή εἶπετο τὸ Φεῦγον v. c. ei bene *Graece* dictum videretur: credo, quia in LUCIANI codicibus deterrimis ea scriptura circumfertur. Valet in Grammaticis quoque Epicharmeum:

Νοῦς ὀρθὴ καὶ νοῦς ἀκούει, τᾶλλα κωφὰ καὶ τυφλά.

Etiamnunc mihi diu et multum in Grammaticorum et Atticistarum lectione versato subinde admiratio subit animum, qui fieri potuerit ut in ea copia librorum veterum, qui aliquanto minus erant vitiosi quam quibus nunc utimur, tam plumbei sint, ut ea nesciant aut in iis haereant, titubent et turpiter se dare soleant, in quibus nunc post illam monumentorum stragem et libris qui superstites sunt tam vitiatas tamen acute cernimus et sincera a pravis tam certo iudicio discernimus. Nempe erat hoc temporum et hominum vitium egregiis doctrinae subsidiis negligenter admodum utentium, quum nemo unus iudicio et arte valebat et homines mediocres, et etiam aliquanto minus quam mediocres, sine censurae metu quidquid alicunde corrasissent aut levi opera et tenui filo conscribillassent in vulgus edebant. Quis est omnium, qui de genere hoc aetatem tulerunt, non dico iudicio ingenioque, sed Graecitatis interioris scientia et Litterarum copia et usu cum BENTLEIO aut PORSONO comparandus? Et his et ELMSLEIO, DOBRAEO, et si qui alii ad horum praestantiam accedunt, quid sit *Atticum* aut non sit definire utilius permittes quam PHRYNICO aut MOERIDI et quidquid est Atticistarum. Hi semper aequalium errores ac sordes praeceptis suis admiscebant et quidquid faciebant non poterant sese ex illis veluti laqueis domestici et quotidiani sermonis prorsus expedire. Sed quid illos reprehendimus homines obscuros et in ignoto latentes, quum illud ipsum appareat in iis, quorum et apud aequales magna gloria fuit et celebre nomen ob venustum et aureum dicendi genus ex felissima imitatione *Atticorum* natum, et apud nos ad hunc diem perdurat. Quotus autem quisque est, qui vel possit vel audeat ignoratae et vitiatas Graecitatis reum agere aut DIONEM τὸν Χρυσόστομον, aut LUCIANUM, aut ALCIPHRONEM, aut quicumque eadem laude et plausu ἀττικίζει? contra enim plerisque, ut olim sic nunc, quidquid illorum testium auctoritate nitatur satis probum et rectum videbitur, mul-

tique aut temerarium esse arbitrabuntur illos velle cogere in ordinem, qui in ea re regnare putantur, aut anceps et ambiguum negotium in his reliquiis monumentorum veterum liquido definire quid ferat usus et analogia linguae antiquioris, quid non ferat respuatque. Sunt adeo qui angusti animi esse putant mentis et cogitationum humanarum infinitam varietatem, velocitatem, libertatem, veluti compedibus quibusdam et carcere coercere, domare et sic debilitare ac frangere conari, ut summis ingeniis facultatem eloquendi quod sentiant arctis finibus circumscribas, et esse hoc quasi pinnae animo incidentis, ne eo evolare possit quo nemo adhuc pervenerit. Non multum mihi difficultatis obiicient qui ita disputant, nam facile vincam περικολουθεῖν, ut περικαθεύδειν, ut περιτεθνάναι, numquam a quoquam esse dictum aut fictum, quia quae notio cogitari plane non potest, novis verbis subiici non potest, et ἔπομαι vel ἀκολουθεῖν vel ὁμαρτεῖν, quia naturam suam exuere non possunt, numquam potuisse accusativum adsciscere, quidquid QUINTUS CALABER vel COLUTHUS vel imperiti scribae hallucinantur.

In re litteraria et grammatica non est periculosum quod fieri non possit numquam factum esse asseverare, neque hoc igitur magnopere laboro, sed aliud est cavendum ac sedulo animadvertendum, ne immerentes iniuria plectantur, et quod scribae et scioli deliquerint, id ipsis *Allicorum* imitatoribus imputetur. LUCIANUS et ALCIPHRO, ne dicam de ceteris, nunc mendis et erroribus multis obsiti sunt, quibus sanioris Ἀτθίδος constans et perpetuus usus violatur, non quo ea nescirent quae futilissimus quisque magistellorum inculcat, sed quia, dum omnium manibus sedulo teruntur, traxerunt subinde aliquid novae corruptelae, quam affricuit lectorum tantum non omnium vitiosa dicendi consuetudo. Quum animi causa iocosa scripta plurimi versarent et describerent, facetias et lepores magis quam orationis formam curabant, quae paullatim ad vulgarem loquendi formulam reficta est, ut saepe antiqua scriptura ubique oblitterata et deleta sit, nonnumquam in antiquis codicum vitiis tuto delitescat, unde acuti critici eruerunt, Graeculi quia non intelligebant abstinere manum. Genus hoc vitiorum quale sit et quemadmodum vetera menda bonas formas ab interitu vindicare possint insigni exemplo ostendam.

Indocti ἰδιῶται, quos *Graeculos* dicere licebit, pro δλισθάνω dicebant δλισθαίνω et ὠλίσθησα pro ὠλισθον, ut passim antiqua forma aoristi apud istos abire solet in formam e vulgari analogia ductam, ut ἤξα, ἔτεξα, ἔλειψα, ἔφευξα, ἡμάρτησα, ἐβλάστησα, ἀπέδρασα (pro ἀπέδραν), ἤρῃσα (pro εἶλον), ἔθρεξα (pro ἔδραμον), ἔπεσα plurimorum usu tritum, alia non pauca. Istas dicendi sordes et immunditiem librarii antiquis scriptoribus certa contagione solent affricare, docti partem tantum ex istis ausi sunt tollere, alia dubitanter retinent, alia sine ulla dubitatione habent pro integerrimis sanissimisque. Sic ἐντέξαι pro ἐντεκεῖν Atticum esse docti homines facile credunt, quod si in ARISTOPHANE (*Lys.* 553) concoquere ΤΗ. ΒΕΡΕΚΙΟΥ potuit, idque post veram lectionem ἐντάξαι ab HIERONIMO repertam, quid caeteros ferre posse censeas? Itaque sicubi ὠλισθον erat scriptum, facile ad suum ὠλίσθησα aberrant librarii ἰδιῶται, idque si pergunt facere tandem genuina forma sine vestigio perit. Periisset igitur in ΑΛΚΙΡΗΘΩ, nam pro ὠλισθεν I. 18. 1. ὠλίσθησεν irrepsit et III. 64. 3 κατολισθήσας pro κατολισθών et rhetor nitorem sermonis antiqui ea labe et macula infecisse poterat videri, nisi vitium felix II. 11. 2 commissum hominem absolveret, ubi in libris est: ὦν διὰ τὸ πλεῖθος ἀπολεισθαι μοι τῆς μνήμης τὰ πλείονα, in quo mendo vera lectio ἀπώλισθε per multa saecula tuto delituit et manus indoctas effugit, ut renatis litteris perire in lucem revocaretur. Graeculi, si huius loci tenebras dispellere potuissent, sine ulla controversia ἀπώλισθησε scripsissent, quemadmodum in ΠΛΟΥΤΑΡΧΩ *Cleomene* XIX. p. 813 quum optimi libri servent: ἔλαθε δὲ διολισθών, reliqui omnes διολισθήσας exhibent, quae vulgaris lectio fuit usque ad ΣΙΝΤΕΜΣΙΟΥ. Simillimo vitio librarii in ARISTOPHANIS lepidissimo loco *Lysistr.* 677 dederant:

ἰππικώτατον γὰρ ἐστὶ χρῆμα καὶ ποχον γυνή
κούκ ἀναπολίσθαι τρέχοντος.

pro ἀναπολίσθαι, quod quum DAWESIUS reperisset (*Miscell. Crit.* p. 359) meliores libri excussi confirmarunt. Ut igitur δλισθῆσαι ex plebeiae dictionis negligentia irrepere solet, sic frequentius etiam δλισθαίνω obtruditur invitis veterum imitatoribus, quae forma, sicuti et οἰδαίνω, nihilo est sanior quam si quis ὀφλισκαίνω dicere voluisset. Poëtastri iis utuntur, qui miscent ele-

gantias e veterum lectione arreptas et sordes, quas a saeculi sui contagione traxerunt, ut rectissime iudicat KIDDUS ad DAWESIIUM p. 581.

Apparet ex his quam anceps et ambigua res sit statuere utrum scriptoris an librarii erroremprehenderis. Sitne bene *Graecum* an non sit numquam fere esse potest dubitatio: quid *Attici* ipsi soliti fuerint in quaque re dicere sciri potest et e multis vitiis Codicum, Grammaticorum, Editorum veluti e scoria purum putum aurum excerni. Sic igitur vitium manifestum tenetur, id quaeritur utrius negligentia sit peccatum. Videor mihi reperisse rationem, qua *Atticistae* paulo elegantiores multis erroribus absolvi possint, quos in scribas esse transferendos sic mihi quidem persuadeo: praecepta *Atticistarum*, ut supra dicebam, non hanc vim habebant, ut ex iis dialectus *Attica* cognosceretur, sed ut sermonis popularium vitia et negligentia, ad *Atheniensium* incorruptam consuetudinem exacta, apparent et corrigerentur. Clamosus est in ea re et plagosus, opinor, fuit *PHRYNICHUS*, qui ita solet: ἐσχάτως ἀδίκιμον, πάνυ ἀμαθῶς, κάκιστον, ἐσχάτως βάρβαρα, ἀποτρέπου λέγειν, ἐνεκαλυφάμεν ὄρων p. 69, ὁ τοῦτο λέγων ληρεῖ p. 137, ἐναυτίασα τοῦτ' ἀκούσας p. 194, αὐτὴ ναυτίας ἄξιον τοῦνομα p. 226, aut similia. *MOERIS* clementius agit et benignius, sed quoniam tecte et lenissime aequalium vitia arguit, factum est ut quid potissimum ageret a multis non satis animadvertetur. Quid inter utrumque magistrum sermonis intersit, ita ostendam: indocti ἰδιῶται dicebant ἀπελεύσομαι, quia nesciebant ἄπειμι esse dicendum. Ea res, quam nunc pueri non nesciunt, quamque omnium veterum usus perpetuus demonstrat, olim solis doctis erat nota et sedulo ab iis inculcatur. Quidquid de ea re sciri potest collectum est a *KIDDIO* ad *DAWESIIUM M. C.* p. 126. Unum addam: *POLLUX* diligenter docet *COMMODOUM* principem verbi κατέρχομαι futurum esse κάτειμι, ne forte erret. III §. 93, κατέρχεται καὶ κάτεισιν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος χρόνου. Idem igitur *PHRYNICHUS* et *Moeris* docuere. *PHRYNICHUS* sic p. 57: ἀπελεύσομαι: παντάπασι φυλάττου, οὔτε γὰρ οἱ δόκιμοι ῥήτορες οὔτε ἡ ἀρχαία κωμῳδία οὔτε Πλάτων κέχρηται τῇ Φωνῇ, ἀντὶ δὲ αὐτοῦ τῷ ἄπειμι χρῶ καὶ τοῖς ὁμοειδέσιν ὡσαύτως. ἐπεξελευσόμενος: ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς (sic legendum), τοῦτ' οὖν ἔσυρεν ἐκ τριόδου Φαβωρίνος, χρὴ γὰρ ἐπεξιῶν

εἰπεῖν, καὶ γὰρ ἐπέξειμι λέγεται ἀλλ' οὐκ ἐπεξελεύσομαι. Videte quos fluctus in simpulo excitet, at MOERIS idem summa lenitate ita docet: ἄπεισιν Ἀττικῶς, ἀπελεύσεται Ἑλληνικῶς, cuius praecepti eadem vis est atque Phrynichi, neque valet ad aperiendam *Atticorum* consuetudinem sed ad arguendum aequalium errorem. Eadem est ratio omnium propemodum MOERIDIS praeceptorum, quibus sine ulla asperitate verborum, sine convicio aut opprobrio, veluti tacitus ac nutu popularium vitiosam consuetudinem corrigit. Sic quod in eadem pag. legitur: ἀκροᾷ Ἀττικῶς, ἀκροᾷσαι Ἑλληνικῶς, ecquis crediderit scriptum esse ut formae, qualis est ἀκροᾷ, observarentur, an ut vitiosum ἀκροᾷσαι notaretur? MOERIS caeterique magistri paulo antiquiores, (nam THOMAS ipse indiget magistro, qui se meliora doceat et multa inepta dedoceat) si ita legentur ut cognoscatur, quibus in rebus οἱ ἰδιῶται impingere fuerint soliti, quae vitia sermonis fuerint pervulgata et hinc in antiquorum libros invecta, egregium usum habebunt ad veterum scripta passim purganda iis mendis, quae saeculi contagio affricuit turpissima et plurima. Perpauca sunt vitia de magna copia, quam MOERIS expromsit, quae non saepe in optimi et probatissimi cuiusque scriptoris antiqui libris appareant et aequissimo animo ab Editoribus et Criticis ferantur. In eo loco, in quem fortuito incidimus, MOERIS ordine haec dicendi vitia refutat: ἀπηλάσθη pro ἀπηλάθη, ἀπαλλακτικῶς ἔχοντες pro ἀπαλλαξέοντες, ἀγέτωσαν, ἀδέτωσαν et similia pro ἀγόντων, ἀδόντων cet., ἀκροᾷσαι pro ἀκροᾷ, ἀπελεύσεται pro ἄπεισιν, ἀλέσεις pro ἀλείς cet. Haec omnia, quamquam manifesto sunt vitiosa et sequiore aetate apud Graeculos nata, tamen vetustos scriptores adhuc impune inquinant, alia raro et in paucis libris, alia frequentius, alia passim in omnibus. De quo genere est ἀγέτωσαν et ἀγέσθωσαν, quae in cuius scriptoris *Attici* Codicibus et Editionibus non leguntur? Constat formam esse sequiorem, *Macedonicam*; editores non audiunt. In poetis metri ratio arcet soloecismum, nulli apparent; caeteris non est idem praesidium, exempla pullulant. Similiter quod vitium in ἀλέσεις MOERIS notavit, quia omnes iam dudum ita peccaverant, omnia antiquorum scripta infecit. Nempe olim abierant in desuetudinem et in solis Veterum libris apparebant formae, quae antiquitus *solae*

fuerant in usu: ἀλῶ, καλῶ, τελῶ, γαμῶ, ὀλῶ, κορῶ, φορῶ, ἀμφιῶ, μαχοῦμαι, et ἐλῶ, βιβῶ, κρεμῶ, πετῶ, κερῶ, σκεδῶ, πελῶ: rariora sunt κολῶ et κολῶμαι: singularia, nobis quidem, ἐξετῶ apud ISOCRATEM p. 195. c. coll. *Antiatl.* BEKKERI p. 251, 52. et συσκιῶ in SOPHOCLES *Oedip. Colon.* vs. 406. His igitur formis *Attici solis* utebantur, ut numquam quisquam καλέσω, διατελέσω aut similiter diceret, neque ἐλάσω, βιβάσω, πετάσω aut quidquam de caeteris, neque adeo καλέσομαι aut ἀναβιβάσομαι aut aliud quid huiusmodi esset in usu. Animadverti has formas iam olim interiisse et antiquissimam esse labem, qua καλέσω, καλέσομαι, βιβάσω, βιβάσομαι, ἐλάσω, διατελέσω et similia omnes coeperint dicere et scribere. Hinc factum est ut novae formae passim subreperent in antiquarum sedem, unde sequitur restituenda esse ubique locorum quae constet vitio et fraude esse de loco deiecta. Itaque καλέσω, ut hoc utar, undique est expellendum, quo male pedem intulit (nisi forte coniunctivus sit, ut apud SOPHOCLEM in *Philoct.* 1452,

Φέρε νυν τείχων χώραν καλέσω.

et in ARISTOPHANIS *Pluto* 964.

Φέρε νυν ἐγὼ τῶν ἐνδοθεν καλέσω τινά.

et *Lysistr.* 851 et 864) et ἐγκαλέσω, ἐπικαλέσομαι, διατελέσω, quae aliquoties in PLATONE et Oratoribus et aliis occurrunt, certa emendatione refingenda sunt ad constantem et perpetuum *Atticorum* usum. Non magis parcendum est soloecismis, quales sunt βιβάσω, προσβιβάσω, ἀναβιβάσομαι etc., qui ubicumque apud veteres leguntur, Graeculorum vitio leguntur, non *Graecorum*. In animo est *Atticorum* locos, qui huc faciant, diligenter collectos inter se componere et demonstrare scripturas, quas improbem, non esse antiquas aut sanas sed antiquis et sanis substitutas. Poterit sibi quisque inter legendum facile explorare satisne verum et certum sit, quod nunc paucis expromam et eiusmodi est, ut eam controversiam vel solum dirimere possit. Librarii, magistri, lectores omne genus, qui veteres formas expellebant, ubicumque non satis apparebat futuri temporis eas formas esse, manus abstinebant; praesentis temporis esse suspicantur et servant intactas, ubi καλῶ v. c. futurum esse intelligunt in καλέσω refingunt, ubi non intelligunt nihil movent. Locus est in AESCHINIS *Timarchea*, ubi bis

Orator καλῶ posuerat pro vocabo, in secunda parte loci non senserunt idem dici: itaque sic vulgo legitur § 67, οὐκοῦν καὶ αὐτὸν ὑμῖν καλέσω τὸν Ἠγήσανδρον, γέγραφα δ' αὐτῷ μαρτυρίαν κοσμιωτέραν μὲν ἢ κατ' ἐκείνον, μικρῷ δὲ σαφετέραν ἢ τῷ Μισγύλα. οὐκ ἄγνοῶ δ' ὅτι ἀπομείνεται καὶ ἐπιορκήσει. διὰ τί οὖν αὐτὸν καλῶ ἐπὶ τὴν μαρτυρίαν; ἴν' ὑμῖν ἐπιδείξω κτέ. Qui non sentit καλῶ futurum esse, nihil umquam de genere hoc sentiet, at librariis et sciolis nihil suboluit, itaque prius καλῶ ad suam consuetudinem revocarunt, alterum reliquerunt inviolatum. Si haec ratio constabit potestne certiore indicio confirmari id quod suapte natura satis erat certum, *unam* esse formam in usu, non *duas*, quibus suo arbitratu Attici promiscue uterentur. Praeterea, si quis hos locos diligentius inspiciet, in multis corruptelam subesse etiam aliis indiciis deprehendet, veluti in LYSIAE oratione XVIII. § 24, οὐκ ἔχω, ὧ ἄνδρες δικασταί, οὕστινας δεησομένους ὑπὲρ ἡμῶν ἀναβιβάζομαι, ubi ἀναβιβάζομαι, ut opinor, est necessarium.

Itaque in MOERIDE et Atticistis, si quis eorum praeceptis sic uti volet, egregium paratum erit Atticis praesidium, non quo melius intelligantur, sed quo eluantur sordes nitorem Atticae venustatis obscurantes. Cavendum autem diligenter erit ne temere quid Grammatico credas neve caecum ducem temere sequaris. Quam saepe, quam turpiter, quam ioculariter errare soleant, nota res est. MOERIS pro Atticis venditat Homericam et Ionicam, quibus Tragici soli delectabantur, aut vocabula prisca et casca e SOLONIS legibus sublecta: cf. v. v.: ἀὴρ βαθεῖα, ἦρω, ἰδρῶ, κυκεῶ, νέατον, ψεδνός, ἄθυρμα, δημούμενον, διῆρες, βουλυτός. Solonea sunt in v. v.: σεισάχθειαν, ὀπύειν, ἐξίλλειν: aut usum et proprietatem Atticorum non satis callere arguitur, miscet aliena, diversa confundit, scriptura codicum depravata decipitur, ut in ἀνηλωμένα, ἀνασχέσεται, ἀπεῖπα, βλάβος, διωκάθειν (pro διωκαθεῖν aoristo, cf. ELMSLEIUS ad *Modeam* 186), εἰς τρίτην ἡμέραν, κρεμάθρα, κνισᾶν, ὦφειλε, cet.: ignorabat quo certo usu distarent γραψάμενος et γράψας, φαῦλον et φλαῦρον, δεσμοί et δεσμά, πεπραγώς et πεπραχώς, alia. Codices depravati eum deceperunt in ἀνακωχή pro ἀνοκωχή, κατακώχιμα pro κατοκώχιμα, alibi: ab his igitur si caveris, ut nihil erroris subesse certo scias, MOERIS in eum modum adhi-

bitus, quo diximus, *Atticis* scriptoribus egregium erit emendationis subsidium.

Atticorum imitatoribus sero natis, quorum causa hanc disputationem ingressi sumus, MORRIS, PHRYNICHUS caeterique magistri non prorsus eodem modo proderunt sed alio non multum dissimili. Quis enim serio in animum inducere sibi poterit, quae istis magistris tam nota et perspecta sint, ea LUCIANO et ALCIPHRONI aut ignota et inaudita esse aut non satis firmiter animis impressa, ut imprudentes et alias res agentes immemores harum legum in errores delabi potuerint. Ecquis est qui putet magistros scire ἄπεισι bene *Graecum* esse, non ἀπελεύσεται, LUCIANUM et ALCIPHRONEM nescire, vel modo meminisse, modo oblivisci? Quis tam est veterum membranarum inepte fautor, ut non hoc fateatur? Si mihi hoc dederis falsarios tenemus manifestos. Eosdem arguunt lectionum discrepantiae. Memoravimus supra dicendi vitium, quo Graeculi pro ἀκροῶ dicebant ἀκροῶσαι: sefellit eos analogiae species in ἡκράσσαι, τεθέασαι, πεπεύρασαι similibusque et manifestus error est. Hinc igitur in ALCIPHRONIS optimo codice *Vindobonensi*, qui littera B notatur, nata scriptura est III. 11. 3, ἀμιλλᾶσαι ταῖς ἀσικαῖς ταυταισί, quam pro sua Graecitatis peritia WAGNERUS recepit pro ἀμιλλᾶ, perinde esse annotans. Quemadmodum igitur ἀμιλλᾶσαι apparet deberi Graeculo ad aequalium consuetudinem aberranti, sic ALCIPHRONI imputari non posse arbitror vitia et errores huiusmodi: I. 28. 2, ἀναπνέεις. Fragm. 4, προσπνέειν, I. 28. 1, ἀεργός. III. 51. 3, ὄσέα. III. 26, προσοφλήσαι pro προσοφλεῖν. III. 22. 2, Πυνκός. III. 61. 3, Πυνύκα. III. 17. 2, ἀπελεύσῃ pro ἄπει. I. 56. 1, ἐν Μυρρινούντι pro adverbio Μυρρινούντι, ut Ῥαμνούντι, Ἀγνούντι (ΣΤΕΡΗ. BYZ. in v. Ἀγνοῦς) alia, ἐν Μυρρινούντι tam pravam est ac si quis ἐν Ἰσθμοῖ vel ἐν Ὀλυμπίασι vellet dicere: aequè vitiosum est, quamquam multis non videtur, ἐν Μαραθῶνι. I. 25. 1, τὸ χρέος pro τὸ χρεῶν. II. 2. 3, ζωμυλεύεσθαι pro ζωμύλλεσθαι. II. 2. 9, ἀπήλαυεν pro ἀπέλαυεν. II. 3. 3, καταλίποιο pro καταλείποιο. II. 4. 15, γαστριμαντεύεσθαι, qua forma pessime analogia corrumpitur. III. 3. 1, χρυσίνους pro χρυσοῦς. III. 47. 3, τὸν ὑδρορρόαν pro τὴν ὑδρορρόην. ibid. κατεκρύβην. III. 48, 4, ἀμοιβή pro χάρις. III. 39. 1, συνδέων pro συνδῶν. III. 52. 3, λήσεται. (recte. III. 70.

3, λήσω.) III. 64. 3, *ρεύσεις* pro *βυείη*. III. 72. 2, *κυστοδόχη* pro *κυστοδόκη*. III. 7. 5, *Πειραιοῖ* pro *ἐν Πειραιεῖ*. III. 19. 2, *εἰς σέ* pro *εἰς σοῦ*. III. 42. 2, *δίεσι* pro *διέρχεται*. III. 53. 2, *κεῖθι* pro *ἐκεῖ*. III. 57, *οἰνωμένος* pro *μεθύων* et *barbare ἔσκωψάμην* pro *ἔσκωψα*. III. 59, *κατ' ὕναρ* pro *ὕναρ*. III. 60. 1, *ἀνατρέφειν* pro *ἀνατρέφεσθαι*. III. 70. 4, *ἐπὶ μήκιστον χρόνον* pro *διὰ πλείου χρόνου*. III. 72. 2, *ὑπετόπησεν* pro *ὑπώπτεισεν*. I. 1. 1, *οἱ βορρεῖς* pro *βορραῖ*. I. 12. 2, *κατακλιθεῖς*, (recte et *Attice* in fragm. 6 *κατακλινῶμεν*.) I. 34. 6 *σασιάζει τὰ κοινά* pro *τὴν πόλιν εἰς τάσιν καθίσησι* sive *ταράττει*. III. 40. 4 et 41. 3, *τοὺς πατέρας* pro *γονέας*. III. 53. 1, *εἰσέφρησα* pro *εἰσέφρησα ἑμαυτόν*. III. 61. 3, *ἀγαπῶ ἐκπορίζειν* pro *ἐκπορίζων*. Sic *Φθάνειν* contra naturam verbi et usum antiquitatis positum est III. 4. 17, *Φθήσεσθαι ἔλθεῖν* pro *ἐλθόν*. Non negaverim fieri posse, ut nonnulla ex his ipsi *ALCIPHRONI* imputanda sint; omnia haec ab eo commissae esse, qui totus fuerit in poetis antiquae comoediae lectitandis et *ARISTOPHANE* ante omnes, qui novae comoediae fabulas versabat et praecipue *Menandreas*, qui *PLATONEM* terebat et *DEMOSTHENEM*, ut ab his omnibus *ἀττικίζειν* disceret, eum igitur turpiter impegisse in iis omnibus, quae magister quilibet in numerato haberet et ad fastidium usque inculcaret, id mihi haudquaquam videtur credibile. Etiam in reliquis vitiis, quae iam indicabo, compluscula esse suspicor, quae mala manus invexit; satis habeo si id vicero, partem utique peccatorum ipsius *Rhetoris* negligentia esse commissam, qui, ut sequiores omnes, *Atticorum* sermonem non tam diligenter observavit et imbibit, ut non subinde laberetur. Ex eo genere est quod legitur III. 3. 6, *ἡ Ἀρεοπαγίτις βουλή* pro *ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου*. III. 10. 3, *ἐνθύμιον ποιησάμενος* pro *ἐνθυμηθεῖς*. III. 20. 4, *ἐξ ὀφθαλμῶν ἐπολεῖ* pro *ἐποιεῖτο*, ut *ἐκποδὼν ἐποιεῖτο*, sic et I. 19. 1, *ποιεῖν νουθεσίαν* praevalens est, pro *νουθετεῖν* dici potest *νουθεσίαν ποιεῖσθαι* non *ποιεῖν*. III. 42. 3, *ἀμφιάσει* pro *ἀμφιῖ* III. 44. 1, *ἀνέωγεν οἰκία* pro *ἀνέωκται*, ut III. 47. 3, *ἀνεωγόντα* pro *ἀνεωγμένον*, cuius vitii recte *ALCIPHRONEM* arguit *LOBECK* ad *PHRYNICH.* p. 128. I. 25, *εἰδὼς ταῦθ' οὕτως ἔχειν* pro *ἔχοντα*. I. 26, *διὰ χειρὸς κατέχοντα*, veteres *ἔχοντα*. II. 4. 5, *προταλίζειν*, *MENANDER* ipse *ἐπισημαίνεσθαι* hoc appellabat. II. 4. 6, *ὑπερθάλασσοι*, *Attici* *διαπόντιοι*. II. 4. 14, *χρηστηριασθῶμεν*, illi

μαντευσώμεθα dicēbant. III. 10. 3, προχειρίσασθαι στρατηγόν, id Attici αἰρεῖσθαι dicunt, Quos commemorat ALCIPIRON. I. 11, μασηρας *Atticorum* ipse alicunde ex *Ionía* arripuit. *Atheniensibus* ζητηταί erant, sed in re diversissima. Quod dicit I. 22. 3, ἤρχετο, et in fragmento 6, παρήρχοντο, nesciebant veteres Magistri ἤρχόμεν non esse in usu, sed ἦα ubique in eius locum subire. Apud omnes veteres ἤρχόμεν est incipiebam; et apud *Athenienses* quidem praeter ipsum ἔρχομαι nihil in usu est, nusquam ἔρχεσθαι aut ἔρχόμενος legitur sed ἵεναι et ἰών. Quod qui primus vidit et demonstravit ELMSLEIUS ad EURIPIDIS *Heraclidas* vs. 210, paucissima tantum nobis reliquit paulo melius constituenda. Miror virum acutissimum in THUCYDIDE ferre potuisse duos soloecismos tam putidos, quales leguntur IV. 120, περὶ δὲ τὰς ἡμέρας ταύτας, αἷς ἐπήρχοντο, Σκιώνη ἀπέτη et IV. 121, ἰδίᾳ δ' ἐταινίου τε καὶ προσήρχοντο ὥσπερ ἀθλητῇ; in hoc loco vera scriptura reponi poterat ex POLLUCE III. 182, Ξενοφῶν γὰρ εἶρηκεν· ἐταινίου τε καὶ προσήεσαν ὥσπερ ἀθλητῇ, errore XENOPHONTEM pro THUCYDIDE nominat, quem turpi soloecismo liberat. Videor mihi perspexisse unde invecum fuerit vitium. Neque THUCYDIDES neque *Atheniensium* antiquiorum quisquam ἦεσαν aut προσήεσαν aut ἀπήεσαν aut παρήεσαν umquam dixit, quemadmodum neque ἦειμεν aut ἦετε dicebant, sed constanter omnes ἦμεν, ἦτε et ἦσαν. Et de ἦμεν quidem et ἦτε nunc tandem inter Editores et Criticos satis videtur constare, et invitis codicibus tantum non omnibus κατῆμεν, προσῆμεν, ἀπῆμεν, ἐξῆτε, ἀπῆτε et similia passim *Atticis* restitui coepta sunt. Sic BEKKERUS in DEMOSTH. de *Coron.* p. 306, 11. καὶ ταῦθ' ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν ἀπήετε βεβουλευμένοι contra libros omnes optime dedit ἀπῆτε. Ibid. p. 346, 16. προσῆειμεν τῇ βουλῇ, unus liber, *Parisinus S*, qui instar omnium est, προσῆμεν exhibuit. Utriusque lectionis vindex est Grammaticus antiquus ex codice *Vossiano* descriptus in GAISFORDI annotatione ad ETYMOLOG. M. p. 121, 39. In ἦσαν, παρήσαν, προσῆσαν, ἀπῆσαν, et caeteris compositis, nescio quomodo iidem pertinaciter repugnant neque quidquam morantur poetarum testimonia, Grammaticorum auctoritatem et codicum scripturas, quibus omnibus accedit analogiae πειθανάγκη. Putemusne ARISTOPHANEM quum scriberet in *Equit.* 605:

ταῖς ὀπλαῖς ὤρυττον εὐνάς καὶ μετῆσαν τρώματα,
 aliter dixisse quam solerent populares omnes? Luculentum
 est scholion in PLATONEM, quod PHOTIUS cum multis aliis in Le-
 xici sui farraginem recepit, unde sublegit SUIDAS: ἤα: δισυλλά-
 βως, τὸ ἐπορευόμεν, σὺν τῷ ἰ γράφεται, οἱ γοῦν Ἴωνες ἤϊα λέ-
 γουσι καὶ ἤϊσαν τὸ ἤσαν καὶ παρὰ Θουκυδίδη οὕτως ἀναγνωσέον
 ὅτι ἀκμάζοντές τε ἤσαν ἐς αὐτόν, οἱ δὲ Ἴωνες ἤϊσαν καὶ
 ἤϊσαν (vitiose. *Iones* tantum ἤϊσαν dicebant). Ἀριστοφάνης
 Ὀλκάζειν.

Ἐπεὶ δ' ἐγενόμην οἴπερ ἦ' ἐπὶ ξύλα.

Quod autem dixi codicum scripturas hanc analogiam confir-
 mare ita dico: saepenumero librarii, qui ἰ adscriptum negli-
 gere solebant, ἤσαν, παρῆσαν, παρεξῆσαν, ἐπεξῆσαν et similia
 retinuerunt, quia eas formas ad εἶναι referebant, quamquam ad
 ἰέναι esse referendas passim diligenter inspicienti constabit. Si
 his locis ἰ addideris habebis *Atticorum* manum; si ἤσαν re-
 pones, quod nonnullos facere video, *Atticam* dialectum cor-
 rumpes, id quod scribae dudum fecissent, nisi eos alius opinionis
 error retinisset. Apud DEMOSTHENEM editur in prima *Olyn-
 thiaca* p. 11: ὅθ' ἤκομεν Εὐβοεῦσιν βεβοηθηκότες καὶ παρῆσαν
 Ἀμφιπολιτῶν Ἰέραξ καὶ Στρατοκλῆς ἐπὶ τουτὶ τὸ βῆμα, mani-
 festo errore. *Graecum* est ἀναβαίνειν, βαδίζειν, παρίεναι ἐπὶ τὸ
 βῆμα et καθῆσθαι ἐπὶ τοῦ βήματος, DEMOSTH. in *Olympiod.* p. 1176:
 ARIST. in *Pluto* 382: οἱ ἐπὶ τοῦ βήματος λόγοι, DEMOSTH. ἀσ
Symmor. p. 189: non possunt haec permutari: quid multa?
 παρῆσαν est reponendum. Eadem medicina locis complusculis
 THUCYDIDIS, XENOPHONTIS et aliorum factitanda est. Vidi nu-
 perime qui in XENOPHONTIS *Hellenicis* II. 1. 18, Λύσανδρος ἐξ
 Ἀβύδου παρέπλει καὶ ἄλλοι παρῆσαν πεζῇ, reponeret παρήε-
 σαν. Perficiet emendationem, qui παρῆσαν dabit. Librarii dum
 sedulo formas sibi inauditas expellebant et ἤσαν sive ἤσαν in
 ἤσαν refingebant, nonnumquam imperfectum ἀπῆσαν temere ar-
 ripuerunt et per vim, ubi *aberant* requiritur, dederunt *abiere*.
 Bis hoc in THUCYDIDE deprehendi. IV. 39, περὶ εἴκοσιν ἡμέρας,
 ἐν αἷς οἱ πρέσβεις περὶ τῶν σπονδῶν ἀπῆσαν, ioculari erro-
 rem vides, et turpius etiam cap. 42: ἐν Λευκαδίᾳ ἀπῆσαν αὐ-
 τῶν πεντακόσιοι Φρουροί. In XENOPHONTIS *Anabasi* III. 4. 23, εἴ
 που δέοι τι τῆς Φάλαγγος ἐπιπαρῆσαν οὗτοι, participium in

§ 30 ἐπιπαρίοντες et Codicum lectiones ἐπεὶ παρήσαν et res ipsa denique clamat ἐπιπαρῆσαν verum esse. Aeschines in *Ctesiph.* p. 63, 44 παρῆμεν τῇ ὑπεραίᾳ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Manu ducit ad veram lectionem locus qui legitur p. 67, 16, παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, unde emergit, παρῆμεν. cf. p. 84, 12, παρελθόντα εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Itaque Thucydides προσῆσαν ὥσπερ ἀθλητῇ scripserat, magistelli, qui Thucydidem multo peius quam vulgo creditur mulcarunt (ut in his *Lectionibus* primo quoque tempore ostendam), προσήρχοντο adscripserunt, idque, uti fit, irrepsit. In altero loco quid sit περὶ τὰς ἡμέρας ταύτας, αἷς ἐπήρχοντο, neminem vidi qui intelligeret, nam quod interpretantur esse *commeare*, *invicem visere*, *adire*, nauci non est; ἐπιμῖξια haec est et ἐπιμίγνυσθαι dicitur, non ἐπιέναι, quod de hostili fere invasione ponitur. Aut monstri aliquid alitur in eo loco, aut αἷς ἐπήρχοντο ablegandum eo, unde male pedem intulit. In Aristophanis *Thesmoph.* 804:

ὁ δ' ἀνὴρ περιήρχετ' ὠκυτόκι' ὠνούμενος,
fugit Elmsleium ratio, quum περιῆεν vel περιῆρren corrigeret, quorum hoc usitatum non est, illud barbarum. Repone:

ὁ δ' ἀνὴρ περιήειν ὠκυτόκι' ὠνούμενος,
quam formam satis stabilivit noster omnium καθηγεμῶν Dawesius in *Miscell. Crit.*, a quo quum πεποιθεῖν, ἤδειν, ῥεῖν, προσῥεῖν omnes accepimus, subirascor iis qui in *Anib.* vs. 1298:

ὄρνυξ ἐκαλεῖτο, καὶ γὰρ ἤκεν ὄρνυγι,
concoquere potuerunt pro ῥκεῖν a Dawesio reperto p. 301. Praeterea notandum est verbum ὑπέρχομαι, ubi significat *θωπεύειν*, *πρὸς χάριν ὁμιλεῖν*, ea lege non teneri. *Athenienses* enim ὑπέρχεσθαι dicunt eo sensu, non ὑπιέναι, et ὑπερχόμενος non ὑπιών. Exemplum sunt apud Platonem, Demosthenem, alios. At nihil horum Alciphron aut caeteri *Atticorum* imitatores viderunt. Opportunum vitium, κάτιμεν I. 39. 7. servavit κατῆμεν, quod perite Seilerus eruit; ἤρχετο et παρήρχοντο auctori suo relinquenda.

Decepit Alciphronem, ut permultos alios multo antiquiores, fallax analogia, quum ex aoristo εἰλόμην, ἐξεῖλόμην, ἀφειλόμην cet. futuri formam ἐλοῦμαι, ἐξελοῦμαι, ἀφελοῦμαι cet. aut in activa forma καθελῶ, ἀνελῶ, ἐξελῶ contra certam analogiam et usum de suo finxerunt. Alciphron ita peccavit, I. 6. 3, ἐκ

τῆς πικρᾶς τῶν ἀγορανόμων ἐξελοῦνται ἡμᾶς χειρός, ubi *ἐξαιρή-
σονται Graecum est*. Fuit olim hoc vitium pervulgatum, quo plūs
excusationis habet, quamquam diligenter admonent Magistri
auctoritatem veterum opposcentes. PHOTIUS p. 121. 15, καθαι-
ρήσετε, οὐ καθελεῖτε: Θουκυδίδης καὶ τῶν ἄλλων οἱ πλείους,
non audebant dicere καὶ οἱ ἄλλοι σύμπαντες, propter auctori-
tatem futilis poëtae comici, TIMOSTRATI, quem adversarii tam-
quam machinam admovebant, vid. BEKKERI *ἀντιαττικισήν* p. 80.
12. E PHOTIO emendandus SUIDAS, cuius locus corruptus LO-
BECKIO fraudi fuit ad PHRYN. p. 724. Quam frequens fuerit hoc
vitium notabo in eo auctore, quo nemo diligentius Oratores *Αι-
τίcos* et Historicos et Philosophos trivit, DIONYSIUM dico HALI-
CARNASSENSEM in *Antiquitatibus Romanis*, I. 24, ζῆλον ἀξιούμενοι,
verissime *Vaticanus* codex ἐξελούμενοι. IV. 75, μεσοβασιλέα ἐλοῦ-
μαι. VII. 56, ἐξελεῖ. VIII. 34, ἀνελούντων. 86, ἐξελοῦντες τὸ
Φρούριον. IX. 26, τὴν Ῥωμαίων καθελοῦντες ἀρχήν. X. 49, ἀφε-
λεῖται τὸ εὐσεβές, XI. 18, ἀνελοῦμεν ἐκ μέσου τοὺς Φλυάρους.
Recte CASAUBONUS XI. 5, ἀφελεῖσθε rescripsit pro ἀφείλεσθε.
Simili modo VIII. 51, pro ἀνείλε emenda ἀνελεῖ et X. 44,
ἐξαιροῦντες refinge in ἐξελοῦντες. Si tam saepe deliquit DIONY-
SIUS, Criticorum acerrimus, censura columbis parcere poterit.

Maiorem etiam ab ea parte excusationem habet error, quem
nunc indicabo, non tantum communem omnibus, sed perpe-
tuum. Legitur apud ALCIPHRONEM III. 52. 3, ἀάλος γείτων ἢ
ψίθυρος οἰκέτης ἀγορεύσει τὸ πρᾶγμα εἰς τοῦμφανές et III. 69. 1,
ἐξηγόρευσα Μνησιλόχῳ τῷ Παιανιεῖ τὴν τῆς γαμετῆς ἀσέλγειαν.
Vitium, quod utrobique est, ita arguam ut labem eandem late
gliscentem simul arguam, re paulo altius repetita. *Λέγειν*
dicendi et *loquendi* significationem in tribus tantum compositis
retinet, ἀντιλέγειν, ἐπιλέγειν et προλέγειν. Reliqua verbi λέ-
γειν familia, ut ita dicam, et cognatio in compositis omnibus
superest: ἐρῶ, εἶπον, εἶρηκα, εἶρημαι, εἰρήσομαι, ἐρρήθην, ῥηθή-
σομαι, ῥῆσις, ῥητός, ῥητέον, non tantum in ἀντερῶ cet., ἐπερῶ
cet., προερῶ cet. exstant, sed eadem omnia sunt in ἀνερῶ, ἀνεῖ-
πον, ἀνείρηκα, ἀνερρήθην, ἀνάρρησις cet. Similiter in ἀπερῶ,
διερῶ, ἐξερῶ, κατερῶ, προσερῶ, συνερῶ et ὑπερῶ, quibus quum
forma in -λέγω nulla responderet, in eius locum subiit ubique
— ἀγορεύω et — ηγόρευον. Sic δὲ κήρυξ ἀνερεῖ aut ἀνεῖπεν δ

κῆρυξ ubi ad praesens tempus est redigendum, quia ἀναλέγει eo sensu dici non potest, ἀναγορεύει δὲ κῆρυξ dicitur. Eodem modo formae ἀπαγορεύειν, διαγορεύειν, ἐξαγορεύειν, καταγορεύειν, προσαγορεύειν, ἀντιπροσαγορεύειν, συναγορεύειν et ὑπαγορεύειν, quibus accedit προαγορεύειν pro προλέγειν, respondent formis, quas diximus, unde sequitur praesentis tantum et imperfecti formam in usu esse, in caeteris subire — εἰρῶ, — εἶπον cet. Apud Aeschinem in *Ctesiphontea* ubi multus est Orator in demonstrando ius non esse *renuntiari* in theatro, qui ex plebeis cito corona aurea donatus sit, passim omnes formas verbi ἀναγορεύειν usurpat. § 3, ἀναγορεύῃ. 40, ἀνειπεῖν. 45, ἀναρρηθῆναι. 122, ὁ κῆρυξ ἀνείπε et mox καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς κῆρυξ ἀνηγόρευε. 154, 155, προελθὼν ὁ κῆρυξ — τί ποτ' ἀνερεῖ et 189, δεῖ γὰρ τὸν κήρυκα ἀψευδεῖν, ὅταν τὴν ἀνάρρησιν ἐν τῷ θεάτρῳ ποιῇται. Eadem plane est ratio reliquorum omnium, ὁ νόμος διαγορεύει et διειρημένον et διάρρησις et διαρρήδην: ἀπαγορεύειν, ἀπερεῖν, ἀπειπεῖν et ἀπειρηκέναι sunt eiusdem verbi tempora diversa, quibus respondet nomen ἀπόρρησις, ut πρόρρησις verbo προαγορεύειν. Contraria sunt συναγορεύειν et ἀντιλέγειν, in reliquorum temporum formis conspirant, συνερῶ et ἀντερῶ, συνειπεῖν et ἀντειπεῖν, συνειρηκώς et ἀντειρηκώς. Perpetuus apud veteres omnes hic usus est: constat in carminibus Homericis, in *Ionum* libris omnibus, in *Atticorum*; ἐξαγορεύειν apud *Homerum* habet futurum ἐξερέω. *HERODOT.* I. 21 et 22, προεῖπε Μιλησίοισι πίνειν et ταῦτα δὲ προαγόρευε τῶνδε εἵνεκεν. *XENOPH.* *Memorab.* III. 13. 1, προσειπὼν — τινα χαίρειν οὐκ ἀντιπροσερρήθη. *ARIST.* *Plut.* 322:

Χαίρειν μὲν ὑμᾶς ἐστίν, ὧνδρες δημόται,
ἀρχαῖτον ἤδη προσαγορεύειν καὶ σακρόν.

EURIP. *Cyclop.* 101:

Χαίρειν προσεῖπα πρῶτα τὸν γεραίτατον.

Ἵπαγορεύειν, *verba praeire*, habet futurum in *ARISTOPHANIS* fragmento apud *AMMON.* *de D.* V. v. ὑπάγειν.

ἐγὼ δ' ὑπερῶ τὸν ὄρκον.

sed quid plura? quicunque hoc agat inter legendum videbit quam constanter hoc veteres teneant. Idem nullo negotio ad hanc lucem corriget scribarum errores. In *ARISTOPHANIS Pace* vs. 107, quod editur:

ἐὰν δὲ μή σοι καταγορεύσῃ,

a poeta scribi non potuit, nam κατέπεμ οportebat, scripsit καταγορεύῃ. Non est difficilis optio utrum in *Vespis* vs. 932:

ὅσας κατηγορήσῃ τὰς πανουργίας,

an κατηγορεῖται sit probandum, nam hoc *Atticis* est inauditum; praeterea κατηγορεῖν et καταγορεύειν tam certo discrimine et tam perspicuo, ut opinor, diremta sunt, ut cuiusvis sit, qui modo scribarum errores audeat corrigere, ubique constituere utri verbo locus sit. Quid impedit ὁδοῦ πάρεργον ex hac observatione *LYSIAM* triplici mendo liberare. Legitur *Orat. XIII. §. 31. οὐκ ἐδόκει αὐτοῖς ἅπαντα τᾷ ἀληθείᾳ πω κατηγορηκέναι*. AGORATUS, de quo haec dicuntur, non erat κατήγορος sed μηνυτής, itaque κατειρηκέναι requiro. Cf. §. 80, ubi verba περὶ ὧν Ἄγροτος κατείρηκεν ex ipsis ψηφίσμασι sumpta sunt, et ab *LYSIAM* verbis distinguenda. In eiusdem oratione VII. §. 35. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ εἶναι εἰ περὶ αὐτῶν μὲν οἱ βασανιζόμενοι κατηγοροῦσιν εὖ εἰδότες ὅτι ἀποθανοῦνται, περὶ δὲ τῶν δεσποτῶν, οἷς πεφύκασιν κακονοῦσθαι, μᾶλλον ἂν εἴλοντο ἀνέχεσθαι βασανιζόμενοι ἢ κατειπόντες ἀπηλλάχθαι τῶν παρόντων κακῶν; qui *LYSIAM* bene norunt et περὶ τίνος κατηγορεῖν non norunt, reponent καταγορεύουσιν et supplebunt: ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἄτοπον εἶναι. Miseret me praestantissimi Oratoris, cuius unus liber deterrimus pauculas orationes laceras et viliis mendisque omne genus inquinatas ad nos propagavit. Si *THEOPHRASTI Characteres* exceperis, omnium pessime *LYSIAS* mulcatus circumfertur. Quid iis facias, qui in oratione VI. §. 4. Ἀνδοκίδης θυσιάσουσι scribere potuerunt pro θυσίας θύσει et XII. §. 86 pro τῶν ξυνεργούντων αὐτοῖς ἄξιον θαυμάζειν, dederunt ξυνεργούντων, quod emendavit REISKIUS. Quo magis inclino in eam sententiam, in oratione nobilissima *De caede Eratosthenis* §. 20 κατηγορεῖ πρῶτον μὲν ὡς μετὰ τὴν ἐκφορὰν αὐτῇ προσίοι κτέ., titubasse de more librariorum et κατηγορεῖ genuinum esse, ut §. 32 ὡμολόγει ταῦτα ποιήσῃ. Si quis hunc locum *LYSIAM* habet ob oculos, videat an mihi expedire possit quid sit καὶ τὰς εἰσόδους οἷς τρόποις προσίοι. Qui non poterit et προσιέναι εἴσοδον quam sit absurdum sentiet, velim cogitet quid aliud quam ποιοῖτο pro προσίοι legi possit. Sed ad *LYSIAM* aliquando revertar, nunc ad usum verbi ἀγορεύειν est revertendum.

Ex iis, quae diximus, sequitur ἀγορεύσω, ἡγόρευσα, ἡγόρευκα, ἀγόρευσις et cognata omnia neque in simplici forma, neque in composita in antiquo sermone Graeco usitata fuisse, neque earum forinarum exempla apud veteres exstare, nisi forte in uno alteroque loco depravato. Sunt rarissima haec vitia et propemodum nulla: hoc unum longa observatione vidi, formas quasdam e verbo προσαγορεύειν ductas satis certo praesidio esse munitas, caeterarum nec vola nec vestigium est, donec ad sequiores deveneris, qui quum se Atticis volunt esse quam simillimos et alia multa praeterviderunt et eum usum, quem demonstravimus, nemo unus ex omnibus vel suspicatus est. Errant omnes, Sophistae, Rhetores, Magistri, οἱ πεπαιδευμένοι omnes. HARPOCRATION postquam ἀπαγορεύειν explicuit: ἀντὶ τοῦ κάμνειν καὶ ἀδυνατῶς ἔχειν, laudato Lysia ἐν τῷ Ἑρωτικῷ (quasi non passim ἀπαγορεύειν eo sensu apud omnes legeretur) paucis interiectis explicat quid sit ἀπειπεῖν: ἀντὶ τοῦ ἀποκαμεῖν καὶ ἀδυνατῆσαι. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Λινδίων φόρου, non facturum, opinor, si scivisset verbi ἀπαγορεύειν non esse alium aoristum quam ἀπειπεῖν. Habet ea observatio etiam hunc usum, ut eos redarguat, qui se veteres Atticos mentiantur. Qui dolo malo supposuit DEMOSTHENI orationem IX πρὸς τὴν ἐπιστολὴν τὴν Φιλίππου suo se iudicio tamquam sorex prodidit, quum scriberet p. 157, 20. ἤδη γὰρ ἐκεῖνος καὶ προηγόρευκε τὸν πόλεμον καὶ τοῖς ἔργοις ἐξενήνοχε, namque ipse DEMOSTHENES προείρηκε dixisset. Simplex ἀγορεύω apud Athenienses non tantum in vetusta formula praeconis usitatum est: τίς ἀγορεύειν βούλεται; pro λέγειν ἐν τῷ δήμῳ sive δημηγορεῖν, sed etiam quotidiano et domestico sermone tritum est in κακῶς ἀγορεύειν, διαρρήδην ἀγορεύειν et similibus: ipsum etiam ἀγορεύω in usu erat et ἡγόρευον, ut in *Pluto* 102:

οὐκ ἡγόρευον ὅτι παρέξειν πράγματα
ἐμέλλετόν μοι;

ubi ἐμέλλετήν restituendum. Ἀγορεύσω autem et ἡγόρευσα et quidquid hinc nasci potest apud illos soloeca sunt. Praeterea ἀγορεύσω εἰς τοῦμφανές neque eleganter neque bene dictum est, quia εἰς τοῦμφανές cum dicendi verbo perperam iungitur, ἀγειν, προάγειν, καθίσταται εἰς τοῦμφανές recte dicitur. Ἐξηγόρευσα apud ALCIPIHONEM III. 69. 1. non uno nomine est reprehenden-

dum, namque *ἐξαγορεύειν* idem est quod *ἐκφέρειν*, vulgare, *palam facere*, ut innotescat omnibus; requiritur *indiciū facere* viro de uxoris flagitio, quod *καταγορεύειν* vel *μηνύειν* dicitur. *Atticus* igitur in ea re *κατεῖπον* scripsisset, *Ἀττικισαί* omnes perpetuo labi solent, quorum nullus est, apud quem non saepe legantur ea omnia, quae ab antiquorum sana et sincera lingua aliena esse demonstravimus. Exemplorum quum sit ingens copia, satis habeo pauca quaedam e *LUCIANO* afferre: *ΧΛΙ. 24. ὃν ἀναβιβάζομαι συναγορεύσοντά σοι*, pro *Atticis ἀναβιβῶμαι συνεροῦντα*, *XV. 15 ἡγόρευσε κακῶς* pro *εἶπε XXXIV. 5 προηγόρευτο αὐτῷ ἐπὶ τὰ γέλγη ἀπαντᾶν*, atque haec *LEXIPHANES* dicit *ὁ ὑπεραττικίζων*, qui *περὶ τὰ γέλγη* dixerat, *EUPOLIDI* subiectum apud *POLLUCEM IX. 47. DEMONAX* autem *XXXVII. 11*, flos et robur Cynicorum, dicit: *ὅτι — πᾶσιν αὐτὰ ἐξαγορεύσειν*, corrige *ἐξαγορεύσει*, ubi veteres uno ore omnes *ἐξερεῖ* dicturi fuissent.

His denique addam indicium perpetui cuiusdam vitii, quo olim omnium libri inquinari solebant et *Atticorum*, et si qui eorum quam simillimi esse volebant: nunc *Atticorum* scripta nonnihil ea labe purgari coepta sunt, Atticistarum eodem modo purgari oportere nemo adhuc suspicari videtur. Primae personae in — *ομαι* exeunti respondet secunda in — *ει* exiens apud *Atticos*, in — *η* apud Graeculos. Forma in — *η* veteribus inaudita est in indicativis, contra forma in — *ει* apud sequiores omnes prorsus obsoleta est, praeterquam in *βούλει, οἶει, ᾔψει*. Nulla autem in re Graeculi constantius antiquioris linguae usum obscurarunt. Quia *Macedones* formis in — *η* utebantur, factum est, ut iam in vetustissimos libros *Alexandriae* scriptos irreperent, deinde serpsit malum ulterius et per omnes *Atheniensium* libros grassatur. Non est unus liber scriptus tam vetus, tam emendate descriptus, aut diligenter correctus, in quo non passim id vitium appareat. *Clarkianus* *PLATONIS* codex, *Urbinus* *ISOCRATIS*, *Laurentianus* *AE SCHYLI* et *SOPHOCLES*, *Parisinus* *S DEMOSTHENIS*, verbo optimus quisque et antiquissimus liber *MS.* turpi inconstantia formas veteres et novicias, *Atticas* et *Macedonicas*, permiscet. Ut casus et fortuna ferebat et scribarum correctorumque libido, modo genuina forma evasit, modo vitiosa surrepsit. Multi iam sunt, qui intel-

lexerunt, eam rem nostri ubique esse arbitrii iudiciiue, qui antiquam linguam penitus callemus, non scribis esse permit- tendam sexcenties in manifesta fraude et interpolatione depre- hensis. Complures *Attici* tandem nunc post multa saecula suam consuetudinem receperunt et in ea quidem re Ἀττικῶς loquun- tur ut olim. Alii ex Editorum libidine, qui ipsi a Codicibus pendent, modo recte loquuntur, modo peccant, quae satis iocosa res est. Alii denique constanter peccant et ubique per vim ad Graeculorum usum coacti sunt se componere. In ho- rum numero sunt LUCIANUS et ALCIPHON, qui quamquam ipsi recte et ordine erant locuti, nunc vitio non suo ubique peccasse videntur. Αἰτιάση est apud ALCIPHONEM I. 29. 4, παρέρχη I. 34. 1, διανοή III. 11. 3, similia passim. Non erit mihi multis verbis opus ad demonstrandum *Atticorum* imitatores in ea re imitados esse *Atticos*; utar uno loco LUCIANI, qui rem vel solus conficere poterit XXXVII. § 15 ubi Cynicus mordaci et spurco ioco molestum sibi protervum et petulantem adolescentulum confutat. Πύθωνός τινος, inquit, τῶν ἐν Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων νεανίσκου ὠραίου ἐρεσχλοῦντος αὐτὸν καὶ προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφισικὸν καὶ κελεύοντος εἰπεῖν τοῦ συλλογισμοῦ τὴν λύσιν· Ἐν, ἔφη, οἶδα, τέκνον, ὅτι περαίνῃ. Periit aculeus et quod super- est nihil est: ἐρώτημα apud eos, qui elegantius loquuntur, ap- pellatur, quem caeteri συλλογισμόν appellant, iisdem ἐρωτᾶν aut συνερωτᾶν est συλλογίζεσθαι. Sic apud LUCIANUM, *Quomodo sit His- toria scribenda*, § 17, εἴτα μετὰ μικρὸν ἄλλος συλλογισμὸς εἴτ' ἄλλος καὶ ὅλως ἐν ᾧ παντὶ σχήματι συνηρώτητο αὐτῷ τὸ προοίμιον, id est: ex *sylogismis cuiuscumque generis constabat*. Expunge igitur τοῦ συλλογισμοῦ, quod non minus insulse addi- tum est, ac si τοῦ ἐρωτήματος repeliisset. Sic, credo, apparet περαίνει verum esse, ut ambiguum sit utrum τὸ ἐρώτημα an σύ sit cogitatione supplendum et dicatur *ratio concludit an tu pathicus es et muliebria pateris*, quod GESNERUS vidit. At nemo poterat sic iocari nisi σὺ περαίνει dicerent omnes, non περαίνῃ. Eiusdem plane generis argumentum duci potest ex LUCIANI *Pseudosophista*. § 6 et 7. Ἐρομένου δέ τινος εἰ μελετήσῃ ὁ δεῖνα, πῶς οὖν, ἔφη, ἐμὲ ἐρωτῶν εἰ μελετήσομαι λέγεις ὅτι ὁ δεῖνα; Ἀττικίζοντος δέ τινος καὶ τεθνήξῃ εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου, Βέλτιον, ἔφη, καὶ ἐν- ταῦθα μὴ Ἀττικίζειν καταρώμενον. Manifestum est numquam

quemquam ita ludere potuisse, nisi in secunda persona μελετήσῃ et τεθνήξῃ dixissent omnes. Hi loci et permulti alii similes efficient aliquando ut non tantum *Atticis* sed *Atticorum* quoque simiis sua forma reddatur, in qua re antiqua scripturae vitia veterem errorem subinde palam facient. Saepius enim factum est, ut — *ει* in — *εις* corrumpere, cuius rei exempla *Attici* alias suppeditabunt; nunc uno ex *ALCIPHRONE* defungar l. 19. 1, *τηνάλλως ποιεῖς τὴν πρὸς ἐμὲ νοουθεσίαν*, ubi equidem nequeo in animum inducere Rhetorem Graecitatis sanioris tam imperitum fuisse, ut *ποιεῖσθαι νοουθεσίαν* dictum oportuisse nesciverit; itaque *ποιεῖς* in *ποιεῖ* emendandum esse censeo.

CAPUT IV.

Iuvat nunc *ALCIPHRONIS Epistolas* ordine percurrere et, si quid observatione et animadversione dignum occurret, si quid reprehendendum aut emendandum videbitur, paucis significare in iisque nonnumquam ad illas litteras exspatiari et illos scriptores, qui sunt aliquanto quam *ALCIPHRO* et totum agmen *Atticistarum* curis nostris digniores.

In libri I Epistola 1 § 3. receptum oportuit quod praecepit *HINSCHIGIUS* *ἔργου εἰχόμεθα* pro *ἔργων*. Perpetuo usu omnium dicitur *ἔργου ἔχεισθαι*, sed τῶν *ἔργων ἔχεισθαι*, ἄπτεσθαι, et ἐπὶ τὰ *ἔργα τραπέσθαι* vel *ἵεναι*, sed ἐπ' *ἔργον*. *Εὐθύς ἔργου ἔχεισθαι* est apud *THEOCRYDEM* II. 2, saepe legitur et apud alios et *DIONYS. HALIC. Ant. Rom.* VIII. 2 σοῦ σπουδάζοντος *ἔργου ἔχεισθαι* VIII. 11 *ἔργου ἐχώμεθα*, alibi. Eidem IX. 47 pro *ἔργου ἄρξομαι* restituerim *ἔξομαι*. Ibid. § 1. *ἀργία* non minus est vitiosum quam *ἀργός* l. 28. 2. Perperam huc traxeris ex *AESCHINIS Cleophonteae* § 108 *ἀναθεῖναι τῷ Ἀπόλλωνι — ἐπὶ πάσῃ ἀεργίᾳ*, quae sunt e vetusto carmine sumta, ut arguit initium *πολεμῆν πάντ' ἤματα καὶ πάσας νύκτας*. Noluit rhetor *ἀργός* et *ἀργία* dicere, suspicans, opinor, *pigrum* et *desidem* ita dici, *vacantem ab opere* non dici, et confudit *Atticorum* linguam cum dialecto *Ionica*. Ibid. § 4. *ἐκ Φαληρόθεν*: *Attici* *Φαληρόθεν*.

I. 2. 2. *ἰχθύας*: *Attici* *ἰχθύς*. Multo turpius etiam peccatur a *THEOCRITO*, qui XXI. 45 *ἰχθύα* scripsit pro *ἰχθύν*. Eadem socordia scribendi bis mihi in *STRATONE SARDIANO* notata est, *Epigramm.*

XXVIII et LV in *Anthol. Gr.* IACOBS. Tom. III. p. 73 et 81.

Ἄχρη τίνος ταύτην τὴν ὀφρὺν τὴν ὑπέροπτον,

et

τῷ τοίχῳ κέκλικας τὴν ὀσφύα τὴν περίβλεπτον,

haecceine ut *Graeca* esse censeamus! Nihil est, quod isti non audeant, et leges dicendi negant sibi natas. Ferendum est, dummodo ne videatur eorum ulla ratio habenda in Graecitatis usu et ratione constituenda et cognoscenda. Complura illi iaciunt παρακεκινδυνευμένα et βεβιασμένα, quae cum proprietate et analogia Graecitatis nihil quidquam commune habent. Τηκοκρίτο visum est dicere III. 57.

Ἄρά γ' ἰδῆσῶ Αὐτάν;

nihilominus solum ὄφομαι *Graecum* est, ἰδῆσῶ nihili est. Dixit XI. 60 νεῖν γε μαθεῖμαι, at numquam efficiet ut μαθεῖμαι pro μαθήσομαι (— σοῦμαι — σεῖμαι) *Graecum* esse videatur, neque ut γε non videatur πρὸς τὸ κεχρηδὸς τοῦ ῥυθμοῦ perinepte insertum. Eidem placuit XIV, 51 γεύμεθα dicere pro γεγεύμεθα et linguae patriae hanc vim inferre. Idem quum ex forma ἴασσι (ἴσαντι) deceptus fallaci analogia ἴσαμι (V. 119), ἴσης (XIV. 34), et ἴσατι (XV. 46) ausus est formare, quamquam fecere alii, item boni et clari poëtae, sed artificiali lingua usi, certum est Graecitatem sic graviter corrupisse et in haec omnia convenire dictum APOLLONII DYSCOLI de Pronomine p. 118. ταῦτα ὑπὸ ποιητικῆς ἀδείας παραληφθέντα οὐ καταψεύσεται διαλέκτου πισουμένης ἑλλογίμοις συγγραφεῦσιν. Ad ALCIPHRONEM redeo. In fine Epistolae 1 ἐμφορῆσαι monstrum verbi ex compendio scripturae non intellecto natum est pro ἐμφορηθῆναι. In extrema Epistola 2 unice verum est ἐποθήσαμεν, πενθεῖν non de *absentibus* dicitur sed de *mortuis*.

Epist. 3. § 2. ἤκουσα ἐνός: *Allici* τινός, tum ἀνυποδότην καὶ ἐνερόχρωτος vel sine librorum auxilio in ἀνυποδότην καὶ ἐνεροχρώτων erat refingendum. Quid sit ἐπισύφειν ἄνοιαν ipse ALCIPHROΝ, credo, nesciebat.

Epist. 4. § 1 γεωμορία προσανέχοντες: quam fatuum est pro γεωργός dicere velle γεωμόρος. Vitiosum esse crederem, ni me alius Graeculus retineret, ISIDORUS in *Anthol.* Tom. III. p. 178.

ἔκ με γεωμορίας Ἐτεοκλέα πόντιος ἐλπίς

εἵλκυσεν ὀνείλης ἔμπορον ἐργασίης,

mercator homo factus est ex rustico, ut vides. § 3 *τεχθῆναι*: *Attici γενέσθαι*. § 4 εἰς τὸν ἄνδρα: illi ὡς vel πρὸς.

Epist. 4. ἄγεις ὡς ἑαυτὸν: lege *σαυτόν*. — Ibid. δ *Θεμιστοκλῆς* δ τοῦ *Νεοκλέους*; Rhetor dixerat δ τοῦ *Νεοκλέους*, ut illis solemne est, δ τοῦ *Σωφρονίσκου*, δ τοῦ Ἀρίωνος, δ τοῦ *Κλεινίου*, magistellus adscripsit δ *Θεμιστοκλῆς*, nunc utrumque coniunctum soloecam orationem facit. § 2 σὺν δικαίῳ πλούτει: *Graecum* est σὺν τῷ δικαίῳ.

Epist. 6. § 2 πρὸς πᾶσαν ἡδονὴν ἀφροδισίων κεχυμένος: *Graeci* et *Romani* in ea re dicunt *effusus*, repone *ἐκκεχυμένος*. Quod praecedit τῷ ὀφθαλμῷ nemo dicebat, sed τῷ ὀφθαλμῷ, non τὰ ἐπιτήδεια (Epist. 9. 1), sed τὰ πιτήδεια omnes. Sequiorum temporum scribae crasin *Atticam* passim obscurarunt, quod melius, si quid dabitur otii, in *Ἰλατον* et optimis *Atticis* aliquando ostendemus. § 2 *κωμάζουσιν εἰς αὐτήν*: lege πρὸς αὐτὴν et pro *δῶρον ἀποφέρει* repone *προσφέρει*. Sigla scribas fefellit; similiter mox *προσπέμπεις* requiro pro *εἰσπέμπεις*. In ultimis verbis καὶ σὲ γράφεται παρὰ τοῖς δικασαῖς κακώσεως apparet quam diligenter ex Oratorum lectione iudiciorum rationem et verba forensia cognoverit. Omnes in talibus ridicule impingunt. Mirificum sane ψήφισμα *LUCIANUS* in *Timone* expronit cap. 50 et 51, ut eum numquam talibus in Historicis et Oratoribus legendis dedisse operam suspiceris; quo gravius errant qui in Antiquitate *Atheniensium* illustranda istis testibus utuntur omnium rerum ignaris et ὅ, *ττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔλθῃ* veris et genuinis confidenter substituentibus.

In Epist. 7. ἐπειδὴ τὰ μὰ κατεάγη: legitur de librarii coniectura non satis felici, quam ex *Veneto* codice *MEINEKIUS* in ordinem recepit. Veram scripturam servat velus mendum *κατεάγετο*, unde *κατέαγε* incolume evasit. Graeculi et librarii in eo verbo turbare solent. *Athenienses* dicebant *κατεαγένας* et *καταγῆνας*, Graeculi huius rei immemores *κατεᾶχθαι* dictitant et *καταχθῆναι*. Saepe *DIO CHRYSOSTOMUS*, *LUCIANUS*, alii, sic peccant. In *LUCIANI Timone* 10 *κατεαγμένοι* καὶ ἀπεσομωμένοι εἰς δύο ἀκτῖνες legitur vitiose pro *κατεάγασι*. Quia apud *ALCIPHROXEM* *perfectum* requirit sententia loci, salva res erit si *κατέαγε* repones.

Epist. 8. ἄκουε δέ: scribe δή. — τὴν γνώμην ἐξενεγκεῖν: *Attici*

ἀποδείξασθαι vel ἀποφήνασθαι. § 3. καθαράς ἀδικημάτων: ἀδικημάτων melius aberit. § 4. ὅπου γὰρ ἂν ῥέψῃς: sic negligenter admodum οἱ ἰδιῶται loquebantur pro ὅποι, quos castigat PHRYNICHUS p. 43. quo vivo ποῦ ἄπει securi dicebant, unde nunc huiusmodi vitia XENOPHONTEM, PLATONEM, DEMOSTHENEM, alios inquinant.

Epist. 9. quid sit ἀποδίδοσθαι καὶ ὠνεῖσθαι ἐπὶ λεπτῶν κερμάτων nescio, hoc scio pro λυπηρὰν φέρει τὴν παραμυθίαν verum esse λυπρὰν, lenue solatium. § 3. ἔσαι παρ' αὐτοῖς τις διὰ σοῦ παραμυθία: imo vero παρ' αὐτῶν. Διονυσίων ἢ Ἀπατουρίων τελουμένων: Ἀττικὴ ἀγομένων. — πολλοῦ δύνασθαι: pessime pro πολὺ.

Epist. 10. πάντα πανταχόθεν συννέφελα: civis Ἀττικὸς dixisset συννέοφεν, idque ipsum ALCIPHRONEM dedisse suspicor, librariorum formam, quam non caperent, obliterasse.

Epist. 11. classem mittere εἰς τὴν ὑπερορίαν nimis lepidum est. § 2. Φεύγωμεν ἢ μένομεν: lege Φεύγωμεν ἢ μένωμεν. Memini me apud nescio quem legere senarium, apud EURIPIDEM, opinor:

Φεύγωμεν ἢ μένωμεν ἢ τί δράσομεν;

Epist. 12. ὥς ἂν ἔχοι — περιπλεῖν: molles et delicatuli adolescentes Ἀττικὴ solebant animi causa παραπλεῖν. § 2. κατακλιθεῖς: revoca κατακλινεῖς. § 6. οὐδὲ γὰρ οὐκ ὀλίγοι τῶν ὁμοβίων: pro οὐδέ reposuerim εἶδον et innox in τάργγυριόν με διέχει requiro aoristum διέχεε.

Epist. 14. ὑπὸ χρόνου [παλαιότητος]: expunge.

Epist. 15. τίς γὰρ σοι τῶν ἐμῶν φροντίς; male editur pro γὰρ σοί. Bellissimum est quod sequitur ῥαθυμίας ἡξιωμένον: non enim, credo, quia ἐπιμελείας πολλῆς ἡξιωμένον bene dictum est, licet hoc in contrarium vertere.

Epist. 17. ἐλπίδες οὖν καὶ τῶν πλησίον τινὰς ἐκαλοῦμεν μερίτας ἀποφαίνειν ἀπαγγελλόμενοι. Nihili est ἐλπίδες οὖν, revoca duas litterulas fugitivas et habebis Rhetoris manum: εὐέλπιδες οὖν κτέ. In ἀποφαίνειν tralaticius error est, emenda ἀποφανεῖν. Sexcenties sic peccatur, plerumque impune. § 3. τέλος μὲν πολλῶ: non is est ALCIPHON, qui in oratione Ἀττικὰν referre satagente nomine μὲν utatur. Restituendum esse arbitror quod in hac re saepe legitur et apud alios et in AESCHYLÏ Persis vs. 509 μὲν πολλῶ πόνῳ. — οὐχ ἵνα ἐπιγελάσῃς: pervulgatus codicum error: ἐπιγελαῖν est arridere, requiritur irridere, ἵν' ἐπιγελάσῃς.

Epist. 18. τοῦτο γειτόνων ὁ βέλτιστος: transpone τοῦθ' ὁ γειτόνων. Pro ὠλισθησεν verum videri ὠλισθεν in superioribus significavimus. § 2. ὁμοῦ γὰρ τῇ ὥρᾳ τῆς παιδείας ἡράσθη καὶ τοῖς κρούμασιν: Meinekius ἡρεθίσθης coniecit, deinde ἡγάσθης. Neutri verbo in re amatoria locus est. Emendandum ἡρέθης, *captus es*.

Epist. 19. ἡμέτερος οὖν πρὸς μητρὸς ὁ Ἔρω: quid sit ἡμέτερος non satis intelligitur, ἡμετέριος *nostras* non ineleganter pro captu piscatoris dici poterat.

Epist. 21. εἰ γὰρ ὁ τρέφων δεῖται τοῦ θρέψοντος, τίς ἂν εἴη ὁ τρέφεσθαι ὀφείλων; quemadmodum in eadem re dicitur τί γένωμαι; *quid me fiet?* et οὐδὲν εἰμ' ἄρα et similia alia, sic apud ALCIPHRONEM corrige τί ἂν εἴη.

Epist. 22. § 2. ἐξέτειναν, scribe ἐξέτεινον.

Epist. 23. κατεκτύπουν ἡμῶν οἱ ἄνεμοι: incertum auctorisne an scribarum vitio ita legatur; certum est *Graecae* linguae et rationem et usum postulare ἡμᾶς, ut καταυλεῖν τινά vel καταψάλλειν dicitur ALCIPH. II. 1. § 2. σὺ διὰ νυκτὸς ὅλης αὐτὸν καταυλεῖς. Καταβοᾶν τινά apud ARISTOPHANEM eiusdem generis est et καταβροντᾶν et alia. Significant: *facere ut quis* strepitu et stridore, cantu tiliarum vel citharae, clamoribus, tonitruum fragore non sicut *suī compos*, aut delinitus oblectamento aut terrore percussus. Analogia eadem omnibus addit accusativos. — τῆς νιφάδος χύμα πάμπλου: vitiosa admodum forma est χύμα, qua qui utuntur antiqui sermonis analogiam in talibus prorsus praeterviderunt, quae penultimam produci iubet, ut in δῶμα, πῶμα, ἄρωμα, Φῦμα, λῦμα, — θυμα, κρῖμα, κλῖμα, βῆμα, σῆμα, — δημα, aliis, de quibus tum dicam accuratius quum primum occasio dabitur dicendi de Poëtastrorum licentia, qua linguam et metrum depravarunt. § 2. εἰς τὰς θόλους [ἢ τὰς καμίνους]: expunge emblemata, ut mox [πεντα]. § 3. τὸν νιφετὸν πηγυλὶς διεδέξατο: scribe ἡ πηγυλὶς.

Epist. 24. ἐκτίσμεν αὐτὸ τὸ μέτρον καὶ λῶον, εἴαν τις ἀφθονία γένηται: scribe αὐτῷ τῷ μέτρῳ καὶ λῶιον, quae ex Hesiodo ducta sunt *O. et D. vs. 348*.

Epist. 25. μεμολράται: veteres εἴμαρται. — καθήμενον ἐπὶ ταῖς τῆς Ἀττικῆς ἐσχατιαῖς: imo vero ἐν ταῖς.

Epist. 26. οὐκ οἶδα τί παθὼν tam male dictum est ac si quis οὐκ οἶδα πῶς vellet dicere. Scribe οὐκ οἶδ' ὅ τι παθὼν, § 2. σὴ

τῶν: *Attici σέων*. § 3. ὅμως ἐδίδου, necessarium est ὅμως δ' εἶ.

Epist. 27. ἐγὼ δὲ οἶσω βαρέως μὲν οἶσω δὲ ὅμως: *Graeci* in huiusmodi re ita verba componunt: ἐγὼ δὲ βαρέως μὲν, οἶσω δ' ὅμως idque *Rhetori* reddendum. cf. I. 39 2. III. 37. 3.

Epist. 28. μετέπεμψε — ἤκειν ὡς ἐαυτήν: neque μετέπεμψε probandum pro μετεπέμψατο et μετέπεμψεν ἤκειν dici non potest. Suspicio corruptum esse μετέπεμψε. — ἐξαπιναιῶς pro adverbio contra veterum morem dictum est, qui saepissime ἐξαίφνης, nonnumquam ἐξαπίνης dicebant.

Epist. 29. 1. οἶδας: lege οἶδα. Pro ὑσερῆσαι assentior iis qui ἐσερῆσθαι corrigunt, possis et σερέσθαι, et pro εἰωθότος qui accurate cogitant εἰωθότα probabunt. § 2. οἶδα γάρ sine sensu editur pro οἶδε. § 3. οὐδ' ἂν τῶν σκυθρωποτάτων τις ἀπόσχοιτο. *Graeculi* omnes chorda oberrant eadem; consuetudo veterum pro τις postulat οὐδεὶς. Mox mendum manifestum est in τὸ δοκεῖν — οὐ πάνυ πείθομαι. § 5. κνισμός τις ἤ: dele ἤ.

Epist. 30. τὸν ἀγῶνα ἐπανείλετο: veteres ἐνεσήσατο. — τοῖς διδοῦσιν αἱ τυγχάνουσai: dixisset *Atheniensis* τυχοῦσαι τοῖς δεδωκόσιν, si αἱ additur, requiritur κριθήσονται. § 3. ὅπη ποτέ βούλει: scribe ὅπου ποτέ.

Epist. 31. § 2. σερούμενος: corrige σερόμενος. § 3. προσδέχου — ἀπ' αὐτοῦ δεήσεις: *Graecum* est παρ' αὐτοῦ. § 4. οὐδ' ἂν, imo οὐδὲν ἂν.

Epist. 33. οὐ προσιέμην: aoristo opus est προσείμην. § 2. ἀλῶα: nullum est adiectivum *Graecum* in -ῶος exiens, exeunt in -ῶος, Νειλῶος, Γελῶος, Κῶος, Ἀχελῶος, caeteraque sine exceptione omnia. Passim adversus hanc certam analogiam peccatur et omnia plena sunt errorum, quia i adscriptum in antiquissimis tantum libris apparet, in caeteris negligitur. Ubique reponenda sunt ζῶα, ῶά, θῶή, ἀθῶος, πῶήν, similia. Μινῶα non est *Graecum* nomen sed Μινῶα. Itaque Ἀλῶα est reponendum. — ἀγερωχίαν et ἀγέρωχος *Graeculi* *Homero* sublegerunt, non item *Attici*. § 5. βραχύ μοι μέλει περὶ τούτων: *Attici* ὀλίγον μοι τούτων μέλει.

Epist. 34. § 2. ἐμάνης, Εὐθύδημε, οὐκ οἶδας οἶός ἐστιν ὁ σοφιστής: οἶδας pro οἶσθα non debet *Alcibiade* imputari, qui εἰδώς, ut opinor, scripserat. — προσιέμην: et hic προσείμην reposuerim. — λῆροι: revoca λῆρος ταῦτ' ἐσί. καὶ λήρους addere solent iis rebus, quas se condemnare volunt significare, ut in hac ipsa

Epistola sub finem. § 6. τυραννίδας δνειροπολεῖ: sanius τυραννίδα. § 7. σύγκρινον pro ἀντεξέτασον magistri non iniuria improbahant, sed nemo audiebat. § 8. νῦν μάλιστά γε: expunge otiosam voculam.

Epist. 35. εἰ ἡδονὴν σοὶ τινα φέρειν οἶει: satis hoc scire solemus, lege φέρει expuncto οἶει. § 2. ἐνεφορησάμην: melius ἐνεφορήθην et omnino minus antiquum et plebeium hoc verbum est. — κλαίοντα: et Atticis et Atticistis reddenda sunt passim κλάειν et κάειν, κλαίειν apud illos non minus est vitiosum quam αἰετός aut αἰεῖ. § 2. μικρὰ δ' ἐπεσὶ μοι παραψυχή: solatium alicui ἐπεῖναι non potest. Aut ἔτι ἐστὶ verum est aut περίεσι. — ὑπὸ τὴν λυπρὰν ἐν τῷ συμποσίῳ μέμψιν: mirum accidit lenius et exilis obiurgatio. Dele λυπρὰν: suspicor ad μαραινόμενον παραμύθιον adscriptum esse λυπρόν, deinde huc invectum. In sequentibus ὡς δὴ πᾶσι τοῖς ὑφ' ἡμῶν πεμφθεῖσιν ἀχθομένη fugit BABELLEUM ratio, quum ὡς μὴ reponeret, quod reliqui retinuerunt. Infelix amator τεφάνια καὶ ῥόδα ὥσπερ ἄωρῳ τάφῳ mittebat amicae (Epist. 36. § 5) alia omnia cupienti. Ἀχθομένη igitur πᾶσι τοῖς τοιούτοις corollam sibi de capite detrahit eique προσρίπτει. § 4. φοβοῦμαι μὴ μιμήσομαι: verum est μιμήσωμαι.

Epist. 36. § 2. οὐδ' ἐν τοῖς ἀργυρείοις ἐμοὶ μεταλλόν: Athenienses hoc ἔργον appellant, — τοῦ χρόνου τούτου: oportebat τὸν χρόνον τοῦτον. § 3. φιλεῖς, ἄνθρωπε, φιλεῖς: lege φιλεῖν, ἄνθρωπε, φῆς ex vestigiis scripturae codicum.

Epist. 37. ἐπίκωμος — ἐφοῖτα: Graecum est ἐπὶ κῶμον. § 2. δῆλός ἐστι μὴ δ' ὅλως ἡμῖν ἐντευξόμενος: Graeculi discrimen inter οὐ et μὴ ita negligunt, ut saepissime μὴ scribant ubi οὐ est necessarium; οὐδ' ὅλως scriptum oportuit. § 3. κοιμηθησόμενος: veteres et veterum imitatores formas amant breviores, scribae suas obtrudunt longiores, τιμηθήσομαι, ὠφεληθήσομαι, ζημιωθήσομαι, alia. Repone κοιμησόμενος ut in § 1. In § 4. δ — ἐκκορήσειεν, Graecum est ὅ τι — ἐκκορήσει; illud ALCIPHON, hoc scribae peccarunt. § 5. εἴωθε τὰ φίλτρα ἀποσκήψειν εἰς δλεθρον: supple ἐνίοτε vel ἔσθ' ὅτε εἰς δλεθρον, tum revoca ἀποσκήπτειν.

Epist. 38. § 4. διωθεῖτο pro διεωθεῖτο communis est describentium error, qui saepe in ὠθεῖν et compositis, saepe in οὐρεῖν, saepissime in ὠνεῖσθαι committitur. § 5. ἀπεσκοράκισεν

sero natum verbum est, quo et ipso oratio DEMOSTHENIS XI ubi p. 155, 15 legitur σκορακίζονται, spuria esse arguitur. § 5. εἰς οὐκ εὐδαίμονα βίου προαίρεσιν: quomodo προαίρεσις possit εὐδαίμων esse non video, intelligerem οὐκ εὐσχήμονα. — ὥς ἄδικον: lege ἄδίκως. § 6. ψαύω καὶ διαλέξομαι: scripsit ψαύσω. — οὐκέτι με Φαιδροῖς τοῖς ὁμμασιν ὀψεται μειδιῶσα: fallitur, nam ὀψεται est videbit; requiritur adspiciet προσβλέψεται. § 7. ἐκείνη γε: quid sibi velit γε difficile dicta. § 8. συλήσασα ἀνηλεῶς: melius νηλεῶς. § 9. καὶ λαλεῖν καὶ γράφειν: unus codex λέγειν, ut veteres. Utrius sit error non facile est dispicere. Ridiculum est λαλεῖν sed omnes dudum ita errabant, ut impune ferrent omnes.

Epist. 39. μὴδ' ἀκαριαίως: scribe ἀκαρῇ. Pro διαζευχθῆναι usitatus erat διαζυγῆναι. — Δέσποινα Ἀφροδίτη tam bene Graece sonat atque παρὰ Ἀθηναίοις, μετὰ Ἀλεξάνδρου cet., quae in codicibus leguntur, Graecis inaudita fuerunt; reponere ubique Δέσποινα. — κληθεῖσα τοσοῦτον χρόνον: restitue ἐκ τοσοῦτου χρόνου. § 2. ἀποκοιμήσασα: Verum est κατακοιμήσασα. § 3. Περσεφόνη: Ἀλλίσι Φερσεφόνη. § 5. ἀπεδύσατο τὸ χιτῶνιον: Barbara forma δύσασθαι pro δύναι apud omnes Graeculos in usu est, potuitque ΑΙΣΙΡΗΘΟΝ uti cum reliquis; hic tamen sententiae ratio postulat: ἀποδύσα δὴ τὸ χιτῶνιον. § 6. νίκην ἀποφύνασθαι τῆς Θυραλλίδος: et alio nomine haec suspiciosa sunt et quod τὴν νίκην utique scriptum oportuit. Legerim: νικᾶν ἀποφύνασθαι τὴν Θυραλλίδα, ut ἐκρίνα νικᾶν Αἰσχύλον in Ranis 1473. — περὶ ἄλλων συγκρίσεις: male abundat praepositio. § 7. πλούσιον κληρονόμηκε πατέρα: Ἀλλίσι πλουσίου πατρός, docebant hoc Magistri, vide PHRYNICHUM p. 129. Frustra. § 8. ἐσιώμεθα: leg. ἐσιασόμεθα. — τὸν σὸν Ἀδωνιν, ὃν νῦν περιψύχεις: ultima verba arguunt σὸν esse expungendum.

Libri II. Epist. 1. τῶν διαδημάτων: aliquanto melius τοῦ διαδήματος dedisset. § 2. καὶ ἡλογημένη σιωπῶ: quid sit ἡλογημένη frustra quaeritur. Suspicio καὶ διηπορημένη σιωπῶ. § 3. καὶ ἀγῶνα ἔχω εἰ τὰ πρότερα τοῖς ὑτέροις νικῶ: corrige αἰετὰ πρότερα τοῖς ὑτέροις νικᾶν. § 4. χρῆσθαι τῷ ἐμῷ σώματι: Ἀλλίσις ἐμῷ omisisset. § 5. οὐδὲ προσέβλεψαν ἔτι πολλοὶ οὐδὲ ἐπείρασαν: qui intelligit quid significet οὐδὲ προσέβλεψαν mecum οὐδὲ ἐπείρασαν delebit. Perinde est ac si diceret οὐδὲ διενόηθησαν τοῦτο ποιεῖν οὐδὲ ἐποίησαν. — mox dele ἀπογνωσθεῖς, olim ad

ἀπελπίσας adscriptum. § 6. ταῖς ἐλπίσι διακρατεῖν τοὺς ἐρασάς: διακρατεῖν nihil est: veteres in ea re διάγειν ponebant et credo ALCIPHRONEM veteres esse imitatum. § 7. ὡς ἐπιδεικνύναι: corrige ὥς. § 8. Θηριπιδίου: emenda Θηριπιδίου. — ἐν ὅλῃ τῇ [Ἀθηναίων] πόλει: dele importunum emblemata. § 9. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαιρόντων, σὺ δὲ: lege οὗτοι. — ἄριστα γὰρ ἦν βούλει: imo vero: ἦν σὺ βούλει.

Epist. 2. οὐδὲν δυσαρεστότερον — ἐστὶν ἄρτι πάλιν μεिरακειυομένου πρεσβύτου: ἄρτι vitiosum est, nam haec quoque insania ab initio tolerabilior est viresque acquirit eundo. Legerim ἄρα. — οἷά με Ἐπίκουρος διοικεῖ: quis hoc concoquere potest? Quamquam διοχλεῖ propius ad corruptam scripturam accedit, ob sequentia malim διέθηκε. — ἐπιστολὰς ἀδιαλείπτους μοι γράφω: potest ea res molestissima esse, sed est eadem saepe iucundissima. In codicibus est ἀδιαλύτους, in quo mendo credo latere διωλυγίους. Notissima est RUΗΚΕΝΗ de eo vocabulo annotatio ad TIMAEUM p. 88, qui magnam exemplorum copiam effudit: unde ad nostrum locum duo sunt perquam accommodata, ΠΛΑΤΟΝΙΣ μακρὰ καὶ διωλύγιος Φλυαρία Theaet. p. 161 E et μήκη διωλύγια in Legeribus p. 890 E. § 3. σωμυλεῦεσθαι καὶ εἰρωνεύεσθαι: barbara forma pro σωμύλλεσθαι. Fefellit librarium ἡ παρήχησις. — Ἀλκιβιάδην τινὰ Πυθοκλέα νομίζει: certa lex sermonis postulat τὸν Πυθοκλέα. HIRSCHIGIUS τινὰ in τὸν mutabat, utroque opus est. — ἀναστᾶσα ὅπῃ ποτέ: lege ὅποιποτε. § 4. γνώμην σου βουλομένη λαβεῖν τί μοι ποιητέον: nemo sic veterum locutus est pro συμβουλεύεσθαι σοι. — ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν: Allici ἐν γειτόνων. Deceperunt ALCIPHRONEM loci, qualis hic est apud LYSIAM. I. § 14. εἴτ' ἐκ τῶν γειτόνων ἐνάψασθαι, quorum diversa ratio est. Obiter illic repone: ἀνάψασθαι nempe ἀποσβεσθέντα τὸν λύχνον. § 6. μή σοι ταῦτα ὑπελθέτω: emenda ταῦτ' ἐπελθέτω, rectius etiam ἐπέλθῃ scripsisset. — λαβέτω καὶ ἃ ἔχω: supple ἀγὼ ἔχω. § 7. quid sit καταλιπὼν τὴν ἑαυτοῦ νεότητα non exputo, neque quod bene substituam reperio. § 8. καὶ ἴδρωκα τὰ ἄκρα: pro ἴδρωκα, cuius mihi ratio non constat, ἰδίῳ reposuerim Allicorum. § 9. πρεσβευτάς: Athenienses libentius πρέσβεις dicunt. § 10. καὶ ἐγὼ ἔσομαι τοίνυν ὁμοία αὐτῷ ἀναίσχυντος: si hoc voluisset ὁμοίως scripsisset. Emenda: καὶ ἐγὼ ἔσομαι τοίνυν ὁμοία αὐτῷ, quibus magistellus ἀναίσχυντος adscripsit.

Epist. 3. ὡς οὐδὲν ἐπαίρων: ὡς onerat locum et abiiciendum est. — ἐμοὶ χωρὶς σου: scrib. χωρὶς σοῦ. § 2. τίνι δὲ — δυναίμην: supple δ' ἄν. § 4. σαλακωνείας: genuina forma est σαλακωνίας. § 5. ἀπὸ Πτολεμαίου γράμματα: apage, necessarium est παρά. § 6. σύ μοι — Ἀρεοπαγίτις βουλὴ καὶ Ἡλιαία, ἅπαντα — ἀεὶ γέγονας καὶ νῦν ἔσῃ: bis necessaria copula excidit; scribendum: καὶ Ἡλιαία καὶ ἅπαντα ἀεὶ τε γέγονας καὶ νῦν ἔσει. § 8. πλεῖν μὲν καὶ εἰς Αἴγυπτον ἀπιέναι μακρὰν οὕτω καὶ ἀπφικισμένην βασιλείαν οὔσαν: contrario errore bis copula male irrepsit: apparet, opinor, coniungenda esse μακρὰν οὕτω ἀπφικισμένην, nam iocularis est μακρὰ βασιλεία. In praecedentibus emenda: πλεῖν μὲν γὰρ εἰς Αἴγυπτον expuncto ἀπιέναι. — ἐν Αἰγίνῃ ταύτῃ γε: Verissimum est quod scite Hermannus dixit: ne bruta quidem edunt sonos nihil significantes, ex quo genere illud γε est. Lege ταυτή: potueritne ΑΙΣΧΥΡΟΝ τῇ πλησίον adii-cere multum dubito. § 9. Vitiosum acumen docti homines invexerunt: ἥδιον τὰς σὰς θεραπεύω μᾶλλον ἀγκάλας ἢ τὰς [αὐλάς] ἀπάντων τῶν σατραπῶν καὶ βασιλέων: de suo addiderunt αὐλάς, quod erat pro ἀγκάλας restituendum: τὰς σὰς μᾶλλον αὐλάς ἢ τὰς ἀπάντων κτέ. Sequitur ἐπικίνδυνον μὲν οὖν τὸ ἀνελεύθερον, εὐκαταφρόνητον δὲ τὸ κολακεῦον, ἅπισον δὲ τὸ ἀτυχοῦμενον, quae impedita sunt et depravata. Intelligi ita demum poterunt, si definitum erit quo haec referantur, ubi tandem et apud quos τὸ εὐτυχοῦμενον ἅπισον, τὸ κολακεῦον εὐκαταφρόνητον esse dicatur. Nempe in aula regia, quam propterea sibi ΜΕΝΑΝΔΡΗ vitandam esse scribat. Lege igitur: — βασιλέων, ἵν' ἐπικίνδυνον μὲν τὸ ἀνελεύθερον κτέ. Si hoc vicero, nullo negotio tollam stolidum mendum, quod superest: τὸ ἀνελεύθερον non solet esse ἐπικίνδυνον: quam vellem illic aetatem degere, ubi τοῖς ἀνελευ-θέροις non esset satis tutum. Praecipue autem regia aula apud libertatis amatores olim male audire solebat. Celebratum dictum EURIPIDIS:

ὅστις γὰρ ὡς τύραννον ἐμπορεύεται

κείνου 'στὶ δούλος καὶ ἐλεύθερος μόλη.

POMPEIO in ore erat ad PTOLEMAEUM festinanti. Asperius etiam Graeci in cruda servitute:

αὐλάς θεραπεύειν ἐστίν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,

ἢ φυγάδος ἢ πεινῶντος ἢ μασιγίου.

Ex illorum igitur opinione tuto licebit reponere: ἴν' ἐπικίνδυνον μὲν τὸ ἐλεύθερον κτέ. § 10. τὰ ἐν ταῖς αὐλαῖς ἐπίφθονα: suspicor ἄφθονα genuinum esse. § 11. ποίαν αἵρεσιν; si sine vitio est impegit ALCIPHRON, ut in θεσμοθέταις κεκισσωμένοις, quos myrto coronatos fuisse satis constat, non hedera. Ipsum κεκισσωμένος unde arripuerit non comperi. Athenienses κιττῷ ἐσέμμενος dicebant vel ἐσεφανώμενος. § 12. εἰς Αἴγυπτον διέλθω χρυσὸν λαβεῖν: veteres ληψόμενος. ibid. χρυσὸν λαβεῖν καὶ ἄργυρον καὶ πλοῦτον: mire additur καὶ πλοῦτον: male metalla nominat χρυσὸν καὶ ἄργυρον pro nummis χρυσίον καὶ ἀργύριον. quid multa? Rhetor flosculum Platonicum decerpserat, quem librarii interpolando sustulerunt. Legitur in *Legibus* VII. p. 801 B. οὔτε ἀργυροῦν δεῖ πλοῦτον οὔτε χρυσοῦν ἐν πόλει ἰδρυμένον ἐνοικεῖν, atque eae divitiae cum contemptu solent animi ingeniique divitiis veris opponi. Hinc igitur MENANDER: χρυσοῦν λαβεῖν καὶ ἀργυροῦν πλοῦτον. § 16. τὸν Ἀττικὸν ἀεὶ σέφεσθαι κισσόν: veteres σέφεσθαι κιττῷ vel κιττοῦ. — ἀγωνιῶντα [καὶ φοβούμενον]: emblemata est manifestum. § 17. ἄξιός τοιούτου ἀγαθοῦ: rectius τοσοῦτου.

Epist. 4. § 2. τί ἄρα, τί σοι: legendum: τί ἄρα σοι. — ἄλλοιοτέρα νῦν ἡμῖν τις πέφηνας: τις retineri non potest, sed delendum est. Obversatur Rhetori HOMERUS *Odyss.* π. 181:

Ἀλλοῖός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον ἢ παρόιθεν,
neque ἄλλοῖός τις dici potest, ut ποῖός τις, neque si hoc esset Graecum, dirimi haec possent, nisi particula interposita, ut ποῖος γάρ τις. § 3. ἔφρασαν iterum cedat vulgatae ἔφασαν, inquit est ἔφη non ἔφρασε. § 4. Αἰγυπτίοις ἀττικισμοῖς: non tantum pessimum hoc est ἀττικισμῶν genus, sed absurdum et in librariorum cerebro natum. Lege ἀσεῖσμοῖς. — ἀδύνατα σπουδάζειν: veteres σπεύδειν ἀδύνατα, ἀδυνάτων ἔρᾶν et περί τι σπουδάζειν solent dicere. § 6. ἐνσκηνοβατουμένου: huiusmodi verba fingunt Graeculi et tamen se ἀττικωτάτους esse putant. § 9. παρεῖσα τὴν μητέρα — ἔσομαι συμπλέουσά σοι: παρεῖσα pro καταλιπούσα ALCIPHRONIS error est, συμπλέουσα pro σύμπλους librariorum. — ἄτερ μίτων: melius μίτου. § 10. ἀμπλακήματα: ab huiusmodi oratione alienum verbum priscum, poeticum: de cuius vera forma vide ELMSELIUM ad *Medeam* vs. 115. — οὐδὲν χωρίον ἡμῶν τοῦς ἔρωτας οὐχὶ δέξεται πλήρεις: ἔρωτες πλήρεις

vel κοῖλοι vel κενοί neque cogitari neque dici possunt. Conieci εὐμενές, quod ad χωρίον refertur et sic peridoneam sententiam facit. § 12. ἀμιγῆς ἡδοναῖς: corrigendum ἡδονῆς. § 14. εἰδῶμεν τί λέγει τὰ ἱερά; pervulgatus error pro ἴδωμεν. — ἀπολογίαν ἔχομεν, [καὶ πορευόμενοι καὶ μένοντες] πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς θεούς. Praecedit εἴτε λῶον ἀπιέναι εἴτε μένειν, neminem poenitebit emblema, quod indicavimus, sustulisse. § 16. καὶ πέμματα σελήνης καὶ ἄγρια φύλλα τῶν ἀνθρώπων. Occupavit MEINEKIUS emendare καὶ [πέμματα] σελήνας: in ἀνθρώπων, id est in codicum scriptura ἀνων, delitescit ἄνων, quod ita in libris exarari solet ut hoc an ἀνων scriptum sit, oculis discernere non possis. § 17. φθῆσεσθαι Πειραιίδην ἐλθεῖν: Attici constanter ἐκ Πειραιῶς dicebant et ἐλθών. § 19. ὅλως: lege ὅλος. § 19. εἴ γε μεταβουλευσαιο τῆς πρὸς βασιλέα ἀφίξεως: neque βουλευόμεαι neque μεταβουλευόμεαι cum genitivo coniungi potest, quamobrem περὶ excidisse suspicor. — ἡ μάλιστα δὲ ἦσαι δύναται Πτολεμαῖον: non hoc, puto, GLYCERA cogitat, ecquid illae fabulae regi prodesse possent, sed placere: non utilitatem magis quam oblectamentum habiturae apud hominem minime δημοκρατικόν: itaque pro δνῆσαι credo ἦσαι esse rescribendum. Verbum ἦδειν, sequioribus Atticis non infrequens, Graeculi saepius usurpant. Satis scitum est apud SYNESIUM *Epist.* 154: τοὺς μὲν γὰρ ἦσει, τοὺς δὲ δνῆσει. § 20. ἀφελίς, ut supra παρείσα, male pro καταλιπών. § 21. πρῶρα τεύειν: restituenda est ubique forma πρῶρα in compositis et derivatis. — κυβερνᾶν μυηθήσομαι: Neminem vidisse μαθήσομαι requiri! caetera et depravata sunt et vel sine vitio, opinor, inepta et insulsa fuerunt. GLYCERA κυβερνᾶν μαθοῦσα et clavum ipsa tenens ut navis sine infortunio in *Aegyptum* perveniat sophistici est et pravi acuminis, in quo immorari non lubet: ἀκύμων, in quo hic docti homines adhaeserunt, obiter PLUTARCHO reddendum in *Numa Pompilio* cap. XX, συμμετασχηματίζονται πρὸς τὸν ἐν Φιλίᾳ καὶ ὁμονοία — ἀκύμονα καὶ μακάριον βίον, ubi si quis dubitabit ἀκύμονα recipere eum ipse PLUTARCHUS expugnato in *Galba* scribens cap. X, εἰς βίον ἀκύμονα καὶ γῆρας εἰρήνης καὶ ἡσυχίας μετόν.

Libri III. *Epist.* 1. οὐκέτ' εἰμὶ ἐν ἐμαυτῇ, ὧ μῆτερ: Atheniensibus solemne est ἐν ἐμαυτοῦ dicere.

Epis. 2. § 2. locus misere habitus est, in quo aliquid ha-

riolandum, v. c, καὶ κατὰ σαυτὴν τρέπου, τὸ κακὸν κτέ.

Epist. 3. § 3. ἐτοῖμος ἦν ἐπιλήψεσθαι: verba manifesto corrupta. § 4. Πασίωνα pro Πατέωνα dudum receptum oportuit. — μὴδ' ἂν φθάνοιμι λιμῷ κατασκληῖναι: quidquid attigeris ulcus est. neque ἂν φθάνοιμι sanum est, neque φθάνειν pro μέλλειν recte est positum, neque infinitivum habere potest. Satius est abstinere manum.

Epist. 4. ἀπεσκληκέναι κινδυνεύω τῷ λιμῷ κεντούμενος: perfecto locus non est post verbum κινδυνεύω, non potest id iam factum esse quod ut fiat periculum sit: itaque κατασκληῖναι ab EUSTATHIO grati accipimus, cuius testimonium ad praecedentem Epistolam BERGLERUS adduxit hocce p. 1808, 42. τοῦ δὲ σκληῷ παράγωγον σκλαίνω, ὅθεν παρὰ τῷ Ἀλκίφρονι τὸ κατασκληῖναι κινδυνεύω λιμῷ. De forma σκλαίνω autem vehementer fallitur, ut saepe Graeculi mirificas comminiscuntur formas verborum ex derivatis, ex κατέαξα repetunt κατεάσσω (ut πήσσω, ῥήσσω) ex ἀμφιέσαι ἀμφιέζειν, ex ἐδασάμην δάζομαι (pro δαίομαι), alia; κατασκληῖναι est a κατασκέλλω, quod apud recentiores est κατασκελετεύω. Ἀποσκληῖναι an κατασκληῖναι legatur perinde esse arbitror; ἀποσκληῖναι optimum auctorem habet ARISTOPHANEM in *Vespis* vs. 160, unde arripuit MOERIS in v.: ἀποσκληῖναι, ad quem lectu dignissima PIERSONUS collegit utramque formam perite vindicans. Simillimum est Plautinum in *Boeotiae* fragmento:

maior populi pars aridi reptant fame.

Quid autem facias participio κεντούμενος, quod ab hoc argumento alienissimum est? κεντεῖν est *confodere* cominus, gladio, pugione. *Enecare fame* est ἀποκναίω. Nihil superest, nisi ut vocabulum importunum et molestum deleatur; ostendam statim quam proclives fuerint lectores acutuli ad inserendum aliquod fulcrum huiusmodi, ubi orationem non satis firmiter consistere suspicarentur. § 2. τάχιον: improbatur ab omnibus pro θαῤσσον.

Epist. 5. μένει: ex Graeculorum more pro οἰκεῖ.

Epist. 6. § 2. κινδυνεύω τοῖν ὀφθαλμοῖν τὸν ἕτερον συσάλληναι ὑπὸ τῶν ῥαπισμάτων ἐνοχλούμενος: Dubito nonnihil de συσάλληναι, non enim oculus pugnis contusus συσέλλεται: cogitavi de συσκληῖναι, *contabuisse*, cuius verbi quamquam certa est auctoritas, tamen exempla mihi apud scriptores non lecta, apud

Grammaticos et λέξεων consarcinatores lecta sunt, *HEsych.* v.: συνέσκληκε, συμπέπηγε, et in ῥητορικαῖς λέξεσιν *ΒΕΚΚ. Anecd.* I. p. 304. At quocumque verbo *Rhetor* usus est, *Parasitus* altero oculo captum se scribit ὑπὸ ῥαπισμάτων, quod additur ἐνοχλούμενος e stolidia interpolatione et manifesta, ut opinor, accessit. Neque enim participio qualicumque opus est neque ullum insulsius addi potest quam ἐνοχλούμενος, quasi vero qui cui oculus pugnis paene effodit, a sobrio dici possit homini *negolia facessivisse*. Apage ineptias. Magistelli saepiuscule eodem modo talibus de suo participium aliquod agglutinant, quod pro sua Graecitatis peritia supplendum esse suspicantur. Ea fraus manifesta tenetur si participium ab istis additum etiam alio nomine absurdum est. Exempli huius rei tres praestantissimi scriptores suppeditabunt, *PLATO*, *THUCYDIDES* et *HERODOTUS*. Aequissimo animo tulerunt editores *PLATONIS* in libro de *Republica*. VIII. p. 553. Α. ὅταν αὐτοῦ παῖς γενόμενος τὸ μὲν πρῶτον ζηλοῖ τε τὸν πατέρα καὶ τὰ ἐκείνου ἵχνη διώκῃ, ἔπειτ' αὐτὸν ἴδῃ ἐξαίφνης πταίσαντα ὥσπερ πρὸς ἔρματι πρὸς τῇ πόλει καὶ ἐκχέαντα τὰ θ' αὐτοῦ καὶ ἑαυτὸν ἢ στρατηγήσαντα ἢ τιν' ἄλλην μεγάλην ἀρχὴν ἄρξαντα εἴτ' εἰς δικαστήριον ἐμπεσόντα βλαπτόμενον ὑπὸ συκοφαντῶν ἢ ἀποθανόντα ἢ ἐκπεσόντα ἢ ἀτιμωθέντα καὶ τὴν οὐσίαν ἄπασαν ἀποβαλόντα. Eximium locum totum apposui ut duplici mendo liberarem; alterum est in verbis ὥσπερ πρὸς ἔρματι [πρὸς] τῇ πόλει, in quo repetitum πρὸς comparationis vim frangit et venustatem perimit, non enim qui in republica offendit cum eo comparatur qui ad scopulum impingit, sed ipsa respublica veluti scopulus aliquis esse dicitur ad quem quis adhaeserit. Tum βλαπτόμενον inepto interpolatori deberi unusquisque *Graece* paulo doctior assentietur *ΒΑΘΗΜΟ*, qui in Praefat. ad *Phaedrum* p. X. haec posuit: »*Resp.* 8. 554, ἐμπεσόντα [βλαπτόμενον].» Non poterat interpolator ineptius participium in ea re ponere quam βλαπτόμενον, in eo quoque turpiter lapsus, quod participio credidit opus esse qualicumque ut fulciretur oratio. Nempe Graeculi non satis assequebantur qui tandem εἰς δικαστήριον ἐμπεσεῖν ὑπὸ συκοφαντῶν dici posset. Prorsus nesciebant usum antiquioris linguae, quo verbis ἐκβάλλειν, ἐμβάλλειν, περιβάλλειν, μεταβάλλειν aliis, verba ἐκπίπτειν, ἐμπίπτειν, περιπίπτειν, μεταπίπτειν

erant pro passivis ut formae activae ἐξέβαλον responderet passiva non ἐξεβλήθην sed ἐξέπεσον, ut non ἐκβέβλημαι diceretur sed ἐκπέπτωκα, non ἐκβληθήσομαι sed ἐκπεσοῦμαι, atque ita in caeteris. In ARISTOPHANIS *Pluto* vs. 244:

γυμνὸς θύραζ' ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνου,

non est *foras excidi* aut *elapsus sum*, sed ut TERENTIUS dicit *exactus sum* foras. Haec omnia quemadmodum formae passivae significationem habent ita et syntactica rationem sequuntur eandem: itaque qui *a populari factione in exsilium eiectus est* dicitur ἐκπεσεῖν ὑπὸ τοῦ δήμου vel ἐκπεπτακέναι ὑπὸ τοῦ δήμου vel (quod prorsus idem est) Φεύγειν ὑπὸ τοῦ δήμου: quod active dicitur τοὺς μὲν ἀπέκτεινε, τοὺς δ' ἐξέβαλεν id per formam passivam ita dicendum est: οἱ μὲν ἀπέθανον, οἱ δ' ἐξέπεσον. Exemplorum affatim est apud historicos caeterosque passim. Quae autem ratio in ἀποκτείνειν et ἀποθνήσκειν, in τέθεικα et κεῖσθαι, in βάλλειν et πίπτειν passim obvia et nota est, eadem in aliis quoque cernitur, de quibus nunc duo tantum attingam. Λέγειν τινὰ εὖ, κακῶς, πολλὰ κακά, similia, si in passivam formam sunt convertenda, in locum formae λέγομαι, quae non est in usu, subit ἀκούω et pro λοιδορεῖν et λοιδορεῖσθαι dicitur κακῶς λέγειν et κακῶς ἀκούειν, sicuti pro εὐλογεῖν et εὐλογεῖσθαι antiqui dicebant εὖ λέγειν et εὖ ἀκούειν: hinc igitur κακῶς ἀκούειν ὑπὸ τινος dicitur, vel πρὸς τινος, εὖ ἀκούειν ὑπὸ τῶν πολιτῶν, similia. Cato censorius filium ipse docuit litteras: οὐ γὰρ ἡξίου τὸν υἱὸν, ὥς φησιν αὐτὸς, ὑπὸ δούλου κακῶς ἀκούειν μανθάνοντα βράδιον (Plut. in vita, XX) id est λοιδορεῖσθαι, ut vides. Facile erit, ubi hoc accurate perspexeris, emendare locos, quos Graeculi ex huius rei ignorance interpolant. In PLATONIS *Hippiam maiorem* p. 308. d. recte legitur ὑπὸ τε ἄλλων τινῶν τῶν ἐνθάδε καὶ ὑπὸ τούτου τοῦ ἀνθρώπου πάντα κακὰ ἀκούω, sed interpolatio apparet in vicinis: συμβέβηκε δὲ μοι κακῶς μὲν ὑφ' ὑμῶν ἀκούειν [καὶ ὀνειδίζεσθαι], κακῶς δὲ ὑπ' ἐκείνου, manifestum teneamus falsarium, non enim putide abundant tantum verba καὶ ὀνειδίζεσθαι sed concinnitatem membrorum in bipartita oratione moleste perturbant. Saepe PLATO contraria contrariis opponens usum dicendi in talibus aperit, ut in *Critone* p. 50. e. πρὸς μὲν ἄρα σοι τὸν πατέρα οὐκ ἐξ Ἰσου ἦν τὸ δίκαιον, ὥς ἔπερ πάσχοις καὶ ἀντιποιεῖν οὔτε κακῶς ἀκούοντα ἀντιλέγειν οὔτε τυπτόμενον

ἀντιτύπτειν, vides κακῶς ἀκούοντα ἀντιλέγειν perinde dici atque λοιδορούμενον ἀντιλοιδορεῖν, quo facilius est THEOPHRASTUM vetere mendo liberare in *Charactl.* cap. VI: ὁμῶσαι ταχὺ, κακῶς ἀκούσαι [καὶ λοιδορηθῆναι] δυνάμενος; hic quoque manifesto indicio fraus tenetur. Eodem vitio liberandus est PLUTARCHUS in *Theseo* 16: καὶ γὰρ ὁ Μίνως αἰεὶ διετέλει κακῶς ἀκούων [καὶ λοιδορούμενος] ἐν τοῖς Ἀττικοῖς θεάτροις. Quemadmodum igitur ποιεῖν et πᾶσχειν, λέγειν et ἀκούειν, ἐμβάλλειν et ἐμπίπτειν sibi inter se respondent, sic nonnulla composita verbi ἄγω pro ἄγεσθαι habent respondentem sibi formam ἵεναι, quod mihi saepius in κατιέναι pro κατᾶγεσθαι est observatum. Indocti scribae, quia hoc neque noverant neque intelligebant, solent omnia haec interpolando aut vitiando obscurare aut perdere. Quod EURIPIDES in *Medea* scripserat vs. 1011:

θάρσει. κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι·

ἄλλους κατᾶξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ.

arguit κάτει significare καταχθήσει sive καθόδου τεύξει, at scribae stolidam scripturam κρατεῖς τοι de suo dederunt, quam palmaria emendatione sanavit PORSONI ingenium. Exspectat adhuc medicinam THUCYDIDES VIII. 48: ὁ Ἀλκιβιάδης ἐδόκει οὐδὲν ἄλλο σκοπεῖσθαι ἢ ὅτῳ τρόπῳ ἐκ τοῦ παρόντος κόσμου τὴν πόλιν μετασῆσας ὑπὸ τῶν ἑταίρων παρακληθεῖς κάτεισιν, ubi THUCYDIDES ὑπὸ τῶν ἑταίρων κάτεισι scripserat, (id est καταχθήσεται, ut Graeculi dicebant,) παρακληθείς ab illo adiectum est qui ὑπὸ τῶν ἑταίρων non intelligebat. Bonum factum quod absurdum participium arripuit: non esset alia poena exsilio levior, si quis in integrum restitui posset ὑπὸ τῶν ἑταίρων παρακληθείς. Abstinuere manus in simillimis, ut in capite 68: νομίζων οὐκ ἂν ποτε αὐτὸν κατὰ τὸ εἶκος ὑπ' ὀλιγαρχίας κατελθεῖν. Sic prorsus eodem usu dicitur ὑπὸ τῶν ἑταίρων κατιέναι et IV. 66: ἐκπεσόντες ὑπὸ τοῦ πλήθους et I. 12, ἀναστάντες ὑπὸ Θεσσαλῶν aliaque compluscula. Plane eiusdemmodi vitium in HERODOTO deprehendi. IV. 152, οὐκ ἀπονοσήσετε ὀπίσω ὑπὸ τῶνδε τῶν τοξευμάτων βαλλόμενοι, quoniam non ipsa τοξεύματα βάλλει, sed τοξεύμασι βάλλονται οἱ αἰεὶ βαλλόμενοι, expunge ineptum participium ab inepto Graeculo adscriptum, quo facto quam acrior et vehementior exeat oratio et rei accommodatior quis est qui non sentiat?

Revertor ad ALCIPHRODIS lectionem vulgatam ὑπὸ τῶν ῥαπισμάτων ἐνοχλούμενος, ubi non minus insulse additum participium est et eodem amandandum, quo βλαπτόμενον, παρακληθεῖς et βλλόμενοι censuimus.

Epist. 7. ἀκαρῇ: Attici ἐν ἀκαρεῖ. § 2. Φλέβα διατεμῶν: veteres σχάσας. § 4. παρώθει: παρεώθει. — ὀργασάμενος: Attici ὀργάσας. § 5. θαυμάζειν ποῦ καὶ τίνα τρόπον: dixisset Atheniensis θαυμάζειν πῶς. — Πειραιῖοι pro ἐν Πειραιεῖ. § 6. ἀπεκδέχεσθαι pro προσδέχεσθαι.

Epist. 8. § 2. ἀπάξαι pro ἀπαγαγεῖν extrema est barbaries, quae in ALCIPHRODEM non cadit: vulgata lectio est τάχιστα αὐτὴν καὶ ἀκούσαν ἀπάξαιμεν, in qua latere videtur τάχισ' ἂν et ἀρπάξαιμεν. § 3. τοῦ νέου κόμματος: pro καινοῦ. § 4. λογίζονται: lege νομίζονται.

Epist. 9. ἐθорύβει: conieci ἔθει ῥύμη. — εὔρετο: debebat εὔρε. § 3. ζημίαν ἀπενέγκασθαι: Attici ζημίᾳ περιπεσεῖν.

Epist. 10. § 2. ἐφ' κειν — πεπληρῶσθαι: veteres omnes in ea re ἐδόκουν. § 3. ὁ δῆμος Ἀθηναίων: supple ὁ Ἀθηναίων et pro προσελθόντες recipiendum erat παρελθόντες, quia, ut supra ostendimus, Attici dicebant παριέναι εἰς τὴν ἐκκλησίαν. § 3. ὅμως ἀνεγειρόμενος: lege ὅμως δ' ἀνεγρόμενος, tum ἐγὼ deleverim. Pecavit in sequentibus Rhetor quum ἐνθύμιον ποιησάμενος putavit exquisite dici posse pro ἐνθυμηθεῖς, non recordatus ὅτι τὸ ἐνθύμιον ἐτίθετο ἐπὶ τοῦ προστροπαίου παρ' Ἀττικοῖς, ut recte admonet AMMONIUS de D. V. p. 52. ubi utilia adscripsit VALCKENAEIUS et ad HEROD. II. 175. cui reddendum est: τὸν δὲ Ἀμασιν ἐνθύμιον ποιησάμενον pro ἐνθυμισόν, quod nihil est. — ἔγνω εἶναι: bene Graecum est ὄντα.

Epist. 11. § 2. ἄλλα τινά: Attici ἄλλ' ἅττα.

Epist. 13. οἶός τε ἤμην ἐλάδια ἐμφυτεύειν: non dicit ἐδυνάμην sed προηρούμην, παρεσκευαζόμεν, itaque τε delendum, ἤμην Macedonicum est, repone ἤν: ἐλάδια scribendum ἐλφδια, ut κρεφδιον, caeteraque omnia huiusmodi. § 3. πονοίᾳ, μάτην: μάτην cum πονοίᾳ iungendum. — παραδοκῶν typorum vitium est pro παραδοκῶν.

Epist. 14. πατρώζεις: certa analogia postulat πατρώζεις.

Epist. 16. ἔφερεις ἂν καὶ τοῖς θεοῖς κιττόν: suppleverim: καὶ

(αὐτὸς) τοῖς θεοῖς. § 2. νῦν δὲ ἀγροῦς καὶ γεωργίαν: supple ἀγροῦς (μέν).

Epist. 17. κατακοιμήσασα: sincerum est κατακοιμήσασα. § 2. προσλαβοῦσα ἀπελεύση: scribis debetur sero natis pro προσλαβοῦσ' ἄπει.

Epist. 18. γενέσια ἐορτάζων: digladiantur inter se Magistri utrumi γενέσια dicere ius sit nec ne pro γενέθλια vel γενέθλιος ἡμέρα. Negat PHRYNICUS p. 103 contra quem adsurgit *Antialticista* BEKKER p. 86, 20. Secundum PHRYNICUM videtur pronuntiandum: aliud est in iisdem verbis reprehendendum: γενέθλια θύει Attici dicunt, sed ἐορτάζειν Atticistae, unde fraus deprehenditur in PLATONIS qui fertur *Alcibiad.* I. p. 121. D. ταύτη τῇ ἡμέρᾳ βασιλέως γενέθλια ἄπασα θύει [καὶ ἐορτάζει] ἡ Ἀσία, ubi καὶ ἐορτάζει sciolo, qui adscripsit, reddendum.

Epist. 19. § 3. εἰς σὲ βαδιῶνται: non nesciebat ALCIPIHON εἰς σοῦ Graecum esse.

Epist. 20. § 4. ἐξ ὀφθαλμῶν ἐποίει: pro ἐποιεῖτο.

Epist. 21. ἔχων: Atticus omisisset. § 5. πρὶν τὰς παρὰ τοῦ λύκου δίκας εἰσπράξασθαι: articulus τὰς vitiose abundat, caeterum Atheniensis dixisset πρὶν παρὰ τοῦ λύκου δίκην λαβεῖν.

Epist. 22. ἐπολέμουν τὰς σαφυλάς dicere pro ἐλυμαίνοντο putida est sequiorum ἀκυρολογία. Accusativus etiam vitio apud istos invectus est. Per iocum potuit ARISTOPHANES dicere in *Pace* 740 τοῖς Φθειρσὶν πολεμοῦντες, et saepe dicitur pro *ferre non posse et insectari*, sed nihil horum excusat hanc scribendi negligentiam. — τὰς ῥᾶγας ἔκοπτον: vulpeculae uvas non ἔκοπτον, sed lubentius ἔκαπτον, opinor. Recurrit ἔκαπτον III. 60. 2. § 2. πυκνός: lege πυκνός. — σκαιότητα τρόπου: veteres τρόπων. — ἐπὶ τοὺς ἔνδεκα ἀγαγών: perpetuus est in talibus usus compositi ἀπαγαγών. § 3. ἄθυρμα: poetae sublectum pro παίγνιον: προσηνές quid sit in tali re non perspicio. — νεκρόν; lectoris non admodum acuti additamentum. § 4. μὴ παθεῖν ἀναμένειν ἀλλὰ πρὸ τοῦ παθεῖν φυλάξασθαι: supple μὴ τὸ παθεῖν ἀναμένειν.

Epist. 23. ἔχω οὖν: corrige ἔχων οὖν et in seqq. πρῶτον μὲν τοῖς θεοῖς ἀπηρεξάμην. § 2. εἰς νέωτα δὲ δέχοιο: lege προσδέχου. Imperativis optativos substituere Poëtastris solemne est, ΝΙΚΑΝ-

pro ante omnes: necessariam praepositionem sigla non intellecta sustulit.

Epist. 24. ἐμπίπλῃται: e Graeculorum usu et errore passim irrepsit pro antiqua forma ἐμπίμπλῃται.

Epist. 25. εἰς ἄψυ: *Atlice ἄψυδε*. — ὦ Νόμιε: scrib. *Νομίε*. passim sic errari video, ut in *Στρατίος* et similibus. — ἀργεῖ ἢ γῆ: melius ἀργός. — χηρεύουσα τῶν ἐμπονούντων: χηρεύειν *satis* insulse *Homero* sublectum est. *Od.* 1. 123.

ἀλλ' ἦγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα

ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἴγας,

πονεῖν autem pro ἐργάζεσθαι ab aequalibus sumsit.

Epist. 26. ἀποτιθεμένῳ: corrige ἀποθεμένῳ. — ὡς ὁμοῦ — προσοφλῆσαι: lege ὥσθ' et προσοφλεῖν.

Epist. 27. εἰς τοῦργαγήριον καθημένην: nullo exemplo et nullo sensu haec dicuntur, dixisset *Atheniensis* ἐπ' οἰκήματος καθημένην. § 2. ἐγὼ — σε τὰς καχρῦς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν φρύγειν ἀναπέλω: perdidisset operam, credo, neque hoc nesciebat, sed ἀναγκάσω scripsit. — οἱ κακῶν σαυτὴν ἐνέσεισας: *Allici ἐνεκύλισας*.

Epist. 28. συγκαθεύδειν μετὰ σοῦ: revoca σοὶ συγκαθεύδειν. § 3. ἐπὶ ἐνί: haec scribis placent, *Graecis* ἐφ' ἐνί.

Epist. 29. ἡπιστάμεν: adde μέν. — pro εἶναι veteres ὄντα. — ἀδικομαχοῦντας: verum est δικομαχοῦντας. § 2. κινήσας δίκας: nescio unde hoc arripuerit pro εἰπών. — ὅτι μοι πολλάκις: dele μοι, commune omnibus est quod commemorat quodque proverbio dicebatur πράγματ' ἐξ ἀπραξίας.

Epist. 30. ἀργὸν δὲ καθίζειν ὄνειδος: *Allici* καθῆσθαι. — παρανοίξας τὸ θύριον: magistri docent παροίξας *Allicum* esse; *ΡΗΗΥΣΙΧΟΣ* *ΒΕΚΚΕΡΙ* p. 60, 20. παρεφωγμένης τῆς θύρας: οἱ ἰδιῶται παρανεφωγμένης. ὁμοίως παροίξει τὴν θύραν. *Conspirat MORIS* v. παροίξας, p. 315. § 3. --- λάχος: non potuit infelicius nomen ponere pro μέρος.

Epist. 31. § 2. dele νῦν et scribe τὰκεῖ μυσαγωγεῖν pro κἀκεῖθι.

Epist. 32. οὐδεὶς τῷ μέτρῳ τὸ πίνειν ἔξεργε: qui in bibendo modum servat dicitur μέτρῳ πίνειν et saepius pro μετρίως dicitur μέτρῳ, non τῷ μέτρῳ. Repone igitur τὸ μέτρῳ πίνειν, ut in noto oraculo

μέτρῳ ὕδωρ πίνοντες ἀμετρὶ δὲ μᾶζαν ἔδοντες, apud ZENOB. V. 19; sic κατὰ μέτρον dicitur et ὑπὲρ μέτρον. Quod in THEOGNIDE edebatur vs. 497. ὅταν δὲ Πίνῃ ὑπὲρ τὸ μέτρον ΒΕΚΚΕΡUS ex libris emendavit. § 2. τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχω καὶ ἔτι σοι καρηβαρῶ: Allici ἔχω καὶ omisissent.

Epist. 33. εἴ γε οὕτως: supple εἴ γε σὺ οὕτως. — ἤδη λοιπόν: bis idem dicitur, λοιπόν apud sequiores significat ἤδη; expungatur.

Epist. 34. § 2. προμηθεύμενος μηδὲνα αὐτῷ καθάπαξ ἀνθρώπων ἐντυγχάνειν: multa in his vitia sunt, quae omnia tollentur si legetur μηδενὶ ἀνθρώπων καθάπαξ ἐντυγχάνειν. § 3. Φειδανός τε καὶ Γνίφωνος μικροπρεπέστεροι: expunge τε, quod sententiam corrumpt.

Epist. 35. § 2. καίτοι γε: Athenienses semper interponunt aliquid. Pessime editur apud LYSIAM VIII. § 10. καίτοι γε σφῶν γε αὐτῶν κατηγοροῦν, ubi prius γε delendum. — οἱ τῆς κώμης οἰκήτορες: Allici οἱ κωμῆται. — συνεισηνέγκατο: Graecum est συνεισφέρειν. Emenda συνεισηνέγκαμεν.

Epist. 36. κατήχθη εἰς ἡμᾶς: vitiosum est εἰς. § 2. ὡς ἀνέτρεψε τοὺς Θρᾶκας: lege ὡς ἐτρέψατο. — ἀριστείας αὐτῷ γέρας δεδόσθαι: si haec ipse ALCIPHROΝ ita scripsit, percavit Alliciis HomERICA admiscens: quod HOMERO est γέρας, id Alliciis ἀριστεῖον dicitur. PLUTARCHO in THESEO XXVI, καὶ γέρας ἀριστεῖον Ἀντιόπην ἔλαβεν eximendum censeo ἀριστεῖον. Similiter ALCIPHRONI ἀριστεῖον fuit adscriptum in margine ad γέρας explicandum, quod in alienam sedem, ut fit, invectum a correctore utcumque reliquis verbis accommodatum est. § 3. Φλυαρίας Φάρμακον: usitatius Φάρμακον dicitur id quo quid efficitur quam contra: ὁ οἶνός ἐστι Φλυαρίας Φάρμακον solet significare ὁ οἶνος Φλυαρεῖν ποιεῖ, non contra Φλυαρίαν παύει, vid. WYTTENB. ad EUNAPIUM p. 35. Praeterea usus vitae quotidianae ALCIPHRONEM arguit. In fine pro ἐπαύσατο ἀδολεσχίας: supple τῆς ἀδολεσχίας.

Epist. 37. § 2. τὸν ἥρω Φαιδρίαν: neque ἥρω pro ἥρωα recte habet et ἥρωα pro μακαρίτης a veterum usu alienum. — ἐλάνθανον — εὐρίσκουσα: corrige εὐρήσουσα. § 3. αἰδοῦμαι εἰπεῖν: male pro αἰσχύνομαι. — τί παθεῖν: lege ὅ τι. — ἀπείρασον εἶναι

τῶν ἀβουλήτων: Graecum est πεπειῥᾶσθαι non πεπειράσθαι, corrige igitur ἀπειράτον.

Epist. 38. ἔνῃ καὶ νῆα: scribe ἔνῃ. § 2. ὕπνοϊ: Allici καθεύδει. — ἐπὶ τοιούτῳ θηρίῳ: ἐπὶ contra omnium morem et usum pro ἀντὶ positum est.

Epist. 39. § 2. εἰς τὴν ἐπιούσαν θύουσιν: imo θύουσιν et mox συνθύσεις αὔριον pro συνθύεις. — εἰ οὖν ἐπειχθείης ἔρχῃ ἔωθεν: dele importunum ἔρχῃ. § 3. πρὸς τῶν αὐταδελφῶν: ita SOPHOCLE dicere licuit, non licuit ALCEPHRONI; ex aequalium lingua sumsit καὶ πρὸς ἐμῆς — σωτηρίας, Allicum est οὕτως ὄναιο ἐμοῦ τε καὶ τῶν ἐμῶν ἀδελφῶν. — ἀνυποσύλως sequiores Graeculi finxerunt et ἀληθίζομαι.

Epist. 40. ἀποδόσθαι ἀπέπεμψα: pro ἀποδωσόμενον, melius etiam πωλήσονται. — χόλος δὲ ἐμπεισὼν ἐξ ὅτου δαιμόνων εἰς αὐτὸν οὐκ ἔχω λέγειν: emenda ἐξ ὅτουδῃ, quo facto apparet οὐκ ἔχω λέγειν insilicia esse. — τῶν φρενῶν ἔξω κατέστησε: melius ἐξέστησε. § 2. τούτων μεμνηνόντων: insere τῶν. § 4. εὐδῆλον δὲ ἐστὶ — περιορᾶν καὶ — συγεῖν: restitue εὐδῆλος — ὑπερορῶν — συγῶν. — ἀθώους εἶναι: dele εἶναι.

Epist. 41. χρῆσθαι ἐς ὃ τι ἂν θέλῃ: abiice ἐς. tum φθάσαι deleverim. § 2. ἐσθήματα tam bene conveniunt rustico, atque αὐτάδελφοι. Quis porro sine risu legal praecepta, quibus uxorem admonet? in § 3. ἡ παῖς expellendum est: denique σχολάζειν σωφροσύνη pro σωφροσύνην ἀσκεῖν undique potius quam ab Allicis accepit.

Epist. 42. § 2. δίδεισι: pro διέρχεται. § 3. ἀμφιάσει: pro ἀμφιῇ.

Epist. 43. Ψιχοκλαύσης: legerim — κλάσης. Σηραγγίῳ: lege Σηραγγεῖῳ. — ἀσμένως ὑπεδέξατο: pervulgato errore pro ἄσμενος. § 3. διακειμένου: sine exemplo sic positum est. διακεῖσθαι ἐν τινι nihil est. § 4. παῖει τὸν νῶτον τοῦ Χαρικλέους: emenda τὸ νῶτον τὸν Χαρικλέα, ut ARISTOPHANIS AVIBUS 497:

λωποδύτης παῖει βοπάλῳ με τὸ νῶτον,
et saepe alibi. — ἐσχατον ἀνδράποδον: ἀνδραπόδων, credo, ut ἐσχατον Μυσῶν pro contentissimo, vilissimo. — εἰς τοῦπίσω τὰς χεῖρας ἐτρεβλούμεθα: senarius, quales multos ALCEPHRON et caeteri omnes scribunt imprudentes; pro ἐτρεβοῦν Allici περιά-

γειν. — οὐκ [δλίγαις οὐδ'] εὐαριθμήτοις: illi exquisite εὐαριθμη-
τος ponunt pro δλίγος. § 5. πολλὰ καθηδुπαθήσας: Egregius
sane Ἀρεοπαγίτης qui bonam partem patrimonii cum istis di-
lapidasse dicitur, nam hoc est καθηδुπαθεῖν. Legerim: πολλα-
κίς ἡδुπαθήσας μεθ' ἡμῶν, quod quamquam non est gravissimi
senatoris tamen flagitio caret et turpi opprobrio. — ἐπίμπρατο:
veteres ἐνεπίμπρατο. In ultimis ὡς ἄν reprehendendum et ἴσα et
ἀπαχθείμεν.

Epist. 44. κατέχει τοῦ ἄξιος: Graecum est τὸ ἄξυ, ut κατέ-
χειν τὸ θέατρον. — πᾶσα αὐτῷ ἀνέφυγεν ἡ οἰκία: de ἀνέφυγε
pro ἀνέφκται diximus. Non *tota* domus ei patere dicitur, sed
unaquaeque, itaque expunge articulum. § 3. τύχη γὰρ παρὰ
πάντα: dele praepositionem. In proverbium abiit:

τύχη τὰ θνητῶν πράγματ' οὐκ εὐβουλία,
Vitam regit fortuna, non sapientia.

Epist. 45. ἐπανελθοῦσα τοῦ συμποσίου: supple ἐκ τοῦ συμπο-
σίου. — πόρθησιν ἱκανήν: nihil certius Reiskii coniectura καινήν
§ 3. τούτων: codd. τούτων εἰ, id est τουτανί.

Epist. 46. ὡς εὐτυχῶς: malim ὡς εὐτυχῶ. — Τραπεζόχαρον:
analogia postulat Τραπεζοχάρων. παραληφθεὶς ἐπὶ δεῖπνον τέρ-
πειν: e Latinitatis ratione dictum: coenae adhibitus: τέρπειν
quoque Graeculis debetur. — Φιλονεικίας: lege Φιλονεικίας.
§ 4. Πιθακίωνα: corrige Πιθακνίωνα. — ἀνέτλημεν: poetis erat
relinquendum pro ἀνεσχόμεθα. — τῆς εὐτυχούσης ἡμέρας: bre-
vius Attici τῆς εὐημερίας.

Epist. 47. οὐδὲν δεινόν: leg. οὐδὲν ἂν δεινόν. — ἁωρία τῆς νυκ-
τός: Attici τῶν νυκτῶν. — ἑαυτόν: ἑμαυτόν. § 2. διεσπᾶσθαι:
scribe διασπᾶσθαι. § 3. κατεκρύβην: forma sequior pro κατεκρύ-
φθην. — λέγω imprudenti excidit pro γράφω. § 4. νηὶ λύειν
μελλούσῃ τὰ πρυμνήσια περιτυχών: Attici ναῦν ἀνάγεσθαι μέλ-
λουςαν καταλαβών, imprimis περιτυχών ioculare est. — τὸ τί-
μημα: male pro τὴν τιμήν. § 5. τοσοῦτον — ὡς: scrib. ὥς. —
καὶ κεχρῆσθαι παρασίτοις: quamquam Graeculi passim abutun-
tur perfectis κέχρημαι, ἔσχηκα, aliis, tamen χρῆσθαι genuinum
esse arbitror. — ἀπαναλώσω: ex ipsius sententia et consilio
καταναλώσω rescribendum est.

Epist. 48. ἤγε συμπόσιον: non dicitur ut ἄγειν ἑορτήν, σχο-

λήν, ἡσυχίαν, εἰρήνην. § 4. ἀμοιβή: recte a magistris impro-
batur cf. MORRIS, p. 80. § 5. μήτε οὖν ἐς νέωτα εἴη: *Allicorum*
oblitus est *ALCIPHROΝ*, quibus in ea re solemne est dicere: μὴ
ᾧρασιν ἴκοιτο. Neque tamen *ALCIPHROΝ* potius quam scioli viden-
tur culpandi, qui venustae et exquisitae formulae *Atticae*, quam
perpauci intelligebant, substituerint interpretamentum vulgare,
verbis de trivio sumtis. Μὴ ᾧρασιν ἴκοιο *Atticis* et *Atticistis* tri-
tissimum est. Tribus locis sine lae apud *LUCIANUM* legitur
VIII. 6. 4. XXXIII. 5. LXVIII. 10 3, quos primum indicavit
CASaubonus ad *ATHENAEUM* p. 112. alios multos aliunde afferens.
Recte autem sciolus, quod ᾧρασιν interpretatus est ἐς νέωτα,
nam promiscue haec dici solebant, nisi quod ᾧρασιν antiquiori-
bus placuit, ἐς νέωτα minus antiquis. Huius rei observatio
prodesse poterit *SIMONIDI*, in cuius iambis apud *STOBAEUM Floril.*
XCVIII. 16 vs. 9, 10 scribitur:

ἐς νέωτα δ' οὐδεὶς ὅστις οὐ δοκее βροτῶν
πλούτῳ τε καὶ θεοῖσιν ἴξεσθαι φίλος,

ἐς νέωτα *MEINEKIUS* eruit ex νέωτοι; restituit, si quid iudico, in-
terpretamentum. Verum est:

ᾧρασι δ' οὐδεὶς κτέ.

quod dictum est eodem sensu atque in noto proverbio:

ἀεὶ γεωργὸς ἐς νέωτα πλούσιος.

TIMOCREONTI Rhodio apud *PLUTARCHUM* in *Themistocle* XXI, pro

κηϋχοντο μὴ ᾧραν Θεμιστοκλέους γενέσθαι,

reddendum censeo:

κηϋχοντο μὴ ᾧρας Θεμιστοκλή' ἰκέσθαι.

nisi μὴ 'ς ᾧρας malis, ut apud *THEOCRITUM* est XV. 75:

κῆς ᾧρας κῆπειτα, Φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,

Leviter errat *CASaubonus* hanc imprecationem sic interpre-
tans: ne ad anni finem pervenias, hoc est: (inquit) ante annum
vertentem moriaris. Significat enim: ne ad novi anni initium
pervenias, hoc est, anno vertente pereas. Haud difficulter id
colligas ex *ARISTOPHANIS* versiculo in *Equit.* 419:

σκέψασθε, παῖδες, οὐχ ὀρᾷθ', ᾧρα νέα, χελιδόν.

composito cum cantilena *Rhodiorum* apud *ATHENAEUM* VIII. 360. B.

ἦνθ', ἦνθε χελιδόν

καλὰς ᾧρας ἄγουσα.

Idem recte accepit verba ARISTOPHANIS in *Ranis* 381, quae ideo adscribam ut velus mendum corrigam:

ἡ τὴν χώραν σώζειν Φῆς· εἰς τὰς ὥρας
καὶ Θωρυκίων μὴ βούληται.

non de nihilo est, quod *Venetus* codex σώσει exhibet, nam quod ἦν — βούληται scriptum est, non εἰ — βούλεται indicio est poetam non σώζειν scripsisse sed σώσειν.

Ad ALICIPHRONEM redeo: quod continuo sequitur τῆς ἀχαρίσου Φωνῆς videtur ἀχαρίτου scribendum. Ἀχάριστος est accepti beneficii inimicus non iniucundus.

Epist. 49. ὦ δαῖμον, ὅς με [κεκλήρωσαι καὶ] εἴληχας: manifestam interpolationem vides. Certam sedem habet in hoc argumento εἰληχέναι et apud poetas λελογχέναι THEOCRIT. IV. 40.

Αἰαῖ, τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς με λελόγχει
scribe λέλογχεν, vid. WYTTENBACHIIUM ad haec verba PLATONIS in *Phaedone* 107. d. ὁ ἐκάστου δαίμων, ὅσπερ ζῶντα εἰλήχει. Rhetor ab aliquo comico integrum senarium sumsit:

ὦ δαῖμον, ὅς μ' εἴληχας ὥς πονηρὸς εἶ.

— αἰεὶ τῇ πενίᾳ συνδέων: antiqua verbi forma est συνδῶν, sed veteres in ea re dicebant συνοικίζειν, ut συνοικεῖν et συζῆν κακῶ τινι pro χρῆσθαι διὰ τέλους. § 4. κεκλήσομαι poetis licet dicere pro κληθήσομαι: in vita communi significat κεκλημένος εἶσομαι.

Epist. 50. ἵνα καὶ τούτου κατασπαθήσασα οὕτως ἐπ' ἄλλον τρέψῃ τὸν ἔρωτα: recte BERGLERUS τὰ τούτου — οὕτως male ex uno codice receptum est. Erundum erat ex ἐπ': εἴτ' ἐπ' ἄλλον. § 2. πολλὴν τὴν εἰς ἡμᾶς Φιλανθρωπίαν ἐνεδείξατο: dele τὴν. § 3. mendosissima sunt omnia, et melius non tangere; quis unquam vidit τὰ προσόντα pro τὰ ὑπάρχοντα, ἡ οὐσία, aut τεθῆναι (vel ἀνατεθῆναι) in tali re, aut ἀπολαύειν πλησμονὴν (vel ἀπολάψειν)?

Epist. 51. § 2. ἀχάριστοι: lege ἀχαρίτοι. — ὥς ἄμεινον: scrib. ὥς. — ἐπιμασᾶσθαι: quid sibi vult ἐπί? § 3. καὶ νεουργεῖν: uno vocabulo opus est καινουργεῖν. — ὀσέα: Attici ὀσᾶ. — πλήττοντες: Attici παλόντες. § 4. εὐδαιμονίας ἀνέχεσθαι: si per iocum dictum est, frigidus admodum iocus est; corruptum esse suspicor.

Epist. 52. οὐ μοι μέλει: veteres οὐδέν. § 5. λήσεται: veteres λήσει. — ἰσόρροπον: Attici ἀξίαν δίκην δίδόναι.

Epist. 55. εἰσέφρησα: veteres addunt ἐμαυτόν. — ποῖ καταχθῆναι ἐξήτουν: veteres ὅποι neque καταχθῆναι eo sensu usurpabant. — καὶ εὐκαιρῶς ἐμφάγοιμι μόνος: pessime εὐκαιρῶς posuit pro ἐπὶ σχολῆς. Damnant unanimi consensu Magistri εὐκαιρία pro σχολή, εὐκαιρεῖν pro σχολῆν ἄγειν, vid. PHRYNICHUM, MOERIDEM et imprimis SUIDAM v. σχολή et σχολάζειν. Admonet de eadem ἀκυρολογία τῶν πολλῶν Interpretes ad PLATONIS *Euthyphronem* pag. 6. c. Neque ἐμφαγεῖν bene habet: nihil minus homo parabat quam ἐμφαγεῖν, quod significat *raptim aliquid cibi capere*, et ille se per summum otium ingurgitare cibis furto paratis volebat. Ἐμφαγεῖν dicuntur illi, qui in aliqua trepidatione aut tumultu *festinanter cibo aliquo se reficiunt*, vid. XENOPHONTIS *Hellen.* IV. v. 8. τοῖς μὲν ἄλλοις εἶπεν ἐμφαγοῦσιν ὃ τι δύναιτο ἥκειν τὴν ταχίστην, αὐτὸς δὲ ὕφηγεῖτο ἀνδρίσος. Cf. *Anab.* IV. ii. 1, IV. v. 8. ubi legendum: ἐπειδὴ δ' ἐμφάγοιεν pro δὲ τι ἐμφάγοιεν, nam perinde est φαγεῖν τι et ἐμφαγεῖν, ut πεινῶ τι et ἐμπεινῶ. Itaque in *Cyropaedia* VIII. i. 44. potior est scriptura ἐξ' ἂν φάγοιεν τι quam ἐξ' ἐμφάγοιεν τι. Eiusdem plane generis est ἐμπεινῶ, ut in *Cyrop.* VIII. i. 1. προσήνεγκαν οἱ θεράποντες ἐμφαγεῖν καὶ ἐμπεινῶ ἔτι οὖσιν ἀμφὶ τὰ ἱερά, et illi stantes ad aram raptim cibo potuque corpora reficiunt. Praeterea ἐμπίνειν dicitur is, qui se poculis invitat complusculis et genio indulget, estque verbum plenum festivitatis et hilaritatis, quod in convivio laetitiaeque perpetuam sedem habet. Conviva satur apud EPICHRUM ATHENAEI VI. 256. A. πολλὰ καταφαγὼν, πόλλ' ἐμπιών a coena se recipit domum. Absurdum esset in ea re ἐμφαγὼν, cui contrarium est ἐσθίειν ἐς κόρον: quod quum noster facere pararet in ἐμφάγοιμι aut ALCIPIRON erravit aut scribae. § 2. ἀδολέσχων: scrib. ἀδολεσχῶν. — κεῖθι: HOMERICUM pro ἐκεῖ. § 3. τοῖς ἀποτροπαίοις: excidit θεοῖς. — καὶ οὐκ ἡσόχησα: cuius preces exaudiuntur melius dicetur οὐκ ἀτυχήσαι, quam οὐκ ἀσοχήσαι.

Epist. 54. εἰς μέρη κατερρωγός: melius uno verbo διερρωγός. § 2. λίθοις ἐχρῶντο: mire dictum pro ἑβαλλον, magis mirum, quomodo hoc facere potuerint. § 3. ἤμην: Macedonicum pro ἦν. § 4. ἀλλ' οὐκ ἦν Λακεδαιμῶν ἐν ᾗ ταῦθ' ὑπέμενον, ἀλλ' Ἀθηναίαι καὶ τῶν Ἀθηνῆσι κυβευτῶν οἱ ἐξωλέσαστο: dicam quid ALCI-

PHRON debuerit scribere, scripseritne aliorum esto iudicium: *Graecum* est: ἀλλ' οὐκ ἦν Λακεδαίμων τὰ δὲ ἀλλ' Ἀθῆναι κτέ. Ita loquuntur qui praesentem fortunam cum meliore, quae olim fuerit, comparant, aut suam moesti et queruli, aut alienam infesti et irati. Exempla collegit ΜΑΤΘΙΑΕΥΣ ad EURIPIDIS *Troades* vs. 99:

ἄνα, δυσδαίμων, πεδόθεν κεφαλὴν,
ἐπάειρε δέρην, οὐκέτι Τροία
τὰδε καὶ βασιλῆς ἐσμὲν Τροίας,

luculentus imprimis est locus THUCYDIDIS VI. 77. οὐκ Ἴωνες τὰδε εἰσὶν οὐδ' Ἑλλησπόντιοι καὶ νησιῶται — ἀλλὰ Δωριῆς ἐλεύθεροι. — λειποθυμήσας: *Graecum* est λειποθυμήσας et quidquid eodem modo est compositum primam corripit. Docet hoc analogia, quam usus poetarum confirmat, editores malunt imperitos librariorum sequi. — ἐν τούτῳ: melius omisisset.

Epist. 55. § 3. οὐκ ἄχαρις δὲ φθῆναι: Attici ἰδεῖν. § 4. Πυθαγορικὸς: male pro Πυθαγόρειος. § 5. ἦν γάρ. κτέ.: legendum arbitror: εἶχε γάρ et φέρων expungendum. § 7. ἐρρεγγεν: Attici ῥέγγειν dicebant. § 9. οὔρει: pro εὔρει. — ἐν δὲ φθαλμοῖς ἀπάντων [δράντων]: tolle emblemata. ἐνεργεῖν a Graeculis sumtum est. § 10. οὐδεὶς ἐστὶ λόγος: lege οὐδεὶς ἐστὶ ἢν λόγος et recipe κεκλημένων pro κεκληρωμένων — ἀξιοθεα: barbarum est, reponere ἀξιοχρεα.

Epistolam 56 non Θαμβοφάγος scripsit sed Θυμβροφάγος. § 2. τῆς οἰκίας γυμνὸν θύραζε ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ἐκβληθέντα ἐμπεσεῖν: sumta haec sunt ex ARISTOPHANIS *Pluto* vs. 144:

γυμνὸς θύραζ ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ,

itaque dele τῆς οἰκίας, restitue χρόνου, et expuncto ἐκβληθέντα emenda ἐκπεσεῖν, quo facto intelliges nihil deesse.

Epist. 57. Φειδωλῷ τῷ μέτρῳ κέχρηται: melius χρῆται, tum Φειδωλῷ mendosum esse apparet, quoniam ὁ μετρῶν potest Φειδωλὸς esse, τὸ μέτρον non item. Emendandum Φειδωνεῖω μέτρῳ; fidem faciat perelegans locus in THEOPHRASTI *Charactl.* XI. Φειδωνίῳ μέτρῳ τὸν πύνδακα ἐγκεκρουσμένῳ μετρεῖν αὐτὸς τοῖς ἔνδον τὰ ἐπιτήδεια σφόδρα ἀποψῶν, et illic et apud STRABONEM VIII. p. 358 et POLLUCEM X. 179. restituenda est forma Φειδώνιος, quae sola *Graeca* est pro Φειδώνιος. — ἐν ταῖς ἑορτασικαῖς τῶν

ἡμερῶν: veteres ἐν ταῖς ἑορταῖς. — νεουργεῖς: putide dictum de calceis pro καινάς. § 2. τὴν γλῶτταν διαμασῶμαι: pro δάκνω vel ἐνδάκνω non admodum lepide positum. — διανοίας: supple τῆς διανοίας.

Epist. 58. διαβολὰς ἀγενήτους: debebat ψευδεῖς. — τὰ νῦν δὴ ταῦτα cum βόσκων coniungendum. βόσκειν veteres cum contemptu dicebant et contumeliose fere de iis, quibus alimenta et merces ita dabantur ut omnia obsequerentur et parerent, quod etiam quum sine flagitio fieret tamen odiose dicebatur et videbatur exprobrari. Odiose dicuntur viri uxores βόσκειν, patres liberos, reges parasitos, amatores scorta: hi omnes sine contumelia eosdem τρέφειν dicuntur. Locus est in ARISTOPHANIS *Vespis* vs. 311:

τί με δῆτ', ὦ μελέα μήτηρ, ἔτικτες,

ἴν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρέχης.

quem nemo unquam intellexit. Distingue:

ὁ παῖς: τί με δῆτ', ὦ μελέα μήτηρ, ἔτικτες;

ὁ πατήρ: ἴν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρέχης.

ultima explicanda sunt ex similibus locis, qualis est apud PLATONEM in *Phaedone* p. 115. a. δοκεῖ γὰρ βέλτιον εἶναι λουσάμενον πιεῖν τὸ φάρμακον καὶ μὴ πράγματα ταῖς γυναιξὶ παρέχειν νεκρὸν λούειν. Cf. *Cyropaed.* IV. v. 46. — ὥς: et hic lege ὥς. § 2. κοινοῖς κεχρήμεθα: imo χρώμεθα. § 3. τρέμε δακῶν τὸ χεῖλος: usitalius ἐνδακῶν. — τούτων εἰς: lege τούτων. — ὀπλομάχος καὶ ἀρήϊος: poëtica sunt.

Epist. 59. κατ' ὄναρ: certum est ὄναρ esse dicendum. Non tamen ALCIPHRONEM huic culpae affinem esse arbitror, sed κατ' ὄναρ lectori deberi, cui ἐδόκουν non erat satis. § 2. ποιμαίνειν τε [καὶ εἶναι] κατὰ τὴν Ἰδὴν: abiice interpolata verba. In sequentibus MEINEKIUS subinde vitiosas lectiones e Veneto codice recepit, quae mox de loco deiicientur et revocabuntur ἐπιπτάντα, ψαύειν et ἐξηγειρόμην, quod in ἐξηγρόμην est mutandum. § 3 πελάζειν a veterum *Allicorum* usu plane abhorret, a poetis sumtum est, unde Graeculi multa mutuuntur, quae frequenti usu omnium trita in communem linguam recepta sunt, quale est illud ipsum ἐπιπτάντα, quod praecedit. *Allici* πέτομαι et ἐπτόμην dicunt, Poëtae πέτομαι, ἔπτην et ἐπτάμην,

Graeculi ἵπταμαι et ἔπτην. Unde est διπετῇ, quod sequitur, nisi e ποῆτις? in quo Rhetor iterum peccavit quod vetusto vocabulo affinxit de suo significationem quam voluit: διπετῆς est ei ab ἰονε missus. § 5. utiliter notabitur scripturae discrepantia in ἐξηγειρόμην et διηγειρόμην. In multis codicibus utrum δι an ἐξ scriptum sit oculis discerni non potest. Qui codicum inspiciendorum facultatem non habent, Bastium inspiciant in *Comment. Palaeogr.* pag. 711. Vix credas nisi id per multos annos diligenter observaveris quam saepe in compositis δι et ἐξ confusa in libris nostris lectores minus acutos et suspicaces ludificentur. De permultis locis ubi hunc errorem deprehendi, unum nunc indicabo e LYSIA in eximia oratione κατὰ Διογείτονος. § 14. ἐν γὰρ τῇ διοικίσει, ὅτ' ἐκ Κολλυτοῦ διφκίζετο εἰς τὴν Φαίδρου οἰκίαν. Leguntur haec sine ulla vitii suspitione. At nemo nescit quid sit διοικίζειν, oppositum verbo συνοικίζειν, nota ars eorum, qui civitatem bello victam et subactam per vicos dispergunt, ne vires coalescant: notus est διοικισμὸς Μαντινέων, qui διφκίσθησαν τετραχῇ, Ξενοφ. *Hell.* V. II. 7, in qua ipsa re idem verbum tritum est, unde iocus PLATONIS in *Sympos.* p. 193. A. Nihil aliud διοικίζειν significat, nihil aliud per naturam linguae significare potest. Migrare in alias aedes dicitur ἐξοικίζεσθαι, unde ἐξοικισίς, ut in *Pace* vs. 203:

ἐξοκίσαντο δ' οἱ θεοὶ τίνος οὔνεκα;

opponuntur inter se ἐξοικίζομαι et εἰσοικίζομαι ut in AESCHINIS *Timarchea* § 124. εἰς δ' εἰς ἐν τούτων τῶν ἐπὶ ταῖς ὁδοῖς ἐργασηρίων ἱατρὸς εἰσοικίσηται ἱατρεῖον καλεῖται, εἰς δ' ὁ μὲν ἐξοικίσηται, εἰς δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο ἐργασήριον χαλκεὺς εἰσοικίσηται χαλκείον ἐκλήθη, ubi codices omnes barbaras formas dant εἰσοικίσηται et ἐξοικίσηται, quas Graecas fecit STEPHANUS; nempe εἰσοικίσασθαι dicitur qui ipse ultro in aliquas aedes immigravit, εἰσοικισθῆναι, qui ab alio in aliquam novam sedem deductus est, quo facto uterque ἐνοικεῖν dicitur. Reddamus igitur censeo LYSIAE ἐξοικίσει et ἐξφκίζετο et in ALCIPHRONE διηγειρόμην, quod nauci non est, abiiciemus, latentem in ἐξηγειρόμην veterem aoristi formam, Graeculis inauditam, ἐξηγρόμην in lucem revocabimus. Denique in § 5 pro οἱ φέρει τὸ ὄναρ reposuerim οἱ ῥέπει et ἀληθίζεσθαι aoristo ἀληθίσασθαι anteposuerim. Μέλλω

apud veteres praesens vel futurum habet: aoristo fere abstinere.

Epist. 60. τῶν ἐκεῖσε πλουσίων: pro ἐκεῖ. — εὐφυεῖς: Attici veteres εὐφυᾶς. — περὶ τὸ Κράνειον εἰλουμένους: Athenienses ἀλινδουμένους dixissent vel ἀλύοντας. Obiter hoc PLUTARCHO reddamus *Symposiac.* IV. 4. 2: τοὺς περὶ τὴν ἰχθυοπωλίαν ἀναδιδόντας ἐκάστοτε καὶ τοῦ κώδωνος ὀξέως ἀκούοντας, ubi ἀναδιδόντας cedat verbo in tali re proprio ἀλύοντας. In extrema parte § 1. legitur ἀνασρέφειν, quod bene Graece ἀνασρέφεσθαι fuerat dicendum, cuius usus exempla asferre putidum est, nec facerem nisi eximium PLUTARCHI locum, in quo legitur, turpi mendo liberare possem. In vita CLEOMENIS cap. XXXIII. commemorat dictum eorum, qui CLEOMENEM *Alexandriae* apud PTOLEMAEUM et nequissimos aulicos videbant: οὗτος ὁ λέων ἐν τούτοις τοῖς προβάτοις ἀνασρέφεται: ut Graeca oratio sit utrobique articulum expunge. Dictitabant: οὗτος λέων ἐν τούτοις προβάτοις ἀνασρέφεται, quemadmodum de se ipse praedicat SOLON fragm. 36 in BERGKII *P. L.*:

ὥς ἐν κυσὶν πολλαῖσιν ἐσράφην λύκος.

§ 2. ἀπομεῖναν διέλαθεν: requiro ἐνυπομεῖναν. § 2. ἀχαρίστους: et hic lege ἀχαρίτους.

Epist. 61. παρ' ἀναξίου ὑπομένειν: ALCIPHRON in Graeco sermone idem peccavit, quod ANTONIUS a CICERONE peccasse arguitur in *Philipp.* III. 9, quum in edicto scripsisset: *Nulla contumelia est quam facit dignus.* § 2. ἡμῶν ἐργαζόμενος: pro ἡμᾶς. — νεομηνία: Attici νομηνία. § 3. ἐν ταπεινῷ τῷ σχήματι: melius sine τῷ. — ἀγαπῶ ἐκπορίζειν: veteres ἐκπορίζων. — τὴν πνύκα: repone πύκνχ. — τὸ ἐν Μαραθῶνι: pro τὸ Μαραθῶνι, quod adverbium est, ut Ἐλευσῖνι, Σικυῶνι, alia. § 4. οἱ πατέρες: pro γονεῖς.

Epist. 62. μυσῆριον ἐν αὐταῖς στρέφεται ταῖν θεᾶν ταῖν Ἐλευσινίαιν ἀσφαλέστερον: corrige τρέφεται, ut in Terentiano *Andr.* I. v. 15. aliquid monstri alunt, tum τοῖν θεοῖν τοῖν Ἐλευσινίοιιν Graecum est, ταῖν θεᾶν non est. Perpetua haec est describentium interpolatio, τῷ θεῷ solent intactum praetermittere, τοῖν θεοῖν sicubi de *deabus* dici intelligunt, substituunt ταῖν θεᾶν, quae forma Atticis tam ignota atque τὰ θεά. Nihil iis suboluit in

ANDOCIDIS quae fertur oratione de *Mysteriis*. § 113: ὅπ' αὐτοῖν Φημί τοῖν θεοῖν σεσῶσθαι, ubi saepius τὸ θεῷ legitur ut in § 114; τοῖν θεοῖν ibidem evasit § 51, 32, 33 cet. At eadem deae in *Vespis* vs. 376. significantur, ubi legitur:

ἴν' εἰδῆ μὴ πατεῖν τὰ
ταῖν θεᾶν ψήφισματα.

et in *Thesmophor.* 285:

ὅπως λαβοῦσα θύσω ταῖν θεᾶν

et 941 et 1151; omnino forma τοῖν θεοῖν apud ARISTOPHANEM funditus deleta est, sed primo quoque tempore revocanda et formae ταῖν, αὐταῖν, ταύταιν, quae non minus vitiosae sunt quam τὰ, αὐτά, ταῦτα eodem amandandae quo apud ISOCRATEM in *Panegy.* § 73 pag. 55. ταῖν πόλεσιν ταύταιν et de *Pace* § 116. τὰ πόλεις ταῦτα amandavit unus omnium optimus codex *Urbinas*, qui solus τῷ et τούτῳ in talibus servavit et τοῖν et τούτοις. In *Panegyrico* § 17. libri omnes τὰς πόλεις ταύτας exhibent, *Urbinas* optime τὴν πόλιν τούτῳ, coll. CHOEROBOSCO GAISFORDI p. 337, 12: παρ' Αἰσχίνῃ τῷ Σωκρατικῷ τούτῳ τὴν πόλιν, λέγει δὲ περὶ Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων. Equidem omnibus locis et testimoniis veterum diu et multum perpensis in hanc sententiam tandem adductus sum, quam nunc satis habeo paucis dixisse: in pronominiis, adiectivis, participiis una atque eadem forma est triplici generi communis, τὸ, ὃ, αὐτὸ, τούτῳ, ἀλλήλῳ, τὸ χεῖρε, τὸ γυναικε cel. τὸ Ἐλευσινίῳ θεῷ; in participiis res manifesta est: notus est locus HOMERI *Iliad.* Θ. 455. IUNO et MINERVA πληγέντε κεραυνῷ et HESIODI *O. et D.* 197. Αἰδῶς καὶ Νέμεσις προλιπόντ' ἀνθρώπους et PLATONIS in *Phaedro* p. 237. D. δύο τινὲς ἰδέα ἄρχοντε καὶ ἄγοντε, οἷν ἐπόμεθα, quibus multa similia et apud alios et in PLATONE leguntur. In his autem omnibus idem opinionis versatur error antiquorum Grammaticorum et aequalium, qui apparet in *Συναγωγῇ λέξεων χρησίμων* in BEKKERI *Anecd.* I. p. 567, 33. ἀκολουθοῦντε: ἀντὶ τοῦ ἀκολουθοῦσα δι' ἡμῶς, οὕτως Ἑρμιππος. καὶ γὰρ κέχρηνται ταῖς ἀρσενικαῖς μετοχαῖς ἀντὶ θηλυκῶν πολλάκις. Quamquam haec absurda sunt tamen ea res neminem magnopere movere videtur. *Utuntur masculinis pro femininis* idque saepe faciunt: quasi vero haec masculina sint et nonnumquam aliter

fiat. Nempe sunt haec communia, constanter utuntur veteres forma eadem, quia non est alia, et sicubi contra haec peccatur scribarum vitia et errores tenemus. Non potuit SOPHOCLES in *Oedipo Coloneo* vs. 1676. scribere:

ιδόντε καὶ παθούσα,

sed qui in HOMERO contra metrum πληγείσα κεραυνῷ invexerunt facilius etiam παθόντε potuerunt loco deicere, ubicumque autem τὰ, ταῖν cel. legitur (et optimos scriptores ea labes passim inficit) restituenda aliquando erunt Atticis, quibus solis uti potuisse tandem constet, et in fragmento SOPHOCLES apud DINDORFIUM 761:

ἐδοξάτην μοι τὰ δὴ ἡπείρω μολεῖν

restituendum τὼ δὴ ἡπείρω et similiter alibi.

In eadem Epist. 62. § 2. legitur ὅσον οὐκ εἰς μακράν: Alliorum est ὅσον οὐπω vel οὐκ εἰς μακράν. § 4. οἶδα γὰρ οἶδ': lege οἶδα γὰρ ὅτι. — δεδήσονται: id est δεδεμέναι ἔσονται, requiritur δεθῇσονται. — ῥαφάνοις: Attici ῥαφανῖσιν. — μαλακώτερος: emenda βλακικώτερος, coll. RUHNK. ad TIM. p. 61. — ἀθῶους τῆς τιμωρίας ἡφίει: τῆς τιμωρίας omissa oportuit.

Epist. 63. § 2. σιγῶ: corrige σιγᾶν. — κόλακα καὶ παράσιτον ἐξονειδίζουσαι: Athenienses ἀποκαλοῦσαι.

Epist. 64. τὸν υἱὸν εἰς Φιλοσόφου Φοιτᾶν ἐπέτρεψε: ἐπέτρεψε nihil est, solet ALCIPHONON προὔτρεψε. § 2. οὐ πρότερον γὰρ λόγων — ἀλλὰ τοῦ βίου: supple τῶν λόγων. — τῇ ἡμέρᾳ — νύκτωρ: opponuntur ἀττικισί νύκτωρ et μεθ' ἡμέραν. — περικαλύπτοντα τὴν κεφαλὴν τριβωνίῃ: Attici uno verbo ἐγκαλυψάμενον. — περὶ χαμαιτυπεῖα εἰλούμενον: illi ἀλινδούμενον dicebant. § 2. αὕτῃ δέ: lege αὕτη δέ. § 4. πολλὰ καὶ ἀγαθὰ δοίης: necessaria est in nonnullis et perpetua crasis, ut in his πολλὰ καὶ ἀγαθὰ. Eiusdem generis est quod PHOTIUS annotavit v. καλὸς καὶ ἀγαθός: λέγεται κατὰ συναλοιφὴν, οὐχὶ καλὸς καὶ ἀγαθός, in quo item saepe peccatur.

Epistolam 65. non Πηξάγωνος scripsit sed Πηξάγκωνος. Solebat, credo, factitare, quod ALCIDAMAS in LUCIANI *Convivio* § 14, qui καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο πῆξας τὸν ἀγκῶνα ἔχων ἄμα τὸν σκύφον ἐν τῇ δεξιᾷ οἶος ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἑρακλῆς. — τοὺς πλουσίους τῶν Ἀθήνησι: dici non potest: aut πλουσιωτάτους aut Ἀθηναίων scribendum. — οὕτω κεχυμένως — κέχρηται τῷ βαλαν-

τίψ: corrige οὕτως ἐκκεχυμένως. § 2. μουουργῶν: imo τῶν μουουργῶν sic et § 3. καὶ πρόσωπον αὐτῷ corrige καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῷ. § 4. λαλῆσαι τωμύλος: λαλῆσαι et ineptum verbum est et inepte abundat.

Epist. 66. τὸν ἐκ Βρεντησίου: suppl. τὰ ἐκ Βρεντησίου. — τοὺς χειροῦνθεις — τιθασεύοντα: nihil agit, qui mansuetum mansuefacit. § 2. ἀσμένως: solemni errore pro ἄσμενος. — τὸν ξυρνόν: *Attici* τό. — πανοῦργος καὶ σκαιός: in *Attica* non potest idem πανοῦργος et σκαιός esse. — κακοπαθῶς κοπίδας: revoca περιπαθῶς κοπίδα, caeterum κοπίδι ἀπορριζοῦν facilius rhelores scribunt quam sani intelligunt.

Epist. 67. παρθένον καλλιπηχυν καὶ εὐδάκτυλον: καλλιπηχυν e ποῆτι arripuit, εὐδάκτυλον non sane eleganter de suo finxit; in reliquis quoque oratio intumescit magis quam adsurgit. — προσφύντα: non poterat infelicius vocabulum reperire quam προσφῦναι de eo, qui τὰ τοῖν ποδοῖν ἵχνη καταφιλεῖ. § 2. ἀθάρας: *Attici* ἀθάρης.

Epist. 68. ἰλῆκοιτε: e ποῆσι perantiqua sumtum. — λέβητά μοι ἐπιχέαι: veteres μου καταχέαι vel κατασκεδάσαι. — ἐξέχεον: reponere ἐξέχεαν. — ψιλόν: voluit, credo, φαλακρόν. § 2. Λεωπρεποῦς: corrige Λεωπρέπους.

Epist. 69. τὸ ἐν Ἐλευσίνι φρέαρ: veteres ἐν omisissent. — ἀπομόσατο [καὶ ἀπελύσατο] τὴν αἰτίαν: tolle emblemata. § 2. ἀμογητί: codd. ἀμνηγέπη, unus ἀμογητί: de infelici coniectura Graeculi. — ἔτοιμός εἰμι παρέχειν: *Athenienses* εἰμί omittere solent, et pro τοῖς βουλομένοις multo sanius τῷ βουλομένῳ dicebant.

Epist. 70. σελεῖν κατ' ἀγοράν: melius συκοφαντεῖν: tum pessime γῆθεν pro ἐκ τῆς γῆς posuit. § 4. ἐπὶ μήκισον χρόνον: male pro διὰ πλείου χρόνου, et hoc nimium pro διὰ χρόνου. — οὐκέθ' ὁμοίως δεκτὸς οὐδὲ χαρίεις ἐδόκουν: δεκτὸς manifesto mendosum est, in scriptura ΔΕΙCΤΟC latere mihi videtur ΑCΤΕΙΟC, quo non est aliud epitheton parasito nostro accommodatius: οὐκέθ' ὁμοίως ἀσεῖος, sicut anteus urbanus. — ἀπεκέκλειντο: vitiosa haec forma est, quamquam saepe occurrit in codd. *Attici* κλῆσαι dicebant et κέκλημαι, sequiores κλεῖσαι et κέκλεισμαι.

Epist. 71. ἐν συμποσίοις: lege ἐν τοῖς συμποσίοις. § 3. τῷ χορῷ συντελεῖν: nove dictum pro συναγωνίζεσθαι. — κλώζειν: scrib. κλώζειν.

Epist. 72. τὸν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν: veteres ἔδραμον.
 § 2. κυσοδόχη: antiqua forma est κυσοδόκη, qua sola veteres utebantur. Sequiores hoc vitium passim impune antiquis affricuerunt: ξενοδοχίας legitur apud THEOPHRASTUM *Charact.* XXIII, XENOPHONTEM *Oeconom.* IX. 10, ξενοδοχεῖν in EURIPIDIS *Alceste* vs. 552, similia alibi. Non sunt tamen haec minus vitiosa quam foret δωροδόχος, ὁδοδόχος, ξυροδόχη, ἰσοδόχη, alia. — εἰς τὴν ὑσεραίαν: male pro τῇ ὑσεραίᾳ. — pro ἧγε restitue ἧγαγε. § 4. πρὸς τὴν ἐκφοράν: melius τὰ πρὸς τὴν ἐκφοράν. § 5. ψυχαγωγῆθεις: apud veteres est animo oblectatus, numquam ad inferos deductus.

Epist. 74. § 2. γέλωτος δὲ ὑπόθεσις τοῖς χειρίστοις τὰμά: Athenienses pro γέλωτος ὑπόθεσις dicebant γέλως, ut SOPHOCLES *Oed. Colon.* 903:

ὥς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι, γέλως δ' ἐγὼ
 ξένῳ γένωμαι τῷδε.

et DEMOSTHENES notissimo loco p. 47, 6 γέλως ἔσθ' ὥς χρώμεθα τοῖς πράγμασιν. Recte etiam LUCIANUS in *Epigr.* I:

ἀλλ' ὃ σὺ θαυμάζεις τοῦθ' ἑτέροισι γέλως.

praeterea ὑπόθεσις pro argumentum et materia novicium est, denique ἧ non potuit omitti, neque ab ALCIPHRONE omissum esse puto.

Restant fragmenta quaedam et in his bona pars Epistolae paulo lascivioris, sed aliquanto venustius scriptae, quam sunt reliquae omnes. Et his aliquid otii impertiar.

In fragm. 3. μέση γὰρ ἔσηκα ἀπὸ τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἑρωτος: ita demum bene dictum erit, si ἀπό expunges.

Fragm. 4. εἰκόντας: εἰκασιν, εἰκέναι, εἰκώς sequiorum sunt. Veteres Attici semper εἷξασιν, εἰκέναι, εἰκώς dicebant, unde εἰκός haesit apud omnes, in caeteris peccabatur. Legitur nunc quidem in *Vespis* 1142:

εἰκέναι μάλιστα Μορύχου σάγματι.

ut olim in *Nubibus* 185:

τῷ σοι δοκοῦσιν εἰκέναι;

sed quemadmodum hic εἰκέναι dudum repositum est, sic illic προσεἰκέναι repone, comparato loco in *Ecclesiast.* vs. 1161. § 3. καὶ βαρὺ τι δοκεῖν προσπνεῖν: veteres προσπνεῖν, tum ἐδόκει requiritur.

Fragm. 5. § 2. πάντες αὐτὴν λαλοῦσιν: putide pro ὑμνοῦσιν, ut mox τοῖς λαλεῖν μὴ δυναμένοις; in eo verbo prorsus obsoleta est vis antiqua, quae optime apparet in EURIPIDIS versiculo:

λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν.

§ 4. ὅλης σελήνης, antiqui πλήρους.

Fragm. 6. οὐκ οἶδα πόθεν: scrib. οἶδ' ὀπόθεν. — ποῦ ἀθροῖαι: imo vero ποῖ, ut saepe apud PLATONEM, ποῖ καὶ πόθεν; aut apud alios ποῖ δὴ σύ; et similia. — τίνος ἄπιτε ἐκπιεῖν ἀγρόν: duo sunt in uno vocabulo vitia, alterum scribarum, Rhetoris alterum: ἐκπιεῖν in καταπιεῖν corrigendum est, quo verbo nihil est in ea re tritius, sed καταπιόμεναι dictum oportuit. § 6. πρὸς γε τῶν Νυμφῶν καὶ τοῦ Πανός: ineptum est γε, quod in τε refigendum. § 7. κατακλιθῆναι: sequior forma librariis imputanda, ALCIPHONEM dedisse κατακλινῆναι demonstrat praece-dens. § 6. κατακλιῶμεν, qua forma et alibi recte utitur. — ταπητίων: usitatius ταπήτων; tum coniungenda sunt: Νῆ Δ', ἀλλ' ἔχει τι πλεόν, quod vulgatur τοι τι dittographia est. Cives Attici ἔχει γέ τι dixissent. § 8. ὠραίζον: veteres τρισυλλάβως solent ὠραζον et ὠράζομαι ut ματῶζω, τερῶζω, alia, de quibus PIERSON. ad MORRID. p. 70. EURIPIDIS anapaesti leguntur in ΒΕΚ-ΚΕΡΙ Anecd. I. p. 43, 15:

ὠραίζομένη καὶ θρυπτομένη

necessarium est, ut vides, ὠραζομένη. § 9. ἀηδόνες ἐψιθύριζον: infeliciter hoc verbum de lusciniarum cantu posuit. § 11. ἀλλ' ἐπαλλήλοις: coniunctim scribe ἀλλεπαλλήλοις. § 12. οἶδας ne-mo veterum dixit sed οἶσθα. § 15. οἱ ἄνθρωποι: nusquam in-feliciter quam hoc loco οἱ ἄνδρες desiderantur. § 16. ἐμΦαγεῖν: dixit rhetor ad similitudinem verbi ἐντραγεῖν, quo ipso multo melius fuisset usus. — βοτρυές: olim semper βοτρῦς. — λαγω-δίῳ νῶτα: imo λαγωδίῳ: paulo usitatius est λαγίδιον. § 18. μέχρι — θέλειν: Graece non potest aliter dici quam μέχρι τοῦ θέλειν. Unum superest in ultimis: εἰ μὲν οὕτως ἔσχηκας μα-λακῶς — εἰ δέ κτέ. apertum est ὅντως olim scriptum fuisse. Video hoc MEINEKIUM praecepisse, qui permultas incertas et παρακεκινδυνευμένας correctiones recepit, complusculas certas et manifestas in annotatione delitescere maluit, de qua re alias dicam. In extremis quoque apparet quam parum Rhetor anti-quorum sanitatem orationis assequi et imitari potuerit. Per-

fectum *ἔσχηκας* perperam ponitur in ea re, quam quis plane praeteriisse putet, ut nihil supersit. Debebat *ἔσχεε*: peccavit cum plurimis, sed peccavit, et sic *ALCIPHONEM* depono de manibus.

CAPUT VI.

Venio nunc ad *LUCIANUM*, qui ad hunc diem scatet vitiis erroribusque. Multa deliquit ipse, non satis perspecta in omnibus consuetudine loquendi Antiquorum, ad quos se tamen quam poterat diligentissime in scribendo componebat, aut non ubique commode recordatus quem usum, quam proprietatem orationis antiquae et probae et incorruptae apud illos recte dudum animadvertisset seduloque magna cura et impenso studio notasset. Passim in *LUCIANI* scriptis apparet, quantum curae huic rei impertiatur, ut ne soloeca, ne barbara, ne plebeia dictione utatur, quanto labore optimos auctores imitari et referre satagat: apparet ad quorum exemplum orationem suam exigat et nihil ei rectum et sincerum videri, quod non idonei scriptoris fide nitatur; apparet simul quam negligenter et inepte plerique omnes tum loquerentur, quam incredibilis socordia, quam foeda inscitia sermonis fuerit vel in doctissimis, ut quidem videbantur, dicendi Magistris et Rhetoribus et Grammaticis. Horum alii summa impudentia vitiosissimam aequalium dictionem pauculis vocabulis antiquis distinguebant et comebant, caeterum volutabantur in iisdem, quibus vulgus, sordibus, ne abiectissimis quidem abstinentes, quibus si quando ab elegantioribus arguerentur, poëtam vel scriptorem aliquem veterem testem et vindicem mentiebantur. Alii alio genere insaniae ineptiebant: imitabantur *HERODOTUM* vel *THUCYDIDEM* in hunc modum, ut ex eorum libris lacinias et veluti centones admixtis vocabulis de trivio sumtis consuerent: alii quidquid olim esset obsoletum et intermortuum ex Antiquis corradebant, addebant monstra verborum a se stolide ficta, eaque ut tesseras in pavimento componebant. Non deerant his omnibus auditores, ita uti fit, et admiratores aliquanto etiam stolidiores, qui stupebant ad ea quae non caperent, et ne viderentur non intelligere malebant plaudere. Castigat istorum ineptias *LUCIANUS* et inscitiam ar-

guit et exagitat impudentiam, saepe urbane et iocose sed mordacioribus iocis, saepius indignabundus et iratus, ut contemptus appareat et odium. Idem, ut oportet vitiorum osorem et insectatorem, summa ope nititur, ne quid eiusdemmodi ipse committat; imbibit, quantum potuit, veterum nitidam et tersam dictionem, cogitandi serenitatem, loquendi sanitatem. Quod aliis suadet et commendat, ipse primus intento studio peregit: quam viam longam et arduam ad veram dicendi scribendique laudem contendit solam ducere, eam ipse indefesso labore emensus est, neque aerumnas pertaesus neque imperitorum voculis deterritus, neque stultae multitudinis iudicio quidquam tribuens, sed suo fretus veterum lectione subacto. Multa sunt apud eum de eo argumento egregie dicta et praecepta, ex quibus unum adscribam. Docet LEXIPHANEM (54, 22) quemadmodum bene scribendi facultatem sibi comparet: ἀρξάμενος, inquit, ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν καὶ ὑπὸ διδασκάλοις αὐτοὺς ἀναγνοὺς μέτιθι ἐπὶ τοὺς ῥήτορας καὶ τῇ ἐκείνων Φωνῇ συντραφεῖς ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλάτωνος ἐν καιρῷ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγγεγυμνασμένος· παρὰ γὰρ τούτων ἅπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος ἔσει τις ἐν λόγοις. Quis autem hoc melius et diligentius fecit quam LUCIANUS ipse, qui nullam aliam laudem acrius expetit quam ut illos feliciter videatur referre? Quam sit idem diligens et anxius orationis sanae et propriae exactor observatorque, quam lubenter in huiusmodi argumento versetur, ut usum loquendi acute definiat et proba a vitiosis sine ineptiis distinguat, vel unus libellus abunde demonstrare possit, qui ψευδοσοφιστῆς ἢ σολοικιστῆς inscribitur. Quod in eius libri fine scripsit, postquam exemplis complusculis aperuerat ex usu veterum certa discrimina verborum, quibus aequales omnes promiscue abutebantur, viam mihi optime munit ad id quod demonstrare paro: ταῦτα, inquit (76, 10), ἴσως μὲν ὑποσυγκέχυται, ἴσως δὲ καὶ ἀκριβοῦται παρὰ τισι, βέλτιον δὲ τὸ ἀκριβοῦν ἐκάσφ. Hoc ipsum in ipso LUCIANO luculenter cernitur. Si quid de genere hoc notatum et observatum haberet, non in naturam vertebat sed identidem imprudens ad aequalium negligentiam delabi solebat. Apud sequiores *ianua patet* dicitur ἀνέφγεν ἡ θύρα, apud veteres, si quando ἀνέφγεν occurrit, imperfectum est signifi-

cans *aperiebat*. PHERECRATES apud BEKK. *Anecd.* I. p. 399:

οὐδεὶς γὰρ ἐδέχεται οὐδ' ἀνέωγέ μοι θύραν.

Qui ab Oratoribus Atticis et Comicis et PLATONE Graece discit facile hoc animadvertet, docti Grammatici notaverunt. LUCIANUS ipse in *ψευδοσοφιστῇ* § 8. ita ludificatur magistellum, qui se quemvis soloecismum statim deprehendere iactabat: ἡ γὰρ θύρα σχεδὸν ἀνέωγέ σοι. — εἰπὲ μόνον. — ἀλλ' εἶπον. — οὐδὲν γε ὥς' ἐμὲ μαθεῖν. — οὐ γὰρ ἔμαθες τὸ ἀνέωγεν; — οὐκ ἔμαθον. At idem huius rei immemor imprudens in scribendo aequales sequitur 10, 4, 1 τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεωγόντα. 49, 29 ἀνεωγόντι τοῖς σώμασιν et 66. 4 ἦν πως ἀνεωγυῖαν ἔτι τὴν παλαιστραν καταλάβωμεν, et bis illud ipsum ἀνέωγεν ἡ θύρα, 45. 30 et 32. Eodem modo saepe meliora non nesciens sequitur deteriora, plerisque omnibus eadem peccantibus.

Nihil propemodum eorum, quae in ALCIPHRONE reprehendimus, non est idem a LUCIANO commissum, qui nonnumquam in iisdem incorruptum usum antiquae linguae retinet, subinde ad vitiosam aequalium consuetudinem deflectit. Verbum *γαμεῖν* habet apud veteres has formas: *γαμῶ*, *γαμῶ*, *ἐγῆμα*, *γεγάμηκα* et *γαμοῦμαι*, *πυβο*, *γαμοῦμαι*, *ἐγῆμάμην*, *γεγάμημαι*: apud sequiores *γαμῶ*, *γαμήσω*, *ἐγάμησα*, *γεγάμηκα* et *γαμοῦμαι*, *γαμηθήσομαι* vel *γαμήσομαι*, *ἐγαμήθην*, *γεγαμημαι*. Numquam veteres *γαμήσω* aut *ἐγάμησα* aut *ἐγαμήθην* aut *γαμηθήσομαι* aut *γαμήσομαι* dixerunt. Atticistae et LUCIANUS interdum antiquos, saepissime aequales sequuntur errantes. Saepe *γαμήσω* occurrit, semel *γαμῶ uxorem ducam*, in *Timone* (5, 52) ἀλλὰ γαμῶ, ἣν διδῶ θείας, ἐς νέωτα καὶ παιδοποιήσομαι, librarii non sunt suspicati futurum esse et sic evasit, at vide quid continuo sequatur: Οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτην παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων (corrige λαβών). Qui modo *γαμῶ* dixerat, *γαμεῖς*, opinor, subiunxerat, ut solent οἱ εἰρωνευόμενοι alicui sua ipsius verba occinere. Peccaverint librarii etiam aliis locis aliquid, tamen saepius in ipso scriptore culpa haerebit. Recte legitur *ἐγῆμα* 8, 16, 1 et *γῆμον* in versu hexametro ALEXANDRI impostoris 32, 35; contra passim *γαμήσω* et *ἐγάμησα* apparent, ut *γαμήσεις* 8, 5, 4. 51, 6. *γαμήσας* 50, 13. *γαμήσεις* 51, 8. *γαμήσειν* 51, 9. 67, 7, 2. *γαμήσει* 61, 22 et alibi saepe. Recte monet POLLUX III. 45:

γῆμαι ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς λέγεται, γήμασθαι δὲ ἐπὶ τῆς γυναικὸς, οὐ γαμηθῆναι, sed peccant scriptores. Apud PLUTARCHUM legitur γαμηθῆναι in *Theseo* 20, *Cicer.* 29, γαμησομένην *Artax.* 26, γαμηθείσης *Anton.* 2, γαμηθεῖσαν *Caes.* 6, similia alibi. In eadem re alius est LUCIANI et Graeculorum error: verbum priscum et olim intermortuum revixit δπυῖω sive δπύω, quod apud HOMERUM significat γεγάμηκα, idem in SOLONIS legibus exstabat, quod et aliunde notum et imprimis ex HESYCHIO v. Βεινεῖν (antique pro βινεῖν): παρὰ Σόλωνι τὸ βίῃ συγγίνεσθαι (sic leg.), τὸ δὲ κατὰ νόμον δπύειν; hinc sequiores arripuerunt sere lascivo sensu, quo et LUCIANUS subinde abutitur, ut 17, 41: Τηρεὺς δὴ ἀδελφὰς ἅμα δπυῖων; emenda locum 35, 12: οἱ δὲ ἔτι γελοιότερον ἡξίου μετασειλαμένους τινὰς τῶν ἐξ οἰκῆματος γυναικῶν κελεύειν αὐτὸν [συνεῖναι καὶ] δπυλεῖν, satius erit τινὰ reponere pro τινὰς et συνεῖναι καὶ expungere. Eodem sensu lascivo et spurco Graeculorum seri nepotes, qui nunc *Graeciam* incolunt, γάμος et γαμεῖν dicuntur dicere. Caeterum quemadmodum futurum γαμῶ propemodum interiit, sic rarae quaedam longo intervallo apud LUCIANUM emergunt reliquiae formarum similium, quae olim apud omnes ante ALEXANDRI mortem solae vigeabant. Futurum est 14, 27 fin. ὑμᾶς ἐς αὐριον παρακαλοῦμεν, si quid scribis suboluisset nunc παρακαλέσομεν legeretur, ut καλέσειν 32, 19. προσκαλέσομαι 47, 9. τελέσειν 67, 11, 2. ὑποτελέσειν 41, 55. ἀποτελέσειν 30, 11. ἐλάσειν 66, 33. παραελάσειν 42, 22. διασκεδάσομεν 67, 9, 6. ἀπολέσω 42, 33. alibi. Bis in eodem verbo peccatum est 42, 31: καὶ γὰρ οὐδὲν τι τοῦ παρακαλέσαντος εἰς τοῦτο δεόμενος, ubi certa lex sermonis iubet futurum ponere; τοῦ παρακαλοῦντος genuinum esse arbitror, quod primum in παρακαλέσοντος abierit, deinde in aoristum. In multis horum anceps et ambigua res est statuere utrum scriptor ipse an scribae et scioli arguendi sint: in nonnullis numquam id satis certo indicio poterit definiri; hoc utique in LUCIANO, ut in ALCIPHRONE, ut postea in aliis, satis habeo vicisse, non omnia imputanda esse utcumque foeda et turpia vitia hominum temporumque iniuriis, sed bonam partem vitiorum natam esse negligentia eorum ipsorum, qui sermonem veterem, quem ad amussim satagebant referre, non satis ipsi tenebant, ut non saepius ridicule et turpiter hallucinarentur.

Unum vidi philologum, antiquae linguae *Graecae* insignem in modum peritum, qui LUCIANUM ipsum ausus sit summo iure corripere: ELMSLEIUS est, qui ad *Acharn.* 1167 scribit: »quod dixit Lucianus Timone p. 161, κατέαγα τοῦ κρανίου non magis Atticum est quam ἵπτατο, ἀπαντῶμενος, καθεσθείς et reliqua portentia, quae Lexiphani suo exprobrat." Decepit LUCIANUM fallax analogiae species, et quia κατεαγέναι τῆς κεφαλῆς apud Oratores et Comicos et PLATONEM lectitarat, opinatus est τοῦ κρανίου item bene et venuste dici posse. Equidem eiusdemmodi errores in LUCIANI scriptis permultos mihi deprehendisse videor, quorum partem nunc expromam, libereque quod sentio aperiam, nihil morans semidoctorum obstrepentium vocus, qui hanc rationem nescio quomodo periculosam litteris esse clamitant. Nihil cuiquam ea res apportabit mali, nisi iis fortasse, qui non satis docti et ab iudicio infirmiores de illis rebus iudicant, quas non penitus habent cognitatas et perspectas. Per multi anni sunt, ex quo LUCIANUM diligenter et lubenter lego atque relego, eumque cum scriptoribus *Atticis*, ad quorum imitationem se totum composuit, sedulo comparavi et comparo. Nihil in eo reprehendam, quod mihi obiter inter legendum subnatum sit, sed ea, quae mihi dudum animadversa diuturnus legendi et meditandi usus plane confirmavit. Si quis mecum forte contendet, eum mihi velim adversarium dari, qui et bene *Graece* sciat et in LUCIANO sit versatissimus, namque ita demum ἀγαθὴ ἐπὶς ἡδε βροτοῖσιν et quod verum est consensu agnoscetur. BEKKERUS autem in LUCIANO vix fecit operae pretium: quod scripta Lucianea aliter disposuit nihil est, quod spuria seposuit tacitus, non est magnum: correctiunculas complusculas, et pauculas emendationes in ordinem recepit suas, plures aliorum, in qua re nescio quo iudicii errore multas optimas et certas emendationes sprevisse videtur, nisi forte repertas esse ignoravit. Quod autem subinde in LUCIANI verbis et codicum scripturis novavit aliquid, quis est per multos annos in *Graecorum* scriptorum oratione emendanda versatus, qui non in quolibet scriptore ad primam statim lectionem tralaticia quaedam menda et vitia nullo negotio tollat et locos multos aegros et male habitos perite restituat, quae saepe alibi sanarit iisdem remediis ad salutem revocans et alia quaedam vitiosa et

distorta refingens ad naturae normam et *Graecorum* usum? BEKKERUS autem raptim LUCIANO semel iterumque perlecto et, si quid sibi inter legendum subitae correctionis in mentem venisset, annotato, novum librum properavit edere, namque eo morbo laborat, quem malo dicere verbis maximam partem Epicharmeis:

οὐ φιλόλογος τύγ' ἐσσι, ἔχεις νόσον, χαίρεις ἐκδιδούς.

ex qua re bonae litterae et ars critica non multum capiunt emolumenti. Sic enim monstra et portenta scripturarum et lectionum in LUCIANO inveterant, quae diligentior et intentior editionis cura deprehendisset et procurasset. Dabo primum exempla quaedam, ne immerito LUCIANUS plectatur, ubi deliquerunt alii, deinde ipsius errores quosdam et vitia indicabo. Legitur 51, 8. ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἀφικόμενος εὖ οἶδ' ὅτι ἀπορήσεις καὶ ἤδη ἀπορεῖς, ὁποτέραν τραπητέον. Neminem advertit extrema barbaries in τραπητέον. Corrige: ὁποτέραν τράπη. Foedius etiam 5, 47. retinuit BEKKERUS φόνου τάχα προσκεκλήσῃ με. Quod LUCIANUS scripsit προσκεκλήσομαι non caret errore: significat enim ἔσομαι προσκεκλημένος et non hoc TIMON cogitat sed προσκληθήσομαι. Saepe in hunc errorum incidunt sequiores, numquam veteres. Notavimus in ALCIPHRONE, in LUCIANO saepe deprehendi ut 47, 14. αὐται δὲ ἐς ὕστερον δεικάζονται, ubi ἐκδικασθήσονται dictum oportuit. Non minus foedum est 52, 29. καὶ μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβὴν pro διαθήσεσθαι. Librarii peccarunt in Timone § 53. διώρυκται pro διορώρυκται, 15, 48. δσφρᾶται pro δσφραίνεται. In 37, 35. editur ἀγνώμων ἂν εἶην δυνῶν ὑπὸ ἰχθύων καταδασθῆναι τοσούτους αὐτὸς ἰχθύς καταφαγών, pro καταδασθῆναι, quod ne Graecum quidem est, emenda κατεδεσθῆναι. Scribitur 38, 14. ἀνοιγείσης barbare pro ἀνοιχθείσης et barbare 70, 11. εὐωχῆσονται ubi reponere: ὅπως θύσουσι καὶ εὐωχῆσονται. Non melioris notae ibidem legitur verbum ab ipso BEKKERO fictum μονοχιτωνῶν: debuerat μονοχίτων ὧν dare. Soloecum est 60, 16. Φέρε ἀπολογήσομαι pro ἀπολογήσωμαι et 65, 7. προκατεδεῖται pro προκατέδεται et 67, 7, 3. καταλείψασαν pro καταλιποῦσαν, ibidem male προσίη legitur pro προσίεσαι et ἀπεμύκτισας pro ἀπεμυκτῆρισας. Turpiter editur 67, 15, 2. πρυτανεῦσι pro πρυτάνεσι. Suspecta mihi admodum forma est, quae occurrit

24, 2. φασὶ πυρεταίνοντάς τινας ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ pro πυρέττοντας: certa labes est et Editori pudenda in ἀπ' αὐτοῦ pro ὑπ' αὐτοῦ. ne hoc quidem LUCIANO est imputandum quod praecedit ἔπαυσε μηκέτι λοιμώττειν αὐτούς. si ἔπαυσε dedisset λοιμώττοντας addidisset, dedit ἐποίησε. Corrigendum erat 8, 22, 1. παιδοποιεῖς in παιδοποιεῖ, nam constanter παιδοποιεῖσθαι dicebant. Male BEKKERUS servavit 26, 29. et 46, 23. ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν et ἐπὶ ξενίᾳ σε καλοῦμεν, quae scriptura, quamquam sexcenties in codicibus recurrit, manifesto absurda est. Qui civem ad coenam vocat dicitur ἐπὶ δεῖπνον καλεῖν, qui hospitem καλεῖν ἐπὶ ξένια, eaque res τὸ δεῖπνον appellatur et τὰ ξένια; saepe ξενίων et ξενίοις legitur: nihil horum movit librarios, qui fere ubique ἐπὶ ξενίᾳ dare solent: scribarum auctoritas doctos trahit, quod contra oportebat. Soloecum est 1, 2. ἐρμογλυφεύς, quae forma aequè vitiosa est ac si quis ζωγραφεύς vel κοροπλαθεύς voluisset dicere. Graecum est ἐρμογλύφος, quod in eodem libro paulo ante recte legitur. Pro ἑνορχιν V 8, 4, 1. et alibi reponendum fuerat ἐνόρχην. In Lexiphane 54, 11. θεοεχθία σχεθεῖς plane barbarum est, a θεοῖς ἐχθρός derivabant θεοισεχθρία, quod apud ARISTOPHANEM et DEMOSTHENEM vix evasit. Exstincta est a Graeculis forma vetus 46, 24. ubi quaerit ex ICAROMENIPPO IUPITER an sibi Athenienses τὸ Ὀλύμπιον ἐπιτελέσαι διανοοῦνται: quantum periculi a Graeculis impendeat formis in quibus ιει concurrant, ostendet hic locus in Lexico PHOTII v. Ὀλύμπια: τὰ ἐν Πίσῃ Ὀλύμπια καὶ τὸ ἱερὸν Ὀλύμπιον πεντασυλλάβως ὡς Ἀσκληπιεῖον: qui ne hic quidem Ὀλυμπείον dederunt, quid alibi fecisse censeas? Nihil est quod ab illis non exspectaveris. Scribae, qui scholion ad *Odyss.* θ. 186. de forma *Attica* ἢ pro ἦν describebant, in omnibus exemplis, quibus haec doctrina confirmatur, pro ἦ omnes ἦν dederunt. In BEKKERI *Anecd.* I. p. 449, 31. ἀρχιερέων: οὐκ ἀρχιερέα, Πλάτων ἐνδεκάτῳ Νόμῳ, δξεῖαν μέσσην συλλαβήν: neque librario neque BEKKERO in mentem venit ἀρχιέρεων scribere. Elegans vocabulum *Atticum* intercudit 3, 12. πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης μεθισῶσι: nihil significat τὸ καθαρὸν, restitue τὸ καθαρίων, quod inter lautitiam et sordes medium genus est, frequens apud Athenienses, qui elegantiores quam ditiores MENANDRO suggesserunt, quod in proverbium abiit:

ἐς τὰ καθάρεια λιμὸς εἰσοικίζεται.

BEKKERUS nondum perspexit καθάρειος Graecum esse, non καθάριος, quod retinuit 8, 6, 4. Quamquam τὰ χρυσᾶ ἔπη sunt sequioris aetatis, tamen ab hac labe immunia sunt recteque legitur vs. 35:

Εἰθίζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάριον, ἄθρυπτον.

in seq. § 15. ὁ δὲ ἀκούων ᾧ ἦν μεταξὺ ἐπαιδεύετο, expunge ἢ ἦν. In Timone 6, 38. ἐχρῆν μὲν ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν οὕτω πολλὰ ὑπὸ σοῦ κατηγορηθέντα, vitium alunt haec verba, quod ita deprehendes si memineris κατηγοροῦμαι vel κατηγορήμαι vel κατηγορήθην ἐγὼ dici non posse, sed κατηγορήται ἐμοῦ: itaque cī κατηγορούμενοι apud eos tantum apparent, qui antiqui sermonis turpiter ignari sunt pro οἱ Φεύγοντες, ut in oratione, quae ANDOCIDEM auctorem mentitur de Mysteriis § 6. verba ὥς ἐμᾶς πολὺ ἂν ἥδιον δίκην λαβεῖν παρὰ τῶν κατηγορῶν ἢ παρὰ τῶν κατηγορουμένων vel sola fraudem relegant. Dicebant τὰ κατηγορημένα εἰ τὰ κατηγορηθέντα, idque ipsum LUCIANUS dixerat sed πρὸς intercidit, ut sexcenties, ob siglam librariis sequioribus non intellectam: restitue πρὸς οὕτω πολλά; similiter in vicinia § 27. ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα Graecum erit, si πρὸς τὰ τηλικαῦτα repones, ut 12. 1. ἀμβλυώττω πρὸς τὸ φῶς. Sed leviora haec sunt et in aliud tempus seponenda: turpissimum mendum est ab ipsis Editoribus invectum in libro: Quomodo sit Historia conscribenda 25 § 49. ubi historico haec praecepta ponuntur: μὴ πρὸς ἓν μέρος δράτω, — ἀλλ' ἐς τοὺς στρατηγούς μὲν τὰ πρῶτα καὶ εἴ τι παρεκελεύσαντο κάκεῖνο ἀκηκούσθω: quis umquam foediorē vidit barbariem quam in ἀκηκούσθω? ἤκουσμαι et ἡκούσθην Graeca sunt et saepe leguntur. Gratum PLUTARCHO feceris, si ei in vita Marcelli cap. V. ἐπεὶ τρισμὸς ἡκολούθει μὸς, reddideris ἡκούσθην, auditus est soricis occentus, non sequebatur. Nihil est facilius quam LUCIANI manum restituere. In codicibus est ἀκηκόστω, ἀκήκοστο, ἀκηκούστο, ἀκηκούστω, ἡκήκουστο, corrector temerarius tandem dedit in duobus libris ἀκηκούσθω, idque imperite probavit FRITZSCHUS, quem caeteri incauti sequuntur. In ἀκηκόστω, quae prima est mali labe, male latet vera scriptura ἀκηκοέτω, quales formae LUCIANO sunt in deliciis, ut in eadem § εἰοκέτω. ibid. § 45. βεβηκέτω. 51, 25. κεχηνέτω. 70, 17. δέξῃ δεδορκέτω. Hae for-

mae omnes neque antiquae sunt neque probae: apud veteres paucae quaedam sunt formae a perfectis derivatae, omnes in -θι exeuntes ἔξαθι, τέθναθι, βέβαθι, τέτλαθι, κέκραχθι, δέδιθι, ἴσθι, πέπισθι (non πέπεισθι. AESCHYL. Eumenid. 598 sq.:

πέποιθ', ἄρωγας δ' ἐκ τάφου πέμπει πατήρ.

νεκροῖσι νυν πέπισθι μητέρα κτανών.

vulgata scriptura nihilo est melior quam εἶσθι pro ἴσθι) ἄνωχθι, in quibus omnibus reliquae personae in penultima extra syncope relinunt vocalem α ex ipsa natura Graeci sermonis. Κεχηνέτω, δεδοικέτω, ἐσηκέτω, βεβηκέτω, εοικέτω cel. tam prava sunt atque si quis pro λεξάτω aut ἀρηξάτω vellet λεξέτω dicere aut ἀρηξέτω. Apud Graeculos fictae sunt formae, quas pueri didicimus, τέτυφε, τετυφέτω κτλ. hinc labes Allicos infecit. In *Vespis* vs. 415:

ῶγαθοί, τὸ πρῶγμ' ἀκούσατ', ἀλλὰ μὴ κεκράγετε, nuperrime demum recepta est scriptura codicis *Ravennatis* κεκράγατε. In *Acharnensibus* vs. 133 vulgata scriptura erat:

ὁμεῖς δὲ πρεσβεύεσθε καὶ κεχήνατε,

quum ELMSLEIUS perperam κεχύνετε recepit idque usque ad BEAUCIUM inveteravit. Nesciebat haec omnia LUCIANUS et cum aequalibus credo omnibus errabat dederatque ἀκηκοέτω, in qua forma gliscentem in codicibus labem et correctorum temeritatem est operae pretium cognoscere.

Quam vitiose editur 66, 52. οὐδεὶς γὰρ ὁ ἐναντιωθεὶς ὁμῆνος ἤμῃν τὰ ὅπλα, quam prope adest vera lectio ἐναντία θεσόμενος. In eodem loco pro ἐπιβάντες ἐπὶ τὰς τριήρεις verum est ἐμβάντες ἐς τὰς τριήρεις, mox in τὰ πλοῖα διαρκῆ expunge articulum et in τὰς πόλεις ἀτειχίστους λαβόντες supple ἀτειχίστους οὐσας: in sequenti § ὕπαρχοι ἐκάσῳ ἔθνει ἐπεισυχθέντες sensil BECKEUS subesse vitium et ἐπιταχθέντες recepit, sed non ita Graeci loquuntur sed ἐπισαθέντες. Quod legitur 5, 56. σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν nemo dicebat sed σὴν δ' αὐτοῦ. In 8, 2, 2. relinunt vitium, quod alibi perite sustulerunt, βοσρύχους τῇ μίτρῃ ἀνειλημμένος, et hic ἀνειλημένος erat revocandum. ibidem male legitur ὑποδέου χρυσίδας, repone ὑποδοῦ. Passim sine vitio scribitur ἀναδούμενος, διαδούμενος, ὑποδοῦνται. Simili modo 33, 18. pro περιδόντες, rescribe περιδοῦντες, 42, 38. προσδοῦσι pro προσδέουσι. Recte scriptum est ἀναδοῦντι et ὑποδοῦνται 52, 11

et 13. Eadem negligentia in verbo *λούειν* formis probis veterum substituit formas sequiores. Antiqui constanter breves vocales post diphthongum elidebant, ut nemo nescit. Dicebant *ἔλου*, *ἐλοῦμεν*, *λοῦμαι*, *λοῦσθαι*, *λούμενος*. Graeculi nihil horum retinuerunt: hinc *λούεσθαι*, *λουόμενος* et similia vel in *Atheniensium* scripta se insinuarunt. Quis ferat in *Lysia* orat. I. § 9. *ὁπότε λούεσθαι δέοι* pro *λοῦσθαι*? In *Xenophontis Helen.* VII. II. 22. bene *Dindorfius* edidit *κατελάμβανον τοὺς μὲν λουμένους* pro librorum scriptura *λουομένων*. *Luciano* passim hae formae sunt restituendae. Editur *λούεται* 52, 19. *λουόμεθα* 26, 34. *λούεσθαι* 70, 17. *λουομένη* 9, 15, 1. *ἔλουε* 11, 7. *λουόμενος* 37, 42 et 58, 25. *συλλουομένην* 67, 3, 2 alibi. Certum vestigium formae antiquae apparet 45, 9 ubi codices *λελοῦσθαι* exhibent, requiritur praesens *λοῦσθαι*. Si quis forte dubitet satisne recte tribuatur *Graecis* sequioribus, quod antiquioribus solis fuerit in usu, ei hunc scrupulum eximet iocus apud *Lucianum* 34, 2. *χαίρω δὲ μετὰ κάματος ἀπολούμενος*, ut *Athenaeum* III. p. 97, *ἀπολούμενος*, ἦν δ' ἐγώ, *ἐπείγομαι* et pag. 98. *πρότερον γὰρ συντριβησόμεθον ἔπειθ' οὕτως ἀπολούμεθον*, nempe ridiculi *ὀνοματοῖναι* *ποiam* et *vulgarem* formam male componentes ad istas ineptias delabebantur. Confusa consuetudo veterum et sequiorum iterum apparet in verbo *ρίγω*: veteres *ρίγῳ* dicebant et *ρίγῶν* pro *ρίγοῦν*, *ρίγῶσα*, *ρίγῶντες*, *ρίγῳ*, Graeculi *ρίγοι*, *ρίγοῦν*, *ρίγοῦσα*, *ρίγοῦντες*, *ρίγοίην*. Qui elegantius scribebant imitabantur *Atticos*, scribae et his et illis obtrudunt formas suas. Recte apud *Lucianum* 50, 11. perduravit *ἵνα μὴ ρίγῳ*, at in eodem libro § 16. *τὸ μὴ ρίγοῦν* invectum est pro *ρίγῶν*. Cf. *Piers.* ad *Moerid.* p. 336 et 339.

Recurrunt in *Luciano* pleraque vitia, quae in *Alciphronē* reprehendimus, ut digito monstrasse sufficiat. Nimium patienter omnes et *Bekkerus* 10, 3, 2. tulerunt *ποῦ ἀπελήλυθε*; et sic saepius *ποῦ*, *που* et *ὅπου* leguntur ubi nemo dubitare possit revocare *ποῖ*, *ποι* et *ὅποι*. *Bekkerus* tamen non nisi dubitanter 66, 12. in verbis *οὐκ οἶδ' ὅπου ὑμεῖς ἀπέστητε* suadet ut *ὅποι* scribamus. Nil mali suspicatur 1, 11. *κἄν που ἀποδημῆς* et in *παραβύσσης που* 34, 24.

Plane eiusdemmodi error commissus est 25, 29. in verbis *ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ*, *ἐπειδὴν ὁμοῦ ἴωσιν*, namque *ὁμοῦ*, *ὁμόσε* et

δμόθεν suam quodque certam sedem habent, ut ἐν ταυτῷ, ἐς ταυτόν et ἐκ ταυτοῦ, quae prorsus idem significant. Itaque ἵεναι et χωρεῖν δμόσε Graecum est, sed ὁμοῦ εἶναι et corrigendum ὁμοῦ ὄσιν. Subinde apparent composita, quale est λειποψυχοῦντα, 10, 14; 5. λειποταξίου 47, 15. λειπόνεως 16, 3. Nemo improbat 10, 12, 22. νεκροδοχεῖα, ἐμβρυοδόχον 34, 6. ψυχροδόχον 53, 7. ἐξενοδόχησε 38, 47. similia.

Ut apud ALCIPHONEM, sic apud LUCIANUM aliquoties confusae sunt formae dualium et saepe ταῖν θεαῖν legitur, saepius ταῖν χερσῖν et similiter: turpiter 51, 6. δύο γάρ ἔσον (ὀδῶ), αἱ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἄγετον, ubi ὦ pro αἱ emendandum. Peius etiam habitus est locus 15, 20. μὴ διαίρει τὰ τέχνα, μία γάρ ἔσον δὲ εἶναι δοκοῦσαι, in multis libris τῶ evasit, in caeteris τὰ τέχνα est, in quo fraus tenetur, at δοκοῦντε interiit, quod prius in δοκοῦσα abiit, unde δοκοῦσαι natum. Tertium exemplum est 41, 25. ubi αὐταῖν occurrit pro αὐτοῖν.

Εὐρεῖν et εὐρέσθαι permixta sunt et alibi et 68, 16. ubi εὔρε τό in εὔρετο coeat. Quae diximus de formis in -μα penultimam apud veteres producentibus arguunt errorem in ἀρόματα 34, 2. ἐγὼ δὲ περιελθὼν τὰ ἀρόματα, quam deterrimam scripturam primus invexit IACOBITZIUS, quem BEKKERUS sequitur neque analogiam Graecam respiciens neque usum Atticorum, quem aperuit Grammaticus in ipsius *Anecd.* I. p. 450, 22. ἀρώματα: οὐ τὰ θυμιάματα ἀλλὰ τὰ ἐσπαρμένα. vid. *Arist. Pac.* 1158, ubi in scholiis est τάρωματα Graeculorum more, qui πόμα, δόμα, εὔρεμα, ἐπίθεμα, ἔνδυμα media brevi dicebant omnes et in hunc modum corrumpabant exemplaria veterum, qui ἄροσις dicebant et ἀροτήρ sed ἄρωμα, ut πόσις, ποτόν, συμπότης sed πῶμα, quamquam nunc plerique omnes πόμα coacti sunt dicere. Ne LUCIANUM quidem et aequales in ea re deseruisse antiquorum auctoritatem docebit paronomasia 34, 20. in πῶμα et πτῶμα. Alius error in re eadem committitur 49, 1. in χρίσμα, in quo vetus Graecitas et novicia miscentur, κέχρισμαι media longa antiquum est, κέχρισμαι correpta vocali novicium, itaque χρίμα veteres, χρίσμα dicebant sequiores et χρίσμα nihil est. Caeterum in accentuum ratione LUCIANI editores nihil magnopere erraverunt quod sit operae pretium referre: saepiuscule peccarunt negligentia adversus ea, quae ipsi non

nesciebant, aut prosodiae non satis memores vel gnari. Unum tantum est in hoc genere vitium, quod LUCIANO proderit indicasse. 52, 10 ἤπια φάρμακα πᾶττοντες ἐθεράπευον τοὺς νοσοῦντας, οὐ λέοντας καὶ μυγαλᾶς περιάπτοντες, non illi leones aegrotantibus alligabant sed leoninas pelles, opinor: non λέοντας igitur sed λεοντᾶς. Eadem opera corrige 28, 10. τὴν Ὀμφάλην τὸν λέοντα τοῦ Ἡρακλέους περιβεβλημένην, credo τὴν λεοντῆν sanius esse.

BEKKERUS ut ἀρόματα et χρῖσμα a IACOBITZIO sumsit incautus, sic saepe verba et formas vitiosas et pessimas retinuit aut revocavit, olim doctiorum consensu damnatas et maximam partem a DINDORFIO abiectas. BEKKERUS revocavit 42, § 27. συναποδράσαντος pro συναποδράντος, γηρωκομεῖν pro γηροκομεῖν. 41, 22. Συρακούσιος pro Συρακόσιος 20, 34. καταπτῶμαι pro κατὰπτωμαι. 46, 13. διολισθαίνοντες pro διολισθάνοντες. 49, 1. θριπηδέσάτους, quo non vidi stolidius Graeculorum vitium pro θριπηδέτους. 54, 13. νειφέτω pro νιφέτω. 46, 26. quamquam nemo vivit, qui plures quam BEKKERUS antiquos codices versavit et saepius hunc errorem animadvertit, qui in antiquissimo quoque libro sexcenties recurrit. PHERECRATIS fragmentum est apud HARPOCRATIONEM v. καρκίνος, quod BEKKERUS ita constituit:

ὁπότεν σχολάζῃς, νεῖψον ἵνα τὰ λήϊα
συγκαρκινωθῇ.

codices in νῆψον consentiunt, VALESIIUS aliud agens νίψον corripbat, putans irriga sic dici posse. Lege νῖψον: nescio quis petit ab Iove, ut nivem velit immittere satis. Saepe vitia librorum veterum emendaturis proderit meminisse hanc esse scribarum consuetudinem, ut in PLUTARCHI Sylla cap. VI. δ Βόκχος τῷ Σύλλᾳ χαριζόμενος ἀνέθηκεν εἰκόνας ἐν τῷ Καπιτωλίῳ τροπαιοφόρους, vetus mendum in ANEΘHKENEIKONAC latet. PLUTARCHUS scripsit ἀνέθηκε Νίκας, quod olim sic scribebant ANEΘHKENEIKAC. Ne quis dubitare possit, dabo fideiussorem PLUTARCHUM ipsum in Mario cap. 32. Βόκχος δ Νομάς ἐξησεν ἐν Καπιτωλίῳ Νίκας τροπαιοφόρους. In eiusdem vita Lycurgi c. 16. hinc nata est scriptura εἶλην pro ἴλην, eademque origo est vitiorum in nominibus propriis δ Πείσων, δ Δεῖδιος, δ Λεῖρις, alia permulta. In codicibus minus antiquis frequentior etiam est contrarius error, ut εἰ in ἰ abeat, in qua re nihil morantur

Editores certam analogiam auctoritate poetarum munitam et Grammaticorum testimoniis confirmatam. Quia ad PLUTARCHUM devenimus huius rei exempla quaedam e *Vitis* a SINTENISIO edilis adscribam. In *Theseo* c. 36. commemorat Ποσειδῶνα cognomine Ἀσφάλιον, in *Lycurgo* 12. ἄνδρια *Cretensium* pro ἀνδρεῖα. 21. καθαριότητος pro καθαριότητος. 28. κρυπτία pro κρυπτία. in *Cimone* 4. ἐν τῇ Πλησιανακτίῳ σοφ pro Πεισιανακτεῖ. in *Pompeio* 31. Σπαρτακίσις pro Σπαρτακείσις. 52. Τψικρατία pro Τψικράτεια, in *Lysandro* 18. τὰ Λυσάνδρια pro Λυσάνδρεια, in *Araio* 53. τὸ Ἀράτιον turpe vitium pro Ἀράτειον, qua analogia nihil est constantius et pluribus exemplis stabilitum, ut τὰ Κιμώνεια (μνήματα), τὸ Θησεῖον, Αἰγείον, Αἰάντειον, Μαυσώλειον, Τιμόλεόντειον (PLUT. in *Timol.* 39). Ridicule peccarunt librarii in Βεκκεῖ *Anecd.* I. p. 360, 10. Αἰαί: ἀκόντιον Ἀθήνησι. καὶ τοῦ Αἰακοῦ τέμενος pro Αἰακτεῖον: τὸ Ἀθήνησι τοῦ Αἰακοῦ τέμενος. SINTENISIUS, qui haec omnia bene scripta esse credidit, sedulo formam ΝΕΙΦΩ recepit in *Bruto* 25. *Mario* 24. *Lucullo* 11, 24, 32. Multo antiquior est hic ipse error in veteri verbo Ionico et Attico ἸΑΛΩ et compositis ἐξίλλω, ἀνίλλω, ὑπίλλω, κατίλλω, ἐνίλλω, in quibus quum ἰ sit natura productum nata est et passim inveteravit scriptura ΕΙΛΩ, quod eiusdemmodi est atque ΤΕΙΜΗ vel ΝΕΙΚΗ vel ΠΟΛΕΙΤΑΙ et millena de genere hoc in nummis, inscriptionibus, codicibus paullo vetustioribus, ut ὕπ' ἐκείνου apud DIONEM CHRYS. p. 446 pro ὑπεκίνου. Pro Ἰλλειν Attici minus veteres εἰλεῖν coeperunt dicere: hinc Ἰλλω, εἴλλω et εἰλῶ perpetuo de loco pugnant in simplici et compositis. Ea lis non difficulter ita componi potest, ut Ἰλλω cum compositis addicatur antiquioribus, sequiores εἰλῶ et composita sibi habeant, denique vitiosae merces εἴλλω, εἴλω, ἴλω, ἔλω, ἔλλω abiiciantur. Legat mihi quis ad haec quae HEMSTERBUSIUS RUHNKENIO suppeditavit ad TIMAEUM v. γῆν ἰλλομένην p. 71, et RUHNKENIUS ipse collegit ad v. ἀνείλλεται p. 34, et εἰλομένων p. 94, et satis superque habebit unde hanc rationem confirmet. Videbis scripturam ΕΙΛΛΕΙΝ imposuisse tantum non omnibus, sed iidem docti Magistri in ea re tam saepe et in verbis tam manifestis caecutire solent, ut nemini religionem facere aut scrupulum iniicere debeant. Unus HESYCHIUS affatim dabit exemplorum, cui εἰδίω est sudo, εἶκετο: ἤλθεν, εἰμείρεται: ἐπιθυμεῖ,

εἶνες: νεῦρα, εἶπος: παγίς, Εἶρος: πτωχός, dabit idem εἰδύφαλλον, εἰλαδόν, εἶλας, εἰλιγγιᾶν, εἰλύς, alia multa. Etiam brevem vocalem sic corrumpit: εἶτω ei est ἴτο, εἰσεῖασιν et εἰσεῖοις scribuntur κατὰ σοιχεῖον suo loco. Idem contrario errore recepit Ἰδαρ: βρῶμα, Ἰθαρ: εὐθέως, ἱκασθεῖς: ὁμοιωθεῖς, ἰκόσι pro εἰκόσι, ἴματα: ἱμάτια, ἴσομαι: γνώσομαι, ἴσατο: ὁμοιώθη, ἱατέρων, ne ἱρωνεία quidem dubitat recipere et ἰσόκεν: ἕως ἄν. I nunc est istum consule ultra scriptura sit ubique potior. Non est tamen eius inscitia insignior quam reliquorum, qui λέξεις condiderunt et linguam veterem aequalibus interpretati sunt. HARPOCRATION, apud quem νῆψον pro νεῖψον diximus reponendum, ipse sic errare potuit, quemadmodum erravit in Δείνω ἀντὶ τοῦ δεινήσει pro δίνω et δινήσει et in Κεινέας. cf. et v. Σείρινα. Minus etiam quam his, doctis videlicet, credi potest scribarum nationi omnium rerum imperitae. Saepissime iuvabit in tempore meminisse perinde esse utrum εἰ an ι sit scriptum in libris et ubique nobis ipsis esse videndum ultra lectione sit opus. Apud HOMERUM tandem γείναι, γεινόμεθα, γεινομένῳ cessare emendatis lectionibus γίγναι, γιγνόμεθα, γιγνομένῳ, at qui restituit BEKKERUS non constat sibi in LUCIANO servans 43. 1. ὅπῃσα ἂν αὐταὶ ἐπινήσωσι γεινομένῳ ἐκάσῳ. NICANDER creditur in Theriacis vs. 50. dixisse κρειοφάγος pro carnes vorans, satis ipse commisit peccatorum, quo minus aliorum viliis est urgendus: dederat κριοφάγος, ut saepe κρίς abiit in κρείς, vide VALCKENAEUM ad Phoen. vs. 44. Addam unum ex HERODOTO, in quo, nisi vehementer fallor, nos ludificatur forma hinc nata ὑπείσας III. 126 et V. 103. Fingunt docti formam ὑφέω, in insidiis colloco, male comparantes HOMERICA εἶσα, λόχον εἶσαν, similia. Qui in insidiis collocati sunt dicuntur proprie ὑφῆσθαι vel ὑποκαθῆσθαι, cui verbo respondebat ὑφίζω ut καθῆσθαι habet sibi respondentem formam καθίζω: igitur HERODOTUS quemadmodum I. 89. scripsit κάτισον φυλάκους et 88. αὐτὸν κάτισε, sic illic ὑπίσας et ὑπίσαντες scripserat. Minus etiam dubitabis si videris ne κάτισε quidem sine periculo fuisse, nam codices perboni κατεῖσε et κάτεισε exhibent.

Satis procul nos BEKKERIANUM νεῖφέτω abduxit, revocat me LUCIANUS, cui ea ipsa observatio poterit prodesse 70, 33 ubi dicuntur convivae pauperculi apud divitem coenantes in po-

culis aureis et alia mirari et τῆς ἰσορίας τὸ ἀκριβές; non vidi *historiam* ineptius commemoratam: tu repone τῆς τορείας τὸ ἀκριβές. Nunc primum e LUCIANO pauca quaedam alia eximam menda in verborum formis, tum aliud genus mendorum persequar, quod syntacticam rationem Graeci sermonis corrumpit. Nemo dixerit quid sit χολωτῶν in 54, 20. ubi dicit medicus κατὰ θεὸν γὰρ τῶν χολωτῶν τινὶ φάρμακον τοῦτ' κερασάμενος ἀπῆειν, excidit littera, cuius vicem in unciali scriptura lineola in fine versuum supplere solebat. ΧΟΛΩ — ΤΩΝ est χολώντων. Notum est morbi genus eorum qui χολᾶν dicuntur a recentioribus Graecis, μελαγχολᾶν ab antiquis. Vitiosa forma est χαμῶθεν passim inuenta a scribis pro χαμᾶθεν, non tantum in LUCIANO 42, 30. et alibi, sed in *Allicorum* quoque libros, ut in XENOPHONTIS *Hellen.* VII. II. 7, ubi DINDORFIUS soloecismum reliquit. Admonuit MOERIS p. 409 sed frustra. Ὀπτανεῖον quoque in LUCIANO inveteravit: legitur τοῦπτανεῖον 42, 30; 70, 35 et alibi, quamquam liquido constat τοῦπτάνιον esse dicendum; docet hoc PHRYNICHUS p. 276, confirmant poetarum testimonia, in quibus saepius Graeculorum fraus ἐπ' αὐτοφώρῳprehenditur, qui non dubitant scribere:

ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦπτανεῖον οὐκ εἰσέρχομαι.

ATHEN. III. p. 102. f. quo iure istic omnes τοῦπτάνιον reputant, eodem ubique in eadem re utendum. Quod legitur 45, 14 τὸ τρυβλίον ὑφελόμενος ᾤχετο ὑπὸ μάλῃν ἔχων violat certam loquendi legem et ab omnium perpetuo usu deflectit: utraque de causa ὑπὸ μάλης est rescribendum. Qui ira et furore percitus *frendit dentibus* dicitur πρίειν τοὺς ὀδόντας ut in *Ramis* 727 μὴ πρίει τοὺς ὀδόντας. Adversus hunc usum duplici modo in LUCIANO peccarunt scribae, si quid iudico, non ipse. Editur 67, 12, 2, τί με ὑποβλέπεις καὶ πρίῃ τοὺς ὀδόντας pro πρίεις et 1, 14. τὸ χεῖρε συνεκρότει καὶ τοὺς ὀδόντας συνέπριε, praepositio ex praecedenti verbo perperam repetita, (nota est haec scribarum hallucinatio) et restituendum ἔπριε. Non erat LUCIANO ab Editore relinquendus turpis error 15, 12. ἐπὶ πόδας αὖ εὐθὺς ἀνέστρεφον, namque ἐπὶ πόδα cogitari potest et dici solet de eo, qui *pedem refert* et, ut HOMERUS ait, καλίνωσος ἀπέστη, at ἐπὶ πόδας neque cogitari potest neque dici. Alio infortunio eadem locutio usa est 24, 3. ἐδέδοκτο αὐτῷ ἐπὶ πόδα

εὐθὺς [ὀπίσω] χωρεῖν, difficile est sine risu videre ὀπίσω adiectum. Finem faciam in pereleganti locutione *Allica* in vitam revocanda, quae misere periit in 58, 1. οἷε μὲν γὰρ ἐν παιδείᾳ καὶ αὐτὸς εἶναι τις δόξειν σπουδῇ συνωνόμενος τὰ κάλλιστα τῶν βιβλίων. τὸ δέ σοι περὶ τὰ κάτω χωρεῖ. Nemo intelligit quomodo et quo sensu ista dicantur. *Athenienses* olim pro περιτρέπειν κάτω dicebant περὶ κάτω τρέπειν. STRATTIS apud ATHEN. XI. p. 167 e.

οἶσθ' ὃ προσέοικεν, ὦ Κρέων, τὸ βρέγμα σου;

ἐγὼ δα, δεινῷ περὶ κάτω τετραμμένῳ.

in δεινός non solus HARPOCRATION peccat, ut vides, pro δίνος. Sic tum consuetum erat omnibus dicere, teste PHOTIO in v. περὶ κάτω τραπήσεται: ἀντὶ τοῦ περιτραπήσεται κάτω, συνήθως λέγουσιν, at huius rei in codicibus nostris nec vola nec vestigium est, tam sedulo haec interpolando deleverunt. In uno loco deprehendi fraudem, apud ARISTOPHANEM in *Ecclesiast.* vs. 730 et 733:

χώρει σὺ δεῦρο κιναχώρα καλὴ καλῶς

πολλοὺς κάτω δὴ θυλακοὺς εἰσέψας' ἐμούς.

quemvis ARISTOPHANIS amicum arbitrum adigo scripseritne:

πολλοὺς περὶ κάτω θυλακοὺς τρέψας' ἐμούς.

sic igitur dedisse LUCIANUM suspicor περὶ κάτω χωρεῖ, quemadmodum περιέναι, περιίσασθαι ἐπὶ τὰ χεῖρω, εἰς τὸνναντίον et similia dicuntur.

Indicabo nunc menda quaedam et errores ex eo genere, quo violatur sinceritas *Graecae* syntaxeos videturque imperitorum homuncionum negligentia LUCIANUS in eas leges peccare, quibus omnes tenentur quasque nemo nostrum, quibus *Graecitalis* scientia non σύντροφος sed ἐπίκτητος est, facile credo tam graviter violasset atque illum nunc subinde videmus. Sunt qui credant acutos et ingeniosos scriptores tamquam legibus solutos novare etiam in his nonnihil et quod nemo dixerit nonnumquam maluisse dicere quam protrita omnium vestigia legere. Qui sapiebant, credo, id probabant quod LONGINI verbis dicam ex *Arte Rhetor.* p. 561, in ΒΑΚΗ edit. p. 138: τηρητέον ἐστὶ σοὶ καὶ φυλακτέον τῆς Φωνῆς τὸν τύπον· σαυτὸν γὰρ οὐ θήσεις οὐδ' εἰσοίσσεις ἴδιον νόμον ὃ δεῖ προσνέμειν. οὐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ὁ νόμος τῶν λόγων ἀλλ' ἡμεῖς ἐπὶ τῷ νόμῳ, ne ipse LONGINUS alia prae-

cipiat aliis, alia faciat ipse, emendandum erit *σ α υ τ ῶ γάρ* et *ῥ* *δεῖ προσέχειν*. LUCIANUS utique non eo ingenio erat ut dicendi genus sectaretur novum et quod probum esset ac sanum desereret, quia caeteri omnes sequerentur. Quis nostrum, qui accurate *Graece* didicimus, scripsisset, quemadmodum scriptum est 70, 33. *πρὸς γὰρ τῷ χρησούς καὶ Φιλανθρώπους ἀκούειν καὶ τοῦ Φθονεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ἔξω γενήσεσθε?* Equidem *χρησὶ καὶ Φιλάνθρωποι* et ipse scripsissem et LUCIANUM dedisse non suspicor sed certo scio. Multo serius nati sunt qui hoc nesciebant et *Romanos* imitabantur: iidem coeperunt antiquam consuetudinem loquendi interpolando obscurare, sicubi nominativus et accusativus concurrerent. His debetur apud HERODOTUM male sana lectio 1. 56. *ὁ Κροῖσος ἦσθη ἐλπίζων ἡμίονον οὐδαμὰ ἀντ' ἀνδρὸς βασιλεύσειν Μήδων. οὐδ' ὦν αὐτὸς οὐδὲ οἱ ἐξ αὐτοῦ παύσεσθαι κοτε τῆς ἀρχῆς*, necessarium est *οὐδὲ τοὺς ἐξ αὐτοῦ*. Apud DEMOSTHENEM *πρὸς Λεωχάρην* p. 1080, *αἰτίος ἐστὶ Λεωχάρης οὗτος τοῦ καὶ αὐτὸν κρίνεσθαι καὶ ἐμὲ νεώτερον ὄντα λέγειν ἐν ὑμῖν*, non est exspectandum a libris praesidium lectioni *αὐτὸς*, quae satis habet in se ipsa praesidii.

Coniunctivo opus est pro indicativo in his 42, 25. *τί ποιοῦμεν*; respondetur — *ἐπιρρίψωμεν κτέ.* nihil certius est quam *τί ποιοῦμεν* requiri. Eodem remedio utendum 44, 52. *ἡμεῖς δὲ τί ποιοῦμεν ἐπὶ τούτοις*;

Multo foedius etiam idem vitium neglectum est in 47, 4. *τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ; προτίθεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν ἢ θέλεις ἐς νέωτα παραγγελοῦμεν*, foedum est, inquam, nondum *παραγγεῖλωμεν* esse emendatum: praeterea *προθῶμεν* rescriptum oportuit. Etiam in praestantissimis *Atticorum* huiusmodi menda aequo animo feruntur, ut in PLATONIS *Protagorā* pag. 320 c.: *πότερον ὑμῖν — μῦθον λέγων ἐπιδείξω ἢ λόγῳ διεξιελθῶν*; reponendum est *διεξιέλθω*; et brevi post p. 322 c.: *τίνα οὖν τρόπον δοίη δίκην καὶ αἰδῶ ἀνθρώποις*, qui totum locum diligenter perpenderit sentiet *δῶ* esse corrigendum. Correxerat idem vitium 47, 14. DINDORFIUS, at BEKKERUS retinuit *βούλει καὶ ταύτας ἀποκληροῦμεν* pro *ἀποκληρῶμεν*. Duplici modo depravarunt Editores verba LUCIANI 15, 22, ubi dedit IACOBITZIUS, *προελόμενοι τίνα ἐξ ἀπάντων θεις ἄριστα κατηγορῆσαι ἂν δοκῇ*, ubi alii libri *κατηγορήσειν δοκῇ* aut *κατηγορήσειν δοκεῖ*, DINDORFIUS IACOBITZIUM sequi-

tur, ΒΕΚΚΕRUS κατηγορήσειν ἂν δοκῇ recepit, omnes errant et certam loquendi legem violant. Non est difficilis optio in his, quia δοκεῖ prorsus est necessarium et perinde est utrum κατηγορήσειν an κατηγορήσαι ἂν scribatur: in talibus ἂν ad infinitivum referatur, at librarii ad verbum finitum referunt idque suo arbitratu ex indicativo aut in coniunctivum aut (quod multo est frequentius) in optativum mutant. In ARISTOPHANIS *Vespis* vs. 1804 sq. BERGKIUS edidit:

εἰ νῆ Δ' ἄντ' τῆς κακῆς γλώττης ποθέν

πυροῦς πρίαο σωφρονεῖν ἂν μοι δοκοῖς,

quamquam δοκοῖς pro δοκοῖς in ARISTOPHANE ferri non potest, et in omnibus hisce δοκεῖς solum rectum est. κατηγορήσειν ἂν videtur hodieque tantum non omnibus bene Graece dici posse: item κατηγορήσω ἂν aequissimo animo omnes propemodum tolerant. Sunt tamen haec non minus prava et soloeca, ac si quis κατηγορήσω ἂν vel ἔσομαι ἂν vellet dicere. Istae sordes ex plebeio sermone et inscitia τῶν ἰδιωτῶν paulatim gliscente insinuarunt sese in omnia Antiquorum exemplaria et ea nunc est exemplorum frequentia, ut etiam prudentiores videantur ab emendatione deterriti, quae sexcenties passim sit facienda. Non debet ea res nobis moram facere, ubi constabit haec Graeculos identidem invexisse de suo, et quis morabitur testes istiusmodi qui *sensiat* ita dici et scribi non posse? In DEMOSTHENIS oratione de Corona pag. 284, 17. τὴν Ἑλλάτειαν κατέλαβεν ὥς οὐδ' ἂν εἴ τι γένοιτο ἔτι συμπενευσόντων ἂν ἡμῶν καὶ τῶν Θηβαίων, neminem umquam offendit συμπενευσόντων, quamquam nemo nesciebat συμπενευσόντων eiusdem farinae esse atque ληψόντων pro ληφομένων, sed aliud est, ut videtur, aliquid non nescire, aliud ita scire, ut semper in tempore memineris. Tandem DOBRAEUS admonuit συμπενευσάντων esse emendandum. Quis est tam pertinax et ferreus, vel plumbeus potius, ut audeat dissentire? At nibilo incertior res est, etiam absque immani barbarismo, ubicumque ἂν cum futuro monstrose copulatur, quod tamen apud DEMOSTHENEM saepe, saepe apud alios factum esse videbis. Docti nonnihil addubitant sed molliter et leviter, et si multa exempla tamquam machinae admoventur, propere veluti deditionem faciunt et arcem sanioris doctrinae τοῖς βαρβαρίζουσι tradunt. In THUCYDIDE V. 15. tolerant γνόντες νῦν μᾶλλον ἂν ἐνδεξομένου

V. 94. οὐκ ἂν δέξοισθε, VI. 66. οἱ ἱππῆς ἐμελλον ἥκιστα ἂν αὐτοὺς λυπήσειν. II. 80 et VIII 25. νομίζοντες ῥαδίως ἂν προσχωρήσειν, VIII. 71. νομίζων οὐκ ἂν ἡσυχάσειν, haec ferme sunt genera errorum, quae apud omnes *Athenienses* frequenter nunc recurrun, olim nemini unquam audita aut lecta, et possumus fere digito monstrare eos, quorum socordia factum sit ut tanta appareat soloecismorum frequentia. Qui imperitum Grammaticum soloecismis ultro commissis ludificatur apud LUCIANUM 76, 2. etiam in hoc exemplo eius inscitiam explodit: οὐ γὰρ ἐθέλεις ἔπεσθαι συνήσων ἂν εἴπερ ἐθελήσειας: nihil homini subolet, ita ipse solebat dicere et alios audire dicentes, respondet igitur: ἀλλ' ἐγὼ βούλομαι. σὺ δ' οὐδὲν εἶπας ὧν ἄνθρωποι σολοικίζοντες λέγουσι. Cui ille: τὸ γὰρ νῦν ῥηθὲν μικρόν τί σοι φαίνεται κακὸν εἶναι; quid diceret si nostrum DEMOSTHENEM, ISOCRATEM, PLATONEM, alios, videret subinde ita scribentes? Apud veteres fere perinde est εἴποιμ' ἂν aut ἐρῶ dicere, nisi quod illud lenius et urbanius dicitur, hoc paulo acrius et incitatus. Numquid putet sic εἴποιμι solum posse dici vel ἐρῶ ἂν? Nemo hercle. Quid si exempla complura utriusque vitii proferentur, quod facile factu est? an omnis illa assensio elabetur? itaque DEMOSTHENEM desereres, ut stolidos scribas sequaris. Num putas pro ἡδέως ἂν ἐρωτήσαιμι, ἡδέως ἂν πυθόμην recte dici ἡδέως ἂν ἐρωτήσω vel ἡδέως ἂν πεύσομαι? Non arbitror quemquam ita sentire, quia ne Graeculi quidem ita peccant et rara quaedam sunt ista vitia vix ab uno alteroque librario hic illic incuria commissa. Quomodo igitur concoquitis in tertia *Philippica* p. 128, τί ποιῶμεν; πάλαι τις ἡδέως ἂν ἴσως ἐρωτήσων κάθηται; nam quemadmodum recte SOCRATES in PLATONIS *Apologia* disputat p. 27, τίς ἂν ἀνθρώπων θεῶν μὲν παῖδας ἡγοῖτο εἶναι, θεοὺς δὲ μή; ὁμοίως γὰρ ἂν ἄτοπον εἶη ὥσπερ ἂν εἴ τις ἱππῶν μὲν παῖδας ἡγοῖτο ἢ καὶ ὄνων τοὺς ἡμιόνους (expunge ἢ quod nemo admonitus releget sine risu), ἱππῶν δὲ καὶ ὄνων μὴ ἡγοῖτο εἶναι; sic manifesto absurdum est ἐρωτήσω ἂν non esse Graecum, ἐρωτήσων ἂν nihil habere dubitationis. Eodem iure dixeris participium ἐσόμενος Graecis esse, indicativum ἔσομαι non esse. At veteres membranae passim omnes in his scripturis incredibilem in modum conspirant, inquit. In hoc ipso loco DEMOSTHENIS admirabilis est librorum consensus, ἐρωτήσων

servant constanter omnes cuiuslibet aetatis et prosapiae, in his antiquitate et fide insignis codex S. Parisinus. Audio et ultro demonstrabo illos libros propagatos esse ex codicibus, qui vivo LUCIANO et HARPOCRATIONE habebantur in praestantissimis. Notum est quam saepe HARPOCRATION laudet τὰ Ἀττικιανὰ, singulari cura et diligentia descripta ab illo ATTICO, quem laudibus extollit LUCIANUS 58, 2. τὰ βιβλία, ὅσα δ' αἰδοῖμνος Ἀττικὸς σὺν ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ ἔγραψεν cf. § 24. In Praefatione collegit DINDORFIUS ex tenuibus quibusdam indiciis cum *Atticianis* conspirare optima quaeque exemplaria, quae aetatem tulerint, non animadvertit in codice B *Monacensi* (qui descriptus est ex F *Marciano Veneto*) in fine orationis πρὸς τὴν ἐπιστολὴν τὴν Φιλίππου ad p. 158 veterem subscriptionem male et imperite descriptam ita esse legendam: διωρθώθη πρὸς δύο Ἀττικιανὰ, unde planissime confirmatur quod aliunde collegerat. Sed Codicibus quoque nil prodest auctorem generis nobilem habere si ab eius virtutibus degeneraverint. Indignaretur ATTICUS, si videret quales hodie libri pro optimis habeantur et ad sua exemplaria exacti et correcti esse dicantur. Videret vitiosis et ineptis scripturis et soloecismis obsitos, deinde correctorum omne genus levitate et temeritate interpolatos, videret additamenta sciolorum passim adhaesisse, interpretamenta in locum genuinae lectionis irrepsisse, linguae antiquae *Atticae* usum in plurimis relictum ad recentiore consuetudinem, orthographiae nullam certam rationem constare, denique multa esse monstra et portentosa vocabulorum, syllabas sensu vacuas, temere scriptas ab illis qui quae describebant neque intelligebant neque adeo satis cernebant. Quum haud ita pridem ipsum librum *Parisiis* versarem, unum et alterum locum diligentissime descripsi, quorum unum lectoris oculis subiiciam, ut qui se librariorum fidei committunt sciant quam infirmo tibicine nitantur. Subiungam partem decreti *Byzantinorum*, quod adscriptum est in oratione *de Corona* pag. 255 ¹⁾:

1) In his diligentissime Codicis lectiones exhibui, scripturae genus, litterarum formas et accentuum et spirituum non potui exhibere, retinui tantum σ in fine, quod omnes *Graeci* ante captam *Constantinopolim* constanter ubique faciunt. Saepe proderit hoc meminisse ad veram scripturam ex syllabis perperam divisam restituendam, ut in *Dion. Hal.* VIII. 35, εἰς & irrepsit pro ἴσα

ἐπιϊερομνάμονος βοσποριχω
 δαμαγητος εν τε αλιαελεξεν
 εκ τασβωλασλαβων ρητραν. ε
 πειδη δ δᾶμος δ ἀθηναίων εν
 τε τοῖς προγεναμένοις καιροῖς
 ευνοέων διατελεῖ βυζαντίοις
 καὶ τοῖς συμμαχοῖς καὶ συγγενεσι
 περινθίοις καὶ πολλὰς καὶ με
 γαλας χρεῖας παράσχηται. ἐν
 τῷ παρεσακότῳ καιρῷ Φι
 λιππῳ τῷ μακεδονοῦ ἐπισα
 τευσαντος ἐπιτὰν χωρὰν καὶ
 τὰν πόλιν ἐπαναστασεῖ βυζαν
 τίων καὶ περινθίων καὶ τανχω
 ραν δεοντος καὶ δεινδροκοπέ
 οντος βοηθῆσαι πλοίοις .εκα
 τον καὶ εικοσι καὶ σίτῳ καὶ βέλε
 σι καὶ οπλίταις ἐξείλετο ἀμε
 ἐκ τῶν μεγάλων κινδυνων καὶ ἀ
 ποκατέτασεν τὰν πάτριον πο
 λιτείαν καὶ τὼς νόμους καὶ τὼς αἰ
 φως δεδόχθω τῷ δάμῳ τῷ
 βυζαντίων καὶ περινθίων κτῆ.

in sequentibus pro ἔγκτασιν γὰς καὶ οἰκίαν in Codice est εκτα-
 σιν γὰς καὶ οἰκίαν, pro πόθοδον ποττὰν βωλὰν πρᾶτοις πεδὰ τὰ
 ἱερά Codex παθολον ποτὶ τὰν βωλὰν παρατοισπαρταῖερα. Vide-
 tis hominem nihil intelligere eorum, quae scribit, et opus es-
 se, ut ex istis ipsum monumentum antiquum appareat, iis qui

(ἴσα, εἶσα in codd.), quod HUDSONUS reperit. DION. CHRYS. IV. p. 75 redde ἑλπίσιν
 pro ἑλπίσιν ἡ, SOPHOCLEI *Electr.* 1201. redditum est τοῖς ἴσοις pro τοῖς σοῖς.
 Certum hinc remedium paratum est LUCIANO 38, 1. ὀλίγον δεῖν Ἀρσιείδης
 ἐνόμενον εἶναι τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερηφάνου — ἀχθομαί τε δε
 πίπασαι διηγούμενος. Scribe mihi Ἀρσιείδης et extemplo emicabit vera
 lectio Ἀρσιείδης σ' ἐνόμενον εἶναι.

rerum et sermonis perillissimi ex absurdis scripturis eliciant veras. Qui librariorum auctoritatem et fidem criticis opponunt, defendant et tueantur *εκτασιν γὰρ* pro *ἐγκτασιν*, *ποβολον* pro *πόθοδον*, *παραιοισ* pro *πράτοις*, defendant iidem *συμπνευσόντων*, quod in iisdem libris est, pro *συμπνευσάντων*, aut si id a sano negant fieri posse, aequo animo patiantur manifestos errores adversus omnium librorum dubiam et *Punicam* fidem ubique tolli et emendari, et intelligant denique, plus esse praesidii in unius acuti et ingeniosi critici sano iudicio solidaque doctrina quam in acervis codicum ab indoctis et stolidis descriptorum.

E diverticulo in viam redeo ad illud quod dicebam, particulam *ἄν* ubi verbis *νομίζω*, *δοκῶ*, *οἶμαι*, *ἡγοῦμαι*, *ἐλπίζω* aut similibus infinitivum habentibus addita est ad infinitivum referendam esse: vitiosum est igitur 49, 17. *ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἷους ἄν ᾤμην ὠφελιμωτάτους ἔσεσθαι τῇ πόλει*, quia *ἔσεσθαι ἄν* dici non potest et *ἄν* expungendum.

Librarii, qui tam sedulo aoristis cum *ἄν* coniunctis substituebant futura, contra assolent futuris substituere aoristos coniunctivi post coniunctionem *ὅπως* et *ὥς*, quae apud recentiores saepissime pro *ὅπως* usurpatur. Est hoc vitium in paucis frequentissimum apud *omnes*, in libris *omnibus*, etiam vetustissimis, sed crescit copia ut quisque liber est recentior: in recentissimis fere perpetuum est. Nihil est, quod homunciones ab eo errore retrahat: iugulant metrum, immanes barbarismos securi committunt idque eo facilius quia una tantum vocalis aut diphthongus discrimen hoc facit. In ARISTOPHANIS *Nubibus* vs. 258:

ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε.

libri scripti omnes cum praestantissimis *Ravennate* et *Veneto* servant *θύσητε*, quod nemo, spero, recipiet. Pleni sunt huiusmodi errorum *omnes* Veterum libri, et qui volet unde volet magnam copiam colliget, qua optime utatur ad similia menda aliunde eluenda. Tenentur in manifesta fraude interpolatores, ubi futurum et aoristus non una vocali sed tota forma differunt, at illi antiquum obtinent mutantque terminationem, unde nascitur mera barbaries. Dabo pauca exempla. *Stob. Floril.* 19, 16. *ὅπως ἀντιδύξεται*, 18, 38. *ὅπως διαφεύξωνται*, *HEROD.*, V. 23. codd. *ὅκως ἀπίξεται*, *DIO CHRYS.* 8. p. 136. *ὅπως μὴ ἔσωνται*,

13. p. 222. ὅπως βιώσῃται, 31. p. 318. ὅπως τεύξωνται, 34. p. 415. ὅπως φανήσωνται. DIONYS. HALIC. I. 45. ὅπως συνάξωσιν, IV. 75. ὅπως μὴ κάθοδον ἔξωσιν, VI. 57. ὅπως κατάρξωσιν et 58. ὅπως μὴ λήσῃ, quibus per multa alia adderem, si tam utile quam facile foret. Grassatur idem malum in optimi cuiusque *Attici* Codicibus et Editionibus. Quia DEMOSTHENES ad manum est, pro omnibus mihi testimonium dicito. Sine barbarismo peccatum est, p. 9, 17. βοηθήσῃτε, recte βοηθήσετε BEKKERUS. 18, 10. ὅπως μὴ δόξωμεν, idem δόξομεν. 29, 1. ὅπως σώσωμεν, receptum est σώσομεν. 45, 20. ὅπως μὴ ποιήσῃτε, BEKKERUS bene ποιήσετε. Barbarismi apparent p. 21, 18. ὅπως μὴ ἐροῦσι, in antiquo *Marciano* ex *Atticianis* correcto duplex scriptura fertur ἐροῦσι et supra scriptum ἐρῶσι, mirifica forma pro εἰπωσι, p. 28, 6. ὅπως μὴ πεισόμεθα, in multis πεισώμεθα, p. 60, 19. ὅπως μὴ προαξόμεθα, alii libri προαξώμεθα, et sic per omnes *Atticos* caeterosque idem malum grassatur, saepe a criticis sanatum, saepius passim sanandum. Exempla ut apud alios, sic apud LUCIANUM tam magno numero legenti occurrent ut indicare non sit opus; defungar uno et altero in 70, 50. ὅπως αὐτοὶ χρήσωνται et 53. ὁρᾶτε οὖν ὅπως μηκέτι ὑμᾶς αἰτιάσωνται ἀλλὰ τιμήσωσι καὶ φιλήσωσι, non minus haec sunt emendanda quam quod legitur § 11. παρασκευαζομένους ὅπως θύσωσι καὶ εὐωχῶσονται, quia εὐωχῆσθαι Graecum est et εὐωχῆσασθαι barbarum.

Non minus frequens est scribarum error in infinitivis aoristi pro futuris. Deceperunt omnes propemodum criticos, qui ingenti exemplorum numero expugnati faciles credunt aoristos infinitivi nescio quomodo repente futuri temporis significationem nactos esse. Apud XENOPHONTEN legitur in *Hellen.* V. iv. 7. εἰ δὲ λήφονται τὴν θύραν ἀνεφγμένην ἡπείλυσαν ἀποκτεῖναι ἅπαντας τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ, retinuit ἀποκτεῖναι DINDORFIUS, qui similia menda perite correxerat in vicinia. V. i. 52. οὐκ ἔφη δέξασθαι τοὺς ὄρκους ἐὰν μὴ ὁμνύωσι κτῆ. et 35. ὁμωμόκεσαν ἐμμένειν τῇ εἰρήνῃ. V. iii. 26. ὁμόσαντες ταύταις ἐμμένειν, bene recepit δέξασθαι et ἐμμενεῖν. Δέξασθαι ita demum recte habebit, si in recta oratione bene dicetur ἐδεξάμην, at AGRISLAUS ipse, credo, dixerat οὐ δέξομαι τοὺς ὄρκους ἐὰν μὴ ὁμνύητε, et quam ineptum et absurdum est eum in ea re ἐδεξάμην inducere dicentem tam vitiosum et absonum est δέξασθαι pro δέξασθαι et ἡπείλυσαν ἀπο-

κτεῖναι pro ἀποκτενεῖν. Eadem est ratio verborum οὐ φημι, δμνυμι, ἐλπίζω, προσδοκῶ, νομίζω, οἶμαι, ἡγοῦμαι, ὑπισχνοῦμαι ut futurum infinitivi sit necessarium, ubicumque in recta oratione positum tempus idem requireretur. In XENOPHONTIS *Anabasi* I. II. 2. ὑποσχόμενος μὴ πρόσθεν παύσασθαι propterea absurdum est, quia absurde CYRUS credetur dixisse οὐ πρόσθεν ἐπαυσάμην pro παύσομαι. Ita loquebantur Graeculi, qui id traxisse videntur ex locis ubi ἄν cum infinitivi aoristis coniunctum prorsus futuri temporis instar videretur habere; ἄν in talibus frequentissime aut excidit aut cum verbo coalescit: quod quum millies esset factum, ut in Codicibus nostris apparet, paulatim assuefacti sunt ita dicere et vitiosa consuetudo vertit in naturam. Perutile est in tali re eorum sententias audire, qui in his litteris familiam ducunt. Graeculi imposuerunt HEMSTERHUSIO, quem vide in *Miscell. Observatt.* Tom. IV. p. 286. in clara luce dubitantem: imposuerunt HEINDORFIO ad PLATONIS *Phaedonem* pag. 48 et *Protagoram* p. 487, at iidem HENRICO STEPHANO imponere non potuerunt, qui passim in optimo quoque scriptore Graeco aut futuri formam restituit aut latentem voculam ἄν in lucem revocavit. In ARISTOPHANIS *Ranis* vs. 548 sq.:

οὐ μὲν οὖν με προσεδόκας

ὅτι ἡ κοθόρνους εἶχες ἀναγνώναςί σ' ἔτι.

quis dubitet quin rectissime repositum sit ἄν γνῶναι, quod vel ἔτι demonstrat. In PLATONIS *Protagora* p. 316 c. τοῦτο δὲ οἵε-
ται οἱ μάλιστα γενέσθαι εἰ σοι συγγένοιτο, ratione, prope dixerim, mathematica quod verum est indagari et demonstrari potest. Recta oratio est: τοῦτό μοι μάλισ' ἄν γένοιτο εἰ τῷ Πρωταγόρῃ συγγενοίμην; nemo Graece sciens serio contendet in his ἄν omitti posse: si haec in indirectam orationem convertenda sunt et e verbo οἶμαι suspendenda, ecquid causae dices cur ἄν abiiciatur? Qui solus in huiusmodi re et argumentatione dubitationem iniicere potest, usus loquendi, non tantum non adversatur sed in longe plurimis quod ratio praecipit tam luculenter confirmat, ut nemo ambigat; hoc volunt utroque modo dici posse, STEPHANI sententiam et ratione et usu niti, suam multis multorum locis, quos omnes esse depravatos sibi non satis probabile videri. Dicam igitur paucis, nam dignissima res est quae excutiat et libero hoc genere scripturae utimur ut

liceat nonnumquam exspatiari, si quid memorabile ex propinquo obiiciatur, dicam igitur quibus modis bona pars exemplorum, quo solo praesidio utuntur, adversariis possit extorqueri, ut tandem veluti copiis suis fuis fugatisque deditionem facere velint et saniori scientiae manus dare. Librarii futurorum formas vertunt in aoristos tam stolidi constantia ut nullum barbarismum reformident vel agnoscant. HEMSTERHUSIUM dixi in clara luce dubitare, quia ne συγκαταβιώσασθαι quidem et προσάξασθαι eum permoverunt. Istarum formarum magna copia est in libris scriptis, quas Editor quilibet abiicit: quale est apud DEMOSTHENEM p. 181, 9. πῶς χρὴ προσδοκᾶν τινα ὑπακούσθαι, in antiquo Marciano est ὑπακούσασθαι et quisquilias istiusmodi nullus non scriptus liber multas continet. Non aliunde explicabitur quomodo ista barbaries tam saepe nasci potuerit, nisi scribas intellexeris in his formis eo modo, quo dixi, turbare solere. Perraro pro aoristo futurum subrepat, contra frequentissime. Etiam aliud est eiusdem fraudis indicium, quum aoristi et futura male et praepostere copulantur, ut in THUCYDIDE IV. 52. κακώσειν καὶ χειρώσασθαι. VI. 24. οἴσειν καὶ προσκλήσασθαι. Idem genus vitii est ibidem VI. 42. ὀρμιεῖσθαι τε καὶ τρατοπεδεύεσθαι. VIII. 75. πολέμιοι τε ἔσεσθαι καὶ οὐδὲν ἐπικηρυκεῖσθαι et quo nihil foedius vidi VIII. 5. ἐνόμιζε κομιεῖσθαι — καὶ ποιήσειν καὶ Ἀμόργην — ἣ ζῶντα ἄξειν ἢ ἀποκτείνειν, si quis in huiusmodi loco admonitus non sentiet a THUCYDIDE ἀποκτενεῖν scriptum esse, cum eo de aliis rebus quibuslibet malim quam de re grammatica aut critica disceptare. Sciendum autem est ex permultis Codicibus apparere librarios incertum qua de causa in verbis liquidatis futurum in praesentis formam refingere et depravare solere: sicubi ἀποφανῶ requiritur, apparere solet ἀποφαίνω, pro σελῶ σέλλω, pro φθερῶ φθείρω, pro κτενῶ κτείνω, satis constanter μένω pro μενῶ, idem in aliis conspicitur. In PLATONIS Phaedone p. 116 c. pro ἦλθεν ἀγγέλλων re-titue ἀγγελῶν. In THUCYDIDE IV. 127. pro διαφθερίζειν rescribe διαφθερεῖν. Emenda LYCUNGI Leocrateam § 126 ἀποκτείνειν συνώ-μοσαν et 127. διομωμόκατε κτείνειν. ISAEUM IX. 30. ἐπηγγέ-λετο ἀποφαίνειν V. 51. ὡμολόγησαν ἐμμένειν et 53. ὀρκώσαντες ἢ μὴν ἐμμένειν et 55 lege ὡς ἐγὼ ἀποφανῶ pro ἀποφαίνω. Apud DEMOSTHENEM πρὸς Φαίλιππον pag. 1044 non tantum patienter

retinent ὑπεσχόμεν ἀποφαίνειν τὴν ἄλλην οὐσίαν sed, quod rem conficit, ἔθεσθε νόμον — τοὺς ἀντιδιδόντας ἀλλήλοις, ὅταν ὁμόσαντες ἀποφαίνωσι τὴν οὐσίαν προσομνύειν τόνδε τὸν ὅρκον· ἀποφαίνω τὴν οὐσίαν τὴν ἐμυτοῦ, quis umquam audit sic iurantem aut *Athenis* hanc esse formam iurisiurandi credet pro ἀποφανῶ? In *HERODOTI* libro IV. c. 147 codex *Archiep.* exhibet οὐκ ἔφη μένειν ἀλλ' ἀποπλεύσασθαι, alii libri ἀποπλεύσεσθαι dederunt, μενεῖν *STEPHANUS*, melius *DINDORFIUS* μενέειν. In *LUCIANO* quoque non desunt luculenta exempla, ut 25, 35. οὐ γὰρ ὄντινόν ἀποφαίνειν συγγράφειν φαμέν, ἀλλ' ὑποδείξειν ὁδούς τινας, in § 34 et 35 ἀποφαίνειν φησί, ὑπόσχονται ἂν ἀποφαίνειν et πολὺ ἀμείνῳ ἀποφαίνειν ubique restitue ἀποφανεῖν et mox εἰ δὴ τοιαῦται φανοῦνται pro φαίνονται. Recte *BEKKERUS* in § 34 pro συγγράφοντα dedit συγγράφοντα sed nihil proderit donec δεῖν suppleveris post ἤκειν. Ridiculum vitium praetervidit in § 35. οὐκ ἐς ποιήσιν τῶν προσόντων, nam actum agit, qui vult ποιεῖν τὰ προσόντα: emenda τῶν οὐ προσόντων. Non minus certa res est in 37, 1. ἐμελλεν — ἔσεσθαι καὶ ἐκφαίνειν pro ἐκφανεῖν. Tertium indicium corruptelae est voculae ἂν in sexcentis locis vitiosa omissio: nulla est vocula, quae facilius intercidat: eius salus saepissime a tenui lineola pendebat, ut oculatiores etiam, quam scribae describendi taedium vix devorantes, dubii haereant utrum *ΜΑΛΙΚΤΑ* an *ΜΑΛΙΣΤΑ* id est μάλιστα ἂν scriptum sit in Codice, quem teneant manibus. Levissima de causa ἂν perit, sive quid praecedit sive sequitur quod non multum discrepet, particula absorbetur. In *Phaedone* p. 84 c. nemo offendit in his: εἰ δέ τι περὶ τούτων ἀπορεῖτον μὴ ὀκνήσητε καὶ αὐτοὶ εἰπεῖν εἴ πῃ ὑμῖν φαίνεται βέλτιον λεχθῆναι, omnes recte ita accipiunt ac si βέλτιον ἂν λεχθῆναι esset scriptum, sed ut hoc intelligatur necesse est ut ita scribatur. Apud *THUCYDIDEM* VI. 24. νομίζων ἢ ἀποτρέψειν ἢ μάλιστα οὕτως ἀσφαλῶς ἐκπλεῦσαι sunt qui μάλιστα ἂν requirant, quibus assentior, alii negant opus esse. Scire velim an iidem in eodem cap. in verbis ὥς ἢ κατασφραγισμένοις ἐφ' ᾧ ἔπλεον ἢ οὐδὲν ἂν σφαλεῖσαν μεγάλην δύναμιν aequo animo laturi sint, si ἂν removeretur. Piget fere, quum isti errores praestantissimos veterum deformant, in *LUCIANO* eos tollere, sed defungar uno loco, unde digressus sum 70, 31. ubi nemo

offendit in ἔφην ἄμεινον σκέψασθαι τὸν Δία et ἀπειλοῦσι προσκαλέσασθαι, in § 35. IACOBI TZIUS dedit εὔχεσθαι καθ' ὑμῶν ἀπειλοῦσι, BEKKERUS nescio qua de causa εὔχεσθαι revocavit, namque nō perinde esse putasset non tam saepe id vitium intactum reliquisset. Particulae ἄν aliud periculum imminet a vocula δὴ, quae sexcenties in unciali scriptura eius sedem occupavit ut in 20, 64. μόνως γὰρ δὴ οὕτως εὔρεθῆναι Φῆς τάλληές; nihil aliud est εὔρεθῆναι quam *reperitum esse*, requiritur *reperiri posse*: μόνως γὰρ ἄν οὕτως. Saepe γὰρ solet sequentem voculam absorbere, quod et alibi saepe factum est et 46, 22. βᾶδίως γὰρ ᾤμην διαλαθεῖν pro γὰρ ἄν ᾤμην. LUCIANUS a Veteribus sumserat venustam locutionem, qua incitatio fertur admonentis oratio, οἶσθ' ὃ δρᾶσον, quam librarii, quia non satis intelligebant, ubique stulte interpolaverunt. Editur nunc 10, 13, 6. ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσεις; — πίε καὶ αὐθις πίε. 20, 63. οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις; ἐμοὶ μὴ πρόσσεχε τὸν νοῦν. 41, 62. ἀλλ' οἶσθ' ὃ δράσσομεν; — εἴπωμεν. Emendata scriptura ex uno codice emersit 47, 13. οἶσθ' ὃ δράσσομεν; ὑπερβαλώμεθα, rectissime cod. A. δράσσομεν, quod IACOBI TZIUS et DINDORFII spreverunt, optime recepit BEKKERUS, qui tamen non perspexit reliquis tribus locis medicinam eandem apparere faciendam. Reponendum est δρᾶσον, ubi imperativus sequitur, vel coniunctivi secunda persona, δράσωμεν, ubi coniunctivi prima. Quomodo et a quibus dictum sit οἶσθ' ὃ δρᾶσον, οἶσθ' ὃ τι ποιήσον et similia luculenter ostendit KOENIUS ad GREGOR. CORINTH. p. 18 sq. edit. SCHAEF. Videbis ibi Graeculis placere δρᾶσον, ποιήσον cet. *Allice* poni pro δράσεις, ποιήσεις cet. Noli igitur mirari, quod ex hac opinione locos veterum interpolaverunt passim imperativo futurum substituentes, quamquam absurdum est dicere οἶσθ' ὃ δράσεις pro *scin quid tibi faciendum censeam?* sed animalverso eorum errore et temeritate, quod isti corruerunt confidenter restitue et δρᾶσον quidem pro δράσεις, ποιήσον pro ποιήσεις iam saepe revocata sunt, vid. KOEN. l. l. PORSON. ad *Hecub.* vs. 225. Sollerter ELMSLEIUS in EURIPIDIS *Medea* vs. 600:

οἶσθ' ὥς μετεύξῃ καὶ σοφωτέρα φανεῖ.

emendavit οἶσθ' ὥς μέτευξαι. Prorsus eodem modo LUCIANUS scripserat 8, 22, 4. ubi librarii antiquum obtinent et imperativo substituunt futurum, idque barbarae formae: οἶσθ' οὖν,

ὃ τέκνον, ὃ τι χάρις μοι; nondum poenitet in annotatt. ad Orat. de arte interpr. pag. 123 emendasse ὃ τι χάρισαι. BEKKERUS idem reperit sed verum esse et necessarium non intellexit, nam dubitationis notam appinxit quasi in opinione incerta.

Aliud scribarum temeritatis indicium in genere eodem saepius apud alios, subinde apud LUCIANUM deprehendi, ubi particula ἵνα sic posita est ut indicativum debeat habere. Ea res istis permira et incredibilis accidit, itaque parata est interpolatio et indicativus in optativum vel coniunctivum depravatur vel particulam ἄν inserunt, cui nihil est in ea re loci. Habet ἵνα indicativum quum pendet ab ea re, quam quis factam oportuisse dicit quamve vellet factam, aut quam dicit facturum fuisse aliquem at non fecisse, omnino ab ea re quae facta non esse dicatur, at si facta fuisset id fuisse eventurum quod in ἵνα cum indicativo significatur. Perpetuum hoc est in ἵνα (rarius in ὅπως et ὥς et fere apud poëtas) ubi pendet coniunctio ab ἐχρῆν, εἶδει, ὥφελον, εἴθ' ὥφελον, εἴθε, εἰ γάρ, ἐβουλόμην ἄν et si quid est ex genere eodem, in quibus omnibus indicativus necessarius est, optativus aut ἄν additum orationem et soloecam facit et sensu vacuum. Exempla ubique satis magno numero obvia sunt apud Tragicos et Comicos, apud PLATONEM, DEMOSTHENEM et Oratores omnes, apud XENOPHONTEM multa, quae multi saepe collegerunt: satis erit VALCKENAEIUM inspexisse in *Diatr.* p. 149. et ELMSL. ad *Oed. T.* 1389. PLATO in *Prot.* scribit p. 335 c. σὲ ἐχρῆν συγχωρεῖν, ἵνα συνουσία ἐγίγνετο, in *Symp.* p. 181. e. χρῆν δὲ καὶ νόμον εἶναι, ἵνα μὴ εἰς ἄδηλον πολλὴ σπουδὴ ἀνηλίσκετο, in quibus haec fere inest sententia: εἰ σὺ συνεχώρεις συνουσία ἄν ἐγίγνετο, et εἰ νόμος ἦν οὐκ ἄν εἰς ἄδηλον πολλὴ σπουδὴ ἀνηλίσκετο, et quod tempus in hac forma requiritur, imperfectum, aoristus aut plusquamperfectum, idem in illa forma cum ἵνα (ὥς, ὅπως) coniungitur. Ubi dici poterat: εἰ ἡ βουλὴ ἐζήτησεν, ἀπηλλάγμεθ' ἄν τοῦ δημαγωγοῦ τούτου, DINARCHUS contra *Demosth.* § 20. maluit dicere ἐχρῆν ζητεῖν, ἵν' ἀπηλλάγμεθα. Plusquamperfectum AESCHYLO reddendum in *Prometheo* vs. 152 sq.:

εἰ γάρ μ' ὑπὸ γῆν — ἤκεν —
ὥς μήτε θεὸς μήτε τις ἄλλος,
τοῖσδ' ἐπεγύθει.

Atheniensibus non est in usu γηθεῖν sed γεγηθέναι, non γηθῶν dicebant sed γεγηθώς. Igitur ἐπιγηθεῖν e vitio natum est et rescribendum τοῖσδ' ἐγεγήθει, id est οὕτω γὰρ ἂν οὐδεὶς τοῖσδ' ἐγεγήθει sive ἔχαιρεν. Similiter EURIPIDES in fragmento XII *Hipolyti* τοῦ καλυπτομένου dixit:

Φεῦ, Φεῦ, τὸ μὴ τὰ πράγματ' ἀνθρώποις ἔχειν

Φωνήν, ἴν' ἦσαν μὴδὲν οἱ δεινοὶ λέγειν.

quod perinde est ac si dixisset οὐδὲν γὰρ ἂν ἦσαν et in fragmento Ἰνούς XIV:

χαρὴν γὰρ τὸν εὐτυχοῦνθ' ὅτι πλείστας ἔχειν

γυναῖκας, εἴπερ δὴ τροφὴ δόμοις παρῇν,

ὥς τὴν κακὴν μὲν ἐξέβαλλε δωμάτων

τὴν δ' οὖσαν ἐσθλὴν ἠδέως ἐσώζετο,

quod idem significat atque οὕτω γὰρ ἂν τὴν μὲν κακὴν ἐξέβαλλε, τὴν δ' ἐσθλὴν ἐσώζετο. Equis est, qui putet in his ἐγίγνωτο, ἀνηλίσκετο cet. salva sententia et Graecitate aut in γίγνωιτο et ἀναλίσκοιτο mutari posse, aut ἂν adici? Nemo, opinor. Cur igitur aequis animis ferre potuerunt vitia manifesta, quale legitur in ISAEI oratione XI. 6. προσῆκε παρέχεσθαι μαρτυρίας (leg. μάρτυρας), ἵνα μᾶλλον ἂν ἐπιστεύετο, aut in *Sisypho*, incerti auctoris dialogo, qui in Platonicis circumfertur, p. 387. χθές σε πολὺν χρόνον ἀνεμείναμεν ὅπως ἂν ξυνηκροῶ ἡμῖν ἀνδρὲς σοφοῦ, et sic saepe peccatur apud veteres et probatos Graecitatis auctores. Nempe ἂν addebant isti, qui quid sibi vellent ἐπιστεύετο, ξυνηκροῶ, similia, non satis assequebantur. Apud LUCIANUM, cuius causa haec praemisi, semel tantum Graeca et genuina forma evasit 3, 32. ὑπὸ τῇ ῥινὶ ἐχρῆν σέφεσθαι, ἵν' ὥς πλείστον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς. Quis nunc non videt manifestum mendum in his 10, 6, 2. εἰδέναι ἐχρῆν πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίους ἐθεράπευον? satin certum est ἂν delendum esse? Non magis eidem vocalae parcendum 15, 2. ἄριστον ἦν — ἵν' ἂν καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ ἕκαστος ἔχων ἀπηλλάττετο et 41, 18. εἶθε γε ἀνώμοτος ὢν ταῦτ' ἔλεγες ἵνα καὶ ἀπιστεῖν ἂν ἐδυνάμην. Non est ovum ovo similius, quam est horum locorum primus loco PLATONIS: ἵνα μὴ εἰς ἄδελον πολλὴ σπουδὴ ἀνηλίσκετο poteratque parasitus his ipsis verbis uti pro suis ἵνα μὴ μάτην ἐνίους ἐθεράπευον. Scioli quartum ἂν de

suo inferserunt 46, 21, ἵν' αὐτῶν τὴν περίεργον ἂν γλῶτταν διέφυγον. Aliis locis necessarium indicativum, quoniam quid sibi vellet non capiebant, in optativum mutarunt. Fecere hoc 29, 1. ἐβουλόμην μὲν οὖν τὴν ἱατρικὴν καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν φάρμακον, ἵνα καὶ τοῦτο τοῦ πατρὸς τὸ νόσημα ἰασαίμην, sensu vacuum est ἰασαίμην, necessarium est ἰασάμην, ut initio loci ἐβουλόμην μὲν ἂν, vellem, quod dicunt in ea re, quam fieri non posse sentiant, ut apud LYSIAM IV. § 3. ἐβουλόμην δ' ἂν μὴ ἀπολαχεῖν αὐτὸν κριτὴν Διονυσίοις, ἵν' ὑμῖν φανερὸς ἐγένετο ἐμοὶ διηλλαγμένος: est autem ἰασαίμην perinde absurdum atque in LYSIA foret γένοίτο pro ἐγένετο. ARISTOPH. Ecclesiaz. 151:

ἐβουλόμην μὲν ἕτερον ἂν τῶν ἡθάρων

λέγειν τὰ βέλτισθ', ἵν' ἐκαθήμην ἥσυχος.

addam alterum exemplum ex eodem, ut veteri mendo liberem. Legitur in *Vespis* vs. 960:

ἐγὼ δ' ἐβουλόμην ἂν οὐδὲ γράμματα,

ἵνα μὴ κακουργῶν ἐνέγραφ' ἡμῖν τὸν λόγον.

corrigere sodes ἔγραφεν pro ἐνέγραφ', nisi quid sit λόγον ἐγγράφειν in tali re expedire potes. Iterum librarii in LUCIANO sic peccarunt 71, 39. εἰ δ' ἔδει (lege εἰ δὲ δεῖ) καὶ γυναικεῖου γάμου κοινὰς εἶναι ἔδει τὰς γυναῖκας, ὡς ἔξω ζήλου εἴημεν, compone cum his verba DEMOSTHENIS p. 1273: ἐπιδείξαι σε ἔδει — ἵνα μὴ λόγῳ τὸν πατέρ' ἀδικοῦντ' ἀπέφαινες et videbis quam necessarium sit ὡς ἔξω ζήλου ἡμεν. Non tempero mihi quin his adiciam locum PLATONIS in *Critone* p. 44 d. in quo librarii in re eadem alias turbas dederunt. Editur: εἰ γὰρ ὥφελον, ὦ Κρίτων, οἱοί τε εἶναι οἱ πολλοὶ τὰ μέγιστα κακὰ ἐξεργάζεσθαι, ἵν' οἱοί τε ἦσαν αὐτὸ καὶ ἀγαθὰ (lege τὰγαθὰ) τὰ μέγιστα, καὶ καλῶς ἂν εἶχε, νῦν δὲ οὐδέτερα οἱοί τε, quis non perspicit insiticia et spuria esse verba tam frigida quam supervacua καὶ καλῶς ἂν εἶχε, quae vel in negligentissimo scriptore reprehendi debebant ea in PLATONE fereinus?

Post haec omnia denique satis erit verbo admonere in *Ocy-pode* 81, vs. 62, 63:

ποῖος στρατιώτης γέγονας, ἵνα παρεμβολὴν

βαλὼν σὺ πληγῆς;

emendandum esse ποῦ σὺ στρατιώτης εἰ βαλὼν ἐπλήγης.

Pergam LUCIANI locos complusculos indicare, ubi syntactica ratio describentium socordia vitium concepisse videatur. Non facile credam ipsi LUCIANO excidere potuisse quod legitur 16, 17. οὐκ εἶχον ὅπως καταπαύσω, quum ratio et usus requirant καταπαύσαιμι et nihil sit apud veteres hac locutione tritius, qui οὐκ ἔχω ὅπως χρήσωμαι dicebant et οὐκ εἶχον ὅπως χρησάμεν. Scribae saepe pro χρήσωμαι dare solent χρήσομαι, sed neminem fere fallunt. Ὅπως, ὅς τις, ὅ τι, ὁπόθεν, ὅποι, ἔνθα et similia habent coniunctivum, ubi praecessit negatio, ubi non praecessit boni scriptores constanter futuris indicativi utuntur. Quicumque hoc sexcenties vidit, aut inter legendum quam sit certa haec ratio experiri volet, mecum PLATONEM in *Protagora* p. 348 D. turpi vitio liberabit. Editur περιῶν ζητεῖ ὅτω ἐπιδείξεται καὶ μεθ' ὅτου βεβαιώσεται, non potuit philosophus aliter scribere quam ἐπιδείξεται et βεβαιώσεται, quemadmodum apud DEMOSTHENEM recte scriptum est de *Corona* p. 230, 16. ἐτέρῳ δ' ὅτω κακόν τι δώσομεν ζητεῖν et passim apud alios. In talibus Graeculi errabant aut Romani Graece balbutientes, ut AELIANUS in *V. H.* II. 10. οὐκ εἶχον ὅποι ποτὲ αὐτὸν κατάρθωνται, Graecos ipsos eruditos ab istiusmodi vitiis ipsa Graecitatis intelligentia satis defendebat. Itaque genuinum non est, quod legitur 7, 15. οὐ γὰρ ἂν εἶχομεν πρὸς ὃ τι ἔλαττον παραθεωρῶμεν αὐτόν, sed παραθεωροῖμεν necessarium est et a LUCIANO scriptum. Verbum παραθεωρῶμεν ex unico libro sed antiquissimo B servatum (nam caeteri omnes παραθῶμεν praeferunt) restituendum est 20, 44. ubi scribitur ἦν μὴ περιθεωρήσης ἅπαντας ἐπιών, at requiritur παραθεωρήσης, quod unus liber pessimae notae obtulit sed cum auctore spretum est: at saepe, ut in proverbio est, καὶ μωρὸς ἀνὴρ μάλα καίριον εἶπεν, et παραθεωρήσης ex se ipso spectandum erat et probandum. Eodem remedio utendum 10, 11, 4. οὐ γὰρ εἶχον ἔνθα ἂν δέξαιντο ubi ἂν a mala manu est et expungendum, sic et 45, 13. οὐκ ἔχων ἐς ὃ τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μεταβάλοι οὐδὲ ὅπως ἂν διαφθείρει τοῦ Ἀκρισίου τὴν φρουράν, vides ἂν insiticiū esse; 7, 3. οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζυγράφος ὅθεν ἐξάψει, imo vero ἐξάψει. Eiusdemmodi fere error est 41, 58. ἐσκοπούμεθα δὲ περὶ τῶν παρόντων ὃ τι πράξομεν. In PLUTARCHI *Calone maiore*

cap. IX ὥσπερ οὐκ ἔχοντες ὁ πράττωμεν καθήμεθα τὴν ἡμέραν ὅλην περὶ γεροντίων Γραικῶν ζητοῦντες repone ὁ τι πράττωμεν, quod solemne est. Apud LUCIANUM coniunctivo restituito opus est 37, 51. ἐρομένῳ πῶς ἄριστα ἄρξει, nemo poterat, opinor, ad haec respondere, emenda ἄρξῃ. Similiter 20, 48. ἐπὶ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν; non hoc rogat, sed in re incerta consilium ab amico petit, pro ἔλθοιμεν ἄν restitue ἔλθωμεν; prima persona in his coniunctivum postulat, reliquae ἄν et optativum: ποῖ τράπωμαι; et ποῖ τις ἄν τράποτο; τί πάθω; et τί ἄν πάθοι τις; τί γένωμαι; et τί ἄν γένοιτό τις; Comicus apud PLUTARCHUM de Audiendis Poëtis p. 18. e.

τάλαντον ἢ προῖξ. μὴ λάβω; ζῆν δ' ἔστι μοι
τάλαντον ὑπεριδόντι;

Sic LUCIANUS scripserat 8, 24, 1. μὴ λέγω; et 67, 9, 3. τί γένωμαι; πῶς ἄν με ἡ γῆ καταπίοι. in quo loco vitiosa librorum scriptura τίς γένωμαι SCHAEFERUM vindicem nacta in *Meletem. Crit.* p. 98 quem IACOBIUS advocavit, DINDORFIUM et BEKKERUM delusit; at nihil est praesidii in SCHAEFERI exemplis et male comparat πάντα γίγνομαι et παντοῖος γίγνομαι. Qui omnes quas vult formas induit recte dicitur γίγνεσθαι πᾶν ὃ τι βούλεται et sic legendum est in *Nubibus* vs. 347.

γίγνονται πᾶν ὃ τι βούλονται

non πάνθ' ὃ τι quod quamquam manifesto soloecum est tamen omnium editiones obsidet. In SANNYRIONIS fragmento apud *Scholias.* ad EURIP. *Orest.* vs. 269 pro vulgata scriptura τίς ἄν γενόμενος εἰς ὁπὴν γενήσομαι optimi codices mihi dederunt:

τί οὖν γενόμενος εἰς ὁπὴν ἐνδύσομαι;

Quamobrem igitur γίγνομαι πᾶς ὅστις βούλομαι dici non potest eadem de causa τί γενόμενος et τί γένωμαι necessaria sunt et ne SCHAEFERUS quidem in loco THEOCRITI, quem primus omnium emendavit XV. 51. ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα; (codd. γενόμεθα) concoquere potuisset τίνες γενώμεθα, credo, quod tamen dici et intelligi posse debet si τίς γένωμαι sanum est. Conficiet hanc controversiam quae ad hunc THEOCRITI locum VALCKENAEIUS attulit p. 357 et imprimis haec Thucydidea II. 52. οὐκ ἔχοντες οἱ ἄνθρωποι ὃ τι γένωνται ἐς ὀλιγοῖαν ἐτράποντο καὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων ὁμοίως.

Quis credat probatum scriptorem potuisse scribere quod legitur 8, 17, 1. *συνεῖς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν ἰκέτευεν*. Putabimusne nesciisse LUCIANUM Graece dici oportere: *συνεῖς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενος*, at non nesciebat quum scriberet 5, 8. *οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος* aut 10, 14, 6. *οὐ γνώσῃ σεαυτὸν καὶ συνήσεις ἥδη νεκρὸς ὢν*, ubi libri scripti omnes *συνῆς* praeferunt, unde reliqui formam barbaram *συνήσῃ* receperunt, BEKKERUS *συνήσεις* dedit. Expuncto καὶ legendum *συνεῖς ἥδη νεκρὸς ὢν*.

Gravi errore a scribis invecto legitur 68, 44. *ἔφη οὖν καταλαβεῖν αὐτὸν χαμαὶ κυλιόμενον καὶ — ψυχρὸν αἰτοῦντα, ἑαυτὸν δὲ μὴ δοῦναι*, pro *ἔ* δὲ *μὴ* δοῦναι, ut in PLATONIS *Symposio* p. 175. c. *ἔ* δὲ *οὐκ* *ἔαν*, ubi alii libri ex manifesta interpolatione *αὐτὸν* δὲ *οὐκ* *ἔαν*, in LUCIANI loco duplex scriptura *ἔ* et *αὐτὸν* in unam coaluit. In *Hermotimo* 20, 36 *φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μὲν οὕτως τιθέναι* (sic BEKKER. pro *οὕτω* *ξυντιθέναι*), *ὅμᾶς* δὲ *πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά*, non debebat BEKKERUS dubitare, quin *σφεῖς*, pro *σφᾶς* esset rescribendum. Forma pronominis *σφεῖς*, quae olim in desuetudinem abierat, scribis et lectoribus nova et inaudita non facile e correctorum manibus salva elabatur, ut in XENOPHONTIS *Hellen.* VI. 5, 35. [*οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔλεγον*] *ὅτι Θηβαίων βουλομένων ἀναστάτους ποιῆσαι τὰς Ἀθήνας σφίσιν ἐμποδὼν γένοιτο*, DOBRÆUS optime *σφεῖς* reponi iussit, quod vellem DINDORFIUS recepisset. Planissime haec confirmabit eximius locus DEMOSTHENIS *de F. L.* p. 384, 24. *ὅλην τε τὴν πόλιν οὕτω καὶ σφᾶς ὁμολόγουν ὑπάρξειν αὐτῷ*, ubi si dicerem *σφεῖς* ex Graecitatis ingenio esse reponendum, multum abest, credo, ut hoc probarem omnibus, librorum scripturas etiam multo absurdiores pertinaciter tueri solitis. Nunc nemo dubitabit, quoniam unus liber, sed qui omnibus unus plurimum praestat, Parisinus S, manum oratoris *σφεῖς* servavit. Itaque nunc mihi credi poterit in *Anabasi* VI. 2, 10. *οἱ δὲ λόγοι ἦσαν αὐτοῖς — τοὺς μὲν πόνους σφᾶς ἔχειν, τὰ δὲ κέρδη ἄλλους*, non *σφᾶς* sed *σφεῖς* genuinum esse et XENOPHONTI reddendum.

Pro necessario coniunctivo vel cum barbarismo indicativum servant omnes 6, 6. *τί νομίζομεν pro τί νομίσωμεν*. Contra con-

iunctivi Graeculorum vitio subrepere solent in talibus, quale est 60, 4 ἄγε τοίνυν, ὧ προλόγων ἄρισε, ὅρα ὅπως σαφῶς προδιδάξης τοὺς ἀκούοντας et 70, 10. ὁρᾶτε ὅπως μὴ παρανομήσητε, μηδὲ παρακούσητε et 8, 20, 2 ὅπως μὴ χαλεπήνητε μηδὲ κακὸν ἐντρίψῃσθε τῷ νεανίσκῳ, in his ubique ex perpetuo Graecorum usu futuri temporis formae sunt reponendae προδιδάξεις, παρανομήσετε, παρακούσεσθε, χαλεπανεῖτε, ἐντρίψεσθε et expungendum ὅρα vel ὁρᾶτε, quod magistri apponere solent, veteres omittere. BEKKERUS subinde huiusmodi vitia sustulit, ut 40, 29. 45, 6. alibi, saepius intacta reliquit. Non est Graecum quod in PLUTARCHI *Catone minore* scribitur c. IX. ἄγε ὅπως τῇ Ἀτιλίᾳ τὴν ὑπόσχεσιν ἐμπεδώσῃς sed ἐμπεδώσεις, et quicumque in talibus librorum veterum scripturas non indiligerenter volet excutere comperiet antiquam dicendi consuetudinem ὅπως et ὅπως μὴ in ellipsi constanter cum futuris coniungere, at sequiores librarios sedulo suos soloecismos invehere et ὅρα vel σκόπει de suo largiri, vide 18, 3. 45, 7 alibi. Quod autem legitur 10, 1. 2. ὅπως δὲ εἰδῶ μάλις αὖ ποῖός τις ἐστὶ τὴν ὕψιν neque ex hac ratione neque ex ulla alia explicari potest, emenda πῶς δὲ εἰδῶ; quae ipsa verba alium locum inquinant 14, 19. λάμβανε. τὸ δεῖνα δὲ, ὅπως εἰδῶ, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων; libri ὅπως ἴδω, FRITZSCHIO debetur εἰδῶ scioli interpolationem restituenti, non LUCIANI manum, qui Atticorum more dederat τὸ δεῖνα δὲ, τίσι χαίρει κτέ. ut in *Anibus* 648.

ἀτὰρ τὸ δεῖνα δεῦρ' ἐπανάκρουσαι πάλιν,
ita autem loquuntur, quibus subito in mentem venit aliquid rogare aut monere, quod in rem praesentem faciat, cuius adhuc fuerint immemores. *Paene oblitus sum quaerere, quibus cibis delectetur*, cuius rei commode recordatur. Πῶς alio loco 53, 85. in ὧς depravatum est, οὐδὲν δεήσομαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκέينو πρὸς σὲ εἰπεῖν τό·

θαῦμά μ' ἔχει ὥς οὔτι πῶν τὰδε φάρμακ' ἐθέλχθης,
eadem in HOMERI codicibus vulgatur lectio, quae quia neque bene Graeca est et immanem hiatum facit cedat huic:

θαῦμά μ' ἔχει πῶς οὔτι κτέ.

quae utrique malo medetur. Θαυμάζω πῶς recte dici obloquētur nemo, utrobique scribas in eodem vitio conspirare nonnemo

mirabitur. Addam tertium exemplum: in *Equitibus* vs. 511 sq. legitur:

ἃ δὲ θαυμάζειν ὑμῶν Φησὶν πολλοὺς αὐτῷ προσιόντας
καὶ βασανίζειν ὥς οὐχὶ πάλαι χορὸν αἰτοίη καθ' ἑαυτόν.

ecquis non sentit πῶς οὐχὶ πάλαι verum esse, ut in *Pluto* vs. 575 καὶ πῶς Φεύγουσί σε πάντες; videmus homunciones rodere et depravare scripturam veterem, quia ipsi non ita loquebantur. Praeterea si qua scriptura vitiosa in *Homeri* codicibus inolevisset certa contagione solebat propagari in eorum locos, qui poëtae verbis uterentur, cuius rei insigne exemplum expromere iuvat. Nemo iam nescit in *Iliados* A. 423 sq. antiquam et genuinam scripturam hanc esse

Ζεὺς γὰρ ἐς Ὀκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας

χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο,

non μετὰ δαῖτα, quae mala et vitiosa lectio est et subabsurda, si reputabis quo sensu in illis carminibus *Ioniciis* μετὰ ξύλον, μεθ' ὕδωρ, μετὰ χαλκόν dicatur; μετὰ δαῖτα is recte dicetur ἔναι, qui sibi ab aliquo coenam sportula aufert, ut Quirites solebant. Pervetus tamen mendum esse et per multa saecula evicisse novo indicio ostendam. Scholion antiquum ipsius *ARISTOPHANIS Byzantini*, ut arbitror, ad nos pervenit adscriptum ad *ARISTOPHANIS Aves* vs. 1177 τοῦτ' ἴσμεν: πρὸς τὴν ἐν Ἰλιάδι γραφὴν τὴν· χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα. οὕτως ἀξιοῦσιν Ἀριστοφάνην γράφειν. Apage ineptias. Ea annotatio infelicissime retrahitur ad verba: οὐκ ἴσμεν, ὅτι δ' εἶχε πτερὰ τοῦτ' ἴσμεν, quum ad sequentia a Critico esset apposita: οὐκ οὐν δῆτα περιπόλους ἐχρῆν πέμψαι κατ' αὐτὸν εὐθύς; et sic aliquando scripta fuisset: τὸ χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα γραφὴν τὴν· χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα. Criticus in *ARISTOPHANE* legendo et illustrando *Homeri* nusquam immemor hunc locum ἐσημειώσατο ad scripturam *Iliadis* aut stabiliendam aut explicandam, in qua re luculenter apparere arbitror *Homeri* interpretationem antiquis Criticorum principibus ἔργον, reliqua πάρεργα fuisse. Quis enim ex huiusmodi verbis πέμψαι κατ' αὐτόν praesidium quaesivisset lectioni ἔβη κατὰ δαῖτα, nisi is qui undique *Homero* illustrando materiam conquireret. Multo iustius cum *Homericiis* composueris ex *Pace* vs. 192. ἦκεις δὲ κατὰ τί; et similia passim. Adscripsit

aliquis ad vetus scholion: οὕτω γὰρ ἀξιοῖ Ἀριστοφάνης δεῖν γράφειν aut simile quid, deinde ea verba loco mota sunt et incerta sede volitare coeperunt, tum vero lectio μετὰ δαῖτα, quae sola fere dominabatur, veram praesidio destitutam expulit et natum est monstrum, quod mihi procurasse videor. Quemadmodum igitur lectio μετὰ δαῖτα meliorem exturbare soleat apertum est: alios locos ubi exturbaverit duos apponam. In THEOCRITÓ VII. 24 non legeretur

ἢ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγειαι;

nisi apud sequiores omnes in loco Homérico invaluisse idem error. Alter est ipsius LUCIANI 44, 37. ἔθος γοῦν αὐτοῖς συνεχῶς ἵέναι παρ' αὐτοῦς μετὰ δαῖτα.

Alio loco factum est ut πῶς in πόσου abiret. Legitur 46, 24. μεταξὺ τε προῖων ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα πόσου νῦν ὁ πυρὸς ἐστὶν ὦνιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, qui ARISTOPHANEM et comicos trivit facile mihi credet LUCIANUM scripsisse πῶς νῦν ὁ πυρὸς ἐστὶν ὦνιος, quae constans est in ea re dicendi forma, ut in *Acharnensibus* 758. πῶς ὁ σῖτος ὦνιος; et in *Equilibus* 480.

πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὦνιος;

et alibi, vid Porson. *Tracts* p. 152.

LUCIANUS ut ingenio sic dictione comicis et imprimis ARISTOPHANI similis multa ei sublegit, quae nunc interpolando obscurata sunt, at possunt ex utriusque comparatione revocari in lucem, ex quo genere est 10, 8, 1. τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων; — πυνθάνη ὃ τι ἀγανακτῶ; deprehendisne malum interpolatorem? at non impune feret qui πυνθάνη de suo infersit. Eadem fraus 44, 6. nos ludificatur. ἀλλὰ πῶς γὰρ, ὦ Ζεῦ, ἀξιοῖς; — ὅπως [ἀξιῶ]; ἀποσεμνῦναι Φημί δεῖν τὸ κήρυγμα, non est, opinor, cuiquam exemplis ex ARISTOPHANE opus. Peius etiam grassati sunt 67, 9, 4. σὺ δὲ τίς εἶ, ὦ βέλτις; — ὅτι Πολέμων ὁ Στεριεὺς Πανδιονίδος Φυλῆς, ἀκούεις; vera lectio est ὅς τις; Πολέμων ὁ Στεριεύς, quod idem BEKKERUM nunc invenisse video; etiam hic non est testimoniis opus. Quod Πανδιονίδος Φυλῆς LUCIANUS adiecit ab Atheniensium more alienum est. Salis erat scire ὅπόθεν τις δημοτεύοιτο, et non nesciebant Αἰτῆς πολυπράγμονες quis δῆμος cuius Φυλῆς esset. Nota sunt Τρυ-

γαῖος Ἀθμονεὺς ἐγὼ αὐτὸς ὁ Φαληρεὺς οὗτος Ἀπολλοδώρος ex ARISTOPHANE et PLATONE. In *Acharnensibus* vs. 405.

Δικαιοῖπολις καλεῖ σε Χολλεῖδης ἐγὼ

non tantum σ' ὁ Χολλεῖδης reponendum, quod leve est, sed turpe vitium eximendum reposito καλῶ pro καλεῖ. Etiam alibi saepe LUCIANUS, saepe aequales res *Atticas*, mores, instituta, leges, verba legitima non satis diligenter referunt, diversa miscent, aliena admiscent, quod infra ostendam.

Ex ARISTOPHANE et *Atticis* non est difficile arguere correctorum lemeritatem 20, 9. πάνυ ἐνταῦθα (μόνῳ γὰρ ἔσμεν) ἐπέστη ἀναμνησθεῖς ἅ πρότερον εἶδον ποιοῦντα —, βούλει Φῶ τίνα; ab exilio revocandum αὐτοὶ γὰρ ἔσμεν, remotis arbitris quod *sentimus licet libere dicere*, nota locutio, in qua librarii turbare solent et suum μόνῳ aut μόνοι addere aut substituere, quod apud veteres alio sensu dicitur: *aliorum auxilio destituti sumus*. Inspicite 8, 10, 2. αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἔσμεν, bona pars codicum servat μόνοι γὰρ ἡμεῖς ἔσμεν, quod recte abiectum est; sed una fuerat abiiciendum ἡμεῖς item ab illo adscriptum qui αὐτοὶ solum non satis capiebat. In PLATONIS qui fertur *Alcibiade* I. p. 118. B. male legitur *ονομάζειν μὲν ὀκνῶ, ὅμως δὲ, ἐπειδὴ μόνῳ ἔσμεν, ῥητέον*. Cuiuscumque tandem hoc scriptum est, vivebat auctor illa aetate quum omnes eo sensu ἐπειδὴ αὐτοὶ ἔσμεν dicebant. Qui etiam nunc multi ipsius PLATONIS dialogum esse suspicantur videant an PLATONEM scribere potuisse possint credere quod legitur p. 111 D. *ἱκανὸν δὲ σοι τεκμήριον ὅτι οὐκ ἐπίστανται οὐδὲ κρήγυοι διδάσκαλοι εἰσι τούτων ἐπειδὴ οὐδὲν ὁμολογοῦσιν ἑαυτοῖς περὶ αὐτῶν*, ubi ἐπειδὴ alienum est et κρήγυοι ridiculum. Alterum indicium eiusdem interpolationis est in PLATONIS *Euthydemo*, pag. 304. A. *μάλιστα μὲν αὐτῷ πρὸς ἀλλήλων μόνῳ διαλέγεσθον, εἰ δὲ μὴ, εἴπερ ἄλλου τοῦ ἐναντίου, ἐκείνου μόνου, ὅς ἂν ὑμῖν διδῶ ἀργύριον*, ubi si μόνῳ in margine apponetur, pristinam sedem et iustam receperit. In LYSIA quoque 31, 17. *τοτὲ μὲν αὐτὸς, μόνος, τοτὲ δ' ἐτέροις ἡγούμενος* diligenter videndum possitne μόνος relineri an eodem sit ablegandum. Affinis huic errori est alius, cuius compluscula exempla sunt: discite omnia ex uno apud PLATONEM in *Protagora* p. 316. B. *πότερον, ἔφη, μόνῳ βουλόμενοι διαλεχθῆναι ἢ καὶ μετὰ τῶν*

ἄλλων. Vitium arguent quae continuo respondet *Socrates* p. 316. C. σὺ σκόπει πότερον περὶ αὐτῶν μόνος οἶει δεῖν διαλέγεσθαι πρὸς μόνους ἢ μετ' ἄλλων. viden supplendum esse μόνου μόνῳ? Locus est *HERODOTI* IX. 48. προκκλεύμενοι καὶ βουλόμενοι μούνοισι Πέρσῃσι μάχεσθαι, ubi pars librorum μούνοι, caeteri μούνοισι servant, non est facienda optio, peramice ambo conspirant et legendum; βουλόμενοι μούνοι μούνοισι Πέρσῃσι μάχεσθαι. Quod recte servatum est apud *DEMOSTHENEM* de Cor. p. 273, 1. τῷ ὑπὸ τῶν πολεμίων πεμφθέντι μόνος μόνῳ συνήει facit ad sanandum locum de *F. L.* p. 430, 22. οὐδαμοῦ μόνους ἐντυγχάνειν Φιλίππῳ, imo vero μόνους μόνῳ. Quod his verbis oppositum est ad *LUCIANUM* me reducet, οὗτοι δὲ, inquit, οὐδὲν ἐπαύσαντο ἰδίᾳ χρηματίζοντες compone cum his *Lucianea* 16, 9. ἀκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδίᾳ οὐδενὸς ἀκούοντος εἰπεῖν βούλομαι. utrobique ἰδίᾳ est remotis arbitris et οὐδενὸς ἀκούοντος est otiosum scioli additamentum. Post pauca ibidem legitur καὶ τοὺς δύο κρατῆρας, βούλει, προσθήσω, non solent Graeci βούλει, ἐθέλεις sic interponere: dicunt βούλει προσθῶ vel εἰ βούλει, προσθήσω, quorum hoc reponendum. Similiter 12, 7. ἀλλὰ βούλει, καὶ γὰρ κατὰ τὸν Ὅμηρον ἐρήσομαι σε, ubi alii ἔρωμαι σε, quod *BEKKERUS* recepit, malim ἄλλ', εἰ βούλει, — ἐρήσομαι σέ. Excidit εἰ iterum 14, 22. ἢ ἔρωμαι, «τοῦτον οἶσθα;» emenda εἰ τοῦτον οἶσθα. Manifestum interpretamentum tenemus 20, 52. πότερον ἐπαινέσω σε τῆς συνέσεως ἢ θέλεις ἀντίπαυ τὰ γέ μοι δοκοῦντα; aliena sedes verbi θέλεις fallaciam reteggit. Saepe vidi Graeculos et correctores tricantes in οὐχ ὅπως, quorum verborum rationem et usum non satis ubique perspiciunt et quod non intelligunt ultro depravant. Recte et ordine οὐκ ὅπως legitur 12, 8. μηδ' ἐμπίδα οὐχ ὅπως ταῦρον ἔτι ἄρασθαι δυνάμενος 15, 51. οὐδ' ἢ Ἑλένη — οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς 19, 4. οὐχ ὅπως θεοῖς ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον 41, 26 οὐχ ὅπως αἰσχύνεται τῷ γάμῳ ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικεν 67, 13, 4. οὐκ ἂν οὐδὲ προσβλέψειέ τις οὐχ ὅπως συμπίοι et 68, 38. μόνος οὗτος ὁ ἔρως ἄφυκτος καὶ τοῖς πάνυ θαυμαστοῖς εἶναι δοκοῦσιν οὐχ ὅπως ἐκείνῳ τάνδρῃ. Turbarunt librarii 70, 20. πάμπολλα δὲ κεκτημένοι οὐχ ὅπως μετέδωσαν ἡμῖν ποτὲ αὐτῶν ἀλλ' οὐδὲ προσβλέπειν τοὺς πολλοὺς ἀξιοῦσιν, libri omnes praeter unum A. οὐχ ὅπως οὐ μετέδωσαν servant, at non tulit opem idem liber 7, 8. ἐγωγ' οὐδὲ μνημονεύσειν τὴν ὑπεραίαν ἔτι τούτων

ῥῆμην τὸν Δία οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν. Eodem malo laborantem destituunt meliores libri 30, 48. ὁ Σωκράτης ἐκεκράγει πρὸς ἅπαντας οὐχ ὅπως μὴ πάντα ἀλλὰ μὴδ' ὅλως εἰδέναι τι, aequè vitiosum est οὐχ ὅπως καὶ et οὐχ ὅπως μὴ, delenda utrobique tertia vocula ab imperitis adiecta.

Mirum est quomodo evaserit criticos 46, 6. inepta codicum lectio τὰ δ' ἀμφὶ δίαιταν ὁποῖός τις εἶ; quasi vero ὁποῖος pro ποῖος dici possit. Facilior venia est errantibus ut 20, 26. οἱ ἡγεμόνες ὑπερδιατεινόμενοι καὶ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι ἐπαινοῦντες pro τὰ ἑαυτοῦ ἕκαστος. Recte enim 20, 56. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες ἐκατοντάδας καὶ χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράφασιν, namque ἕκαστοι non sunt singuli philosophi, sed οἱ ἀφ' ἑκάστης τῆς αἵρέσεως, ut numerus librorum demonstrat, illic singuli sunt ἡγεμόνες suam quisque sectam extollentes. Facilior est, inquam, venia quia in optimo quoque scriptore *Attico* sic saepe impune est peccatum. Indicabo nunc quidem e *Xenophonte* nonnulla: in *Anabasi* IV, II, 8. ἄλλοι δὲ τῶν στρατηγῶν — ἐπορεύοντο ἢ ἔτυχον ἕκαστοι ὄντες, corrige ἢ ἔτυχον ἕκαστος expuncto ὄντες. Cf. IV, II, 12. ὅπῃ ἐδύναντο ἕκαστος. In *Hellenicis* I, VII, 5. οἱ στρατηγοὶ βραχέως ἕκαστος ἀπελογήσατο, si dubitas ἀπελογήσαντο recipere animadverte quod continuo additur καὶ διηγούμεντο. In talibus sive praeponitur ἕκαστος sive postponitur plurali opus est. In *Homero* numquam peccatur. *Iliad*.

B. 775. ἵπποι δὲ παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος ἔσασσαν.

H. 175. οἱ δὲ κληῖρον ἐσημήναντο ἕκαστος.

H. 185. οἱ δ' οὐ γιγνώσκοντες ἀπηνήναντο ἕκαστος.

Π. 351. οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν ἔλον ἄνδρα ἕκαστος.

K. 215. τῶν ἄλλων οἱ ἕκαστος δὲ δώσουσι μέλαιναν.

peccatur saepe in aliis, quorum tam facilis quam certa emendatio est. Prorsus eadem ratio est eademque errandi frequentia in ἄλλος ἄλλο, ἄλλοθεν, ἄλλοθι, ἄλλῃ, ἄλλως et similia, in quibus item verbi numerus subiectum sequitur, ut Grammatici loquuntur, non appositionem, in qua subiecti partitiō est. Ut est apud *Sallustium Catil.* 6. *alius alio more viventes*, ubi nubem exemplorum Interpretes attulerunt, sic *Graece* ἄλλος ἄλλως λέγοντες dicitur non λέγων, quamquam saepe per scribas non licuit antiquis ita dicere, ut solebant. In *Anabasi* II, I, 15. quod pace librariorum et editorum dictum sit, pu-

tidus soloecismus latet in verbis οὔτοι μὲν ἄλλος ἄλλα λέγει pro λέγουσιν et IV, viii, 19. οἱ πολέμιοι — Φυγῇ ἄλλος ἄλλη ἐτράπετο pro ἐτράποντο. In PLATONIS *Symposio* p. 220. C. καὶ ἤδη ἦν μεσημβρία καὶ ἄνθρωποι ἡσθάνοντο καὶ θαυμάζοντες ἄλλος ἄλλῳ ἔλεγεν, mirum neminem vidisse ἔλεγον requiri, tum restitue ἄνθρωποι. Evasit vera scriptura in *Hellen.* II, ii, 23. καὶ ἰδίᾳ πρὸς τοὺς βουλευτὰς ἄλλος πρὸς ἄλλον διέβαλλον. Non minus soloecum est apud HEROD. VII. 104. τούτων τῶν ἀνδρῶν, οἱ Ἑλλήνων ἕκαστός Φησι τριῶν ἄξιός εἶναι pro Φασι, DINDORFIO monente ad *Hellen.* I, vii, 8. In ἄλλος ἄλλο et ἄλλοι ἄλλο, quamquam manifestum discrimen est, tamen ridicule labuntur. Quis enim risum teneat in hac scriptura omnium codicum in *Hellen.* III, iii, 8. συλλεγόμενοι τῶν γερόντων ἄλλος ἄλλοθι ἐβουλεύσαντο, singuli enim neque capita conferre, neque consilia possunt, opinor. Non minus certum esse arbitror *ibid.* VII, i, 15. pro ἐφύλαττον ἄλλος ἄλλοθι τοῦ Ὀνείου rescribendum esse ἄλλοι ἄλλοθι, ne *singuli* in praesidiis dispositi excubias agere dicantur. Contra in *Anabasi* I, vi, 11. οὐδεὶς εἰδὼς ἔλεγεν, εἰκαζον δ' ἄλλοι ἄλλως ex natura rei ἄλλος ἄλλως restituendum. Eadem medicina sanandus locus est in *Hellenicis* VI, v, 28. οἱ δὲ Σπαρτιᾶται ἄλλος ἄλλη διαταχθεὶς ἐφύλαττον, ubi διαταχθέντες etiam propterea necessarium est, quia unus homo non facile potest διαταχθῆναι. Denique restituenda est haec dicendi forma in *Anabasi* V, viii, 7. ἡ μὲν διάρριψις τοιαύτη τις ἐγένετο. διέδωκα ἄλλοις ἄγειν, supple διέδωκα ἄλλα ἄλλοις et in *Hellen.* III, iv, 1. ἰδὼν τριήρεις Φοινίσσας τὰς μὲν καταπλεούσας ἄλλοθεν, quia non potest triremis αὐτόθεν καταπλεῖν emenda ἄλλας ἄλλοθεν. Simillimum genus vitii latet in LUCIANI *Nigrino* 3, 24. τὸ δὲ καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων πολλῶ ἔτι τούτων γελοϊότερα δρᾶν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστιν, BEKKERUS pro πολλῶ de suo πολλοὺς dedit, aliquanto melius iunges utrumque τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων πολλοὺς πολλῶ ἔτι τούτων γελοϊότερα δρᾶν. In alio LUCIANI loco contrarius error est 25, 3. πάντες ἐν ἔργῳ ἦσαν, ὁ μὲν ὄπλα ἐπισκευάζων, ὁ δὲ λίθους παραφέρων — ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι τῶν χρησίμων ὑπουργῶν, inepte unus homo in plures distrahitur. Dele ἄλλος et bene erit.

Faciles credunt editores *Graece* dici posse quod dicitur 10, 24, 3. ἰσότημος ἔσαι Μαύσωλος καὶ Διογένης; quod tam prave

dictum est ac si quis vellet dicere *Φίλος ἦν Ἀλέξανδρος καὶ Ἡφαισίων* aut similia. Scribendi compendium hunc errorem peperit unde simul Graecitas corrumpitur et sententia loci. *Διογῶ* pro re nata aut rectus casus est aut obliquus. Scribe *καὶ Διογένηι*; et optime procedet oratio. Similiter 16, 27. *ἡ κλίνη καὶ ὁ λύχνος παρέσω. εὖ γε ἐποίησαν ὑπακούσαντες.* addita lineola in unciali scriptura *παρέσων* significabat. Est aliqua tamen dubitatio utrum *Διογένηι* an *Διογένους* sit verius, quia LUCIANUM alibi *ὁμότιμον τῶν ἄλλων* dixisse et alibi *ὁμότιμον σαυτοῦ* contra consuetudinem veterum satis constare videtur.

Aliud est in LUCIANO mendi genus 34, 17. *ζητῶ ὁπόθεν τσαῦτα κακὰ συνελέξω καὶ ὅπου κατακλείσας εἶχες τοσοῦτον ἐσμὲν ἀτόπων καὶ διασρῶφον ὀνομάτων.* dicitur enim *αἰνέσας ἔχω*, *θαυμάσας ἔχω* (LUCIAN. 52, 61) similia multa, de quibus vide egregiam VALCKENAEII annotationem ad *Phoenissas* vs. 712, at non dicitur *αἰνέσας εἶχον* vel *ἔξω*. Dederat auctor LEXIPHANIS *κατακλείσας ἔχεις*. noli autem in errorem induci locis huiusmodi, qualis est apud XENOPHONTEM in *Anabasi* IV. VII, 1. *εἶχον ἀνακεκομισμένοι* vel HERODOTI I. 28. *εἶχε κατασρεψάμενος*, qui non magis huc faciunt quam LUCIANI 14, 16. *ἔχω τοσοῦτου λαβῶν* vel § 11. *ἔχε λαβῶν*, in quibus *verbum ἔχω vim suam patiivam servare* rectissime iudicat VALCKENAEIUS.

Saepius in LUCIANO recurrit otiosa et inutilis praepositio in locis, qualis est 24, 11. *εἰ δὲ καὶ φθέγγαιτο μόνον οἰχῆσεται σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδησάμενος* et 53, 3. *πάμπολύ τι πλῆθος ἔλκει ἐκ τῶν ὧτων δεδεμένους*, praepositionem a mala manu esse indicium facit locus vicinus 9, 5. *ὥς εἰ τῶν ὧτων ἐκδεδεμένους τοὺς ἀνθρώπους ἔλκει*, ubi *δεδεμένους* genuinum est, *ἐκ* male verbo adhaesit adscriptum in margine, ut pueris genitivi τῶν ὧτων ratio explicaretur. Idem vitium tolle 49, 1. *ἀράμενος ἐκ τοῖν σκελοῖν*, ubi *ἐκ* spurium est. In ARISTOPHANIS *Lysistrata* vs. 1221 a BERGKIO receptum oportuit:

οὐ δ' ἂν διδῶσι πρόσαγε τούτου λαβομένη

pro τούτους quod multi correxerunt, primus omnium DOBRAEUS *Advers.* II. p. 249.

ARISTOPHANES cum LUCIANO compositus certam medicinam afferet loco misere corrupto 39, 3. *οὐ χαλεπὸν, εἰ τὸ ἀπὸ τοῦδε παραδόντες τὰς εἰκόνας τῷ λόγῳ ἐπιτρέψαιμεν αὐτῷ κτέ.* nihil

est τὰς εἰκόνας παραδιδόναι. Veram lectionem suppedabit Comicus in *Equilibus* 1109

τούτῳ παραδώσω τῆς Πυκνὸς τὰς ἡνίας.

Iustius etiam medebitur Poëta ipse sibi in *Ecclēsiaz.* 107

ἦν πως παραλαβεῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα

δυνώμεθ' ὥς' ἀγαθόν τι πράξαι τὴν πόλιν.

ubi si quis non audebit mecum reponere τῆς πόλεως τὰς ἡνίας, eum fortasse expugnabit Comicus ipse in eadem fabula vs. 466:

μὴ παραλαβοῦσαι τῆς πόλεως τὰς ἡνίας.

Quis umquam intelligat quemadmodum Graece dici possit ἔγκλημα παθεῖν, quod legitur 55, 9. οὐδὲ τὸ τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα παθεῖν ἂν ὥς διαφθεύρων τὰ μειράκια. facilis est medicina si memineris quomodo, ubi passiva verbi forma aut non est in usu aut infrequentior est, eius vicem obtineat ἔχειν et λαβεῖν habens nomen ab eo verbo derivatum aut cognatum. Non facile dicitur αἰτιᾶσθαι pro accusari, sed αἰτίαν ἔχειν, sic λόγον ἔχειν, ἔχειν ὄνειδος, ἔπαινον ἔχειν, ψόγον ἔχειν, τιμὴν ἔχειν, alia permulta. In aoristis λαβεῖν ponitur et αἰτίαν λαβεῖν est idem atque αἰτιαθῆναι, quemadmodum dicitur ζημίαν λαβεῖν, κακὸν λαβεῖν, ψόγον, ἔπαινον, πληγὰς λαβεῖν, τραύματα, ὑπώπια, δόξαν λαβεῖν, ut in ISOCHRATIS oratione de Pace §. 23, ἦν δὲ μεταβαλώμεθα τὸν τρόπον καὶ δόξαν βελτίῳ λάβωμεν et alibi, unde emendandus XENOPHON in *Hierone* 2, 15. δόξαν λαμπρὰν ἀναλαμβάνουσι imo vero λαμβάνουσι, non enim pristinam recipere sed novam consequi dicuntur. Sic igitur LUCIANUS ἔγκλημα λαβεῖν posuerat, quemadmodum LYSIAS 12, 57. αἰτίαν λαβόντες et THUCYDIDES VI. 60. ὁ δῆμος χαλεπὸς ἦν ἐς τοὺς περὶ τῶν μυσικῶν αἰτίαν λαβόντας. Scribarum natio in permutandis λαβεῖν, λαθεῖν et παθεῖν ludere solet et minus suspicaces deludere. Verissime nuper BERGKIUS ARISTOPHANI pro λαβεῖν suum λαθεῖν reddidit in *Ecclēsiaz.* vs. 26.

Ex ARISTOPHANE in integrum restituendum est quod legitur 46, 33. καὶ πάντες ἐπιτρίφονται αὐτῇ διαλεκτικῇ. Idem vulnūs librarii Comico inflixerunt in *Pace* vs. 245, ubi libri exhibent:

ἰὼ Μέγαρά, Μέγαρ', ὥς ἐπιτρίψεθ' αὐτίκα.

critici poëtae manum restituerunt. Dederat ARISTOPHANES

ὦ Μέγαρά, Μέγαρ', ὥς ἐπιτετρίψεθ' αὐτίκα,

et LUCIANUS πάντες ἐπιτετρίφονται. Simillima vitia saepe com-

missa sunt. In DEMOSTHENIS oratione de F. L. p. 432, 17. ὁ μὲν ταλαίπωρος ἄνθρωπος ἡτίμωται, τούτῳ δ' ἀθῶν δώσειτ' εἶναι. Egregiam opem Parisinus S tulit, qui solus ἡτιμώσεται ab interitu servavit. Eidem debetur p. 178, 21 pro πᾶς ὁ παρὼν φόβος λέλυται verissima lectio λεύσεται, quam alii in λυθήσεται corruerunt, adeo nihil quod rarum et exquisitum est homunciones non imperite attrectant et quod non capiunt impudenter refingunt. At non soli DEMOSTHENI hoc praesidium paratum est, proderit et aliis, si scienter utemur. Misere laborat THUCYDIDES IV. 28. λογιζομένοις ἢ Κλέωνος ἀπαλλαγῆσθαι ἢ σφαλεῖσι γνώμῃς Λακεδαιμονίους σφίσι χειρώσασθαι, repone χειρώσεσθαι, id est κεχειρωμένους ἔσεσθαι et omnia sana esse senties. Iterum VII. 14. εἰ δὲ προσγενήσεται ἐν ἔτι τοῖς πολεμοῖς — διαπολεμήσεται αὐτοῖς ὁ πόλεμος, expunge ὁ πόλεμος et scribe διαπεπολεμήσεται, debellatum erit. Eadem plane medicina XENOPHONTIS locus sanandus est in Cyrop. I. vi, 9. εἰ μὴ ἔξει ἢ στρατιὰ τὰ ἐπιτήδεια καταλύσεται σου εὐθὺς ἢ ἀρχή, non licet enim Graecis λύσομαι pro λυθήσομαι dicere. Periiit forma, quam boni libri intactam servant VI, ii, 37. οὗτοι δὲ ὀπλοφόρου τᾶξως ἀπολελεύσονται (alii ἀπολελεύσονται, ἀπολύσονται) et dixerat XENOPHON καταλελύσεται σου εὐθὺς ἢ ἀρχή, quod concitate dicitur, ut φράζε καὶ πεπράζεται et similia.

Vetus vitium et correctorum fallacias manifestas tenebis 38, 21 ISOCRATIS testimonio. Editur μέχρι τῆς οὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν. In nonnullis pro εὐπρεπῶς scriptum est εὐπρεποῦς, quod abiiciunt omnes. Iniuria, ut demonstrabit locus ISOCRATIS, quam in rem suam convertit quisquis est huius libri auctor. In Panathenaeo §. 266, p. 288 fin. legitur ἐπιγενομένου μοι νοσήματος ῥηθῆναι μὲν οὐκ εὐπρεποῦς, δυναμένου δ' ἀναιρεῖν ἐν τρισὶν ἢ τέτταρσιν ἡμέραις. Satisne manifesta est imitatio et scribarum temeritas δυναμένης εὐπρεπῶς de suo substituentium?

In eodem libro iuvabit deprehendisse aliud socordiae descriptentium argumentum § 19 (ἡ φύσις τὸ ἄρρεν καὶ τὸ θῆλυ) συνέξευεν ἀλλήλοις θεσμὸν ἀνάγκης ὅσινον κατ' ἐχρήσασα μένειν ἐπὶ τῆς οἰκείας φύσεως ἐκάτερον. Qui hos Amores scripsit affectatum et calamistris inustum scribendi genus sequitur, nimis floridum et lenociniis verborum et sententiarum comtum et

omnio meretricium. Sophisticum acumen ubique sectatur sed non ut ineptiat et nihil dicat. Θεσμὸς ἀνάγκης ὅσιος debetur scribis nihil cogitantibus, ipse dederat θεσμὸν ἀνάγκης θεῖον, ut apud PLATONEM est de Legibus XII. p. 957. C. ὁ θεῖος καὶ θαυμαστὸς νόμος, aut ne longe abeas apud ipsum §. 48. θελοῖς νόμοις δρῖσθὲν ἐκ διαδοχῆς ἐφ' ἡμᾶς καταβεβηκός. Quam saepe ὅσιος et θεῖος confusa fuerint supra ostendimus. In PLATONIS Euthyphrone p. 6. D. vetus indicium est eiusdem rei in scholio ad verba: πάντα τὰ θεῖα ὅσια ἐστὶ: γράφεται καὶ ὅσια ὅσια ἐστὶ, quod necessarium est et receptum ab omnibus. Suspicio et apud XENOPHONTEM τὸ ὅσιον restituendum, ubi nunc τὸ θεῖον apparet. Locus est in Hellenicis IV. III, 20. προσελάσαντες τινες τῶν ἱππέων λέγουσιν αὐτῷ (AGESILAO) ὅτι τῶν πολεμίων ὡς ὀγδοήκοντα σὺν ὅπλοις ὑπὸ τῷ νεῷ εἰσι καὶ ἡρώτων τί χρὴ ποιεῖν. ὁ δὲ καίπερ πολλὰ τραύματα ἔχων ὁμῶς οὐκ ἐπελάθετο τοῦ θεοῦ, diligenter videndum an τοῦ ὁσίου sit rescribendum. In DIONE CHRYSOSTOMO III. p. 45. οὐδὲ τοὺς θεοὺς ἀναθήμασιν οὐδὲ θυσίαις οἶται χαίρειν τῶν ἀδίκων ἀνδρῶν. παράνομον (codd. παρὰ μόνων) δὲ τῶν θεῶν προσίσθαι τὰ δεδομένα, pro τῶν θεῶν corrigunt τῶν θεοφιλῶν, δικαίων, ἐσθλῶν, ἀγαθῶν, hoc ludere est, GERLIUS τῶν ὁσίων, hoc est emendare. In AESCHINIS oratione de F. L. p. 43, 27. τὴν μὲν οὖν ἀρχὴν τῆς κρατείας ταύτης ὁσίαν καὶ δικαίαν ἀπεφηνάμην εἶναι codex unus θείαν καὶ δικαίαν exhibet. Obiter e DEMOSTHENIS loco de F. L. p. 441, 5. δεῖ ἕκαστον ὑμῶν τὴν ὁσίαν καὶ τὴν δικαίαν ψῆφον ὑπὲρ τῆς πατρίδος θέσθαι exime alterum τήν, nam una haec ψῆφος est ferenda, non duae ἡ ὁσία καὶ ἡ δικαία. Vehementer afflxit eiusdemmodi error et plane perdidit iocum PLUTARCHI in VII sapientium convivio p. 152 d. ubi SOLON sic cavillatur AESOPUM: σὺ δὲ δεινὸς εἰ κοράκων ἐπαῖειν καὶ κολοῖων, τῆς δὲ σοῦ φωνῆς οὐκ ἀκριβῶς ἐξακούεις. Vertunt: tuam ipsius vocem non accurate exaudis: quod in eos ipsos convenit dicere, qui sic verterunt. AESOPUS SOLONI videtur non satis intellexisse oraculum sibi datum:

εὐδαιμον πτολίεθρον ἐνὸς κήρυκος ἀκούειν.

Redde APOLLINI ἀκοῦον et PLUTARCHO τῆς δὲ ΘΟΤ (θεοῦ) φωνῆς οὐκ ἀκριβῶς ἐξακούεις. Vocabulum θεός a scribis omissum ad LUCIANUM ine reducet. Editur 60, 6. ἦν δὲ τὸ ἐπὶ τοῦτ' ὁ μὲν πάνυ ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει συνεύρων οἷον εἰκὸς ἐκ πολλοῦ ἐσκεμ-

μένα καὶ μεμελετημένα, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἡ ἀναισχυντία οὔσα ἐπήμυνε καὶ χεῖρα ὤρεγε καὶ συνηγωνίζετο αὐτῷ, infelix est ΒΕΚ-
ΚΕΡΙ coniectura ἀναισχυντία σύντροφος οὔσα. Quid multa? excidit
ΘC, ἡ ἀναισχυντία θεός οὔσα, ex notissimo proverbio θεός ἡ
ἀναίδεια ZENOB. IV. 36. et MENANDRI loco apud STOBÆUM *Floril.*
XXXII. 7:

ὦ μεγίστη τῶν θεῶν

νῦν οὔσ', 'Αναίδει', εἰ θεὸν καλεῖν σε δεῖ.

δεῖ δὲ, τὸ κρατοῦν γὰρ νῦν νομίζεται θεός.

ubi corrigendum πᾶν pro νῦν, quamquam ne sic quidem habemus MENANDRI manum, quam solus, si quid iudico, nobis servavit ARTEMIDORUS in *Onirocriticis* duobus locis II. 36 et 69.

τὸ κρατοῦν γὰρ πᾶν δύνανται ἔχει θεοῦ.

Ex his igitur LUCIANUS tam acriter quam lepide hominem perstringit. Eadem opera vitium eximam LUCIANO in mentione Dei non multo melioris notae 59, 17. 'Ἀλέξανδρος ἡβουλήθη τὸν 'Ηφαισίωνα καὶ θεὸν χειροτονῆσαι — εὐθύς οὖν — βωμοὶ καὶ θυεῖαι καὶ ἑορταὶ τῷ καινῷ τούτῳ θεῷ ἐπετελοῦντο, et si quis subrideret ad haec aut non magna religione novissimum Deum coleret θάνατος ἐπέκειτο ἡ ζημία. πόσους τοίνυν οἴομεθα, inquit, ἀπολαῦσαι τῆς 'Ηφαισίωνος θεϊότητος, at Hephaestion iam erat una literula minus quam θεῖος et necesse est θεότητος corrigere. Librarius codicis A, cuius summa auctoritas habetur, quum haberet ob oculos θεϊότητος scriptum noto compendio (vide BASTII *Tab.* V. 15 et 16) lepidum caput dedit τῆς 'Ηφαισίωνος θεϊότητος. contra scriba contemtiissimi codicis G. veram lectionem θεότητος obtulit, quam nemo ab eo accipere dignatus est.

Ut aliorum loci emendati LUCIANO profuerunt sic contra PLATONΙ e LUCIANO subveniri poterit. Edebatur in *Icaromenippo* 46, 14. καὶ μὴν παρὰ σοὶ αὐτίκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν βασιλικόν, recte viderunt πάρα σοι verum esse. Quanto utilius etiam eandem medicinam adhibebimus PLATONΙ in *Phaedro* pag. 243. E. ποῦ δὴ μοι ὁ παῖς πρὸς ὃν ἔλεγον; — οὗτος παρὰ σοι μάλα πλησίον αἰὲ πάρεσιν, ὅταν σὺ βούλῃ. Graecum est πάρεμι σοι non πάρεμι παρὰ σοι. Scribe πάρα σοι et apparebit quid sit verbo πάρεσιν faciendum.

Quoniam palaeographica attigimus subiiciam duas de genere hoc observationes, alteram novam, alteram novis exemplis sta-

bilitam. Quod legitur 39, 4. *ἐκεῖνο μὲν γε οὐκ ἐξερήσομαι σε εἰ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν τεθέασαι*, non est in usu *ἐξερήσομαι* aut *ἐξηρόμην* nisi apud poëtas. SOPHOCLES dixit *ἐξερήσμαι* eadem de causa, quamobrem *ἐξεπίσταμαι* tam saepe dicit: sententiae perinde est, metro non item. LUCIANUS et omnes *ἐρήσομαι* dicebant. Unde igitur molesta praepositio? Intelliges comparato loco simillimo 20, 48. *Χρυσίππῳ δὲ γε οὐκέτι ἐρήσομαι σε πόσα*. Nempe in codd. *τι* et *τρ* scribuntur uno ductu, qui tam similis est litterae *ξ* ut oculis discerni non possit utrum *ετι* an *εξ* sit scriptum, *εξ* an *ετρ*. Si quis hoc semel vidit aut mihi credet nullo negotio emendaturus est locum XENOPHONTIS in *Cyropaed.* III. 1, 21. *ὁ σὸς πατὴρ ἐψεύσατο καὶ οὐκ ἐξημπέδου τὰς πρὸς ἡμᾶς συνθήκας*, verbum *ἐξεμπεδοῦν* non est *Graecum* et hoc unico loco, infirmo tibicine, nititur. Emenda *οὐκέτι ἡμπέδου*. Apud THUCYDIDEM IV, 28. *οὐκ ἔχων ὅπως τῶν εἰρημένων ἔτι ἐξαπαλλαγῇ*, Ionibus et Tragicis relinquendum *ἐξαπαλλάσσειν*, THUCYDIDI et *Atticis ἀπαλλαγῆναι* in ea re perpetuum est, praepositionem peperit dittographia. Haud scio an unquam ea labes plus attulerit detrimenti quam in suavissimo loco PLATONIS in *Phaedone* pag, 60. B. *ὁ δὲ Σωκράτης ἀνακαθίζόμενος ἐπὶ τὴν κλίνην συνέκαμψέ τε τὸ σκέλος καὶ ἐξέτριψε τῇ χειρὶ καὶ τρίβων ἅμα ὡς ἄτοπον*, *ἔφη*, *ὦ ἄνδρες*, κτέ. Aliud est *τρίβειν*, aliud *ἐκτρίβειν*, ut opinor. Dicitur a THEOPHRASTO in *Characcl.* XII. 2. *ὁ μικροφιλότιμος ἀναθεὶς δακτύλιον χαλκοῦν ἐν τῷ Ἀσκληπιεῖ τούτου ἐκτρίβειν στεφανῶν καὶ ἀλείφειν* (lege *ἀλείφω*) *ὁσημέραι*. At SOCRATES τὸ σκέλος *ἔτριψε*, quod *τρίβων ἅμα* satis confirmat. Scriba dubitans essetne scriptum *εξ* an *ετρ* maluit utrumque ponere.

Nemo unquam codices *Graecos* trivit aut codicum lectiones excussit, qui non saepissime viderit *α* et *ευ* non oculis sed mente et linguae peritia discerni oportere. In plerisque locis is error scriptorem plane contrarium facit dicentem quam quod dixerat et iocosum est videre quam nihil hoc scribas moveat, quam nihil hoc editores curent. Qui *εὐμορφος* fuerat reperte *ἄμορφος* fit, *ἀξύνετος* nullo labore *εὐξύνετος* redditur, *εὐσεβής* nullo suo delicto *ἀσεβής* perhibetur. Turpius etiam est si quod est *ἀσεβές* contra fas *εὐσεβές* esse putabitur. Ne hoc fiat cavendum est apud LUCIANUM 13, 13. *τὸ μὲν πρόγραμμα Φησι μὴ*

παρίεναι εἴσω τῶν περιρραντηρίων ὅστις μὴ καθαρὸς ἐστὶ τὰς χεῖρας, ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἔστηκεν ἡμαγμένος καὶ ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος ἀνατέμνων καὶ τὰ ἔγκατα ἐξαίρων (scribe ἐξαιρῶν) καὶ καρδισουλκῶν καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων καὶ τί γὰρ οὐκ εὐσεβὲς ἐπιτελῶν; viden ἀσεβὲς verum esse? In eadem re scribae titubarunt 14, 19. ubi alii ἀσεβέτερος, alii εὐσεβέτερος dederunt, et 40, 8. ubi ἀσεβῶς et εὐσεβῶς confunduntur, et alibi et passim in similibus, saepissime emendata, sat saepe acuto lectori ad emendandum relicta, de qua copia nunc unum exemplum delibabo Aeschyli causa. In Photii *Lexico* legitur: Ὀκτώπαν ποταμὸν Αἰσχύλος διαπέπλευκε Νεανίσκοις. Nemo dicitur διαπλεῖν ποταμὸν pro διαπερᾶσαι, et non fuit umquam is fluvius in rerum natura, Aeschylus eum διαπέπλακεν ἐν Νεανίσκοις.

Non minus protritum est in omnibus libris scriptis vetustissimis, recentissimis, ε et αι imperitissime confundi et permisceri. Ex antiquo exemplari fluxit error in libris 12, 3. ubi est δικάσαι τις ἄτην pro δίκασ ἐτισάτην. Vel ἡδαίων exhibent pro ἡδέων (57, 26) et παραναίων pro adnatans, παρανέων (9, 8, 2). Saepe gliscit error ulterius: Φέρω an Φαίνω sit scribendum nostri est arbitrii, non scribarum. Sic φαίνομαι natum est ex βέομαι 49, 11, εὐδαιμονίζουσιν αὐτοὺς αἷματι φαίνομένους ὀρῶντες, veram scripturam βεομένους praestabunt hi loci: in hoc ipso dialogo § 38. ἦν ὀρᾶς αὐτοὺς ἐπὶ τῷ βωμῷ αἷματι βεομένους, 10, 14, 5. εἰ βλέποιν σε αἷματι βεόμενον, 33, 71. ὀρᾶν αἷματι βεομένους. Sic ἰδρῶτι βεόμενος legitur 16, 3. 20, 5 et 35, 11. Quemadmodum 26, 13. dissentiunt libri utrum Φέροντα an Φαίνοντα verum sit, sic olim est titubatum in PLUTARCHI Numa 1. Editur τὰς δὲ νῦν Φαινομένας οὐκ ἀληθῶς συγκεῖσθαι, edendum Φερομένας, et in DIONYSIO Halic. XI. 62. οὐκ ἐν ἀπάσαις ταῖς Ῥωμαϊκαῖς χρονογραφίαις ἀμφοτέραι φαίνονται, repone Φέρονται. In PLUTARCHI Timoleonte 27 lege παραΦαινομένου pro περιΦερομένου, in Bruto 13. ἡ Φροντὶς ἐξέφερε scribitur pro ἐξέφαινε, in Lycurgo 11. ἐξέπεσε pervulgato errore pro ἐξέπαισε legitur. In nominibus propriis saepe vitiosae formae nimium patienter servantur, Κεκίνας in Othone 5, Κενινητῶν in Romulo 16, Κεκίλιος et Κεκίλια in Demosthene 3, Lucullo 1 Κυνάλγειρος quamquam nomen habet παρὰ τὸ τὰς κύνας ἐγείρειν, tamen praeterquam apud poetas corrupto nomine circumambulat et apud alios

multos et in *Comparat. Aristidis et Catonis* 2. In vita *Alcibiadis* 22. Φηγέα dici sinunt, quem Φηγαιᾶ constet fuisse. Ne ἡμίμναια quidem retinent formam, sed adulterina ἡμίμνεα errantur in *Lycurgo* 12.

Novum errorum et vitiorum fontem aperiet emendatus locus in *Timone* 5, 45. ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος, οἰμώζεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων. Quid huic loco desit et quo malo laboret apparebit si restitutus erit. Restitue igitur εὖ γε ἐποίησε πρῶτος ἀφικόμενος. Cur exciderit πρῶτος facillimum dictu est. Una litterula extrita secum abstulit. Scriptum erat α' ἀφικόμενος de more: α' significat εἰς, ἐν vel πρῶτος, πρῶτον, subinde et πρότερος, πρότερον, quamobrem tam saepe haec confusa videmus. Sic β' vel δύο vel δεύτερον, et caetera deinceps omnia. Omnium temporum haec consuetudo fuit et vel in antiquissimis libris hinc suscepti errores in reliquos propagati sunt. Ridemus monachum, qui *ATHENAEUM* describens pro πέντε καὶ εἴκοσι dedit κύριε, confundens κε' et κε. PHOTIUS nunc male interpretatur ξύλον πρῶτον: τὸ βάραθρον pro τὸ πρῶτον βάρθρον (τὸ α' βάρθρον), nec multo sanius in *ΒΕΚΚΕΡΙ* *Anecd.* I. pag. 420, 12. ἀπρόσωπα apparet pro *primae personae* (α' προσώπου). Ridicule in fronte *Lexici Photiani* scribitur Νικήτας ἀεδρος καὶ ἀνοτάριος, iniuria fit homini, qui fuit πρωτόεδρος καὶ πρωτονοτάριος. Apud *HESTACHIUM* ἐννέωρος: θέτης a multis est emendatum ἐνναέτης et magna est horum copia. Nunc unum πρῶτον tangam. In *ISOCRATIS Archidamo* § 76 confusa sunt σχολὴν ἄγειν, quod est in uno optimo *Urbinatē*, et σχολὴν πρῶτον ἄγειν quod reliquos obsidet; πρῶτον nihili est ex α' ἄγειν male prognatum. Contra e longo exilio revocandum in venustum *PLATONIS* locum in *Protagorae* initio pag. 309. A. οὐ σὺ μέντοι Ὀμήρου ἐπαινέτης εἶ, ὃς ἔφη χαριεσάτην ἦβην εἶναι τοῦ ὑπηνήτου, ἣν νῦν Ἀλκιβιάδης ἔχει; neque hoc *HOMERUS* dixit et nemo tam caecus erit ut hoc umquam dicat. Neminem vidisse supplendum esse τοῦ πρῶτον ὑπηνήτου, ut apud poëtam est et res ipsa clamat. Infelix α' in iisdem verbis male acceptum est apud *AEELIAN* V. H. X. 18. τῷ Δάφνιδι Νύμφη ὠμίλησε καλῶ ὄντι καὶ νέῳ καὶ πρώτῳ ὑπηνήτῃ, ἐνθα τοῦ χρόνου ἡ χαριεσάτη ἐστὶν ἦβη τῶν καλῶν μεираκίων, ὥς που φησὶ καὶ Ὀμηρος. *FABER* satis leviter πρώτως *AEELIANO* obtrudit. *PERIZONIUS* πρώτῳ ita tuetur ut pigeat poeniteatque

summum virum, incomparabilem in aliis, in hanc palaestram imperitum descendere et ἀσχημονεῖν. καὶ α' ὑπηνήτην in libris fuisse apparet. Dicerem e scholiasta PLATONIS ad h. l. (ubi est alio errore πρῶτος ὑπηνήτης) apparere ita olim in libris fuisse, nisi hoc esset lucernam accendere ut alicui solem ostendas.

Suspicio eandem labem inesse in verbis legis, quam DEMOSTHENES affert in *Aristocratea* p. 629, 21. ὡς ἐν ἄξονι ἀγορεύει (ὁ Σόλων). Quoniam SOLONIS ἄξονες commemorantur, repetita litera α' ἄξονι i. e. πρῶτῳ ἄξονι verum videtur. Non alias mihi huius rei recordatio plus profuit quam in fragmento SOPHILI apud ATHEN. XIV. p. 640. D.

Ἦδύ γε μετ' ἀνδρῶν ἐσιν Ἑλλήνων ἀεὶ
συνάγειν. τὸ χρῆμα χάριεν. οὐχὶ δ' ὅς
κυάθους, ἀνεβόησέν τις, ὑπόχει. κωμάσαι
πρὸς τὴν Ταναγρικὴν δεῖ γάρ.

DOBRAEUM destituit felix ingenium, quum crederet verum esse οὐ Χίον δέκα κυάθους — ἐπίχει, quae MEINEKIUS probata recepit. In unico Codice Marciano est χαρίεν οὐχὶ B et ὑποχεικωμάσαι: in his latet ὑποχεῖς κωμάσαι (non satis distinctis ut saepe K et IC), in illis οὐχὶ IB id est οὐχὶ δώδεκα Κυάθους, ἀνεβόησέν τις, ὑποχεῖς. Egregiam opem fert MENANDER ATHENAEI X. pag. 431. C.

Ὅκτώ τις ὑποχεῖν ἀνεβόα καὶ δώδεκα
κυάθους,

nempe ὁ οἶνοχόος solet ὑποχεῖν τὸν οἶνον, deinde τὸ ὕδωρ ἐπιχεῖν. In οὐχὶ ὑποχεῖς; futurum habes quo arguitur DINDORFII error ad STEPHANUM annotantis v. ὑποχέω »futuri quod ὑποχεῶ foret, exempla non exstant,» forina χεῶ barbara est et *Alexandrinis* debetur. Χέω et χέομαι et composita omnia habent futurum eiusdem formae, cuius rei multa nova exempla alias proferam.

Non possum non uno quidem exemplo frequentissimum aperire errorem, quo libri *Graeci*, vel sic iam satis multi, librorum socordia inutiliter augeantur, qui pro primo *undecimum*, pro sexto *decimum sextum* et ita deinceps laudare solent. Ostendam in eo loco, ubi ea res caeterum satis innoxia mirifice doctos homines ludificata est. In fragmentis Historicorum *Graecorum* MULLERI II. p. 83 de pugna ad *Coroneam* in bello sacro

Phocensi dicit EUSTRATIUS: ἰσοροῦσι περὶ μάχης Κηφισόδωρος ἐν τῇ δωδεκάτῃ τῶν περὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου, pugnatum est bello fere medio, unde patet narrationem Cephisodori fuisse uberrimam, observante MULLERO. Contraham in brevis: ἐν τῇβ̄ significat ἐν τῇ δευτέρᾳ, at scribae ἐν τῇ ιβ̄ male iungentes decem libros de suo subinde addunt, quos nemo vidit et nemo videbit.

Ad LUCIANUM ita revertar, ut ei alterum vitium eiusdem generis eximam 70, 7. καλῶς ἔχειν ἐδόκει μοι διανείμεντα τοῖς παισὶν οὗσι τὴν ἀρχὴν αὐτὸν εὐωχεῖσθαι, tamdiu οὗσι nihil significabit donec γ' praemiseris i. e. τρισὶν οὖσιν. Contra in re eadem absurde εἰς legitur ibid. §. 28 ἐγὼ μὲν πάλαι βασιλεὺς ὦν πέπαυμαι εἰς ὦν τοῖς παισὶ διανείμας τὴν ἀρχὴν pro εἰς ὦν IACOBIUS εὖ ποιῶν, BEKKERUS clam delevit. Verum olim vidit HIRSCHIGIUS, qui in ΕΙCΩΝ agnovit ἐκῶν. Notissimum est quam saepe K et IC confusa fuerint. In LUCIANO Σκύθεα et Σισύθρα permutata videntur 72. 12. ἴσασθαι et κτᾶσθαι, ἄρκτος et ἄριστος, λαίσωνες pro λάκωνες, ἄκωπον et Αἰσῶπον, σκύφος et Σίσυφος, κεισιβδηλευμένοι et κεκιβδηλευμένοι, συνεριστικός et συνεργτικός, πλεῖστος et πλεκτός in libris stolide permutari docebit PORSONUS in DOBRAEI Aristophanicis pag. 241. Multa huius rei exempla saepe vidi, non vidi umquam insignius quam in SCYLACIS *Periplo* (Tom. I. p. 25 in *Geographis Minoribus* HUDSONI), ubi est Ὀλιζῶν, Ἰσαι λιμὴν pro Ὀλιζῶν καὶ λιμὴν, ut SCYLACI solemne est scribere. Hinc ubique nostri arbitrii est utrum εἰς an ἐκ sit scribendum. Saepe ingravescit malum et IC ex K natum nova corruptela deformatur, aut vicina concipiunt vitium et periculum est ne antiqua scriptura sine vestigio pereat. Apud POLYBIUM p. 1037, 9. BEKKERI nominatur Κρυφῶν, idem LIVIO ΕΡΟΡΩΝ audit XLIV. 24, 27, 28. Reddatur Ἱεροφῶν POLYBIO, LIVIO HIEROPHON. Supra Ἐκιδῶρου notavimus pro Εἰσιδῶρου, Ἱσιδῶρου et ad HYPERIDEM ἀκτιαίων pro αἰστιαίων i. e. Ἑστιαίων, (quocum obiter compara POLYBIUM Tom. III. p. 244. CASAUB. περὶ τῆς Ἑραιέων πόλεως, cod. κρεῶν in quo latet Ἑραιῶν. Apud STEPH. Byz. v. Κυδαθῆναιον MEINEKIUS male edidit ἐκ Κυδαθηναιέων pro Codicis scriptura Κυδαθηναιέων in quo Κυδαθηναιῶν suberat cf. v. Στειριά). In DIONE CHRYSOSTOMO orat. XXXIII. p. 395, 21. ἄκυρον irrepsit pro αἰσχροῦν. In ALCIPIRONE deprehendimus δεκτός (ΔΕΙCΤOC) pro ACTEIOC quintuplici vitio scriptum. In

LUCIANO 58, 15. Δωρίς τέθνηκεν in omnibus libris depravatum est in δωρικὸν ἤκεν, quod feliciter sanavit C. F. HERMANNUS. ICONHKEN triplici vitio natum e ΤΕΘΝΗΚΕΝ et unum C periit ut in EUBULI fragmento apud ATHEN. III. p. 108. B.

ὁμοῦ δὲ τευθίς καὶ Φαληρίς ἡ κόρη

pro Φαληρικὴ κόρη, quam DALECAMPIUS revocavit. Cf. ATHEN. IV. p. 135. a. VII. p. 285. In TELECLIDIS fragmento:

ἀλλ' ὃ πάντων ἀσῶν λῶσοι σείσαι καὶ προσκαλέσασθαι

qui Codicum scripturas amant pro ἀσῶν Porsoni retinebunt δὲ τῶν, quod est ap. PHOTIUM v. σείσαι. Omnino permulta sunt passim in LUCIANI scriptis indicia litterarum uncialium perinepte confusarum, veluti 39, 24. οὐ μάλωπα pro θυμάλωπα, 38, 19. ὄσιον pro θεῖον, 39, 8. τὸ βλέφαρον pro ἰοβλέφαρον, 66, 34. κατέλεξε pro κατέαξε, 67, 5, 1. ἀσεβῆ pro Λεσβίαν, 67, 14, 4. ἔγημεν pro ἔτη μέν, 19, 6. ὧδέ ποθ' pro ὧ δέσποθ', ibid. εἰ τὸ φιλεῖν pro εἴτ' ὀφείλειν, et similia multa, quae utiliter iuvenes notabunt et colligent, in eodem morbo praesens auxilium allatura. IC et K iterum confusa fuerunt 73, 4. ubi σιωπῆς et σκοπῆς de loco certant. Saepe in his aut I perit aut C: qui recte Κτησικλῆς appellatur a DIODORO SICULO, eum nunc ΧΕΝΟΡΗΘΗΝ Hellen. VI. II, 10. Στησικλέα videtur dicere: πέμπουσι Στησικλέα, Viden unum i incuria neglectum et ΙΚτησικλέα rescribendum? Simili errore nonnumquam καταστήσασθαι scribitur ubi κατακτήσασθαι verum et necessarium est. Sic HERODOTO VIII. 105. ὃς τὴν ζοὴν κατεστήσατο ἀπ' ἔργων ἀνοσιωτάτων reddiderim κατεκτήσατο. In ISOCRATIS Panegyrico § 182. ἐκ τῶν ἀλλοτρίων μεγάλους πλούτους καταστήσασθαι. solus Urbinas, ut solet, oratoris manum servat κατακτήσασθαι. Non constat sibi optimus liber §. 62. οἱ πρόγονοι τοσαύτην εὐδαιμονίαν κατεστήσαντο exhibens cum caeteris, ubi repone κατεκτήσαντο. Contra recte apud HARPOCRATIONEM v. μετοίκιον pro τὴν οἰκήσιν αὐτόθι κατακτησάμενος DINDORFIUS de SAUPPII coniectura καταστησάμενος recepit.

Quemadmodum in his perpetuo scribae hallucinantur sic subinde δείξω et δόξω, ἔδοξα et ἔδειξα, δεδείχθαι et δεδόχθαι susque deque habuerunt. Videbis in ISOCRATIS Panegyrico § 90. δόξειν et δείξειν permixta. In LYSIA 12, 53. ὡς ἀμφοτέροι ἐδοξαν sensu vacuum est, aut ἔδειξαν verum est, aut ἔδειξαμεν, quod GZELIUS coniecit. Apud LUCIANUM 24, 2. contrarius error est:

ἐπὶ τῷ μνήματι, ὅθεν ἔδειξεν ἡ Δημαινέτη προελθόντα αὐτὸν ἐν-
τείλασθαι τὰ περὶ τοῦ οἴνου. Soloeca oratio est et non satis per-
spicua. Corrige ἔδοξεν, id est *in somnio vidit*. Tritum est δοκεῖν
de *somniantibus*, vide PIERSON. ad AELIUM HERODIANUM post MOR-
RIDEM p. 434. sed alia forma veteres, alia LUCIANUS et aequales
utebantur.

ἔδοξάτην μοι τὰ δύο ἡ πείρω μολεῖν.

aut ἔδοξάτην μοι δύο γυναῖκ' εὐείμονε

— — — εἰς ὄψιν μολεῖν.

aut ἔδοξ' ἰδεῖν, ἐδόκουν ὄραν veterum sunt, sequiorum ἔδοξα δύο
γυναῖκας μοι προσελθεῖν, ut in hoc ipso loco LUCIANUS scripserat
paullo ante ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλους γυνὴ ἐπιστάνα οἱ τὸν Σκύθην
κελεῦσαι εἰπεῖν Ἀθηναίοις κτέ., quod satis nostram rationem
confirmat.

Qui LUCIANUM diligenter cum Antiquis, quos imitatur, compa-
rabit et librorum scripturas in singulis excutiet et aestimabit
et ad Grammaticorum testimonia exiget et poëtarum locos
metro stabiliiores adhibebit, brevi intelliget quidquid scribarum
captum superat, quidquid exquisitoris dictionis aut elocutionis
servabant veteres, Graeculi dudum amiserant, raro illaesum et
inviolatum ex istorum manibus elabi, sed vel refingi ad novam
loquendi consuetudinem et componendi usum, vel prorsus de-
leri et obliterari substitutis noviciis formis aut verbis, vel one-
rari interpretamentis et insulsis additamentis impediri. Sic
pars antiquae linguae disperiit, pars aegra et inquinata circum-
fertur: quod verum est et sanum in ingenti librorum numero
et testium utcumque dissentientium multitudine subinde tenui-
bus sed certis vestigiis indagari potest et ubi semel rectam
viam sis ingressus quod periisse videbatur renasci potest ex
certa analogia, aut ex *antiquissimis* corruptelis, quas nemo ite-
rum atrectat, aut ex poëtae loco aut e Grammatico in lucem
revocari. Quorsum haec? ut LUCIANO restituam antiquas quas-
dam formas, quas sedulo Graeculi pro captu suo ubique et illi
et caeteris omnibus exemerunt. Verbum χρίω penultima longa,
(unde χρείω hic illic apparet), habuit olim formam unam om-
nibus usitatam κέχριμαι. Producta penultima respuit σ, quod
sequioris infererunt, κέχρισμαι dicentes, quod tam pravam
est atque κενόνισμαι. Κέχριμένος, κενονιμένος Graeca sunt ut

τετιμένος: iidem ἐχρίσθην dicebant et χριστός, sed χρίμα. Quid quid horum attigerunt Graeculi, induitur novicia forma, κέχρισμαι et κεκόνισμαι dare solent, ut χρίσμα. Κέχρισμαι elabitur et certae analogiae honos constat, ubi veteres scribae noto errore ei substituerunt κέχρημαι, quod factum est in CALLIMACHI *Hymno in Dianam* vs. 69:

ἔρχεται Ἑρμείης σποδιῇ κεχρημένος αἰθῇ

ubi longa et accurata HEMSTERHUSII annotatio neminem deterrebit quo minus κεχρημένος rescribat. Diversissima sunt quae vir magnus accumulatur. Quid huic notioni commune est cum χρῆσθαι φύσει, ἐμπορίᾳ, βίῃ λησρικῇ, ξυμφορᾷ, ἀτυχίᾳ, ναυαγίᾳ, χειμῶνι, οὐρίῳ πνεύματι et similibus? nihil prorsus. Aliud est uti oleo, fuligine, unguento, aliud ungi et oblini, χρῆσθαι ἐλαίῳ, ἀσβόλῳ, μύρῳ et χρίσθαι. Permovit auctoritas viri SINTENISIUM, ut in PLUTARCHI *Cimone* cap. 1 futilem lectionem ἀσβόλῳ χρῆσάμενον verissimae, quam REISKIUS repperit, χρισάμενον anteponeret, quem nemo sequetur. Χρίμα bis servatum est in eiusdem *Hymno* εἰς λουτρὰ τῆς Παλλάδος vs. 16:

οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ Φιλεῖ

et 26. ubi iam apparent interpolatores. DRACO STRATONICENSIS de metris ποεῖλεις scribens et de syllabarum quantitate, (cuius rei pauci sunt quam DRACO imperitiores) p. 96, 17. HERM. χρίσματα in hoc loco ostendat. In ATHENAEI codice, (quem habemus unicum ex optimo et veterrimo descriptum, sed ab eo librario, quo non novi alium stolidiorem) κέχρισμαι nonnumquam evasit et χρίμα, vide EUBULI locum XIII. p. 557 f. ACHAEI p. 689. MAGNETIS p. 690. Apud HERODOTUM IV. 195 optime legitur πετροῖσι ὀρνίθων κεχρημένοισι πῖσση. In ARISTOPHANIS fragmento apud STOBAEUM *Floril.* CXXI. 18. conclamatus locus vs. 7. προὔκειμεθ' οὐδ' ἂν κατακεχρημένοι in integrum restitui mihi posse videtur si scripseris:

προὔκειμεθ' οὐδὲ βακκάρει κεχρημένοι.

comparato l. l. MAGNETIS βακκάριδι κεχρημένον. In caeteris fere κέχρισμαι et χρίμα oblitterata sunt, ἀσφάλτῳ κεχρισμέναι habemus in *Cyropaedia* VII. v. 22. et ἐκέχριστο VII. 1, 2. et in *Symposio* II. 5. πόθεν ἂν τις τοῦτο τὸ χρίσμα λάβοι; Nihil horum genuinum est, sed quomodo in EUBULI versiculo, quem supra indicavimus, συκαμίνῳ τὰς γνάθους κεχρημέναι, EUSTATHIUS

et apographa κεχρισμέναι habent, sic ΧΕΝΟΦΟΝΤΙ et aliis veterum, ubi κέχρισμαι scribitur, labes adpersa est a Graeculis, et χρίμα in Συμποσίου loco et alibi reponendum, quod iterum salvum abiit apud PHILOXENUM ΑΘΗΝΑΙΙ IX. p. 409 χρίματά τ' ἀμβροσίον. Caeterum discrimen inter κεχρίσθαι et κεχρεῖσθαι, quod ΠΗΡΥΝΙΧΟΣ commemorat in ΒΕΚΚΕΡΙ *Anecd.* I. p. 46, commenticium est. Unum atque idem verbum est et scriptura κέχρειμαι et κεχρεῖσθαι, ut χρεῖν, ut μαλκείν, ut βεινέιν, νείφειν, εἵλλειν, alia sexcenta, debetur iis, qui constanter i productum ita scribebant. Apud LUCIANUM quoque 70, 2. ἀσβόλῳ κεχρισμένον τὸ πρόσωπον ad veterum usum refingendum esse censeo.

Prorsus eodem modo, quo in κέχριμαι vidimus, Graeculi grassantur in κεκόνιμαι. Ut χρίω sic κονίω penultima longa unice vera et proba forma est, unde κεκόνιμαι, κεκόνιτο, κεκονιμένος, quidquid scribae moliantur, sola Graeca sunt, et κεκόνισμαι, κεκόνισο, κεκονισμένος ex veteribus quidem et probatis scriptoribus undique sunt furcis expellenda. Ut κέχρημαι sic κεκόνημαι in libris servavit intus bonam formam. Κονίζω nihil est, a Grammaticis fictum ut ἀλίζω, ἀμφιέζω, σκλαίνω, χύω, ἀγάζω, αἵσσομαι, ἀλῶ (pro αἰρῶ ex ἀλίσκομαι repetitum, GRAMMAT. ΒΕΚΚΕΡΙ *Anecd.* I. p. 123), ἀνθησῶ, ὀριγνῶ, πυνθάνω, προειδῶ ἀντὶ τοῦ προνοῶ, προσιθῶ, σφήλω, haec omnia praeter quatuor prima idem ΒΕΚΚΕΡΙ Grammaticus bona fide pro Graecis affert. ΒΕΚΚΕΡUS ipse in ISOCRATIS *Nicocle* § 5 pro αἰσθάνονται alias res agens ex codice G recepit αἴσθονται. Eiusdem farinae est διαβύνομαι, quod nimium patienter ferunt in HERODOTO II. 96, τὸ πηδάλιον διὰ τῆς τρύπιος διαβύνεται pro διαβνέεται, namque in usu erat βυνῶ, βύσω, ἔβυσα, βέβυσμαι, unde βύζην (pro βύσδην), ut κυνῶ, κύσω, ἔκυσα. Lexicographis debentur formae ἀναδάζομαι, διαδάζομαι simil. pro quibus Graeci ἀναδαλομαι, cet. dicebant, ut in Oraculo apud HEROD. IV. 159:

ὅς δέ κεν ἐς Λιβύην πολυήρατον ὕπερον ἔλθῃ

γὰρ ἀναδαιομένηας μετὰ οἷ ποκά φαμι μελήσειν.

ubi corrige Λιβύαν et μελήσειν, namque δωρίσδεν ποτέοικε, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι. Iisdem ἀναπλήθω acceptum referimus pro ἀναπλήμνημι et alia e fallaci analogia contra usum dicendi ficta, in qua re saepissime Graeci sequiores impingunt. Forma ἀλῶ,

quam futilis Grammaticus ex ἀλώσομαι extudit, non multo melior est ἀλίσκω, qua ANTIPATER SIDONIUS abutitur in *Anthol. Gr.* T. II. p. 6.

Εὐαγδρας δ' ὦν χαλκὸς ἄτερ δόλου αὐτὸς ἀλίσκει.

Eiusdemmodi est futurum δμδσω ex δμοσα male natum. STRATO in *Anthol.* T. III. p. 78:

δέξομ' ἐγὼ μελάρθοις, οὐ μὰ τόν — οὐκ δμδσω.

eadem forma abutitur PLUTARCHUS in *Cicerone* 23. προήλθεν δμδσων, estque adeo reponenda in *Mario* 29. Simillimo errore PLUTARCHUS ex ἀμφιέσαι extudit ἀμφιέζειν in *C. Graccho* 2 et ἐνίψαι νίπτειν in *Theseo* 10. Pervulgatum iam olim erat vitium, quo δφλειν et δφλων apud Atticos pro ὀφλεῖν et ὀφλῶν legebatur: hinc Graeculi coeperunt δφλω, εἰς, εἰ dicere, et docti, si Musis placet, *Grammatici* errorem alebant. Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν ὑπομνήματι περὶ παραπρεσβείας Δημοσθένους (teste AMMONIO de *D. V. v.* δφλει) annotavit: δφλει μὲν τις ἐπὶ καταδίκη κτέ. δφλισκάνει dicendum esse neque cogitat homo, neque fortasse sciebat. Venia igitur dari poterit DIONI CHRYSOSTOMO, qui in orat. XXXI. p. 353 δφλουσιν et 356. δφλετε sibi credidit dicere licere, sed ita ne umquam nos Dio, neque APOLLONIDES quidquam, quod aliunde non sit satis certum, sibi credere postulent. Etiam qui haec mihi dabunt et turpiter a Graecis erratum esse agnoscent, reclamabunt si eiusdemmodi vitium ab AEschylo commissum esse dixerō. At ipsi viderint quemadmodum ποῒεταμ ab eo crimine defendant in *Choëphoris* vs. 680:

ἐπείπερ ἄλλως, ὦ ξέν', εἰς Ἄργος κίεις.

ἔκιοι enim olim in usu fuit et κιών, κίω pro ἔρχομαι non est melioris notae quam δφλω. Sic igitur, ut redeam unde digressus sum, κονίζω nihili est, temere fictum e κονίτρα et similibus, neque alios testes habet quam fuitiles *Grammaticos* sequioris aetatis: at istis scribae obtemperant et in HOMERI codicibus κονίσσουσι, ἐκόνισσε, κεκόνισο κάρη hinc inoleverunt. Hinc si quando κεκονιμένος apparebat κεκονισμένος eius locum occupavit, ut in ARISTOPHANIS *Ecclesiaz.* 291. ἦκη κεκονιμένος, ubi *Ravennas*, qui saepe bonas lectiones servat solus, cum deterrimo quoque κεκονισμένος obtulit. Plura dabunt BUTTMANNUS et cum DINDORFIO STEPHANUS, unde haec stabiliantur. Quod e PHILONE afferunt μέλλουσai κονιῖσθαι corrige κονιέσθαι, quod melius ὑποκονιέσθαι

dicitur, ut in lepidissimo versiculo, qui nunc PLUTARCHI verbis male assumtis elumbis et inelegans incedit in *Pompeio* 53. εὐθὺς ἦν εἰπεῖν τὸ κωμικόν,

ὥς ἄτερος πρὸς τὸν ἕτερον ὑπαλείφεται

τὸ χεῖρὲ θ' ὑποκονίεται.

bellissimus sane senarius. Restitue: τὸ κωμικὸν ὥς ἄτερος πρὸς τὸν ἕτερον

ὑπαλείφεται τὸ χεῖρὲ θ' ὑποκονίεται.

qui ARISTOPHANE et CRATINO dignus est. Κεκονιμένος apud LUCIANUM est 5, 45. 8, 24, 1, ubi κεκονισμένος non plane abest et 16, 3. ubi in cod. D. κεκονισμένος apparet. Ad primum locum quod HEMSTERHUSIUS annotavit: »perinde est utrum probes κεκονιμένος an κεκονισμένος" neminem movebit. Utiliora idem adscripsit de confusione inter κεκονιμένος et κεκονιαμένος. Cff. *Intt.* ad HESYCH. in v. In SUIDA v. κεκονιμένος eximius codex Vossianus, qui mihi haec scribenti ob oculos est, hunc hexametrum exhibet:

ἀλλὰ σιδηρείου κεκονιαμένη ἐκ πολέμοιο

et mox bis βεκονίσθαι pro κεκονίσθαι. Nae qui codicibus et scribis aliquid tribuunt, cautius semper absentes admirabuntur. In THEOCRITO I. 29. κισσὸς ἐλιχρύσφ κεκονιμένος an κεκονισμένος scribas perinde est, quia utraque lectio nauci non est. Intelligerem κεκυλισμένος ut τέφανοι κυλιστοί dicuntur apud ATHENAEUM XV. p. 678 sq. ubi duo EUBULI fragmenta: περιφοραῖς κυκλούμενος "Ὡσπερ κυλισὸς τέφανος, et περὶ σῶμα συνίλλεται (sic leg. pro συλλίλλεται) Κισσὸς ὅπως καλάμῳ περιφύεται mihi quidem omnem propemodum dubitationem exemerunt.

Tertium exemplum est verbi antiqui omnibus propemodum locis ad hunc diem depravati μαλκίῳ penultima producta, unde μαλκεῖν primum natum est, deinde μαλκιεῖν et μαλκιῆν et μαλκιᾶν et μαλακιῶ, μαλακιεῖν, μαλακιῆν, quorum nihil sanum est. Vel ipsa analogia μαλκίῳ solum probum esse evincit et antiquum, confirmant testes meliores et integriores, quo facto caeteri cum famae detrimento suas quisquillas sibi habent. Iuvat in illo verbo ostendere quam difficulter emergant prisca vocabula, obsoleta et paucis intellecta. DEMOSTHENES dixerat p. 120, 7. μέλλομεν καὶ μαλκίῳ μεν, non est vola nec vestigium in codd., qui omnes μαλακίζομεθα habent, manifestam inter-

polationem, ne sensu quidem satis idoneo et ad sententiam apto. Μαλακίζεσθαι et μαλακόν τι ἐνδοῦναι dicitur qui de priore studio, acrimonia, vehementia, ardore remittit et quum acrius agere instituisset nunc segnior fit agiturque remissius. At non hoc dicit Orator: inertes desiderare clamat cives suos, nihil agere, *torpere* in maximis PHILIPPI iniuriis. Servavit nobis verbum acre HARPOCRATION, cui scribae μαλακίωμεν affricuerunt. AESCHYLUS locus, quo nititur, partim evasit: ἀκμῇτι μαλκίων ποδί, nam quod docti homines corrigunt:

ἔλα δῖωκ' ἀκμῇτι μαλκίων ποδί.

non viderunt haec inter se pugnare. Docti Grammatici, qui λέξεις condiderunt, sedulo μαλκίειν interpretati sunt, sed cum multiplici infortunio reliquiae veterum λέξεων ad nos pervenerunt. HESYCHIUS duos auctores sequitur. Ex altero descripsit μαλκιεῖν: τὸ ὑπὸ ψύχους ἀνεσπᾶσθαι τὰς χεῖρας, ex altero μαλκίετον: μαλακῶς καὶ ἀσθενῶς ἔχετον, ἐπεικῶς δὲ τοὺς ὑπὸ πρύους κεκμηκότας (lege κατεσκληκότας) μαλκίην λέγουσι. PROTIUS item e duobus Lexicis μαλκίειν, deinde μαλκίην interpretatur. PRYCNICHUS BEKKERI *Anecd.* I. p. 81. μαλακίην attulit. NICANDER ἐν γλώσσαις (apud SCHOLIAST. NIC. *Theriac.* vs. 382) τὴν μάλκην Φησὶ ῥῖγος περὶ τοὺς πόδας καὶ χεῖρας καὶ ὑποδήματα τίθησι:

πνεύματος ἀργαλλεῖο πόνοιδ' τε μαλκείοντες.

id est μαλκίοντες. Quia Grammaticus non calcens ponit sed *exempla*, pro ὑποδήματα corrige sodes ὑποδείγματα. Hinc satistuto ARATO in *Phaenomenis* vs. 294 suam manum restitues, si scripseris:

τότε δὲ κρύος ἐκ Διός ἐστι

ναύτη μαλκίοντι κακώτερον.

pro vulgata μαλκιδῶντι et HESIO in *O. et D.* vs. 528. λυγρὸν μαλκίοντες pro μαλκιδῶντες. Satis etiam certum est in XENOPHONTIS libello de Venatione v, 2. pro αἱ κύνες μαλακίῳσαι τὰς ῥῖνας οὐ δύνανται αἰσθάνεσθαι rescribendum esse μαλκίουςαι. Arripuit hoc verbum AELIANUS, perineptus scriptor librorum de *Natura Animalium*, huiusmodi vocabula venari solitus quibus orationem tamquam gemmis distinguat. Quater usus est, toties scribae inquinaverunt. I. 23. μαλακιεῖ. V. 12. μαλακιεῖ. IX. 4. μαλακιεῖν. IX. 16. μαλακιοῦσαν, pro μαλκίει, μαλκίειν

et μαλκίουσαν. Arripuerat apud LUCIANUM *Lexiphanes* 34, 2. at in eodem scopulo adhaesit: ἰδίῳ θαμὰ καὶ μαλκίῳ τὸ σῶμα DINDORFIUS dedit, quod in libris est μαλακίῳ retinuit BEKKERUS. Repone μαλκίῳ, quod eiusdem formae est atque ἰδίῳ, κονίῳ, μηνίῳ, χρίῳ, in quibus omnibus penultima producitur. Sequiores pro his ἰδροῦν, κονιορτοῦν, μηνιᾶν, ἀλείφειν, dicebant et μαλκίεινisperiit. Si quando in libris offenderent, mulcabant ut vidimus utque solebant μηνίειν attrectare, suum μηνιᾶν antiquioribus obtrudentes, quale est quod ex APOLLONIO RHODIO afferunt II. 247. τῷ τοι μέγα μηνιόωσι pro μηνιούσι, quod solum veteribus in usu fuit. In multis aliis verbis formas veteres nova lingua producebat, non σκάλλω sed σκαλεύω dicebant, κλαδεύειν pro κλαῖν, λεπίζειν pro λέπειν, ἀροτριᾶν pro ἀροῦν, δεσμεύειν pro δεῖν, εἰλεῖν pro ἴλλειν, σαροῦν pro σαίρειν, σμήχειν pro σμήν, κνήθειν pro κνήν, νήχεσθαι pro νεῖν, ἀλήθειν pro ἀλεῖν, in cuius verbi perfecto certa auctoritate constituendo hanc disputationem absolvam. Utrum ἀλήλεμαι an ἀλληλεσμαι verius sit dubitatur. Analogia non est una et simplex: dicitur ἐλήλαμαι, ἀρήρομαι, sed κατεδῆδεσμαι, quedmadmodum κέχρημαι, κέκνημαι, sed κυλῖσαι habet perfectum κεκύλισμαι, πρίειν priore longa πέπρισμαι. In THUCYDIDE IV. 26. εἰσάγειν σῖτον ἀλληλεμέγον, alii testes ἀλληλεσμέγον tuentur: in HERODOTO VII, 23. σῖτος δὲ σφισι πολλὰς ἐφοῖτα ἐκ τῆς Ἀσίης ἀλληλεσμέγος nihil discrepant libri. Dirimet hanc litem poëta, qui certa correctione emendatus hanc referet gratiam. Locus est AMPHIDIS apud ATHENAEUM XIV. p. 642. A.

ἤδη ποτ' ἤκουσας βίον ἀλληλεσμέγον;

* * * αἱ τοῦτ' ἐκεῖν' ἔστιν σαφῶς,

in unico Codice antiquo Marciano est βίον ἀλληλεμενον αἱ τοῦτε-
κεινέστιν. DOBRAEUS verum vidit:

ἤδη ποτ' ἤκουσας βίον

ἀλληλεμέγον; — ναί. — τοῦτ' ἐκεῖν' ἔστιν σαφῶς.

ΑΛΗΛΕΜΕΝΟ — ΝΑΙ vitium peperit. Itaque HERODOTO ἀλληλεμέγος reddendum, THUCYDIDI confirmandum, XENOPHON eadem opera multo maiore etiam beneficio mactari poterit in *Hellenicis* V. III. 21. οἱ Φλιάσιοι τὸν ἡμισυν ψηφισάμενοι σῖτον τελεῖν ἢ πρόσθεν καὶ ποιούντες τοῦτο τὸν διπλάσιον τοῦ εἰκότος χρόνον πολιορκούμενοι διήρκεσαν, quid sit σῖτον τελεῖν nemo di-

xerit, σῆτον ἀλεῖν quid sit in ea re nemo non videt. Praeterea magistello redde καὶ ποιῶντες τοῦτο, quod tam insipidum et puerile est quam otiosum et supervacuum.

Quartum est verbum vetus *Ionum* et *Atticorum*, quod scribae contaminare solent κυλίνδω. E formis κυλίσω, ἐκύλισα, κεύλισμαι, ἐκυλίσθην apud sequiores nata est praesentis nova forma κυλίω, veteribus invisitata et inaudita, ut ἐρπύω, ἐλκύω, quas eadem inscitia e formis ἐρπύσω, εἴρπυσα et ἐλκύσω, εἴλκυσα Graeculi effinxerunt, ut κατεάσσω ex κατέαξα. Atque isti quidem in suis scriptis loquantur quod lubet, modo ne easdem sordes veteribus, quos describebant, affricuissent. Κυλίω, ἐκκυλίω, εἰσκυλίω, προσκυλίω nemo veterum dixit aut potuit dicere, itaque in *Vespis* vs. 201. τὸν ὄλμον τὸν μέγαν ἀνύσας τι προσκύλιε γε, mendii manifestum est sive προσκύλισον sive aliud quid latet. Κυλίνδω apud *Atticos* certam habet auctoritatem, κυλίνδετε, κυλίνδεται, κυλινδόμεναι, ἐκκυλίνδων *ARISTOPHANES* dabit, *Eqq.* 1249, *Eccles.* 208, *Nub.* 376, *Pac.* 134, ut apud *HOMERUM* κυλίνδει, κυλίνδων, κυλινδόμενος, κυλινδεσθαι, κυλίνδεται, κυλινδετο, alia. Κυλινδεῖν et κυλινδεῖσθαι apud eosdem sublestae admodum est fidei, quamquam saepissime in libris scriptis et editis istae formae leguntur, imprimis in *XENOPHONTIS*. In *Rapis* vs. 535. μετακυλινδεῖν αὐτὸν ἀεὶ πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον, rescribe μετακυλίνδειν. In *HOMERO* κυλίνδει pro κυλινδεῖ iam *ARISTARCHO* vindice egebat, vide *Scholia ad Iliad.* P. 688, unde apparet vulgares tum et omnibus usitatas formas contractas fuisse, quas equidem eodem exemplo omnibus exemerim antiquis, qui κυλίνδω habebant tantum et κυλινδομαι, praeterea ἀλίνδω (non ἀλίω, neque ἀλίζω) et καλινδοῦμαι, προκαλινδοῦμαι tum ἀλινδοῦμαι. Ἀλίνδω, unde est ἐξαλίσας apud *ARISTOPHANEM* et *XENOPHONTEM*, incolume servatum est apud *LEONIDAM Tarentinum* in *Anthol. Graec.* *IACOBS.* Vol. I. p. 168.

Μὴ Φθείρευ, ὦνθρωπε, περιπλάνιον βίον ἔλκων
ἄλλην ἐξ ἄλλης εἰς χθὸν' ἀλινδόμενος.

Post *ALEXANDRUM* κυλίω et κυλινδῶ et κυλινδοῦμαι accesserunt et passim, uti fit, formas antiquas expulerunt. *Atticistae* nova veteribus admiscebant, scribae haec tollebant, illa substituebant donec eo perventum est ut omnia veterum formarum indicia et vestigia paulatim oblitterata et deleta perirent. Unicus fere in

LUCIANO locus in uno codice hanc labem arguit 12, 5. μετατίθει τὴν Οἴτην, ἐπικυλινδεῖσθω ὁ Παργασός, ubi cod. B. omnium longe antiquissimus servat lectionem ἐπικυλιδέσθω, natam ex ΚΤΛΙ — ΔΕΘΩ i. e. -- κυλινδέσθω. Κυλινδούμενον est in omnibus 9, 5, 1. et 60, 3. κυλινδεῖν. Dissentiunt in καλινδοῦμενοι et κυλινδούμενοι 49, 1. et in χαμαὶ κυλινδοῦνται et καλινδοῦνται 50, 12. utrobique editores male κυλινδ. receperunt. Κυλίω et composita apud LUCIANUM saepiuscule occurrunt, ut in lepido loco 25, 3. ἐκύλιε τὸν πίθον et κυλίω καὶ γὰρ τὸν πίθον, ubi veteres ἐκύλινδε et κυλινδω dixissent. Obiter illic corrige § 4. δεήσει γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς μικρόν τι λιθίδιον προσπταίσαντα συλλέγειν τὰ θρακὰ, quia non ipse LUCIANUS, sed ὁ πίθος, credo, dicitur κυλινδόμενος προσπταῖσαι restituere προσπταίσαντος. Scriptura codicum antiquiorum προσπταίσαν̄ peperit προσπταίσαντας et προσπταίσαντα, quod ante pedes erat nemo vidit. PHOTIUS in *Lexico* usum veterem notans non κυλινδεῖ, κυλίει, sed κυλινδει voluerat, quod confirmat Hesychianum Κυλινδεῖ, ἐπιφέρει, κυλίει. Κυλίνδεσθαι ὁμοίως, imo vero κυλινδει ex HOMERI *Iliad.* P. 688.

Non dissimilis error sed aliquanto rarius in libris *Graecis* committitur in verbis συννεφεῖν et ἐπινεφεῖν, quorum forma vetus et proba interiit, quae est συννέφειν et ἐπινέφειν. Ipsum νέφειν et νεοφέναι apud *Grammaticos* et λέξεων conditores commemorantur, in scriptis veterum mihi lecta non sunt, ξυννένοφεν exstat in Aristophaneis, vid. PHOT. v. ξυννένοφε. Superest ξυννέφει sed in ξυννεφεῖ depravatum in *Anibus* 1502:

ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας ἢ ξυννέφει;

et sic emendandus EURIPIDES in *Electra* 1077:

εἰ μὲν τὰ Τρώων εὐτυχοῖ κεχαρμένην,

εἰ δ' ἦσσαν' εἴη συννέφουσιν ὄμματα,

non συννεφοῦσαν. Vera lectio casu emergerat in eiusdem fragmento apud STOBAEUM *Ecl. Phys.* I. p. 218:

οὕτω δὲ θνητῶν σπέρμα τῶν μὲν εὐτυχεῖ

λαμπρῇ γαλήνῃ, τῶν δὲ συννέφει πάλιν.

ubi col. A. συννέφει, GAISFORDUS in novissima editione et DINDORFIUS ad STEPHANI *Thesaurum* συννεφεῖ maluerunt, errore, ut mihi quidem videtur. Νεφεῖν neque analogia, neque usu scriptorum nititur: τὸ νέφος et νεοφέναι arguunt fuisse νέφειν, quod

planissime confirmat ἐπίνεψις apud ARISTOTELEM *Problem.* 26, 40. διὰ τί οἱ νότοι μικροὶ μὲν πνέοντες οὐ ποιοῦσιν ἐπίνεψιν, μεγάλοι δὲ γενόμενοι ἐπινεφούσιν, imo vero ἐπινέφουσιν, et hoc ALEXIDI redde apud PHOT. v. μᾶλλον μᾶλλον.

πῶς ἐπινέφει τὸ πρῶτον ὁ Ζεὺς ἡσυχῇ

ἔπειτα μᾶλλον μᾶλλον,

pro ἐπινεφεῖ. Graeculis, qui solebant συννεφεῖν in libris videre et ita coeperunt scriptitare et συννεφῆσει dicere et similia, suos errores lubenter relinquimus.

LUCIANI causa unum verbum vetus adiiciam, de palaestra sumtum, in quo deformando et in alia omnia pervertendo scribarum natio coniuravit. Verbum est πλίσσω et πλίσσομαι cum tota cognatione, πλίγμα, πλιχάς, ἀμφιπλίξ, περιπλίξ, διαπεπλιχώς, διαπεπλιγμένος, ἐμπεπλιγμένος, ἀπεπλίξατο, ἀμφιπλίσσω, περιπλίσσω, καταπλίσσω, quae quoties occurrunt, toties fere depravantur in πλῆγμα, ἀμφιπλήξ, διαπεπληγμένος, διαπεπλεγμένος, similia. POLLUX II. 172. diserte multa ex his commemorat, sed antiquum obtinent scribae, qui περιπεπληγμένα τοῦτ' ἔστι διηχότα τὰ σκέλη bona fide dederunt. Palmaria est G. DINDORFII emendatio, qua ARISTOPHANΙ reddidit ad STEPHANI *Thes.* v. καταπλίσσω.

ἢ μὴν ἴσως σὺ καταπλιγῆσει τῷ χρόνῳ.

pro καταπληγήσῃ et HESYCHIO καταπλιγῆσει: τὸ βῆμα πλίγμα λέγουσι. τὸ οὖν καταπλίξαι μετάγοντες ἀπὸ τῶν κυλιομένων καὶ τοῖς ποσὶ κατατρεχόντων οὕτω φασίν, nisi quod κατεχόντων debebat reponere pro κατατρεχόντων, collato HESYCHIO v. πλίγμα: ἀπὸ τῶν κυλιομένων καὶ παλαιόντων, ὅταν περιβάντες τοῖς σκέλεσι κατέχωσιν, ubi περιβάντες de meo dedi pro παραβάντες. Sumtum igitur hoc de palaestra adhibeamus ad LUCIANI locum de ea re corrigendum 49, 1. de luctantibus: ἐπικαταπεσὼν καὶ περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέρα — ἄγχει τὸν ἄθλιον et § 31 δεδιότες μὴ περιπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν γαστέρα καὶ διάγχετε, reponamus censeo utrobique περιπλίξας et περιπλίξητε et pro καὶ διάγχετε, quod inauditum est et praepostere compositum, corrigamus καὶ ἄγχετε. Pro περιβαίνειν poetae dicebant ἀμφιπλίσσειν, teste POLLUCE I. l., caeteri περιπλίσσειν, quod ut reliqua eiusdem stirpis in -πλήξαι et -πλέξαι solet distorqueri. Περιπλέκειν cunivibus non dicitur et quem

admodum περιπλίγδην (i. e. περιβάδην) et περιπλέγδην certo discrimine perpetuoque usu dirempta sunt, sic suadent omnia ut credamus idem inter περιπλίσσειν et περιπλέκειν interesse.

Apparet verbum aliquod exquisitius et non cuilibet notum aut perspectum latere 25, 57. ubi historicus dicitur debere rei militaris et vocabulorum non esse ignarus et tum alia scire tum quid sit ἐξελαύνειν καὶ περιελαύνειν, at hoc quidem nemo nescire poterat, nedum ii qui historiam scribere aggrediebantur. Non diu quaerendum quod militare vocabulum forma affine a scribis obscuratum fuerit, nempe ἐξελίττειν καὶ περιελίττειν. Non dubitabis comparato XENOPHONTIS loco in *Cyropaed.* VIII. v. 15. et cf. SCHNEIDERUM ad XENOPH. *Remp. Lacedaem.* XI. p. 63.

Antiquam verbi formam, quae sola olim vigeat, scribae contaminare solent in futuro verbi ἄχθομαι. Athenienses non aliter quam ἀχθέσομαι dicebant, quos sequebantur Atticistae. Graeculi ex ἡχθέσθην prodixerunt ἀχθεσθήσομαι neque tantum ipsi ita loquebantur sed veteres cogebant idem dixisse videri. Fraus deprehendi nonnunquam potest, deinde passim damnum sarciri. Admonent magistri, MOERIS p. 21. ἀχθέσεται, Ἀττικῶς. ἀχθεσθήσεται, Ἑλληνικῶς. Neque tamen bene monenti obtemperatur: saepius ἀχθεσθήσομαι recurrit, nonnunquam ἀχθήσομαι, in quo est erroris progressus quidam: ἀχθέσομαι, quod prorsus in desuetudinem et oblivionem abierat, in ἀχθήσομαι corrumpitur, cuius manifesti vitii exempla vide apud PIERSONUM ad MOERIDIS l. l., deinde forma novicia et vitiosa subrepat ἀχθεσθήσομαι. PLATONIS duos locos affert PIERSON. in *Gorgia* p. 506 C. et in *Republ.* X. p. 605. E. ubi genuina forma e codd. restituta est et unum ANDOCIDIS *de Pace* § 21. εἰ τις ὑμῶν ἀχθεσθήσεται. Addo XENOPHONTIS locum in *Cyropaed.* VIII. iv. 10. καὶ σὺ αὖ οὐκ ἀχθεσθήσῃ μοι ἀκούων τᾶληθῇ, et AESCHINIS in *Ctesiphontea* § 242 συναχθεσθήσομενος ἐπὶ τῇ τοῦ Μολοττῶν βασιλείᾳ Ἀλεξάνδρου τελευτῇ, ubi in uno codice est erroris prima origo συναχθεσθήσομενος, et THEOPHRASTI *Charactl.* XIX. οὐχ ἔξομεν τοὺς ὑπὲρ τῶν κοινῶν συναχθεσθησομένους, ἀν τοὺς τοιούτους προώμεθα. Non magis his omnibus est parcendum manifestis erroribus quam apud LUCIANUM 55, 3. εἰκότες ἀχθεσθησομένοις εἰ λυθήσονται, nascens vitium est in codicibus AF ἀχθησομένοις, unde olim ἀχθεσο-

μένοις erutum oportuit. Quid facias scribis, qui vel in *Nubibus* vs. 1443.

καὶ μὴν ἴσως οὐκ ἀχθήσει παθὼν ἃ νῦν πέπονθας,
non dubitarunt suum ἀχθήσῃ substituere? Iisdem solis debentur
formae longiores τιμηθήσομαι, ὠφελθήσομαι, ζημιωθήσομαι, aliae-
que similes pro brevioribus τιμήσομαι, ὠφελήσομαι, ζημιώσο-
μαι, similibus, quibus antiquus seimo *Graecus* utebatur. In *Euripidis*
pulcherrimo loco, quem *Lycurgus* in *Leocralca* servavit
§ 100, codices quidam dederunt vs. 48 sq.

Εὐμολπος οὐδὲ Θράξ ἀνατρέψει λεώς
σεφάνοισι, Παλλὰς δ' οὐδαμοῦ τιμηθήσεται.

pro ἀνατρέψει et τιμήσεται. Fraus in poëtis deprehensa ubique
argui debet et quod vitiosum constat esse certa ubique medi-
cina sanari, in qua re antiquiores libri saepe emendantem con-
firmabunt optionemque facilem reddent et certam.

Qui consuetudinem veterum a recentiorum sordibus diligen-
ter discernere longo usu assueverunt, poterunt expiscari veram
lectionem in loco ineptissime depravato 67, 2. 1. ubi puella ad
amatorem: τοῦτο γοῦν καὶ μόνον ἐπριάμην τοῦ σοῦ ἔρωτος, ὅτι
μοι τηλικαύτην πεποίηκας τὴν γαστέρα κτέ. Nemo, qui vel me-
diocriter in *Graecis* versatus est, concoquat quomodo ἐπριάμην ita
dici possit. Verbum ὠνεῖσθαι apud veteres habet aoristum πρία-
σθαι certo perpetuoque usu, a quo nemo unquam descivit. In-
spiciat mihi aliquis *Lysiae* orationem XXII, videbit συνωνεῖσθαι
et συμπρίασθαι passim sibi inter se respondere, ut aoristo prae-
sens. § 6. ὁ νόμος ἀπαγορεύει μηδένα συνωνεῖσθαι et § 7. οὗτος
μὲν ὁμολογεῖ συμπρίασθαι, ὁ δὲ νόμος ἀπαγορεύων φαίνεται, et
sic constanter veteres omnes loquuntur. Recentiores *Graeci*
coeperunt ὠνησάμην et ὠνησάμην dicere, hinc in libris *Atticis-*
tarum permiscetur et confunduntur ἐπριάμην et ὠνησάμην.
Scriptura frequens in libris ἐπριάτο, πριάσθαι novo indicio
est, quam ignari harum formarum *Graeculi* fuerint. Itaque
ὠνησάμην et ἐπριάμην mutant locum, ὠνησάμην autem subinde
apud eos, qui nihil cogitant, subrepat pro ὠνάμην, quod et ip-
sum amiserant *Graeculi*, qui vel ὠνασάμην eodem sensu coepe-
runt dicere, ut *Dioscorides* in *Anthol. Graec.* *IACOBS.* Vol. I. p. 251

Πέντε κόρας καὶ πέντε Βιῶ Διδύμωνι τεκοῦσα
ἄρσενας οὐδὲ μιᾶς οὐδ' ἐνδὲς ὠνάσατο.

Sic 12, 24. pro *ὠνάμην* δέ τι διὰ σὲ τῆς ἀποδημίας optimus A et C exhibent *ὠνησάμην*, ut in Photii Lexico legitur *ὠνήσασθαι*: ὠφελῆσθαι, ἀπολαύειν pro *δνασθαι*, (ipsius errore Grammatici, qui sexcentos commisit, in his τάλεσιν: ἀναλώμασιν bona fide pro τέλεσιν). Iam vero lectores elegantiores, quibus aliunde innotuerat *πρίασθαι* non *ὠνήσασθαι* esse dicendum, *ὠνησάμην* in *ἐπριάμην* refingebant, quod alibi fortasse scite factum est, at in illo loco, propter quem haec scribimus, infeliciter admodum res iis cessit. Repone igitur τοῦτο γοῦν καὶ μόνον *ὠνάμην* τοῦ σοῦ ἔρωτος et habebis quod solum ei loco convenit. Saepe LUCIANUS *ἠωνησάμην* et *ὠνησάμην* contra morem veterum usurpavit, nusquam infelicius quam in *Hermotimo* 20, 81. ἐγὼ ταλάντου ὠνησάμην τὸ πλημμέλημα παρὰ πένητος ἀνδρὸς τοῦ Ἐχεκράτους, ubi et forma vitiosa est et verbum non idoneum. Debuerat enim *ἐξεπριάμην* dicere. Sciri autem facile poterat a quolibet harum rerum curioso *πρίασθαι* solum antiquum et probum esse, nam multi hoc docuere magistri, vide PIERSON ad AELIUM HERODIANUM p. 453 et LOBECK ad PHRYNICUM p. 138. Quam saepe correctores mutaverint in Lucianeis formas improbas sincerioribus infra erit ostendendi locus. Addam nunc potius verbum ex *ὠνεῖσθαι* compositum, quod propemodum sine vestigio periit: est autem *ὕπωνεῖσθαι*, cuius aoristus exstat apud THEOPHRASTUM *Charact.* XI. ὑποπρίασθαι φίλου ἐπιλαβὼν ἀποδόσθαι, lege εἶτα λαβὼν ἀποδόσθαι. Quid significet *ὕπωνεῖσθαι* luculenter apparebit e verbo simillimo, quod negligentia scribarum et BEKKERI *παρὰδιωρώσει* plane periit, sed in vitam revocari certo remedio potest. Editur in PHRYNICHI *προπαρασκευῇ σοφιστικῇ* in BEKKERI *Anecd.* I. p. 67, 32. ὑπερὸψωνεῖν: τὸ ἀγοράζοντός τινος ὕψον ἕτερον τῇ τιμῇ ὑπερβάλλοντα ὠνεῖσθαι. Certissimum est *ὕποψωνεῖν* verum esse, quod non tantum analogia praestat sed et Codicis unici scriptura *ὕποψόνην*, cui vulgatam de suo BEKKERUS substituit, obiter Lexicis eximendam. Viden id ipsum esse quod THEOPHRASTUS dicit *ὕποπρίασθαι*, quod genus est *βδαυρίας* etiam nunc satis notum et frequens.

Quemadmodum LUCIANUS promiscue *ἠωνησάμην* (*ὠνησάμην*) et *ἐπριάμην* uti solet, sic ei perinde est utrum *λήσω* an *λήσομαι* dicat, quamquam illud solum probum est, hoc novicium et pravam. Legitur 13, 14. ὥς δὲ ἐνταῦθα λησόμενοι τοὺς πολεμίους,

26, 4. ἐθαύμαζον εἰ ἐνόμισαν λήσειν οὐκ ἀληθῆ συγγράφοντες, hinc certa emendatione restitui potest locus 69, 18. οἱ δὲ μάλα σεμνοὶ καὶ σκυθρωποὶ φαινόμενοι ἦν παιδὸς ὥραίου ἢ γυναικὸς λάβονται καλῆς ἢ ἐλπίσωσι σιωπᾶν ἄξιον οἷα ποιοῦσιν. Interpretantur: si puerum — vel nanciscantur vel sperent quid faciant scire melius est. Facetum est vel sperent. In καλῆς ἢ latet καὶ λήσειν, simillimum est compendium, quo εἰν significatur, litterae η, unde δεῖν et δῆ, λαβεῖν et λαβή et similia saepenumero confusa sunt.

De vitiis Graecitatis, quibus LUCIANUS ipse laborat, nondum agam, insigniora brevi post collecturus in unum, nunc vitia quaedam librorum, quae passim eius orationem inquinant et sententiam aut impeditam aut ineptam aut plane absurdam fecerunt, indicabo et tollam. Maritus de uxoris nequitia querens 47, 31. ita dicit: ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην οὐκέτι σωφρονοῦσαν οὐδὲ μένουσαν ἐπὶ τοῦ κοσμοῦ σχήματος κοσμουμένην δὲ καὶ τὰς τρίχας εὐθετίζουσαν ἐς τὸ ἐταιρικὸν καὶ φυκίον ἐντριβομένην καὶ τῷ ὀφθαλμῷ (scrib. τῷφθαλμῷ) ὑπογραφομένην κτῆ. alienum est ab huiusmodi loco κοσμουμένην, etiam probae et pudicae κοσμοῦνται omnes. Quid sit genuinum docebit scribarum error idem in eadem re commissus 17, 36. ubi recte editur e tribus libris μεταξὺ κομμούμεναι καὶ τὰς κόμας παραπλεκόμεναι, caeteri omnes κοσμούμεναι praeferunt. Hoc ipsum est, quod sententia loci postulat, itaque κομμουμένην restituemus, verbum in ea re tritum et LUCIANO admatum, qui κομμωτικὴν et κομμάματα in eleganti metaphora posuit 25, § 8 et 40, unde κομμάτρια notissimae Atticis. Eximius est ad haec confirmanda locus in PLATONIS Gorgia p. 465 B. Quod τῷφθαλμῷ obiter corrigendum esse diximus sciendum est librariorum perpetuo crases et elisiones, quibus Veteres et Veterum imitatores constanter in loquendo et scribendo utebantur, resolvere et explere solere, quo nihil ingratius accidere potest auribus nitidissimae compositioni antiquae assuetis. In poetis omnes continuo sarciant damnum, non item in caeteris, quamquam scripturae veterum librorum et imprimis velustae corruptelae sexcenties istam fraudem arguunt. Sic confunduntur κάτω et κάτω 73, 49. κακά et κάκει 33, 54. τὰπινίκια abire solet in τὰ πινίκια, deinde supervenit alius, qui τὰ πινάκια stolidè rescribit, quas

scripturas confusas videbis 38, 52. In ANDOCIDIS oratione in *Alcibiadem* § 29. p. 33, 1. omnes libri servant: εἰς τὰ πινάκια τῇ προτέρᾳ τῆς οὐσίας pro τὰ πινίκια τῇ προτεραίᾳ τῆς θυσίας, sic libri veteres describuntur scilicet: τὰ πινίκια recte BEKKERUS DEMOSTHENI reddidit p. 380, 22, non p. 1356, 8, non PLATONI in *Symposio* p. 173 A. et aliis locis, qui eodem iure correctionem flagitant. Constanter dicebant τὰ γαθὰ, τὰ ληθῇ, τὰ πιτήδεια, τὰ αναγκαῖα, τὰ νδράποδα, τὰ πίχειρα, similia, ut τὰ γαθόν, τὰ ληθείς, τὰ ργύριον, alia multa, cuius rei sexcenta exempla et indicia libri suppeditabunt. Fluctuant in LUCIANO codices in τὰ γαθὰ et τὰ ἀγαθὰ 1, 9. in τοῦ πίσημον et τὸ ἐπίσημον 20, 44, in τοῦ πίλουτρον et τὸ πίλουτρον 34, 2. in τοῦ νύπνιον et τὸ ἐνύπνιον 45, 28. τὸ οὐρροπύγιον IACOBITZ dedit 57, 3. pro ὁ ἐμός saepe in libris est οὐμός v. c. 42, 59, sic τὸ ἀκριβές et τ' ἀκριβές alternant 44, 11, namque sic scribunt isti quum nihil mutant, ut τὰ σκληπιῶ 73, 27 et § 33. τ' ἀνδρὸς et τὰ πίχειρα 17, 24. Saepius τὰ μά occurrit, ut 15, 24. 45, 30. et τὰ κείνου 44, 18. pro τὰ κείνου. Semel, quod sciam, contrario errore peccatum est et προῦκπεπομφώς pessime pro προεκπεπομφώς scriptum 52, 36. Est operae pretium in cognoscendis et aestimandis codicum antiquiorum scripturis huius rei certissima vestigia indagare, quod nuperrime fecit HIRSCHIGIUS in PLATONE, ubi περιτακτός pro περὶ τὰκτός, οὐδὲν ἔχει πολλή pro οὐ δ' ἔνεχ' ἢ πολλή et similia annotavit. ARISTOPHANES pro μέντοι ἔφασκε dixerat, ut tum omnes solebant, μέντοῦφασκε. Librarii pro captu suo nobis dederunt in *Ecclesiāz*. 408:

παρῆλθε γυμνός, ὥς ἔδόκει τοῖς πλείοσιν,

αὐτός γε μέντ' οὐ φάσκεν ἱμάτιον ἔχειν

et ad hunc diem μέντ' ἂν et μέντ' ἄρα in multis haeserunt. Apud STRABONEM II. p. 74. τοῦτ' τὸ γράμμα in libris est pro τοῦ πίγραμμα, quod KRAMERUS feliciter a se repertum recipere debuerat. Eiusdemmodi est quod BADHAMUS in HESYCHIO reperit v. τακτονίτου: τὰ τῶν μαγείρων ξηρὰ ἀρτύματα, διὰ τὸ ἐνταῦθα καὶ τὸ νίτρον πωλεῖσθαι, unde cruit τὰκ τοῦ νίτρον, sed fugit eum dudum praeripuisse hanc emendationem PIERSONUM in eximia annotatione ad MORRIDEM p. 351 sq. τὰκ τοῦ νίτρον descriptum e λέξει κωμικῇ DIDYMI pertinet ad locum ANAXIPPI apud ATHENAEUM IV. p. 169. B.

οὐ μὴ πρότερον οἴσεις, θεοῖσιν ἐχθρὲ σύ.

τὸ λεβήτιον, τὰκ τοῦ νίτρου, — πάλιν ὑπερεῖς;

ubi in MARCIANO Codice unico est *κάκ τοῦ λητρου*, verum vidit MEINKIUS. ΔΗ natum est ex NI, ut saepissime N et AI permixta sunt. Φαυλίου *μάντεως* apud PLUTARCHUM editur in *Quaest. Rom.* p. 268. d. pro Φαύνου. Longe turpius est in PHOTII *Lexico Ναξιανθος*: ἀκοή, pro Ναξία λίθος: ἀκόνη. In LUCIANO tantillum vitium mirificas turbas dederat 9, 5, 2. pro ΕΤΝΑΝΑΜΙΓΝΤΟ scriba codicis antiquissimi B. aliud agens dedit *ξυναλία μίγνυσο*, (ut alii § 1. *άλιασ* pro *μιάς*) unde nescio quis *ξυναλία μίγνυσο* temere effinxit. HEMSTERHUSIUS exquisita doctrina commendavit lectionem *ξυναυλία μίγνυσο* (τῇ ἀγαπωμένῃ) sed frustra, opinor, quasi quis in ea re possit *μοναυλεῖν*. Quod in reliquis omnibus libris est *συναναμίγνυσο* (*ξυναν.*) tandem revocavit BEKKERUS. Subveniendum est LUCIANO simili de causa laboranti 40, 12 ἢ μὲν πάνυ ἐγγύθεν σκοπῶμέν τι καὶ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν οὐδὲν ἀκριβὲς διαγιγνώσκωμεν pro manifesto vitio repone ὑπὸ τῶφθαλμῶ αὐτῶ. In elisione explenda non minus licenter scribae grassantur. Facetum est videre criticos turpes hiatus invehentes, ubi unus et alter liber molestam vocalem suppeditat. Quid illis sit tribuendum duobus exemplis ostendam. In ATHENARI Codice unico et in apographis legitur lib. V. p. 215. f. *ἔφευγεν ἄγων* δὲ οὐ δύο τέλη περιπέμψαντος τῶν ἱππέων, ubi e THUCYDIDE IV. 96 dudum correctum est *ἔφευγε Παγώνδου δύο τέλη κτέ.* In PLATONIS *Rep.* III. p. 388. E. οὔτε ἄρα ἀνθρώπους ἀξιούς λόγου κρατούμενους ὑπὸ γέλωτος ἂν τις ποιῇ ἀποδεκτέον natum est ex ΟΤΤΑΡΑ, in quo οὔτοι ἄρα inest in οὔτ᾽ ἄρα more Attico conflatum. In farragine variarum scripturarum saepe huius rei impressa vestigia deprehendes, ut in LUCIANO 58, 5 ubi pro ἄρα ἂν alii *δρᾶν* exhibent, id est APAN, ἄρ' ἂν, et passim similia apud eundem et caeteros. Saepe antiquissima vitia huius rei certum indicium faciunt. Luculentum imprimis exemplum est in LUCIANO 12, 14, ubi CHARON edoctus a CLOTHO quis vitae exitus maneat arrogantissimos mortalium CROESUM, CYRUM, POLYCRATEM exclamat: Ἀγαμαι Κλωθοῦς γεννικῆς. καὶ αὐτοῦς, ὃ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε καὶ ἀνασκολότηζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. In ΚΑΙΑΤΤΟΤΟC inerat κατ' αὐτούς, quid illis facias, qui καὶ αὐτούς dederunt. Tum pro Ἀγαμαι Κλωθοῦς γεννικῆς reci-

piendum fuerat ex aliis libris: εὖ γε, Κλωθοῖ, γεννικῶς καὶ αὐτοῦς, ὃ βελτίστη. Tantilla res in PLATONIS codicibus efficit, ut homo venustissimus et, si quis alius, urbanus, subrusticus esse videatur. Legitur in *Symposio* p. 213. E. ἄρχοντα αἰροῦμαι, ἕως ἂν ὑμεῖς ἱκανῶς πίνητε, ἑμαυτόν. ἀλλὰ Φερέτω Ἀγάθων εἴ τι ἐστὶν ἔκπωμα μέγα. μᾶλλον δὲ οὐδὲν δεῖ, ἀλλὰ Φέρε, παῖ, Φάναι, τὸν ψυκτῆρα ἐκείνον. Rustici est dicere Φερέτω Ἀγάθων, servile hoc ministerium est et multi servuli adstabant: deinde satis imperiosum est Φερέτω Ἀγάθων, utrumque vitium ab AL-
CIBIADIS et AGATHONIS persona alienum est. Subest idem vitium, quod DOBRÆUS perite sustulit ex HERMIPPO ΑΘΗΝΑΙΩΙ XII. p. 524. f. χαίρω διαπόντιον σράτευμα, τί πράττομεν; quemadmodum ille rectissime restituit:

χαῖρ', ὃ διαπόντιον

σράτευμα, τί πράττομεν;

sic nos PLATONIS manum sic restituemus: ἀλλὰ Φέρετ', ὃ Ἀγάθων, εἴ τι ἐστὶν ἔκπωμα μέγα.

Subiiciam nunc locos LUCIANI aliquammultos, in quibus dicendi genus et *Graecitalis* usus sine labe est, at sententia aegra et inepta et male sana circumambulat ob aliquod vitium, quod longa dies et incuria hominum affricuerunt. Horum bona pars sanari potest, et malum a perito medico simul deprehenditur et curatur, sunt quaedam insanabilia, a quibus manum melius abstinebis, estque boni critici, quod ipsius LUCIANI verbis iuvat dicere (29, 4). πάντων πρῶτον τοῦτο συνορᾶν εἴτε ἰασιμόν ἐστι τὸ νόσημα εἴτ' ἀνήκεσον καὶ ὑπερβεβηκὸς τοὺς ὅρους τῆς τέχνης, ubi malum est manifestum, remedium non est, obscuratis et deletis antiquae scripturae omnibus indiciis vestigiisque. Certa parata est medicina LUCIANI loco 2, 2, ubi suam facundiam et dicendi facultatem comparat cum iis, ὅποσοι ἐν δίκαις εὐδοκίμοῦσι ξὺν ἀληθείᾳ ποιούμενοι τοὺς ἀγῶνας: iis, quae nos dicimus, inquit, οὔτε κίνησις ὁμοία πρόσσεσιν οὔτε ψυχῆς δεῖγμα τί ἀλλὰ τέρψις ἄλλως καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. Nihil significat δεῖγμα aul δεικνύναι τὴν ψυχὴν. Quid sit verum PLATONIS locus aperiet *de Rep.* V. p. 474. D. πάντες οἱ ἐν ᾧρᾳ τὸν φιλόπαιδα καὶ ἐρωτικὸν ἀμυγέπῃ δάκνουσί τε καὶ κινοῦσι, quidquid autem animum vehementer commouet δάκνειν τὴν καρδίαν, τὴν ψυχὴν δάκνειν dicitur. Pulchre SOPHOCLES:

οὐκ ἔστιν οὐδὲν χρήμ' ἐλευθέρου δάκνου
 ψυχὴν ὁμοίως ἀνδρὸς ὡς ἀτιμία.

vide quae congesse-*runt* Intt. ad *Acharnenses* vs. 1. Saepe λόγοι dicuntur δάκνειν, ut PLATO dixit *Sympos.* p. 218. A. δηχθεῖς ὑπὸ τῶν ἐν Φιλοσοφίᾳ λόγων, hinc igitur οὔτε ψυχῆς δῆγμα τι rep-*onendum* esse censeo.

Periit iocus 4, 12. ὁ σαυρὸς ὑπὸ τούτου μὲν (τοῦ ταῦ) ἐδημι-*ουργήθη*, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται, dicitur crux *isius opera* (ut vertunt) effecta esse, sine sensu ut opinor. Dixerat scriptor le-*pidus* crucem ab odiosa littera T et *formam* accepisse et *νομῶν*, *corrigere* ἀπὸ τούτου ad *huius formam*.

Non est sanum quod PARIS 8, 20, 16 dicit ad VENEREM: οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τούτοις λάμβανε, multi iam olim haec tentarunt. Qui codicem D scripsit, expunxit ἐπὶ τούτοις λάμβανε, qui M. descripsit δίδωμι σοι de suo dedit, ut permulta alia novavit. Arripuit hoc BEKKERUS ita, ut VENEREM faceret respondentem ἐπὶ τούτοις λαμβάνω. Nihil horum elegan-*tissimi ingenii* scriptor pro suo agnoverit. Fecerat VENEREM post novas pollicitationes blande dicentem: οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δίδου μοι τὸ μῆλον, cui PARIS malum porrigens: ἐπὶ τούτοις λάμβανε, inquit, quo dicto aptissime dialogum concludit.

Absurdus etiam est quod legitur in dialogo 23 § 2. γελοῖον γάρ τί σοι διηγῆσομαι, πρῶτον ἐν Λαμψακῇ γενόμενος ἐγὼ μὲν παρῆειν τὴν πόλιν, ὃ δὲ (Πρίαπος) ὑποδεξάμενός με καὶ ξενίσας κτέ. Difficile est dicere utrum horum verborum compositio an significatio sit absurdior. Quum essem nuper *Lampsaci* ego prae-*teribat* urbem et ille me hospitio exceperit, nam γενόμενος non potest cum διηγῆσομαι coniungi. Rescribe γελοῖόν τι — πρῶτον ἐν Λαμψακῇ γενόμενον. ἐγὼ μὲν κτέ. Compara, quia similli-*imum* est, 58, 7. θέλω γοῦν σοι διηγῆσασθαι τι Πυθοῖ γενόμενον.

Intelligi non potest 10, 27, 9. τί τοῦτο; ἄρα τὸ φίλτρον αὐ-*τοῦς* ἔχει τοῦ βίου; quia quod sit τὸ φίλτρον τοῦ βίου nemo novit. Non fugit hoc HEMSTERHUSIUM, qui τι φίλτρον coniecit. Aliquid opis attulit BEKKERUS, qui τί τοῦτο ἄρα τὸ φίλτρον recte continuavit, sed soloecum erit nisi articulum deleveris. Genu-*inum* est: τί τοῦτ' ἄρα φίλτρον αὐτοῦς ἔχει τοῦ βίου;

Pessime mulcatus est locus 11, 4 περὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἑκα-*στος* αὐτῶν (τῶν φιλοσόφων) λέγων σφόδρα νικῶντας καὶ πιθανούς

λόγους ἐπορίζετο ὥς τε μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι μήτε τῷ ψυχρὸν ἀντιλέγειν ἔχειν καὶ ταῦτα εἰδὸτα σαφῶς ὡς οὐκ ἂν ποτε θερμὸν εἴη τι καὶ ψυχρὸν ἐν ταύτῳ χρόνῳ. Luce clarius est LUCIANUM in hunc modum scripsisse: μηδὲ τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι καὶ ψυχρὸν ἀντιλέγειν ἔχειν. Si quis conabatur his ἀντιλέγειν, subvenient mihi, spero, philosophi et dialectici saniores. In eodem Dialogo § 21 bonum TIBESIAE consilium scribae depravarunt. ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἄριστος βίος, inquit, ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος — τοῦτο μόνον ἐξ ἅπαντος θηράσῃ, ὅπως τὸ παρὸν εὖ θέμενος παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλά. Suadentis erat dicere ὥς τε — θήρασαι, deinde παραδραμεῖ reponendum, et ὥς τε quidem ΒΕΚΚΕΥΣ quoque reperit sed necessarius est in talibus imperativi usus, futurum ita demum recte ponitur, si conditio quaedam apponitur huiusmodi: εἴπερ εὖ φρονεῖς, ἐὰν σωφρονῇς, aut simile quid, unde emendandus crit locus AESCHINIS in *Ctesiph.* § 242. ἀπὸ μὲν οὖν τῆς ἀναισχύντου πραγματείας, ἐὰν σωφρονῇς, ἀποστήσει, ποιῆσαι δὲ, ὃ Κτησιφῶν, διὰ σαυτοῦ τὴν ἀπολογίαν, necessarium prorsus est ποιῆσει. Eodem remedio utendum in re non multum dissimili in eiusdem *Timarchea* § 191. ἐξαιρεῖτ' οὖν, ὃ Ἀθηναῖοι, τὰς τοιαύτας φύσεις καὶ τὰ τῶν νέων ζηλώματα ἐπ' ἀρετὴν προτρέψασθε. Multo melius Orator dixerat et ad iudicum animos inflammandus efficacius: ἐξαιρεῖτε — καὶ — προτρέψετε, ut in oraculo ἄκρον λαβὲ καὶ μέσον ἔξεις, aut in alio, quod PHILIPPO datum esse narrant, et multi alii probatum longo usu retinent:

Ἀργυρέαις λόγχαισι μάχου καὶ πάντα κρατήσεις.
et quis non ita saepe loquitur?

In *Piscatore* 15, 27. καὶ σὲ ἀξιοῦμεν τιμωρήσειν ἡμῖν τὰ αἰσχίστα ὑβρισμένοις, recte cogitantibus αἰσχίστα displicebit, non αἰσχρὰ ὑβρις dicitur, non αἰσχρῶς ὑβρίζειν, quia non est cui opponatur καλὴ ὑβρις, neque ὑβρίζειν καλῶς. Restitue τὰ ἔσχατα ὑβρισμένοις. Ibid. § 38 ἀνατίθεται τὰ κατηγορούμενα est negligentius dictum, quam ut acuto Graeco excidere potuerit. Corrige τὰ κατηγορημένα. et § 41 καὶ παλάθην ἰσχάδων οὗτός γε προσεπιλήψεται, alienissimum est ab ea re ἐπιλαμβάνειν, hinc ΒΕΚΚΕΥΣ προσλήψεται de suo scripsit. Lenius est προσέτι λήψεται.

In ultima paragrapho *Piscatoris* verba sic sunt scribenda et disponenda, ut philosophorum aliquis dicat: ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπέναι δεήσει; μὴν ἐς τὴν Ἀκαδήμειαν ἢ ἐς τὴν Στοᾶν ἢ ἀπὸ τοῦ Λυκείου ποιησόμεθα τὴν ἀρχήν; et respondeat PARRHESIADIS: οὐδὲν διοίσει τοῦτο, πλὴν οἶδ' ἐγὼ κτέ.

Sensu vacuum est 16, 1 κλωπεύει ὁ γεννάδας παρελθών, interpretibus παρελθών videtur obiter significare: ipsi haec ἐν παρ-
ῳδῳ, non diligenter et accurate inspexerunt; pervulgato errore scriptum est pro περιελθών. In § 3 ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν ὡς ἐπιβιώναι δυνάμενος, aliud est ἀναβιώναι, aliud ἐπιβιώναι, illud est reviviscere, hoc *superstitem esse* ut § 8, itaque intelligentem lectorem offendet. Emenda ἔτι βιώναι. In § 10 ἐγγυητὰς ὑμῖν ἔτοιμος παρασχέσθαι τοῦ τάχους καὶ τῆς ἐπανόδου, satis diu particula καὶ ludificata lectores est, nunc tandem removeatur. Non est vocula, quae facilius irrepit quam καὶ, et passim expellenda est. In XENOPHONTIS *Hellenicis* II. III. 17 editur ἀποθησκόντων πολλῶν καὶ ἀδίκως, sentisne καὶ male abundare? In AESCHINE *de F. L.* p. 37, 41 ἐκέλευον ἡμᾶς τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας μεμνήσθαι καὶ τῶν τάφων [καὶ] τῶν προγόνων, importunam particulam tres optimi codd. omittunt, si cui forte in eo loco codicibus opus esse videbitur. In STOBÆI *Eclog. Phys.* II. p. 24. locus est ARCHYTAE: ταῦτα γὰρ δύο ἐντὶ καὶ οὐχ ἐν ὄνομα. Καὶ τί δὲ θέλω καὶ τοῦτο δεῖξαι, posterius καὶ omittunt codices, optime, nam legendum est, καὶ οὐχ ἔν. ὄνοματι δὲ θέλω κτέ. ubi ὄνοματι est *exemplo*. In FLORIL. XLHI. 94. HIPPODAMUS Pythagoreus dicit: τυραννίδος γὰρ οὐδεμία χρεῖα ταῖς πόλεσιν εἰ μὴ πω καὶ τὰς ὀλιγαρχίας ἐπὶ βραχύ, emenda αἰ μὴ ποκα. Peius laborat ECPHANTUS XLVIII. 64 cui redde οὐ κα εἶπε το πειθόμενος αὐτῷ pro οὐκ αἰέποτε. In § 15. ἡγούμην εἰς τὸ πρόσω ὄρων, neque hoc idem est atque βλέπων, et nihil hoc ad rem, si quis «ad anteriora prospicit» ut vertunt. In ΟΡΩΝ latet ΘΕΩΝ, θέων, quod boni et strenui ducis est. Quod mox sequitur τὰ πράγματα ἐς τὸ ἔμπαλιν ἀνατετραμμένα, sive quod BEKKERUS revocavit: ἐς τοῦμπαλιν ἀνετραμμένα, neutrum satisfacit: ἀνατρέπειν est τᾶν κάτω ποιεῖν cum calamitatis et exitii significatione, evertere, pervertere quod stabat vel florebat: ἀνατρέπειν τράπεζαν, σῆλην, οἶκον, σκάφος, ἀρχήν, τὰ πράγματα, τὴν πόλιν, similia: ἀνασρέφειν significat τὰ ἐντὸς ποιεῖν ἐκτός sine malo aut detrimento, ut si

quis *pallium vertit*: utrumque ab hoc loco alienum est. Quod requiritur in *contrarium* *vertere* est ἀντιστρέφειν; itaque restitue ἀντετραμμένα. Passim in libris τετραμμένος et ἐτραμμένος permiscetur, ut λαβεῖν et βαλεῖν, καθεῖναι et καταθεῖναι, similiter ἀνατετραμμένος, ἀντετραμμένος, ἀντετραμμένος. Quia haec certo discrimine inter se distincta sunt facillima est optio, si librariorum audebis contemnere. Confusa haec sunt 8, 10, 2. 10, 6, 2. 18, 1 et 19, 10, ubi repones quod necessarium esse videbis. Contra ἀντιστρέφας irrepserat 45, 10. ἀντιστρέφας τὸ τριβώνιον ὡς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γένοιτο ἢ ἀναβολή, ubi duo optimi codd. A G dederunt ἀνατρέφας, quod vel sine libris restitui debebat.

Nemo facile intelliget quid sit quod legitur 17, 17. ἐπειδὴν δὲ πατηθῇ πολλάκις (τὰ ὑποδήματα) καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἀναπλασθῇ ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἐρρίφεται, nisi qui reperire poterit quid sit ὁ πηλὸς ἀναπλάσσει τὰ ὑποδήματα. Statim in mentem venit verbi ἀναπλησθῆναι. ἀναπίμπλασθαι, quod ut ἀνάπλεως cum sordibus et immunditiis coniungitur, ut *plenus pulveris, cruoris, araneorum, squaloris*, ut contraria sint ἀνάπλεως et καθαρός, ἀναπίμπλασθαι et καθαρεύειν, vide RUTHENIUM ad TIMAEUM p. 31. Proprie dixit LUCIANUS 5, 2. ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου et hoc loco dixerat καὶ τοῦ πηλοῦ ἀναπλησθῇ, quod ipsum est adscriptum in margine Aldinae a viro docto, qui acutius cernebat quam omnium codicum librarii, quem tamen nemo vidit rem acu tetigisse.

Quo sensu putabimus καὶ esse additum 20, 34. μέχρι δὲ τινὰ γυναῖκα ξένην τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι. quantillum erat corrigere κατεπειν indicium fecisse. Ibid. § 52. ὁδοὶ πολλαὶ εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίαν ἐκάστη καὶ ἀρετὴν ἀγειν φάσκουσαι, ἡ δὲ ἀληθὴς ἐν αὐταῖς ἀδελος, quam absurdum sit φάσκουσαι si cui demonstrare vellem iniuriam ei facerem. Ecquis est tam obtuso ingenio ut hoc non statim admonitus sentiat? una tantum est emendandi via, ut δοκοῦσαι rescribatur. Quam viam nunc § 69. σύντομόν τινὰ καὶ ἀρίστην dixisse videtur, eam ipse, opinor, ῥάστην dixerat. Qui se vident oleum et operam perdidisse non dicunt quod nunc § 71. legitur ἀπολείται μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη καὶ ὁ κάματος ὁ πολὺς, sed ἀπόλωλεν et statim male editur οὐ μόνος ἔξω μένεις — ἀλλὰ πάντες pro οὐ σὺ μόνος et § 74.

σκοπεῖν εἴπερ δεκτέα pro εἰ παραδεκτέα. Quod etiamnunc pervulgatum est dicere § 82. περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς εἰς διδασκάλου, καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται ἀλλ' οὖν Φαῦλον οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένοντες, omnes diceremus οἱ καὶ μένοντες et sic LUCIANUM quoque dixisse μένοντες indicio est, quod nunc pro ὄντες positum est: praeterea lege καὶ γὰρ μηδέπω et Φαῦλόν γ' οὐδέν. Quis non rideret si quem in circulo audiret id dicentem, quod legitur 21, 1. ὁ Ἡρόδοτος ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν ὅπως ἂν τάχιστα περιβόητος γένοιτο καὶ αὐτὸς καὶ τὰ συγγράμματα, hoc est quod ISOGRATES dicit τὸν Φειδίαν κοροπλάθον καλεῖν, SOLANUS optime συγγράμματα restituit, sed nemo accepit.

Quo iure aut more dictum est 24, 5. πᾶσαν ἂν ἴδοις τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων? Interpres: »*omnem videas Athenarum urbem*,» tam male Graece quam Latine dictum. Rescribe Ἀθηναίων. Est in codd. compendiolum, quo, Ἀθῆναι, Ἀθήνησιν, Ἀθηναῖοι caeterique casus omnes significantur. Certa optio est intelligentibus et hoc agentibus, non istis vix singula vocabula capientibus.

Δέσποιν' ἀπασῶν πότνι' Ἀθηναίων πόλι.

est apud Comicum in DIONIS CHRYSOSTOMI orat. 64. p. 596. (ubi mox emenda οἱ γε λοιμώττουσι pro λιμώττουσι). Sic omnes, et hinc ἐν τῇ Κεχηνναίων πόλει lusit ille. In PLATONIS Gorgia p. 445 E τὰ τεῖχη τῶν Ἀθηναίων duo ultima delenda sunt. Exigua lineola sarciet damnum, quod accepit locus 25, 4. in mentione τῶν Φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγραφεῖ ἐνεῖσιν. dicuntur Φροντίδες rebus ἐνεῖναι, homines ἔχουσι Φροντίδας. Scriptum erat CΤΓΓΡΑΦΕῖ i. e. συγγράφειν, quod ex nonnullis libris perperam LACOMITZ mutavit, bene BEKKERUS revocavit. In § 15. pro τὰ αὐτοῦ ἐκείνου corrige τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ et § 32. τὰ ἀξιοθέατα pro ἀξιώματα. Quod in § 42. τέλος τῆς ἰσορίας esse dicitur ὡς εἴποτε καὶ αὐθις τὰ ὅμοια καταλάβοι ἔχοιεν πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες εὖ χρῆσθαι τοῖς ἐν ποσίν ita verum erit e recte dictum si προγεγραμμένα emendabis in προγεγενημένα. Bonus historicus debet esse (§ 47), ut verum dispiciat in re incerta, σοφαστικός τις καὶ συνθετικός τοῦ πιθανωτέρου. Idem est boni Critici officium, itaque diligenter audiendum, quid praecipiat, at equidem non assequor quid sit in re dubia τὸ

πιθανώτερον συντιθέναι. Interpres *argumentis elicere* posuit suo arbitrato. Expunge unam litterulam et prudens consilium exhibit, debet esse *συνετικός τοῦ πιθανωτέρου* et hoc mihi concedet quicumque et ipse potest τοῦ πιθανωτέρου συνιέναι. At, dixerit aliquis, *συνετικός* nusquam mihi lectum est et vereor ut fuerit in usu. Non est haec magna difficultas: talia sibi quisque pro re nata fingit, parata materia est, analogia certa et in huiusmodi adiectivis cuilibet permissa. Ecquem putas ARISTOPHANEM auctorem habuisse, quo diceret in *Equitibus* vs. 1378:

συνερκτικός γάρ ἐστι καὶ περαντικός
καὶ γνωμοτυπικός καὶ σαφής καὶ κρουστικός
καταληπτικός τ' ἄριστα τοῦ βορυβητικοῦ.

— οὐκ οὖν καταδακτυλικὸς σὺ τοῦ λαλητικοῦ.

at comicus est, inquires, et solent τὰ τοιαῦτα πάλειν, hic omnia serio aguntur et iocandi non est locus. Dabo igitur alium locum ipsius LUCIANI, in quo iterum ipse fingit adiectivum huiusmodi. Volebat dicere 33, 36. posse saltandi perfectum artificium τὰ ἐννοηθέντα ἐξαγορεύειν καὶ τὰ φανῇ σαφηνίζειν, dixit ἡ δρχησίς ἐστι τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτική καὶ τῶν ἀφανῶν σαφηνιστική idque philosophus dicit totus ad gravitatem compositus. Nemo umquam vidit aut legit ἐξαγορευτικός, nisi hoc uno loco, sed subiecit LUCIANO analogia certa, qua utebantur omnes suo arbitrato, quamquam non omnes eleganter aut venuste. Est aliquid inter PLATONEM in *Sophista* permulta huiusmodi nova fingentem et TZETZEN passim talia effutientem; *συνετικός* intelligentibus PLATONE quam TZETZE videbitur dignius.

Vocula negligenter addita corrumpit locum 32, 4. μή με νομίσης ἐφ' ὅβρει ταῦτα τοῦ Πυθαγόρου λέγειν ἢ συνάπτειν πειρώμενον αὐτοὺς κτέ. qui haec volet intelligere particulam ἢ expungat et nihil supererit molestiae.

In *Lexiphane* 34, 7. commemorantur pocula εὐρυχανδῆ τε καὶ ἄλλα εὐσομα, quae sint εὐσομα ποτήρια difficile dictu est, quia nec sunt nec fuerunt. Repone σύσομα, quae opponuntur τοῖς εὐρυχανδέσι: neque magis notum est μερμέριον κακόν § 11. notissimum est Τερμέριον κακόν. vid. PLUTARCH. in *Thesio* XI. Vitiosae scripturae imposuere RUHNKENIO ad TIMAEUM p. 178. In praecedentibus ridicule dicitur pater ipse filiam eo die nupturam καλλύνειν; non est hoc virile officium, nedum patris: pro καὶ

ἤδη ἐκάλλυνεν αὐτὴν scribe ἐκάλλυνον. In § 14. ἡδίων ἂν εὐζω-
 ροτέρῃ ὑποπυκνάζοιμι, nihili est ὑποπυκνάζειν. XENOPHONTIS io-
 cus Symp. II. 16. Atticistas in errorem induxit. Attici dictum
 est: ἦν δ' ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἐπιψεκάζωσιν, hinc
 Atticistae ὑποψεκάζειν pro ὑποπίνειν effinxerunt, vid. POLLUCEM
 VI. 19 et 30. hinc *Lexiphanes* πυκνὰ ὑποψεκάζοιμι videtur ar-
 ripuisse. Abundat iterum inepte vocula ἡ § 17. δοκεῖς δέ μοι
 μήτε φίλον τινὰ ἢ οἰκεῖον ἢ εὖνουν ἔχειν, corrige sodes ἢ οἰκεῖον
 εὖνουν, multi sunt οἰκεῖοι μὲν, εὖνοι δ' οὐ, neque dici potest
 ἔχω εὖνουν τινά. In sequenti dialogo 35, 3. μυρία κατὰ τὸν
 ἐνιαυτὸν, ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις, emenda ἐφ' ᾧ τε συνεῖναι,
 ut Graeci omnes loquuntur. In vita *Demonactis* 57, 1. ὅσα ἡ
 λησὰς αἰρων ἔπραξεν ἡ ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, nihil est λησὰς αἰ-
 ρων: dicebant Graeci eo sensu, quem locus postulat, καθαίρειν
 λησὰς, ληστήρια, λησικά, et quaelibet huiusmodi pestis si ex-
 scinditur καθαίρεσθαι dicitur, unde κάθαρμα est natum. Hinc
 obiter purgare mendo PLATONEM licet in *Menexeno* p. 241 D.
 τοῖς τῶν προτέρων ἔργοις τέλος τῆς σωτηρίας ἐπέθεσαν ἀνακαθη-
 ράμενοι καὶ ἐξελάσαντες πᾶν τὸ βαρβαρικὸν ἐκ τῆς θαλάττης,
 verbum acerrimum ἀνακαθηράμενοι non fert languidum et iners
 καὶ ἐξελάσαντες sibi a mala manu appensum. Peius etiam THU-
 CYDIDEM mulcarunt librarii in eodem argumento I. 4. Μίνως τῶν
 Κυκλάδων νήσων ἤρξε — τό τε λησικὸν ὡς εἰκὸς καθήρει ἐκ τῆς
 θαλάττης, quis non videt veram scripturam hanc emergere
 ἐκάθρεν ἐκ τῆς θαλάττης? Quae apud LUCIANUM praecedunt ἡ
 ὑπαιθρος δίαίτα καὶ ἡ ἐπίπονος εὐνή adhuc omnes frustra exer-
 cuerunt, ἡ ἐπὶ πῶας εὐνή (quod DINDORFIUS recepit) mollior est
 quam ut in tam duro corpore aliquid habeat admirationis: in
 ΕΠΙΠΟΝΟC suspicor ΕΠΗΙΟΝΟC, ἐπ' ἡόνος, latere. In § 11.
 οὔτε θύων ᾤφθη πῶποτε οὐτ' ἐμυθή μοῖνος ἀπάντων ταῖς Ἑλευ-
 σινίαις, tenemus interpolatorem. Nemo dicebat τὰς Ἑλευσινίας
 aut μυεῖσθαι ταῖς Ἑλευσινίαις, dicebant omnes τὸ θεῶ, μυεῖσθαι
 τοῖν θεοῖν, τὰ τοῖν θεοῖν μυστήρια, deinde μυεῖσθαι τὰ μέγала, τὰ
 μικρά. Graeculi coeperunt dicere τὰ Ἑλευσίνια μυεῖσθαι. Certa
 fraus deprensa est 16, 22. ἐτελέσθης γάρ, ᾧ Κυνίσκε, τὰ Ἑλευ-
 σίνια δῆλον ὅτι, ubi in aliis est δηλονότι τὰ Ἑλευσίνια, in aliis
 τὰ Ἑλευσίνια δηλονότι et ne sic quidem additamentum lectoris
 agnoscunt. Eodem modo in *Demonacte* expunge ταῖς Ἑλευσι-

νλαις. Si quis *Athenis Atticis* dicitur *μόνος ἀπάντων οὐ μυηθῆναι* nihil amplius desideramus. In § 14 verba stolidi iactatoris in hunc modum sunt constituenda: *ἂν Ἀριστοτέλης με καλῇ, ἐπὶ τὸ Λύκειον ἔφομαι. ἂν Πλάτων, ἐπὶ τὴν Ἀκαδήμειαν ἀφίξομαι. ἂν Ζήνων, ἐν τῇ Ποικίλῃ διατρίψω. ἂν Πυθαγόρας, σιωπήσομαι.* In § 16. *ἑβδὼν ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἵεναι. ὁ δὲ Δημῶναξ· μηδαμῶς, ἔφη, ὦ ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἱατρὸν*, ne ineptiant acuti *Attici*, corrige *ἑβδὼν πρὸς τὸν ἀνθύπατον ἵεναι*: medicus *arcessi* poterat, Proconsul non item. In § 43. *ἐρομένου δέ τινος· ὅποῖα νομίζεις τὰ ἐν ἄδου*; turpe vitium pro *νομίζει*. In *Amoribus* 38, 5. *πᾶσαν οὖν ἐπιτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκποδῶν ἀποθέμενος* de certa coniectura reponi poterat *ὑποτιμήσεως*, nisi plerique omnes Codices hanc ipsam necessariam lectionem servarent. Non est recepta quia non est intellecta: *ὑποτιμᾶσθαι* apud Graeculos est *excusare*, et *ὑποτίμσεις excusatio*, vid. Intt. ad *Hesychium* v. *ὑποτιμήσεως*: *προφάσεως*. § 12. *ἄμπελοι πυκνοῖς κατήρτηντο βότρυσιν*, intelligi non potest, sed *κατήρτυντο* verum est, ut *συγκραθέν* pro *σύγκρατον* et *ἰλαρὰ κλίσια* pro *ἰλαρὰ κλισίαι*, denique ὁ *χωριτικὸς ὄχλος* pro *πολιτικὸς* (ut supra 11 *εὐχειρίας* pro *εὐχερείας*) occupavit *Βεκκερὺς*. Periiit scitum proverbium § 27. *πλέον, ὥς Φασιν, οὐδὲν ἂν ὀχλήσειας, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἡτίσουσιν.* *Βεκκερὺς* suam correctiunculam recepit *οὐδὲν ἐνοχλήσεως*, at non vidisti ὅτι *Τὸ φάρμακόν σου τὴν νόσον μείζω ποιεῖ*. Verum esse arbitror *πλέον οὐδὲν ἀνοχλησίας*, quod apertum est et rei optime convenit. In § 34 dicitur humanum genus in rerum principio habitasse *σπῆλυγγας ὀρῶν ἢ παλαιῶν ῥιζῶν ἢ φυτῶν αὖτα κοιλώματα*, satis in hoc genere philosophis ludere datum est, ut manifesto absurdis sit abstinendum. *Arbores* dici palam est: itaque e *φυτῶν* facile *φηγῶν* eruas: res ipsa magis quam litterarum vestigia ducit ad *παλαιῶν δρυῶν ἢ φηγῶν αὖτα κοιλώματα*.

Diversitas quaedam scripturae est in codd. solemnns, quam si semel recte animadverteris multos errores inde susceptos nullo negotio corriges. In § 40. editur *δεῖ δὲ τῶν νέων ἐρᾶν, ὥς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι πατρὸς ὕπνου ἐκοιμήθη*. Reponunt docti homines *ὑπὸ μιᾷ χλανίδι* ex § 54 *ὑπὸ μίαν χλανίδα κλιθεῖς* idque, opinor, verum est. Solent autem *χλαμύς* et *χλανίς* scribarum socordia inter se permutari sic

ut saepius ubi *χλανίς* necessarium est *χλαμύς* inepte legatur, rarissime *χλανίς* occurrat, ubi *paludamentum* vel *sagum* appareat dici oportere. Confunduntur haec in *Timone* 5, 38. ubi ἀντὶ μαλακῆς *χλανίδος* est in duobus libris, caeteri omnes per inepte ἀντὶ μαλακῆς *χλαμύδος* exhibent. In *PLUTARCHI* vita *Catonis minoris* cap. 13. εἶδε περὶ τὰς πύλας ἔξω πλῆθος ἀνθρώπων —, ἐν οἷς ἔφηβοι μὲν χωρὶς ἐν *χλαμύσι* καὶ παῖδες ἐτέρωθι κοσμίως εἰσῆκεσαν, omnia erant ad laetitiam et festivitatem comparata et stabant, credo, ἔφηβοι μὲν χωρὶς ἐν *χλανίσσι* καὶ παῖδες ἐτέρωθεν (sic leg.) κοσμίως. In praecedenti vita *Phocionis* cap. 20 severe *Phocion* luxuria et mollitie diffluentem *DEMADEM* sic carpit: πάνυ γοῦν πρέψειεν ἂν σοὶ μύρου τοσοῦτον ὄζοντι καὶ *χλαμύδα* τοιαύτην φοροῦντι συμβουλευεῖν Ἀθηναίοις περὶ Φιδιτίων καὶ τὸν *Λυκοῦργον* ἐπαινεῖν, inepte dictum erit donec *χλανίδα* τοιαύτην receperis, quemadmodum *AESCHINES* *DEMOSTHENI* cultum corporis nimis accuratum nitidum venustumque exprobrans ei τὰ κομψὰ ταῦτα *χλανίσκια* exprobrat in *Timarchea* p. 18, 30. Tertium inolevit vitium idem in vita *Antonii* cap. 34. *Πτολεμαῖον* δὲ προήγαγε κρηπίσι καὶ *χλαμύδι* καὶ καυσίᾳ διαδηματοφόρῳ κεκοσμημένον, non satis convenit paludamento cum *crepidis*, quae *χλανίδι* melius consociantur. Videbis semel et iterum *χλαμύς* et *χλανίς* confusa apud *LUCIANUM* 38. § 44 et 49 et saepius apud alios. Repone deinde § 39. αἷσχιον νομιεῖ θηρίον, noli retinere § 47. absurdam scripturam πέπλου εὐπῆκτους ὑφάς pro εὐπήνους, corrige § 50 παρείκατε pro παρήκατε et in § 53. restitue ex *EURIPIDIS Oresle* 14.

καίτοι τί τᾶρρητ' ἀναμετρήσασθαι με δεῖ;

In *Imaginibus* 39, 7. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὃ Ἀπελλῆς δειξάτω κατὰ τὴν Πακάτην μάλισα, memoriam servat et nomen ipsum formosissimae mulieris *AEILIANUS* V. H. XII. 34. Ἀπελλῆς ἦρα τῆς Ἀλεξάνδρου παλλακῆς, ἥπερ ὄνομα ἦν Παγκάση, τὸ δὲ γένος *Λαρισαία* ἦν, ubi *KUHNIUS* et *PERIZONIUS* admonuere rescribendum in *LUCIANO* κατὰ τὴν Παγκάσην sed nemo obtemperavit.

In *Toxari*, suavissimo libello, vitium est 41, 9. ὅτι δὲ οἱ φίλοι Σκύθαι πολὺ πιστότεροι τῶν Ἑλλήνων φίλων εἰσίν, paulo etiam peius *BEKKERUS* fecit, qui recepit οἱ φίλοι οἱ Σκύθαι. dixit *LUCIANUS* idem, quod unusquisque nostrum in tali re dixisset: οἱ Σκύθαι πολὺ πιστότεροι τῶν Ἑλλήνων φίλοι εἰσίν, et mox πρὸς

θεῶν τῶν Ἑλληνίων non Ἑλλήνων. Quod ibid. legitur § 27 ἀνεπεπλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον, id nemo mortalium aut fecit aut faciet, sed omnes ἀνὰ τὸν Νεῖλον solebant et solent, qui visunt MEMMONIS statuari et pyramides. Idem plane vitium apparet § 6, 2 ἔδει γὰρ ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἑριδανόν, emenda ἀνὰ τὸν Ἑριδανόν. In § 34 lege οὔτε γὰρ αὐτὸς δεῖσθαι τῶν χρημάτων ἔς' ἂν ὁ αὐτὸς ἦ, ὅσπερ ἐστίν, quo facto videbis ultro excidere supposita ἀρκεῖσθαι ὀλίγοις δυνάμενος. In § 36. παῖδιὰ τὰ ὑμέτερὰ ἐστὶ παρὰ τὰ Σκυθικὰ ἐξετάζεσθαι, vitium est in ultimo vocabulo, poterat scripsisse ἐξετασθέντα, poterat omnino omittere verbum inutile, ἐξετάζεσθαι scribere non potuit. ibid. ὡς βεβαιότατα συντιθέμεθα τὰς Φιλίας, quia quis τὴν Φιλίαν συντίθεται βεβαίαν non βεβαίως, corrige ὡς βεβαιότατας. Saepe sic peccatur et contra, ut in PLUTARCHI *Pericle* cap. 10. δοκεῖ Περικλῆς ἐρρωμενέσστην μάχην ἐκείνην ἀγωνίσασθαι, manifesto errore scribitur. Bene habet *Iliad.* Z. 185:

καρτίστην δὲ τήνγε μάχην Φάτο δύμεναι ἀνδρῶν.

quia dicitur μάχη καρτερὰ, at ἐρρωμένη μάχη non dicitur sed μάχεσθαι ἐρρωμένως. Restitue igitur ἐρρωμενέστατα τὴν μάχην ἐκείνην ἀγωνίσασθαι.

Simillima labes deturpat locum PLUTARCHI in *Aralo* cap. 17. ἡ δὲ Ἀντιγόνου σπουδὴ περὶ αὐτὸν οὐδὲν ἀπέλειπε (scrib. ἀπέλειπε) πάθει τῶν ἐμμανεστάτων ἐρώτων, quem locum ita corrigam ut MENANDRO laboranti prius subveniam, deinde MENANDER in integrum restitutus PLUTARCHO salutarem opem ferat. MENANDRI fragmentum est τοῦ Μισουμένου servatum apud PLUTARCHUM de amore divitiarum p. 525. A.

παρ' ἐμοὶ γὰρ ἐστὶν ἔνδον, ἔξέστιν δέ μοι

καὶ βούλομαι τοῦτ', οὐ ποιω δέ.

PLUTARCHI locus, unde haec sumta sunt, editur in hunc modum: ἀλλ' ἐν τοῖς Θρασωνίδου κατοῖς ἐστίν·

παρ' ἐμοὶ γὰρ ἐστὶν ἔνδον, ἔξέστιν δέ μοι

καὶ βούλομαι τοῦτ'

(ὡς ἂν ἐμμανέστατα ἐρῶν τις)

οὐ ποιω δέ.

Refide MENANDRO sua:

καὶ βούλομαι τοῦτ', ὡς ἂν ἐμμανέστατα
ἐρῶν τις, οὐ ποιω δέ.

et PLUTARCHO οὐδὲν ἀπέλειπε πάθει τῶν ἐμμανέστατα ἐρώντων. Multa sunt adverbia, quae librarii sequiores constanti errore substituunt adiectivis, quae certus veterum usus postulat. Ex eo numero sunt αὐτομάτως, ἀσμένως, ἀκρίτως, quae passim in libris occurrunt aut omnibus aut plurimis pro αὐτόματος, ἄσμενος et ἀκρίτους, quamquam illa duo linguae usum violant, hoc sententiam quoque absurdam facit. Redde αὐτόματος pro αὐτομάτως HERODOTO I. 180. et in simili re aliis; ἀσμένους pro ἄσμένως THUCYDIDI IV. 21 et saepius aliis; ἀκρίτως ubicumque superest eodem iure emenda, quo multi multis locis dudum emendarunt, ut in DEMOSTHENE p. 212, 22. In *Asiocho* inepte editur p. 368. Ε. κατεχειροτόνησαν τῶν ἀνδρῶν ἄκριτον θάνατον pro ἀκρίτων. In *LYSIAE* fragmento 36 (e *STOBÆI Floril.* XLVI. 110) οὐδὲν ἂν ἔδει τοὺς Φεύγοντας ἀπολογεῖσθαι ἀλλ' ἀκριτὶ ἀποθνήσκειν genuinum est ἀκρίτους. Eadem est ratio in ἐκῶν et ἄκων, quorum adverbii veteres non utuntur, et de ἐκόντως quidem et ἐκοντί damnandis nemo repugnat, at ἀκόντως, quamquam eius eadem causa est, in civitate retinere volunt ob testium quorundam corruptorum fidem. Testimonium XENOPHONTI denuntiatur in *Hellen.* IV. viii. 5. οἱ μὲν δὴ — οὐκ ἀκόντως ἀλλὰ προθύμως ἐπέσθην, qui incorruptus dixerat οὐκ ἄκοντες ἐπέσθην: additamentum est ἀλλὰ προθύμως ex eo genere, cuius plurima libros Xenophonteos, quos omnes neque vetustos neque bonae notae habemus, obsident. Turpissimum est V. iv. 35. καὶ ἠνίασε μὲν εἰς τὰ ἔσχατα Ἀρχίδαμον, ὥς δ' ὑπέσχετο οὐ κατήσχυεν [ἀλλὰ μᾶλλον ἐκόσμησεν]. Nae non intellexit quomodo οὐ κατήσχυεν *Allici* dicant qui isto additamento opus esse credidit. Adiiciam, quia plane gemellum est, ISOCRATIS τοῦ καλλιεποῦς locum eadem labe affectum in *Phælippro* § 148. τὸ τρόπαιον τὸ μὲν κατ' ἐκείνων ὑπὸ τῶν βαρβάρων γαθὲν ἀγαπῶσι καὶ θεωροῦσι, τὰ δ' ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατὰ τῶν ἄλλων οὐκ ἐπαινοῦσιν [ἀλλ' ἀηδῶς ὀρῶσιν], quicumque meminit quo sensu urbani *Allici* dicere soleant οὐκ ἐπαινῶ, in quo verbi lenitas non tollit acrimoniam animi offensi et irati, malet ἀλλ' ἀηδῶς ὀρῶσιν iis relinquere, qui id non sentiant. Οὐκ ἐπαινεῖν eodem more *Atheniensium* ὑποκοριζομένων positum pro μέμφεσθαι et ἐγκχεῖν leve vitium concepit in *Hellenicis* VI, iii, 1. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐκπεπωκότας μὲν ὀρῶντες ἐκ τῆς

Βοιωτίας Πλαταιέας (scrib. Πλαταιᾶς) καὶ καταπεφευγότας πρὸς αὐτούς, ἱκετεύοντας δὲ Θεσπιέας (Θεσπιᾶς) μὴ σφᾶς περιιδεῖν ἀπόλιδας γενομένους οὐκέτι ἐπῆνουν τοὺς Θηβαίους, pueriliter dictum in tantis iniuriis et, ut *Atheniensibus* quidem videbatur, nefariis sceleribus, *Thebanos non ut antea laudabant*; ἔτι ex ἐπινatum est et verum est οὐκ ἐπῆνουν, quibus verbis specie lenioribus tamen animi offensio et querelae bene significantur. Eleganter et modeste Aeschines in *Ctesiphontem* § 234 ὅτι ἐπὶ τῶν νῦν καιρῶν οἱ πολλοὶ τοῖς ὀλίγοις προῖσθε τὰ τῆς δημοκρατίας ἰσχυρὰ οὐκ ἐπαινῶ, in quo opprobrii vehementia verborum lenitate mollitur. Irata *Lysistrata* vs. 70 verbis clementer dicit:

οὐκ ἐπαινῶ, Μυρρίνη,

ἤκουσαν ἄρτι περὶ τοιοῦτου πράγματος.

ex his facile est emendare locum in Xenophontis *Memorabilibus* II. vi. 36 ἔφη γὰρ τὰς ἀγαθὰς προμνηστρίδας (scribe προμνηστρίας) μετὰ μὲν ἀληθείας τὰ γὰρ ἀγαθὰ διαγγελλούσας δεινὰς εἶναι συνάγειν ἀνθρώπους εἰς κηδεῖαν, ψευδομένας δ' οὐκ ἐθέλειν ἐπαινεῖν. Dixerat Aspasia ψευδομένας δ' οὐκ ἐπαινῶ, urbane et scite pro βδελύττομαι καὶ μισῶ, et expuncto ἐθέλειν in Xenophonte legendum est ψευδομένας δ' οὐκ ἐπαινεῖν. Revertor ad ἀκόντως, cui secundus testis Plato producitur, qui in *Protagora* dixerit p. 333 B. ὡμολόγησε καὶ μάλ' ἀκόντως, at nihil causae dices quamobrem, qui tam saepe ἄκων ex perpetuo omnium usu scripserit, semel aliter quam caeteri omnes in huiusmodi re maluerit scribere. Idem cadit in locum *Hippias minoris* p. 374 E. τὰς μὲν ἀκόντως — τὰς δὲ ἐκουσίως, qui ad fastidium usque in eo dialogo ἄκων et ἐκὼν componit et ἀκουσίως et ἐκουσίως, eum credemus semel id posuisse, quod nunc duobus tantum locis in omnibus *Atheniensium* libris legatur. In Thucydidis libro IV. cap. 19. πεφύκασι τοῖς ἐκουσίως ἐνδοῦσιν ἀνθησῶσθαι Grammaticus in Bekkeri *Anecd.* I. p. 126. ἐκοῦσιν ἐνδοῦσιν affert, quod rectius dictum est sed iniucundum accidit ad aures. Multi sunt loci ubi adiectiva adverbiorum locum obtinent propter scribendi compendia negligenter ab indoctis expleta, quae res frequentissima est in comparativorum et superlativorum formis, quia περιφανέστερος, ἀθυμότερος, βεβαιότερος, καταδεέστερος, εὐθαρσέστερος et similia omnia ita

scribi solent ut pro -τερος et -τατος tantum τρ et ττ praecedenti litterae suprascribantur, itaque lector ex ipsa sententia supplet, quod quisque locus postulat, nam omnes casus et numeri et genera in ea scriptura continentur. Quia seriores librarii in ea re supina negligentia et turpi inscitia versati sunt, nobis est integrum vetera compendia revocare et melius explere. Expeditum hoc negotium est quia non vidi umquam unum locum, in quo anceps et ambigua esset optio. Una tantum forma vera et necessaria est intelligentibus certe quod legant et bene Graece scientibus. Dabo exempla quaedam. In *Hellenicis* III. i. 18. ἀχθομένου δὲ τοῦ Δερκυλίδου καὶ νομίζοντος ἀθυμοτέραν καὶ τὴν προσβολὴν ἔσεσθαι, dabitur mihi, credo, ipsam προσβολὴν non posse ἀθυμον dici et in ἀθυμῷ aliud quid latere. Qui meminit quam saepe καὶ et πρὸς fuerint confusa supplebit νομίζοντος ἀθυμοτέρους πρὸς τὴν προσβολὴν ἔσεσθαι, ut in *Anabasi* I. iv. 9. εἴ τις καὶ ἀθυμότερος ἦν πρὸς τὴν ἀνάβασιν et alibi, sicuti et ἀθύμως ἔχειν πρὸς τι dicitur. In *Hellenicis* VII. i. 9 editur πρὸς τούτους εἰκὸς τοὺς συμμάχους εὐθαρσεῶς προσιέναι, viliose, namque Graecum est προσέρχομαι θαρρῶν, sed non εὐθαρσής sed εὐθαρσῶς. Itaque in εὐθαρσεῶς inerat εὐθαρσέστατα. Similiter VII. iii. 8. προδότης γε μὴν τίς ἂν περιφανέστερος Εὐφρονος εἴη; quia non dicitur προδότης ἐς περιφανήs sed περιφανῶς, quo exemplo et CICERO dixit in *Verrina* I. 7, 20. aperte iam et perspicue nulla esse iudicia, et saepe Attici, apparet in περιφανέσ inesse περιφανέστερον. Apud ISOCRATEM πρὸς Δημόνικον § 36 ὥς σοι συμβήσεται τὴν παρ' ἐκείνων εὐνοίαν βεβαιοτέραν ἔχειν, quia non dicitur ἔχω βέβαιόν τι sed βεβαίως necessarium est βεβαιότερον. Eadem opera in ISAEI *Orat.* I. § 22 μέλλοντες τὴν οὐσίαν ἔξειν βεβαιοτέραν adverbium repone comparato loco in *Orat.* VI. § 30. εἰ δὲ ἀποδόμενός τι τῶν ὄντων ἀργύριον καταλίποι τοῦτο βεβαίως ἔξειν αὐτούς. Contra rectissime dicitur ἔχειν τινὰ βέβαιον φίλον, σύμμαχον, ἐραστήν, ut in *Lysistrata* vs. 1017:

ἔξδν, ὃ πονηρέ, σοι βέβαιον ἔμ' ἔχειν φίλῃν.

In ISOCRATIS *Nicocle* § 17. ἦν καὶ τὴν φύσιν καταδεεσθῆσαν ἔχωσιν perperam dicitur. Graece dicitur καταδεῶς ἔχω et κατα-

δεύτερον τὸ σῶμα, τὴν ψυχὴν, τὴν οὐσίαν, τὴν φύσιν, idque reponendum est, sed forma Isocratea καταδεεστέρως, quales formas cum ἔχειν, διατιθέναι, et διακεῖσθαι iungere amant qui nitidissime scribunt. Copiam harum formarum collegit ΜΑΤΘΙΑΣ in *Grammat. Ampliss.* § 262. quibus unam addam, ut SOPHOCLES fragmento misere habito salutem asseram. Exstat in STOBÆI *Florilegio* XX. 32:

ἄνους ἐκεῖνος, αἱ δ' ἀνούστεραι ἔτι
ἐκεῖνον ἡμύναντο καρτερόν.

restituē:

ἄνους ἐκεῖνος, αἱ δ' ἀνούστερως ἔτι
ἐκεῖνον ἡμύναντο [πρὸς τὸ] καρτερόν.

Eodem exemplo apud ANTIPHONTEM de caede Herodis § 18. ubi vulgatur προθυμότερους ἔχειν corrigendum est προθυμότερως, quia sensus est προθυμότερους εἶναι. Manifestior etiam res est in talibus, quale est apud THUCYDIDEM VIII. 45. ἵνα μὴ οἱ ναῦται τὰ σώματα χεῖρω ἔχωσι δαπανῶντες ἐς τοιαῦτα, ἀφ' ὧν ἡ ἀσθένεια ξυμβαίνει, quis nescit dici κακῶς ἔχω τὸ σῶμα et εὖ ἔχω, non κακόν et ἀγαθόν? Itaque rescribe χεῖρον et expuncto articulo ἀφ' ὧν ἀσθένεια. Eadem inepte confusa videbis in ISOCRATIS oratione de Pace § 125 ὑπομένομεν τὸν δῆμον χεῖρω πράττοντα τῶν ταῖς ὀλιγαρχίαις δουλεύοντων, quis ferat dicentem πράττω κακά pro κακῶς, aut ἀγαθά pro εὖ, aut καλὰ pro καλῶς, aut μέτρια pro μετρίως? Tandem χεῖρον Urbinas attulit. Dicitur πράττω καλόν τι pro καλῶς, et ἀγαθόν τι vel χρηστόν τι pro εὖ. Satis mirari non possum, quomodo BERGKIUS in Pace vs. 215 retinere potuerit immanem barbarismum:

εἰ δ' αὖ τι πράξαιντ' ἀγαθὸν ἀπτικωνικοί.

pro πράξαιτ' ut ad ipsos Ἀλλίcos repente oratio convertatur, quod facetum et lepidum est et optime constabit, si vs. 217 pro:

ἐλέγετ' ἂν ὑμεῖς εὐθύς· ἐξαπατῶμεθα,

ubi ὑμεῖς incongruum est, legetur:

ἐλέγετ' ἂν εὐθύς· ἄνδρες, ἐξαπατῶμεθα.

caelerum πράττομαι ἀγαθόν τι, ut πράττομαι εὖ, non minus bellum est, quam DATIDIS χαίρομαι, quem suaviter rident omnes.

Facile est in ISOCRATIS Panathenæico § 130 in verbis οὐκ ἔχω τίνας ἐπαινούς εἰπὼν ἀξίους ἂν εἶην εἰρηκῶς τῆς ἐκείνων διανοίας

videre ἀξιους nihil esse, ἀξίως requiri, et in HERODOTO III. 45 τὰ τέκνα καὶ τὰς γυναῖκας ἐς τοὺς νεωσοίκους συνειλήσας εἶχε ἐτοίμους ὑποπρῆσαι numquam te expedies aut HERODOTUM, nisi rescripseris εἶχε ἐτοίμως id est ἔτοιμος ἦν. Finem faciam in restituenda lectione, in qua librarii contrarium errorem errare solent et pro necessario adverbio nobis adiectivum obtrudunt cum sententiae aut detrimento aut exitio: γέγονα εὖ, κακῶς, καλῶς, βέλτιον, κάκιον, χεῖρον, κάλλιον et similia, quoniam certa ratione et frequenti usu nituntur, tamen saepe imperite attrahuntur ut sensus pereat. In HERODOTO III. 142 ἀλλ' οὐδ' ἀξίως εἰ σύ γε ἡμέων ἄρχειν γεγονώς τε κακῶς καὶ ἐὼν δλεθρός, quidquid est veterum et bonorum codicum servant omnes vitiosum κακῶς, in uno Florentino non optimo κακῶς est, de coniectura repositum ab aliquo Graeco, qui plus quam caeteri saperet. In ARISTOPHANIS Equitibus vs. 218 in omnibus erat:

Φωνὴ μιαρὰ, γέγονας κακῶς, ἀγοραῖος εἶ.

ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν ἃ δεῖ.

quum Ravennas κακῶς obtulit. Vides Graeculos non assequi quid esset κακῶς γεγόνεναι. Itaque affricuerunt aliquid de suo HERODOTO I. 146. ἐπεὶ ὥς γέ τι μᾶλλον οὗτοι Ἴωνές εἰσι τῶν ἄλλων Ἴόνων ἢ κάλλιόν τι γεγόνασι μωρὴ πολλὴ λέγειν, tam male dicitur καλῶς τι γέγονα quam κάλλιόν τι, corrige ἢ κάλλιον γεγόνασι. Contra in EPICHRAMI fragmento apud Diog. LAERT. in Platone III. 16.

Θαυμάσδην οὐδὲν ἀμὲ ταῦθ' οὐτῶ λέγειν
καὶ ἀνδάνειν αὐτοῖσιν αὐτοὺς καὶ δοκεῖν
καλῶς πεφύκειν. καὶ γὰρ ἃ κύων κυνὶ
κάλλισον εἶμεν φαίνεται καὶ βοῦς βοῖ
δνος δ' ὄνῃ κάλλισόν [ἐστιν], ὅς δ' ὕϊ.

ultimum versum boni codices sic restituunt:

δνος δ' ὄνῃ κάλλισον, ὅς δὲ θην ὕϊ.

ludificatur nos lepide accentus in καλῶς, non enim de generis nobilitate haec dicuntur sed de formae praestantia et καλῶς (pro καλούς) scriptum oportuit; denique scribe καὶ γὰρ αὖ κύων κυνί, quia articulo locus nullus est. In ISOCRATIS Aeginetico eiusdem inscitiae insigne exemplum habemus. Edebatur in § 15. οὐδὲν μ' ἐποίησατο Θρασύλοχος, πολίτην μὲν αὐτοῦ καὶ φίλον ὄντα, γεγόνετα δ' οὐδενὸς χεῖρω Σιφνίαν, nihili erat γέ-

γονότα χεῖρω pro ὄντα, neque de moribus et ingenio haec dicentur, sed de natalibus et genere. Itaque adverbio χεῖρον erat opus, quod tandem *Urbinas* dedit et unusquisque, absque eo fuisset, certa emendatione dare poterat. Magna me spes tenet fore, ut nunc omnibus persuadeam in emendendo loco *LYSIAE*, qui olim aeger circumambulat in pulcherrima oratione ὑπὲρ τῶν Ἀριστοφάνους χρημάτων XIX. § 12. Narrat Orator quemadmodum suus pater auctore *CONONE* affinitatem iunxerit, (ὁ Κόνων τοῦμοῦ πατρὸς) ἐδεήθη δοῦναι τὴν ἀδελφὴν αἰτοῦντι τῷ υἱεῖ τῷ Νικοφίμου, ὁ δ' ὁρῶν αὐτοὺς ὑπ' ἐκείνου τε πεπιστευμένους γεγονότας τ' ἐπεικεῖς τῇ τε πόλει ἔν γε τῷ τότε χρόνῳ ἀρέσκοντας ἐπέσθη δοῦναι, in his γεγονότας τ' ἐπεικεῖς absurde dictum est. In affinitate iungenda honestioribus prima cura generis, ut sint *boni bonis prognati*, ἀγαθοὶ καὶ ἀγαθῶν. Aspernantur haec adolescentuli, ut apud *MENANDRUM* in *STOBÆI Florileg.* 86, 6.

ἀπολεῖ με τὸ γένος. μὴ λέγ', εἰ φιλεῖς ἐμέ,
μῆτερ, ἐφ' ἐκάτῳ τὸ γένος. οἷς ἂν τῇ φύσει
ἀγαθὸν ὑπάρχη μὴδὲν οἰκεῖον προσὸν
ἐκεῖσε καταφεύγουσιν, εἰς τὰ μνήματα
καὶ τὸ γένος, ἀριθμοῦσίν τε τοὺς πάππους ὄσοι.
οὐδὲν δ' ἔχουσι πλεῖον οὐδ' ἐρεῖς ὄτῳ
οὐκ εἰσι πάπποι, πῶς γὰρ ἐγένοντ' ἂν ποτε;

addam alterum fragmentum eiusdem in eodem argumento, ut turpi mendo liberem. Servatum a *STOBÆO* est in *Florileg.* 72, 2.

καὶ τοῦτον ἡμᾶς τὸν τρόπον γαμεῖν ἔδει
ἅπαντας, ὦ Ζεῦ σῶτερ, ὡς ὠνήμεθα.
οὐκ ἐξετάζειν μὲν τὰ μὴδὲν χρήσιμα,
τίς ἦν ὁ πάππος ἧς γαμεῖ, τήθῃ δὲ τίς;
τὸν δὲ τρόπον αὐτῆς τῆς γαμουμένης, μεθ' ἧς
βιώσεται, μὴτ' ἐξετάζειν μὴτ' ἰδεῖν.

in verso secundo quit sit ὡς ὠνήμεθα nemo facile dicet, ne hoc quidem quid sit hoc verbi ὠνήμεθα; ad ὀνίσσασθαι, credo, referunt. Frustra. Lege ὡς ὠνούμεθα, ut in emendo solemus, id est non unde sit sed quale sit spectare potissimum. Sic igitur adolescentuli solebant sentire seque stulta cupiditate in laqueos irretire inextricabiles, vide *ISAEUM* III. § 17. Cautius in ea

re versabantur parentes ac tutores: exemplorum affatim est in Oratoribus et aliis. Quam diligens fuerit is, de quo dicimus, demonstrat § 15 τὰς ἐμὰς ἀδελφὰς ἐθελόντων τινῶν λαβεῖν ἀπρότους πάνυ πλουσίων οὐ δέδωκεν (scrib. οὐκ ἔδωκεν), ὅτι ἔδόκουν κάκιον γεγενῆσθαι, id est *obscuriore, ignobiliore loco nati*. Spectavit igitur in genere genus primum, eique filiam in matrimonium dedit, quia *honesto loco natus erat*. Id quomodo Graece dicendum sit non est difficile ad reperendum. Inter εὖ et κακῶς si quid medium est id ἐπεικῶς fere esse aut fieri? dicitur ἐπεικῶς ἔχειν, πράττειν cet. Si quis igitur eo loco natus est, ut inter τοὺς εὖ γεγονότας καὶ τοὺς κακῶς medius sit is dicetur ἐπεικῶς γεγενῆσθαι et Lysias olim scripserat γεγονότας τ' ἐπεικῶς, librarii autem, qui κακῶς in κακός, χειρόν in χείρῳ, κάλλιον in κάλλιον τι depravarunt, antiquum obtinent et ἐπεικῶς in ἐπεικεῖς mutato mirifice se Lysiae profuisse credebant et satis diu id facinus occultum et impunitum habuerunt. Ad *Toxarin* revertor, unde vitium eximam e § 61 ἔφθη διεκπαίσας καθ' ὃ μηδέπω τελῶς ἀποκέκαυτο ὑπὸ τοῦ πυρός. Res tam manifesta est ut satis sit veram lectionem opponere, quae est ἀποκέκλυτο. A et Λ confusa sunt, hinc natus error, qui Luciano plus profuit quam nocuit. Nam absque eo fuisset, bona et genuina forma *Attica* ἀποκέκλυτο non emersisset sed in ἀποκέκλειτο reficta fuisset. De usu *Atticorum* nulla esse potest dubitatio. Satis compertum est constanter dixisse omnes veteres κλήν, κλήσω, ἔκλῃσα, κέκλῃκα, κέκλῃμαι et κεκλήσομαι, pro quibus ut quisque liber est pessimus, ita saepissime κλείω, κλείσω, ἔκλεισα, κέκλεικα, κέκλειμαι aut κέκλεισμαι et κεκλείσομαι apparere solent. Antiquae scripturae, quam Grammaticorum auctoritas tuetur, passim in libris paulo melioribus aut certa exempla comparent aut manifesta vestigia in antiquis corruptelis, quae proxime a vero abesse solent, ut in *Ecclesiāz*. 320. ἦν δ' ἀποκλείη τῇ θύρῃ *Ravennas* dedit ἀποκλίνῃ levi errore pro ἀποκλήνῃ (IN pro HI). Perfectum κέκλῃκα evasit in *Avibus* 1262 ἀποκεκλήκαμεν διογενεῖς θεούς, nisi quod ἀποκεκλήκαμεν habent omnes. Videbatur esse nota forma a κάλειν et abstinuere manus. Κέκλῃμαι saepissime corruptum est in κέκλιμαι, κέκλειμαι, κέκλισμαι unde facili negotio erui potest. Itaque illas formas omnibus, qui

in scribendo τὴν ἀρχαίαν Ἀτθίδα referre debent, ubique restituendas esse censeo, eorumque imitatores hoc quoque ab illis sumsisse opportunus scribarum error in LUCIANO indicium fecit.

In sequenti libro 42, 37 nescio quomodo concoquant ὁ δὲ αὐλητὴς ἐφύσα ὄμιλος ἔνθεον pro μέλος ἔνθεον. Trita sunt αὐλεῖν μέλος, ἄδειν μέλος, Φυσᾶν μέλος Ἰωνικόν, Καρικόν, alia. PLATO *Comicus* ΑΘΗΝΑΙΕΙ XV. p. 665. C.

αὐλοὺς δ' ἔχουσά τις κορίσκη Καρικόν μέλος τι
μελίζεται τοῖς συμπόταις.

In *Dialogo* 44, 6 habemus specimen socordiae scribarum et editorum levitatis. Convocantur Dii in concilium per praecorem.

Adeste, inquit, Διὶ Δεαεque omnes
εἰς ἀγορὴν, ὅσσοι τε κλυτὰς δαίνυσθ' ἐκατόμβας,
ὅσσοι τ' αὖ μέσσοι ἢ ὕσσοι ἢ μάλα πάγχυ
νώνυμοι βωμοῖσι παρὰ κνίσῃσι κάθησθε.

vera scriptura est παρ' ἀκνίσοισι, quae cur depravata fuerit palam est. Qui ΠΑΡΑΚΝΙΟΙCΙ describat quum παρὰ scripsisset, quod supererat κνίσοισι, ut aliquod Graecum vocabulum extunderet, in κνίσῃσι relinquit, et sic sexcenties in libris error errorem trahit. Levissime BEKKERUS παρὰ κνίσῃσι coniecit et in textum recepit; nam, etiamsi κνίσῃς pro κνίσῃσι in usu fuisset, sententia loci apertissime contrarium postulat.

In eodem *Dialogo* 44, 4 δυοῖν θάτερον ἢ παρεωρᾶσθαι ἀνάγκη ἢ τιμᾶσθαι ὡς προτοῦ, vitiosum est παρεωρᾶσθαι, verum est παρεῶσθαι. Fidem facit ipse LUCIANUS in § 9 ἀνέχεσθαι χρὴ παρεωσμένον καὶ μὴ ἀγανακτεῖν εἰ τις προτετίμηται σου. In DEMOSTHENIS *Olynthiaca* I. p. 25, 14 boni libri servant: παρεῶσθαι καὶ ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει τὸν τοιοῦτον, deteriores omnes παρεωρᾶσθαι. DINDORFIUS indicat idem vitium commissum in *Aristocratea* p. 635, 13 ὅλως γὰρ ἡγήσονται παρεῶσθαι μὲν αὐτοῖ, πρὸς Κερσοβλέπτην δ' ἀποκλίνειν ὑμᾶς, ubi in omnibus libris est παρεωρᾶσθαι, in optimo omnium Parisino S vera lectio in margine adscripta est. Priorem DEMOSTHENIS locum imitatur vel potius descripsit ARISTIDES I. p. 62 παρεωσμένου δὲ καὶ ἐν οὐδενὸς ὄντος μέρει παντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ, ubi olim edebatur παρεωρασμένου, pro quo REISKE παρεωραμένου dedit, DINDORF. ex codd. παρεωσμένον emendavit. Viden vulgatum ex duplici scriptura natam esse hac: παρεωσμένου?

Ibid § 8 ἡ βένδις δὲ αὕτη (leg. αὐτή) καὶ ὁ Ἄνουβις ἐκεί-
νοσι καὶ παρ' αὐτὸν ὁ Ἄττις (scrib. Ἄττης) καὶ ὁ Μίθρης καὶ ὁ
Μῆν ὅλοι δλόχρυσοι καὶ βαρεῖς καὶ πολυτίμητοι ὡς ἀληθῶς, ri-
diculam dittographian vides, nam si sunt δλόχρυσοι non est
dubitandum quin etiam ὅλοι fuerint, itaque ὅλοι expunge. Tur-
pius etiam in re simillima scribae nos ludificantur in PLUTARCHI
vita *Agatē* cap. 53 ἐρόφιον οὐχ ὅλόν λευκὸν ἀλλὰ μεσοπύρφυρον
ἔχων, quam sit vulgata scriptura inepta apparebit satis, si
comparaveris cum vera, quae est δλόλευκον, itaque verbum
non amplius addo.

In fine § 53 sine sensu edebatur: πολλοὶ γὰρ οἱ τάναντία
γιγνώσκοντες, πλείους Ἑλλήνων, ὁ πολὺς λεῶς καὶ ὁ σύρφαξ
βάρβαροι τε ἅπαντες, partem veri vidit BEKKERUS, qui edidit
πολλῶ γὰρ οἱ τάναντία γιγνώσκοντες πλείους, Ἑλλήνων ὁ πολὺς
λεῶς κτέ. non vidit compositionem per καὶ — τε soloecam esse
et triplex genus hominum verbis significari, reapse duo tantum
dici. Quid multa? interpolator aliquis nos impedit; dixerat
LUCIANUS veteris comoediae poetas imitans: Ἑλλήνων θ' ὁ σύρ-
φαξ βάρβαροι θ' ἅπαντες. ad σύρφαξ adscripsit aliquis ὁ πολὺς
λεῶς, et hinc vulgata lectio conflata est.

In *Somnio* s. Gallo 45. 5. ἄκουε τοίνυν. παραδοξότατόν σοι
λόγον, εὖ οἶδ' ὅτι, λέγω. at nihildum dixerat, corrige sodes
ἐρῶ. In § 20 revoca ὃ Πυθαγόρα, ἡ ὅτι μάλις χαίρεις κα-
λούμενος pro καὶ εἴτε μάλις χαίροις, quod sensu vacuum est.
In § 25 ὅμοιοι μάλις φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν
πολλοὺς ἰδεῖν ἐστὶ τέως μὲν Κέρκρας δῆθεν ὄντας ἢ Σισύφους ἢ
Τηλέφους, διαδήματα ἔχοντας καὶ ξίφη ἐλεφαντόκωπα, pro Κέ-
κρας repone Κρέοντας, cuius in ea re frequens esse solet men-
tio propter DEMOSTHENIS notum locum p. 288, 19.

In § 28. ὁ δ' αὖθις περιτρώζεται ἀποτείνων τὰ καττύματα,
neque ἀποτείνων huius loci est, neque ἀποπίνων aut ἀποπινῶν,
quod in aliis est, sed πεινῶν. Vitiosa forma legitur § 29
ἀναπεπτάσαι: Iones nonnunquam ita loquebantur, qui et κεκε-
ράσθαι dicebant pro κεκῤῥᾶσθαι. Oraculum est apud HERODOTUM
I. 62.

ἔρριπται δ' ὁ βόλος, τὸ δὲ δίκτυον ἐκπεπτάσαι.
caeteri omnes πέπταμαι dicebant, ut in *Iliad.* E. 194 ἀμφὶ
δὲ πέπλοι Πέπτανται. *Odyss.* ζ. 44. ἀλλὰ μάλ' αἰθρη Πέπταται

ἀνέφελος et alibi, sic in *Nubibus* 342 εἴξασιν δ' οὖν ἐρίοισιν πεπταμένοισιν, et passim apud *Atticos*. Itaque scriptura codicis Α ἀναπεπέταται leniter refigenda, ut genuina forma exeat ἀναπέπταται.

In *Icaromenippo* § 10 pro ὅπη τραπόμενος verum est ὅποι, ut in ποῖ τράπωμαι; ποῖ τέτροφας; et similibus perpetuum est; πῇ τράπωμαι iam vitiosum est ac si *Latine* velles dicere: qua me vertam? in § 19 pro πηλικοι διεφαίνοντο ἄνω; requiritur ἄνωθεν, ut in § 18 ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο. in § 20 δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Διῖ, subabsurdum est ἀπένεγκαι pro ἀπένευκε. In § 24 πανηγύρεις ἀνάγουσι male editur pro ἄγουσι. Περιηγγειλάμην in § 33 corrigatur in περιηγγείλαμεν, denique § 34 emenda περὶ δὲ Μενίππου τάδε δοκεῖ, pro vulgata ταῦτα δοκεῖ.

In *Dialogo* 47 § 1 ἐκκεκώφηται cedat verae scripturae ἐκκεκώφωται et in fine ἕκαστός τι ξυντελοῦντες pro ἕκαστοι reponatur. § 5 ἔπιεν ἄθλιος τοῦ κωνείου, scripsit, credo, quod apud veteres constanter scribitur, τὸ κώνειον. In § 11 ἀπέρχονται λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοὶ τὸν ἰδρῶτα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀποξυόμενοι καὶ οὗτος κρατεῖν ἔδοξεν, ὃς ἂν μεγαλοφωνώτερος αὐτῶν ἢ καὶ θρασύτερος καὶ διαλυομένων ἀπέλθῃ ὕστερος. Quis admonitus non videat requiri μεγαλοφωνώτατος, θρασύτατος et ὕστατος? Tachygraphorum compendiis factum est, ut eae formae saepe inter se permutarentur; deinde quid est ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀποξυόμενοι τὸν ἰδρῶτα? ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ in § 8 quid sit notum est, cuius rei contrarium fere hoc loco requiritur. Aut ego fallor aut *LUCIANUS* scripsit ἀγκῶνι ἀποξυόμενοι, deinde postquam ἀγκῶνι in ἀγκύλῳ depravatam est, τῷ δακτύλῳ adscriptum est a nescio quo, ut aliqua in iis sententia inesse videretur. Pervulgatum est hoc modo correctores grassari in locis leviter corruptis. Ipsum vitium neque animadvertunt neque corrigunt: de suo adscribunt aliquid, quod locum laborantem fulciat: ubi quis ipsam vitii sedem deprehenderit et verum repererit, ultro excidunt quae perperam adglutinata fuerunt. Copiam exemplorum huius rei cum insigni fructu colliget, qui volet in *DIONYSIO HALICARNASSENSIS* scripturas Codicis *Vaticani* cum vulgatis conferre, aut in *ISOCRATE Urbinalis* Codicis lectiones cum iis, quae in caeteris omnibus

feruntur. Ἀγκῶνι ἀποξέσθαι affine est notae locutioni ἀγκῶνι ἀπομύττεσθαι, cubito se emungere, vid. MENAGIUM ad haec verba DIOGENIS LAËRTII in *Bione* IV. 46. ἐμοὶ ὁ πατὴρ μὲν ἦν ἀπελεύθερος, τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενος.

In § 12 scribe ἀκούετε λεῶ, non λεῶς, et κατατησόμεθα pro κατατησώμεθα. § 17. σκοπεῖτε ποτέρᾳ ἡμῶν ἄμεινον ἦν αὐτῷ συνέιναι. non hoc agitur, sed ultra eum posthac sibi habitura sit. Expunge ἦν. § 20 ἐταιρικῶς ἐσκευασμένη, passim confusa video σκευάζω et ἐνσκευάζω. quo certo discrimine dirimantur quum scribae nesciant promiscue ponere solent. σκευάζειν verbum est de culina et coquinariae artis, unde ὄψα σκευάζειν, σκευάζειν τὸ δεῖπνον dicitur et αἱ σκευασαίαι nomen habent. Ἐνσκευάζειν de cultu corporis dicitur, περὶ τῆς σκευῆς. Itaque si qua esse dicitur meretricio cultu, ἐταιρικῶς ἐνσκευασμένη dici debet, itaque corrigendum est 25, 10 ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευασμένον, ut in 46, 14 βασιλικῶς ἐσκευασμένος ex tribus libris correctum est et 11, 16 βασιλικῶς διεσκεύασε (ΤΥ ἐσκεύασε) recte FRITZSCHE ἐνσκεύασε reposuit. Obiter ridiculum mendum exime e ΧΕΚΟΡΗΟΝΤΙΣ *Memorabilibus* I. vii. 2. Ἄρ' οὐ τὰ ἔξω τῆς τέχνης μιμητέον τοὺς ἀγαθοὺς αὐλητάς; καὶ πρῶτον μὲν ὅτι ἐκεῖνοι σκεύη τε καλὰ κέκτηνται καὶ ἀκολουθοὺς πολλοὺς περιάγονται κτέ. re-pone quantocyus σκευὴν τε καλὴν κέκτηνται, nisi putabis haec dici de *suppellectile*, quae sit in tibicinum aedibus, quod absurdum est. In § 21 τὸν μὲν πόνον, ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεῖς, decepit librarios πονηρὸν, quod neutrius generis est, et ἡδύ pro ἡδεῖαν restituendum, nisi forte quis putat pro μεταβολὴ πάντων γλυκύ, salva Graecitate et sententia γλυκεῖα dici posse. Statim sequitur καὶ ταῦτα ὥσπερ ἐκέτην ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλέου βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγεῖν, LUCIANUS ita suam manum agnoscet si alterum ἐπὶ a mala manu adscriptum deleveris. Graecum est ἐπὶ τὴν ἡδονὴν, ὥσπερ ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλέου βωμὸν καταφυγεῖν. Si transpones, quod venustius et elegantius est, praepositio non repetitur: ὥσπερ ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλέου βωμὸν τὴν ἡδονὴν καταφυγεῖν. Affatim exemplorum est apud omnes, veteres, recentiores. Male seduli correctores et magistelli inferciunt alteram praepositionem, quam undique expellet, qui iudicium habet assidua veterum lectione subactum. Saepe sic interpolarunt homunciones unum omnium At-

licorum venustissimum PLATONEM, quorum locorum quo sit evidentior correctio praemittam e PLATONE illos locos, qui antiquam consuetudinem servant incolumem. Legitur in *Protagora* p. 357. E. ὥσπερ ὑπὸ δαιτητῶν ἡμῶν, in *Timaeo* p. 27. B. ὡς εἰς δικαστὰς ἡμᾶς, p. 79. A. ρεῖν ὥσπερ δι' αὐλῶνος τοῦ σώματος, p. 91. C. ὡς εἰς ἄρουραν τὴν μήτραν κατασπείραντες, in *Rep.* III. d. 414. E. δεῖ ὡς περὶ μητρὸς καὶ τροφῶ τῆς χώρας ἀμύνειν, VII. p. 520, E. ὡς ἐπ' ἀναγκαῖον εἶσι τὸ ἄρχειν, VIII. p. 545. E. ὡς πρὸς παῖδας ἡμᾶς, *Theaet.* p. 170. A. ὥσπερ πρὸς θεοὺς ἔχειν τοὺς ἐν ἐκάστοις ἄρχοντας. Eandem dicendi rationem crebro sequuntur omnes, qui veteres in scribendo imitabantur, etiam qui non magnopere ornamenta orationis et flosculos solebant venari. PLUTARCHUS in *Cicerone* cap. 6 ὥσπερ εἰς πέλαγος ἀχανὲς τὴν πόλιν ἐμπεσῶν, in *Arato* cap. 38. καθάπερ ἐν δίκῃ τῇ Ἰσορίᾳ, et cap. 41 ὥσπερ ἐπὶ ναυαγίου τῆς πατρίδος, et alibi saepe. LUCULENTIUM est exemplum apud ARISTIDEM vol. II. p. 440 τὸ δὲ καὶ ὁμόσαι ὡς κατὰ θεῶν τῶν προγόνων· οὐ μὰ τοὺς Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων. Similia multa ex sequioribus collegit DORVILLIUS ad CHARITONEM p. 138, ὡς ἐκ θαλάμου τοῦ τάφου, ἐπλήγη ὥσπερ ὑπὸ ξίφους τοῦ λόγου, ὥσπερ ἐκ συμποσίου τοῦ βίου ἀναλύειν, alia; et GELIUS ad DIONEM CHRYSOSTOMUM p. 70, ὥσπερ ἀπὸ μητρὸς τῆς γῆς, ὡς ἐν στρατοπέδῳ τῇ πόλει, ὡς ἐν τάφῳ τῷ σώματι. Transpone haec et senties praepositionem esse iterandam: ἀναλύειν ἐκ τοῦ βίου, ὥσπερ ἐκ συμποσίου, ἐν τῷ σώματι, ὥσπερ ἐν τάφῳ. Itaque vitium concepit elegans locus ANTIPHANIS in STOBAEI *Floril.* CXVI. 14.

πρὸς γὰρ τὸ γῆρας ὥσπερ ἐργασῆριον

ἅπαντα τὰνθρώπεια προσφοιτᾷ κακά.

poëta dederat ὡς πρὸς ἐργασῆριον, ut in venustissimo fragmento LYSIAE I. περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὡς περὶ σῆλην διαφθείρονται, et quis non est saepe ita locutus? Transposueris ista, praepositio inutilis abibit: ὡς πρὸς ἐργασῆριον τὸ γῆρας, simul comparisonis ratio mutabitur. Si dices ἀπαλλάττεσθαι δεῖ ἐκ τοῦ βίου ὥσπερ ἐκ συμποσίου, in verbo ipso inest comparatio, ὥσπερ ἐκ συμποσίου δεῖ ἀπελθεῖν, id est κοσμίως καὶ εὐθύμως, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ βίου: contra ὥσπερ ἐκ συμποσίου τοῦ βίου δεῖ ἀναλύειν si dixeris, hoc dices: ὁ βίος ἐστὶν ὅλον συμπόσιόν τι. καθάπερ οὖν τις ἐκ συμποσίου ἀπέρχεται, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ βίου

ἀπιέναι προσήκει. ANTIPHANES non hoc volebat dicere: τὸ γῆρας ἐστὶν οἷον ἐργαστήριον τι, sed καθάπερ ἕκαστος ἡμῶν εἶθις ἀι προσφοιτᾷν ὃ μὲν πρὸς μυροπωλεῖον, ὃ δὲ πρὸς κουρεῖον, ὃ δὲ πρὸς σκυτοτομεῖον, ὃ δὲ πρὸς ὃ τι ἂν τύχη ἐργαστήριον, (ut or verbis LYSIAE XXIV. 20) οὕτως ἅπαντα τὰνθρώπεια κακὰ προσφοιτᾷ πρὸς τὸ γῆρας. Si hoc tenebis, quod tam perspicuum est quam certum, nusquam tibi imponent librariorum fraudes et magistellorum inficeta additamenta. Experire hanc rationem in PLATONIS *Euthyphrone* p. 2. C. τὴν ἐμὴν ἀμαθίαν κατιδὼν ὡς διαφθειρόντος τοὺς ἡλικιώτας αὐτοῦ ἔρχεται κατηγορήσαν μου ὥσπερ πρὸς μητέρα πρὸς τὴν πόλιν (ubi optimi codices ὡς πρὸς μητέρα exhibent, quod recipiendum) et senties ὡς πρὸς μητέρα τὴν πόλιν non tantum aliquanto facetius esse et mordaci PLATONIS ingenio dignius, sed prorsus necessarium ac verum. Similiter in *Phaedone* p. 67 D. εἶθις αὖ τὴν ψυχὴν οἰκεῖν μόνην καθ' αὐτὴν (ex-punge μόνην) ἐκλυομένην ὥσπερ ἐκ δεσμῶν ἐκ τοῦ σώματος, quia apparet dici τὸ σῶμα εἶναι οἷον δεσμὰ τῆς ψυχῆς emenda ὥσπερ ἐκ δεσμῶν τοῦ σώματος, adiecit nescio quis alteram praepositionem, ne δεσμὰ τοῦ σώματος dici viderentur. Ibid. p. 82. E. παραλαβοῦσα τὴν ψυχὴν ἡ φιλοσοφία ἀτεχνῶς διαδεδεμένη ἐν τῷ σώματι καὶ προσκεκολλημένην, ἀναγκαζομένην δὲ ὥσπερ δι' εἰργμοῦ διὰ τούτου σκοπεῖσθαι τὰ ὄντα κτέ. eadem de causa rescribendum est ὥσπερ δι' εἰργμοῦ τούτου. Tertium ad eundem lapidem offenderunt in eodem dialogo p. 115 B. εἰ μὴν θέλητε ὥσπερ κατ' ἵχνη κατὰ τὰ νῦν τε εἰρημένα καὶ τὰ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ ζῆν, ubi philosophus scripserat ὥσπερ κατ' ἵχνη τὰ νῦν τ' εἰρημένα κτέ. In superioribus iam liberavimus eodem vitio eximium locum in libro *de Rep.* VIII. p. 553 B. ὅταν αὐτὸν ἴδῃ ἐξαίφνης πταίσαντα ὥσπερ πρὸς ἔρματι πρὸς τῇ πόλει. ipsa resp. dicitur esse veluti scopulus, ad quem impegerit, itaque ὥσπερ πρὸς ἔρματι τῇ πόλει genuinum est. Simillimus huic in LUCIANO locus est 70, 4 συντριβέντος αὐτοῖς τοῦ σκάφους περὶ οὕτω μικρῷ ἔρματι τῷ κύβῳ. Superest unus locus nitidissime scriptus in *Phaedro* p. 230. D., quem eadem lahes obscurat. ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ ἐν τῷ ἐρῶντι ἑαυτὸν ὁρῶν λέληθεν, multo melius et suavius PLATO ipse dederat ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ τῷ ἐρῶντι. At, dixerit aliquis, tam despicias et pro nihilo ducis constantem omnium librorum fidem et nihil te

vetustarum membranarum auctoritas movet, ut tot locis, tot testibus nihil credendum existimes? Non infitior in his perexiguum esse in libris praesidium, unius et alterius non optimae notae est hic illic *συκίνη ἐπικουρία*, optimus quisque in illis vitiis, si tamen sunt vitia, fideli concordia conspirat. Qui ita agunt satis ostendunt se in codicibus versandis et excutiendis aut numquam operam et studium posuisse, aut non satis diligenter et raptim et obiter in ea re esse versatos. Nae illi si scirent quales testes producerent pudore suffunderentur. Attamen si testimoniis et auctoritatibus certare placet, ne hanc quidem quamvis iniquam conditionem recuso. Producam testem multo meliorem, antiquiorem et locupletiolem, quam quidquid est Graeculorum, qui codices PLATONIS nunc superstites post saeculum X. descripserunt. Quem igitur? ipsum LUCIANUM nostrum, quem quaeso diligenter audialis dicentem, quae exstant 53, 81. *ὅταν ἕκαστος ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ τῷ ὀρχηστῇ ἑαυτὸν βλέπῃ*. Ecquis dubitare potest quin flosculum hunc e PLATONE decerpserit homo lepidus, qui PLATONEM tamquam digitos suos novebat et saepius fatetur se ex PLATONE et aliis bellissimum quodque delibare. Imprimis memorabilis locus est 15, 6, ubi ad ipsum PLATONEM ita dicit: *αὐτὰ γοῦν ἃ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν λαβὼν καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι καὶ γνωρίζουσιν ἕκαστον τὸ ἄνθος ὅθεν καὶ παρ' ὅτου καὶ ὅπως ἀνελεξάμην καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας, τὸ δ' ἄληθές ὑμᾶς καὶ τὸν λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἱ τσαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα καὶ πολυειδῆ τὰς βαφάς, εἴ τις ἀναλέξασθαι τε αὐτὰ ἐπίτταιτο καὶ ἀναπλέξαι καὶ ἀρμόσαι, ὥς μὴ ἀπφδεῖν θάτερον θατέρου*. Itaque quid LUCIANUS in suo *Phaedri* exemplo legerit manifestum est: quia est illud ipsum ex se spectatum optimum et verissimum, est nobis, ut ipse alicubi dixit, *ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς*, qui sanam rationem cum librorum fide in gratiam reducit.

In eodem Dialogo 47, 21 est quaedam scripturae discrepantia, cuius originem saepe iuvabit perspectam habere: *μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος ἦν τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δοκιμασθὲν εἴλετο*, pro *δοκιμασθέν* in aliis est *δοκιμάσας*, quod vel sine libris debebat de coniectura restitui. Scribitur autem *δομικά-*

σας in libris sic ut δοκιμασ^θ scriptum esse videatur: compendium est syllabae ασ, quod cum praecedenti σ uno tenore perscriptum simillimum est litterae θ, unde e δοκιμάσας nascitur δοκιμασθείς aut δοκιμασθέν. Non est, ut puto, alius locus ad id demonstrandum magis idoneus quam qui legitur apud CHARITONEM p. 71, 19 ταύτην τὴν ἐπιστολὴν ἔδωκεν Ἐγγίνῳ — παραγυμνωθείς αὐτῷ καὶ τὸν ἴδιον ἔρωτα. Irascitur REISKIO DORVILLIUS p. 403, qui non dederit lectionem apographi παραγυμνωσθείς, quam bene Graecam esse et DORVILLIUS arbitratur et REISKIUS ad h. l. qui scribit: «*quamvis usitatius sit παραγυμνωθείς, ferri tamen potest — νωσθείς. Aoristi I. pass. quoque vicem medii habent, qui saepissime alternant*» nemo est hodie admonendus nihil esse in his veri et miramur eorum confidentiam, qui de his rebus ita scribebant, in quibus plane erant hospites. Caeterum REISKIUS ἄλλοις ἐν ἐσθλοῖς τὸνδ' ἀπωθεῖται ψόγον, plumbeus in Grammaticis, at, ubi sana ratione et acuto iudicio res obtineri potest, saepe incomparabilis et tam ingeniosus quam felix. In CHARITONIS codice unico, quem Florentiae diligenter excussi, scriptum est παραγυμνώσ^θ i. e. παραγυμνώσας. Apud PHOTIUM legitur οἰσθείς: εἰκασθείς, ὑπολαβάν. et apud HESYCHIUM οἰσθείς: αἰσθόμενος, εἰκασθείς, δόξας. Glossa est HomERICA ex Iliad. I. 453 πατήρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' οἰσθείς Πολλὰ κατηρᾶτο, et pro εἰκασθείς emenda εἰκάσας. videbis huiusmodi errores in sarragine discrepantium scripturarum saepe annotari, quo tutius emendabis locos similiter corruptos. Nonnumquam scriba in contraria currunt. PHOTIUS: ἐρεφθείς: ἐπισεγᾶσας, imo vero ἐπισεγασθείς. In IAMBLICHI vita Pythagorae § 50 compendium eiusdemmodi male intellectum ab iis, qui veterem codicem Florentinum olim descripserunt, unde manavit et Cizense apographum et quidquid est apographorum, pessumdedit elegantem locum ex ARISTOXENO, ut suspicor, sumtum. Editur: εἶπεν ὅτι τὴν πόλιν αὐτῶν (Crotone) οἰκεῖσθαι συμβέβηκεν Ἡρακλέα, ὅτε τὰς βοῦς δια τῆς Ἰταλίας ἤλαυνεν, ὑπὸ Λακινίου μὲν ἀδικηθέντος, Κρότωνα δὲ βοηθοῦντα τῆς νυκτὸς παρὰ τὴν ἄγνοιαν, ὥς ὄντα τῶν πολεμίων, διαφθείραντος καὶ μετὰ ταῦτα ἐπαγγεिलाμένου περὶ τὸ μνημα συνώνυμον ἐκείνῳ κατοικίσεσθαι πόλιν ἅνπερ αὐτὸς μετέσχε τῆς ἀθανασίας. ὥς τὴν χάριν

τῆς ἀποδόσεως εὐεργεσίας προσήκειν αὐτοὺς ἔφη δικαίως εἰκονομεῖν, in optimo codice Mediceo pro ἡρακλέα legitur ὡς λέγουσιν ἡρακλέους (compendium syllabae ους suprascriptum litterae α satis simile est), deinde pro forma barbara κατοικίσσεσθαι diserte scriptum est κατοικισθήσεσθαι, denique pro ἀποδόσεως εὐεργεσίας habet ἀποδο^θ εὐεργεσίας id est ἀποδοθείσης. Scatet vitiis similibus codex Cizensis ex Florentino indiligenter admodum descriptus, cuius rei pauca haec documenta cognosce. In § 14 συμβαλὼν τοῖς Μάχου τοῦ Φυσιολόγου προφήταις ἀπογόνους, in codice est προφῆ id est προφήτου. § 18 οὔτε ἀκούσασθαι cod. οὔτε ἀκουσμα. § 27 διέλασεν cod. διέλ. id est διέλαβεν. § 30. πλείονες ἢ δισχίλιοι τοῖς λόγοις ἐνεσχέθησαν. Codex addit: αἰρεθέντες αὐτοὶ κατὰ κράτος οὕτως ὥς οὐκέτι οἴκαδε ἀπέστησαν, emenda ἀπενόσησαν. § 46 ὡς μέλλουσιν τὴν πίσιν παραδόσιμον τοῖς ἐξ αὐτῶν ποιεῖν, codex μέλλ id est μέλλουσιν. § 51 καὶ μόλις διὰ τέλους ἀγνεύουσι, codex καὶ μόνοις. § 54 φόνῳ δὲ καὶ θανάτῳ τῷ δαίμονι μὴ τιμᾶν, codex τὸ δαιμό id est τὸ δαιμόνιον. § 63 βουλόμενον δεικνύναι codex βουλόμεθα. § 72. ἀποπειρώμενος πῶς ἐγκρατῶς ἔχουσι, codex ἐγκρά id est ἐγκρατείας. § 85 ἐπὶ κολάσεως, codex κολάσει. § 91 σεμνοτάτων codex σεμνωμάτων. § 94 ἀκρατήσεως ἐπτόνεται, codex ἀκρατήτως. § 113. μεθαρμοσάμενος εὐθύς: codex μεθαρμοσάμενος ὡς εἶχε τὴν λύραν καὶ πεπαντικὸν τι μέλος καὶ κατασαλτικὸν μεταχειρισάμενος εὐθύς. § 118 τὴν γλῶσσαν δὲ καὶ τὴν χεῖρα, codex optime τυλώσας δὲ καὶ τὴν χεῖρα. § 160 τῇ ὄντως προσηγορίᾳ, cod. τῇ ὄντα προσηγορίᾳ. § 164 ἐχρῶντο δὲ καὶ Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου λέξεις διειλεγμέναις cod. διειλεγμέναις, corrige ἐξειλεγμέναις. § 204 τόν τε σκύλακα καὶ τὸν παῖδα, cod. παῖδον, optime SCHAEFER πῶλον. § 206 ὅπως ἐπιθυμήσωσι μὲν ὧν δεῖ Φεύξονται δὲ τῶν ματαίων τε καὶ περιέργων ἐπιθυμιῶν, corrige ἐπιθυμήσουσι μὲν — ἀφέξονται δέ. § 207 καθόλου δὲ ποικιλωτάτην εἶναι τὴν τῶν προσφερομένων ποικιλίαν, codex καθόλου δὲ ποικιλώτατον εἶναι τὸ ἀνθρώπινον γένος κατὰ τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν πλῆθος. σημεῖον δὲ ἐναργὲς εἶναι τὴν τῶν προσφερομένων ποικιλίαν. § 264 γενέσθαι Φασὶ ταύτην τὴν πόλιν κατὰ τοῦτο, codex pro πόλιν habet π id est παροιμίαν et mox pro τῶν θηρίων rectissime τῶν θουρίων.

CAPUT VII.

Deposito paulisper ex manibus LUCIANO, e codice *Florentino*, quo praeter alia multa continenter Erotici et in his unicum exemplum CHARITONIS et XENOPHONTIS EPHESI et particula quaedam e LONGI *Pastoralibus* in caeteris Codicibus omissa, iuvat expromere nonnulla, unde appareat eos, qui post renatas litteras doctissimi homines Codices Graecos describerent, subinde multa ita legisse et descripsisse, ut veteres librarii, quos rodunt omnes, prae illis docti et acuti videantur.

Saepe iuvabit huiusmodi exempla meminisse, ubi quis absurdas lectiones utcumque explicare et tueri sataget et malet certa convellere et iudicio suo vim inferre, quam abiicere quod absurdum est et meliora quaerere. Faciam a CHARITONE initium, cuius unicum exemplar tam indiligenter descriptum et editum est ut scateat lacunis et erroribus, quum in Codice pleaque omnia integra et sine vitio sint, si quis hoc agit et bene Graece didicit. Et de supplementis lacunarum quidem et exordio operis restituto dicet HINSCHIGIUS meus, qui CHARITONEM cum caeteris *Eroticis* propediem editurus est. Excerptam tantum absurdas quasdam lectiones describentium vitio natas, ubi Codex ipse nihil errat. Pag. 5, 4. exhibent *ἐμελλεν ἀπελεύσασθαι*, Cod. *ἀπελεύσεσθαι*. 7, 10. *ὁ μὲν*, Cod. *ὁ μως*. 14. *ἀνελθεῖν*. Cod. *εἰσελθεῖν*. 8, 7. *ἀναχθεῖς*. Cod. *ἐνεχθεῖς*. 9, 16. *ψῆφον ἀνέθεσαν*. Cod. *ἔθεσαν*. 11, 17. *τὰς συνήθους διατριβάς*. Cod. *συνήθεις*. 14, 14. *ὑποπτεῦσθαι*. Cod. *ὑποπτευθῆναι*. 15, 17. *νήσους μικρὰς καὶ πολλὰς*. Cod. *πόλεις*. 16, 26. *οὐδέπω*. Cod. *οὐ δῆπου*. 20, 7. *ἡσυχάνειν*. Cod. *ἡσυχάζειν*. 25, 9. *τῶν τούτων κακῶν*. Cod. *τῶν πάντων κακῶν*. 26, 7. *ὅταν αὐτὸς προῆλθε*. Cod. *προέλθῃ*. 8. *ἀλλὰ δὲ τῇ ἔφ*. Cod. *ἄμα*. 27, 17. *ἐξ αἰρέσεως*. Cod. *ἐξαιρέτως*. 28, 2. *τότ' οὖν ἰδεῖν*. Cod. *τότ' ἦν ἰδεῖν*. 8. *γάμους δούλους*. Cod. *δούλης*. 29, 21. *ἀκούσασα*. Cod. *ἄκουσα*. 31, 25. *καταδράσῃ*. Cod. *καταράσῃ*. 34, 13. *ἀπώλεκε*. Cod. *ἀπολώλεκε*. 41, 7. *ἀναλήψας*. Cod. *ἀνανήψας*. 14. *ἐρμήνευε*. Cod. *μνημόνευσον*. 44, 11. *θεάματι*. Cod. *δείματι*. 47, 4. *τὸ δὲ ὅρα τῆς προνοίας ὀργήν*. Cod. *τὸ δὲ ἄρα τῆς προνοίας ἔργον ἦν*. 10. *ἔμενεν*. Cod. *ἔκλαεν*. 48, 17. *ἐπιγινώσκουσα*. Cod. *ἐπιγι-*

νώσκω. 22. ἀνάπευσιν. Cod. ἀνάκρισιν. 26. αὐχαῶν. Cod. αὐχμῶν. 50, 1. δι' εὐτυχίαν. Cod. δι' ἀσέβειαν. 16. πριωμένου. Cod. πριαμένου. alibi tamen bis an ter in Codice ἐπριῶ compareret pro ἐπρίω. 56, 4. χαρισόν. Cod. τὸ πιδόν. 58, 17. καὶ Διονύσιον δεδοικῶς γινώσκων ὅτι. Cod. οὐ Δ. δ. γινώσκων δὲ ὅτι. 18. τῶν γεγονότων. Cod. περὶ τῶν γεγονότων. 59, 5. μὴ βραδύνης. Cod. βράδυne. 65, 5. δέσματα. Cod. δεσμά. 66, 23. εὐτυχῇ. Cod. ἀτυχῇ. 67, 12. ἀλλά. Cod. ἄμα. 70, 6. εἰς πόλιν ὑπάρχη. Cod. ἀπέρχη. 14. παραδοθήσῃ γὰρ, ἂν παραστῇ, τυράννω. Cod. παραδοθήσῃ δὲ ἀντεραστῇ τυράννω, quod acutissime Reiskius reperit. vid. IACOBS. ad ACPHIL. TAT. p. 742. 71, 20. παραγυμνωσθεῖς. Cod. παραγυμνώσας. 23. αὐτόσε στρατηγήσειν. Cod. αὐτός. 74, 3. γειτονίαν. Cod. γειτνίασιν. 17. παρορᾶν. Cod. περιορᾶν. 76, 6. προέθηκε. Cod. προέτρεχε. 83, 2. εἰσφέρουσα. Cod. συνεισφέρουσα. 25. μήτε ἐκλείπεσθαι θέλουσα. Cod. μήτε βλέπεσθαι. 84, 15. μεγαλοφρονοῦν. Cod. μέγα φρονοῦν. 87, 17. ἐνέδω. Cod. ἐνέδωε. 88, 16. εἰ καὶ δι' ἐμέ. Cod. εἰ καὶ μὴ δι' ἐμέ. 22. οὓς ὁμοίως ἐν πᾶσι τηρεῖς. Cod. οὐ πᾶσι. Lege σὺ πᾶσι. 89, 22. ἀποδειξάσθω. Cod. ἀποδειξάτω. 92, 6. ἐξῆχε. Cod. ἐξῆψε. 94, 18. πυθομένου δὲ τοῦ βασιλέως. Cod. πυθομένης δὲ τῆς βασιλίδος. 23. σφοδρότεως. Cod. σφοδρότερον. 99, 2, 3. ἐπίβουλον, ἐπίβουλος. Cod. σύμβουλον, σύμβουλος. 5. ὅταν αὐτὴν μὴ βιάσῃς. Cod. μὴ βλέπῃς. ὁ lepidum hominem, qui βιάσῃς serio scripsit. 101, 4. ἐκείνην. Cod. ἐκείμην. 103, 4. δι' ἡδονῆς. Cod. ὑφ' ἡδονῆς. 16. ἀπό. Cod. ὑπό. 104, 22. ὥς. Cod. δύο. 23. εὐθύς οὖν ἀνακλητικὸν ας τῷ βασιλεῖ εὐχαίρων. Cod. εὐθύς οὖν ἀνακλητικὸν τῆς θήρας σύνθημα διεδόθη καὶ πάντες ἀνέτρεπον. βασιλεὺς δὲ ἀνηρτημένος ταῖς ἐλπίσιν εἰσέλαυνεν εἰς τὰ βασίλεια χαίρων. 24. ὥς τὸ Καλλιρρόης θήραμα θηράσας. Cod. ὥς τὸ κάλλισον θήραμα θηράσας. 108, 2. ἑαυτὸν ἐλαφρῦναι τῆς διακονίας δυσχεροῦς. Cod. ἑαυτὸν ἐλευθερῶσαι διακονίας δυσχεροῦς. audi nunc Reiskium ad p. 56, 5. ἀμείβομαι Πλάγγωνα (scrib. Πλαγγόνα) τῆς διακονίας ἐρωτικῆς: »est ex more recentium et iminus probatorum auctorum. Ita p. 128, 21. τὸν θάλαμον βασιλικόν. Muscas capiat qui talia emendat." Testibus confidit, qui citati non respondebunt. p. 128, 21. codex habet τὸν θάλαμον τὸν βασιλικόν et p. 56, 5. τῆς non compareret. 108, 5. ἀνεμίνηςκετο. Cod. ἀνεμίνηςκεν. 18. ἰδιολογίσασθαι. Cod.

ἰδιολογήσασθαι. 109, 7. οὐ δῆτ' οὐ. Cod. οὐ δῆπου. 8. ἄκουε. Cod. ἀκούεις. 111, 7. περὶ αὐτοῦ. Cod. περὶ αὐτόν et διαπέμψαι pro ἐκπέμψαι. 14. παρασκευάσωνται. Cod. παρασκευάζεται. 16. ἐξῆλθε τῆς Βαβυλῶνος. Cod. ἐξήλαυνε Βαβυλῶνος. 122, 22. τάχα εἰρήνης. Cod. ταχείας εἰρήνης. 114, 26. τοῖς ὕστερον γενομένοις. Cod. ἐσομένοις. 115, 1. καταδικηθέντες. Cod. ἀδικηθέντες. 18. προσμίξαντες τοῖς ὀρνιθοφύλαξιν. in Codice perspicue scriptum est ὀπισθοφύλαξιν, lege ad haec DORVILLII annotationem et ridebis. 116, 19. ἐπεδείξατο. Cod. ἔργον ἐπεδείξατο. 118, 5. νυνὶ. Cod. νῶϊ. 11. τὸ αὐτὸ στρατιὰν ἡρεῦνα. Cod. τὸ αὐτὸ πρῶτον ἀνηρεῦνα. 13. τοὺς Πελοποννησίους. Cod. τοὺς ἄλλους Πελοποννησίους. 119, 1. στρατηγικὴν Cod. στρατηγῶ καί. 120, 13. ἐξουσίαν παρεῖχοντο. Cod. παρεῖχον. 122, 14. ἀπνητᾶτο. Cod. ἀπνήντα. 124, 24. ἐπαγγέλλοις. Cod. ἐπαγγέλλου. 125, 6. κλέπτουσι τὰ ἐμὰ κάλλισα. Cod. κλέπτουσί τινες τὰ κάλλισα. 8. οὐδεμία γέγονε κακὴ. Cod. οὐδεμιᾷ γέγονε κακόν. 127, 5. ἀπελογίσαστο. Cod. ἀπελογήσαστο. 128, 6. οἰκοδομῆσαι Cod. οἰκονομῆσαι. 11. εὖρε. Cod. εὕρηκε. 129, 12. ἄλις μὲν. Cod. ἄλις ἦν. 27. πεπεισμένος. Cod. πεπυσμένος. 134, 15. ἀλεξικακεῖν. Cod. ἀνεξικακεῖν. 135, 10. ἔχειν αὐτῆς ἐμοῦ. Cod. ἔχειν ἀντ' ἐμοῦ. 23. ἀνέθηκε. Cod. ἐνέθηκε. 138, 15. καινή. Cod. κενή. 139, 15. πεπεισμένων. Cod. πεπυσμένων. 140, 2. ἔτι καταπλεῖ. Cod. ἐπικαταπλεῖ. *ibid.* ἄλλος γάρ. Cod. αὐτὸς γάρ. 141, 8. ἐρωτῶμενος. Cod. ἐρωτῶμεν. 142, 6. ταλάντῳ πριάμενος. Cod. ταλάντου. Denique 142, 14. non est in codice ἔμαθον ἔργα, quod DORVILLIUS ridicule interpretatur, sed ἔμαθον ὕστερον. Priusquam CHARITONEM de manibus depono aliquot locos obiter corrigere iuvat. p. 4, 7. ἐτάθηνμεν προσαγρυπνοῦντες. Lege παρετάθηνμεν. p. 27, 25. ὕπνου μὲν οὐκ ἐλάμβανε, imo vero ἐλάγχανε. p. 36, 21. scripserat CHARITON:

πάντ' αὐτῷ μέγεθός τε καὶ ὁμοῖα καλ' εἰκυῖα.

ad εἰκυῖα adscripsit nescio quis ὁμοῖα. vide nunc quid edatur. pag. 84, 21. πέπεισο ἀγνὸν εἶναι μὴ δύνασθαι, emenda πέπεισο ἀλῶναι μὴ δύνασθαι. 99, 25. ὅναρ μοι ἐπιστὰν βασιλεῖοι θεοί, corrige ἐπιστάντες. 109, 4. οὐ κατ σα τὴν μανίαν τὴν σὴν. supple οὐ κατηγόρευσα. p. 109, 18. πόλεως πρῶτος, rescribe πρώτης p. 139, 14. ἀσπασίως λέκτρον παλαιοῦ, restitue ἀσπάσσοι λέκτροιο παλαιοῦ. p. 136, 5. Στατεῖρας προφάσει, scribe

Στάτειραν πρόφασιν, ex Homerico Πάτροκλον πρόφασιν. Denique p. 140, 22. ἀξιοῦμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, verum est ἐξίωμεν.

In XENOPHONTE EPHESTIO describendo, cuius item unicum exemplum in eodem Codice *Florentino* continetur, passim eadem negligentia et socordia versati sunt, cuius rei insigne exemplum vide p. 16, 3. LOCCELL. 6, 8. ΠΕΡΕΛΚ. τὰ χεῖλη τοῖς χεῖλεσι φιλοῦσα συνερράφει quam absurdum sit συνερράφει nihil opus est multis explicare. In Codice esse dicitur συνηραφῆκει, unde LOCCELLA συνερράφει effinxit, BASTIUS in *Append. Epist. Crit.* p. 55. συνερραφῆκει. Si BASTIUS ipse Codicem descripsisset aut vidisset, malesana scriptura numquam nata aut dudum emendata fuisset. In ipso Codice συνηρ in extremo versu perspicue scriptum est cum literulis quibusdam, quae in tenuissinia scriptura vix oculis cernuntur, tum καὶ in versu sequente. Intendens oculorum aciem tandem distinxī μὲν, et συνηρμόκει exaratum esse videbit qui posthac librum inspiciet, caeteri interea mihi, spero, fidem habebunt. Caeteras bonas lectiones unici Codicis propediem amicus meus publici iuris faciet.

In eodem libro LONGI *Pastoralia* insunt, quae res propter COURIBRII inventum et hominis elegantissimi scripta ad unumquemque et unamquamque pervenit. Equidem, quum notissimam libri partem quam potui diligentissime excuterem, comperi COURIBRIUM, caetera XENOPHONTI natura et ingenio satis similem, candorem et probitatem XENOPHONTIS non referre. Nemo umquam LONGI Codicem *Florentinum* versabit, quin intelligat COURIBRIUM scientem dolo malo eam partem *Pastoralium*, quam primus novam et ineditam reperisset, offuso atramento delevisse, ne umquam a quoquam legi posset ac sibi laus inventi praeiperetur. Improbum hoc facinus est et ab illius viri persona, quem quum legimus omnes admiramur et amamus, alienissimum videtur. Credo, tam alto supercilio despiciebat homunciones, quos sibi et suo invento insidiari suspicabatur et clam sibi laudem ac fructum τοῦ ἐργαίου, (ut tum quidem videbatur), surripere moliri, ut nihil non sibi in eos licere putaret et plane hostium loco haberet, quos omnibus artibus circumvenire ius fasque esset. Improbum facinus est, inquam, sed si is improbus esse voluerit nihil ad nos ea res attinet, neque in eum iudices sedemus; id nostra refert, qua fide, qua

peritia Codicis in illa parte unici scripturas excerpterit et descripserit; quod si perite et diligenter fecisset equidem facinus, quo non est aliud, ut ipse iocatur, magis *atrum*, satis aequo animo ferre possem. Nunc contra est: COURIZIUS ut ingenii velocitate et feracitate valet et acumine iudicii et pulchri sensu et in scribendo omnes habet veneres leporesque, sic in re Grammatica plumbeus est, tardus discendi ferre laborem et meditandi, nec diuturna observatione Graecitatis usum omnem et rationem ita habebat perspectam, ut vera a falsis, proba a spuris certo iudicio discernere posset. Itaque ingenio potens, arte et scientia imbecillus, non is erat cui codicis excutiendi et describendi negotium recte mandari posset. Codicem *Florentinum* igitur tam negligenter excussit, tam imperite legit, ut in ea parte, quam non delevit, permultas bonas lectiones neglexerit, et contra complures absurdas Codici imputaverit ubi nihil erat erratum, modo diligenter et oculis exercitatis legisset; in eo loco, quem fere totum pessumdedit, complusculas lectiones falsas et ineptas protulerit, quas sibi visus est videre, sed quas satis apparet eiusdem farinae esse atque *συνήραφῃ* in ΧΕΛΟΡΗΟΝΤΕ ΕΡΗΣΙΟ. Illas igitur, libro accuratissime perlecto, ipse collegi, has aeternae tenebrae et *atra* nox premunt prementque. In eo folio, quod sic ille perdidit, laciniae quaedam, velut insulae in mari vasto, apparent et legi possunt, unde eius fides aestimari etiam nunc potest et codicum legendorum facultas. Ex iis, quae Florentiae olim annotavi, expromam nunc nonnulla, unde oratio LONGI et emendari possit et stabiliore fundamento firmitus constitui. Faciam initium ab illo loco, quem COURIZIUS statim post repertam lucem in atram caliginem redire iussit. Legitur in Codice folio 23 verso, cuius primus versus est: ἐπὶ σελέχει δρυὸς ἐσκόπουν μὴ τι μέρος τοῦ σώματος ὁ δάφνις ἤμαξ καταπεσών. τέτρωτο μὲν οὖν οὐδὲν οὐδὲ ἤμακτο οὐδὲν, huiusmodi versus minutissimis litterulis eleganter scriptos pagina quaeque habet triginta octo, ultimus est huius paginae: κύνα τρέφειν; εἰ δὲ ὡς λέγουσι καὶ αἰεὶ αὐτῷ γάλα δέδωκεν οὐδὲν ἐρίφων διαφέρει. ταῦτα καὶ τοιαῦτα ὁ δόρπων καί. Incipit folium 24 rectum a versu: μετὰ ταῦτα ὁ δάφνις. ἐμὲ αἰεὶ ἀνέθρεψεν ὥσπερ τὸν δια. νέμω δὲ τράγους τῶν τούτου βοῶν μείζονας ὅξω δέ. Postquam utraque pagina

teterrimis maculis foedata est, FRANCISCUS DEL FURIA, Bibliothecae Laurentianae Praefectus, (quem venerabilem senem superstitem et eodem munere fungentem mihi videre contigit et eius humanitatem experiri), scripturam recognovit et nonnullas lectiones discrepantes ab iis, quas COURIERIUS dedisset, protulit et per amicum CIAMPI edidit. COURIERIUS contra in *Epistola Encyclica* istas lectiones falsas et commenticias esse criminatur, de more adversarios acuto naso suspendens. Est ea Epistola in omnium philologorum manibus, et quia nemo respondit eius fide statuitur. Quum ipse Codicem excuterem novis difficultatibus lectio erat impedita. Nempe conati sunt ope chymicae artis maculas tollere sed frustra. Maculae colorem mutarunt, e nigris subfuscum colorem acceperunt: quae pars scripturae evaserat madefacta et venenis oblita tanto opere expalluit ut nonnisi intensissima oculorum acie quidquam extricari possit. Diu et multum omnia rimatus legi quidquid non est atramento prorsus obscuratum et dicam de singulis. In vs. 6 in Codice est καὶ τὰ νῶτα δέ. acuitur δέ in extremo versu scriptum: in sequenti versu COURIER. edidit ἀπολουύσης ἡ σὰρξ ὑπέπιπτε μαλθακή. FURIA σὰρξ καθυπέπιπτε scriptum esse contendit. Nihil aliud nunc oculis discerni potest quam:

vs. 7. ἀπολο πέπιπτε μαλθακή

vs. 8. καὶ τότε μὲν γὰρ ἐν δυσμαῖς ἦν ὁ ἥλιος.

Ibid. COURIER dedit: ἐαυτῆς ἤφατο πολλάκις εἰ τρυφερώτερον εἶη πειρωμένη. In Codice est τρυφερώτερα compendio scriptum; quod ingeniosum hominem fefellit: scriptum est τρυφερω et τρ cum accentu acuto superscriptum. Vs. 9 COURIER τῆς δὲ ὑστεραίας, FURIA τῆς δε ἐπιούσης. Nunc nihil superest praeter τῆς δὲ ἦκον εἰς τὴν νομὴν. Sed LONGUS solet τῆς ἐπιούσης dicere. Vs. 20. πόσαι μέλιτται κέντρα ἐνῆκαν ἀλλὰ ἔφαγον. quam vellem ea particula hodie legi posset, ut quid pro ἔφαγον scriptum fuerit appareret, nam ἔφαγον importunissimum est. Vs. 22. εἶθε αἰξ. COURIER εἶτε enotavit. Perspicue εἶθε scriptum est. Vs. 26 COURIER παρὰ τὰ ἄντρα. Furia πρὸς τὸ ἄντρον. Certum est in codice πρ̃ scriptum esse et liquido apparet; reliqua tam obscura sunt ut numquam potuerim pro certo statuere utrum τα ἄντρα an τοῦ ἀντροῦ compareret. Caeterum

πρὸ τοῦ ἄντρου verum videtur, ut p. 184 COUR. IV. 38. πρὸ τοῦ ἄντρου σιβάδας ὑπεσέρεσεν. Vs. 28. COURIER ἔρωτος καὶ τὰ ἔργα καὶ τὰ ὀνόματα. FURIA ἔρωτος ἔργα καὶ τὰ ὀνόματα. In Codice nihil amplius apparet quam ἔρω α καὶ τὰ ὀνόματα. Vs. 31. COURIER καλάμους ἐννέα χαλκῷ δεδεμένους. FURIA χρυσῷ pro χαλκῷ. locus est plane deperditus et nihil dignosci potest inter ἐννέα et τῇ δὲ νεβρίδα. Vs. 33. COURIER ἀνὰ πάσας ἡμέρας. FURIA ἐν ἀπάσαις ἡμέραις. Perierunt haec omnia funditus. Ibid. COURIER μῆλον ὠραίον. FURIA μῆλα ὀπωρινά. haec quoque perierunt. Vs. 34. COURIER μόσχον ὀρειγεννήτον. FURIA μόσχον ἀρτιγέννητον. sine vestigio interierunt, sed non est codice opus, quia ὀρειγέννητον nihil est, contra ἀρτιγέννητον Longo in ea re adamatatum et frequens, ut p. 56. II. 4. μεταθέων μόσχους ἀρτιγεννήτους et passim. Praetera α et ο in hoc libro facillime confundi possunt, quoniam scriba ubi α scribendum est ο ponit, deinde sequenti consonanti lineolam appingit ad sinistram, quae cum praecedenti ο coniuncta litteram α efficit. Hinc factum est ut p. 112 COURIER in Codice legerit οἰκουρία καὶ ἀσχολία, quum perspicue ἀσχαλία in eo legatur. Subiiciet haec oculis FURIA, qui specimen scripturae Codicis in aes incidi iussit et edidit in praefat. ad *Fabulas Aesopicas* pag. xxxii, ubi vide ultimum vocabulum τοῖς ἀνθρώποις aut in fine praecedentis versus ἀνήνεγκεν. Vs. 38. ἐγὼ μὲν βουκόλος, ὃ δὲ αἰπόλος τοσοῦτον κρείττων ὅσον αἰγῶν βόες. Codex τοσοῦτον κρείσσω, sex septem litterae exciderunt. Suspisor: τοσοῦτον οὖν ἐγὼ κρείσσω supplendum. Vs. 40. Codex

μέλλον || ἀμᾶσθαι καὶ ἔθρεψε μήτηρ
δὲ τράγους ὁδ δεινόν.

supple: ὁδῶδες ἀπ' αὐτῶν δεινόν ex iis, quae Daphnis respondet: νέμω δὲ τράγους — ὅζω δὲ οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν. Fol. 24. v. 1. COURIER: νέμω δὲ τράγους, ὡς τούτους βοῶν μείζονας ξω οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν. FURIA: νέμω δὲ τράγους τῶν τούτου βοῶν μείζονας. ὅζω δὲ οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν. COURIER in *Epistola* confidenter asseverat in Codice illud ipsum fuisse scriptum, quod ipse dedisset. Fatetur nunc in Codice perspicue legi id, quod FURIA dixit, sed Codicem ab ipso adversario sic rescriptum et interpolatum esse, eamque fraudem manifestis indiciis

apparere. Ipsius verba subiiciam ¹⁾). Dicam quid rei sit. In Codice luculenter apparet a prima manu sine ulla correctione vel interpolatione scriptum esse: νέμω δὲ τράγους τῶν τούτου βοῶν μελζοντας. δξω δὲ || οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν. in τῶν circumflexus cum vocali uno ductu continuatur, in τούτου secunda diphthongus nota forma implexa praecedenti litterae suprascripta est, in μελζοντας liquido apparet μει reliqua vix cernuntur, sed non est de eo vocabulo controversia, tum δξω nullo negotio discerni potest et δὲ in extremo versu. Interpolationis non est vola nec vestigium. Quum haec perscrutarer COURIERII *Epistola* erat ad manum, eamque ad singula exigebam. Lecta COURIERII criminatione locum de novo intentissima cura relego investigoque ecquod esset huius fraudis, quam arguerit, vel tenuissimum indicium. Quod tunc in Commentariis indignabundus adscripsi: *impudentissime mentitur*, nunc ut in re certa non dubito palam pronunciare. δξω scriptum est a stipite pro δζω, ut saepe ζ et ξ confundit, ἐξήτουν scribens pro ἐζήτουν, et passim absurda et barbara scriptital, ex quibus simillimum est p. 37. ἐξώννυτο et 156. ἐξωσμένου pro ἐζώννυτο et ἐξωσμένου. Vera igitur scriptura est, quam FURIA primus dederat: νέμω δὲ τράγους τῶν τούτου βοῶν μελζοντας, δξω δὲ οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν. COURIER. censuit post omnia locum sic esse constituendum: νέμω δὲ τράγους, δς γ' αὐτοὺς βοῶν ἀμειλνους παρέξω. δξω δὲ οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν, admonens TOURNIUM docuisse δς γε et ὡς aliquando confusa fuisse. Qui haec bene Graece dicta esse putabit, non recuso quo minus ei de COURIERII Graecitatis scientia nimium inclementer dixisse et inique nimis sentire videar. In

1) «Νέμω δὲ τράγους ὡς τούτους βοῶν μελζοντας... ξω... οὐδέν. C'était là l'endroit de tous le plus maltraité dans l'original quand nous le copîâmes, moi, MM. Furia et Bencini. Nous y revînmes plusieurs fois et n'y pûmes jamais distinguer que ce que j'ai donné *totidem litteris* dans mon édition. J'en avais fait trois copies, exactement figurées sur une même feuille. Cette feuille, déposée à la bibliothèque et jointe au manuscrit, prouve qu'on y lisait alors ce que j'ai publié: il est vrai qu'on y lit maintenant, comme le dit M. Furia: τῶν τούτου βοῶν μελζοντας, aussi clairement que dans aucun livre imprimé; mais c'est une correction récente, faite d'après ma traduction: oui, je garde les chèvres et les rends meilleures que ne seront jamais les vaches de celui-ci. Cet endroit a été retouché si maladroitement dans le manuscrit, que l'imposture est visible.»

Eiusdem est sic mentiri et Codicem de industria corrumpere.

vs. 6. μέμνησο δὲ, ὦ παρθένε, ὅτι σε ποίμνιον ἔθρεψεν ἀλλὰ καὶ εἶ καλή. sic sine sensu Codex et editiones. Duo vocabula exciderunt: lege καὶ σὲ ποίμνιον ἔθρεψεν, ἀλλὰ καὶ ὥς εἶ καλή. Pag. 28. ἐρυθήματι ἐνεπίμπλατο Codex et Editiones. Scribe ἐρυθήματος, compendium ἐρυθήμα^α indocte expletum esse intelligis. Pag. 29 male COURIER ex Cod. affert λευκώτερον et τῶν δὲ πρότερον χρόνων. sine errore habet liber λευκώτερον et τὸν δὲ πρότερον χρόνον, sed habet vitium in μέχρι τοῦ ἂν διαβρέξαι, deinde non ἡμελήτο καὶ ἡ ἀγέλη sed ἡμελήτο ἡ ἀγέλη, quo facilius ἡμελείτο corrigitur, tum exhibet χλόας καιρινῆς superscriptis ης et θε, ut fiat χλόης θερινῆς. Continuo sequitur: εἰς μόνην Χλόην ἐγίγνετο λάλος tam perverse dictum atque λαλεῖν εἰς τινα. corrige πρὸς μόνην. Denique in Codice non est ὃν ὁ Δόρκων ἐχαρίσατο, sed ἐδωρήσατο.

Percurram nunc *Pastoralia* et indicabo quibus locis e codice *Florentino* emendari possint, subinde nonnihil de meo adiungens. Pag. 6. COURIER. νομίσεις οὐ πόλιν ὄρᾶν, ἀλλὰ νῆσον. Νομίσεις barbarum est et sero admodum istiusmodi formae usu receptae sunt ab omnibus, deinde passim in veterum scripta infectae, unde maximam partem iam expulsae sunt, quidquid restat eodem modo eliminandum. In Codice est νομίσεις, cui si ἂν addideris Graece dictum erit. Eodem modo in *Pastoralibus* quater peccatur in κομίσω pro κομιῶ. p. 86. κομίσουσιν. p. 160. κομίσειν. p. 166. κομίσουσα. p. 167. κομίσουσιν. Recte Cod. p. 157. χαριεῖσθαι dedit pro χαρίσασθαι. Non est huc trahendum συρίσω p. 79. συρίσετε, nam LONGUS συρίττω, συρίσω, ἐσύρισα contra usum Veterum scribere solet. Ibidem p. 79 vitiosum est νεμήσετε, sed ipsius Rhetoris vitio peccatum esse suspicor, nam et alios ita vidi nonnumquam errare, ut PLUTARCHUM in *Caesare* 19. ἐπινεμήσεσθαι. Formae vitiosae in -ίσω et -ισομαι pro -ιῶ et -ιοῦμαι passim irrepserunt in scriptores Atticos, quorum Codices nec veteres nec boni supersunt. Itaque in *Lysia* persaepe apparent, ut XII. 44. ὅπως μὴτ' ἀγαθὸν μηδὲν ψηφίσεσθε πολλῶν τε ἐνδεεῖς ἔσεσθε, ubi perperam ψηφίσαισθε rescripserunt pro ψηφιῖσθε. In *Xenophontis Hell.* IV. VIII. 1. male SCHAEFERUS ἐντειχίσοιεν invexit, bene DINDORFIUS ἐντειχιόιεν. Κομίσω et similia omnia apud Athenienses coniunctivorum aoristi sunt, ut in *Pluto* 768.

Φέρε νυν ἰούσ' εἶσω κομίσω καταχύσματα,
quod admoneo ut alterum Comici locum emendem in *Ranis*
vs. 618.

καὶ πῶς βασανίζω;

ubi recipienda est lectio Codicis *Veneti* καὶ πῶς βασανίσω;
quod dictum est, ut πῶς σε κείρω, βασιλεῦ; πῶς εἶπω; ποῖ
τράπωμαι; τί πάθω; et permulta alia.

Apud Longum continuo sequitur: ταύτης τῆς πόλεως, τῆς Μι-
τυλήνης. ubi Codex: ἀλλὰ ἦν ταύτης τῆς πόλεως μιτυλήνης. ἀλλὰ
ἦν natum est ex praecedentibus ἀλλὰ νῆσον. μιτυλήνης debetur
ludimagistro, et solis pueris ea repetitio placere potest. Pag. 7.
εὕρεν ὑπὸ αἰγὸς τρεφόμενον. Cod. εὕρεν ὑπὸ μιᾶς τῶν αἰγῶν
τρεφόμενον. P. 9. κόμη — λελυμένη. Cod. κόμαι — λελυμέναι.
P. 10. ἀκλαυτὶ. Cod. ἀκλαυσί. P. 11. νομίζειν, λανθάνουσιν.
Cod. νομίζειν καὶ λανθάνουσιν. P. 13. ἐπ' ἀγροικίᾳ Cod. ἐπ'
ἀγροικίας. — ἀγούσα . . τὴν αἰτίαν. Cod. ἀναφέρουσα. P. 14. σε-
φανίσκους πλέκοντες ταῖς Νύμφαις ἐπέφερον. Cod. B. ἔφερον.
corrigere προσέφερον. sic et pag. 53 legendum καὶ πάντως τὸ ^{ας}προς-
έφερον. Pag. 15 Codex ἀνθερικὸς ἀνελομένη πόθεν (sic) ἔξελ-
θοῦσα ἀκριδοθήκην ἀνέπλεκε. Verum vidit COURIER: ἐξ ἔλους
ἀκριδοθήραν ἔπλεκε, sumtum a THEOCRITO I. 52 καλάμους ἐκτα-
μὼν λεπτούς. Cod. λεπτοὺς ἐκτεμῶν. recte: illud Ionicum est.
P. 16. σιρροὺς. Graecum est σιρούς. Pag. 17. ξύλον καὶ τὴν κα-
λαύρωπα λαβών. Cod. ξύλω τὴν καλαύρωπα. Expunge ξύλον καί,
deinde pro χρήσασθαι corrigere χρησάμενον. P. 32. καὶ δείσας μὴ
Φωραθεῖς ποτε. Cod. καὶ δείσας καὶ Φωραθεῖς μήποτε. In hoc
negotio Φωραθῆναι absurdum est, bene habet καὶ δείσας μήποτε.
P. 37. ἐπ' ἀνθοῦν ἐνέπιπτε τὸ κάλλος. Cod. ἐπαθροῦν id est ἐπ'
ἄθρουν τὸ κάλλος, venuste dictum, opposita sunt ἄθρουν i. e.
πᾶν ἄμα et κατὰ μέρος. — τῶν ἐν τῷ ἄντρῳ νυμφῶν. Optime
Codex τῶν ἐκ τοῦ ἄντρου. P. 38. καλάμους ἐπέτρεχε recte in
Cod. legitur non ἐπέλειχε, quod COURIER afferit. P. 41. ἦν
παρθένε παρθένος οὕτω καλή. Imitatus nobilissimum locum Pla-
tonis in *Phaedro* p. 237. B. ἦν οὕτω δὴ παῖς μάλα καλὸς scri-
psisse videtur ἦν οὕτω δὴ, παρθένε, παρθένος καλή. — οὕτως ἐν
ἡλικίᾳ. Codex ἐν ὕλῃ. P. 42. μείζονα ὡς ἀνὴρ, ἡδεῖαν ὡς παῖς,
emenda ἡδίωνα ὡς παῖς. P. 43. ἀλύοντα περὶ τὴν θάλασσαν.

Cod. *άλύοντα*, sed corrige sodes *παρὰ τὴν θάλασσαν*. Etiam magis ridiculum est in CHARITONE p. 139. *ᾧφθῃ Καλλιρρόῃ μὲν ἐπὶ χρυσηλάτου κλίνης ἀνακειμένη Χαιρέας δὲ αὐτῇ περικαθήμενος*, aliquanto decentius *παρακαθήμενος*, credo, scribendum est. P. 44. *καὶ τὰς κώπας ταῖς χερσὶν ἐμβαλόντες*, rectissime Codex *ταῖς χερσὶν* omittit. P. 49. *καὶ οὐδὲ λουτρῶν . . . δεόμενον*. scribe *οὐδὲν*. P. 51. *χειρὸς ᾧφέλειαν ἀλλήλοις μετεδίδουσαν*, imo vero *ἄλλοις*. P. 56. *κύκνος ὅμοιος ἐμοὶ γέρων γενόμενος*. rideo istud *ὅμοιος*, emenda *ὁμοίως ἐμοί*, quod BRUNCKIUS praecepit. P. 57. *καὶ σε οἶδα νέμοντα πρωθήβην ἐν ἐκείνῳ τῷ ἔλει τὸ πλατὺ βουκόλιον*. Cod. *ἐν ἐκείνῳ τῷ ὄρει*, qui locus est armentis aliquanto salubrior quam *ἔλος*, in quo melius *βάτραχοι νέμονται*. P. 64. *ἄμα μειδιάματι κατέδραμον*. recte Cod. *προσέδραμον*. Praeterea in Codice est *ἐνθεώτεροι δὲ πρὸς τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν* et *ἐπαιγόμενοι πρὸς τὰ φιλήματα*, unde corrige COURIERII notam (4). P. 66. *λαγούς*. cod. *λαγῶς* et infra *εἰς θήραν λαγῶν* et sic LONGEUS alibi. Pag. 68. *τὴν λύγον ἀπέφαγον*. Cod. *ἐπέφαγον*. Iege *κατέφαγον* ex p. 69. *τὴν λύγον κατεσθίουσι*. et p. 130. *τὴν λύγον αἱ σαί ποτε αἶγες κατέφαγον*. et sic reponere p. 72. *κατέφαγον τὴν λύγον*. Siglae veteres hos errores pepererunt. P. 72. *ὕπ' ὀργῆς ὀρμήσαντες*. recte Codex participium omittit. P. 73. *ζυμήτου*. cod. *ζύμη τοῦ*. Graecum est *ζυμίτου*. P. 73. *μὴ καὶ προσκαταγάλασι γένοιτο*. Scribe divisim *πρὸς καταγάλασι*. P. 75. *οὐκέτ' ἐγίνωσκον περαιτέρω πλεῖν*. Praefero quod in Codice est *οὐκ ἐγίνωσκον*. P. 77. *τὰς μὲν αἶγας ἀποδέρουσι καὶ τὰ πρόβατα καταθύουσι*. lege *ἀποδερῶσι* — *καταθύσουσι*. P. 78. *ἐφέκσαν ἐλεοῦσαι*, rescribe *ἐλεοῦσαις*. P. 80. *εἰς ὕπνον ὤρμησεν*. Cod. *εἰς ὕπνον τρέπεται*. P. 83. *μηνίοντος*. cod. *μηνιῶντος* solemnii vitio, de quo supra diximus. P. 84. *τὴν ὑμᾶς ταραξασαν*. Cod. bene *ταράττουσαν*. P. 85. *ἐξέτρεχεν οὐκ ἐξολισθάνοντα*. male COURIER *οὐκ* inseruit de suo, sed *ἐξολισθάνοντα* dare debebat. Suaviter dicuntur oviculae incerto et lubrico vestigio *ἐξολισθάνειν*, non item *αἱ αἶγες οἷα δὴ κρημνοβατεῖν εἰθισμέναι*. P. 86. *μόλις δὲ ἔμβιος γενόμενος* inepte Rhetor dixit pro *ἐμπνους* vel *ἐννους*. P. 88. *τοῦ Πανδὸς ἐμνημόνεον*. Melius Cod. *ἐμνημόνευσαν*. P. 90. *ἐς βίαν*, Graecum est *πρὸς βίαν*, ut *πρὸς ὀργήν*, *πρὸς χάριν*, alia. P. 91. *ταμῶν* Ionice. Codex *τεμῶν*. P. 91. *καθίσας ὄρθιον*, *ὀρθός* opinor, deinde *εὐπνοιοι* in Codice est pro

εὐπνοιοι, neutrum bene habet sed εὐπνοιοι, ut εὐνοιοι. Pag. 93 lege: ἀπήλαυνε τὴν ἀγέλην συρίζων νυκτὸς ἤδη γενομένης, ἀπήλαυνε δὲ καὶ ἡ Χλόη. P. 95. πράγματα παρέχων. ὁ μὲν οὖν. Cod. παρέχων πράγματα. οὗτος μὲν οὖν. P. 96. καὶ νέμουσα καὶ νομίζουσα. dittographia est. dele καὶ νέμουσα, P. 97. κατὰ-πλουν. optime Codex ἐπίπλουν. — ὅπλα κινεῖν. Cod. τὰ ὅπλα — ταχύνει δὲ ἐπὶ τὴν πόλιν αὐτήν. ταχύνει est infelix COURIERII coniectura. Codices ταχὺ δέ. scribe: ταχὺ δὲ ἐπὶ τὴν πόλιν αὐτήν ἦγεν. P. 99. τὰ δένδρα ἐφίκει καταχωμένοις. vocabulum nihili καταχωμένοις COURIERIO debetur, qui κατακεχωσμένοις videtur voluisse. Codices κατακλωμένοις. P. 104. τράπεζαν εἶχον οἱ ἀμφὶ τὸν Δρύαντα. Optime Codex περιτράπεζον εἶχον, in quo laetetur περὶ τράπεζαν εἶχον, coenabant, ut pag. 152. περὶ θήραν εἶχε, p. 158. ἀμφὶ ἄριστον εἶχον et saepissime apud alios. P. 106. τοιοῦτου γηροτρόφου εὐτυχήσαντας. Codex τοιοῦτον γηρο-τρόφον, quod verum est, εὐτυχεῖν apud istos accusativum habet. P. 107. αὖρα βόρειος ὑπέκαε πάντα. bene Codex ἀπέκαε. P. 112. γυμνὸς γυμνῇ συγκατακλινεῖς. haec est verissima lectio, quamquam est in Codice συγκατακλίνειν. Longus quoque sincera forma κατακλινῆναι usus est pro novicia κατακλιθῆναι, cuius rei quum certa apud eum exempla et indicia supersint, vitiosas formas ei eximendas arbitror, ut συγκατακλιθῆναι paulo ante. In iis, quae praecedunt καὶ τί ἔγνω δρᾶσαι quum in Codice sit καὶ τί ἔγνω καὶ δρᾶσαι verum est ἔγνωκε δρᾶσαι. P. 113. ἀπολαύοντες. Cod. ἀπολαύσαντες. — πηδήσαντες lege ἐπιπηδήσαντες. P. 115. ἐν ᾗ ἐκαθέζετο. Codex ἐκάθητο. scribe ἐκάθηντο. P. 119. αἵματι κείσεται πολλῶ. lege βεύσεται, ut isti dicebant pro βυήσεται. — καὶ βοήσῃ. Cod. βοᾷ ut mox δακρύῃ. P. 121. νεαλεῖς ἰχθύς. Codex addit τῶν πετρίων i. e. πετραίων. — ἀναπεπταμένη. Cod. ἐν ἀναπεπταμένῃ. P. 126. οἱ δὲ ἐπηγγέλλοντο μεγάλα. Codex οἱ δὲ πολλὰ ὑπέσχοντο εἰ ταύτης τύχοιεν. P. 127. ἀπεκέρδαινε. Cod. ἐκέρδαινε. P. 128. ἀποθανεῖσθαι λέγων, καὶ οὐκ αὐτὸς μόνος ἀλλὰ καὶ τὰ πρόβατα μεταποιῶντα ποιμένα. Nescio quid COURIERIO in mentem venerit, quum μεταποιῶντα ποιμένα de suo dederit et receperit, quae verba sensu cassa sunt. In Codicibus est Florentino μεταποιεῖ τὸν ποιμένα, Valicano μετὰ τοιοῦτον ποιμένα, quae sana et vera lectio est et significat talī pastore amisso, ut saepe isti loqui amant. Simillimum

est quod legitur p. 174. δέϊται μὴ ἀφελῆσθαι τραπέζης, μεθ' ἣν τεθνήσκειται λιμῶ. — οὐκ ἦν Λάμων πλούσιος. Codex addit ἀλλ' οὐδὲ ἐλεύθερος εἰ καὶ πλούσιος. P. 129. συντεθήσεσθαι πο-
loecum est, Codex recte συνθήσεσθαι. P. 130. καθεύδοντι νύκ-
τωρ. Codex νύκτωρ omittit. — πλησίον δελφίνος νεκροῦ, δι' ὃν
οὐδείς οὐδὲ προσῆλθεν. Codex πλησίον δελφίνος νεκροῦ. οὐδείς οὖν
προσῆλθεν. P. 131. δόξαι νῦν. Cod. νῦν δόξαι recte. P. 133.
τοῖς τριβόλοις. non est hoc in Codice scriptum, ut COURIER af-
firmat, sed τριβόλοις. P. 134. ὁμολογήσας αἰτίαν πανταχοῦ γε-
γονέναι. Cod. ὁμολογήσας ἔτι γεγονέναι πανταχοῦ. Intelligerem
si pro αἰτίαν vel ἔτι legeretur σπάνιν. deinde non est in Cod.
συντέτραπται sed συντέβραπται. et συνῆφθαι non συνῆπται. —
ὥς καθεύδειν. Codex ὥς συγκαθεύδειν. — πείσαι. Codex πείσαι
λέγων. — ἔτι μήτε πενίαν. Cod. μήτε πενίαν ἔτι. P. 139. ὀρμη-
θεῖσα lege ὀργισθεῖσα. P. 146. παραμένειν — ἄξειν. corrige πα-
ραμενεῖν. — ἔριφον ὀψίγονον. lege ἀρτίγονον. P. 148. δι' ἧς . . .
ποιήσεις lege ποιήσει. P. 149. ἐλάσας τὰς αἶγας emenda ἐάσας.
P. 153. ἐπιθέσθαι διέγνω τῷ Δάφνιδι. scribe ἔγνω. — ὥς δὲ εἶδε
χειροῆθη, imo vero εἶχε. P. 154. οἶός τε ἦν expunge τε. P. 156.
ἐρίφους γαλαθηνούς. Codex ἔτι γαλαθηνούς. P. 157. χιτῶνα καὶ.
Cod. χιτῶνα χλαῖναν καὶ. P. 160. οὐκ ἄπειρος ἐρωτικῆς λύπης.
verissima est SCHAEFFERI coniectura λύττης. Imitatur LONGUS
PLATONEM in *Legibus* VIII. p. 839 a. λύττης δὲ ἐρωτικῆς καὶ
μανίας εἶργεσθαι ποιεῖ ὁ νόμος οὗτος. Eadem plane confusio
apparet p. 61 ubi λύττης in omnibus libris est, sed optime edi-
tur τὰς ψυχὰς ἀνεσάλησαν ὑπὸ λύπης. — εἰς ἐπιθυμίαν. Cod. B.
ἐνθυμίαν, emenda εἰς εὐθυμίαν. P. 162. αἶγας ἔνεμε Βράγχιος.
quod sine Codd. corrigendum erat Βράγχος, id in A inventum
COURIER abiecit. — ὁ Ζεὺς. Cod. ὁ τῶν ὄλων βασιλεὺς. P. 160.
ἐρημοὶ δὲ αἱ αἶγες. Lege ἔρρει μοι * καὶ αἱ αἶγες. P. 164 in
Codice non est, ut COURIER dicit, sed: ἀλλ' οἱ πατέρες ἐξέθη-
καν τοῦτον πεδίῳ ἴσως παιδίων πρεσβυτέρων ἄλις ἔχοντες, ex-
punge πεδίῳ et nihil erit difficultatis. P. 166. εἰ διαψεύδεται.
Cod. recte εἰ ψεύδεται — χλαμύδιον. Codex χλαμίδιον, corrige
χλανίδιον et ob rem ipsam et ob pag. 8 ubi duo optimi Codi-
ces χλανίδιον servant. P. 170. ἐνταυθοῖ. Cod. ἐνταυθα. P. 177.
ἔταν κόσμον προσλάβηται. optime Codex προσλάβῃ. P. 179. κάλ-
λος ἐκφέρουσα. repone ἐκφαίνουσα. — ὅλη γὰρ ἐκινεῖτο ἡ πόλις

ἐπὶ τῷ μεираκίῳ καὶ τῇ παρθένῳ. Pro ἐκινεῖτο in Codice est venustissima lectio ἐκίττα ἢ πόλις, quam ambabus amplectendam esse censeo. P. 180. γυναῖκες πολλὰ ἡράσαντο θεοῖς αὐτὰς πισυθῆναι μητέρας θυγατρὸς οὕτω καλῆς. Quod solum bene Graece dici potuit in Codice perspicue legitur: αὐταὶ πισυθῆναι μητέρες. — ἀποθέμενον παρὰ τὴν Φαρέτραν. rectissime Codex παρά omittit. P. 183. προνοία θεῶν. Cod. νυμφῶν. P. 186. ἔδοσαν ἀντὶ τῆς πίτυος οἰκεῖν νεών. Cod. οἰκεῖν omittit, recte, ut opinor.

Atque hae quidem sunt utiliores et insigniores lectiones, quas mihi in Longeo novas Codex Florentinus suppeditavit, caeteras omnes HIRSCHIGIUS dabit.

In eodem Codice insunt *fabulae Aesopicae*, quas primus edidit FURIA cum aliis aliunde et editis et ineditis coniunctas. Scriptae sunt eo sermone putido, quo utebatur Graecia decrepita, senio confecta et delirans ¹⁾, et scriptae sunt magnam partem *versibus*, quamquam id nemo umquam animadvertit. Sunt autem isti versus ista Graecitate dignissimi, ut ostendam. Iampridem Graeculi coeperant antiquam linguam etiam sic contaminare, ut in pronuntiando et in versibus componendis non quantitatem syllabarum sed accentuum rationem stulti sequerentur, multum indignantibus paucis quibusdam sanioribus, qui malesanam multitudinem nequidquam admonebant, quorumque querelae ita statim oppressae sunt, ut unius tantum testimonium, quod sciam, ad nos pervenerit. Et huius quoque unius ad hunc diem fuit vox βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, quia abditum est testimonium et propemodum sepultum in ea solitudine, ubi numquam fere viator vestigium solet ponere. Itaque in medium proferam, ut omnibus fiat cognoscendi potestas. Vir doctus et elegans nescio quis ad amicum ΝΕΟΡΗΘΝΕΜ de ea litterarum et ποῦσεος labe et exitio et omnino de aequalium iudicio corrupto queritur in Excerptis, quae Etymologico *Gudianio* STURZIUS subiecit p. 657 sqq. «*Antiquitus*, inquit,

1) Quam bene in illam Graeciam convenit dictum, quod olim in cives suos Demades iecerat: *παρέλαβον τὴν πόλιν οὗ τὴν ἐπὶ τῶν προγόνων τὴν Μαραθωνομάχον, ἀλλὰ γραῦν συντάλεια ἐποδεδεμένην καὶ πτωσάνην ῥεφούσαν*. Sic enim hoc dictum componendum est e DEMETRIO περὶ ἔρμ. § 285. Goell. et ΡΗΟΤΗ Lex. v. *παρέλαβον* sublati mendis *παρέλαβον, ναύμαχον* et *ῥεφούσαν*.

omnes versibus scribebant, πᾶν γὰρ ὁτιοῦν παραλαβὸν τὸ μέτρον ἐκόσμησε. τοῦτο πᾶσιν ἀπλῶς νόμος, τοῦτο δόγμα, τοῦτο χρησμὸς ἀπὸ τρίποδος. *Serius demum soluta oratio in usu et honore esse coepit*, ita tamen, ut *versibus et metro suus usus et honor constaret*. *Nuperrime*, inquit (χθὲς καὶ πρὸ τρίτης) *homines metrum et quantitatem syllabarum negligere coeperunt*, ἢ παρεῖδον ἢ κατασχεῖν οὐχ οἱοί τ' ἐγένοντο, οὐ γὰρ ἔχω λέγειν ὑπὸτερον. ἐγὼ δὲ τοῦτ' ἐν κοινῷ σκοπεῖν, Εὐριπίδης Φησὶν. *Primum*, inquit, *vocalem ancipitem quamlibet suo arbitratu promiscue aut producebant aut corripiebant*: τοῖς τῶν διχρόνων μηδὲν διασέλλοντες ἐχρήσαντο χρόνοις πάντα καὶ συσολῆς ἐνταῦθα καὶ ἐκτάσεως μετέχειν νομοθετήσαντες, et sic *placent sibi*, inquit, καὶ σεμνοὶ δοκεῖν βούλονται ὥς ἑμμετρα γράφοντες, ἑμμετρα ὥς ἀληθῶς καὶ μηδὲν προσήκοντα μέτρῳ συνείροντες. *Deinde*, inquit, *malum in dies gliscere coepit et, foedum dictu!* (αἰσχυνὴ καὶ γλώττῃ ταυτὶ προφέρειν), *versus faciunt, quos politicos appellant*, πολιτικούς τινας αὐτοῖς καλουμένους εἰχους ποιοῦσι, μέτρον μὲν ἅπαν ἐν τούτοις λῆρον ἡγούμενοι, τόνους δὲ δύο περὶ τοῦ μέτρα καὶ τὸ τέλος τηροῦντες καλῶς ἔχειν σφίσι τὸν εἶχον φασί. *Tum excandescit et in haec verba erumpit*: *Accentus*, exclamat: τόνους, ὦ γῆ καὶ ἥλιε, πρὸ τῶν σοιχείων, — ὥσπερ εἰ τόνους ἐγράφομεν καὶ μὴ γράμμασι. καὶ ἤδη τὸ κακὸν ἐξέλικησεν. *Deinde post pauca: veteres*, inquit, *poetas accentuum nullam rationem habebant*, ὅπουπερ τῶν συλλαβῶν ὁ τόνος πεσὼν ἐτύγχανεν οὐδ' ὁτιοῦν ἐπεσφρέοντο. *Tandem*, inquit, *omnes natura in vilius procliviores metrum omne procul abiecerunt*, ut ne *vestigium quidem metri in eorum versibus appareat*, *accentus solos sequuntur*. πρὸς τὰ χεῖρω πάντες εὐολισθότεροι τὸ μὲν μέτρον ὥς πορρωτάτῳ ἐξετάξευσαν ὥς μηδ' ἵχνος παρὰ τοῖς εἰχοῖς ἐμφαίνεσθαι, μόνου δὲ τοῦ εἰρμοῦ τῶν τόνων ἀντεποιήσαντο. *Denique metuendum esse dicit*, ne *ulterius grassante licentia accentus quoque negligantur et quodcumque dixerint versum esse decernant*. καὶ δέος δὴ, ὦ φίλε Νεόφρον, μήπου προϊόντες καὶ τὸν τόνον ὥς τὸ μηδὲν ὄντα δι' ὀλιγωρίας ποιήσονται καὶ πᾶν ὁτιοῦν λόγου κῶλον ψηφίσονται εἶχον εἶναι. *Id ipsum, quod homo elegantis doctrinae eventurum esse fortasse non serio dixerat, ita evenit*. *Syllabarum numerus versum facit, neque metri ratione habita*

neque accentuum et eo genere carminis usus est poëta, qui fabellas conscribillavit, quas Codex *Florentinus* servat. Versus sunt dodecasyllabi et nulla alia lege bonus poëta tenetur, nisi ut hunc legitimum numerum syllabarum expleat. Fabula 122 constat his versibus: Μικρέμπορός τις ὄναριον κατέχων Αὐτὸς ὦνείτο ἀλάτιον εἰς πλῆθος. Καὶ δὴ φορτώσας σφοδρῶς αὐτοῦ τὸν ὄνον Ἐποζυγίῳ ἤλαυνε λεωφόρῳ Ὅς ὀλισθήσας εἰς ὕδωρ ἐπεπτώκει. Καὶ δὴ λυθέντων τῶν ἄλῶν παραυτίκα Εὐθύς ἠγέρθη ἀκόπως βηματίζων. Ὁ δ' ὑποσρέψας καὶ πάλιν λαβὼν ἄλλας Κατεπεπτώκει εἰς ποτάμια ρεῖθρα Καὶ ἐκλυθέντων πάλιν τῶν ἀλατίων Ἐξανέστησεν ἑαυτὸν παραυτίκα. Ὁ δὲ λυπηθεὶς ὁ κύριος τοῦ ὄνου Ἐπενόησεν αὐτοῦ τὰς ἐπινοίας Ὅσις ἐπελθὼν εἰς ἕνα τῶν μυρεψούντων. (tenemus fraudem: accedit syllaba decima tertia, lege τῶν μυρεψῶν.) Ἐξωνήσατο σπόγγους πολλοὺς εἰς κόρον Οὔσπερ ἐπιθεὶς πεφόρτωκε τὸν ὄνον. Ὁ δὲ ἀπιὼν κατέπεσεν εἰς ὕδωρ Καὶ παραυτίκα κυλισθέντων τῶν σπόγγων Ἦγετο ὄνος διπλοῦν βάρος βασιάζων. Eiusdemmodi carmina, iratis Musis composita, leguntur in fabulis 21—25, 76, 81, 83, 87, 94, 101, 111, 114, 119—122, 134, 146, 150—157, 169—175, 187, 189, 196 et 198 et in Vaticano Codice 348—350, 352 et 362, qui liber his quisquiliis admixtos habet ΒΑΒΡΗ choliambos integros aut leviter corruptos in fabulis 351, 355, 358, 360, 363—369, 371, 374, 378 et 379. Sic demum intelliges cur in istis fabellis tot vocolae otiosae sententiam onerent, verba composita inepte simplicium vicem obtineant, ut in iis, quae adscripsimus κατέχων pro ἔχων et ἐκλυθέντων, ἔξανέστησεν, ἐπελθὼν, ἔξωνήσατο, deinde verba perinepte traiciantur et multa vocabula supervacua adiiciantur. Haec omnia poëtae πρὸς τὸ κεχηγνὸς τοῦ ρυθμοῦ moliebantur. Denique egregium est hoc praesidium emendationis. Fraus statim perpluit et remedia certa sunt, v. c. in fabula 76. Πελαργὸς εἶμι, εὐσεβέστατον ζῶον, Ὅσις πατέρι καὶ μητέρι δουλεύων, Τηρῷ καὶ χρεῖαν οὐχὶ μίαν τούτων quis dubitare potest quin verum sit: δουλεύω, Τηρῷ καὶ χροῖαν οὐχ ὁμοίαν τῇ τούτων et in extrema fabula: Συνεληφθῆς μετ' αὐτῶν καὶ τεθνήξῃ, etiam qui nihil umquam emendavit, et propterea eam artem nihil quod certum sit parere posse opinatur, ad primam lectionem συντεθνήξῃ reperiet et sibi ipse satis credet hanc emendationem esse certam. Librariorum enim frau-

des ad hanc lucem statim deprehenduntur et ubicumque quid vitii est καὶ τυφλῷ δῆλον, ut in fabula 150.

εἰς δὲ λαγῶδες τρατηγέτης ὑπάρχων
ἐμειδίασε καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐβόησε·
τῆτε, ἀδελφοί, μηδὲν κακὸν ποιήσετε.
ὥς γὰρ ὁρᾶτε, δειλότερα τυγχάνουσι
ταῦτα τὰ ζῶα ὑπὲρ ἡμᾶς ἄπαντας.

quis est tam hebes, ut non intelligat corrigendum esse ἐβόα, ποιεῖτε et τυγχάνει, atque omnino et in istis fabellis, quas dodecasyllabis versibus compositas esse indicavimus, et in BABRII Choliambis, qui in mediis his sordibus nescio quomodo apparent, unusquisque librariorum fidem explorare poterit, qui metrorum immemores aut plane ignari de more grassabantur.

Denique huius rei observatio multum proderit in diiudicandis Criticorum correctionibus, qui in hoc sermone plus quam semibarbaro non semper satis caverunt, ut in fabula 196.

ἄπαν γὰρ κακὸν οὐ μικρὸν οὐδὲ μέγα
οὐδ' ὅλως πρέπει καθόλου πού φῦναι.

In φῦναι versus ruit, sed isti non dicebant ἔφυν, φῦναι, φύς sed ἐφύην, φυῆναι, φυεῖς, quae passim recurrunt. Fallitur igitur FURIA, qui annotat «pro φῦναι in Codice vitiose φυῆναι». At contra vide quam ludificetur scribae error Interpretem in fabula 173. τίς δὲ τὸν ὄρον προσάξειεν ἀντεφύσησεν ἢ χελώνη, καὶ τὰ τῆς νίκης τίς ἡμῖν ἐπιδώσει; Annotat FURIA: «ἀντεφύσησεν: Mutum est animal testudo, sibilum edit tamen, dum respirat, qui longe exaudiriur.» Sic etiam iis, qui naturam animalium curiosius rimantur, hae fabulae prodesse possent, nisi critica ars novum hoc praesidium ereptum iret. Fabula est, si Musis placet, metrica. Ποδῶν χελώνης λαγῶδες κατεγέλα. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ταῦτα γελῶσα ἔφη. Ἐγὼ τὸν ταχύν σε ἐν δρόμῳ νικήσω. Ὁ δὲ ἔφησε ταύτην μὴ ἀληθεύειν. corrige igitur:

τίς δὲ τὸν ὄρον προσάξει; ἀντέφησεν,
καὶ τὰ τῆς νίκης τίς ἡμῖν ἐπιδώσει;

Similia plurima qui volet ex caeteris colligito.

Unum tantum in Codice restat, quod nunc quidem est operae pretium expromere. Nempe ex eo didici, quod VALCKENARIUS dudum frustra quaesiverat et omnes, opinor, absque

illo Codice esset, frustra essent quaesituri. Verba summi viri haec sunt in *Dissertatione de Scholiis in Homerum ineditis* p. 134. ubi Scholia complura apposuerat, quorum auctor Σεναχειρίμ, Σεναχηρείμ, Σεναχειρήμ in Leidensi Codice perhiberetur. »Pervelim, inquit, ut quis me quidpiam de isto Senachiribo edocesfaciat, quibus in oris et quo temporis articulo saeculo XII an XIII vixerit; sed credo equidem plerisque omnibus, nisi si qui Codicem tractarint Leidensem, Grammaticum penitus esse inauditum.” Nemo adhuc, quod sciam, respondit, nam quod apud LEHRSIUM est de Aristarchi studiis Homericis p. 37, videri Hortibonum, id est CASAUBONUM, in eo nomine delitescere per iocum in Arabicam linguam converso infelix est coniectura ludentis in re omnibus ignota, et inspecto Codice iocularis haec opinio est, namque duobus fere saeculis antequam CASAUBONUS natus est haec scripta esse apparet. Notitia ignoti Grammatici e Codice Florentino haec prodit. MICHAEL SENACHIRIM imperante THEODORO DUCA LASCARI (ab anno 1235 ad 1259) Nicaeae docuit rhetoricam et poësin. Est enim in Codice folio 10. vers. Epistola, quam Imperator ad Professore[m] dedit, quum ei filios in disciplinam remitteret. Inscriptur: τοῦ σοφωτάτου βασιλέως κυροῦ Θεοδώρου Δουκᾶ τοῦ Λάσκαρι ἐτέρα ἐπισολὴ γραφεῖσα πρὸς τοὺς κατὰ Νίκαιαν ἐλλογιμοὺς διδασκάλους τῆς ῥητορικῆς τε παρὰ μέρος καὶ τῆς ποιητικῆς τὸν Σεναχηρείμ κύριν Μιχαήλ καὶ τὸν κύριν Ἀνδρόνικον τὸν Φραγ-γόπουλον ὅτε ἐξ αὐτῶν πρὸς αὐτὸν ἀνῆλθον οἱ παῖδες, ἐγράφησαν δὲ παρ’ αὐτοῦ διὰ πλείονα μάθησιν πάλιν εἰς τὴν σχολήν. Incipit Epistola in hunc modum: Οὐδὲν ἕτερον τὴν τοῦ Φυτουργοῦ εὐφραίνει ψυχὴν ἢ τὸ ὁρᾶν τὸν οἰκεῖον λειμῶνα εὐθηνούμενον τε καὶ θάλλοντα. deinde post multas ambages et fastidii et nauseae plenam loquacitatem: ἐωράκειν γὰρ ἐγὼ νυνὶ οὕς ἐκ τῆς ἐμῆς τεθείσης σχολῆς ἐν τῇ Νικαέων ἡ νικοποῖός μου τὸν λόγον πόλις ἐβλάττησε καὶ ἡγαλλιασάμην ὡς Φυτουργός, deinde se litterarum studia numquam negligere praedicat quamquam negotiis plurimis districtum et exercitum curis διὰ τὰς ἄνω κάτω περιπετείας εἴσεσι, μάχαις, ἐνστάσεσιν, ἀντιστάσεσιν, ταῖς τῶν ὁμορούντων δὲ βοηθείαις, ταῖς τῶν ἀπωκισμένων καταδρομαῖς καὶ τοῖς ἁλλοις, οἷς δὲ ἡ τοῦ κοινοῦ συντήρησις ἡμᾶς ἐπιβαίνειν ἡνάγκαζεν. Tandem post novas ambages Epistolam ita concludit, ut utrum-

que Professore bene valere iubeat: ὃ Σεναχηρείμ κάλλιψε πολλοῖς καὶ λόγοις ὀνομαστὲ καὶ πράξεσι, καὶ Ἀνδρόνικε τῆς γραμματικῆς ἀκριβείας διάδοχε, et nos lubenter et Imperatorem valere iubemus et *Florentinum* Codicem deponimus de manibus.

CAPUT VIII.

Intermissam telam resumens percurram primum *Anacharsidem* 49. 2. ὑποβαλλόμενοι in aoristum refinge et § 3. αἵματος αὐτῷ καὶ ψάμμου ἀναπέπλησαι τὸ σῶμα πῦξ ὡς ὀρεῖς παταχθέντος ἐς τὴν γνάθον animadvertite compositionis scabritiem: ut haec bene dicta sint expunge αὐτῷ et lege παταχθεὶς τὴν γνάθον. Graeci dicunt βέβυσμαι τὸ σῶμα, ἀναπέπλησμαι τὸ σῶμα pro ἔχω τὸ σῶμα βεβυσμένον, ἀνάπλεων et sim., ut τέτρωμαι τὴν κεφαλὴν, πεπήρωμαι τὴν χεῖρα, ἐμπεπόδισμαι τὸ πῶδε et passim similiter in caeteris corporis partibus. Sic dicitur ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν, ἀπεκόπη τὴν δεξιάν, ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμόν, ἐπλήγην τὸν ὦμον, ἐξετμήθη τὴν γλῶτταν, διεφθαρμένος τὸ σῶμα, περιτετιλμένος τὰ πτερὰ, et quis non recordatur pulcherrimi loci *DEMOSTHENIS* pro *Corona* p. 247. ἰώρων τὸν Φίλιππον — τὸν ὀφθαλμόν ἐκκεκομμένον, τὴν κλεῖν κατεαγῶτα, τὴν χεῖρα, τὸ σκέλος πεπηρωμένον. Conquiram paucula e *LUCIANO*, ut *LYSIAE* laboranti succurram. Recte legitur 41, 10. ἥδιον ἂν μοι δοκῶ ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιάν. § 11. οὐ τὴν δεξιάν ὥσπερ ὑμεῖς ἀλλὰ τὴν γλῶτταν ἀποτμηθῆναι καλόν. § 35. τῆς δεξιᾶς πεφρόντικας μὴ ἀποτμηθεῖς αὐτήν. § 62. ὁπότερον ἡμῶν ἢ τὴν γλῶτταν ἢ τὴν δεξιάν ἀποτετμηθῆσθαι δέοι. et § 65. et sic veteres omnes constanter loqui videbis. Certa igitur medicina emendabitur locus *LYSIAE* VI, 26. οὐ μόνον τὸν θάνατον ἐφοβεῖτο ἀλλὰ καὶ τὰ καθ' ἡμέραν αἰκίσματα οἰόμενος τὰ ἀκρωτήρια ζῶντος ἀποτμηθήσεσθαι, imo vero ζῶν, nam τεθνεῶτος in ea re ferri potest, ζῶντος non potest. Rectissime dixit *ΧΕΝΟΡΗΘΝ* *Anab.* I. x. 1. ἐνταῦθα δὴ Κύρου ἀποτέμνεται ἡ κεφαλὴ καὶ χεὶρ ἢ δεξιὰ et contra II. vi. 29. ἀπέθανον Κλέαρχος καὶ οἱ ἄλλοι στρατηγοὶ ἀποτμηθέντες τὰς κεφαλὰς, nempe hoc modo de vivis, illo de mortuorum cadaveribus loquebantur, in qua re apparet

quam accurate cogitare et dicere veteres soleant. Quid impedit ὁδοῦ πάρεργον ex HERODOTO mendum eximere quod inolevit VI. 58. ἐπεὶ οὖν τοῦτο γένηται (rege Spartanorum mortuo) ἀνάγκη ἐξ οἰκίης ἐκάτης ἐλευθέρους δύο καταμιαίνεισθαι, ἄνδρα τε καὶ γυναῖκα. μὴ ποιήσασι δὲ τοῦτο ζημίαι μεγάλαι ἐπικέεται. Absurdum est in eo loco verbum καταμιαίνεισθαι. Namque sive *conspurcari* significat, ut solet, sive paullo acrius est quam μιαίνεισθαι, *pollui* piaculo quolibet, non est honoris genus magis stolidum et ab natura ingenii humani et Graecorum moribus magis alienum et abhorrens. Satis esse videbatur in domo et urbe funesta piaculi, ut non ultro sese cives *polluere* voluerint idque in defuncti regis honorem. Verbum, quod HERODOTO restituendum esse censeo, legitur in LUCIANI dialogo, in quo versamur § 31. ὁπέ ποτ' ἂν καὶ μόλις κατατεμνόμενοι βαθείσι τοῖς τραύμασιν αἷμα ὀλίγον ὑποδείξαίτε. In KATAMIAI-NECΘAI delitescit KATATAMNECΘAI, quod prius in καταμνεσθαι abiit, deinde, ut esset saltem Graecum vocabulum, in καταμιαίνεισθαι¹⁾. Spartani concidebant sibi brachia et eliciebant cruorem et sic regem mortuum honorabant, ut Galli Cybelen, (vide LUCIANUM 42, 37.) quod Graecis moribus est conveniens admodum, in luctu sibi unguibus aut ferro lacerare corpus aut genas dilaniare et vultum. Itaque κατατάμνεσθαι HERODOTO reddemus, verbum μιαίνειν reponemus in POSIDIPPO Athen. XIV. p. 661 F.

ἀντερρολαβοῦντες ἔλεγον ὁ μὲν ὥς οὐκ ἔχει
ῥῖνα κριτικὴν πρὸς τοῦτον, ὁ δ' ὅτι τὸ εἶμα
πονηρὸν, ὁ δὲ τὴν γλῶτταν εἰς ἀσχήμονας
ἐπιθυμίας ἐνιὰ τε τῶν ἡδυσμάτων.

1) Hoc saepissime Graeculos correctores, si hoc ages, videbis facientes, ut nil ultra singula vocabula intelligere eos aut curare appareat. In PORPHYRIO de Abst. II. § 61. suavissimum est Comici fragmentum, tenerum ac molle MEKANDRI spirans ingenium:

εἰ μνημονεύεις εὖ παθῶν φιλεῖς τί με
ἀπὶ πᾶσαι, Φιλίτε, παρὰ σοῦ τὴν χάριν
τούτου γὰρ αὐτὴν ἔνεκα πρὸς σέ κατεθίμην.

scribae pro ΦΙΛΕΙΝΕΠΑΡΑΣΟΥ dederunt φιλεῖν ἐπαράσσειν, deinde alii φιλεῖν ἐπαλλάσσειν, ut duo saltem vocabula Graeca forent, et contra metrum ἔνεκεν.

scripserat festivus poëta:

ἐπίθυμίας ἐμίλινε τῶν ἡδυσμάτων.

In EPICHARMI fragmento non dissimile vitium legentibus imponit apud ATHENAEUM VII. p. 277 F.

κάμιναι δύο

διατεταγμέναι μέσαι φάσσαι τε τοσσαῦται παρῆν.

Ridebis ἀμίας διατεταγμένας μέσας postquam veram lectionem cognoveris. In unico Codice Marciano legitur διατεταγμαμειναιμεσαι. Scriptum erat in vetusto libro ΔΙΑΤΕΤΜΑΜΕΝΑΙ. Scriba quum dedisset διατεταγ sensit errorem et μαμιναι addidit, recte si αγ expunxisset vel punctis notasset. Redde igitur poëtae διατετμαμέναι μέσαι. In ea forma dicendi, quam notavimus, perspicue apparet Graecitatis veteris et novitiae discrimen. Veteres et probati scriptores dicebant ἐπιτετραμμαι τὴν πόλιν, novicii ἔχω τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένην, illi λελυμένη τὴν κόμην, hi λελυμένην τὴν κόμην ἔχουσα, illi ἐξηρτημένος δέλτον, hi ἐξηρτημένην ἔχων et passim in similibus. Deinde scribae veterem usum coeperunt ad suam consuetudinem refingere, cuius rei multa exempla in farragine discrepantium scripturarum reperies. In LUCIANI Somnio vel Gallo, 48, 12. recte editur δακτυλίους βαρεῖς ἐξημμένος τῶν δακτύλων. § 13. χρυσὸν καὶ ἄργυρον τῶν βοσρύχων ἐξημμένος et paullo post χρυσῷ ἀναδεδεμένος τοὺς πλοκάμους, quae verissima scriptura in duobus tantum libris reperta est. Caeteri omnes διαδεδεμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων vel ἀναδεδεμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων, quae manifesta interpolatio est. In primo exemplo in omnibus, praeterquam in AC, est ἐξημμένους, quae prima solet esse malitiae, ut in LONGI Pastoralibus pag. 24. COURIER. ἐκόμισε σύριγγα βουκολικὴν καλάμους ἐννέα χαλκῷ δεδεμένους ἀντὶ κηροῦ. COURIER de suo post καλάμους inseruit ἔχουσαν. Multo melius emendabis δεδεμένην. In THEOPHRASTI Characteribus V. δεινὸς κτήσασθαι — αὐλαίαν ἔχουσαν Πέρσας ἐνυφασμένους, qui tam bene Attice sciebat dixerat αὐλαίαν Πέρσας ἐνυφασμένην. In libello, qui PLUTARCHI nomine circumfertur, de mulierum virtutibus p. 284 c. ἔχων καὶ πετισευμένος ἔρυμα κατὰ τῆς Νεξίων πόλεως apparet ἔχων καὶ sciolo deberi.

In LUCIANI verbis παταχθεῖς τὴν γνώθον, παταχθεῖς, ut infra ostendemus, LUCIANUS errore pro πληγθεῖς positum est, τὴν γνώ-

θον unice probum est, ut apud ARISTOPHANEM Av. 497. λωποδύτης παίει βοπάλω με τὸ νῶτον. Obiter in *Lysistrata* vs. 656.

εἰ δὲ λυπήσεις τί με

τῷ δὲ γ' ἀψήκτω πατάξω τῷ κοθόρνῳ τὴν γνάθον.

animadvertite duplex vitium. γε nihil significat et soloecum est ὅδε ἀψηκτος ὁ κοθόρνος. Omnia sana erunt si repones:

τῷ δὲ τᾶψήκτῳ πατάξω σου κοθόρνῳ τὴν γνάθον.

comparato vs. 360. Sed ad LUCIANUM redeo: in § 14. εἰδέναι ὅπως ἂν τὰ κάλλις αἰκηθείη πόλις tam vitiose dicitur ut τὸ ἀγαθὸν pro εὔ. expunge articulum et iterum § 30. ἐς τε εἰρήνην καὶ ἐς πόλεμον [τὰ] ἄριςα παρεσκευασμένη et 17, 11. ἦν δὲ ποτε καὶ [τὰ] ἄριςα πράξις. In ISOCRATIS *Areopagitico* § 3. ὁρῶ γὰρ τῶν πόλεων τὰς ἄριςα πράττειν οἰομένης [τὰ] κάκιςα βουλευομένης, optime τὰ *Urbinas* omittit. In § 19. οὐκ ἔων περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις inepte abundat praepositio. ARISTOPHANES dixerat in *Pluto* 159.

δνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν.

quem multi imitati sunt. MENANDER fragm. 106. MEINEK.

τότε τὰς γυναῖκας δεδιέναι μάλιςα δεῖ,

ὅταν τι περιπέττωσι τοῖς χρηστοῖς λόγοις.

ubi vulgo περιπλάττωσι, quod bene correxit SALMASIUS. PLATO de *Legibus* X. p. 886 E. λόγοις δ' εὔ πως εἰς τὸ πιθανὸν περιπεπεμμένα. Suavissime XENOPHON *Oeconom.* I. 20. προσποιούμεναι ἡδοναὶ εἶναι καταφανεῖς γίγνονται ὅτι λῦπαι ἄρα ἦσαν ἡδοναῖς περιπεπεμμένα. ut nihil horum praepositionem admittit, sic LUCIANI περιπέττειν τοῖς λόγοις restituendum.

In § 23 κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοια κεχηνότα παμμέγεθες vitium inest sed ipsius LUCIANI, qui tamen excusari potest quoniam omnes tum ita errabant. Veteres, qui in dicendo et naturam rerum verbis referebant et verborum sensum perspiciebant, solebant dicere κράνος, περικεφαλαίαν, πιλιδιον, σέφανον, προσωπεῖον, τιάραν, similia, περιτιθέναι, περιτίθεσθαι et in perfecto περικεῖσθαι, vitiosa sequiorum συνήθεια coepit his substituere ἐπιτιθέναι, ἐπιτίθεσθαι, ἐπικεῖσθαι. Atticistae antiquum obtinent et permiscet antiquitatis constantem usum cum recentiore negligentia. LUCIANUS, qui in κράνη ἐπικείμενοι cum aequalibus errat, idem in re eadem recte imitatur veteres § 32. ἐκεῖνα τὰ κράνη περιθήσεσθε τὰ κεχηνότα, ut in altero loco

aliquid titubatum esse suspicari posses, nisi satis constaret LUCIANO, ut reliquos omnes, promiscue his usum. Ad versum 380 *Thesmophoriaz*. περίθου νυν τόνδε πρῶτον vetus Scholion legitur: — τὸ δὲ περίθου, ὅπερ ἡμῖν σύνηθες ἐπίθου λέγειν. Exempla passim obvia: in LUCIANO haec sunt 8, 20, 12. ἐπίθου τὴν κόρυν. 10, 14, 4. τιάραν ὀρθὴν ἐπέθου. 11, 16. τιάραν ἐπιθεῖσα, et in quo maxime sentiri potest quam perperam haec dicantur 40, 3. προσωπεῖον ἐπιθείη et 47, 33. προσωπεῖον ἐπέθηκέ μοι.

In libello *de Luctu* 50, 12. εὐσχήμων καὶ καλὸς καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐξεφανωμένος ὑψηλὸς πρόκειται. Interpres ei *ultra modum coronatus* inepte. Expunge alterum καί, ut καθ' ὑπερβολὴν cum praecedentibus coniungatur. Librarii saepe de suo καί inserunt, in qua re quam nihil intelligant ostendere solent. In PLATONIS *Apologia* p. 21 E. ἐφεξῆς ἥα αἰσθανόμενος μὲν καὶ λυπούμενος καὶ δαδῶς ὅτι ἀπηχθανόμεν, in his λυπούμενος καὶ δαδῶς significant μετὰ λύπης καὶ δέους et ὅτι pendet ab αἰσθανόμενος. Itaque expunge prius καί a sciolo invecum. Ineptius etiam καί insinuavit se in locum THUCYDIDIS IV. 16. σῖτον ἐσπέμπειν τακτὸν καὶ μεμαγμένον. Transpone σῖτον μεμαγμένον τακτὸν ἐσπέμπειν, nam sic quoque poterat scribere, et quam male abundet vocola intelliges. Nusquam autem ea fraus evidentius deprehendi potest quam in ipso LUCIANO 55, 8. νῦν γε μάλιστα πλησίον τε καὶ ἐσθλοῦ καὶ ἐταίρου ἀνέμου δεόμεθα, ubi nemo recordatus est Homericī versiculi:

Ἰκμενον οὖρον ἴει πλησίον, ἐσθλὸν ἔταιρον.

tandem BEKKERUS importunum καί eiecit.

In § 16. pro ματαιάζοντα scribe ματάζοντα. cf. PIERSON ad MOERID. p. 71. et in § 17. Φέρε τοίνυν διδάξομαι soloecum est, ut Φέρ' ἴδω sic dicendum est Φέρε διδάξομαι, quod in multis libris est sed temere spretum.

In *Rhetorum Praeceptorum* 51, 2. τέως μηδὲν ὄντες supplē τὸ μηδὲν ὄντες et in § 20. ὅρα μήποτε γράψῃς ἢ σκεψάμενος παρέλθῃς rescribe γράψας pro γράψῃς.

In *Philopseude* 52, 3. Ὀρείθυιαν ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀναρπασθῆναι emendandum est ἀρπασθῆναι. Ἀρπάζειν in re amatoria certam sedem habet, ἀναρπασθῆναι et ἀνάρπαστοι γενέσθαι dicuntur quos necopinatio vis oppressit et in aliquod infortunium rapuit,

in vincula, ad supplicium, ad necem. Si in HERODOTO I. 1. pro τὴν δὲ Ἰοῦν σὺν ἄλλῃσι ἀρπασθῆναι, aut in cap. 4. εἰ μὴ αὐταὶ ἐβούλοντο οὐκ ἂν ἡρπάζοντο scriberetur ἀναρπασθῆναι aut ἀνηρπάζοντο absurde dictum esset. Praeterea LUCIANO obversatur PLATONIS locus in *Phaedro* p. 229 B. οὐκ ἐνθένδε ποθὲν λέγεται ὁ Βορέας τὴν Ὀρείθυιαν ἀρπάσαι; quam fabulam Socrates ita interpretatur ut dicat sibi videri puellam vi venti praecipitem de rupe datam καὶ οὕτω δὴ τελευτήσασαν λεχθῆναι ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀνάρπασον γεγονέναι, in quo discrimen quod diximus apparet. In § 8. φρονῶν non est satis, supple εὖ φρονῶν. § 9. ἀπέραντα ξυμπεραίνῃ, Graecum est ξυμπεραίνεις. § 11. φθάσαι καὶ καταδύναι, corrige φθάσαι καταδύν. § 12. supple ἢ παρακούσας et recipe ex Codd. ἐνεφύσησε μὲν αὐτοῖς pro αὐτά. In § 17. ἐλευθερίως τὰ δοκοῦντά οἱ λέγοντι necessarium est ἐλευθερίως. confundi solent ἐλεύθερος et ἐλευθέριος, ἐλευθέρως et ἐλευθερίως vid. 5, 15, 17, 30, 66, 2. In § 18. εἰς τὴν δισκοφόρον, nisi putas in palaestra ancillas fuisse reponere εἰς τόν. § 19. οὐ νομίζεις τοῦ αὐτοῦ εἶναι καὶ ἐπιπέμπειν ἡπιάλους οἷς ἂν ἐθέλοι εἶγε καὶ ἀποπέμπειν δυνατὸν αὐτῷ. Graeca forma erit huius sententiae, si deleveris εἶγε et δυνατὸν αὐτῷ. § 20. lege πρὸ τοῖν ποδοῖν et οὐδ' ἂν ζῶντα πάνυ ἐδεδίειν. Editur πρὸς et οὐδὲ ζῶντα. § 31. εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ ὅτι καθαρὰν αὐτῷ καὶ ἀδείμαντον ἦδη ἔξει τὴν οἰκίαν οἰκεῖν, expunge prius αὐτῷ et lege ἔξεις pro ἔξει. § 34. ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπόγειος, lege τοῖς ὑπογείοις. et § 40. οὐδὲν μὴ ταραῖξει pro ταραῖξη.

In *Muscae Encomio* 57, 4. dicuntur esse muscae ὀφθαλμοὶ προπαγεῖς πολὺ τοῦ κέρατος ἔχοντες. Προπαγής vocabulum est nihili et ex Graecitatis opibus removendum. Legitur hoc uno loco et in *προπετεῖς* est emendandum, quo nomine oculos *exstantes* et *prominentes* Graeci appellant, quibus opponuntur οἱ κοῖλοι.

In libro *adversus indoctum libros coëmentem* 58, 1. lege τεκμαίρει et παραλαμβάνεις pro τεκμαίροιο et παραλαμβάνοις. § 3. καὶ μοι πρὸς τῆς Λιβανίτιδος ἄφες ἐν τῷ παρόντι τὸ μὴ σύμπαντα σαφῶς εἰπεῖν duplex vitium inest. Pro ἄφες restitue ἔφες, deinde Λιβανίτιδος novum et inauditum nomen est numinis, quod omnes iuxta ignorant et, credo, olim omnes ignorarunt, nam Venerem quandam in Libano cultam Λιβανίτιδα

fuisse appellatum docti homines suspicantur magis quam sciunt. Non preman suspicionem, quae mihi quidem satis probabilis visa est, non *Λιβαντιδος* sed *Ἀναϊτιδος* olim scriptum fuisse, cuius numen tota Asia sacratissimum fuisse multorum testimoniis constat. Colebatur a Medis, Persis, Armenis, Lydis, Syris. vide STRABONEM multis locis XI. p. 512 et 532, XII. p. 559. XV. p. 733. In PLUTARCHI *Arlaxerxes* cap. 27. libri exhibent *Ἀρτέμιδος τῆς ἐν Ἑκβατάνοις, ἣν Ἀνεΐτιν καλοῦσι*, recte SINTENIS *Ἀναΐτιν*, paulo rectius *Ἀναΐτιν* scribes. Suavissime de ea Dea scribit PLINIUS H. N. XXXIII. 25. quem non gravabor describere, quia refutatae superstitionis insigne exemplum numquam est inutile. *Aurea statua (ex solido auro) prima omnium in templo Anaitidis posita dicitur numine gentibus illis sacratissimo. Direpta est Antonii Parthicis rebus scitumque narratur dictum unius veteranorum Bononiae, hospitali Divi Augusti coena, quum interrogaretur essetne verum, eum, qui primus violasset hoc numen, oculis membrisque captum exspirasse. Respondit enim tum maxime Augustum de crure eius coenare seque illum esse totumque sibi censum ex ea rapina. Ne eam in Syria cultam esse nescias PAUSANIAS providebit, quem vide III. 16. Per huius igitur notissimae Deae numen hominem LUCIANUS obsecrasse videtur.*

In § 4. corrige *διέπεμψε*, *transmisit*, pro *ἐξέπεμψε*, deinde *ὑποβαλόμενος* et *περιβαλόμενος* et *χρυσᾶ* pro *χρύσεια*. tum in § 5. *πιθοῦ* pro *πείθου* et § 6. *ὑπὸ κρύους* pro *ἀπὸ κρύους*. § 7. *μὴ ἐξέταζε* pro *ἐξετάζειν*. § 8. *τὰ μὲν οὖν τῆς γυμνῆς ἀγωνίας*, corrige *γυμνικῆς*. § 12. *πρὸς ἔρωτα* — *ἐμπεσεῖν*, lege *εἰς ἔρωτα* et mox *οὐχ ἡ λύρα θέλγουσα ἦν*, imo vero *ἡ θέλγουσα*. § 13. *τὴν Ἐπικτήτου σοφίαν ὄναρ ἐπισήσασθαι*, bene dicitur ipsum *ὄναρ ἐπισῆναι*, non item si quid boni alicui obvenit dormienti. Legerim *ἐπιπτήσασθαι*. § 14. *τὸ κειμήλιον τοῦτο δεικνυσιν, ὡς Τεγεᾶται τοῦ Καλυδωνίου τὸ δέρμα*. Supplendum *τοῦ Καλυδωνίου ὡς τὸ δέρμα*. Non aliter enim dicebant quam *ὁ ἐν Καλυδωνί ὤς*, vel *ὁ Καλυδώνιος ὤς*. De multis testibus produco oculatum unum, PAUSANIAM, qui se Tegeae vidisse scribit (VIII. 47, 2). *τὸ δέρμα ὡς τοῦ Καλυδωνίου. διεσῆπετο δὲ ὑπὸ τοῦ χρόνου*, inquit, *καὶ ἐς ἅπαν ἦν τριχῶν ἤδη ψιλόν*. facile credimus. Facilius etiam *ὤς* revocari possunt apud PORPHYRIUM *de Abst.*

II. 25. αὐτοὺς τε τοὺς καθαρείσθαι μὲν οὐδὲν κοινωνοῦντας — σφάττομεν, repetitis duabus litterulis scribe τοὺς ὕς.

In § 18. ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς εἰδὼς πρῶως εἴποις τοῦτό γε. non hoc agitur utrum placide an iratus responderit, sed potueritne respondere an non. Rescribe ῥαδίως pro πρῶως. § 19. pro καὶ ἐπ' ἐλάχισον Graece dicitur καὶν. § 25. ὁ Συβαρίτης τοὺς θαυμασοὺς νόμους συνέγραψεν ὡς χρὴ μαίνεσθαι καὶ παρατίλλεσθαι. Multi pro μαίνεσθαι reposuerunt λαινεσθαι, potest etiam paulo melius emendari. Sciendum est in Codicum scriptura λι, λυ et μ plane eandem formam habere, utrum κάμπτω an καλύπτω scriptum sit solus accentus indicat. Apud LEONIDAM TARENTINUM in Epigr. 51. Tom. I. p. 167. Ἀμύηολ. Gr. IACOBS.

πυρσοῦ τοῦτο λέοντος ἀπεφλοιώσατο δέρμα

Σῶσος ὁ βουπαλίων δουρὶ φανευσάμενος.

VALCKENAEIUS ad AMMONIUM p. 190 verum reperit ὁ βουπάμων. Itaque μαίνεσθαι ex λαινεσθαι natum est idque pervulgato errore ex λειαινεσθαι. Locus est ARISTOXENI apud GELLIUM N. A. IV. cap. 11. Πυθαγόρας δὲ τῶν ὀσπρίων μάλιστα τὸν κύαμον ἐδοκίμασε. λίαν κινήτικόν τε γὰρ εἶναι καὶ διαφορητικόν. Absurdum est λίαν κινήτικόν. Scripsit ARISTOXENUS λειαντικόν. Ne dubites vide quibus verbis haec GELLIIUS verterit Latine: "quoniam is cibis et subduceret sensim alvum et laevigaret." Certa res est, ut vides: λειαν in λίαν abiit, quod supererat sic resectum est, ut esset certe Graecum vocabulum. De sententia loci isti ne cogitant quidem. — τί οἶε φαίνεσθαι, imo φανεῖσθαι. § 24. τὴν νεόκτιστον ταύτην οἰκίαν, quia nemo dicit οἰκίαν κτίζειν, ut πόλιν, corrige νεόκτητον. Quam facile ω et η confundantur BASTIUS docebit aut quaelibet discrepantium scripturarum farrago.

In libro 59. § 1. πολλὰ δὲ καὶ Φιλίαι συνεκόπησαν καὶ οἶκοι συνεχύθησαν, vehementer suspectum est συνεκόπησαν, nam συγκόπτειν Φιλίαν pro rescindere dici non potest, pro οἶκοι certa correctione repono ὄρκοι. συγχεῖν ὄρκον, ὄρκια dicebant Graeci omnes, HOMERUS ante omnes. συγχεῖν οἶκον nihil est, et praecedat οἶκοι ἀνάστατοι γέγονασιν. Permisceri solent ὄρκος, ὄγκος et οἶκος: THEOPHRASTUS apud STOBAEUM Floril. XLIV. 22. ὅταν τὰ ἐκ τῶν νόμων ποιήσωσιν οἶον ἀναγραφὴν ἢ οἶκον, receptum oportuit, quod GESNERUS reperit, ὄρκον. Quam facile Ι, Γ et

P confundantur ostendet locus PLUTARCHI in *Symposiacis* VI. 10. τὸ σῦκον αὐτὸ καὶ τὸ ξύλον καὶ τὸ ἔργον. Infelix coniectura recepta est καὶ τὸ ἔρνος. in ΕΡΤΟΝ latet ΘΡΙΟΝ. τὸ θρίον, *folium ficus*. Confusa I et Γ pessumdederunt locum POLYAEI VII. 22. λόγος ἦν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναβῆναι καταίρων * * πρὸς τὴν Ἥραν τῶν Θρακῶν ὡς ἀπειθούντων. nihil excidit. emenda οἶος ἦν — ἀναβῆναι κατερῶν πρὸς τὴν Ἥραν. Οἶκος et ὄγκος de loco pugnant in MENANDRI fragmento apud Stob. *Floril.* CXXIII. 2. *Pecuniosus homo, inquit, post mortem*

εἰς τὸν ἴσον ὄγκον τῷ σφόδρ' ἔρχετ' εὐτελεῖ.

BENTLEY οἶκον coniecit, quod ΜΕΙΝΕΚΙΟ verum videtur, mihi non iteni. Sententia fere eadem fuit olim in SOPHOCLEIS *Aiace* vs. 648.

κούκ' ἔς' ἄελλπτον οὐδὲν ἄλλ' ἀλίσκεται

χῶ δεινὸς ὄγκος καὶ περισκελεῖς φρένες.

ubi assentior iis, qui ὄγκος correxerunt. — In § 3. εὐθὺς ἔαδε μνηεῖν καὶ βοῆς ἐνεπίμπλα τὰ βασίλεια foedum ulcus est ἔαδε μνηεῖν, in quo subesse suspicor ἡδημόνει. Verbum ἀδημονεῖν non abhorret ab huius libelli oratione et stilo, in quo multa sunt vetusta vocabula studio quaesita, ἐπηλυγάζουσα, οἱ γεινάμενοι, ὁμογενεῖς pro ἀδελφοί, τυπεῖς, οὐ φρενήρης HERODOTO sublectum, ἐπιτοξάζονται, et alia. In § 5. οἶον δὴ τὴν λύτταν καὶ τὴν ὀργὴν δεικνύουσα, corrige τὴν Λύτταν καὶ τὴν Ὀργὴν δεικνύουσι, nempe pictores, fectores, statuarii, ut 1, 8. ὁ Φειδίας ἔδειξε τὸν Δία. et 71, 14. οἶος δ' παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν γραφῶν δεικνύται, et sic saepius: δεικνύουσι dictum est, ut 68, 37. οἶους τοὺς ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ ἑταίρους τῷ Σωκράτει παρaxyγράφουσιν. In § 10 versus HOMERI affertur notissimus:

ξυνὸς Ἐνυάλιος καὶ τὸν κτανέοντα κατέκτα,

κτανέοντα barbarum est, quamquam nil mutant HOMERI Codices et Editiones. Recte BEKKERUS edidit *Iliad.* X. 13. οὐ μὲν με κτανέεις, at hoc loco Σ. 309. κτανέοντα retinuit, et Z. 409. τάχα γὰρ σε κατακτανέουσιν Ἀχαιοί et Ξ. 481. κατακτανέεσθε καὶ ὑμμες. Eadem barbaries in HERODOTO apparet IX. 42. ubi DINDORFIUS διαφθαρένται, quia in optimis libris est, servavit; κτανέω et φθαρέω tum demum Graeca erunt, quum κταίρω et φθαίρω Graeca esse incipient. Qui has formas a Graecitate alienas esse credit, mecum illas undique expellet. In § 12. τῷ

πλησίον κακουργεῖ, lege τόν, et § 14. εἰδῶσι pro ἴδωσι. In § 21. τὸ πρὸς τὰ παράδοξα τῶν ἀκουσμάτων ἐπόμενον, non multo melius est ΒΕΚΚΕΡΙ τερπόμενον. Scripserim ἔτοιμον. In § 28 dicitur Ulysses ἐπιβουλὴν συντεθεικῶς κατ' ἀνδρὸς δμαίμου καὶ φίλου (τοῦ Παλαμῆδους). nesciebam Palamedem Ulyssi fratrem fuisse. Corrige δμαίχμου quod iste pro συμμάχου posuit. Denique in § 32 barbara forma legitur ἔφημεν, aut ἔφαμεν aut ἔφην restituendum.

In *Pseudologista* 60, 5. male editur οὐχ οὕτως ἀσφαλῆς οὐδὲ ἀφανῆς βδελυρὸς εἶ. recte dicitur ἀσφαλῆς στρατηλάτης, non item ἀσφαλῆς βδελυρὸς, corrige ἀσφαλῶς οὐδ' ἀφανῶς. In § 5 legitur πρὸ τούτου. antea dicitur Graece προτοῦ non πρὸ τούτου, tum lege προβαλέσθαι non προελέσθαι. § 8. θύουσι Νομᾶ τοῦ βασιλέως κατασχέσαντος. NUMAE regis nomen est in eorum numero, quae scribae depravare solent, ut Μιτυλήνη, Χαλκηδών, Λάρισα, Συρακούσιος satis constanter scribunt vitiose pro Μιτιλήνη, Καλχηδών, Λάρισα, Συρακόσιος, sic ab iis Νομᾶς scribitur qui ab antiquioribus Νομᾶς dicebatur aut Νομάς, ut DINDORFIO placet ad STEPHANUM (cui verba χρὴ δὲ τὴν δευτέραν συλλαβὴν ἐκτείνοντας βαρυτονεῖν apud DIONYSIUM HALIC. II. 58. genuina videntur, mihi ab aliquo lectore adscripta). Antiqui et boni Codices servant genuinam formam et nonnumquam perantiqua scripturae vitia, ut in PLUTARCHI *Coriolano* I. ὄνομα θυγατρίδους in omnibus libris est pro ὁ Νομᾶ θυγατρίδους. In LUCIANO 27, 17. in Codicibus est νομᾶν τὸν ἰταλιώτην, docti homines Νομᾶν invexerunt. In hoc ipso loco optimi omnes exhibent θύουσιν ἅμα, in quo vides latere θύουσι Νομᾶ. in fine § lege συνείην pro συνίην. In § 11 revoca Γενετύλλιδος. In § 15. χρυσοῦς, Φασὶν, ἐν Ὀλυμπίᾳ εἰσέθητι. Locus PLATONIS, unde haec sumta sunt, pervetusto vitio laborat, quod obiter eximam. Legitur in *Phaedro* p. 236. v. παρὰ τὸ Κυψελιδῶν ἀνάθημα σφυρήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ εἰσέθητι, non est PLATONIS manus εἰσέθητι. Veteres Attici dicebant χαλκοῦν εἰσάγειν, χρυσοῦν εἰσάγειν non εἰσθῆναι, et χαλκοῦν ἰσάγειν, εἰσθῆναι τινα, non ἀναεῖναι, ut LUCIANUS dicere solet et sequiores. DEMOSTHENES p. 172. οἱ πρόγονοι Θεμιστοκλέα καὶ Μιλτιάδην οὐ χαλκοῦς ἴσαν οὐδ' ὑπεργάπων (ubi mox emenda τῶν ἔργων οὐδενὸς τῶν τότε ἀπέστειλαν αὐτοῖς pro ἀπεστέρισαν αὐτούς), et p. 495. ἀλλ' ἔσαι καὶ χαλ-

κοῦς ἰσάναι καὶ σίτησιν διδόναι. p. 425. Φίλιππον χαλκοῦν ἰσᾶ-
σιν et p. 807. Σόλωνα χαλκοῦν ἐν ἀγορᾷ τῆσαι, et saepe apud
alios. Itaque si cui statua ex aere esset posita dicebatur χαλ-
κοῦς ἰσάναι. HERODOTUS II. 141. καὶ νῦν ἔθηκε ἐν τῷ ἱρῷ λίθι-
νος, sic et χρυσοῦς ἔθηκε dicitur et ἔση et τῆσεται, non item
σαθῆναι et σαθήσεσθαι, quae sunt Graecitatis languescantis et
labentis. Quid PLATO scripserit potest iam ex his colligi, sed
novum accedit emendationi praesidium e *Lexico* PHOTIANO.
PHOTIUS nescio unde nactus est antiqua in PLATONEM Scholia
perdocta et vulgatis plerisque multis partibus meliora, quae in
suam farragineum recepit et utiliter ab aliquo secernentur et
Platonicis addentur. In voce Κυψελιδῶν ἀνάθημα vetus et per-
eruditum Scholion in *Phaedri* l. l. servavit, in quo vera lectio
perlucet. In unico Codice est σφυρήλατος ἐν δλυμπίαι ἑσάθη.
emenda ἑσαθι, quam formam Graeculi, quia dudum amiserant,
interpolando tollere assueverunt, ut in Diotimi Epigrammate
Anthol. Gr. Vol. I. p. 184 IACOBS.

Φωσφόρος, ὃ σῶτειρ', ἐπὶ Παλλάδος ἑσαθι κλήρου.

imo ἑσαθι. Confusa sunt η et ι, ut in Epigrammate quod in
eodem Scholio exstat, εἰμι ἐγώ, ubi alibi ostendi εἰ μὴ ἐγώ
emendandum esse. Quae in fine legitur eiusdem epigrammatis
diversa forma:

εἰμι ἐγὼ νάξος παγχρύσεός εἰμι κολοσσός

ἑξώλης εἴη Κυψελιδῶν γενεά.

ita mihi corrigenda videtur ut scribatur:

εἰ μὴ ἐγὼν, ὦναξ, παγχρύσεος κτέ.

Quam depravati et interpolati sint PLATONIS Codices etiam optimi
et veterrimi aliquando dedita opera demonstrabo: in vicinia
loci, de quo diximus, huius rei insigne documentum est, quod
obiter ostendere iuvat. p. 236 c. editur ῥητέον μὲν γάρ σοι παν-
τὸς μᾶλλον οὔτως ὅπως οἶός τε εἶ. ἵνα δὲ μὴ τὸ τῶν κωμωδῶν
φορτικὸν πρᾶγμα ἀναγκαζώμεθα ποιεῖν ἀνταποδιδόντες ἀλλήλοις
εὐλαβήθητι. optimus quisque Codex cum eximio Bodleiano ex-
hibet ἵνα μὴ, non ἵνα δὲ μὴ. optime, si importunum εὐλαβή-
θητι magistello, qui adscripsit, reddideris, ut ἵνα μὴ pendeat a
verbis ῥητέον παντὸς μᾶλλον, sed ad LUCIANUM redeo.

In § 16. soloece editur Φέρε ἀπολογήσομαι, recte 59, 6.
Φέρε διέλωμεν, tum ἑκασοι τοὺς τότε coalescat in ἐκάστοτε.

Deinde sensu vacuum est quod sequitur ὁ μὲν τινα εἶπε — λυπάην, ὅτι τὰς ἐκκλησίας θορυβώδης ὢν ῥήτωρ ἐπετάραττεν. λυπάην nihil est, quum scriba vetusti libri scripturam detritam et fugientem expedire non posset dedit litterulas sine sensu. Vera lectio e re ipsa elici potest. Qui τὰς ἐκκλησίας θορυβώδης ὢν ῥήτωρ ταραττεται, quo cognomine ab acuto populo mactari potest? quo alio quam τορύνη? Si quis volet inspicere ARISTOPHANEM in *Equitibus* vs. 984 et in *Pace* 654 ubi δοῖδυξ καὶ τορύνη et κύκηθρον καὶ τάρακτρον eodem sensu de eodem turbulento demagogo dicuntur, opus non erit ut verbum amplius addam.

In libello περὶ τοῦ οἴκου 61, 17. τῆς ὀψεως πρὸς αὐτὴν καλούσης, non dubitabit ἐλαούσης recipere, qui sciat quam saepe ἔλκειν et καλεῖν permutata fuerint. § 19. λίθινοι ἐγένοντο ἀπὸ θαύματος. Quamquam sexcenties librarif ἀπὸ et ὑπὸ confuderunt, certo sciri potest ubique ultra praepositione sit opus. ἀπὸ λύπης, φροντίδος, ὀργῆς, χαρᾶς et similia nihil significabunt donec ὑπὸ reposueris. Quam magna sit copia locorum, qui adhuc correctorem exspectent, alias ostendam. Pauci sunt libri isto errore vacui, neque aliorum neque LUCIANI. In hoc ipso libro § 13. ἀπὸ ἱγγος ἢ σειρήνος ἐλκόμενος omnes obsidel libros scriptos et editos. ΒΕΚΚΕΡUS tandem ὑπὸ correxit, qui idem vitium aequae certum et evidens saepe alibi intactum reliquit. Ea est exemplorum, id est mendorum, copia ut etiam boni philologi, sed in Codicibus versandis non diu et multum versati, eam vim exemplorum undique irruentium sustinere non potuerint. In ΧΕΝΟΡΗΟΝΤΙΣ *Hellenicis* V. 4. 60. malesana lectio in libris est λόγοι ἐγίγνοντο ἀπὸ τῶν συμμάχων, quam DINDORFIUS servavit, quia bis idem vitium commissum est in eodem opere: VI. III. 10. ἐγγεγένηται ἀμαρτήματα καὶ ἀφ' ἡμῶν καὶ ἀφ' ὑμῶν et VII. I. 5. ἀπὸ τῶν θεῶν δέδοται ὑμῖν εὐτυχεῖν. at iis locis facile est addere sexcentos alios, tamen quod absurdum est non fiet verum et sanum. In LUCIANI libro, in quo versamur, § 5 editur ὅπως ἐκπλαγῇσονται. non ita est in Codicibus, optimus quisque ἐκπλαγῇσονται exhibet. ut 26, 36. δυνησώμεθα, 25, 61. ἐπαινέσονται, 76, 9. πείσεται, 78, 21. ὅπως ἐπιθήσῃ et sexcenta huius erroris exempla apud omnes occurrunt. Quum ἐκπλαγῇσονται, πείσεται, φεύξονται, ἀποδράσονται, ὅπως ἐρῆς, ὅπως δώσωμεν, τευξώμεθα, λήψωμαι,

δήξεται et ὅπως ἔσονται ob fidem velorum membranarum bene Graeca esse videbuntur, tum demum ἀπὸ τῶν θεῶν δέδοται, λόγοι ἐγίγνοντο ἀπὸ τῶν συμμάχων et sim. recte dici credentur, et ἀπὸ pro ὑπὸ cum passivis coniungetur, et prae dolore Graece dicetur ἀπὸ λύπης et vulgatam lectionem LUCIANI sine ratione convellere voluisse videbor. In § 20. μάρτυρα ὑμῖν παραστήσομαι, emenda παρασχέσομαι et brevi post καὶ οἱ πείθεσθε pro πείσεσθε. In § 23. in libris est λαθόντε τὰ βασίλεια καὶ παρελθόντε, quae violentius castigavit FRITZSCHIIUS, quem DINDORF. et BEKKER. sequuntur, παρελθόντε τὰ βασίλεια καὶ λαθόντε. Si παρηλθέτην τὰ βασίλεια non potuerunt intus Aegisthum interficere, legerim λαθόντ' ἐς τὰ βασίλεια παρελθόντε.

In Macrobiis 62, 2. εἰς σύννοιαν ἦλθον tam inepte dictum est ac si quis in *Cyropaediae* prooemio scribere vellet σύννοιά ποθ' ἡμῖν ἐγένετο. Verum est εἰς ἔννοιαν. In Codicibus ἐν et σύν tam simili forma sunt, ut subinde oculis discerni non possit utrum ε an συ sit legendum. In STOBÆI *Floril.* XVI. 6. versus est EURIPIDIS:

τοῦτον νομίζω καὶ θεῶν συλᾶν βρέτη.

ut in AESCHYLII *Persis* 809. οὐ θεῶν βρέτη Ἰδιοῦντο συλᾶν, optimus STOBÆI Codex A. ἐλᾶν βρέτη exhibet; contra in PLUTARCHI *Lycurgo* 4. libri omnes servant ridiculam lectionem Διὸς συλλανίου καὶ Ἀθηνᾶς συλλανίας pro Ἑλλανίου et Ἑλλανίας. Si vel in istis caecutiunt librarii, quid fecisse putas in ἐγκαλύπτομαι, pro quo seriores συγκαλύπτομαι dicebant, et sim. Nostri ubique est arbitrii statuere utrum σύν an ἐν sit scribendum, cuius rei exempla alio loco expromam. In § 6. κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν expunge articulum. In § 10. commemoratur Δημήτριος ὁ Καλλατιανός, qui de rege HIERONE scripsit. Fuerat οἰκοθεν ὁ μάρτυς, sed eum librarii et editores patria Sicilia expulsum in oram Ponti relegarunt. In omnibus libris est καλλιτιανός, in qua scriptura ΚΑΛΛΙΤΙΑΝΟC latet ΚΑΛΑΚΤΙΑΝΟC vel melius Καλακτίνος, iterum confusis K et IC. Erat DEMETRIUS ἀπὸ Καλῆς Ἀκτῆς, Cæcilio rhetori popularis, in cuius patria eodem modo turbant librarii Καλατιανόν vel Καλλατιανόν appellantes. Vid. SUIDAM v. Καικίλιος. In § 15. ἀπὸ Σκυθῶν καταχθεῖς et § 16. καταχθεῖς ἀπὸ Πάρθων, utrobique ὑπὸ requiritur. In § 17. ἱππομάχων καὶ πεζομάχων repone participia

ἵππομαχῶν καὶ πεζομαχῶν. Paulo post editur ἑκατὸν γεγονῶς ἑτῶν et § 18. ἑτῶν γεγονῶς τεττάρων καὶ ἑκατόν, vitiose. Recte in § 19. ἑννέα καὶ ἑνενήκοντα γεγονῶς ἑτη, ubi Codex A. ἑτῶν, contra in § 18 codex B. ἑτη. Nihil nobis opus est libris testibus, nam ultra scriptura sit ubique potior ex Graecitatis ratione et usu sciri potest. Graecum est ὦν τριάκοντα ἑτῶν, γενόμενος ἑτῶν εἴκοσιν, sed γεγονῶς ἑτη τριάκοντα. SOPHOCLES in notissimo epigrammate:

ὦδὴν Ἡρόδοτῳ τεύξεν Σοφοκλῆς ἑτέων ὦν
 πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα,

qui hanc rationem constare compererit, facili negotio quidquid aegrum est sanabit. Hinc emendari potest PLATONIS qui fertur *Alcibiades* I. p. 121 e. δις ἑπτὰ δὲ γενομένων ἑτῶν τὸν παῖδα παραλαμβάνουσιν οὓς ἐκεῖνοι βασιλείους παιδαγωγούς ὀνομάζουσιν. vera lectio est γενόμενον. Contra in *LYSIAE* fragmento 50. ἦν γὰρ αὐτῇ υἱὸς ἐκ τοῦ προτέρου ἀνδρὸς ἑτῶν γεγονῶς ἐκκαίδεκα, necessarium est ἑτη. Addam fragmentum *MENANDRI*, ut mendo liberem. Ex ἑαυτὸν τιμωρουμένῳ primum fragmentum est:

πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς δαιμονῆς γεγονῶς ἑτη
 τοσαῦθ', ὁμοῦ γὰρ εἰσι πεντήκοντά σοι.

δαιμονῆς tam durum et contumeliosum verbum est, ut ab hac prima notitia inter *CHREMETEM* et *MENEDEMUM* alienissimum esse videatur. Codices δαίμων δύο exhibent. Reponendum arbitror δαιμόνιε, o bone.

In libello περὶ τῶν διψάδων 64, 9. μὴδὲ χυθεῖσαν τὴν σπουδὴν τῆς ἀκροάσεως κεχηνότα ἔτι καὶ διψῶντα καταλιπεῖν. lege μὴδ' ἐκχυθεῖσαν. Pro σπουδὴν est qui σπονδὴν scripsit proclivi errore, quo plane pessumdatum est locus *DIONYSII HALIC.* cui obiter opem feram. Legitur V. 53. ὁρῶντες ὅτι ταῖς σπονδαῖς ἀναπεπτώκασιν οἱ πολλοί, vertunt: videntes multitudinem pronam ad servandum foedus, quod neque in Graecis est et sententiae adversatur. Emenda ὅτι ταῖς σπονδαῖς ἀναπέπτωκασιν: refraicisse multitudinis studia; ἀναπίπτειν, ut multa alia, sumsit ab *THUCYDIDE* I. 70. *DEMOSTH.* p. 411, 2. δέδοικα μὴ νῦν ἀναπεπτωότες ἦτε, et *POLYBIUS ATHEN.* X. p. 418 b. κατὰ μικρὸν ἀνέπεσον ταῖς ψυχαῖς.

In *Navigio seu Volis* 66. 2. προχειλός mutandum in προχειλής. Certa analogia ab neutris in -ος adiectiva in -ής com-

ponit, σκέλος τετρασκελής, δέος ἄδεής, κλέος εὐκλής, alia sexcentia: mox legitur λεπτός ἄγαν τοῖν σκελοῖν, nescio unde haec lectio nata fuerit, sed nemo unquam aliter quam λεπτός τῷ σκέλει potuit dicere. In § 3. Αἰγυπτίας emendetur in Αἰγυπτίαις; non est enim alia Graeca nobilitas, alia Aegyptiaca, sed alia sunt aliis εὐγενείας σημεῖα: tum in verbis ἀναδουμένους κρωβύλον ὑπὸ τέττιγι χρυσῷ ἀνειλημμένον, solemnī errore ἀνειλημμένον dederunt pro ἀνειλημένον, crines in nodum retorquebantur, ἀνειλοῦντο. In § 19. ἐπειδὴν εἰς σὲ παρέλθῃ ἢ εὐχῇ, quidquid sit per vices dicitur περιμέναι et corrigendum περιέλθῃ. Herodotus VI. 111. ὥς δὲ ἐς ἐκείνον περιῆλθε ἢ πρυτανήν, id est, περιελθοῦσα ἦκεν, et sic LUCIANUS ipse loquitur 10, 11, 2. οἱ κλῆροι εἰς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιῆλθον. et 70, 2. ὅταν εἰς ἐκείνον ἢ ἀρχὴν περιέλθῃ et aliis locis. In § 20. τὰ περὶ τὸ ἄστυ πάντα ὠνησάμεν πλὴν ὅσα Ἰσθμοῖ καὶ Πυθοῖ. ridicula haec lectio nihil habet in libris praesidii, in quibus est ὅσα καὶ λίθοι, ὅσα θύμον καὶ λίθοι. Bekkerus dedit de suo ὅσα ψάμμοι καὶ λίθοι. Sanissima videtur lectio Codicum MΔ ὅσα θύμον καὶ λίθοι. Planiliem amoenam et non sterilem emturus erat Adimantus, montes non curat habere, poteratne igitur suavius dicere quam πλὴν ὅσα θύμον καὶ λίθοι? mox pro καὶ ἐν Ἐλευσίνι lege καὶ Ἐλευσίνι, ut Μαραθῶνι, Ῥαμνοῦντι, Σικυῶνι, quae adverbia sunt haud secus atque Σφηττοῖ, Ἰσθμοῖ, οἴκοι, Πυθοῖ, Ἀθήνησι, Θήβησιν, Ὀλυμπίαισιν, quae non magis praepositionem admittunt quam Μαραθῶνι, Ἀγνοῦντι, alia. Librariis aliter visum, qui passim ἐν de suo inferciunt. Saepissime videbis in libris Ἐλευσίνι et ἐν Ἐλευσίνι alternare, Μαραθῶνι et ἐν Μαραθῶνι, similia. In *Equitibus* vs. 778.

οὐ γὰρ ὅς Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας Μαραθῶνι, optimus Codex *Ravennas* ἐν μαραθῶνι scriptum habet, et vs. 1531.

τῆς γὰρ πόλεως ἄξια πράττεις καὶ τοῦ Μαραθῶνι τροπαίου. *Ravennas* habet τοῦμμαραθῶνι, *Venetis* τοῦ ἂν μαραθῶνι, similiter in *Vespis*, vs. 711. Quo iure ARISTOPHANES emendatus est, eodem in omnes utendum et ἐν Μαραθῶνι, ἐν Ἐλευσίνι, similia, primum in Atticorum scriptis, deinde in Atticistarum ad veterem loquendi usum ubique refigenda sunt. In § 22. ἐσθῆς ἀλουργίς, lege ἀλουργῆς. ἀλουργίς substantivum est, quod significat ἀλουργῇ ἐσθῆτα. In § 28. ὥς ἐκείνων πρὸς οὐδὲν ἀνα-

νευόντων, requiritur futurum ἀνανευσόντων. In § 39. χρύσεια ἐκπώματα προτεινόμενος τοῖς συμπόταις, in omnibus libris praeter unum A est προτεινών, in quo latet vera lectio προπίνων. χρύσεια debetur Graeculis, qui veteres formas resolvebant et in his adiectivis et in verbis πλέειν, ῥέειν, χέειν, similibus. Qui haec omnia emendare audebunt, saepissime veterum librorum auctoritate et Grammaticorum praeceptis et testimoniis adiuvabuntur. In Aeschinis *Ctesiphontea* p. 77. § 166. ἀ πῶς ποθ' ὑμεῖς, ὧ σιδήρεοι, ἐκαρτερεῖτε ἀκροώμενοι; male edunt omnes pro σιδηροῖ. verissima docente PHRYNICHUM p. 207 nemo sequitur. In § 40. οἷα ἔξεις πράγματα intelligi non potest, sed ὅσα. In § 44. pro ἀθέατος requiro ἀόρατος. In § 45. ὅς σε παύσει μωραίνοντα τὴν πολλὴν ταύτην κόρυζαν ἀποξύσας, non abstergendi notio sed emungendi requiritur. Scribe igitur ἀπομύξας. Sumtum a PLATONE in notissimo loco *de Rep.* I. p. 343 A. κορυζῶντά σε περιορᾷ καὶ οὐκ ἀπομύττει δεόμενον, de quo vide RUHNKENIUM ad TIMAEUM v. κορυζᾶν.

In *Dialogis Meretriciis* 67. 1. § 1. vitiosa forma est nominis Γοργόνα ἡ παμπόνηρος, Γοργόναν et τῇ Γοργόνῃ. Restitue Γοργών, Γοργόνα, Γοργόνι. Si ἡ Γοργόνα esset Graecum nomen productum α dativum postularet τῇ Γοργόνᾳ, ut sunt permulta nomina muliebria exeuntia in α longum praecedente consonante, ut Φίλα, Φίλας, Φίλα, Διοτίμα, Φερετίμα, Μίλκᾱ, Κυνίσκα, Λαγίσκα, Μύσᾱ, ἈρεταΦίλα, Πολυκρίτα, Μήδα, Λύκᾱ, Σιμαίθα, Κοττίνα, Στρατόλα, Κάμμᾱ, Τιμοξένα, Τελεσίππα, Ἀντιγόνα, Τιμύχα, Ἀπάμα, Θήβα, PLUT. Tom. II. p. 856 A. ὑπὸ Θήβας, alia. Sic Κύνᾱ Graecum est et Κύνᾱς, Κύνᾱ, non Κύννης, quod in ARISTOPHANIS *Vespis* legitur 1027. et in *Pace* 754. Vide quemadmodum ea res depravarit POLYAEUM VIII. 60. Κυννάνη Φιλίππου θυγάτηρ. Κύνᾱ verum est, νη superscriptum peperit errorem, cuius et alibi in eodem nomine exempla sunt¹⁾. In sequenti capite commemoratur Πύσα γυνὴ Σελεύκου τοῦ Καλλίνικου. Littera π debetur rubricatori, genuinum est Μύσᾱ.

1) Eiusdem erroris alterum exemplum habes in PLUTARCHI *Apophthegm. Lacon.* p. 218 A. ubi Ἀρηγεύς commemoratur, qui neque Spartae umquam fuit neque ullo alio loco. Scriptum olim recte fuit Ἀρενς Laconica forma, Ἀρενς, Ἀρενος pro Ἀρης, Ἀρεος ex ALOMANE omnibus nota. Superscriptum ης est, ex utraque scriptura Ἀρηγεύς confiatum est.

Ex eodem fonte erroris, quem supra satis in *STOBÆI Appendice Florentina* aperuimus, nata est cap. 54. *Ταμία γυνή Ζήνιδος* pro *Μανία*, quam *ΧΕΝΟΡΗΘ* omnibus notam fecit.

Nonnumquam in contrariam partem peccatur a scriptoribus quibusdam, qui Ionicos auctores secuti non satis Ionica ab Atticis et vulgatis discernunt et τῇ κοινῇ admiscent permulta ex Iade. Nemo hoc frequentius fecit quam *PARTHENIUS* et incertus auctor libri *de mulierum virtutibus*, qui in *Plutarcheis* circumfertur Tom. II. p. 243 sqq. Et *PSEUDO-PLUTARCHUS* quidem *Lampsacum* et *Lampsacenos* cap. 18. *Πιτυόεσσαν* appellat et *Πιτυοεσσηνούς*, *CHARONEM* *Lampsacenum* describens, et multa alia huiusmodi retinet. *PARTHENIUS* autem totus verbis formisque Ionicis constat, quales sunt *μαστήρες*, *ἀποδασάμενος*, *τῶν σφετέρων λαῶν*, *Φαμένης*, *σπουδὴν ἐτίθετο*, *μετὰ δέ, ἄποινα*, *ἀποσυγεῖν*, *ἀμφιέπουσα* (sic leg. 15, 2. pro *ἀμφιπεσοῦσα*), *Φιλότητα τίθεσθαι*, *δηλησαμένη*, alia. In his sunt nomina muliebria solis Ionibus nota 1. *Εἰλεβίην*, 2. *Πολυμήλην*, 19. *Ἰφιμέδην*, alia. Si quis ad haec *PARTHENIUM* inspiciet animadvertere poterit (quod adhuc omnes, quod sciam, interpretes fugit) auctores, quos videbit singulis capitibus adscriptos, non ab ipso *PARTHENIO* testes esse adductos, sed ab alio quodam docto Grammatico, qui indagavit unde historia quaeque a *PARTHENIO* esset sumta. Nonnulla reperire non potuit, in aliis alios quam ipse *PARTHENIUS* testes produxit. In capite 13 lege *Ἀρητάδας* pro *Δεκτάδας*. In cap. 8 manifestum erit illas auctoritates ab alio esse appositas. Reperit enim historiam, quam *PARTHENIUS* narrat, apud *ARISTODEMUM* quemdam, sed mutatis nominibus, ut appareat *PARTHENIUM* non hunc sed alium auctorem esse secutum. *ἴσoreϊ Ἀριστόδημος ὁ Νυσαεὺς ἐν α' ἱστοριῶν περὶ τούτου, πλὴν ὅτι τὰ ὀνόματα ὑπαλλάττει ἀντὶ Ἡρίππης καλῶν Γυθυμίαν, τὸν δὲ βάρβαρον Καυάραν*, quae non esse ab ipso *PARTHENIO* adscripta luce clarius est.

Caeterum usus formarum Ionicarum apud Athenienses non est plane inusitatus in nominibus quibusdam propriis, in quibusdam adeo certus est et constans, ut alio loco demonstrabimus: nunc *Dialogos LUCIANI* percurrere pergam.

In *Dialogo* 4. § 1. οὐκέτι σύνεσιν, supple σοὶ σύνεσι, mox πέντε προικὸς τέλαντα ἐπιφερομένην, praepostere dictum est pro

πέντε ταλάντων προῖκα. Expunge προικός, nam ἐπιφέρεισθαι proprie de dote, quam uxor asserat, dici solet: οὐδὲν ἐπιφερομένη est indotata, ut apud LYSIAM XIX. 14. παρὸν μετὰ πολλῶν χρημάτων γῆμαι ἄλλην τὴν ἐμὴν μητέρα ἔλαβεν οὐδὲν ἐπιφερομένην. AESCHINES in *Ctesiphontea* § 172. γαμεῖ γυναῖκα χρυσίον ἐπιφερομένην πολύ. Apud THEOPHRASTUM περὶ ἀνελευθερίας, XXII. editur: καὶ τῇ γυναικὶ δὲ τῇ ἑαυτοῦ προῖκα εἰσενεγκαμένη μὴ πρίασθαι θεραπαίνας ἀλλὰ μισθοῦσθαι εἰς τὰς ἐξόδους ἐκ τῆς γυναικειᾶς παιδίον συνακολουθήσον, corrige προῖκα ἐπενεγκαμένη et supple ἐκ τῆς γυναικειᾶς ἀγορᾶς. Hinc corrige XENOPHONTEM in *Oeconomico* VII. 13. ubi vir ad uxorem: σύ τε ὅσα ἡνέγκω πάντα εἰς τὸ κοινὸν κατέθηκες, legendum ἐπηνέγκω. In § 2. εἰ ἐπὶ πλέον ἐνοχλήσειας ἅπειμι, requiro futurum ἐνοχλήσεις.

In Dialogo 6. § 1. μαννάριον in μαμμάριον corrigatur (sic et Dial. 7. § 4.) et mox pro δύο ἔτη ταῦτα, ἐξ οὗ τέθνηκεν ὁ μακαρίτης σου πατήρ, οὐκ οἶσθα ὅπως ἀπεζήσαμεν; lege τὰ δύο ἔτη, et omissa negatione οἶσθα ὅπως ἀπεζήσαμεν. et § 3. πλημμελές pro ἀμελές et § 4. δειξάσας pro ἐνδειξάσας.

In Dialogo 7. § 1. οὐκ ἔχοντι αὐτῷ καταθεῖναι συμβολήν, quis credat LUCIANUM συμβολήν et συμβολὰς confundere potuisse in eo libro praesertim, quem totum ex Comicorum fabulis composuit? Non aliter dicebant Attici quam συμβολὰς διδόναι, τιθέναι, κατατιθέναι, ἀπὸ συμβολῶν simil. Afferam e MENANDRO exemplum ut emendem. ATHENAEUS VI. p. 270 D. εἰ δὲ λουσάμενοι λογάρια δειπνοῦμεν

μικρὰς τίθημι συμβολὰς ἀκροώμενος, κατὰ τὸν Μένανδρον. Lepor loci Menandrei perit, at potest elici ex his verbis POLLUCIS VI. 12. ἀσύμβολοι, ἀπὸ συμβολῶν, ἀφ' ὧν οἱ Ἀττικοὶ μακρὰς διδόναι συμβολὰς ἔλεγον ἀντὶ τοῦ μεγάλας. Intelligisne MENANDRUM sic esse iocatum:

μακρὰς τίθημι συμβολὰς ἀκροώμενος.

In Dialogo 9. § 2. πρὸς δὲ σὲ οὐκ ἂν εἶπον ἄλλ' ἢ ἤκουσα ἐβουλόμην εἰπεῖν, emenda οὐχ ἢ εἶπον ἄλλ' ἢ ἤκουσα. In § 4 miles ad meretricem: οὐκέτι γὰρ ἀρπασθήσομαι ὑπὸ σοῦ. numquam hoc erat factum, neque metus erat ut fieret umquam. corrige: διαρπασθήσομαι. Saepe ἀρπάζειν et διαρπάζειν confunduntur. In *Hellen.* III. 1. 8. κατηγοροῦν γὰρ αὐταῦ οἱ σύμμα-

χοι ὡς ἐφείη ἀρπάζειν τῷ στρατεύματι τοὺς φίλους, at milites omnium temporum etiam socios et amicos non *rapere* solent sed *diripere*, διαρπάζειν, quod reponendum.

In Dialogo 10. § 2. πρῶτον δὲ ὠμίλησέ μοι, perpetuo πρῶτον et πρῶτος, μόνον et μόνος, πρότερον et πρότερος et similia confusa videbis. Quamquam nusquam est difficilis optio et alterutra lectio ubique absurda est tamen pullulant vitia. Significant verba LUCIANI πρώτῃ δ' ὠμίλησέ μοι, nemo negat. Utrum igitur existimemus perinde esse an non esse? Idemne est ὁ πρῶτος εὐρών, εἰπών, γήμας, ὁ πρῶτος ἐψήσας μύρον et ὁ πρῶτον? Nemo, opinor, hoc serio contendet et discrimen tam certum est quam manifestum. Cur igitur parcimus lectionibus, quas constet esse absurdas? Ob fidem librorum? At qui saepe in manifesto mendacio deprehensus est amittit fidem. Ob multitudinem exemplorum? At *quid stultius est quam quos singulos contemnas eos aliquid putare esse universos*, ut CICERO dixit in *Tusc. Quaestl.* V. 56. Satis certum est non aliter dici posse quod Comicus dicit in Scholio ad EURIPIDIS *Oresten* vs. 224.

ὁ πρῶτος εἰπών· μεταβολὴ πάντων γλυκύ,
οὐχ ὑγίαινε, δέσποτα.

aut ARISTOPHON ATHENAEI XIII. p. 559 D.

κακὸς κακῶς γένοιθ' ὁ γήμας δεύτερος
βνητῶν. ὁ μὲν γὰρ πρῶτος οὐδὲν ἡδίκηει.

nisi quod ἀπόλοιθ' est scribendum pro γένοιθ'. Tamen librarii dederunt EUBULO ibidem

κακὸς || Κακῶς ἀπόλοιθ' ὅστις γυναῖκα δεύτερον
ἔγημε, τὸν γὰρ πρῶτον οὐκ ἐρῶ κακῶς.

cui MENEKIUS δεύτερος reddidit. Idem remedium ARISTOPHANES exspectat in *Lysistrata* 946.

κάκισ' ἀπόλοιθ' ὁ πρῶτον ἐψήσας μύρον.

quis dubitabit πρῶτος recipere? Sic in *Hellenicis* V. iv. 37. εἰ δὲ τις πόλις ἐπὶ πόλιν στρατεύσοι, ἐπὶ ταύτην ἔφη πρῶτον ἵέναι, et VII. i. 56. εἴ τις δὲ πόλις μὴ ἐθέλοι ἀκολουθεῖν ἐπὶ ταύτην πρῶτον ἵέναι, ecqua potest esse dubitatio, quin utrobique πρώτῃ sit corrigendum? aut ibidem V. iv. 1. Λακεδαιμόνιοι ὑπ' αὐτῶν μόνον τῶν ἀδικηθέντων ἐκολάσθησαν, quin verum sit μόνων, nam sensus est οἱ Θηβαῖοι μόνοι ἐκόλασαν τοὺς

Λακεδαιμονίους, ὧν οὐδένες πώποτε τῶν Ἑλλήνων κρατεῖν ἠδυνήθησαν. Sic in *LYSIA* IV. 15. πρότερον πρότερον ἐπλήγην ἢ ἐπαταξα ἐκείνη μᾶλλον ἂν ᾔδει, lege πρότερος et expunge ἂν. *ARISTOPHANES* Nubb. 940.

Φέρε δὴ πρότερος λέξει πρότερος;

ubi olim πρότερον vulgabatur. Vide quae ad hunc locum *POBSON* et *DOBREE* annotarunt.

In § 4. καὶ ὅλως περὶ τὸ μεираκίον ἐσι, qui tam saepe in eadem locutione correxerant ὅλος aut ex *Codd.* receperunt nescio quomodo hunc locum neglexerunt.

In *Dialogo* 12. § 1. Ἡθοκλέα non est Graecum nomen, scribe Πυθοκλέα aut Νεοκλέα. deinde ἐκέλευες μὴ ἂν ἄλλω ἐγχείαι, quis voculam ἂν servari posse putat? In § 2. ἢ ἓνα γέ τινα τρόπον εὐρήσω θανάτου, sententiae conformatio εὐροῦσαν postulat, deinde male legitur: διέφθειας αὐτὸν ὑπεραγαπῶσα καὶ τοῦτο ἐμφαίνουσα. ἐχρῆν δὲ μὴ πάνυ αὐτὸν ζηλοῦν. vertunt *studiose colere*, corrige αὐτὸ δηλοῦν.

In *Dialogo* 13. § 4. ἐκθανεῖν γὰρ μοι δοκῶ. Eiusdemmodi error in *STOBÆO* commissus ostendet quam inepte haec dicantur. Fragmentum est lectu iucundissimum *TELETIS* in *Florileg.* 95, 21. Crates, inquit, apud sutorem sedens legebat *ARISTOTELIS* προτρεπτικόν. Ἀναγινώσκοντος δ' αὐτοῦ τὸν σκυτέα ἔφη προσέχειν ἅμα ῥάπτοντα καὶ τὸν Κράτητα εἰπεῖν ἐγὼ μοι δοκῶ, ὦ Φίλισκε, γράφειν εἰς σὲ προτρεπτικόν. Dixerat philosophorum lepidissimus γράψειν πρὸς σέ, et *LUCIANUS* ἐκθανεῖν γὰρ ἂν. Paulo post commemorat *Λημνιάδας* ἢ *Δαναΐδας*, repone sodes *Λημνίας*, et in § 6. πείσον αὐτὴν συγκαθευδήσουσαν, supple ἐλθεῖν συγκαθευδήσουσαν, nisi males credere πείθω σε ἐροῦντα pro λέγειν vel εἰπεῖν Graece dici posse.

In libello *de morte Peregrini* 68. § 9. barbarum est ἀλόμενος pro ἀλάμενος. Graeculi, qui tam pertinaciter ἀφείλατο et εὔρατο veteribus obtrudunt pro ἀφείλετο et εὔρετο, contrario errore aoristum ἡλάμην in barbarum ἡλόμην solent corrumpere. Sic 10, 14, 5. καθαλέσθαι irrepsit et aliis locis, quibus deceptus *ΒΕΚΚΕ* 18, 4. pro ἀλλόμενος de suo ἀλόμενος invexit. In § 10 nobilissimus locus de Peregrino Christianorum sacris initiato vehementer laborat et videndum an restitui possit. Postquam, inquit, Christianus factus est ἐν βραχεῖ παιῖδας αὐτοῦς

ἀπέφηνε προφήτης καὶ θιασάρχης καὶ ξυναγωγεὺς καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὢν. καὶ τῶν βιβλίων τὰς μὲν ἐξηγεῖτο καὶ διεδάφει, πολλὰς δὲ αὐτὸς καὶ ξυνέγραφε καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκεῖνοι ἡγοῦντο καὶ νομοθέτῃ ἐχρῶντο καὶ προσάτην ἐπέγραφον. τὸν μέγαν γοῦν ἐκεῖνον ἔτι σέβουσι τὸν ἄνθρωπον τὸν ἐν τῇ Παλαισίνῃ ἀνασκο-
λοπισθέντα, ὅτι καινὴν ταύτην τελετὴν εἰσήγαγεν εἰς τὸν βίον. Librarii his verbis plus detrimenti attulerunt quam fanatici homunciones Christiani: hi enim summa ope delere librum nequidquam conati sunt, illi ita afflixerunt, ut quid LUCIANUS dixerit non intelligatur. Ac primum quidem transpone καὶ αὐτὸς ξυνέγραφε pro αὐτὸς καί, deinde expende an haec vera lectio esse videatur: καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἡδοῦντο καὶ νομοθέτῃ ἐχρῶντο καὶ προσάτην ἐπεγράφοντο. μετὰ γοῦν ἐκεῖνον ἔτι σέ-
βουσι τὸν ἄνθρωπον κτῆ. In ἐπεγράφοντο BEKKERUS quoque incidit, in caeteris errans; μετὰ γοῦν ἐκεῖνον dictum est ut in *Pluto* 250.

καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱὸν τὸν μόνον
ὃν ἐγὼ φιλῶ μάλιστα μετὰ σέ.

caetera quoque omnia tam perspicua sunt, ut non sit interprete opus. In § 12. οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποιούμενοι τὸ πρᾶγμα πάντα ἐκίνουν, suspicor legendum esse πάντα λίθον ἐκίνουν, ut Graecis solemne est dicere. In § 13 vehementer mihi sunt vitii suspecta haec verba: ἐν βραχεῖ γὰρ ἀφειδοῦσι πάντων, quia ἐν βραχεῖ, quod semper significat *breui*, nunc necopinato est idem atque ὡς ἔπος εἰπεῖν, quod si quis concoquere potest non facile reperiet locum, in quo haereat. Fieri potest, ut quod mihi saepe alibi est observatum idem huic loco veram lectionem restituat. Vocula est Attica ἔμβραχυ, qua Veteres frequenter utebantur, quaque Atticistae orationem suam ornabant, auctore ipso LONGINO in *Arte Rhetorica* p. 139. ΒΑΚΙ, ubi exquisita quaedam vocabula Attica eleganter scripturis commendat. Scribae voculam ignotam sibi solent satis constanter depravare in ἐν βραχεῖ, cuius rei permulta exempla vidi in Codicibus aut variantium lectionum acervis. Etiam in illis locis, ubi docti magistri usum antiqui vocabuli ἔμβραχυ aperiebant, scribae nihil cogitantes ἐν βραχεῖ vel ἐμ βραχεῖ substituunt, quod in ΗΑΡΟΚΡΑΤΙΟΝΕ videbis et HESYCHIO. LONGINUS ipse in Codicibus certe auctor est exquisite scripturo, ut pro ἀπλῶς ponat ἐν

βραχεῖ. At magistri usum veterum non satis acute observarunt et in errorem induxerunt Atheniensium imitatores. Ἐμβραχῦ, si illos audies, est ἀπλῶς, συντόμως. vidē perdoctum Scholion ad PLATONIS *Theagen* p. 127. c. Sic igitur οὐδεὶς ἔμβραχῦ, πάντες ἔμβραχῦ, et similia, recte dicta erunt et sic Atticistae scriptitant nil mali suspicantes. Acutius HEINDORF. ad PLATONIS *Gorgiam* p. 457. a. observavit idem significare ἔμβραχῦ et ὡς ἔπος εἰπεῖν, sed ἔμβραχῦ componi cum ὅτις, ὅτις ἂν, ὃ τι βούλει, ὅπουπερ, ὃ τι περ, et talibus, contra ὡς ἔπος εἰπεῖν cum πάντες, et οὐδέν. Quod verissimum esse quivis inter legendum comperiet. Ἐμβραχῦ legitur in ARISTOPHANIS *Vespis* 1120, *Thesmophor.* 390, apud CRATINUM in Scholio PLATONIS l., ubi legendum:

ἔδει παρασχεῖν ὃ τι τις εὐξαιτ' ἔμβραχῦ.

pro παρέχειν, apud PLATONEM, vide RUHNK. ad TIMAEUM p. 99, apud HYPERIDEM in Scholio PLATONIS, apud LYSIAM XIII. 92. ubi codex καθ' ὅσον ἂν βραχὺ ἕκαστος δύνηται, optime DOBRAEUS ἔμβραχῦ emendavit. Ubique videbis constare usum, quem HEINDORF animadvertit. Sequiores huius rei ignari non dubitant dicere quale est apud DIONEM CHRYSOSTOMUM p. 446. c. ὁ δὲ λόγος οὗτος ἔμβραχῦ ἐσπούδακε ξυναρμόσαι τῷ θεῷ τὸ ἀνθρώπειον γένος, unde GERLIUS emendavit p. 551. c. περὶ πάντων αὐτὸν ἐν λόγῳ φασὲν ἔμβραχῦ λέγειν, pro ἐν βραχεῖ. et p. 214 a. οὐδενὸς φθόγγου ἀπεχόμενος ἀλλ' ἔμβραχῦ ποταμῶν τε μιμούμενος φωνὰς καὶ ὕλης καὶ ἀνέμων καὶ πυρὸς καὶ θαλάττης, ubi in libris est ἀλλ' ἐν βραχεῖ, vides ei perinde esse ἔμβραχῦ scribere et ἀπλῶς. Duobus aliis locis ἔμβραχῦ DIONI reddendum est, p. 72, 45. καθάπερ οἱ κομφοὶ τῶν δημιουργῶν ἐπὶ πάντα ἐν βραχεῖ φέρουσι τὴν αὐτῶν ἐπίνοιαν καὶ τέχνην, corrige ἐπὶ πάντων ἔμβραχῦ. et p. 556, 7. περὶ δὲ τῶν βασιλέων ἐν βραχεῖ, iterum corrige ἔμβραχῦ. Semel Dio recte imitatus est Antiquos p. 198. 3, ubi in libris est χρὴ δὲ εἶν ὑμᾶς ἐν βραχεῖ ὃ τι ἂν ἐπὶ μοι τούτῳ ἔπεσθαι, GERLIUS p. 111 emendavit ἔμβραχῦ. Apparebit nunc quam infeliciter STALLBAUM in PLATONIS *Hippiā minore* p. 365. v. pro ἐρώτα ἔμβραχῦ ὃ τι βούλει ex deterioribus receperit ἐν βραχεῖ, et nunc quidem vicisse videor in LUCIANO esse corrigendum ἔμβραχῦ γὰρ ἀφειδοῦσι πάντων. Eidem 51, 4. quis nunc dubitabit reddere

ἅπαντα ἔμβραχυ ὅσα ἐσὶν ἀγαθὰ παρὰ τῆς ῥητορικῆς μονονουχὶ καθύδαν λαβὼν pro vulgata lectione ἅπαντα ἐν βραχεῖ et quis PLATONIS *Symposium* legens et horum non ignarus aut immemor p. 216 ν. καὶ μοι ἔδοξεν οὕτω θεῖτα καὶ χρυσᾶ εἶναι καὶ πύγκαια καὶ θαυμαστὰ ὥς ποιητέον εἶναι ἐν βραχεῖ ὃ τι κελεύει Σωκράτης, quis est, inquam, qui non statim ἔμβραχυ emendabit?

Negligentius vocula ἔμβραχυ abutitur AELIANUS de N. A. VII. 41. οὐκ ἀπελείπετο δὲ αὐτοῦ ἔμβραχυ, ubi JACOBS. indicavit locum ex *Variis Historiis* III. 47. Φωκίωνα δὲ οὐδὲν ὠφέλησε τὰ πέντε καὶ ἐβδομήκοντα ἔτη, ἅπερ οὖν διεβίωσεν οὐδὲν ἀδικήσας τοὺς Ἀθηναίους ἐν βραχεῖ. Vides hunc quoque οὐδὲν ἔμβραχυ dedisse. Non credo Graecos sine risu AELIANI scripta legere potuisse, tam misere et inepte Graece halbutit et sibi mistic loqui videtur. Quum vult dicere: *anni, quos vivit*, σεμῶς πάνυ ponit τὰ ἔτη ἅπερ οὖν διεβίωσεν. ὅπερ οὖν ei est in deliciis pro ὅς. In libro VII. de N. A. cap. 39 scribit nonnullos in ANACREONTIS loco pro *κεροέσσης* legere *ἐροέσσης* eosque ARISTOPHANEM BYZANTINUM refellere. Alter LEXIPHANES ita dicit: πρὸς δὲ τοὺς μοιχῶντας τὸ λεχθὲν ἀντιλέγει κατὰ κράτος Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος. In cap. 42 narrat fabellam eandem, quam supra e Florentino Codice apposuimus pag. 184, tam inepte et verbis sentiisque tam absurdis, ut LEXIPHANI stoliditatis palmam praeripere posse videatur.

Opponam his locum Oratoris Attici, in quo illa popularium sanitas nunc quidem non apparet sed in integrum restitui certa medicina potest. Legitur nunc apud ISAEUM Orat. IX. § 11. ἔχρην τὸν Κλέωνα, ὅτε τὸν υἱὸν τὸν τούτου ἐποιεῖτο Ἀσύφίλος καὶ τὰς διαθήκας κατέλειπε, παρακαλέσαι εἴ γέ τινα συγγενῇ ἐπιδημοῦντα ἐγίγνωσκε καὶ τοὺς ἄλλους ὅτῳ ἐπὶ βραχὺ περ ἦδει Ἀσύφιλον χρώμενον, quis dubitabit mecum reponere εἴτε τινὰ εἰ ὅτῳ περ ἔμβραχυ ἦδει Ἀντίφιλον χρώμενον?

In § 19. ἐπὶ τὸν Δία καταφυγὼν ὁ γενναῖος εὔρε τὸ μὴ ἀποθανεῖν, non invenit, sed impetavit: itaque scribe εὔρετο. Numquam apud probatos scriptores εὔρεῖν et εὔρεσθαι permulantur. In § 26. κακὸς κακῶς ἀποθάνοι, mirum nī LUCIANUS ἀπόλοιτο dederit, ut solent omnes. In § 28. τελετὴν τινα ἐπ' αὐτῷ ἐσῆσθαι, composito opus est συσῆσθαι. contra in § 27.

χρυσοῦς ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων veteres omnes dixissent *στήσεσθαι*, sed LUCIANI et aequalium is error est, ut supra diximus. In § 32. *θανατιῶντι* emendandum est in *θανατῶντι*. *θανατιᾶν* Graeculorum vitio natum est, quos decipiebant formae *μαθητιᾶν*, *βινητιᾶν*, *οὔρητιᾶν*, quarum diversa ratio est. In § 33. *κρυσφῶ βίῳ χρυσῇν κορώνην ἐπιθεῖναι*, imo vero *κορωνίδα*, ut omnes loquuntur et LUCIANUS ipse 25, 26.

In *Fugitiuis* 69, 1. *ὀπταμένων ἀνθρωπείων σωμάτων*, corrige *σαρκῶν*. et in fine § 33. pro *παπαῖ παιδῆ* ex ARISTOPHANE revoca *ιατταταιάξ*.

In *Saturnalibus* 70. § 21. *ἐν ταῖς κοίταις καὶ κίταις εὐρῶτι κατασαπῆναι*. Librarius quum duplicem lectionem in antiquo libro invenisset utramque dedit de more et copulam addidit. Expunxerim *κοίταις καί*. Apud PSEUDO-PLUTARCHUM *de mulierum virtutibus* p. 243. v. *ὅσων οἶμαί σε βεβαίοις βιβλίοις ἐντυχῶσαν ἰσορίαν ἔχειν παρήσω*. Vertunt ut possunt. *βεβαίοις* corrupta lectio est, *βιβλίοις* vera. In § 22. in verbis *εἰς τὸ δημοτικώτερον* est notatu digna scripturae varietas in codice optimo A. *δημοκρατικώτερον*. Idem vitium inolevit in eximio loco LYSIAE XXV, 8. *ἐνθυμηθῆναι χρὴ ὅτι οὐδεὶς ἐστὶν ἀνθρώπων φύσει οὔτε ὀλιγαρχικὸς οὔτε δημοκρατικὸς, ἀλλ' ἥτις ἂν ἐκάσῳ πολιτεία συμφέρῃ ταύτην προθυμεῖται καθιστάναι*. Emendandum est *οὔτε δημοτικὸς*. Apud Athenienses perpetuo usu opponuntur inter se οἱ δημοτικοί et οἱ ὀλιγαρχικοί, non οἱ δημοκρατικοί, quod de rebus dicitur, non de personis. Ubi cumque has duas factiones Athenienses nominant, quod sexcenties faciunt, videbis hunc usum constare. Inspice ISOCRATEM *περὶ τοῦ ζεύγους* § 36. ubi lege: *οὐ γὰρ ἀπελευνόμενος ὑπὸ (vulg. ἀπὸ) τῆς ὀλιγαρχίας ἀλλὰ παρακαλούμενος ἦν δημοτικὸς* et § 37. Plane gemellum est in ISOCRATIS oratione *de Pace* § 133. *παυσώμεθα δημοτικούς μὲν εἶναι νομίζοντες τοὺς συκοφάντας, ὀλιγαρχικούς δὲ τοὺς καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν, γινόντες ὅτι φύσει μὲν οὐδεὶς οὐδέτερον τούτων, ἐν ᾧ δ' ἂν ἕκαστοι τιρῶνται ταύτην βούλονται καθεστάναι πολιτείαν*. Quod apud LUCIANUM mox sequitur: *ἔτι παρασκευαζομένων ὥς ἐπιβάλοιμεν τὴν χεῖρα* ab eo sic dici non potuit sed ab homuncionibus corruptum est. *Raro facere, raro bellum*, et similia Graece duobus modis dici possunt, *παρασκευάζομαι ποιεῖν*, *πολεμεῖν* vel *ὡς ποιεῖν*.

ων, ὡς πολέμησων. Exemplorum affatim est apud omnes, nemo contra ὡς, ὅπως aut simile quid cum παρασκευάζομαι coniunxit unquam. Quid igitur aliud LUCIANUS scribere potuit quam ὡς ἐπιβαλόντων? scioli ad captum suum correxerunt scilicet. In § 26. μὴ δ σῖτος φθειρὶ ζέση, nihili est quod Βεκκευς recepit φθειρίζη. φθειρίζεσθαι est ἀναλέγειν τοὺς φθεῖρας καὶ ἀναιρεῖν, hic locus requirit φθειρὶ ζέση. In § 32. τὸ μὴ τοῦ αὐτοῦ οἴνου συμπίνειν, pro συμπίνειν correxerim ὑμῖν πίνειν. In § 36. ἰσοδαῖτοι καθεστῶτες ὡς ἂν μὴδὲ τὸν συνδαίτην αὐτὸν αἰτιάσασθαι τι. Συνδαίτης ex Graecitatis gaza abiiciendum est. Scribe ὡς ἂν μὴδὲ τὸν Ἰσοδαίτην αὐτόν. Ἰσοδαίτης est ξενικός τις δαίμων, ὃ τὰ δημόδη γύναια καὶ μὴ πάνυ σπουδαῖα ἐτέλει, teste HARPOCRATIONE. Ne longe arcessitum hoc numen putes inspicere § 32. In lepidissimo Convivio seu Lapithis 71, 7. πολὺ τὸ κόσμιον ἐπιφαίνων, scribe ἐμφαίνων et § 9. εἰ καὶ μὴδὲν ἕτερον pro μὴδὲν τι. In § 16. ἐγελάσατε, ὦ καθάρματα, εἰ τῇ νύμφῃ προὔπιον ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου θεοῦ τοῦ Ἑρακλέους. Nisi haec scriptura emendabitur sollertiam et acumen criticorum vincet vinosus monachus, qui ad verba, quae paulo ante leguntur, προπίνω σοι Ἑρακλέους ἀρχηγέτου, nimis lepidum scholion adscripsit hocce: σκόπει τὴν σύνταξιν. προπίνω σοι Ἑρακλέους ἀρχηγέτου, ὃ νῦν ἀγροικικῶς φαμέν· εἰς τὴν πρεσβείαν τοῦδε ἢ εἰς τὴν ὑγίειαν. δεῖ γὰρ λέγειν· προπίνω σοι τῆς σῆς ὑγείας ἢ προπίνω βασιλέως μεγάλου ἢ προπίνω σοι Μαρίας τῆς θεοτόκου καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. Facetum est imprimis et illis temporibus ac moribus dignum προπίνω σοι Μαρίας τῆς θεοτόκου. Non teneo me, quin adscribam SOLANI annotationem: « Legi autem, inquit, si usquam meretur scholium quod ad haec verba monachus haud dubie vinosus adscripsit, unde discas ab iis sanitatem Beatæ virginis strenueolari solitam. Quid non ebrietas designat? quot bibendi iucitamenta quaeruntur? Salus praesentium, absentium, amicorum, amicarum, patronorum, et apud nos Anglos Regum Ecclesiaeque ipsius. Pudet haec opprobria nobis etc. Hoc scholium cum olim Praesuli venerando et eruditione quælibetque probis artibus Illustri Loidio Vigornienti Episcopo ostendere, nos ergo inquit, non primi hanc insaniam insanimus, et imprudentes exempla sequimur hominum saecu-

lorumque vilissimorum!" Haec ille ¹⁾). Caeterum *πίνειν τινός* et *προπίνειν τινός* satis nota sunt. Quis nescit dictum Callisthenis: οὐ βούλομαι Ἀλεξάνδρου πινὼν Ἀσκληπιοῦ δεῖσθαι? itaque LUCIANO reddemus *προὔπιον τοῦ ἡμετέρου θεοῦ*. In § 42. pro *αἵρεσθαι*, quod non est huius loci, aut *ἀναιρεῖσθαι* legendum aut quod codex unus suppedilat *ἀνελέσθαι*. Perpetua est in libris verborum *αἵρεῖσθαι* et *αἵρεσθαι* confusio, cuius rei pauca quaedam de multis exempla vide, ac primum quidem quia tam manifestum est inspicere IAMBlichI *vitam Pythagorae* § 232. ubi philosophus praecipit: *ἔχθραν ἐκόντα μὲν μηδέποτε αἵρεῖσθαι, ἀράμενον δὲ μένειν εὐγενῶς ἐν τῷ διαπολεμεῖν*. ecquis negabit *αἵρεσθαι* verum esse? Apud DEMOSTH. p. 178, 25. *πόλεμον ἀρασθαι* in omnibus est, optimus omnium S. vitiose *αἵρεῖσθαι* habet, et p. 207, 26. pro *πόλεμον ἀραμένους* in A. S. *αἰρουμένους* legitur. In § 43. *ἐπεκαλοῦντο βοηθεῖν*, corrige *βοηθούς* et § 45. *ἀπάντων κακῶν* pro *κακῶν*. denique in ultimis verbis § 48. non *συνεσιᾶσθαι τοιούτοις σοφοῖς* dederat lepidus scriptor, sed festivissime, credo, *τοσούτοις σοφοῖς*.

Sequitur libellus *περὶ τῆς Συρίας θεοῦ* scriptus, si Musis placet, Ionice ab eo qui neque Ionice satis sciebat neque recte et eleganter scribere aut scite et venuste narrare aut fingere umquam didicerat. Quam bene Ionice scribat vel obiter inspicienti apparebit. Turpissimum vitium est § 36. *ὁ ἀρχιεὺς ἐπερέεταί μιν*, memineral se legere *ἡρόμην*, apud HERODOTUM *εἰρόμην*, et *ἐπηρόμην*, *ἐπειρόμην* et credidit sibi licere *ἐπερέομαι* dicere. Non tamen credo eum § 17. scripsisse *ἡρήσατο*, quod significat *ἠῤῥατο*, pro *ἡράσατο*, quae forma HomERICA est pro *ἡράσθη*. In § 2. pro *ἀποδέξαι* requiro *καταδέξαι*, et § 10. *ὁρταὶ καὶ πανηγύριες καταδεδέχεται* pro *ἀποδεδέχεται*. § 4. *ἐτίμησαν* pro *ἐτίμησαντο*. § 6. *κατὰ μνήμην* pro *μνήμην*. In § 18. *ὁ μὲν ὧδε ἀγνώως ἔων ἐδέετο*, emenda *ἀγνώσων*, quo verbo Graeculi

1) Bona pars scholiorum in LUCIANUM scripta est a monachis, quorum insulane et inficetae annotationes barbaro sermone scriptae indignae sunt quae edantur. Neque interpretatio LUCIANI neque emendatio quidquam ex iis adiuvatur. Quam boni critici sint vide p. 132. IACOBITZ., ubi nescio quis corrigit *ἐπινός ἀγαπῶσα τὸν τσανίσκου* pro *ἐπικρανός* (27, 25.) quod quamquam barbarum est tamen IACOBITZ. recepit.

delectantur. Vides ΑΓΝΩΣΤΩΝ et ΑΓΝΩΣΤΩΝ quam facile permutari possint.

Quod sequitur Δημοσθένους *εγκώμιον* perexigui pretii opusculum est et admodum vitiose scriptum. De multis vitiis pauca abstergam. In § 2. pro ἀφθόνων δίδοναι τῶν ἐπῶν scribe ἀφθονίαν. in § 5. τοῦ δὲ ῥητορικοῦ λόγου pro τοὺς δὲ ῥητορικὰς λόγους. in § 10. τῆς ληκύθου pro τοῦ θυλακοῦ. in § 12. Εὐβουλος, Ὑπερίδης pro Εὐβουλίδης. in § 18. ἐφ' ὅτῃ pro ἐφ' ὃ τι. in § 23. pro ἀματροχοχίας ἀλεείνειν lege ἀματροχιάς ἀλεείνειν ex Iliade Ψ. 422.

τῇ β' εἶχεν Μενέλαος ἀματροχιάς ἀλεείνων.
et paulo ante pro ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀματροχοχίας emendandum ἀματροχιάς ex eodem libro Iliados vs. 505. Iuvabit ad haec legisse PORPHYRII annotationem ad priorem HOMERI locum ἀματροχίαν et ἀματροχίαν recte distinguentis et CALLIMACHI errorem acute redarguentis, qui HOMERUM imitatus scilicet hos versiculos fecerat:

ἀλλὰ θεόντων

ὥς ἀνέμων οὐδεις εἶδεν ἀματροχιάς.

quam vellet dicere τὰ τῶν τροχῶν ἴχνη, ἀματροχιάς, ut apud Poetam est:

οὐδέ τι πολλή,

γίγνεται ἐπισσώτρων ἀματροχίῃ κατόπισθεν.

In § 27. *ἔειπεν* εἰς τὰ Θερσαγόρου variant libri: εἰς τὰ Θ., εἰς τοῦ Θ., εἰς τὰ τοῦ Θ. optimum est εἰς Θερσαγόρου, ferri potest εἰς τοῦ Θερσαγόρου, sed τὰ non habet locum, quod LYSIAE causa admoneo, apud quem vitiose legitur XII. § 12. καὶ ἐρωτῶσιν ὅπῃ (leg. ὅποι) βαδίζοιμεν. ὃ δ' ἐφασκεν εἰς τὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἐμοῦ, rescribendum εἰς τὰ ἀδελφοῦ τοῦ ἐμοῦ. In § 29. τί γὰρ τῶν ὁσῶν καὶ τῆς ὑδρίας Δημοσθένην οὐκ ἔχοντι; intelliges si ante Δημοσθένην suppleveris δέ: quod mox sequitur τῆς ὑμετέρας γέγονεν ἔργον ὀλιγωρίας ab Interprete non est intellectum. Saepissime tamen apud sequiores ἔργον γενέσθαι τινός occurrit pro ἀπολέσθαι ὑπό τινος et significant illa verba ὑπὸ τῆς ὑμετέρας ὀλιγωρίας ἀπόλωλε. Multis exemplis hunc usum labentis Graecitatis illustravit WYTTENBACH in *Biblioth. Critic.* III. 2. p. 16. Quod Archias respondet: ἀλλ' οὐδ' ὑφ' ἡμῶν ἔγινετο sanum erit si reposueris ἐφ' ἡμῶν. ὑπό τινι εἶναι dicitur

is, qui non sdi iuris est, ἐπὶ τινι, quicquid alicuius potestatem per vim venit passurus quod illi videatur. Sic Cyrus partem Asiae cum imperio obtinens erat ὑπὸ τῷ Ἀδελφῷ, in carcerem coniectus et poenam expectans ἐπὶ τῷ Ἀδελφῷ. Captivi sunt ἐπὶ τοῖς πολεμίοις, victi in ditionem recepti ὑπὸ τοῖς νικητάσιν. Certus et constans hic usus est perpetuumque discrimen, ut ὑπὸ imperii et iuris sit, ἐπὶ arbitrii et libidinis, at librarii temere miscent ut omnia, quorum errores ad hanc lucam qui vis nullo negotio corrigit. In ISOCRATIS *Panegyrico* § 16. omnes libri servant hanc lectionem: τῶν Ἑλλήνων οἱ μὲν ἐφ' ἡμῶν, οἱ δ' ὑπὸ τοῖς Λακεδαιμονίοις εἰσὶν, optime *Urbinas* ὑφ' ἡμῶν. ibid. § 101. τῶν πόλεων τῶν ἐφ' ἡμῶν οὐσῶν, idem liber ὑφ' ἡμῶν rectissime. In § 120. ἐφ' ἡμῶν in omnibus est, ut in lege ὑφ' ἡμῶν. In eiusdem *Archidamo* § 47. τὸν ἄλλον κράσις ὑφ' ἡμῶν ὄντες νῦν ἡμῶν προσάττειν ἀξιοῦσιν, in uno libro est ἐφ' ἡμῶν pessime. In XENOPHONTIS *Hellen.* VII. 1. 6. contrarius error est. Λακεδαιμόνιοι, inquit Procles ad Athenienses verba faciens, ὑμῶν ἐπολέμουν ποτὲ πολλὰ ἔτη καὶ κρατοῦντες τῆς χώρας οὐδὲν προῦκοπτον εἰς τὸ ἀπολέσαι ὑμᾶς, ἐπεὶ δ' ὁ θεὸς ἔδωκε ποτε αὐτοῖς κατὰ θάλατταν ἐπικρατῆσαι εὐθὺς ὑπ' ἐκείνοις παντελῶς ἐγένεσθε. necessarium est ἐπ' ἐκείνοις, nam sensus est ἐπ' ἐκείνοις ἐγένετο χρῆσθαι ὑμῶν ὅ τι ἂν βούλοιντο, vos vestraque omnia illorum arbitrio permissa sunt, non in illorum ditionem recepti estis, quod numquam factum est. In eodem libro V. II. 17. οἱ Θρᾷκες οἱ ἀβασίλευτοι θερραπέουσι καὶ νῦν τοὺς Ὀλυνθίους. εἰ δ' ὑπ' ἐκείνους ἔσονται πολλὰ καὶ αὐτὴ δύναμις προσγένοιτ' ἂν αὐτοῖς, vera lectio est ὑπ' ἐκείνοις, id est si in illorum ditionem redacti erunt. Idoneum exemplum adscripsit DINDORF VI. II. 4. ὡς χρήσιμον εἶη τὴν Κέρκυραν μὴ ὡς Ἀθηναίοις εἶναι, ad quam normam refinge locum THUCYDIDIS VI. 86. τὴν Σικελίαν μέχρι τοῦδε μὴ ὑπ' αὐτοῖς εἶναι pro vulgato ὑπ' αὐτοῦς, ac saepe talia recurrunt. Denique ex his restitui potest et expediri locus THUCYDIDIS interpolatus et obscurus III. 12. Mytilenenses deficiunt ab Atheniensibus. Legati Spartani missi excusant factum et aliis et hisce: εἰ γὰρ δυνατόν ἡμεν ἐκ τοῦ ἴσου καὶ ἀντεπιβουλεύσαι καὶ ἀντιμελλῆσαι, πῶς ἔδει ἡμᾶς ἐκ τοῦ ὁμοίου ἐπ' ἐκείνοις εἶναι; ἐπ' ἐκείνοις δ' οὐδὲν αἰεὶ τοῦ ἐπιχειρεῖν καὶ ἐφ' ἡμῶν εἶναι δεῖ τὸ προαμύνεσθαι.

interpretationes. huius loci nihil aliud te docebant, quam locum ab interpretibus non esse intellectum, nec mirum, „interpretationem, apertore QUISTICIANO, praecedere debet emendata lectio. Expunge: ἐκ τοῦ ὁμοίου, natum ex vicinis ἐκ τοῦ ἴσου, et scribe: τὴν αἰῶνα ὑπ' ἐκείνοις εἶναι; si pares essemus viribus, quid attinebat nos illorum imperio, esse subiectos? nunc quia pares non sumus illorum iniuriis semper imminuentibus sumus obnoxii, quas inferent quando volent. Si illis semper erit licitum vim inferre quando occasio esse videbitur, nobis priusquam id fiat quoquomodo cavendi ius esse oportet. Sunt haec tam aequa et iusta quam facilia et aperta ad intelligendum.

Ad LUCIANUM redeo. in § 37. ἀποδεικνύντες στρατηγεῖν, στρατηγὸς legendum est, et § 38. εἰς ὅσον κίνδυνον non κινδύνου, et § 44. οὐδὲν ὑπέσχετο pro ὑπέσχεεν. In § 47. συγγίγνωσκέ μοι μὴ πεφυκότες κακῷ γενέσθαι, scribi non potuit nisi illis temporibus, quum tota Graecia decrepita et effoeta desiperet, neque quid ageret neque quid loqueretur prae senio satis intelligens. Veniam olim petere solebant, si cuius culpa sibi essent conscii, at DEMOSTHENES sibi ignosci vult, ὅτι οὐ πέφυκε κακῶς γενέσθαι. itaque istum quidem DEMOSTHENEM lubens missura facio.

In Cynico 75, 1. ὡς ἄσπην πάμπολλον τοῦτ' ἐν ἱμάτιον φέρω, nescio quomodo foedum hoc vitium Criticos fugerit. ἄσπην nondum esse emendatum non miror, παμπούλην neminem vidisse reponendum id vero admodum mirum est. Ἄσπην et ἄσπης a scribis permisceri solent. Hinc docti decepti imbibebunt opinionem perinde esse utro modo scribatur. Ἄσπην vetus Ionicum vocabulum est pro λύπη, ἀνία. HEROD. I. 136. ἵνα ἦν ἀποθάνη τρεφόμενος μηδεμίαν ἄσπην τῷ πατρὶ προσβάλλῃ, ubi vide quid scribae designaverint in plerisque libris. Hinc ἀσπείνη apud eundem III. 41. pro ἀλγήσειε, λυπηθείη. hinc Tragici arripiunt. EURIPIDES Medea 247.

ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίαν ἄσπης, quos deinde Atticistae imitantur. At ἄσπης significat sordes, immunditiam, πᾶσαν ἀκαθαρσίαν. primus auctor HOMERUS Iliad. Φ. 321. τόσσην οἱ ἄσπιν καθύπερθε καλύψω, unde multi recentiores poëtae et poëtastri sumserunt, deinde alii quoque priscum vocabulum recoquere coeperunt, at Graeculi ignotum sibi vocabu-

lum multis modis depravant; saepissime in ἄση abit, interdum in alia omnia. Insigne exemplum est in LUCIANO 48. § 23. ubi videbis τὴν ἄσην et τὴν ἄσιν et τῇ ἄσιτιᾳ confundi; τῇ ἄσιτιᾳ impudentis et indocti correctoris est: alia vide apud DORVILLEM ad haec CHARITONIS p. 24, 14. ἐκ μακρᾶς οὖν θαλάσσης ἀπόλουσαι τὴν ἄσιν, quibus adde PIERSONUM ad MOERIDEM p. 60. In § 5 pro καὶ φαυλίζεις lege καὶ ἐκφαυλίζεις et θαυμαστῶς ὡς ποικίλην pro θαυμαστῶς ποικίλην. In MENANDRI fragmento apud HESYCHIUM v. ὡς.

ἔγρημε θαυμαστὴν γυναῖκα ὡς σῶφρονα.

lege θαυμαστῶς et ride Grammaticum serio docentem ὡς nonnumquam significare λίαν, ut in hoc MENANDRI versu. In § 8. πολυμάχητά ἐστι. πολυμάχητος non est Graecum et vitio in Lexica receptum; corrige περιμάχητα, quo utuntur omnes et saepe LUCIANUS.

In *Pseudosophista* unum errorem refutabo, non scribarum, sed doctorum. Legitur 78, 9. εἴ τις ψοφοίῃ τὴν θύραν εἰσιὼν ἢ ἐξιὼν κόπτοι, qui haec dicit opinatur contra esse dicendum ὁ ἐξιὼν ψοφεῖ τὴν θύραν, ὁ δὲ εἰσιὼν κόπτει, estque haec vulgaris opinio omnium. Mihi autem extrema barbaries videtur dicere ψοφεῖ τις τὴν θύραν ἐξιὼν, namque Graecae linguae rationem postulare ut dicatur ἐξιόντος τινὸς ἢ θύρα ψοφεῖ, quemadmodum Latine *concrepuit ostium* dicitur et *fores concreperunt*, et tam absurdum est, me iudice, ψοφῶ τὴν θύραν atque *concrepo ostium*. Magnum est Grammaticorum agmen, qui hanc doctrinam inculcant, PHRYNICHUS, MOERIS, AMMONIUS, alii, quibus Graeculi obtemperantes coeperunt dicere ψοφεῖν τινὰ τὰς θύρας, ἐψόφησε τὰς θύρας, ἐξιὼν ψοφεῖ τὰς θύρας. Ψοφῶ tamen nihil aliud est quam ψόφον ποιῶ, παρέχω, et intransitivum est, si quod aliud, et apud Atticos et apud sequiores. Rectissime apud LYSIAM legitur orat. I. § 14. ἐρομένου δ' ἐμοῦ τί αἱ θύραι νύκτωρ ψοφοῖεν et eodem modo ψοφεῖν passim recurrit. Unicum afferunt magistri ex antiquitate locum unde appareat (ut illis quidem videtur) ὅτι ὁ ἐξιὼν τὴν θύραν ψοφεῖ, quem si emendavero isti errori apud veteres quidem nullum erit relictum praesidium. Scholion est ad ARISTOPHANIS *Nubes* vs. 132. ubi vulgaris doctrina traditur, deinde MENANDER auctor et testis producitur, idoneus certe et locuples, nisi tabellae

testimonii corruptae essent: ἰκανῶς δὲ διέτριβε Μένανδρος, inquit, ἐπὶ μὲν τῶν ἔξω κόψῃ τὴν θύραν εἰπὼν, ἐπὶ δὲ τῶν ἔσω·

ἀλλ' ἐψόφει καὶ τις τὴν θύραν ἐξιών.

haec est scriptura versiculi Menandrei apud SUIDAM v. κόπτω emendatiora scholia afferre solitum. In codicibus Comici superest: ἐψόφηκε τὴν θύραν ἐξιών. Recepta est vulgo haec KUSTENI correctio:

ἀλλ' ἐψόφηκε τὴν θύραν τις ἐξιών.

quae non uno nomine est vitiosissima, namque ψοφῶ τὴν θύραν barbarum est et insulse ἐξιών additur, quasi vero posset *concrepere ostium*, praeterquam quum quis egreditur foras. Quid multa? haec est vera scriptura:

κόψῃ τὴν θύραν.

ἀλλ' ἐψόφηκεν ἡ θύρα, τίς οὐξιών;

TERENTIUS dixisset: *at concrepuit ostium, quis est qui egreditur foras?* Erepto igitur hoc solo praesidio Graeculi neminem amplius decipient. Suos errores ex perversa opinione natos habeant secum servantque sepulchris.

Pseudosophistam in Lucianeis excipit Φιλόπατρις ἢ Διδασκόμενος insulsissimum inepti homuncionis opus, quod nemo sine fastidio et nausea perleget. Multos vidi deliros scriptores, etiam Graecos, sed qui peius quam iste deliraret, aut qui esset (ut LUCIANI verbis utar 34, 25.) τὴν φωνὴν κακοδαιμονέστερος, videli neminem. Non est igitur animus in istis quisquiliis emendandis bonas horas perdere. Utar uno et altero loco ad stabilien- das palaeographicas quasdam observationes, quae lectu dignioribus scriptoribus emendandis saepe prodesse possint. In § 3. edicitur κορκορυμὸς, (describam paucula, ut quivis vel ex his videat me non inique de isto et nimis inclementer dixisse). βαβαὶ τοῦ ἀναφυσήματος, ὡς τὰς νεφέλας διέσρεψε. Ζεφύρου γὰρ ἐπιπνέοντος λάβρου καὶ τοῖς κύμασιν ἐπωθίζοντος βορέην ἔρπει ἀνὰ τὴν Προποντιδα κελίηκας ὡς διὰ πάλων αἱ ὀκκάδες (ἰς) τὸν Εὐξεινον πόντον οἰχίσονται (agnoscisne Constantinopolitanum?) τῶν κυμάτων ἐπικυλινδούντων ἐκ τοῦ φυσήματος, ἵσον οἶδημα τοῖς ἐγκάτοις ἐνέκειτο, πόσος κορκορυμὸς καὶ κλόνος τὴν γαστέρα σου συνετάρασσε! In his κορκορυμὸς natum est scribarum negligentia non satis diligenter α et β distinguendum. Eae litterulae in codicibus saeculi X, XI et XII tam

similes sunt forma et inter se et litterae η , ut non sit cuiusvis discernere utrum β an η an κ sit scriptum. Quod Quirinus venuste dicit: *facies non omnibus una, nec diversa tamen qualem docet esse sororum*, idem de illis litteris dici potest. Si quis hoc agit et hene Graece scit longo usu aliquid discriminis observabit ne errare possit, ubi remiseris aliquid iterum miscentur omnia. HESYCHIUM saepe ea res in fraudem induxit quum Ἦρις pro κῆρις scriberet, aut ἐνικλᾶν pro ἐνικλᾶν , aut εὐήλαι pro εὐκλῶι . Apud PHOTIUM Cod. 94. p. 75. οὐκροφ scribitur, quum VERUM principem oporteret (Οὐῆρον), et passim sic scribae veteres hallucinantur. Non acutius cernunt homines doctissimi, quod duobus exemplis demonstrobo. In loco PLATONIS comici apud ATHEN. X. p. 442. A. editur verbum κινητιᾶν , quod nihili est; in codice perspicue βινητιᾶν est scriptum. SCHWEIGHAEUSERUS felicissima correctione restituit fragmentum DIPHLI apud ATHEN. IX. p. 370. F.

$\text{ῥάφανος λιπαρὰ, σπλαγχνῖδια πολλὰ, σαρκία
ἀπαλώτατ'}. \text{Οὐδὲν μὰ Δία τοῖς ἐμοῖς καὶ τοῖς
ὅμοιαι πράγματ'}$.

pro καὶ τοῖς reperit βλῖτοις , verissime, namque in unico codice perspicue scriptum inveni βαι τοῖς . Copia exemplorum est in HESYCHIO caeterisque λέξεων conditoribus: multa VALCKENARIUS indicavit in *Miscell. Observatt. Amstelæd.* vol. VIII. p. 157. sq. qualia sunt Μινύκιος pro Μινυῆιος , Νύσκιον pro Νυσήιον , ἐπίκρανος pro ἐπιήρανος , πολυκλάκατα pro πολυηλάκατα , aut contra κρυερὸν : Φριητόν , pro Φρικτόν , ἐνίημον pro ἐνικμον (v. ἐρσῆεντα), μυρήναι pro μυρίκαι et, quod etiam turpius est, e loco Homérico $\text{δάκε δὲ Φρένας Ἑκτορι μῦθος}$ glossa est δάηε: ἐλύπησε . tam nihil isti cogitant. Nonnunquam errorem errore cumulant ut apud SUIDAM v. πάνδημον pro πάγκοινον legitur παγήσιμον triplici vitio. Plura de genere hoc BASTIUS collegit, ut νέκλυς pro νέηλυσ , εὐηνίσω pro εὐκνίσω , alia. Saepe viri docti peccant in codicibus describendis similes has litterarum figuras confundentes. Insigne exemplum est in Scholiis Venetis, ad Iliadis K. 431. $\text{πρὸς τὰ περὶ Κιλικίας Ἡσιόδου}$. Rem acuteligit LEBENSIVS, qui ἡλικίας emendavit, et id ipsum in Codice scriptum esse vidi. Quas turbas dare solent κ . β . η . male lecta, eadem apparent in coniunctione litterarum $\kappa\upsilon$ et $\eta\nu$, $\beta\upsilon$

et unj quae simillimo ductu scribuntur. Eximia dedit Porson. ad *Odyss.* ξ. 206. ubi videbis ἡνδαλίμω scriptum pro καβαλί-
μω. ἡντρω pro κύρω, ἡντὸς ἀρῶων pro ἀρκίων. In *Αἴσχυλο*
XV. p. 700; c. edebatur αὐ κοβυ, unde Porson eruit αἰμουν,
quod diserte in *Marciana* codice scriptum est. Omnino β
(quod formam habet literae u) et υ vix distingui possunt. *VAL-*
CRANARIUS in *Miscell. Observatt.* l. l. p. 159. καλῶβη in *κολο-*
βῶ mutavit. Verum est *κολούει*. et plena sunt omnia exem-
plorum, ut in *LUCIANO* 25 § 21 et 25 *SEVERIANUS* male
Σειθηριανός appellatur pro *Σεβηριανός*. Itaque in *Philopatride*
Βορβορυγμός legendum erit, quod vocabulum sine vitio legitur
in *Alexiphane* 34, 20. Φεῦ τί τοῦτο; πολὺς ὁ βορβορυγμός, et
apud alios. Paullo post legitur οὐ παράδοξον ἀκηκοέναι καὶ
ἐξ ὀνύχων. Sexcenties factum est ut ἐξ et δι confunderentur.
Scribuntur haec ductu tam simili, ut oculis discerni vix pos-
sint; discerni debent ἐκ τῶν συμφραζομένων, itaque qui alias
res agunt aut non optime Graece sciunt passim δι pro ἐξ aut
contra describere solent estque id vitium tam crebrum et
frequens, ut nostri sit ubique arbitrii statuere, utrum δι an ἐξ
scripto sit opus. Dicitur quis διὰ τῶν ὧτων ἀκούειν, non ἐκ
τῶν ὧτων, igitur διὰ τῶν ὀνύχων et δι' ὀνύχων rectum est, non
ἐξ ὀνύχων. Ne dubitare possis, vide quid praecedat: καὶ διὰ
τῶν ὀνύχων ἡκηόεις. Praeclara est *BADHAMI* emendatio in
PLATONIS Rep. VIII. p. 560. d. κλέσαντες οἱ ἀλαζόνες λόγοι
ἡκῆστοι τὰς τοῦ βασιλικοῦ τείχους ἐν αὐτῷ πύλας οὔτε αὐτὴν
τὴν ξυμμαχίαν παριᾶσιν οὔτε πρέσβεις πρεσβυτέρων λόγους
ἰδεῖν ὧτων εἰσδέχονται. pro ἰδιωτῶν vidit δι' ὧτων *PLATONIS* ma-
nere esse, ut saepissime δι' ὧτων, δι' ὀφθαλμῶν, διὰ πασῶν
τῶν αἰσθήσεων Graeci dicebant, ut in *LUCIANI Nigritino* 3 § 16.
πᾶσι δὲ πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι, τοῦτο μὲν
δι' ὀφθαλμῶν, τοῦτο δὲ δι' ὧτων τε καὶ ῥινῶν, τοῦτο δὲ καὶ διὰ
λαλμοῦ. Vidi ἐξ et δι confusa in plerisque omnibus scriptori-
bus Graecis, cuius rei exempla alias in singulis saepe afferam,
nunc defungar pauculis e *PLUTARCHO* sumtis. In vita *Thesei*
cap. 6. ἔκασον ἐξηγούμενος ὁποῖος εἴη, et mox τῶν διηγούμενων
ἡκῆτον οἷος εἴη lege διηγούμενος et in cap. 3. ἐξηπάτησε scrip-
serim pro διηπάτησε. In *Catone maiore* cap. 5. πυθόμενος τὴν
δαιταν αὐτοῦ παρὰ τῶν οἰκετῶν ἐξηγουμένων ὅτι πρῶτ' μὲν εἰς

ἀγορὰν βαδίζει, imo vero διηγουμένων. In *Cicerone* capp. 19 et 27. ἐξανέγνω et ἐξαναγνόντος corrigenda sunt in διανέγνω et διαναγνόντος, et in *Catone minore* cap. 68. ἐξαναγνοὺς τὸ βιβλίον in διαναγνοὺς, quo facto verbum ἐξαναγιγνώσκειν e Lexicis eximendum esse censeo. In *Alcibiade* 5. pro ἐξηπορήθησαν scribe διηπορήθησαν et cap. 37. διέφυγον pro ἐξέφυγον. In *Lucullo* cap. 13. lege διεσώθη pro ἐξεσώθη et in *Aralo* cap. 15. pro διήλειψεν ὁ Νεάλλης τὸν Ἀρίστρατον, quia nemo διαλείφω dicebat sed omnes ἐξαλείφω, emenda ἐξήλειψεν. ne forte credas PLUTARCHO aliud compositum quam caeteris omnibus placuisse animadverte quod continuo sequitur: τοὺς δὲ πῶδας ἐξαλειφομένου τοῦ Ἀριστράτου διαλαθεῖν ὑπὸ τὸ ἄρμα λέγουσιν. In § 17. εὐτόμει καὶ μηδὲν εἴπης Φλαῦρον θεοῦ δεξιῶν ARISTOPHANEM describit *Nub.* 833. εὐτόμει καὶ μηδὲν εἴπης Φλαῦρον ἄνδρας δεξιούς, unde corrige θεοὺς δεξιούς. Denique in § 21. τριβώνιον ἔχων πολύσαθρον. expunge ex Lexicis πολύσαθρον et restitue ex *Dialog. Mort.* X. 1. 2. γέρον, Φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, id ipsum quod descripsit. Qui sequitur libellus *Χαρὶδῆμος ἢ περὶ κάλλους* item insulsum et inficetum auctorem habet. Si quid inest boni, inpudenter descriptum est ex ISOCRATIS *Encomio Helenae*. Raptim haec corrige § 11. ἀκούειν καλαὶ pro ἀκούειν εἶναι καλαί. § 14. δόξαν προσάπτειν pro προάγειν. § 15. πεπειρᾶσθαι pro πειρᾶσθαι. § 16. ἡράσθη pro ἡγάσθη. § 21. ἐπιθήσεις pro ἐπιθήσῃ et § 22. ὅσα μοι δοκεῖ pro δοκῶ.

In *Nerone* 79, 7. scribe γελῶν pro γελῶν εἶναι, et post pauca οὐκ ἀποχρῶν τῇ σπουδῇ pro οὐκ ἀποχρῶν που δή.

Si quem forte iuvat ista carmina legere, quae a poetastris Constantinopoli composita Lucianeis nescio quomodo adhaeserunt, aut in *Anthologia* LUCIANI nescio cuius esse dicuntur, dabo hic illic paulo emendatiora. 80 vs. 122. pro κόρωνα corrige κοχῶνα. Nomen τὸ κοχῶνα noveramus ex ARISTOPHANIS *Equit.* 424 et 484. esse τὰ σφαιρώματα, ut Graeculi dicebant, nates. Doctissimam de hoc vocabulo annotationem EROTIANI reperi in cod. *Vaticano* 277, quam nuper cum ceteris EROTIANI fragmentis edidit vir doctiss. DAREMBERG. Laudatur ibi Εὐπολις ἐν Κόλαξιν.

καὶ ἐπικινεῖς ταῖς κοχῶναις
καὶ πείθεις ἄνω σκέλη.

vilitose scripta pro:

κάπικινεῖ ταῖς κοχώναις
καὶ τιθεῖς ἄνω σκέλη.

τιθεῖς enim pro τίθης, ut λείς pro ἴης, dixisse veteres novo indicio demonstrabo. CASTORIONIS carmen est apud ΑΘΗΝ. X. p. 454. v. laborioso artificio scriptum, quod ΑΘΗΝΑΕΥΣ ita describit: τῶν ποδῶν ἕκαστος ὅλοις ὀνόμασι περιειλημμένος πάντας δμοίας ἡγεμονικούς καὶ ἀκολουθητικούς ἔχει τοὺς πόδας: itaque τούτων ἕκαστος τῶν ποδῶν ὡς ἂν τῇ τάξει θῆς τὸ αὐτὸ μέτρον ἀποδῶσει. Carmen hoc est:

Σὲ τὸν βόλοις νιφοκτύποις δυσχείμερον
ναῖονθ' ἔδος, θηρονόμει Πᾶν, χθόν' Ἀρκάδων,
κλήσω γραφῇ τῇδ' ἐν σοφῇ πάγκλειτ' ἔπη
συνθεῖς, ἄναξ, δυσγνωστὰ μὴ σοφοῖς κλύειν,
μουσοπόλει θῆρ κηρόχυτον δς μείλιγμ' ἴης.

non tamen intra hos fines constitit hominis μικροτεχνία: dedit operam, ut in singulis dipodiis idem esset litterarum numerus, quod ΑΘΗΝΑΕΥΣ ita indicat: τῶν ποδῶν ἕκαστος ἔσι δεκαγράμματος, at quicumque numerare didicit concedet mihi ἑνδεκαγράμματος esse emendandum, deinde omnes scribarum errores ad hanc lucem statim deprehenduntur: ναῖονθ' ἔδος emendetur in ναῖονθ' ἔδραν: κλήσω γραφῇ habet unam literulam abundantem, nam et 1 numerum facit, ut in τῇδ' ἐν σοφῇ: facile remedium est: verbum celebrandi non est κλείω, multo minus κλήω, sed κλέω, unde κλέος. Iones dicebant interdum κλείω, ut τελείω, νεικείω: itaque κλήσω et ἔκλησα Graeca sunt, non κήσω et ἔκκησα, et κλήσω γραφῇ habet constitutum litterarum numerum: σοφοῖς κλύειν et μουσοπόλει θῆρ habent litteras duodeimas, at Solensis poëta ὑποδωρίζει et κλύειν et μουσοπόλει θῆρ dedit. Superest id quamobrem haec attulimus: in μείλιγμ' ἴης perit artificium nisi legitimum litterarum numerum supplebis. Satin certum est λείς esse a poëta scriptum? ad LUCIANUM reversus in sequenti carmine 81, v. προ' supple προτοῦ. vs. 16. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν εἰμι τούτου δίχα μόνη emenda οὐδὲν εἰμί σοι τούτου δίχα, expuncto μόνη. vs. 22. τί ταῦτα φλυαρῶ, corrige τί ταῦτ' ἄλυω. vs. 26. ἀντίδακα τοῦτον, imo vero ἀντίδακον αὐτόν. vs. 59. πάγωνα τίλλε κουριῶν ὑπ' ὀλέναις, lege τίλλου κουρέων ὑπ' ὀλέναις. In Epigrammate 2. vs. 8. scribe ἰσρέφετ' et 11. χοῦτω μίν. Epigr. 11. vs. 2. κλείονα τῶν ἀγαθῶν. Epigr. 23. vs. 1.

Νηρηί. Caeterum melius ab istorum lectione abstinebis, quippe in quos omnes conveniat Epigramma 31.

θαυμάζειν μοι ἔπεισιν ὅπως Βύτος ἐς ποιητῆς
οὔτε λόγον κοινὸν οὔτε λογισμὸν ἔχων.

CAPUT IX.

Quamquam LUCIANO ad finem usque perducto tamen non prius ad aliud quoddam observationum genus transibo quam vestigia mea relegens nonnullas alias correctiones in priore parte mihi repertas cum iis, qui LUCIANUM lubenter legunt, paucis communicavero. Non exhaustiam omnia, ut ueque in caeteris feci, sed delibabo si quid insignioris vitii satis certa medicina mihi sanasse videor. Faciam initium a 2, § 3. εἰ μὴ καὶ χάριεν φαίνοιτο αἰσχυνοίμην ἄν, in talibus εἰ cum futuris coniungitur post αἰσχύνομαι, ἄχθομαι, χαλεπῶς φέρω, ἀγανακτῶ, sim. ut 7. § 7. ἀγανακτεῖν εἰ μὴ λήψεται, lege igitur φανοῖτο, et in *Hellen.* VII. v. 16. αἰσχυρόμενοι εἰ ἀφελήσοιεν pro ἀφελήσαιεν. In *Nigrino* 3, 6. καὶν τις μὴ παρὼν τύχη, transpone καὶν μὴ τις. § 11. χρυσίδας ἡμφιεσμένοι, intelligerem ξυσίδας. et § 38. τοῦ ἄρα Τηλέφου transpone τοῦ Τηλέφου ἄρα. In *Timone* 5. § 2. ἀπολαύειν, lege ἀπολαύσειν, nam sic sequiores loquebantur, veteres ἀπολαύσομαι dicebant, et οὐ πάνυ τι pro οὐ πάντῃ, qui frequens in LUCIANO error est, ut 11. § 2. οὐ πάντῃ ἀσφαλές revoca οὐ πάνυ τι, et 48, 54. οὐ πάνυ τι δὲ ἡδύν pro πάντῃ δὲ et aliis locis, deinde scribe ἐκκεκώφωσαι pro ἐκκεκώφησαι. § 4. κατ' ὀλίγον lege μετ' ὀλίγον et recipe ἀποφωνοῦσι. § 6. ἐπιδείξαι repono ἐπιδείξει. In § 8 ante χαίροντας τῇ βορᾷ nonnulla exciderunt. § 10. μηδὲ ὅλως εἶναι τινος. lege μηδὲν et τινος expungendum esse intelliges, in fine ὁρῶσι participium est, nam si verbum finitum foret ὄψονται scriptum oportuit. Itaque εἰ delendum. § 11. τοῖς δικαιολογοῦσι μόνους corrige τοῖς δικαιολογουμένοις μόνον. Cf. § 37. In § 12. τοὺς περιέψοντας supple εὖ περιέψοντας. § 19. εἰς τὸ ἄπαξ transpone τὰ εἰσάπαξ. § 20. οἷς οὐδὲ καὶν ὄνος ὑπῆρξε πώποτε. turpe vitium. In ΚΑΝΟΝΟΣ letet ΚΑΝΘΗΛΙΟΣ, κανθήλιος, cf. 60, 3. In § 21 lege παρά του πρὸς ἕτερον et Φοράδην pro Φορηδόν, quod

non est Graecum, et παλαιᾷ τῷ ὁδόνῃ pro τῇ. § 23 scribe ἄθροος et ὁρθόν pro ἄθρόως et ὁρθιον. In § 27. ἐπισκιάζουσιν αὐτούς. suspectum mihi vehementer est ἐπισκιάζειν pro ἐπισκοτεῖν positum vel ἐπηλυγάζειν, quo Atticistae delectantur. In alio LUCIANI loco 59, 1. videbis veram scripturam ἐπηλυγάζουσα vix evasisse et ἐπισκιάζουσα irrepsisse. Cf. RUHNKEN. ad TIMAEUM v. ἐπηλυγάζονται, qui eximia de more conquisivit, sed in eo peccat quod librariorum errores ἐπηλυγίσασθαι et ἐπιλυγίσασθαι habet pro genuinis: non sunt ista melioris notae quam λελυγασμένος, quod HELIODORO obtrudit apud STOBAEUM *Floril.* C, 6. ubi verum est:

ὃς δὲ κε λημηρῇ νεφέλῃ εἰλυμένος ὄσσε.

ut νεφέλῃ εἰλυμένος ὄμους in Iliade E. 186., et in fine fragmenti βέα δ' ἄλθεται ὕδατι νοῦσος pro ἔκθεται. Praeterea dativum requiro ἐπηλυγάζουσιν αὐτοῖς, tenebras, caliginem iis offundunt. Obiter emenda POLYAENUM II. 3. § 14. πλείστον ἐπανέστησε κονιορτὸν ἐπισκήπτων τοῖς τῶν πολεμίων ὄψεσιν, imo vero ἐπισκοτῶν. cf. III. 9, 8. et alibi. Tum lege τυγχάνοντες pro ἐντυγχάνοντες. § 29. ὥς δὲ λείος εἶ, expunge δέ. § 30 scribe καταλιπὼν pro καταλείπων, contra § 37. ἀπάγων pro ἀπαγαγών. causa utrobique manifesta est: tum δικαιολογήσωμαι et χαλεπαίνει. § 44. καταδιαφθειρόμενον καὶ σβεννύναι ἱκετεύοντα, transpone διαφθειρόμενον καὶ κατασβεννύναι et pro ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ lege ἐπεψήφισεν ἐν τῇ ἐ. § 45. ἐποίησάμην, postulat sententia ποιησαίμην. § 50. ἐν Ὀλυμπίᾳ, scribe Ὀλύμπια, ut § 53. In § 57. optimi Codices τί ἀγανακτεῖς ὄγαθὲ τίμων παραπέκρουσαι σε. Correctores olim pro τίμων reposuerunt θρασύκλεις. hoc vero est emendare! LABOBITZ dedit ὄγαθὲ; τί; μῶν, quod quum ferri non posset DINDORF et BEKKER τί; deleverunt. Transpositis syllabis vera lectio emicabit μῶν τι παραπέκρουσαι σε; denique § 58 lege ἐπιχαλαζῶ αὐτοῖς pro αὐτούς.

In *Prometheo* s. *Caucaso* 7, 1. ἐκπετασθεῖς τῷ χεῖρε, sic unus B. caeteri ἐκπεταθείς, emenda ἐκταθείς. § 10. ἢ κονδύλους ἐνέτριψαν omnes. B. solus ἐνετρίψαντο, quod male ab omnibus receptum. Si quis ipse cui alapam infligit ἐντρίβειν dicitur, qui aliam irritat ut id faciat ἐντρίβεται, ut in *ARISTOPHANIS Equitibus*, 5.

πληγὰς δὲ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις.

recte LUCIANUS 8, 20, 2. ὅπως μὴ κακὸν ἐντρίψῃσθε (leg. ἐντρίψεσθε) τῷ νεανίσκῳ, quia id δι' ἐτέρων facturae esse videbatur, et luculenter 1. § 15. πληγὰς οὐκ ὀλίγας μοι χθὲς ἐνεντρίψατο. In § 19. ὅπως ἔχοιεν κνισᾶν τὰς ἀγυιάς. Dubitabant magistri utrum κνισᾶν ἀγυιάς an ἀγυιᾶς Attici dixerint, id est utrum τὰς ὁδοὺς an τοὺς βωμοὺς τοῦ Ἀγυιῶς Ἀπόλλωνος κνισᾶν dicerentur. Vid. HARPOCRATIONEM v. Ἀγυιᾶς, cui videtur βέλτιον περισπᾶν ὥς ἀπὸ τοῦ Ἀγυιεύς. At non est is HARPOCRATION, quem in his tuto sequaris. Κνισᾶν ἀγυιάς non est Attica dictio, sed vetus Ionica et poëtica, qua utebantur in oraculis et formulis sacerdotali sermone conceptis: ut nemo Atticorum dicebat κνισᾶν pro θυμιᾶν, sic ἀγυιάς quoque non est sumtum ex sermone populari, sed ex antiqua lingua revocatum. Videbis κνισᾶν ἀγυιάς in huiusmodi priscis carminibus sacris perpetuam sedem habere, apud DEMOSTHENEM p. 550, 28. p. 1072, 12. in oraculo Dodoneo Dorico τὰς ἀγυιάς κνισῆν καὶ κρατῆρας ἰσάμεν, et in ARISTOPHANIS *Equitibus* 1319. et *Anibis* 1230. utroque loco poëta non ulitur sermonis quotidiani simplicitate, sed tragicæ dictionis magniloquentia.

μηλοσΦαγεῖν τε βουβύτοις ἐπ' ἰσχάrais
κνισᾶν τ' ἀγυιάς.

et in loco *Equitum*:

ὦ ταῖς ἱεραῖς ἐπίκουρε Φανείς νήσοις καὶ Φέγγος Ἀθήναις,
τίν' ἔχων Φήμην ἀγαθὴν ἤκεις ἐφ' ὅτῳ κνισῶμεν ἀγυιάς.

rem confecit in LUCIANO quidem Cod. B. qui pro ἀγυιάς τὰς ἀγυιάς dedit, ut nulla sit optio. Assentior igitur HEMSTERHUISIO ad h. l., et HARPOCRATIONEM intempestiva eruditione hanc futilem controversiam excitasse suspicor. In fine eiusdem § pro διεξελέγγετε satis erit ἐξελέγγετε: frequens est dittographia in διεξ, ubi dubius haeret scriba utrum δι an ἐξ sit scribendum apponit utrumque.

In *Dialogis Deorum* 8, 1. § 2. τοῦτο Φής; supple τί τοῦτο Φής; II. § 2. ἐπιτυγχάνειν, verum est τυγχάνειν. III. § 1. μᾶλλον τοῖς ἐκεῖ quam τῶν ἐκεῖ. IV. § 2. εἰ δ' ἀπάξεις με. quid sibi vult ἀπάγειν in ea re? repone ἐπανάξεις et § 4. καταθεῖναι ἐς τὴν γῆν pervulgato errore pro καθεῖναι scriptum est, male etiam τὸ ἥδιον pro ἥδισον. V. § 3. ἐκτεθλυμένῳ: non arbitror huiusmodi formas, quales multas libri exhibere solent, umquam

Graecis fuisse in usu, et ἐκτεθῆλυμμένῳ probum et genuinum esse. Lectu dignissima sunt quae SCHAEFERUS collegit ad DIONYSIUM HALICARN. *de composit. verborum* p. 355 sq. et ad SCHOLIA APOLLONII RHODII p. 208., quaeque his opposuit LOBECK ad PHRYNICUM p. 34 sqq. De formis secundae ac tertiae personae nulla controversia est: exeunt omnes in -νσαι et -νται, at formae ἐκτεθῆλυνσαι et ἐκτεθῆλυνται non possunt referri ad primam personam in -νμαι, quia ex Graecitatis ingenio v natura correptum esset, ut in πέπλυμαι, κέκριμαι, κέκλιμαι, τέταμαι. Produci quia natura non potest, positione debet et eas formas plerasque in -σμαι producebant, caeteras in -μμαι. Ἡισχυμαι quia nihili est debet recipere formam ἥσχυμαι, quia non placuit ἥσχυσαι dicere, ut μεμόλυσμαι, ἤδυσαι, λελύμασαι, πέφασμαι alia. In nonnullis utraque forma in usu est, modo penultima producat. Qui τεθήλυσμαι dicit, recte dicit, qui mavult τεθήλυμαι non errat, sed τεθήλυμαι qui dicit βαρβαρίζει. In his scribarum nationi nihil credi posse satis manifestum est, imprimis ob id quod dicam. Saepe vidi Graeculos haerere in formis in -νται exeuntibus; vident esse singularis numeri, primum mirantur, deinde rodunt et ultro depravant idque duobus ferme modis, aut enim litteram ν eximunt, aut subiectum ex singulari plurale per vim faciunt. In ARISTOPHANIS *Pluto* vs. 635.

ἐξωμμάτῳ καὶ λελάμπρυνται κόρας.

omnes fere libri, et in his optimi omnes, praeferunt barbaram scripturam λελάμπρυνται. Evelli istis non poterat opinio λελάμπρυνται eiusdem numeri esse atque ἤρυνται, κεκώλυνται, ἐκέδυνται, τέθυνται, δεδάκρυνται δὲ παρειαί, σπάρτα λέλυνται, μεμήνυνται, εἴλυνται, unde εἰλύσται apud HOMERUM, κέχυνται, alia, itaque λελάμπρυνται impudenter refingunt ad formas κέχυνται, λέλυνται, τέθυνται, κεκώλυνται etc. Huius formae quod unicuique erat exemplum in verbo liquidato πέπλυμαι, πέπλυνται, τέπλυνται quam male mulcaverint vide. In fragmento SOSIPATON apud ATHENAEUM IX. p. 377 f. scribae dederunt:

ἀλλὰ πέπνυται τὸ πρᾶγμα καὶ πάντες σχεδὸν

εἶναι μάγειροί φασιν οὐδὲν εἰδότες.

PORSONUS ad *Medeam* vs. 139 comparato AESCHINE in *Clesiphonia* § 178. νῦν δ' ἤδη καταπέπλυνται τὸ πρᾶγμα felicissime

restituit πέπλυνται, neque quisquam ad hanc lucem dubitabit mecum emendare Antiatticistam Βεκκερι *Anecd.* I. p. 112, 29. πέπλυνται: τὸ πληθυντικόν. ὁ αὐτὸς (Δεινόλοχος) Κωμωδοτραγωδίῃ. certa emendatio est πέπλυνται. Quid autem causae est cur vehemens Atticistarum adversarius hoc annotaverit? Nempe eadem olim apud Graeculos controversia fuit, quam SCHAEFERUS II. II. attigit de formis in -νται, utrum omnes singularis numeri, an subinde et pluralis essent. Atticistae quod verum erat docebant: κέκρανται, πέφανται, ἔξανται, τεθέρμανται, παρώξυνται, λελάμπρυνται, πεπέρανται, μεμόλυνται, τετράχυνται, ἐξήρανται et similia omnia esse singularis numeri. Obloquitur ὁ Ἀντατικιστής, in quo plus est eruditionis (si varia et diffusa lectio eo nomine digna est) quam iudicii et acuminis. Admoveret tamquam machinam suam πέπλυνται, quasi sic negotium confectum esset: atqui, o bone, de πέπλυνται nulla fuit umquam dubitatio, neque de κρίνω κέκριμαι, κλίνω κέκλιμαι, τείνω τέταμαι, penultimis correptis. De caetera copia verborum in -αίνω et -ύνω, cedo mihi unam formam in -ανται et -υνται apud probatum scriptorem, quae non sit singularis numeri et aliquid dixisse videberis. Si quis inter legendum compererit certum et perpetuum esse hunc usum, quem vindicamus, contemnet poetastros, Graeculos et scribas, qui ex incoitia confundebant illas formas aut depravabant. Alii enim putabant in iis τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν ἐνικῶν ἀμόφωνον εἶναι τῷ τρίτῳ τῶν πληθυντικῶν ὡς τὸ ἐξήρανται καὶ κατήσχυνται καὶ ὅσα τοιαῦτα, ut ait Scholiasta ad *Plutium* vs. 655. et hoc quidem genus innoxium est; alii credebant formas λελάμπρυνται, ἔξανται, ἀπήμβλυνται, ἀπήμβλυντο, βεβάβυνται esse pluralis numeri et stolidè interpolabant locos omnes, ubi singularia esse appareret, cuius rei egregia exempla SCHAEFERUS collegit, aut enim ν eximebant et barbare scribebant λελάμπρυνται, ἀπήμβλυντο, βεβάβυνται, aut subiectum singulare per vim in plurale mutabant. κέκρανται συμφορά in *Euripide* depravarunt in συμφοραί, et in iocoso versiculo de senibus amatoribus:

ὦν ἰσχυρὸς μὲν ἀπήμβλυνται θυμὸς δὲ μενοινᾷ.

ATHEN. XV. p. 592 A. alii ἀπήμβλυνται scribunt, alii ὦρη, EUSTATHIUS οὐραί dedit, ut pluralis ἀπήμβλυνται scilicet ratio constaret. Verum videtur οὐρὴ μὲν ἀπήμβλυνται. In *Odyssaea*

ter legitur χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλας κεκράνται αὐτὸ κεκράντο. Δ. 132, 616. Ο. 116. Referunt ad κραίνω. HESYCHIUS κεκράνται: ἐπιτετέλεσθαι. STEPHANUS solemnī errore τετελεσμένοι εἶναι interpretatur. Sed neque κραίνειν de huiusmodi opificio dici potuit, neque haec significatio locis Poëtae apta est. Requiritur ἤρμος, ἤρμος. Glossa HESYCHII κέρηται, ἤρμος facit ut credam κεκράνται idem esse atque κέρανται a κεράννμι. Apud ΠΟΡΦΥΡΙUM de Abstīn. IV. § 16. καὶ ἐπίσης μεμῖνται οὐ σαλέχους ἄψασθαι ὡς τὸ θνησιδίων stolide scribitur pro ἃ τε λεχόντες ἀψάμενος καὶ ὁ θνησιδίων, ut supersticiosus homuncio apud ΤΗΓΟΡΗΛΑΤΟΝ non vult ἐπὶ λεχῶ ἰλθεῖν, τὸ μὴ μῖνισθαι συμφέρον ἑαυτῷ Φήσας εἶναι, in Charact. c. 28. Qui in his formis tam licenter grassati sint, eosdem saepiuscule -νμαι pro -νμαι et nonnumquam -νμαι pro -νμαι dedisse quis mirabitur? quibus quo minus tribuas vitia metrica efficient. In ALEXIPIS loco, quem LONECK attulit ex ΑΘΗΝΑΙΩ IX. p. 383 p.

τὰ κρεῖδι' ἔσται τ' οὐκ ἀπεξηραμμένα.

(ubi Codex unicus ἀπεξηραμμένα recte servat) quis est qui credat in ἀπεξηραμμένα antepenultimam naturam productam esse posse? cuiusmodi quid BUTTMANNUS in *Grammat. Graec. Ampl.* § 101 suspicatur in ἡσχυμένος HOMERU (Iliad. Σ. 180.) factum esse, in τετράχυμαι, δεδάσσυμαι fieri potuisse, quod in omnibus falsum est: in ἀπεξηραμμαι error est manifestus. Itaque quem errorem ἐπ' αὐτοφώρῳ tenemus in ἐξηραμμαι, idem in τεθήλυμαι subest et similibus omnibus, et qui audebit μέλω ἐξεμεῖν in μέλω emendare, aut οὐδέν μοι μέλλει in μέλει, (quae vitia in libris sexcenties recurrunt) eadem audacia τεθήλυμμαι et ἐκτεθήλυμμαι et similia corrigat, si volet Graecos Graece scribere.

In Dialogo VI. § 1. etiam sine libris scribendum erat ὄσφ καὶ αἰσχίοςιν pro αἰσχροῖς. et § 5. ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δόξει pro δόξω, quam scripturam peperit scribarum error, cuius causa manifesta est. Quod sequitur καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει intelligi non potest. Suspicio περίεσι verum esse, ut dicitur τὸ θνείδος, τὸ μῖασμα περιέναι, περιεληλυθέναι εἰς τινά, ἐπὶ τινά, in aliquem recidere, ut in PLATONIS Legibus IX. p. 866 v. τὸ μῖασμα εἰς αὐτὸν περιεληλυθός. Εἰμι apud LUCIANUM saepe negligenter pro praesenti ponitur, nonnumquam more omnium

veterum futurum est, ut in hoc ipso Dialogo § 2. ὅρα ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα.

In Dialogo XI. § 1. ἡπείλῃσα κλάσειν τὰ τόξα legendum est κατακλάσειν. κλᾶν est *putare viles*, κατακλᾶν *frangere* apud eos utique, qui vel mediocriter Graece scribunt. In Dialogo XIII. § 1. pro ἐν αὐτῇ οὔσα reponatur ἐν αὐτῆς, qui frequens in libris error est, ut 9, 2, 2. οὐκέτι ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἤμην omnes praeter B, qui optime ἐμαυτοῦ servavit, eaque ratio perpetua est, ut *apud me Romanis*, id est *domi meae*, non *in me*: tum in § 2. scribe πότε ἂν καὶ σχολὴν ἀγάγοι pro πότε ἂν ἐκείνη. In sequenti XIII. § 1. χρήσιμος ἐπιθήσειν τῶν Φαρμάκων, cui non manifestum est vitium in ἐπιθήσειν? nisi forte putas in δεινὸς λέγειν, δεινὸς Φαγεῖν aut similibus ἐρεῖν vel ἔδεσθαι potuisse ferri? ἐπιτιθέναι bene habet, ἐπὶ δ' ἥπια Φάρμακα θῆκεν et ἐπίθεσις Φαρμάκων et similia nota sunt, quamobrem χρήσιμος εἰς ἐπίθεσιν verum videtur. In Dialogo XXII. 1. παιδοποιεῖς corrige in παιδοποιεῖ et § 5. καταισχυνῶ in καταισχύνω. In XXV. 1. pro ἐπέμεινεν requiro ὑπέμεινεν, *remanere*, *superesse* est ὑπομένειν, non ἐπιμένειν.

In *Dialogis Marini* 9, 4. § 3. ὁποῖα ἂν πέτρα προσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς κοτύλας (ὁ πουλύπους) καὶ προσφῶς ἐχῆται κατὰ τὰς πλεκτάνας ἐκείνη ὁμοιον ἀπεργάζεται εαυτὸν recte BEKKERUS auctore HEMSTERHUSIO κατὰ τὰς πλεκτάνας expunxit, sed praeterea κοτύλας in κοτυληδόνας erat corrigendum, nam si quis hoc agat videbit numquam κοτύλας sed semper inde ab HOMERO κοτυληδόνας dici παραγῶγως, ut ATHENAEUS scribit XI. p. 479 v. nisi veri similis est scribendum ἀρμόσῃ τὰς πλεκτάνας eamque lectionem aberrasse loco et in viciniam male irrepsisse. In Dialogo VI. § 2. τὸ ἄρμα ἐπισκευάζειν ab hoc loco alienum est, ἐπισκευάζειν est *reficere*, ἐνσκευάζειν *ornare* id est *parare ad usum*, quod reponere, deinde ἐπιβοήσομαι pro βοήσομαι. In Dialogo VIII. § 2. pro ἀκροάσεως requiritur τῆς ἀκροάσεως. In Dialogo IX. 2. τῷ θάλπει ἄμα συσχεθεῖσα, IACOBITZ et BEKKER non intellexerunt verum esse quod LENNEPIUS reperit συγχυθεῖσα. In ultimo XV. § 4. ἡμεῖς δὲ ἄλλο ἄλλος τοῦ πελάγους μέρος διεκυμαίνομεν, Graecum est ἄλλος ἄλλο. decepit IACOBITZIUM unus Codex, IACOBITZIUS BEKKERUM.

In *Dialogis Mortuorum* 10, 2, § 2. pro ποῦ σοι τὸ θεῶν

ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; emenda ποῖ σοι τὸ θεῖον ἐκεῖνο κτέ. ποῦ pro ποῖ lurpe est sed frequentissimum Graeculorum vitium, quod quamquam plurimi monuerunt, vide ΠΗΡΥΝΙΧΗΜ p. 43, tamen nondum ex Atticorum scriptis potuit extirpari. In Dialogo VI. 2. ἐχρῆν ἐξῆς πως γίγνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον (ἀπο-
 θανεῖν) καὶ μετὰ τοῦτον ὅσις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν, alteram καὶ sensu vacuum est: corrige ὅσις ἀεί. Veteres dixissent brevius τὸν ἀεί πρεσβύτατον. In Dialogo X. § 12. ἐπὶ Κράτωνι τούτῳ lege τούτῳ, veteres dicebant ὁ Κράτων οὗτος et Κράτων οὗτος sine articulo, LUCIANUS et Atticistae addunt tertium ὁ Τίμων οὗτος, vid. 5, 31, 32, 33, 34, 36. et alibi; nemo dicebat Τίμων οὗτος. Tum IX. § 2. lege γενήσεσθαι pro γενέσθαι. et § 4. revoca τὰ σαθρὰ τῶν βαλλαντίων pro σαπρὰ. Saepe haec videbis confundi, ut 11, 17. ἀκούμενος τὰ σαπρὰ τῶν ὑποδήματων, male omnes σαπρὰ receperunt pro σαθρὰ, quod vel contra omnes libros unice erat probandum. Quidquid natura *putrescere* potest recte σαπρὸν dicitur, quidquid non potest sed longo usu detritum fatiscit rimis aut lacerum est aut pertusum καὶ εἶναι οὐκέτι δύναται solet σαθρὸν dici: ut χύτρα, πλοῖον, οἰκία, et opponuntur inter se ὑγιὲς καὶ σαθρὸν. Itaque ὑποδήματα et βαλλάντια possunt σαθρὰ esse, σαπρὰ non possunt. Si quis longo usu hoc verum esse compererit certa emendatione si quid est in Graecis scriptoribus σαθρὸν sanabit, neque patietur τάριχος dici σαθρὸν, neque ἀγγεῖον σαπρὸν, neque οἰκίαν σαπρὰν. Perelegans est LUCIANI locus 48, 4. καθάπερ αἱ πο-
 νηραὶ χύτραι διακρουόμεναι μὴ σαπρὸν ὑποφθέγγονται, in quo debuerat BEKKERUS σαθρὸν recipere a CASAUBONO commendatum et WYTTENBACHIO ad PLUTARCH. p. 497. nisi quis forte opina-
 tur τὰς χύτρας dici posse σαπῆναι. In Dialogo XII. § 3. dicitur Alexander ἀποσὰς τῶν πατρῶν adorari voluisse: non est is LUCIANI error admodum ridiculus sed scribarum: τὰ πατρῶα nihil aliud est quam *patrimonium*, ut in notissimo versiculo:

πατρῶ' ἔχειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαίμονα.

et τὰ πατρῶα καταφάγειν, et similia passim apud omnes usu tam constanti quam frequenti. *Mos maiorum*, a quo Alexander descivisse arguitur, certo usu τὰ πάτρια appellatur ab omnibus, et LUCIANO reddendum τῶν πατρῶν, qui πατρικός et πατῆρος potest nonnumquam ὑποσυγκεχυμέναι, τὰ πατρῶα et

τὰ πάτρια non potest. Apud veteres πατρικός, πάτριος et πατρῷος suam quodque stabilem sedem habent certis finibus circumscriptam, quos bene indicant Grammatici, ΗΛΠΡΟΧΑΤΙΟΝ, PHOTIUS, SUIDAS. Seriores haec confundere coeperunt, quo factum est ut librarii veterum usum obscurarent, πάτρια in πατρῷα aut contra mutantes, ut apud ISOCRATEM in *Panegyrico* § 25. πατρῶν in omnibus est pro πατρίων, quod BEKKERUS correxit, et sic passim in Oratoribus peccatum est. Apud DINARCHUM male scribitur I. § 62. τοῖς πατρώοις νόμοις § 99. περὶ τῶν ἱερῶν τῶν πατρῶν II. § 17. εἰ ἱερὰ πατρῷά ἐστιν pro πατρίοις, πατρίων, πάτρια. In LUCIANO iterum 35 § 4. ὑπὲρ πατρίδος καὶ ἱερῶν πατρῶν καὶ τάφων προγονικῶν ἀγωνίζεσθαι genuinum est ἱερῶν πατρίων. In Dialogo XIV. § 2. πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι expunge articulum et § 4. προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἡξίους male repetita praepositio est, quae in appositione, sive ea praecedit sive sequitur, repeti numquam potest; si quando comparet in paucissimis quibusdam locis, quum ingens sit copia locorum in quibus non est peccatum, tenemus scribarum fraudem. Locum THUCYDIDIS VI. 82. ἦλθον γὰρ ἐπὶ τὴν μητρόπολιν ἐφ' ἡμᾶς μετὰ τοῦ Μήδου καὶ οὐκ ἐτόλμησαν ἀποσάντες τὰ οἰκία φθεῖραι ὥσπερ ἡμεῖς ἐκλιπόντες τὴν πόλιν. δουλείαν δὲ αὐτοὶ τε ἐβούλοντο καὶ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἐπενεγκεῖν, duplex mendum deturpat. Namque primum ἐπὶ τὴν μητρόπολιν ἡμᾶς est restituendum, quod exquisitè dictum Graeculi dum interpretantur corrumpunt et δουλεύειν pro δουλείαν, quod adscriptum verbis τὸ αὐτὸ in verbi vicini sedem irrepsit. Eadem est fere ratio caeterorum locorum, ubi oppositio repetitam praepositionem videtur habere et eorum, ubi epexegesis quaedam male iteratam eandem habet. Saepe in his nos ludificantur emblemata, quae quamdiu in marginibus codicum aut inter versus legebantur, optime suam sibi praepositionem habebant, at postquam negligentia in contextum recepta sunt simul recepta praepositio solocam orationem facit, quia additamentum appositionis speciem praebere solet. Suspiciatus sum olim in hoc nostro LUCIANI loco id ipsum usu venisse: dedisse LUCIANUM προσκυνεῖσθαι ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἡξίους, deinde ludimagistrum addidisse ὑπὸ Μακεδόνων, quo emblemata recepto solocismus esset natus.

Nempe Alexandrum ab amicis et sodalibus omnibus adorari voluisse, qui non essent omnes Macedones. Olynthius erat CALLISTHENES, EUMENES Cardianus, ANAXARCHUS Abderita. Vide omnino PLUTARCHUM in *Alexandro* cap. 34. ubi apparebit foedam istam adulationem in conviviis inter amicos et coeptam et intermissam. Quamquam non opus est haec in LUCIANO ad vivum resecare et acrius erit opprobrium si Macedones omnes, quam si pauci quidam aulici dicentur ad flagitiosum istud obsequium coacti fuisse. At in PLATONE nulla dubitatio est in *Phaedone* p. 110 B. ἐκεῖνοι οἱ λίθοι καθαροί εἰσι καὶ οὐ κατε-
 δηδεσμένοι οὐδὲ διεφθαρμένοι, ὥσπερ οἱ ἐνθάδε, ὑπὸ σηπεδόνος
 καὶ ἄλμης, ὑπὸ τῶν δεῦρο ξυνερρυηκότων, ἃ καὶ λίθοις καὶ γῇ
 καὶ τοῖς ἄλλοις ζώοις τε καὶ φυτοῖς αἴσχη τε καὶ νόσους παρέ-
 χει, in his igitur verbis nulla est, inquam, dubitatio quin ὑπὸ
 σηπεδόνος καὶ ἄλμης sint ab aliquo sciolo interpolata, qui
 non satis est assecutus quid PLATO diceret. PLATO paucis ver-
 bis complexus est quidquid rebus terrestribus labem et detri-
 mentum afferret: τὰ δεῦρο ξυνερρυηκότα (cf. p. 109 B.), iste duo
 de his nominat σηπεδόνα καὶ ἄλμην eaque verba sic interponit
 ut ad lapides referenda sint, quasi vero possint οἱ λίθοι σαπῆ-
 ναι aut ὑπὸ σηπεδόνος διαφθαρῆναι. At vero, dixerit aliquis,
perveteres testes habet ea scriptura, quam tu damnas. In
EUSEBII libris olim ferebatur, nisi quod ille ὑπὸ σηπεδόνος καὶ
ἄλμης καὶ ὑπὸ τῶν δεῦρο ξυνερρυηκότων in suo codice legisse
videtur. Ne quem ea res moveat diligenter cogitet vitia et
 interpolationes omne genus aliquanto ante EUSEBIUM et CON-
 STANTINI aetatem in veterum libris inolevisse, quibus tum qui-
 dem in illo veterno et senio nemo erat emendandis aut ani-
 madvertendis. Utriusque generis ponam unum exemplum et sic
 ad LUCIANUM revertar. In PLUTARCHI *Cicerone* locus est per
 longum saeculorum tractum absurde depravatus, quem Graeci
 in integrum restituere non potuerunt. Legitur cap. 5 τοὺς τῷ
 βοᾶν μεγάλα χρωμένους ῥήτορας ἐπισκώπτων ἔλεγε δι' ἀσθένειαν
 ἐπὶ τὴν κραυγὴν ὥσπερ χωλοὺς ἐφ' ἵππων πηδᾶν, antiquissimum
 vitium obsidet verba τῷ βοᾶν μεγάλα χρωμένους, neque βοᾶν
 μεγάλα dici potest pro μέγα neque τῷ βοᾶν μεγάλα χρωῖμαι,
 quae verba non sunt Graeco more composita, et non significant
 μέγα βοᾶ, ut neque χρωῖμαι τῷ λέγειν, τῷ πίνειν, sed τῷ λόγῳ,

τῷ ποτῷ et sim. dicuntur. Qui ante multa saecula ex PLUTARCHI *vilis* aliquanto integrioribus et numero et oratione descripsit celebrium virorum apophthegmata (in PLUTARCHI *Moralibus* p. 204 F.) usus est Codice nihilo emendatiore, unde haec sumsit: τῶν δὲ ῥητόρων τοὺς μέγα βοῶντας ἔλεγε δι' ἀσθένειαν ἐπὶ τὴν κραυγὴν ὡς χωλοὺς ἀναβαίνειν ἐφ' ἵππον, unde primum revoca ἵππον pro ἵππων, quod inconsulto SINTENISIUS arripuit: quod autem μέγα βοῶντας dedit Graecus, elicuit ex verbis corruptis sententiam qualemcumque: in τῷ βοῶν μεγάλα χρωμένους latet τῷ βοῶν μεγαλαυχουμένους. Μεγαλαυχεῖσθαι superbire, sibi placere, passim legitur. Paene perierat in LUCIANO 9, 14, 4. ubi vulgo edebatur εἴ τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει τότε. Codicum omnium antiquissimus B peius etiam ἐμαλαύχει τότε dedit, unus F veram lectionem ἐμεγαλαυχεῖτο servavit. Idem verbum restituendum videtur PLATONI in *Rep.* VIII. p. 528 B. οὐκ ἂν πείθοιντο οἱ περὶ ταῦτα ζητητικοὶ μεγαλοφρονούμενοι, quia Attici dicebant constanter omnes μέγα φρονεῖν, μεῖζον, μέγιστον φρονεῖν, ul ταπεινὸν, μικρὸν φρονεῖν, neque μεγαλοφρονεῖν et multo minus μεγαλοφρονεῖσθαι, quod plane barbarum est et verbo χαίρομαι simillimum. Graeculi dicebant μεγάλα, μεῖζω, μέγιστα φρονεῖν, et saepissime μεγαλοφρονεῖν, unde passim factum est ut istae sordes labentis Graecitatis in antiquitatis monumenta se insinuarent, saepe a Criticis expulsae, saepius expellendae; at μεγαλοφρονοῦμαι nemo est qui dixerit umquam, quainobrem μεγαλαυχούμενοι restituerim, qua forma PLATO cum caeteris omnibus saepius utitur, ut in hoc ipso opere de *Rep.* III. p. 395 D. γυναῖκα πρὸς θεοὺς ἐρίζουσάν τε καὶ μεγαλαυχουμένην. Exemplum vetustae interpolationis idem PLATO suppedabit in *Legibus* XI. p. 931 A. πατὴρ οὖν ὄν τῷ καὶ μήτηρ ἢ τούτων πατέρες ἢ μητέρες ἐν οἰκίᾳ κεῖνται κειμήλιοι ἀπειρηκότες γῆρα μηδεὶς διανοηθῆτω ποτὲ ἄγαλμα αὐτῷ τοιοῦτον ἐφέσιον ἱδρυμα ἐν οἰκίᾳ ἔχων μᾶλλον κύριον ἔσεσθαι ἢ ἂν δὴ κατὰ τρόπον γε ὀρθῶς αὐτὸ θεραπεύῃ ὁ κεκτημένος. qui admonitus non sentiet ἐν οἰκίᾳ esse interpretamentum vocabuli ἐφέσιον et ὀρθῶς verborum κατὰ τρόπον, nondum quid sit nitide et eleganter scribere ex PLATONIS et Atticorum lectione satis perspexit. Qui sentiet, apud STOBAEUM in *Floril.* LXXIX. 34. veterem esse interpolationem comperiet. Addam ex iisdem

libris *de Legibus* alterum exemplum, quo non esse arbitror aliud evidentius et unde simul apparebit quam pertinaciter ista emblemata adhaerescant veterum scriptis et quum evelluntur statim succrescant. Ecquis est, qui non passim νῦν δὴ (quod νυνδὴ scribendum esse censeo) viderit ab Atticis dici pro ἀρτίως, ὀλίγον ἔμπροσθεν? Nemo, opinor. RUHNKENIUS ad TIMAEUM v. νῦν δὴ: πρὸ ὀλίγου χρόνου, nonnulla dedit, et ubicumque fere PLATO modo dicere voluit νῦν δὴ legitur. Grammaticus nescio quis pereruditus PLATONEM interpretans collegit Atticorum locos, in quibus νυνδὴ μὲν et νῦν δὲ inter se opposita essent, ex quibus locis apertissime intelligeretur νυνδὴ significare ἀρτίως ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν. Attulit MAGNETIS Comici locum:

εἰπέ μοι, νυνδὴ μὲν ὤμνυς μὴ γεγονέναι, νῦν δὲ Φῆς.
attulit ex EURIPIDE ἐν Ἰππολύτῳ.

νυνδὴ μὲν ὄρος βᾶσ' ἐπὶ θήρας
πόθον ἐξέλλου, νῦν δὲ ψαμάθοις
ἐν ἀκυμάντοις [πῶλων ἔρασαι].

in nostris libris EURIPIDIS vs. 233 scriptura fertur haec:

νῦν δ' αὖ ψαμάθοις Ἐπ' ἀκυμάντοις

apparet νῦν δὲ verius esse et ψαμάθοις ἐν (Codex ψαμάθοισιν) quam ἐπ'. Attulit alterum ex EURIPIDE locum ἐν Μελέαργῳ, quem scribae ita pessumdederunt multis verbis omissis ut neque intelligi neque emendari possit. Haec omnia homo perdoctus composuerat cum loco PLATONIS, in quo illud ipsum inerat, νυνδὴ μὲν et νῦν δὲ inter se opposita. Dabo locum sed emendatum. Νόμοις (*de Legibus* III. p. 638 E.) ἢ νυνδὴ μὲν τούτοις περιτυχόντες τοῖς λόγοις οὕτω ταῦτ' ἐτίθεμεν, νῦν δ' ἐπιλελήσμεθα. Scholion antiquum, unde haec omnia sumsi, PHOTIUS cum multis aliis in Lexici sui farraginem recepit, unde SUIDAS descripsit v. νῦν δὴ. Utilissimum est quod Grammaticus addidit ἐν δὲ τοῖς Νόμοις διαλελυμένον εἶρηκε τὸ μὲν νῦν ἐπὶ τοῦ παρόντος χρόνου τὸ δὲ δὴ ἐπὶ συνδέσμου. ὁ δὲ δὴ πάντων τῶν πολέμων χαλεπώτατος, ὥς φαμεν ἡμεῖς νῦν δὴ, *de Legg.* I. p. 629 D. ubi editur ἔφαμεν. Perspicue enim docet coniunctim esse scribendum νυνδὴ, ubi significat ἀρτίως, ὀλίγον ἔμπροσθεν, et divissim νῦν δὴ ubi νῦν nativam vim servat, quam vocula δὴ inten-

dit, ut in τότε δή¹⁾. Confirmat hanc observationem et veram esse demonstrat quod νυνδὴ non dirimitur interposita particula et dicitur νυνδὴ μὲν, non νῦν μὲν δή, quod sicubi legitur videbis ad νῦν δὴ referendum et cum praesenti tempore et futuro coniungi, unde discerni possunt quae de νῦν δὴ RUENKENIUS et alii collegerunt, et restitui νυνδὴ si quando perit, ut in *Nubibus* vs. 825. ἄμοσας νυνδὴ Δία, ubi optimi Codices νῦν Δία et νῦν νῆ Δία exhibent, et in *Thesmophor.* vs. 934. νῆ Δ' ὥς νῦν δῆτ' ἀνὴρ Ὀλίγου μ' ἀφείλετ' αὐτὸν ἰσιορράφος, in NTNAHTANHP inerat νυνδὴ γ' ἀνὴρ. PLATONI redde in *Protagora* p. 339 A. περὶ οὐπερ ἐγὼ τε καὶ σὺ νυνδὴ διελεγόμεθα pro νῦν διαλεγόμεθα, et DEMOSTHENI *de Fals. Legat.* p. 361, 20. ὅτε γὰρ νυνδὴ ἐπορευόμεθα εἰς Δελφούς, pro νῦν ἐπορευόμεθα. Dicam nunc quamobrem haec praemiserim. In nostris Codicibus et editionibus PLATONIS omnibus ita scribitur: ἢ νῦν δὴ μὲν ὀλίγον ἔμπροσθεν τούτοις περιτυχόντες τοῖς λόγοις κτέ. vidistine unquam tam manifestum emblema et tam iusulsum? Vidit BADHAM et expulit. Dabo quod etiam peius est. In ipso Scholio, quo νυνδὴ explicatur, apud PHOTIUM et SUIDAM sic legitur: Νῦν δὴ: ἀρτίως ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν. Νόμοις. ἢ νῦν δὴ μὲν ὀλίγον ἔμπροσθεν τούτοις περιτυχόντες τοῖς λόγοις οὕτω ταῦτ' ἐτίθεμεν, νῦν δ' ἐπιλελήσμεθα. Non vidi magis. Qui haec aequo animo ferre potuerunt nemo mirabitur omnia posse concoquere. Quanto opere autem sciorum et lectorum et magistrellorum additamenta deturpent antiquorum scripta et si qui alii libri in multorum manibus erant, ostendam primum in LUCIANO propediem, et in optimo quoque veterum, ubi ad illorum emendationem deinde accessero: nunc ad LUCIANUM redeundi tempus est.

In *Dialogis Mortuorum* 10, 14, 5. barbara forma recepta est καθάλεσθαι pro καθάλασθαι. In Dialogo XIX. § 2. περὶ τοῦ ἔρωτος lege ὑπὲρ et σὲ αὐτόν pro σεαυτόν. XXIV. 3. τάφον ἐρεῖ imo ἔχει, tum scribe οὐδὲν ἔμελεν αὐτῷ pro οὐδέ. hoc quoque tralaticium vitium est: interdum οὐδὲν pro οὐδέ irrepsit, saepissime οὐδέ pro οὐδὲν, cuius rei exempla sibi quisque quot volet colliget. In PHALARIDIS *Epist.* 8. pro λόγῳ δὲ οὐδὲν οἶμαι

1) Fuere olim magistri, qui ἐνδὲν scribendum esse praeciperent: ἰππευθῆ, ὀρεσθῆ, θηλασθῆ, alia, suadent ut νυνδὴ praefatur.

λέγειν, emenda οὐδὲν δέομαι λέγειν, ut in PLATONIS *Apolo.* p. 21. c. ὀνόματι δὲ οὐδὲν δέομαι λέγειν et sic omnes Attici loquuntur. XXV. 2. βλέπω ἃ καὶ νῦν ἔχεις, dele καὶ. XXVII. 2. ὁ ἡμέτερος requiritur *nostras*, Thebanus, itaque ἡμεδαπός aut lenius ἡμετέρειος. § 7. ὀκτωκαιδεκαέτει corrige ὀκτωκαιδεκέτει, frequens hoc vitium est. § 9. βίον ἄπορον εἶχον. ἔχειν βίον de *lautiore victu* dicitur, ut ἔχοντες εὐπαθῇ βίον, βίον ἄφθονον, sim. de *vilae genere* ζῆν βίον, ζῆν βίον ἀπράγμονα, λαγὼ βίον ἔχεις, quare lege βίον ἄπορον ἔζων. ne dubites scito in optimis libris esse ἔζων pro εἶχον.

In *Menippo* 11, 1. lege σ' ἐπεῖδον pro σέ γ' εἶδον. quod paulo post legitur πολλὸν γὰρ χρόνον οὐ πέφνηας ἐν τῇ πόλει non est Graecum. Codd. exhibent πολλὸς γὰρ χρόνος αὖ, unde emergit nota loquendi forma πολλὸς γὰρ χρόνος ἐξ ὅτου οὐ πέφνηας, deinde lege ἀναβεβιωκώς pro ἀναβεβίωκεν. Recte BEKKER. § 4. recepit HEMSTERHUSII emendationem ὥς μοι χρυσὸν ἀπέδειξαν οὗτοι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον. Quicumque HEMSTERHUSII annotationem de ea locutione in promptu habet, aut quae VALESIUS, *Emendat.* III. 17, KUSTERUS ad *SUIDAM* v. ἐπέκλυσε, WYTTENBACHIIUS ad *Phaedonem* p. 180. congesserunt, nullo negotio restituet locos, quos inscitia scribarum vel editorum perdidit. In PLATONIS *Epistola* VII. p. 324. d. ὁρῶν τοὺς ἄνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσῇν ἀποδείξαντας τὴν ἐμπροσθεν πολιτείαν nemo adhuc recepit HEMSTERHUSII certam correctionem χρυσὸν ἀποδείξαντας, quam optimus codex *Parisinus* A. confirmavit. PLATO (nam PLATONIS ipsius esse hanc epistolam et argumentum et stilus clamant, et neminem alium in Graecia novimus qui de his rebus sic scribere potuisset. Ineptissime autem *Epistola* una atque eadem in duas nunc, VII et VIII, per vim discissa est) PLATO igitur hunc flosculum ex EURIPIDE decerpit in *Troadibus* 436.

ὥς χρυσὸς αὐτῷ τὰμὰ καὶ Φρυγῶν κακὰ
δόξει ποτ' εἶναι.

et χρυσὸν ἀποδεικνύναι nihil aliud est nisi ποιεῖν χρυσὸν δοκεῖν. χρυσῇν in PLATONE et χρυσοῦν apud LUCIANUM tam perperam et vitiose dicta sunt ac si in EURIPIDE χρυσᾶ pro χρυσός legeretur. Satis apertum est LUCIANUM PLATONI hanc quoque venustam locutionem sublegisse. Similiter multi alii fecerunt, in his

ineptus scriptor EUNAPIUS, qui saepissime ita solet, vide omnino VALESIIUM et HEMSTERHUSIUM ll. ll., unde pendent caeteri. Ad-
dam duos locos, quorum alterum editores pessumdederunt, librarii
alterum. In MANETHONIS fragmento apud IOSEPHUM in *Apionem*
I. 26. editur: οἱ δὲ Σολυμίται κατελθόντες σὺν τοῖς μισροῖς τῶν
Αἰγυπτίων οὕτως ἀνοσίως τοῖς ἀνθρώποις προσηνέχθησαν ὥς τὴν
τῶν προειρημένων κράτησιν χειρίσιν φαίνεσθαι τοῖς τότε τὰ
τούτων ἀσεβήματα θεωμένοις. Absurda scriptura χειρίσιν φαί-
νεσθαι HAVERKAMPIO debetur, qui quod in libris est χρυσὸν
φαίνεσθαι in hunc modum correxit. Corrector! prorsus contra-
rium invexit quam quod scriptor dederat et incorruptum ad
nos pervenerat. Contra est in DIONYSIO HALICARN. IX. 25
(τοῖς ὑπάτοις) ὁ πρὸς τοὺς Τυρρηνοὺς πόλεμος καίτοι μέγας
καὶ χαλεπὸς ὢν χρηστὸς ἐφαίνετο παρὰ τὸν ἐντὸς τείχους ἐξετα-
ζόμενος, ubi χρυσὸς ἐφαίνετο emendandum esse nemo ambiget,
qui vel VALESIIUM inspexerit vel HEMSTERHUSIUM. Χρυσοὺς et
χρηστὸς in codd. LUCIANI confusa sunt 19, 1.

In *Charone* 12, 11. δεινὴν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελ-
τερίαν οἱ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν, lege εἰ τοσοῦτον cf. § 12. et sic
solent. in § 19. ἐξερράγησαν in διερράγησαν emendandum, bul-
lae non erumpunt sed disrumpuntur: tum statim lege πᾶσι δ'
οὖν διαρραγῆναι ἀναγκαῖον pro ἀπορραγῆναι. ne dubites inspicere
§ 21. ἦν καὶ σὺ κεκραγῶς διαρραγῆς, ubi perantiquus Codex B.
ἀναρραγῆς servat, quod absurdum est. Quam facile et quam
saepe δι et ἐξ aut permulentur aut male copulentur supra indi-
cavimus: quem usum huius rei observatio in LUCIANO habeat
nunc paucis ostendam. Confunduntur 13, 14. διηγούμενων et
ἐξηγουμένων, ut 32, 40. ὁ μὴρὸς αὐτοῦ χρυσοῦς ἐξεφάνη est in
BC, διεφάνη in caeteris: illud editores, hoc ego praetulerim.
ibid. § 61. διεξελέγχουσα in caeteris est, in uno B. διελέγχουσα.
praestat fortasse ἐξελέγχουσα. deinde 56, 6. πιστεύοντας τοῖς
πρὸς τὸ μείζον ἕκαστα ἐξηγουμένοις corrige διηγούμενοις. In 59,
23. pro ἐξέρρηξε pessime est in uno libro διέρρηξε, tum 73, 22.
videbis optimos libros dissentire in διελθόντος et διεξελθόντος.
Denique in *Veris Historiis* 26, 15. pro προσέταξε διυφῆναι
corrige προσέταξεν ἐξυφῆναι. In § 21. dicuntur pauci quidam
sapientes ἀποσπάσαντες τῶν πολλῶν καταγελαῶν τῶν γιγνομέ-
νων, emenda ἀποσάντες.

In libro *de sacrificiis* 13, 5. ὁ Ζεὺς κλαπεῖς ὑπὸ τῆς 'Ρέας lege ἐκκλαπεῖς et statim εἰς τὰ ἀφροδίσια ἐκκεχυμένος pro κεχυμένος. In § 12. pro Φιλήσας μόνον τὴν αὐτοῦ δεξιάν, optimi codices σείσας dederunt, in quo κύσας latere suspicor, ut 33, 17. τὴν χεῖρα κύσαντες ἡγούμεθα ἐντελῆ εἶναι τὴν εὐχὴν. in § 14. πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων. Unus A. πλεῖον ἢ, quod receptum. Perit vera lectio πλεῖν ἢ, quam scribae omnium librorum tam sedulo obscurare solent ut praeterquam apud Comicos in Atticorum scriptis unus tantum supersit locus in uno codice, ubi forma πλεῖν incolumis ex correctorum manibus elapsa sit. Legitur in DEMOSTHENIS oratione *de Falsa Legatione* p. 413, 2., ubi in omnibus est πλέον ἢ μυρίου ὀπλίτας aut πλείους ἢ, unus omnium optimus Parisinus S. servavit πλεῖν ἢ, quae sola Attica est dictio, ut πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας vel καὶ τοῦτο πλεῖν ἢ μυρίων ἕς' ἄξιον σατήρων et ubicumque metrum scribas coërcibat. In soluta oratione formae antiquae indixere bellum et ubique πλέον, πλεῖον, πλείους, πλείω ei substituerunt, ut sexcentis passim locis πλεῖν ἢ sit nobis ab exilio revocandum. Signum sustulit DINDORFIUS in DEMOSTHENE, cui reddidit p. 503, 18. πλεῖν ἢ ἄπαξ. 570, 16. πλεῖν ἢ πέντε τάλαντα. 657, 10. πλεῖν ἢ τριακόσια τάλαντα. 669, 6. πλεῖν ἢ τρία ἔτη (scrib. τριῖ ἔτη). 744, 13. ἐν πλεῖν ἢ διακοσίους ἔτεσιν. 816, 13. πλεῖν ἢ ἐπὶ τὰ μυαῖ. 823, 9. πλεῖν ἢ πεντήκοντα. 841, 15. πλεῖν ἢ δέκα. 1014, 22. πλεῖν ἢ ἑκατόν. 1033, 17. πλεῖν ἢ πένθ' ἡμέρας. 1036, 17. πλεῖν ἢ χιλίας. 1073, 27. πλεῖν ἢ χίλια. Eadem opera caeteri Oratores, Historici, PLATO caeterique emendandi sunt. In libris nihil prorsus est praesidii: apud DEMOSTHEΝEM omnes constanter, optimi pessimi, πλέον, πλεῖον, πλείους praeferunt ubi πλεῖν ἢ certum est. Nihil iuvat ISOGRATIS Urbinas, aut pervetusta THUCYDIDIS exemplaria, aut PLATONIS, in quo immanem soloecismum nimium patienter tulerunt in *Menexeno* p. 235. B. καὶ μοι αὕτη ἡ σεμνότης παραμένει ἡμέρας πλείω ἢ τρεῖς. ubi mirifica STALLBAUMIUS admovit, in his e DIODORO SICULO, praeclarissimo scil. Graecitatis auctore et teste, ἀποβεβληκὼς τῶν στρατιωτῶν πλείω τῶν χιλίων, quum milites neutrius generis esse incipient, tempus erit istis credere. Legendum πλεῖν ἢ τρεῖς, non πλείους, quod in Codices quosdam invectum est ab iis, qui soloecismum ferre non possent. Sic in XENOPHONTIS

Hellenicis III. II. 19. scribendum *πλεῖν ἢ γὰδιον* et V. IV. 66. *πλεῖν ἢ ἐβδομήκοντα* et alibi ad eandem normam. Ubi semel Atheniensibus sua manus erit restituta nemo mirabitur Atticistas eodem modo scriptitare solitos et LUCIANUS et hoc loco et alibi *πλεῖν ἢ* recte scripsisse credetur.

In *Vitarum auctione* 14. 1. scribe *εἰ δέ τις οὐκ ἔχει* pro *ἔχοι*. § 3. *τοῖσι ἐκεῖ* pro *τοῖς*. § 8. *ψυχερὸν* pro *ψυχῆϊον*. § 9. *ἐμοὶ πιθόμενος* pro *πειθόμενος*, ut passim aoristus *πιθέσθαι* interiit. § 14. *ἐπικηρον* pro *ἐπικήριον*. § 17. Lacuna est: multa exciderunt post *διημάρτανον*, quibus colloquium cum SOCRATE absoluit et produxit PLATONEM. § 18. *τί καὶ πράξει* pro *πράξεις*. § 24. *ὅρα μὴ σε ἀποτοξεύσω τῷ ἀνωποδείκτῳ συλλογισμῷ*. qui quem telo vel sagitta configit dicitur *κατατοξεύειν αὐτόν*, ut saepe alios, saepe LUCIANUM audimus dicentem. Siglae praepositio-num permutatae sunt. § 25. *πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῶ*, re-pone coniunctivum *καταβάλω*. § 26. *πολὺ λέγεις*, emenda *πολλοῦ λέγεις*. In *Piscatore* 15. § 48. *ἐγὼ δὲ ὀβελῶν αὐτὸν ἐτιμῶσάμην*. — *πολὺ λέγεις*, tres Codices *πολλοῦ λέγεις* oblulerunt, at nemo intellexit quam bonum esset: omnes abiecerunt. denique in fine § lege *ἀνοῦμαι αὐτὸν τῶν εἰκοσιν*.

In *Piscatore* 15. § 4. lege *δίσυρας* pro *δίσυρες*. § 5. *αὐτοὶ ποιῆτε* pro *αὐτὰ*. § 7. *δι' αὐτὰ τοῦτα* pro *διὰ γε τοῦτο*. § 15. *καὶ σύ* pro *καὶ σοι*. § 24. *ἀφείναι βούληται* pro *διαβουλεύηται*. § 33. *ἦδοντ' ἂν, οἶμαι, μασιγούμενων*. male BEKKERUS *μασιγούμενῳ*. Genitivus optime habet et significat *ὅτε μασιγούνται*. Poëtis ius est accusativum ponere pro *ὅτι μασιγούνται*. Notissimae rei exemplum subiiciam ut mendo liberem. EURIPIDIS fragmentum servavit SUIDAS v. *Χαίρω*.

Χαίρω γέ σ', ὃ βέλτισον Ἀλκμήνης τέκος,

**** *τόν τε μιὰρὸν ἐξολωλότα.*

VALCKENARIUS ad *Phoen.* vs. 711. supplebat *ἐλθόντα*. Verius arbitror:

Χαίρω σέ τ', ὃ βέλτισον Ἀλκμήνης τέκος,

σθθέντα τόν τε μιὰρὸν ἐξολωλότα.

In *Cataplo* 16, 3. *ἢ τί βουλόμενος* lege *καὶ τί βουλόμενος*, solemnus et frequens error. § 5. *βούλει* — *ἐμβιβασάμεθα* soloe-cum est pro *ἐμβιβασώμεθα*. § 18. *γράφομαι σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος*, peridoneus hic locus est ad confirmandam

emendationem loci PLUTARCHI in vita *Ciceronis* cap. 9. Λικίνιος Μάκερ κρινόμενος κλοπῆς ὑπ' αὐτοῦ κτέ. LICINIUS MACER repetundarum accusatus est non a CICERONE (ὑπ' αὐτοῦ), qui ipse Praetor de repetundis quaerebat, sed apud CICERONEM, ἐπ' αὐτοῦ. ἐπὶ τινος dicitur de eo, apud quem quis accusatur, sive rex sive magistratus est, deinde de iudice, apud quem quis causam dicit, denique de teste aut arbitro, coram quo quid fieri dicitur. Exemplorum est magna copia. § 18. τὸν ὀβολὸν ἔχω τὰ πορθμεῖα, revoca τῷ πορθμεῖ. § 20. τοὺς ὀδόντας συγκροτῶν, corrige συγκρούων. § 21. παρὰ Μικύλλου τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν, emenda παρὰ Μικύλου τινός. Μικύλος vera forma est, ut Αἰσχύλος, Ἡδύλος, Κρατύλος, Θρασύλος, Δερκύλος, Δερκυλίδας, alia. CALLIMACHUS Epigr. 28. γαῖα Φίλη, || Μικύλος εἴ τι πο- νηρὸν ἐπήνεσα μήτε σὺ κούφη || Γίγνεο. Θράσυλλος, Δίυλλος, Ἡρυλλος, alia, sunt ὑποκοριστικά ex Θρασυκλῆς, Διοκλῆς, Ἡρακλῆς, ut Antonii filius appellabatur Alexandriae Ἀντυλλος. § 24. ἄλλους προσκάλει, supple σὺ δ' ἄλλους προσκάλει. § 26. οὐδὲ λόγων ἴδαι, lege οὐδέν. — πλείους ἢ μυρίους, hic quoque restitue πλεῖν ἤ.

Sequitur suavissimus liber περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων, in quo § 1. pro ὕψατον lege ὑσάτιον ex HOMERI *Odys.* IX. 14. τί πρῶτόν τοι ἔπειτα, τί δ' ὑσάτιον καταλέξω; § 3. δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελεῖ καὶ ἀσύμβολα, melius πολυτελεῖ ἀσυμβόλους. Poëtis ius est dicere: ἀσύμβολον κώθωνα μὴ παραλίμπανε, aut ἀσύμβολόν τε χεῖρα προσβλεῖν βορᾷ, et similia, LUCIANUS maluit Αἰτίους sequi, qui omnes loquuntur ut Aeschines in *Timarchea* p. 11, 13. τί χρὴ λέγειν, ὅταν μεῖράκιον νέον πολυτελεῖ δεῖπνα δειπνῇ ἀσύμβολος. In § 9. χρῆσθαι πρὸς ὃ τι ἂν ἐθέλωσι, expunge πρὸς, quod nemo umquam in ea re addidit. § 11. ἦν τὰ ἄριστα πράξης, dele articulum. § 12. ἡτύχηται σοι πάντα τῆς εὐχῆς μειζόνως. LUCIANUS scripserat πάντα εὐχῆς μειζόνως,

nata est dittographia e correctione erroris τυχῆς, hinc εὐτυχῆς E. εὐτυχεῖς alii, τῆς εὐχῆς SOLANUS. Gravius etiam afflicto est locus § 15. τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ παρ' ἄλλω πρότερόν σε δεδειπνηκέναι καὶ τὸ καινὸν εἶναι σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον. mirificum sane hoc est indicium: si cui mantile novum apponitur, numquam eum foris coenasse apparet. Istas ineptias

nullo negotio critica ars dissipare potest, pro *τιθέμενον* legendum est *τιθέμενοι*, et habent hoc duo optimi Codices AE; etiam si non haberent, certa emendatione poterat restitui, adscriptum est in margine *ποιούμενοι*, quia *τεκμήριον τιθέμενοι* apud Graeculos non erat in usu, sed *τεκμήριον ποιούμενοι*: irrepsit in textum, deinde scioli *τιθέμενον* dederunt. Corrige: *τεκμήριον τοῦ μὴ παρ' ἄλλω πρότερόν σε δεδειπνηκέναι καὶ τὸ καινὸν εἶναι σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενοι*, recte id quidem, quoniam suum sibi quisque *χειρόμακτρον* habebat et afferebat secum. § 16. *ζῆν ὑπολαμβάνεις* scribe *ὑπελάμβανες*, nam agnovit errorem suum scilicet. § 17. *ἐλείπετο καὶ τῶν ἄρτι εἰσεληλυθόντων δευτέρους εἶναι*, supple *τὸ καὶ* et recipe ex AE *κατέπιεν* pro *κατέφαγεν*, hoc prodigi est, illud *helluonis*. § 18. *ἀποτεινομένου τοῦ πότου* imo vero *παρατεινομένου*. § 19 lege *δύ' ἢ τριῶν* pro *ἢ δύο ἢ τριῶν*. *δύ' ἢ τρεῖς* dicebant non *δύο ἢ*. § 24. *οὐκ αἰσχύνει κόλαξιν ἀνθρώποις ἀντεξεταζόμενος*; sententia postulat *συνεξεταζόμενος*. § 26. *ὅ τὰ ἄλλα συνειλοῦσι* scribe *ἐνειλοῦσι*. § 27. *δύνασθαι ᾄδειν ἀξίως*. nihil significat *ἀξίως*. veram scripturam monstrabit locus 58, 10. *ἀλλ' οὗτός γε ἄσας δεξιῶς ἐκράτει*. § 28. *πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμφανιῶντα*, emenda *ἐμφαίνοντα*. § 30. *περιπάτους ἐλευθερίους* revoca *ἐλευθέρους*, non est *liberalis* ambulatio, sed *libera*. § 36. *πεπαιδευμένους μισθοῦ ὑποτελεῖς ξυνόντας*. locularis est haec interpolatio, quae sententiam in contrarium pervertit. *μισθοῦ ὑποτελής* qui est, ut *δασμοῦ*, *φόρου ὑποτελής*, non accipit mercedem, sed alteri pendit; hoc etiam supererat miseris ut servile obsequium suis sibi nummis emere dicerentur. Expunge *ὑποτελεῖς*. In eadem § dum philosophi apud matronam de sapientiae placitis disserunt supervenit a moeche epistola: illa statim rescribit: interea, inquit, *οἱ περὶ σωφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι ἐς ἃσι περιμένοντες ἔς' ἂν ἐκείνη ἀντιγράψασα τῷ μοιχῷ ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν*. Non *stabant*, opinor, *οἱ περὶ σωφροσύνης λόγοι*, quos iacuisse apud illam satis appareret, sed *οἱ λέγοντες*.

In *Apologia* quae sequitur 18, 1. offendo in verbis *εἰτά τις αὐτός ταῦτα γεγραφώς ἔπειτα ἐκὼν ἑαυτὸν φέρων εἰς δουλείαν ἐντέσκειν*, nam neque *ἐκὼν* et *φέρων* bene coniunguntur, quia *φέρων* significat *μετὰ προθυμίας καὶ ὀρμῆς* et sic debile et languidum *ἐκὼν* excludit, et quia *αὐτός* praecedens in *αὐτὸς γεγρα-*

Φώς ita demum recte ponitur, si in apodoksi αὐτός repetitur, quae acerrima est apud Graecos perfidiae aut levitatis exprobratio, ut apud **LYSIAM** XII. 68. αὐτὸς ἐπαγγειλάμενος σώσειν τὴν πόλιν αὐτὸς ἀπώλεσεν. et **ΧΕΚΟΡΦΟΝΤΕΜ** in **Αναβ.** III. II. 4. αὐτὸς ὁμόσας ἡμῖν, αὐτὸς δεξιὰς δούς, αὐτὸς ἐξαπατήσας συνέλαβε τοὺς στρατηγούς, et in **AESCHYL**i loco apud **PLATONEM** de **Rep.** II. p. 583. v.

ὁ δ' αὐτὸς ὕμνων, αὐτὸς ἐν θοίῃ παρὼν,
αὐτὸς τὰδ' εἰπὼν, αὐτός ἐστιν ὁ κτανὼν
τὸν παῖδα τὸν ἐμόν.

haec igitur omnia **LUCIANO** bene nota suadent ut eum scripsisse credam: αὐτὸς ταῦτα γεγραφώς αὐτὸς ἑαυτὸν φέρων εἰς δουλείαν ἐνσέσεικεν. In § 3. ὅρα ὅπως μηδεὶς ἔτι ἀκούσεται σου **expunge** ὅρα. § 5 scribe ἀμυγδαλὴν pro ἀμύγδαλον et ὀρχήμασαν ἀρπάσαντα pro ὀρχήμασι συναρπάσαντα.

In libello ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει σφάλματος. 19, 4. ὡς ἀνάξιον τοῦ Πυθίου, supple ὡς ἀνάξιον ὄν, frequens admodum hic error est et saepe alibi corrigendus. § 7. ἄλλω ἤλφ' ἐκκρούειν τὸν ἥλον dele ἄλλω. § 9 lege ὑπὸ τούτῳ τῷ συνθήματι. § 11. τὰ δευτέρα ἐνεγκαμένου, corrige τὰ δευτερεῖα. et § 18. ἐκεῖνος μὲν οὕτως, supple μὲν οὖν οὕτως.

In **Hermolito** 20, 3. πάλαι ἀνεσπάσμην lege ἂν ἀνεσπάσμην. § 6. ὡς χρόνῳ περιλαβεῖν, intelligerem ὡς ὅρῳ περιλαβεῖν. § 9. γέρον εἰς τὸ ὕσατον. corrige ἰσχατον, unde ἰσχατόγηρος dicitur. § 15. εἰας — προήρησαι, requiro εἴσας. § 20. θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ lege ἐνεποίησεν et § 25. ἐνεπολιτευόμην § 59. οὐδὲν ἂν ἔγωγε τι ἀντεῖπον, scribe ἔγωγ' ἔτι et mox ἄρα ταῦτ' αὐτὰ λέγει καὶ περὶ τῶν αὐτῶν insiticism est καὶ. § 68. καὶ εἰ ποτε τοιαύτην τινὰ δύναμιν πορισάμενος ἦεις ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων, εἰ δὲ μὴ, εὖ ἴσθι κτέ. Cui non nota ista dicendi forma et prioris apodoseos ellipsis? ut in **Sophocleo**

εἰ μὲν τις οὖν ἔξεισιν, εἰ δὲ μὴ, λέγε.

et passim: vide **Intt.** ad **THUCYD.** III. 3. in his autem omnibus praecedat εἰ μὲν, ἢν μὲν et μὲν prorsus necessarium est, ut oppositio appareat et quod dicatur statim intelligi possit. Itaque in **LUCIANO** scribendum καὶ εἰ μὲν ποτε κτέ. Apud **HERODOTUM** VIII. 62. σὺ εἰ μενέεις αὐτοῦ καὶ μένων ἔσαι ἀνήρ ἀγαθός, εἰ δὲ μὴ, ἀνατρέψεις τὴν Ἑλλάδα, ecquis est qui non

videat εἰ μὲν μενέεις Herodoti manum esse? In § 70. ἀλλὰ τινὰ ζητήσομεν τὸν κρίναι δυνάμενον, expunge τινά, quod suapte natura cum τὸν δυνάμενον copulari non potest. In § 71. εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ, si librarii scivissent futurum esse, τελέσει dedissent, quam formam nonnumquam Luciano, saepius Atticis obtruserunt invitis, ut 67, 11, 2. ἐπόμενται δύο καὶ εἴκοσιν ἔτη εἰς τὸν ἐσόμενον Ἑλαφβολιῶνα τελέσειν pro τελεῖν. In ISOGRATIS Archidamo § 87. τίς οὐκ οἶδεν ὅτι πάντα τὸν βίον ἐν ταρχαῖς καὶ κινδύνοις διατελοῦμεν ὄντες, debemus hanc quoque verissimam lectionem uni *Urbinali* libro, in caeteris omnibus est sequior forma διατελέσομεν a Graeculis manifesta fraude inducta. Apud ΠΛΑΤΟΝΕΜ saepius recurrunt futura τελῶ, διατελῶ: ξυνδιατελεῖ futurum est in *Phaedone* 91. R. futurum τελοῦντε est in *Euthydemo* p. 277. E. ἐρχόμεθα τελοῦντες est in *Protagora* p. 311. E. Irrepsit vitium in librum IV. *de Rep.* p. 425. E. ἐπανορθούμενοι τὸν βίον διατελέσουσιν, ubi ipse διατελοῦσιν dederat, ut recte ἀποτελοῦμεν servatum est *de Legibus* VI. p. 778 κ., et saepe apud Comicos, etiam seniores. DIPHILUS ΑΘΗΝ. VII. p. 291. f.

οὐ μὴ παραλάβω σ' οὐδαμοῦ, Δράκων, ἐγώ
ἐπ' ἔργον, οὐ μὴ διατελεῖς τὴν ἡμέραν
τραπεζοποιῶν ἐν ἀγαθοῖς πολλοῖς χύδην.

ubi διατελεῖς futurum esse apparet. Itaque si quando forma vitiosa in -έσω aut -έσομαι se ostendet, ut in *Cyropaed.* VIII. vi. 3. τελέσουσιν, aut alibi apud ΞΕΝΟΦΟΝΤΕΜ, (ubi recte scriptum est *Hellen.* VI. iii. 2. παρακαλοῦντας, emendandum videtur VII. i. 44. ἐγὼ συγκαλῶ τὸν δῆμον) aut alios, castigabimus. In § 81. εἰ ῥημάτια παρὰ σοῦ πριάμενοι μηδέπω ἐκτετίκαμεν διάφορον supple τὸ διάφορον, id est τὴν τιμὴν more Graeculorum; paulo post ἐπὶ τὸ δεῖπνον διεξέρχεται, Graeci omnes dicebant παρὰ τὸ δεῖπνον § 82. οὐκ οἶαι μακρῷ χεῖρω ἂν αὐτὸν ἐξεργάσασθαι ἢ καὶ νῆ Δία ἴσως τῷ δημίῳ παραδεδοῖσθαι, repone ἐξεργάσθαι, tum εἰ φανοῖτο pro φαίνοιτο. In § 84. ridiculo vitio legitur: ἔφη γὰρ ἀνθρωπὸν τινα ἐπὶ τῇ ᾗδονι καθεζόμενον ἐπὶ τὴν κυματωγὴν ἀριθμεῖν τὰ κύματα. Nemini suaserim ut ἐπὶ τὴν κυματωγὴν consideat, nam fluctibus mergetur. Tutius est et iucundum παρὰ τὴν κυματωγὴν καθέζεσθαι et sic facile negotium est ἀριθμεῖν τὰ κύματα.

In *Herodoto* 21, 1. lege *ένίσταται* pro *ένίσανται*. § 6. *μισθὸν εἰκασμένον γάμου προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον expunge γάμον*, quod si *LUCIANUS* addere voluisset *γάμον ἀληθῆ* scripsisset. § 8. *ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη μή κτέ.* verba sensu vacua scripserim ὥς' οὐ μικρὸν ἤδη δέος μή κτέ.

In *Zeuxide* 22, 2. τὸ τοῦ Ὀμήρου καὶ τὴν νέαν ὥδην κεχαρυσμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσιν, importunum καὶ in *ἀεί* corrigatur. § 3. *ἀεί δὲ καινοποιεῖν ἐπειρᾶτο*, non *καινοποιεῖν* hoc dicitur sed *καινοτομεῖν*, ut in *ARISTOPHANIS Ecclesiaz*. 584.

εἰ καινοτομεῖν ἐβελήσουσιν καὶ μὴ τοῖς ἡθάσι λίσαν τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν.

et sic passim *καινοτομεῖν* ponitur et apud alios et apud *LUCIANUM*. Verbum hoc natum est in metallis Laureoticis, in quibus quid sit *καινοτομεῖν* luculenter monstrabit *ΧΕΝΟΡΗΘΟΝ* de *Vocigalibus* cap. IV. § 27. καὶ μὴν καινοτομεῖν γε οὐδὲν ἤττον ἔξεσι νῦν ἢ πρότερον. οὐ τοίνυν οὐδ' εἰπεῖν ἂν ἔχοι οὐδαὶ πρότερον ἐν τοῖς κατατετμημένοις πλείων ἀργυρίτις ἢ ἐν τοῖς ἀτμήτοις *ἐξείν*, et sic saepius in sequentibus. *Τέμνειν, κατατέμνειν, ἐπικατατέμνειν* propria sunt in metallis vocabula, et hinc *καινοτομεῖν* sponte natum est. Perspexit hoc olim grammaticus, cuius locum *PHOTIUS* servavit in v. *Καινοτομεῖν*: *καινήν λατομίαν τέμνειν κυρίως*, nisi quod *λατομίαν* solam ponit, quod in omnibus metallis exercendis proprium est. Non deponam de manibus eximium *ΧΕΝΟΡΗΘΟΤΙΣ* libellum, priusquam turpissimum vitium exemero, quod plane perdidit locum in cap. V. § 13. λέγω ὅτι πολὺ θάττον ἂν τιμωροίμεθα αὐτοὺς εἰ μηδὲνα παρέχοιμεν ἀδικοῦντα. οὐδὲνα γὰρ ἂν ἔχοιεν σύμμαχον. Non melius apparebit vitium quam opposita vera lectione, quam quivis eliciat ex his locis: *Αναβας*. II. III. 23. εἰάν τις ἡμᾶς εὖ ποίῳν ὑπάρχη V. v. 9. οὔτε γὰρ ἡμεῖς ὑμᾶς οὐδὲν πώποθ' ὑπῆρξαμεν κακῶς ποιοῦντες, aut *HERODOTI* VII. 8. ἐμὲ καὶ πατέρα τὸν ἐμὸν ὑπῆρξαν ἄδικοι ποιοῦντες, quod est id ipsum, quod *ΧΕΝΟΡΗΘΟΝ* dixerat εἰ μηδὲνα ὑπάρχοιμεν ἀδικοῦντες. In § 4. ἡρέμα ἐπεγήγερται. Codd. ἐπήγερται. lege ἐγήγερται et mox pro οἱ εἰσιν ἴπποι πειρώμενοι ἀναπηδᾶν corrige ἴππου πειρωμένου.

In *Harmonide* 23 § 2. ἐρᾶς ἐπαίνου καὶ δόξης καὶ ἐπίσημος εἶναι. Graecum est καὶ τοῦ ἐπίσημος εἶναι, quod *STRUVIUS* vidit, caeteri quam necessarium esset non intellexerunt — εἰ

ἐπιδείξαι corrige ἐπιδείξει § 4. εἰς τοὺς πολλοὺς παρῆναι, imo vero παρίεναι ul § 2. εἰς τὰ πλήθη παριών, et πάροδος haec est non παρουσία.

In *Scythia* 24, 2. ἐν ἀριστερᾷ εἰς Ἀκαδήμειαν ἀπιδόντων, lege ἀνιδόντων. Athenienses dicebant ἀνιδόντι, sed saepius sic peccant LUCIANUS et aequales. § 3. ἡ σολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο πατριώτις οὔσα, rectissime πατριώτις dixit, nam Scythae et barbari omnes inter se sunt πατριῶται, ut Graeci πολῖται. hinc corrige PHOTIUM v. πατριῶται: οἱ δούλοι τῶν Ἑλλήνων. πολῖται δὲ οἱ ἐλεύθεροι. οἱ δὲ τοὺς βαρβάρους πατριώτας. corrumpit hunc locum PORSONUS, quod raro facit: in unico Codice est οἱ δούλοι ἑλλήνων, emenda ἀλλήλων. Quae Grammatici de discrimine inter πολίτης et πατριώτης tradiderunt non sunt satis diserta: cives liberae civitatis sunt inter se πολῖται (non συμπολίται); quibus non contigit in libera civitate nasci πατριῶται ἀλλήλων esse dicuntur. Itaque Atheniensibus Athenienses sunt πολῖται, Scythae Scythis πατριῶται, quia ἐν βαρβάροις πάντα δούλα πλὴν ἐνός, non est barbaris inter se alia necessitudo, quam ut sint ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος, id est χώρας. Sic Phryx Phrygi, Car Cari, Lydus Lydo est πατριώτης, itaque servi Graecorum omnes, si sunt indidem oriundi, πατριῶται sunt, (non συμπατριῶται), itaque Toxaris Anacharsidi πατριώτης erat non πολίτης. Similiter equi, si sunt eiusdem regionis, πατριῶται esse dicuntur in *Cyropaedia* II. ii. 26. μηδὲ μέντοι σκοπεῖτε, ὅπως ἐκ τῶν πολιτῶν ἀντιπληρώσετε τὰς τάξεις, ἀλλ' ὥσπερ ἵππους οἱ ἂν ἄριστοι ὧσιν οὐχ οἱ ἂν πατριῶται τούτους ζητεῖτε οὕτω καὶ ἀνθρώπους ἐκ πάντων λαμβάνετε. Sic θεὸς πατριώτης optime dicitur, sed absurdum est quod POLLUX III. 54. scribit: Πλάτων μέντοι ἐν τοῖς Νόμοις καὶ ἐπὶ Ἑλλήνων τὸ πατριῶται εἴρηκεν. Inspectus locus arguet Grammatici errorem. Legitur in libro de *Legibus* VI. p. 777. c. δύο δὲ λείπεσθον μόνω μηχανὰ μήτε πατριώτας ἀλλήλων εἶναι τοὺς μέλλοντας βῆον δουλεύσειν — τρέφειν τ' αὐτοὺς ὀρθῶς, quae scripta sunt de servis in officio continendis, sed nota est POLLUCIS negligentia. In PHEROCRATIS fragmento apud Schol. ad ARISTOPHANIS *Aves* vs. 1294.

οἶμαι δ' αὐτὸν κινδυνεύειν εἰς τὴν Αἴγυπτον [ιδόντα]

* * * ἵνα μὴ ξυνέχη τοῖσι Λυκούργου πατριώταις.

hoc ipso vocabulo LYCURGUS κωμωδεῖται ὡς ξένος καὶ βάρβαρος.

Graeculi hoc quoque nesciebant et coeperunt πατριώτας pro πολι-
τας dicere. Insigne huius rei exemplum SCHAEFERUS ad STEPHANI
Thesaurum attulit ex IAMBlichO, qui sua verba de trivio sumpta
admiscere solet locis, quos ex optimis scriptoribus excerptos ad
Pythagorae vilam enarrandam componit. Locus est cap. V.
§ 21. γεῦσαι ἐβούλετο τῆς τῶν μαθημάτων καλλονῆς τοὺς πα-
τριώτας, quod tam abiectum et plebeium est atque id quod
apud LUCIANUM homo doctus et salsus irridet, 76, 5. (qui nunc
Σωκράτης ὁ ἀπὸ Μόφου dicitur, ego eum esse suspicor ἀπὸ
Μόφου ἐπίας) qui quum audisset dicentem: πατριώτης ἐσί μοι,
respondit: ἐλάνθανες ἄρα ἡμᾶς βάρβαρος ὦν. In § 4. μὴ περι-
ιδῆς ἀνασρέφοντα neque cogitari neque dici potest sed ἀνα-
σρέφοντα.

In libro πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν 28, 7. εἰς ὕψος ἐπαίρου-
τες, lege αἵροντες. § 14. Οὐολόγεσος, verum nomen est Οὐολό-
γαισος. § 15. Πομπηιοπολίτης, sincerior forma est Πομπηιοπο-
λίτης, analogia apud veteres constanti, ut in Μεγάλη πόλις
Μεγαλοπολίτης, Ἀνταίου πόλις Ἀνταιοπολίτης, Ἀρχάνδρου πό-
λις Ἀρχανδροπολίτης, Γλαύκου δῆμος Γλαυκοδήμιος, Γυναικὸς
πόλις Γυναικοπολίτης, Δράκοντος νῆσος Δρακοντονησίτης, Καλὴ
ἀκτὴ Καλακτίνος, et alia multa apud STEPHANUM BYZANTINUM,
in quibus nomina urbium κατὰ παράθεσιν scribuntur, sed τὰ
ἑθνικὰ κατὰ σύνθεσιν. Graeculi peccabant dicentes Κωσαντινού-
πολις, itaque admonet STEPHANUS esse δύο μέρη λόγου, id est
Κωσαντίνου πόλις esse scribendum, quod ΜΕΙΝΕΚΙUS nescio quo-
modo passim neglexit, apud quem est Ἀνταιούπολις, Ἀρχαν-
δρούπολις, Νεάπολις etc. Recte LUCIANUS 32, 1. ex Ἀβώνου τεῖ-
χος formavit Ἀβωνοτειχίτου, et nondum illis temporibus in ea
re peccatum esse arbitror. § 19. πρὸς τὸ σαφέστατον καὶ ἰσχυ-
ρότατον. suspicor ἰσχυρότατον verum esse. § 22. ἅπαντα ἐκεῖνα
legerim ἅπαντα τὰ ἐκεῖ. § 32. ἀξιόρατα corrige ἀξιοθέατα.
§ 34. pro ἀπὸ Κόνωνος, ἀπὸ Λεωτροφίδου bis scribe ἐκ. § 38.
ὅτι διέθριος καὶ μανικὸς ἄνθρωπος οὗτος ἦν. Emenda δλεθρος,
quo convicio saepe LUCIANUS utitur, a DEMOSTHENE sumto,
cuius notissima sunt δλεθρος Μακεδῶν, δλεθρος γραμματεὺς, alia.
Abutitur autem LUCIANUS eo vocabulo, cui eundem sensum
tribuit atque κάθαρμα. veteribus enim κάθαρμα odium, δλεθρος
contemptum significat, et δλεθρος est homo obscuro et sordido loco

natus aut contemtissimae sortis, qui omnibus est despicatui. Sic EUMENES Macedonibus, qui volebant contemnere videri, Χερρονησίτης δλεθρος audiebat (PLUT. in Eumene, cap. 18.), ut PHI-
LIPPUS Atheniensibus δλεθρος Μακεδών: sic Σκύθης δλεθρος, Φρύξ δλεθρος. HERODOTUS III. 142. γεγωνώς τε κακῶς καὶ ἐὼν δλεθρος, DEMOSTHENES p. 688, 6. ἀνθρώπους οὐδ' ἐλευθέρους ἀλλ' ὀλέθρους, et sic saepe de iis quos alto supercilio despiciunt, numquam de nefario aut scelerato, quos pestes et exitiosos dietitant λυμεῶ-
νας aut ἀλιτηρίους. Ὀλεθρος autem apud LUCIANUM saepius in libris in ὀλέθριος est depravatum. 10, 2, 1. pro δλεθρίους Co-
RAEUS recte dedit ὀλέθρους. 32, 11. δλεθροὶ BC. ὀλέθριοι recepit IACOBITZ, bene BEKKER expulit, similiter 33, 8. ὀλέθρῳ AC. ὀλε-
θρίῳ male ille recepit, BEKKERUS veram lectionem revocavit. Melius etiam 32, 39. δλεθρίου, quod omnes libros occupat, emen-
davit in ὀλέθρου. Sic igitur hic quoque δλεθρος pro ὀλέθριος re-
ponendum est: si quis dubitat velim cogitet neminem unquam de homine ὀλέθριος dixisse. E loco, qui legitur § 62. εἰδὼς ἐκφανησόμενον· Σώστρατος Δεξιφάνους Κνίδιος θεοῖς σωτῆρσιν ὑπὲρ τῶν πλωιζομένων interpolata sunt STRABONIS apographa XVII. p. 791. τοῦτον δὲ (τὸν πύργον) ἀνέθηκε Σώστρατος Κνίδιος φίλος τῶν βασιλέων τῆς τῶν πλωιζομένων σωτηρίας χάριν, ὥς φησιν ἡ ἐπιγραφή. [ἐπίγραμμα. Σώστρατος Κνίδιος Δεξιφάνους θεοῖς σω-
τῆρσιν ὑπὲρ τῶν πλωιζομένων], apparet extrema e LUCIANO esse assuta.

In Veris Historiis 26, 5. pro εἰπόντος sententia loci postulat ἰδόντος. § 19. γενομένης δις ἐκκλησίας τῇ προτεραίᾳ μὲν οὐδὲν παρέλυσαν τῆς ὀργῆς τῇ ὑστεραίᾳ δὲ μετέγνωσαν, habent haec colorem Thucydideum, unde pleraque sumta sunt, habentque eundem errorem, qui in Thucydidis et Atticorum scrip-
tis tralatitius est. Sedet viris doctis πρότερος et προτεραῖος, ὑστερος et ὑστεραῖος promiscue a Graecis usurpari et perinde esse utrum τῇ προτέρᾳ an τῇ προτεραίᾳ scribatur, τῇ ὑτέρᾳ an τῇ ὑστεραίᾳ: quod verum non esse et ratio docet et librorum longus usus confirmat: ἡ προτεραία et ἡ ὑστεραία perpetuo usu de diebus dicuntur, omisso semper ἡμέρα, quod si quando comparet ad-
dititium fere est, πρότερα et ὑτέρα de aliis rebus quibuslibet repetitis, concione, proelio etc. Promiscue haec a scribis poni certum est, sed quid isti non permissent? itaque in LUCIANO

scribere τῇ προτέρᾳ et τῇ ὑτέρᾳ, in THUCYDIDE recte scriptum est VII. 51. τῇ μὲν προτεραίᾳ — ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ — τῇ δ' ὑτεραίᾳ. male V. 46. τῇ δ' ὑτεραίᾳ ἐκκλησίᾳ pro ὑτέρᾳ et VII. 11. τῇ δ' ὑτεραίᾳ (μάχῃ) pro ὑτέρᾳ. et V. 75. τῇ δὲ προτεραίᾳ ἡμέρᾳ ubi ἡμέρᾳ expungendum. Apud DEMOSTHENEM *de Falsa Legal.* p. 345, 7. τῇ προτέρᾳ τῶν ἐκκλησιῶν bene editur invitis optimis Codicibus, in quibus est προτεραίᾳ, contra post pauca vs. 18. ὁ δὲ ταῦτ' εἰπὼν τῇ προτεραίᾳ praestantissimus S. προτεραι obtrudit. In eadem re in Aeschinis defensione § 65 legitur ἐν τῇ προτέρᾳ τῶν ἐκκλησιῶν et τῇ δ' ὑτεραίᾳ πάλιν [ἡμέρᾳ]. et § 65. τῇ μὲν προτέρᾳ τῶν ἐκκλησιῶν συμβουλεύειν, τῇ δ' ὑτεραίᾳ (lege ὑτέρᾳ) τοὺς προέδρους ἐπιψηφίζειν. recte § 66. εἰς τὴν ὑτέραν ἐκκλησίαν, alii ὑτεραίαν. et § 67. ἐν τῇ ὑτεραίᾳ τῶν δευτέρῃ ἐκκλησιῶν in omnibus libris est pro ὑτέρᾳ, quod BEKKERUS correxit. Ad eandem rationem caeteri loci constituendi sunt, nam quamquam velus admodum is error est, ut POLLUCEM olim deceperit scribentem I. 65. Φαίης δ' ἂν — τῇ προτεραίᾳ καὶ τῇ προτέρᾳ et mox καὶ ὑτεραίᾳ καὶ ὑτέρᾳ, tamen est error, quem longa dies excusare potest, sed ut recte dictum sit efficere non potest.

In § 23. ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν λάπτουσι τὸν ἀναθυμιάμενον καπνόν, emenda κάπτουσι vel potius recipe a nescio quo dudum emendatum in GALLABI *collectaneis*, quibus SOLANUS usus est. Calamitosum verbum est κάπτειν, quod in Codicibus diffingi solet in κάμπτειν, κόπτειν, χάπτειν, χάμπτειν, alia, vid. HEMSTERHUSIUM ad *Plutium* p. 314 sqq., qui in verbis ARISTOTELIS οἱ δὲ κέπφοι ἀλίσκονται τῷ ἀφρῶ. κόπτουσι γὰρ αὐτόν optime correxit κάπτουσι. Disces indidem quo discrimine diremta sint σπᾶν, λάπτειν et κάπτειν. Egregia est VALCKENARII emendatio in ERATOSTHENIS *Catasterismis* 38. (in GALEI *Opusc. Mythol.* p. 131.) οὗτός ἐστιν ὁ μέγας καλούμενος ἰχθύς, ὃν καὶ πιεῖν λέγουσι τὸ ὕδωρ τῆς τοῦ ὑδροχόου ἐκχύσεως. in καὶ πιεῖν vidit κάπτειν latere. Supra p. 58. ALCIPHRONI reddidi αἱ ἀλώπεκες τὰς ῥᾶγας ἔκαπτον pro ἔκοπτον, et quis in PLUTARCHI libro εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτόν p. 788. A. ubi Arcades invitant Thebanos ut in urbem ingredi et in aedibus suis hyemare velint, ERAMINONDAS dissuadet his verbis: νῦν μὲν θαυμάζουσιν ὑμᾶς καὶ θεῶνται πρὸς τὰ ὅπλα γυμναζομένους καὶ παλαιόντας, ἂν δὲ πρὸς

τῷ πυρὶ καθημένους ὁρῶσι τὸν κύαμον κόπτοντας οὐδὲν αὐτῶν ἡγήσονται διαφέρειν, quis, inquam, dubitabit mecum κάπτοντας emendare? ut apud DIOGENEM LAËRT. VI. 48. πληρώσας τὸ προκόλπιον θέρμων ἀντικρυς ἔκαπτεν, ubi in omnibus libris est et olim edebatur ἔκαμπτεν. In § 29. ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν. verbo iam diximus supra ἐπὶ ξένια unice verum esse et reponendum ubique apud LUCIANKUM, apud Atticos, apud Atticistas. Scribae omnibus fere locis ξένια in ξενίᾳ vel ξενίαν stulte corruerunt; sed fraus perpluit in τὰ ξένια, τῶν ξενίων, τοῖς ξενίοις, ut apud AESCHINEM de F. L. § 162. ἐκλήθην μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ ξένια μετὰ τῶν συμπρέσβειων, et in marmoribus, ubi de legatis saepe ΚΑΛΕ-CAΙΕΠΙΞΕΝΙΑ legitur non ΞΕΝΙΑΙ. Male apud DEMOSTHENEM p. 81. 20. οἱ πρέσβεις αὐτοὶ ὅτ' ἐπὶ ξενίαν αὐτοὺς ἐκαλεῖτε DINDORFIUS edidit, quum alii ξενίᾳ, alii ξενια servant, et ξένια certum sit; at recte idem in *Hellenicis* VI. iv. 20. dedit ἐπὶ ξένια τὸν κήρυκα ἐκάλεσαν, idque omnibus locis reponendum sprete futili auctoritate scribarum omnia corrumpentium. In § 30 pro διεξέπεσεν emenda διεξέπαισεν, quae formae creberrime confunduntur. § 33. τᾶλλα ἐξήρτισο, lege ἐξήρτυτο. Sic enim veteres in ea re loquuntur omnes, exempla passim sunt obvia. ἐξαρτίζειν sequiorum est labes aut eorum qui extra Graeciam nati Graece balbutiebant magis quam loquebantur. § 34. μετὰ παιδὸς ὃν ὁρᾷτε: requiro μετὰ τοῦ παιδός. § 40. πεντασκαδιαῖον, scribe πεντεςκαδιαῖον. Attici in compositis servant πέντε, ἕξ, ὀκτώ immutata: ἕξπους, ὀκτώπους, ἕξπηχυς, ἕξιμέδιμος (at ἕκ-πλεθρος, ἕκμηνος) ὀκτώμηνος, ὀκτωδάκτυλος, eodem modo dicebant πεντετηρίς, πεντέμηνον, πεντέκλινον, πεντέχαλκον, πεντέ-χους, πεντετάλαντος, πεντεσύριγγον ξύλον alia ¹⁾, vid. PIERSON ad MOERIDEM p. 321 et LOBECK ad PHRYNICUM p. 412. Certatim in his scribae delabuntur ad popularium consuetudinem, qui ἑξάπους, ὀκτάπους, πεντάμηνος sim. dicebant: hinc formae veteres passim laborant, saepe extinctae sunt et in Atticis et in Atticorum imitatoribus: πενταδραχμίαν, in *Hellenicis* I. vi. 12. corrige in πεντεδραχμίαν, quod evasit in DINARCHO contra

1) PHOTIUS: Πεντελιθίζειν: διὰ τοῦ ε λέγονται οἱ Πεντέπηχ' καὶ πεν-
τέκλινον καὶ πεντέχαλκον καὶ πεντέμηνον καὶ πάντα τὰ ὅμοια οὕτω λί-
γεται διὰ τοῦ ε.

Demosth. § 56. et alibi. In *Lucurgo contra Leocr.* § 102. καθ' ἐκάστην πενταετηρίδα scribe πεντετηρίδα et passim certo remedio tolle certam labem, cui similis inest in δεκαέτης, τριακονταέτης simi. pro δεκέτης etc. *LUCIANUM* in ea re non deseruisse usum veterem monstrat felix vitium commissum 66, 39. ἐκσάδιος γὰρ, οἶμαι, σοι ἡ ἀρχή, non sunt suspicati significare sex *stadiorum* et reliquerunt inviolatum, unde ἐκσάδιος elapsum est. Etiam nostro loco πεντεσαδιαῖον habet aliquid praesidii in libris, sed nihil in huiusmodi locis indigemus eo tibicine, et quod semel constabit necessarium esse neque eripient scribae neque si ultro dant magnopere curabimus.

In libro secundo 27, 5. καθιστῶμεν λιμένας πολλοὺς περὶ πᾶσαν ἀκλῦτος. In hoc loco eundem erravi errorem, quem *VALESIUS* in *DIONE CHRYS. Emend.* II. 26. Credebam ἄκλυτον λιμένα esse quem *fluctus non alluant*, itaque absurdum esse ut videantur traxisse siccas *machinae carinas* in portum. Meliora me docuit *WESSLING* ad *Diod. Sic.* duobus locis III. 44. et imprimis XVII. 104. ubi videbis ἄκλυτον λιμένα eum esse, in quo *fluctus non excitentur*, qua non est alia statio carinis tutior. Nihil huc faciebant λιμένες κλειστοὶ καὶ ἄκλειστοι, de quibus uterque cogitabamus. Melius mihi res cessit in *SCYLACE*, in cuius *Periplo* (Tom. I. p. 22. in *Hudsoni Geogr. Min.*) legitur Πάρος λιμένας ἔχουσα δύο, ὧν τὸν ἕνα κάθιστον, infelicitate editor κάλλιστον coniecit, in ΚΑΘΙΣΤΟΝ pellucet ΚΛΕΙΣΤΟΝ, κλειστόν. In § 7. κατηγορεῖτο δ' αὐτοῦ ὅτι μεμνηνοὶ καὶ ἑαυτὸν ἀποκτόνοι, haec est meliorum librorum lectio deterior; minus probati servant veram ἀπεκτόνοι, quam a *ΒΕΚΚΕΡΟ* receptam oportuit: ἀποκτόνοι minus diligenter esset dictum, quod ostendit μεμνηνοὶ, pro quo μανείη substitui non possit. *Atticorum veterum consuetudo* postulat μεμνηνοίη et ἀπεκτονοίη, ut πεφευγοίην, λεληθοίην, πεποιθοίην, κατεαγοίην, προεληλυθοίης in *Cyrop.* II. iv. 17. alia. Addam e *CRATINO* unum, ut lepidum versiculum vitio liberem et faciam ut intelligi possit. Legitur apud *ΑΘΗΝ.* VII. p. 305. v.

τρίγλη δ' εἰ μὲν ἔδηδοκοίη τένθου τινὸς ἀνδρός.

ἔδηδοκοίη *Ponsono* debetur pro *ἔδηδόκοι* ἢ, sed nondum sententia salva est. Lege:

τρίγλην δ' εἰ μὲν ἔδηδοκοίη ἢ τένθου τινὸς ἀνδρός.

Similis est apud Atticos forma futuri contracti *γνωριολήν*, *μενολήν*, *φροντιολήν*, *ἐρολήν* eaque perpetua est, ut *μενοῖ*, *ἐροῖ* sim. barbara sint illis. In XENOPHONTIS *Oeconom.* VII. 8. *υπορ' mea*, inquit ISCHOMACHUS, *priusquam mihi nupsit*, ἔζη ὑπὸ πολλῆς ἐπιμελείας ὅπως ὥς ἐλάχισα μὲν ὄψοιτο, ἐλάχισα δ' ἀκούσοιτο, ἐλάχισα δ' ἔροιτο, emenda *ἐρολήν*, ut bene scriptum exstat in *Cyrop.* III. 1. 14. πάνυ ἐπεθύμει ἀκούσαι ὃ τι ποτὲ ἐροίη. Atticistae his formis fere abstinent, ne videantur ὑπεραττικίζειν. In § 20. περὶ τῶν ἀθετουμένων τίχων ἡρώτων εἰ ὑπ' ἐκείνου εἰσὶν ἐγγεγραμμένοι. alienum est ab hoc argumento verbum ἐγγράφειν, emenda εἶεν γεγραμμένοι. tum revoca ἱκανῶς ἀπεκέκριτο pro ἀπεκρίνατο. deinde pro ἰώρα γὰρ ὥς οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἰδεόμην, emenda ἰώρων et οὐδέν. Qui vulgatam ferre potuerunt confuderunt ἰώρα et ἐβλεπε, tum lege προσίων γὰρ ἂν ἐπυνθανόμην, percontabar idem, et pro πάλιν ἀπεκρίνατο corrige πᾶν ἀπεκρίνετο. In Codd. ΠΑΝ et ΠΑΔΙ facillime permiscuntur, vid. PONSII *Advers.* p. 73. revoca denique γραφήν ἀπηνεγμένην, nam sic loquuntur Graeci, non ἐπηνεγμένην, quod in eius locum invexerunt, non ἐσενεγμένην, quod BEKKERUS coniicit. DEMOSTHENES p. 1351. ἀποφέρει γραφήν κατ' αὐτοῦ κακώσεως πρὸς τὸν ἄρχοντα, et passim. Saepius in his libris videbis optimas lectiones temere repudiatas esse, pessimas e codicibus novis calidius et inconsulto receptas: pessima omnium est ἐπινῶς vocabulum nihili pro ἐπιμανῶς. In § 38. ἀπ' ἰσχυροτέρων νεῶν μαχομένοι: ex quo loco et multis aliis (ubi legitur μάχεσθαι ἀπὸ τοῦ τείχους, ἀπὸ τοῦ καταστρώματος et sim.) emenda ARISTOPHANEM in *Lysistr.* 679. τὰς Ἀμαζόνας σκόπει || ὥς Μίκων ἔγραψ' ἐφ' ἵππων μαχομένας τοῖς ἀνδράσιν, verum est ἀφ' ἵππων. et in *Anabasi* III. 11. 19. οἱ μὲν γὰρ ἀφ' ἵππων κρέμονται pro ἐφ' ἵππων. Praeit omnibus HOMERUS *Odyss.* I. 50. ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων Ἀνδράσι μάρνασθαι, quem sequuntur omnes. In § 43. καταθέντες pervulgato errore pro καθέντες. In § 46. ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποσάς; non hoc scripsit sed ἀποσάς.

In *Tyrannicida* 28, 3. *ἐρεσθαι*: lege *σερέσθαι*: sic nonnumquam *σερούμενος* occurrit, ubi aoristo opus est *σερόμενος*. Vide 10, 2, 1. 12, § 1 et 18 et alibi. In *Hellenicis* II. 11. 9. ὅσοι τῆς αὐτῶν ἐσέροντο sententia loci postulat ἐσέρηντο, non *privati sunt* sed *carebant* § 10. πάντα εἰρήνης μετὰ καὶ πάντες οἱ νόμοι

καὶ ἐλευθερία σαφὴς καὶ δημοκρατία βέβαιος, haerent omnes in πάντες οἱ νόμοι, BEKKERUS πάντα οἱ νόμοι admodum infelici coniectura. Excidisse suspicor ante καὶ ΚΟΙ et legendum καὶ πάντες οἱ νόμοι κύριοι καὶ ἐλευθερία σαφής. AESCHINES in *Timarchum* § 36. εἰ μὲν γὰρ κολάζετε τοὺς ἀδικοῦντας ἔσονται ὑμῖν οἱ νόμοι καλοὶ καὶ κύριοι, εἰ δ' ἀφίητε καλοὶ μόνον κύριοι δ' οὐκέτι, ubi eleganti et venusto homini redde καλοὶ μὲν κύριοι δ' οὐκέτι. Quod in § 17. legitur ἐν ὀφθαλμοῖν δείξας τὰ φίλτατα οἰκτρῶς προκείμενα attrectarunt librarii qui τὸν φίλτατον προκείμενον pro sua sapientia rescripserunt. Nihil est Atticis tritius quam ut *carissima capita* liberorum, uxorum, parentum τὰ φίλτατα dicant, praesertim in imminentis periculi aut exitii mentione. Hinc olim suspicatus sum emendari posse locum in *Eritaphio*, qui *Lysiae* nomine circumfertur, oral. H. § 35 οἱ μέλλοντες ναυμαχῆσειν ὑπὲρ τῆς φιλότητος ὑπὲρ τῶν ἄθλων τῶν ἐν Σαλαμῖνι namque legendum ὑπὲρ τῶν φιλάτων τῶν ἐν Σαλαμῖνι nempe nihil magis fortissimorum virorum animos angebat quam ἂ ὑπὸ τῶν βαρβάρων εὐτυχισάντων τοὺς ὑπεκτεθέντας ἡλπιζον πείσεσθαι. compendium male expletum φιλότητος peperit, deinde absurda lectio temere est incrustata. In § 11. lege ἄλλω τῷ τρόπῳ non τῷ. § 2. εἰ τις αὐτὸς μὲν μὴ pro εἰ τις μὴ αὐτὸς μὲν, et expunge αὐτόν post ὁ νόμος. § 15. lege παρέδωκα pro ἀπένεικα.

In *Abdicato* 29, 5. lege ἀμυναμένῳ pro ἀμυνομένῳ et ὅσοι περ ἦσαν χρηστοὶ pro ὅσοι παρῆσαν: contra in *Hellenicis* VII. 1. 21. ὅσοι περ ἦσαν editur, ὅσοι παρῆσαν requiritur. § 6. τὴν γυναῖκα ὥκτειρον ἀξίαν οὖσαν, imo vero ἀναξίαν οὖσαν et pro πάσχει μὲν σύνηθες τοῖς λυπουμένοις requiro τὸ σύνηθες. § 10. ἄπαξ γεγέννηκας, ἄπαξ ἀνατρέτροφας. in plerisque libris est ἀνατέτραφας, quam vitiosam formam Graeculi invehere solent et in hoc verbo et saepius in ἀνατρέπειν, unde apud Oratores subinde et alios ἀνατέτραφα legitur, quod vitium undique eximendum. Male DINDORF. in *DEMOSTHENEM* p. 324, 28. ἀνατετραφότες recepit ex uno caeteris meliore quidem, sed vel sic tamen vitiosissimo, et BEKKER. in *Timarcheam* § 190 ἀνατετραφότες et in *Ctesiphonteam* § 148 ἀνατετραφότες, apud *DINARCHUM* I. § 30 ἀνατέτραφεν apparel, et § 108 εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτῷ τέτραφεν et III. § 4 ἀνατετραφώς, quae omnia refingendae sunt ad eam

normam, qua Atticos in dicendo usos esse et analogia et multi multorum loci incorrupti demonstrant. § 11. ἐπιτρέψωσι διαι-
τᾶν, scribe δαιταν, nota dictio est ἐπιτρέπειν δαιταν et in iure
Attico solemnitas et constans. Luculentus est locus Lysiae XXXII.
2. τὸ μὲν πρῶτον ἔπεισα αὐτοὺς τοῖς φίλοις ἐπιτρέψαι δαιταν
περὶ πολλοῦ ποιούμενος τὰ τούτων πράγματα μηδὲνα τῶν ἄλλων
εἰδέναι, et saepissime sic apud Oratores legitur. Idem plane vi-
tium in ISOCRATE apparet *adv. Callimachum* § 13. οὐκ ἂν ποτε
ἐπέτρεψε Νικομάχῳ διαιτᾶν vel διαιτᾶν, CORAEDS δαιταν corre-
xit. Apud ISAEUM V. § 31. ἡξιουν δαιταν ἡμᾶς ἐπιτροπεύειν
eadem opera emenda ἐπιτρέπειν.

In *Phalaride* priore 30, 8. τί δὲ ποιεῖν; lege τί ἔδει. § 6.
ἀπὸ τῆς πέτρας ῥιπτόμενον corrige κατὰ. § 8. ὡς τῶν γε ἄλλων
οὐδὲν ὄφελος supple οὐδὲν δὲ ὄφελος. § 11. ἀποτελέσει, melius
ἀποτελεῖ scripsit. In altero *Phalaride* 31, 10. lege ἄρις ἂν
βουλευσασθαι pro ἄρις βουλεύεσθαι, quia sequitur εἰ λογίσαισθε.
si sanum videbitur ἄρις βουλεύεσθαι, quod in aliis est, pro λο-
γίσαισθε (Codd. barbare λογίσεσθε) scribendum erit λογιῖσθε.

In *Alexandro* 32, 1. τοῦ Ἀβωνοτειχίτου τοῦ γόντος dele alte-
rum articulum. § 2. ἐλῆσεν οὐ Μινύαν μόνην οὐδὲ τὴν Ἰδην κατα-
τρέχων lege Βιθυνίαν pro Μινύαν: ad Tilloborum haec spectant,
cuius vitam ARRIANUS propterea conscripsisse videtur, quoniam
provinciam suam, Bithyniam, vexaverat; male igitur Μυσίαν
coniecit PALMERIUS, quod BEKKERUS recepit. § 3. quantocytus
revoca οὐδαμῶθεν μεμπτὸς ἦν ταῦτά γε pro μωμητὸς. § 4. καὶ
μὴ συγγενέσθαι, supple καὶ μὴ ἡμῖν. § 6. νῦν δὲ ταπεινοὺς καὶ
ὀλιγίστους οἰκήτορας ἔχοντος corrige ταπεινοῦ et revoca ὀλίγους
τοὺς οἰκήτορας. § 9. τὴν Χαλκηδῶνα. ego civibus malo credere,
qui eam in nummis Καλχηδῶνα appellant. § 12. ἐσβαλὼν ἐς τὴν
πατρίδα, scribe ἐμβαλὼν, quemadmodum ἐμβάλλειν εἰς τὴν
ἀγοράν saepissime dicitur. § 19. μαντεύσεται ὁ θεὸς ῥητὴν τινα
ἡμέραν supple ἐς ῥητὴν τινα, ut dicitur ἥξει εἰς τρίτην. XEPO-
PHON in *Hellen.* III. v. 6. συνετίθετο παρέσεσθαι εἰς ῥητὴν ἡμέ-
ραν. § 19. καλέσειν ἐμελλε, melius καλεῖν. § 21. ἐκ πίττης
Βρυττίας. Graecum est Βρεττίας. § 22. ἐκ λίπους αἰγείου, nescio
cur abiecerint ἀρκείου. § 25. τίνι γὰρ ἄλλῳ supple τίνι γὰρ ἂν
ἄλλῳ. § 32. λύων γὰρ τὰ πεπεμμένα βιβλία. Graeculi miran-
tur formam πεπεμμένα pro ἀπεσαμμένα et vellicant et refin-

gunt, unde alii libri habent *πεποιημένα*, plures etiam *πεμπόμενα*. Credebant *πεπεμμένον* significare *coctum*, ut in *Pluto* 1142 et 1126.

ἦκεν γὰρ ἂν σοι νασὸς εὖ πεπεμμένος.

οἱμοὶ πλακοῦντος τοῦ ἔν τετράδι πεπεμμένου.

et alibi; *missum* significare mirabantur. In DEMOSTHENE, cuius locum DINDORF. indicavit p. 672, 30. τῆς ἐπιστολῆς ὑμῖν ἐκείνης πεπεμμένης, alii libri *πεμφθείσης* substituerunt, alii *ἀπεσαλμένης* ¹⁾: recte idem DINDORFIUS in HESYCHIO emendavit *καταπεπεμμένα* pro *καταπεμπόμενα*, quibus idem addidit PHOTII locum: *πεπεμμένην λέγουσιν οὐ μόνον ἀπεσαλμένην*, quibus omnibus qui adiecerit LUCIANI locum et ex melioribus tantum libris servatam formam *πεπεμμένα*, certa emendatione mecum inanum THUCYDIDIS reponet III. 2. ἀναγκασθέντες δὲ καὶ ταύτην τὴν ἀπόφασιν πρότερον ἢ διανοοῦντο ποιήσασθαι. τῶν τε γὰρ λιμένων τὴν χῶσιν καὶ τειχῶν οἰκοδόμησιν καὶ νεῶν ποίησιν ἐπέμενον τελεσθῆναι καὶ ὅσα ἐκ τοῦ Πόντου ἔδει ἀφικέσθαι τοξότας τε καὶ σίτον καὶ ἅ μεταπεμπόμενοι ἦσαν, nonne est luce clarius *μεταπεπεμμένοι* ἦσαν ab historico scriptum esse? neque enim pro *μετεπέμποντο* dici potest *μεταπεμπόμενοι* ἦσαν neque imperfecto ullus est in ea re locus. Opperiebantur, credo, quae ex Ponto *arcessebant*, non quae *arcessebant*. Addam ex DEMOSTHENE locum, cuius eadem plane ratio est, et correctio, si fieri potest, etiam evidentior. Legitur in oratione περὶ τοῦ σεφάνου p. 271, 14. εἰ μὴ ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου τὸ πρᾶγμα αἰσθημένη καὶ τὴν ὑμετέραν ἄγνοιαν ἐν οὐ δέοντι συμβεβηκυῖαν ἰδοῦσα ἐπεζήτησε τὸν ἄνθρωπον καὶ συλλαβοῦσα ἐπανήγαγεν ὥς ἡμᾶς, ἐξήρπας ἂν ὁ τοιοῦτος καὶ τὸ δίκην δοῦναι διαδύς ἐξεπέμπετ' ἂν ὑπὸ τοῦ σεμνολόγου τουτουί, quis admonitus punctum temporis dubitabit emendare ἐξεπέμπετ' ἂν, et quam ineptum sit ἐξεπέμπετ' ἂν non sentiet? Omnino animadvertendum est scribas saepissime plusquamperfecta in imperfecta depravare solere, si terminatio est prope eadem, ut mutata vocalis in diphthongum aut addita una litterula ex plusquamperfecto imperfectum faciat,

1) Forma *πέπεμμα* etiam apud sequiores nonnumquam apparet, ut apud PORPHYRIUM de Abst. IV. § 17. ἐντυχὼν τοῖς περὶ Δάνδαμον πεπεμμένοις Ἰνδοῖς πρὸς τὸν Καίσαρα.

ut in ἡλευθέρωντο (ἡλευθεροῦντο), ἡγγελτο (ἡγγέλλετο), ἔσκαπτο (ἐσκάπτετο) et similibus omnibus, quorum magna est copia in Codicum scripturis. Rarissime plusquamperfectum in imperfectum abit, contra frequentissime. Dabo nunc pauca quaedam exempla, in Oratoribus emendandis alias plura daturus. In *Cyropaedia* VIII. iv. 23. καὶ ταῦτα μὲν δὴ οὕτω διεσκόπτετο, corrige διέσχωπτο. Apud THUCYDIDEM VII. 2. τὰ δὲ καὶ ἐξεργασμένα κατελείπετο scribitur male pro κατελέλειπτο. IV. 23. ἀφικομένων δὲ αὐτῶν διελύοντο εὐθὺς αἱ σπονδαί, inepte pro διελέλυντο. Contra IV. 47. ὥς δὲ ἐλήφθησαν ἐλέλυντό τε αἱ σπονδαί καὶ παρεδίδοντο οἱ ἄνδρες recte ἐλέλυντο, sed παρεδίδοντο pro παρεδίδοντο aegrum et vitiosum est. In LUCIANO quoque saepe idem observabis. Confunduntur 26, 5. κατεπέπαυτο et κατεπαύετο. 27, 1. ἀπονενέκρωτο et ἀπενεκροῦτο. 45, 3. ἡγγελτο et ἡγγέλλετο. Redeo ad *Alexandrum*, ubi § 33. εἰ τοιούτοις ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἡξίου, vereor ut viri docti haec verba intellexerint; vertunt: si tales inter homunciones versari voluit, quasi vero ea res aliquid habeat veniae et excusationis, si quis cum hominibus inficetis et stultis velit aetatem agere. ἐνδιατρίβειν τινί est aliquem ludificari, hominem hebetem et insulsum et stupidum ludos iocosque facere. Eodem sensu legitur 58, 26. κωλύει γὰρ οὐδὲν καμῆ σοι ἐνδιατρίβειν ἐπειδὴ χαίρεις ἐξαπατώμενος. Similiter PLUTARCHUS in *Pericle* c. 4. scribit παρέσχε τοῖς κωμικοῖς διατρίβην i. e. materiem iocandi et irridendi. In § 36. τὸ δ' ἐς τοῦναντίον τοῖς πλείοις προὔχῳρει, Graeci in ea re dicunt περιελθεῖν, περισῆναι et περιεχώρει corrigendum est. § 39. οἱ Καίσαρος οἰκονόμοι non sunt dispensatores Caesaris, sed procuratores. § 49. ἐκάτερος: plures quam duos fuisse quum sit satis veri simile ἕκαστος legendum erit.

In libello *περὶ ὀρχήσεως* 33, 8. οὐκ αἰσχῦναι lege οὐ καταισχῦναι. § 9. τὴν Ἴλιον καθεῖλε καὶ εἰς ἔδαφος κατέρρηψεν, emenda εἶλε καὶ εἰς ἔδαφος κατήρειψεν. Saepissime κατερείπω et καταρρίπτω (καταρίπτω) vidi inter se permutari, et κατέρριμμαι — κατερήριμμαι (namque sic ubique scribendum, ut ἐξαλήλιμμαι, non κατερήριμμαι) et κατηρείφθην — κατερρίφθην. § 27. μήτε τὴν λεοντὴν αἰδεσθεῖς μήτε τὸ βόπαλον, ὃ περίκειται absurda lectio transpositione sanari potest ἢν περίκειται μήτε τὸ βόπαλον. § 50. Ἐχινάδων ἀνάδοσιν melius ἀνάδυσιν. § 64. ὅπαρ μέγιστος ἔπαι-

νος, Graece dicendum ὅσπερ. § 66. ὑποκρινόμενοι τὰ λοιπὰ προσωπεῖα, scribe πρόσωπα. videtur πρόσωπον pro προσωπεῖον dici posse, at non contra.

In *Lexiphane* 34, 2. οὐκ εὐπόρως ἔχω, *Lexiphane* dignum est εὐφόρως, tum scribe ἀκμῆς ἢ et § 5. ἀπῆμεν et ἐξῆμεν. § 4. τὰ κόρα. scrib. τὼ κόρα, ut τὼ ἡμέρα, τὼ τέχνα, τὼ ἰδέα. § 10. ἔδωκεν ἀμηγέτη δίκην ἢ λὰξ πατήσας ὥχετο. Athenienses dicebant λακπατεῖν, ut ἔκπλεθρον, ἐκκαίδεκα. ἀμηγέτη scribendum est ἀμυγέτη, de quo adverbiorum genere paucis iuvat dicere: τίς et τις habent adverbium sibi respondens πῶς et πως, ut ἀγαθός εὖ: εἷς γέ τις habet adverbium ἀμωσγέπως quod prorsus idem significat atque ἐξ ἑνός γέ του τρόπου vel ἐνί γέ τῷ τρόπῳ. Ἄμός quod respondet τῷ εἷς ipsum sine vestigio intercidit, δμός emersit quod significat ὁ αὐτός, unde δμοῦ, δμόθεν, δμόσε nota sunt pro ἐν ταύτῳ, ἐκ ταύτου, εἰς ταυτόν. Ex ἀμός superest ἀμόθεν *Odyss.* A. 10. et ἅμα una, tum passim apud Iones οὐδαμοί pro οὐδένες, cuius adverbii utuntur Graeci omnes οὐδαμῶς, οὐδαμόθεν caet. Quemadmodum autem dicebant ἀμωσγέπως sic in usu erant ἀμουγέπου, ἀμυγέτη, ἀμοθενγέποθεν, ἀμοιγέποι, quas formas omnes enumerat Scholiasta *PLATONIS* ad *Sophistam* p. 259 D. quarum qui unam intelligit omnes intelligit, et facile sentiet quam parum diligenter de iis veteres grammatici exposuerint, doctosque deceperint. Quod in *MOERIDE* scribitur p. 50 ἀμυγέτη Ἀττικῶς, ἀμωσγέπως Ἑλληνικῶς et Ἀπήποτε Ἀττικῶς. ὁπώσποτε Ἑλληνικῶς et imposuit *RUENKERNIO* ad *TIMAEUM* p. 29 et *PIERSONO* sic emendandum: Ἀμυγέτη Ἀττικῶς, ὁπῆποτε Ἑλληνικῶς. et Ἀμωσγέπως Ἀττικῶς. ὁπώσποτε Ἑλληνικῶς. Vel hic ipse locus *MOERIDIS* ostendit has formas apud populum in desuetudinem abiisse: itaque si quando in Codicibus velustis apparerent ingens imminabat a scribis periculum, qui aut funditus tollebant aut ἄλλου, ἄλλοθεν, ἄλλως vel ὅμως substituebant pro ΑΜΟΤ, ΑΜΟΘΕΝ, ΑΜΩC, Ἀμοιγέποι sive ἀμοσεγέποι (nam quod in Scholio *PLATONIS* legitur ἀμοιγέποι καὶ ἀμοσέποι ita corrigendum censeo, ut ἀμοιγέποι deleatur et scribatur ἀμοσεγέποι, quam formam commendant et stabiliunt δμόσε et ἄλλοσέ ποι) plane intercidit, neque mihi lectum est usquam, neque in ullum locum incidi, unde pulsum esse videretur. Ἀμουγέπου eodem modo perierat,

quum BEKKERUS ex Orco revocavit apud LYSIAM XXIV. 20. ἕκαστος γὰρ ὑμῶν εἶθιςται προσφοιτᾶν ὃ μὲν πρὸς μυροπωλεῖον ὃ δὲ πρὸς κουρεῖον, ὃ δὲ πρὸς σκυτοτομεῖον, ὃ δ' ὅποι ἂν τύχῃ — ἅπαντες γὰρ εἶθισθε προσφοιτᾶν καὶ διατρίβειν ἄλλου γέ που. rem acu tetigit BEKKERUS ἀμουγέπου reponens. Ἀμοθενγέποθεν semel incolume ad nos pervenit in PLATONIS *Legibus* VII. p. 799 v. μηχανὴν δὴ δεῖ τὸν νομοθέτην ἐννοεῖν (scrib. ἐπινοεῖν) ἀμοθενγέποθεν, at perierat idem in *Gorgia* p. 492 v. τὰς μὲν ἐπιθυμίας Φῆς οὐ κολαστέον, ἐὼντα δὲ αὐτὰς ὡς μεγίστας πλήρωσιν αὐταῖς ἄλλοθεν γέ ποθεν ἐτοιμάζειν, recte viri docti ἀμοθενγέποθεν reduxerunt. Ἀμωγέπῃ et ἀμωσγέπως saepissime leguntur apud multos, hoc saepe in ἄλλως γέ πως corruptum est, cuius rei multa exempla SCHARFERUS attulit ad APOLLONIUM RHODIUM T. II. p. 237. et in Indice p. 652 v. et ad IACOBSII *Appendicem ad Porsoni adversaria* p. 311, ubi IACOBSIUS AELIANO pro ἄλλως γέ πως ἀνθρώπειον reddidit ἀμωσγέπως. Ne ipse ἀσύμβολος abeam duos locos tralatitio errore depravatos in integrum restituam; alter est DIONYSII HALIC. I. 67. κινδυνεύουσί τε πάντες ὅμως γέ πως τὸ αὐτὸ λέγειν, ubi ἀμωσγέπως verum est, alter PLUTARCHI *περὶ τοῦ ἀκούειν* p. 44 v. λόγος ὑπ' ἀνδρὸς ἄλλως γέ πως δοκοῦντος ἢ καλουμένου φιλοσόφου περαινόμενος, ecquis est, qui ἀμωσγέπως dubitabit recipere?

Ut ad *Lexiphanem* redeam 34, 20. πρὸ χιλίων ἐτῶν ἡμῶν διαλέγεται, ut intelligi possit praemittere voculam ὥς, ὥς πρὸ χιλίων ἐτῶν. cf. 37, 26. σὺ δέ μοι ὥς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀποκρίνη. 21. οὐδὲ τὸ σκύλλεσθαι. Rarissimum verbum redde HESYCHIO ubi Κέκυλτα: δῶρα legitur pro ἔσκυλται δορά. § 23. ὦν πάμπολυ λίαν νῦν ἀπολέλειψο, non possunt coniungi πάμπολυ λίαν, itaque λίαν abiice. § 24. ἂν μὴ παραβύσῃς αὐτό που κἂν τῷ λεγομένῳ μὴ δ' ἀναγκαῖον ἢ corrige ποι et μηδέν. § 25. οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς κατὰ γλῶτταν γράφοντας ποιήματα. Sprevit BEKKERUS egregiam MEINEKII emendationem, qui comparato versu CRATETIS: καὶ κατὰ γλωσσὴν ἐποίησε τὰ ποιήματα καὶ τὰ φιλητὰ || ἀτρεκέως ἥδει, correxit κατὰ γλωττα γράφοντας, ad EUPHORION. p. 47. Cum κατὰ γλωττος comparaverim κάθαλος et κάτωτος apud POSIDIPPUM ATHEN. XIV. p. 662 A. et DIPHRILUM ibid. IV. p. 132 v.

In *Eunuchio* 35, 3. ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις, emenda ἐφ' ᾧ τε.

In *Demonacte* 37, 11. οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι scrib. οὐδέν, et pro ἐξαγορεύσειν ἐξαγορεύσει. § 14. ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ διατρίψω ridicule pro ἐν τῇ Ποικίλῃ.

In *Amoribus* 38, 5. τὴν διήγησιν, BEKKERUS ζήτησιν, malim διάγνωσιν, deinde ἐκποδὼν ἀποθέμενος, alii ὑποθέμενος: neutrum ferri potest. *Remove*, *tollere* est ἐκποδὼν ποιεῖσθαι, qui exquisitius loquebantur pro ποιεῖσθαι dicebant τίθεσθαι et restituendum est θέμενος, tum pro κατ' ἀκριβὲς ἐπέξειμι σοι lege κατὰ τὰκριβὲς διέξειμι σοι. § 6. πιμπλαμένου τοῦ, recipe ex libris πιμπραμένου, quod HOMERO sublectum est. § 8. δύο ἢ καὶ τρεῖς, vera lectio et hic est δὴ ἢ τρεῖς. In PLUTARCHI *Cimone* cap. 10. αὐτῷ δὲ νεανίσκοι παρείποντο συνήθεις ἀμπεχόμενοι καλῶς, recte viri docti pro συνήθεις emendarunt δὴ ἢ τρεῖς ex THEOPOMPPO ATHENAEI XII. p. 533. B. περιήγετο μὲν αἰὲ νεανίσκους δὴ ἢ τρεῖς ἔχοντας κέρματα κτῆ. § 9. πλείοι lege πλείω. § 10. ἐπειδὴν πυκασθῶσιν ἀπεσέλλοντο turpi errore scriptoris pro ἐπειδὴ πυκασθεῖεν. Dum omnibus lenociniis orationem comit in ineptias, ut fit, delabatur, quale est τῶν Ἀθήνησι χωρίων κηδεμόνες, villici sunt, credo, quos, si fundos in ipsa urbe (χωρία Ἀθήνησι) colebant, satis otii habuisse putem; τὸ δωμάτιον nesciebat significare *cubiculum*, et bellum est quod addidit ἀνδρὸς οὐδ' ἀκαρῇ παρόντος. § 13. Παρίας λίθου leg. Παρίου. § 16. διηγούμαι lege διηγῶμαι. § 18. ἐξήκειμεν Cod. F. ἔκειμεν superscripto η, ἔκειμεν genuinum est et § 13 παρῆμεν: in his isti veteres imitabantur: in utrisque scribae grassabantur; paulo post ἐλελόγχει πρότερον scrib. πρότερος et pro ἐλελόγχει debuerat εἰλήχει scribere. § 19. κἂν βραχὺ τῆς ἰδίας πειθοῦς ἐπιστάξης multo usitatius et melius est ἐνστάξης, ut apud HERODOTUM suaviter dictum est IX. 3. ἀλλὰ οἱ δεινὸς τις ἐνέστακτο ἥμερος, et turpissimo vitio obrutum hoc verbum est apud ARISTOPHANEM in *Lysistrata* 551

ἦν περ Ἀφροδίτῃ — ἥμερον ἡμῶν καταπνεύσῃ

κἄτ' ἐντέξῃ τέτανον τερπνὸν τοῖς ἀνδράσι καὶ βοπαλισμούς. ubi palmaria est HIRSCHIGII emendatio ἐνστάξῃ, quam a BERKIO receptam oportuit: ἔτεξεν barbarum est, utrum ἀξ an ἐξ scriptum sit nota tachygraphica ambiguum facere solet ¹⁾, τ et ε ubi-

1) Hinc factum est ut tam saepe ἄξω et ἔξω, παράξω et παρίξω confundan-

que locorum permiscuntur, ut hoc ipso loco ἐπιτάξεις ex Cod. A affertur. § 20. παρηνόμῃσε quod ΒΕΚΚΕRUS retinet barbarum est pro παρενόμῃσε: idem vitium et alibi tollendum et e LYSIA III. 17. τοιαῦτα παρηνόμουν. § 23. ἐπὶ τὸ νέον ἐπτόηται, ΠΛΑΤΟ semper περὶ τι ἐπτοῖσθαι scribit et περὶ τὸ νέον verius videtur. § 26. ἀπανδρωθέντες sententia postulat ἀπανδρωθέντος. § 36. πειρᾶσαι scribe πειράσαι, Graeculi πειράζειν dicebant pro πειρᾶσθαι ut est in § 26. πεπειραμένοι pro πεπειραμένοις. § 38. ἵνα πῶς μείνωμεν ἄνθρωποι, scribe εἴτα πῶς. § 31. πολυτελεῖς δὲ τῶν αὐχένων ὄρμοι καθεῖνται, supple δ' ἐκ τῶν αὐχένων. § 42. ἐτερόχρωτας ὕπνου, diversi coloris somnos interpretantur esse: ridicule. ALICIPHON feret opem I. 3. ἐνδὲ τῶν ἐν τῇ Ποικίλῃ διατριβόντων ἀνυποδήτου καὶ ἐνερόχρωτος, unde ἐνερόχρωτας scripserim. § 47. ex EURIPIDE recipe veras lectiones ἀπέψῃ, εὐπῆνους ὕφας, et πέμψει γὰρ Ἄργος. § 50. παρήκατε melius παρείκατε. § 53. κατὰ τὸν κωμικὸν αὐτὸ ἐπάταξεν. aut ego vehementer fallor aut iocus, quem librarii pessumdederunt, ex ARISTOPHANE sumtus est et ex eo restitui potest. Ex *Equitibus* vs. 1130 legerim ἄρας ἐπάταξεν.

In *Imaginibus* 39, 11. τοιαύτας πολλὰς ἰδεῖν ἔνεσιν, corrige ξιν. § 12. scribe αὐτῷ τῷ μέτρῳ, Φασί, καὶ λώιον, δύνασαι γάρ, quae sunt ex HESIODO

αὐτῷ τῷ μέτρῳ καὶ λώιον, αἴκε δύνῃαι.

In § 16. ὅποσα συγγραφεῖς ἱστορήκασιν ἢ φιλόσοφοι παρηνέκασιν. In Codd. est tralaticius error παρηνέγκασιν, quod quoniam barbarum esset in Cod. A. παρηνέγκαντο rescriptum est. Vides, nihil aliud quaerunt isti quam vocabulum aliquod Graecum, conveniatne sententiae necne ne cogitant quidem: ἤνεκα et composita saepe in ἤνεγκα, ἐπήνεγκα, παρήνεγκα transire solent, ut in ISOCRATIS *Panathen.* § 207. ἐπηνεκῶτι et ἐπηνεγκῶτι confusa sunt et § 261. ἐπήνεκας et ἐπήνεσας, et multis aliis locis. Hinc

tur. Eadem de causa αχ et εχ et αγ et εγ in Codd. vix possunt distingui. Librarii qui non intelligunt quod scribant in his de more ludunt. In LUCIANO 4. § 3. pro ἐτάχθη in optimo A est ἐτέχθη. In ISOCRATIS *Archidamo* § 39. εἰς ποιήσωμεν τὰ κελεύόμενα βεβαίως ἥδη τὴν εἰρήνην ἄξομεν, male ΒΕΚΚΕR ἔξομεν abiecit, ut ἄξομεν ex *Urbinatē* reciperet, nam sententia loci postulat certam pacem habebimus, certa nobis pax erit. Contra in LYSIA XXVIII. 7. ψυχίαν πρὸς τούτους ἔξειν, verum est ἄξειν.

parata est certa medicina PLATONIS loco in libro X. *de Rep.* p. 612. B. οὐ τοὺς μισθοὺς οὐδὲ τὰς δόξας δικαιοσύνης ἐπὶ νύκτα κἀμιν, ὥσπερ Ἡσιόδον τε καὶ Ὀμηρον ὑμεῖς ἔφατε, quis enim dubitabit mecum ἐπὶ νύκτα κἀμιν restituere? Respondent enim haec iis, quae p. 367. D. dicuntur μισθοὺς δὲ καὶ δόξας πάρες ἄλλοις ἐπαινεῖν, et mox τῶν ἄλλων μισθοὺς τε καὶ δόξας ἐγκωμιαζόντων, ut res certissima sit. Nusquam autem quod sciam idem error tantum caliginis offudit atque in STORAEI *Florilegio* XCV. 15. Ἀρχύτας ἀναγνοῦς τὸν Ἐρατοσθένους Ἑρμῆν τοῦτον ἐπὶ νύκτα κἀμιν τὸν τῖχον.

χρεῖώ πάντ' ἐδίδαξε, τί δ' οὐ χρεῖώ κεν ἀνέυροι;
καὶ τοῦτο (scrib. τοῦτον).

Ὁρθοῦ. καὶ γὰρ μάλλον ἐκωδίνουσι μέριμναι.

quis non statim intelligit ἐπὶ νύκτα legendum et versus esse ex ERATOSTHENEIS Ἑρμῆ? In § 21. ἐκ κηροῦ ἦν πεποιημένα, melius sine praepositione, ut § 23. ὅσῳ μὴ ξύλου καὶ κηροῦ πεποιήται.

In libro sequenti ὑπὲρ τῶν εἰκόνων 40 § 8. μεταγράψαι σε τὰ τοιαῦτα ἐκέλευσεν ἢ αὐτὴ μὲν μαρτύρασθαι τὰς θεάς, natura rei et dicendi usus postulant μαρτυρεῖσθαι. § 11. ὅπως μὴδὲ εἰς ὑπερβάλλεται, corrige ὑπερβαλεῖται. § 12. libri ὅπως μετακοσμήσης — καὶ ἀφαιρήσης — μὴδὲ σφαλῆς (alii σφαλείς) docti homines μετακοσμήσεις et ἀφαιρήσεις emendarunt, eadem opera σφαλεῖ dare debuerant. Paulo post καὶ αὐτῷ ἐμοὶ τοιοῦτόν τι εἰπεῖν ἔδοξεν. εἰπεῖν alii eiiciunt, alii in εἶναι refigunt: hos DINDORFIUS sequitur, illos BEKKERUS. Legerim: καὶ αὐτῷ ἐμοὶ τοιοῦτόν τι ἐπὶ ἐκ expuncto ἔδοξεν. In § 24. libri τί σοι ἐκεῖνο δοκεῖ, recte FRITZSCHIUS ἐκεῖνος, vitium natum est ex more tachygraphorum, qui o superscribunt ad syllabam os significandam. In συναγωγῇ λέξεων χρησίμων (BEKK. *Anecd.* I.) p. 405, 5. legitur ἀνδρυτο. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογέιτονος. ἀντὶ τοῦ ἀνεξίλαστο: turpe est istiusmodi maculas non eluere: ἀνδρυτος legitur apud DEMOSTH. l. l. p. 786, 11. ἄσπειρος, ἀνδρυτος, ἀμικτος, οὐ χάριν, οὐ Φιλίαν γιγνώσκων. Ibid. p. 433, 11. EURIPIDIS senarius legitur:

τί γὰρ ἐς' ἐκεῖνο; ἀποπάτημ' ἀλώπεκος.

vel puer reponat ἐκεῖνος. Iterum p. 464, 8. αὐτοβοῶς ὁμοιοῖς ὦν τῷδε — σημαίνει αὐτὸς ἐαυτῷ μαρτυρεῖς κτέ. emenda αὐτὸς

βοῦς, quod iocose Comicus nescio quis effinxit ex proverbio αὐτὸ βοῦς.

In *Toxaride* 41, 12. οὐδὲ ἐπὶ τοὺς κόμους ἀπῆγεν ἔτι αὐτόν, paulo melius in aliis ἐπῆγεν sed genuinum est ἐπήγετο, non enim aliter quam ἐπάγεσθαι et περιάγεσθαι dicebant de eo, qui amicum aut amicam comitem viae et itineris secum ducit, non ἐπάγειν aut περιάγειν. vide 13, 12. Iovem ad coenam euntem ἐπαγόμενον τοὺς ἄλλους θεούς, et sic saepe apud omnes. In § 16. Κρήτα νεανίσκον Cod. A. νεανικόν et saepissime alibi -ίσκος et -ικός confunduntur, ut §, 54. σωφρονικός et σωφρονίσκος, 45, 20. κυνικός et κυνίσκος. Admoneo Ξενοφοντίς gratia, in cuius *Hellenicis* III. III. 4. perperam legitur οὗτος δ' ἦν καὶ τὸ εἶδος νεανίσκος καὶ τὴν ψυχὴν εὖρωτος, ubi certa emendatione rescribo νεανικός. Cinadon erat corpore robusto et vasto, ut de eo per vimprehendendo diligentissime Ephori caverint et νεανίσκος ad aetatem refertur (τὴν ἡλικίαν), non ad formam corporis (τὸ εἶδος). Idem vitium in Βεκκερί *Anecd.* I. p. 365, 8. ἀκμαῖος: νεανίσκος, σφριγῶν: dubitasne νεανικός reponere? In § 42. εἰ καὶ ἄλλους σοὶ δέκα δοίη τις καταριθμήσασθαι ἀνωμότους, corrige ἀνωμότῳ, iniurato tibi. § 54. ὥς πᾶν ἱπονοῦντο, usitatum est ἱπνόνουν. § 55. ὑποτελέσειν — χειρώσασθαι, corrige ὑποτελεῖν — χειρώσεσθαι. § 60. ὁ δὲ κάμων ἀπὸ τοῦ τραύματος et post pauca χωλός ἐστιν ἀπὸ τοῦ τραύματος: utrobique emenda ὑπὸ τοῦ τραύματος, ut in § 61. οὐδὲ ἐξάναι ἐδύνατο ὑπὸ τῆς δδύνης. Sedet viris doctis perinde esse utrum ἀπό an ὑπό in talibus scribatur, namque ὑπό in multis libris est, in optimo A. in priore loco ἀπὸ τοῦ τραύματος legitur, in altero ὑπὸ τοῦ τραύματος. Nostri est ubique arbitrii ex Graecitatis ratione et usu singulos locos constituere, quum ea sit describentium levitas, sed de ea re mox plura. Quis denique miretur διεξέπεσε solere irrepere pro διεξέπαισε, ubi viderit § 61. pro ἐφθῇ διεκπάσας in optimis et antiquissimis esse διεκπέσας, unde sciolus in Cod. A. διεκπετάσας effecit sententiae securus.

Quicumque scripsit *Lucium sive Asinum* aliquanto serius quam *Lucianus* vixit et Graecitate utitur aliquanto deteriore, multa negligenter et plebeiis erroribus scriptitans, ex quo genere unum specimen nunc attulisse erit satis ex § 4. ἤρετό με τίς μὲν ἔσται ἡ νῦν μοι ὁδὸς καὶ εἰ πάσαις (δρόμαις *Reitius*)

ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ προσμενῶ. Respondetur: ἄπειμι μὲν ἐς Λάρισαν, ἔοικα δὲ ἐνταῦθα διατρίψειν τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν, quae scatent vitiis, satis credo manifestis. Permulta igitur insunt vitiosa, sed ipsius scriptoris inscitia, a quibus abstinendum ut § 3. ἐκέλευε συνανακλίνεσθαι pro συγκατακλίνεσθαι, et § 6. ὅπως ἔλθῃ καὶ καθευδήσῃ, extrema barbaries est ἐκαθευδήσα, sed sic isti solebant. Insunt tamen compluscula scribarum peccata, quorum pauca attingam, in § 16. ἔγνω σιγῇ προῖέναι καὶ κερδαίνειν τὸ μὴ παῖεσθαι. genuinum esse arbitror κερδαίνειν τὸ παῖεσθαι, compendīfacere plagas, sic enim κερδαίνειν nonnumquam Graeci, saepe Graeculi usurpare solent, de quo usu admonens GZELIUS ad DIONEM CHRYSOST. p. 593 A. scribentem αἰσχροῦ κερδανεῖ θεάματα, affert PHILEMONIS senarium:

πᾶς γὰρ πένης ὧν μεγάλα κερδαίνει κακὰ.

et ex HIMERIO κερδαίνειν τὰ δεινὰ. Idem mihi indicavit locum DIOGENIS LAERTII VII. 14. κερδαίνοντα τὸ γοῦν ἔτερον μέρος τῆς ἐνοχλήσεως. Similiter saepe alios Graeculos vidi scribere. CHALCITON p. 36. κερδανεῖς γὰρ ὠδῖνας ματαίας καὶ κυοφορίαν ἀχρηστον et p. 101. κερδήσας τὴν πρᾶσιν, τὸ λησῆριον, τὰ δεσμά. eodem igitur modo κερδαίνειν τὸ παῖεσθαι scriptum fuisse arbitror. § 18. παίοντες οὐ πρότερον ἀφῆκαν πρὶν ἢ, corrige ἀνήκαν. § 30. ἔργον ἦν. τῷ ὀνηλάτῃ ἀποκτενεῖν με, imo ἀποκτείνειν. § 34. τὴν κόρην τὴν ὑπὸ τοῖς λησαῖς γενομένην, scribendum ἐπὶ, ut supra ostendimus. § 58. ὀλίγον ἐδέξαν ἀποκτεῖναι, PELLETUS et COURIERIUS ὀλίγου correxerunt. »Male'' iudice IACOBITZIO, sed parum idoneo. BEKKERUS servat ὀλίγον sed ὀλίγου in ima pagina subiicit cum dubitationis significatione, ut in re incerta et ambigua. Satis tamen certum est ἀποδεῖν semper cum accusativis, δεῖν non aliter quam cum genitivis coniungi, πολλοῦ, πλείου, μικροῦ, ὀλίγου, ἐλαχίστου, τοσούτου, neque unquam in frequentissimo omnium usu, πολὺ, πλείον, μικρόν caet. vel uno in loco comparere. Fere dicitur ὀλίγου δεῖν vel brevius ὀλίγου, numquam ὀλίγον. Quae si quis certa esse olim novit aut inter legendum quam certa sint experiri voluerit ὀλίγον abiiciet et ὀλίγου unice verum esse fatebitur. Librarii subinde peccarunt in τοσούτῳ et παρὰ μικρόν ἐδέξα, aliis, sed castigati sunt ex libris melioribus, imprimis ex Urbinatē IsoCRATIS eximio libro. Laboranti LYSIAE obiter opitulandum

qui XXIV. 1. οὐ πολλοῦ δέω χάριν ἔχειν τῷ κατηγορῶν dixisse putatur, at nemo dixit umquam οὐ πολλοῦ δέω. In Codice unico est πολλοῦ δέω. Graeculus qui LYSIAM interpolavit οὐ de suo addidit; quanto rectius δόλου δέω restituisset. Qua forma dicendi constanter omnes in ea re utuntur Athenienses, ab ea LYSIAM semel descivisse quis credet? In § 49. ὑπέσχετο τῇ πατρὶδι θεῶν παρέξειν: in vulgus notum est librariorum verbis, quibus suapte natura infinitivi futurum subiiciendum est, aoristos solere subiicere sua fraude et interpolatione relictos, in qua re saepe immanis barbarismus homunciones arguit, ut in hoc loco: praestantissimi testes παρέξαι afferunt, unus παράξαι, quod omnes respuunt, at nihilo melius est in LYSIA II. 21. ἐλπίζων δουλώσασθαι, XII. 19. ᾤοντο κτήσασθαι. XIII. 6. νομίζοντες κατασχέσασθαι, § 15 et 47. οὐκ ἔφασαν ἐπιτρέψαι. § 53. ᾧου διαπράξασθαι, et similia passim. Qui libris aliquid tribuunt cogitent velim LUCIANI libros aliquanto meliores exstare, quam est ille unus deterrimus LYSIAE. § 51. οὐδὲν τρίτου παρακαλέσαντος, recte DINDORF. οὐδὲν τι τοῦ. BEKKERUS male sanum τρίτου servavit; paulo post ambo retinent δέος μὴ δώσω δίκην pro δῶ et εἶπετο τὸ φεύγον pro εἶπετο φεύγοντι. § 56. οὐ φθείρῃ ἀπ' ἐμοῦ; ἔφη, nihil significat οὐ φθείρῃ; si quem facessere iuberent aut φθείρου dicebant aut οὐ φθερεῖ, ut apud ARISTOPHANEM οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ; Nub. 798. Eqq. 892. sic οὐκ ἄπει; οὐκ ἐρεῖς; οὐ σιωπήσει; alia sexcenta imperiose aut ab iralis dicta aut ad servulos occurrunt, ad quorum rationem οὐ φθερεῖ emendandum esse DINDORFIUS quoque vidit, at BEKKERUS aut non animadvertit vitium aut ferri posse iniuria putavit.

In Iove consutato 43, 6. καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνῃ, recte BEKKER ἀποκρινῇ, melius ἀποκρινεῖ dedisset. In uno libro ὅρα δὲ καὶ ὅπως, in quo falsarium tenemus. § 8. Φασὶ δουλεύειν ὑμᾶς ὥσπερ παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ τὸν Ἀπόλλωνα, in aliis τὸν Ἀπόλλω, ut saepe alibi videbis Ποσειδῶνα et Ποσειδῶ de loco certantes: vide 8, 2, 2. 32, 13, 43. 43, 8. ubi libri variant in ἀπόλλω et ἀπόλλωνα et 8, 19, 1. in ποσειδῶ et ποσειδῶνα. Mihi satis certum est Ἀπόλλωνα et Ποσειδῶνα aut retinenda ubique esse aut revocanda, Ἀπόλλω et Ποσειδῶ nata esse e compendio negligenter lecto. Nempe Ἀπόλλωνος, Ἀπόλλωνι et Ἀπόλλωνα scribuntur una forma ἀπόλλω suprascripto ω, et secundo

λ. caudam trahente, ut in vocabulo decurtato moris est: ipsa sententia aut articulus indicium facit quomodo sit quaeque forma explenda: non facile peccatur in caeteris, in accusativo solemnis error est. Habeo ob oculos scripturas codicis *Florentini*, quo IAMBlichi *vita Pythagorae* continetur, qui liber, ut supra diximus, communis est origo et fons apographorum omnium, unde id opus et editum et correctum est. Horret totus liber compendiis et vocabulis truncatis, in quibus bene Graece scientibus nihil est impedimenti, at videntur haud ita multi esse aut fuisse, qui bene Graece sciant. De caeteris compendiis optimi libri et verissimis lectionibus et lacunarum supplementis compluscula supra apposui, caetera alias daturus: nunc unum tantum expromam, quia praeclarum est et praeclari auctoris, ARISTOXENI, § 234. ubi primum pro εἰ τις περισήσειεν αὐτοὺς εἰς φορὰν (alii συμφοράν) ἀξιοχρεῶν in archetypo est εἰς φόβον ἀξιοχρεῶν. Syllaba φο habet superscriptam litterulam β perexiguam ea forma, quae u refert cum accentu gravi ον significante: hinc natus error est. Deinde pro συνταχθῆναι ἐπὶ τοὺς περὶ Φιντίας ἐναντίον τέ τινα τῶν κατηγόρων αὐτοῦ εἰπεῖν, Codex ARISTOXENI manum servavit hanc: συνταχθῆναι ἐπὶ τοὺς περὶ Φιντίας δρᾶμα τοιόνδε. μεταπεμφάμενος δὲ Διονύσιος ἔφη τὸν Φιντίαν ¹⁾ ἐναντίον τέ τινα τῶν κατηγόρων, quibus verbis historia nobilissima DAMONIS et PHINTIAE eam formam induit, ut eam veram esse intelligamus, eaque ipse ARISTOXENUS § 233. διακηκόεναι Φησὶ Διονυσίου τοῦ Σικελίας τυράννου ὅτε ἐκπεσὼν τῆς μοναρχίας γράμματα ἐν Κορίνθῳ ἐδίδασκεν, quo meliorem testem nemo requireret. In hoc igitur Codice, ut in aliis paulo antiquioribus, compendium, quod dixi, aliquoties apparet, modo recte lectum Ἀπόλλωνα, modo negligenter Ἀπόλλω. Perperam § 7. descriptores dederunt τῇ Παρβενίδι τότε μιγῆναι τὸν Ἀπόλλω et § 52, 53, 135, 140, recte § 152. μαντεύεσθαι τὸν Ἀπόλλωνα, ubique in Codice eadem est scriptura, quae item apparet § 136. τοῦ ἐν Ὑπερβορείοις ἀπόλλ, in qua peccari non poterat. Attici constanter dicebant νῆ τὸν Ἀπόλλω, νῆ τὸν Ποσειδῶ, extra iusiurandum fere Ἀπόλλωνα et Ποσειδῶνα, quas formas LUCIANO ubique reddendas esse censeo.

1) Haec est proba et genuina forma Graeci nominis, quod alii aliter depravant. In LXXA XXI. 10. in Φαντίαν abiit, cui Φιντίαν reddendum.

In *Iove Tragoedo* 44, 8. ὀλίγον ὅσον τοῦ χρυσοῦ ἀποσίλβοντες ὡς ἐπικεχρῶσθαι καὶ ἐπηλυγᾶσθαι μόνον, aliud agens PIERSONUS ad MOERIDEM p. 163. commendavit ἐπηλυγᾶσθαι pro ἐπιλυγάζεσθαι et pro splendore offudit caliginem. Lege ἐπαυγάζεσθαι. Codex M pro ἐπικεχρῶσθαι affert memorabilem lectionem ἐπικεχράνθαι. Χραίνεσθαι et ἐπιχραίνεσθαι pro colorari dicebantur olim, Graeculi quia hunc usum ignorabant solita temeritate aliud quid de suo substituebant. Insignis est emendatio BERGKII in ARISTOPHANIS *Ecclesiaz.* 64.

ἐχλαινόμεν ἑξῶσα πρὸς τὸν ἥλιον.

acute eruit veram lectionem e BEKKERI *Anecd.* I. 72, 28. χραίνεσθαι πρὸς ἥλιον: τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπικαλεῖν πρὸς ἥλιον, et poetae reddidit ἐχραινόμεν. Similiter verbo ἐπιχραίνειν utebantur. LUCIANUS 47, 6. τὸ σῶμα πρὸς τὸν ἥλιον ἐς τὸ Αἰθιοπικὸν ἐπιχράναντες, quamobrem ἐπικεχράνθαι potior scriptura videtur. In § 13. κατασίγησον αὐτοῦς turpe vitium est pro κατασίγασον. § 17. περιμένειν εἴ τι καὶ ἐρεῖ, lege περιμένειν τί καὶ ἐρεῖ. § 21. μόνοι γὰρ ἐσμεν, et hic emenda αὐτοὶ γὰρ ἐσμεν, vide supra p. 111. § 25. ἐπεὶ τοί γε εἰ ἐμοὶ ἐπ' ἐξουσίας τὸ πρᾶγμα ἦν εἶσα αὖν, οἷι, τοὺς ἱεροσύλους πρῶην ἀπελθεῖν, ut Graeca oratio sit et LUCIANO digna, haec ita sunt constituenda: ἐπεὶ εἴ γ' ἐπ' ἐμοὶ τὸ πρᾶγμ' ἦν ἐᾶσαι μ' αὖν οἷι κτέ. § 33. τί οὖν ἔτι χρὴ ποιεῖν λοιπόν, expunge χρή. § 34. ἀλλ' ὅπερ ἡμῖν δυνατότατον (δυνατόν A et BEKKER.) corr. δυνατόν μόνον, quod solum possumus. § 46. πέπλευκας ἤδη ποτέ; καὶ πολλά. sic AD. caeteri πολλάκις, quod verum et genuinum est. In Codd. ea vix discernuntur, namque πολλὰ suprascripto ἀ ponitur pro πολλάκις, quamobrem saepe ὀλίγῃ et ὀλιγάκις, πλεῖσα et πλειστάκις videbis inter se permutari, ut in *Demonacte* 37, 51. ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολλάκις δ' ἀκούων, inepte in multis legitur pro πολλά. § 52. ἡμεῖς δὲ τί ποιοῦμεν, corr. ποιῶμεν.

In *Somnio seu Gallo* 45, 2. ἀνθρωπικῶς ἐλάλησεν, revoca ἀνθρωπίνως. § 4. παῦ', ὦγαθέ, λοιδορούμενός μοι. optima lectio debetur soli A. caeteri omnes παύου exhibent. Animadverti hanc esse constantem antiquorum consuetudinem, ut παῦε dicant et παῦσαι, numquam autem forma παύου utantur, quam interdum Graeculi ex suo usu invexerunt, ut h. l. factum esse vides. In 67, 12, 2. παύου, ὦ τάλαινα, δακρύουσα vulgata lectio erat.

Cod. A. παῦσαι obtulit, melius etiam F. παῦ', ὧ τάλαινα. In 43, 35. edebatur παύου, ὧ Ἑρμαγόρα βέλτις, λαμβίζων, optime AC παῦς servarunt. Ex iisdem locis sarcendum est quod 39, 2. legitur παύου, ὧ Λυκῖνε, τεράσιόν τι κάλλος ἀναπλάττων, nil iuvant Codices, at vel invitis παῦς LUCIANO restituum. Semel mihi παύου apud antiquiores lectum est, apud ERHIPPIUM ATHEN. VIII. p. 547 B.

ψυχρὸν τοῦτ'. || παύου Φυσῶν, Μακεδὼν ἄρχων.

cui reddiderim παῦ' οὖν Φυσῶν: error e scriptura ΠΑΤΟΤ' natus videtur. Nusquam alibi apud Veteres legi παύου, quo soli Graeculi sequiores abutuntur. In fine alii βεβρώκεις, alii ἐδηδόκεις, hoc veteribus praeplacet et revocandum, illud solum Graeculi servarunt. § 14. ὑπὸ μάλην ἔχων, revoca ὑπὸ μάλης, quod solum Graecum est, cf. § 29. sic saepe ὑπὸ κόλπον irrepsit pro ὑπὸ κόλπου. Peius etiam in POLYAEANO erratum V. 19. τοῖς ἐγχειριδίοις, ἃ [κεκρυμμένα] ἐκόμεζον ὑπὸ μάλης, ubi emblemata expunge. § 18. τὸν μηρὸν ἐπιδείξαι, necessarium est ἐπιδείξαις. § 21. ἦν τε εἰσφέρειν δέη—ἦν τε ἐπεξιέναι, trita sunt in bello ἐξιέναι et ἐξοδος, ἦν τις ἐξοδος γένηται. Apud HERODOTUM VI. 86. vitiose editur ἐν τῇσι ἐξοδίσι pro τῇσι ἐξόδοις: composito ἐπεξιέναι non est in tali re locus. § 24. πάντη corr. πάνν τι. § 25. Συρακούσιων: sic Constantinopoli loquebantur et veteres libros corrumpebant. Ubique Συρακόσιος restituendum. § 31. ἐπὶ Φροντίδων corr. ὑπὸ Φροντίδων.

In Icaromenippo 46, 3. που καταπεσῶν, scribe ποι. § 6. τὸν οὐρανὸν δῆθεν αὐτὸν ἐπιμετροῦντες. Non est rei conveniens compositum ἐπιμετρεῖν, admetiri; ἀναμετροῦντες convenit aut διαμετροῦντες, aut simplex μετροῦντες. § 8. ὁπόση τῶν λόγων transpone τῶν λόγων ὁπόση. § 21. πόσα ἐγὼ συνεπίσταμαι αὐτοῖς ἃ πράττουσι, dele ἃ, nam πράττουσι participium est. § 24. τὸ Ὀλύμπιον corr. Ὀλυμπίειον, ut recte § 16 Ἀσκληπείου repositum est pro Ἀσκληπιῶ, paulo post emenda πανηγύρεις ἄγουσι pro ἀνάγουσι. § 34. ταῦτά μοι δοκεῖ corrige τάδε μοι δοκεῖ.

In bis accusato 47, 8. pro καταπτοῖο scribe κατάπτοιο, et in ARISTOPHANIS *Lysistrata* 774. ἀνάπτωνται pro ἀναπτῶνται, et in HERODOTO IV. 132. ἀνάπτῃσθε pro ἀναπτῃσθε, et in XENOPHONTIS *Memorab.* III. xi. 5. ἐὰν μυῖα πρόσπηται pro προσπῃται. Recte κατάπτωμαι legitur in Icaromenippo 46, 13. § 9.

τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον τοῦτο ἀπολαβόμενος, infelicitèr admodum BEKKER. ἀποταμόμενος, quod et Ionicum est et plane ab hoc argumento alienum. Corrige καταλαβόμενος: ἀπὸ et κατὰ simillima nota pinguntur et καταλαμβάνομαι τόπον pro καταλαμβάνω vitium est omnibus sequioribus commune et frequens. § 10. τράγον ἑνορχιν scrib. ἐνόρχην. ARIST. AV. 569. σέρφον ἐνόρχην σφαγιάζειν, ubi olim ἑνορχιν legebatur. § 12. ἀκούετε λεῶς scrib. λεῶ, et κατατησόμεθα pro κατατησώμεθα. § 20. ἤκουον, recte Cod. M. ἀκούω id est *sando audiri volo usu*. § 24. πατάξω τῷ ξύλῳ, rectissime Cod. A. πατάξας τῷ ξύλῳ —, nam DIOGENES sententiam non absolvit sed necopinato fugientem persequitur. § 26. προήρημαι καὶ βεβούλημαι τὴν κατηγορίαν εἶσαι ποιήσασθαι, supple οὕτω τὴν κατηγορίαν comparato DEMOSTHENE p. 226, 12. § 27. ἐμνησεύοντο revoca ἐμνήσεον. cf. § 29. μνησεύοντων. § 33. διπλασίονα ἀποισόμενοι τὸν μισθόν, in A est διπλασίονα ποιησόμενοι, quod natum esse apparet ex διπλάσιον ἀποισόμενοι: debuerat scribere οἷσοντες, nam μισθὸν φέρειν bene Graecum est, non ἀποφέρεισθαι. Deinde προσωπεῖον ἐπέθηκε, male pro περιέθηκε: paulo post pro τελευταῖον reponere τελευτῶν. § 34. οὐ πάντη, et hic scribe οὐ πᾶν τι.

Qui sequitur liber περὶ παρασίτου, de eo olim quam potui diligentissime egi, nunc unum tantum vitium arguam, quod adhuc nescio quomodo effugit in § 4. αἱ πονηραὶ χύτραι διακρουόμεναι μὴ σαθρὸν ὑποφθέγγωνται, nempe ὑποφθέγγονται scribendum est, ne hic ipse locus sonet vitium. Ut apud EURIPIDEM scriptum est in *Phoenissis* vs. 92.

ἐπίσχεις ὥς ἂν προὔξερευνήσω τίβον

μὴ τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται.

sic videbis et apud caeteros omnes et apud LUCIANUM μὴ illo sensu indicativum habere, ut 10, 16, 2. ὅρα μὴ τὸ ἐναντίον ἐσί, 52, 29. ὅρα μὴ τοῦτό φησι Τυχιάδης. 33, 83. οἱ δὲ ὑπώπτευσον μὴ ἔρα ἐκ τῆς ἄγαν μιμήσεως εἰς τὴν τοῦ πάθους ἀλήθειαν ὑπηνέχθη, et alibi saepius. Ubicumque autem *metuendi* et *cavendi* notio subest coniunctivus est necessarius, itaque imperite FRITZSCHIUS 52, 20. corrigebat ὅρα μὴ σοι μεταμελήσει pro μεταμελήσῃ.

In *Anacharside* 49, 1. ἐγχείλεις scrib. ἐγχείλεις, cf. § 28 et 9, 11, 2. § 16. προτέρων male pro πρότερον. § 25. τοὺς καὶ γυμ-

νοὺς ἂν φόβον ἐμποιήσαντας: quem tam saepe docti homines nimium patienter tulerunt soloecismum, ex hoc loco certatim sustulerunt reposito ἐμποιήσαντας. Magistelli Constantinopolitani decepti Codicum vitiis imbiberunt opinionem voculam ἄν cum futuris recte coniungi, quamquam non nesciebant eam rem cum Grammaticorum veterum doctrina pugnare: ὁ μὲν τῶν γραμματικῶν κανὼν οὐκ ἐπιτρέπει, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις δὲ οὐκ ὀλίγα παραδείγματα εὕρεται, scribit magistellus in ΒΕΚΚΕΡΙ Αποδόλις περὶ συντάξεως imperite nonnulla scriptitans p. 127. Si quem lubet videre ad quantas ineptias isti magistelli delabi potuerint, quantum incitiae et socordiae in illis tum fuerit, qui alios Graecam linguam veterem docerent, inspiciat mihi istum περὶ συντάξεως libellum. Vel satis erit inspexisse vv. αἰτιῶμαι, ἀποδίδωμι, αἰτῶ, ἀφικνούμαι, ἁμαρτεῖν, ἀποκείρομαι et ἀφικόμην et pudebit, opinor, in posterum tali teste uti. ἀφικνούμαι, inquit, regit γενίτιον; nova et inaudita res est et absurda iis quidem, quibus quod fieri non potest nunquam esse factum videtur; at exemplo istam doctrinam confirmat. Nempe apud DIONEM CASSIUM libro XXXIX. [cap. 24] scriptum est, inquit, διαλιπὼν δὲ καὶ ἐς ἀναλογισμὸν τῆς τε ἑαυτοῦ ἀρετῆς καὶ τῆς τῶν ἐναντίων κακίας ἀφικνούμενος, quae satis est adscripsisse, et ex uno disce omnia. Et istae quisquiliae aetatem tulerunt nullum alium usum habentes quam ut ostendant quam stulti Grammatici illorum temporum fuerint et quam depravati iam tum Codices Veterum circumferrentur. quibus mendis illi ioculariter decipiebantur. Quidquid scriptum est, quaecumque est, habet fidem et nihil contra est in usu et ratione Graecitatis apud istos tam firmum et certum, quin convellatur si qua ex quo Codice scriptura assertur legi contraria. Αἰτιῶμαι, teste et auctore ARISTARCHO Constantinopolitano, regit dativum, namque in *Epistola* PHILIPPI legitur αἰτιώμεθα ἀλλήλοις [DEM. p. 163, 14. ubi recte ἀλλήλους], et sic toto libro videbis eum ex manifesta corruptela insanam doctrinam haurire. De particula ἄν quid sentiat (et quid aequales senserint ex illo cognoscitur) iam praeinisiimus. »*Multa sunt exempla apud veteres*, inquit, *ubi particula ἄν adversus Grammaticum canonem cum futuris coniungitur*» deinde exempla adnumerat: Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην· οὐκοῦν πρὸς πολλοῖς οἷς βλάψειν ἂν ὑμᾶς ὁ νόμος Φαί-

νεται. Locus is legitur p. 467: habemus superstitem meliorem codicem A, in quo est: οἷς βλάψειν ὑμᾶς ὁ νόμος φαίνεται, in caeteris est οἷς ἂν ὁ νόμος βλάψειν ὑμᾶς φαίνεται; deinde ex ISOCRATE ἐν τῷ περὶ Ἀντιδόσεως ἡγούμενος ἐκ τοῦ παραινεῖν τὴν τε διάνοιαν τὴν ἐκείνου μάλιστα ἂν ὠφελήσῃ καὶ τὸν τρόπον τὸν ἐμαυτοῦ δηλώσειν. In ISOCRATE recte legitur μάλισ' ὠφελήσῃν. § 69. p. 342. Participii futuri cum ἂν coniuncti exemplum affert p. 128 ex ISOCRATE hoc: μετὰ μέλλοντος Ἴσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντιδόσεως οὐχ ὥς οὐχ ἡδέως ἂν τινῶν μου καταψευσομένων, in ISOCRATE § 100 sincera et proba lectio est καταψευσαμένων. In eo scriptore, quo non habemus ullum emendatorem, (ut pauci sunt Codices praestantia et fide cum ISOCRATIS *Urbinate* comparandi) operae pretium est videre, ubi vera et antiqua scriptura perduravit, ubi obscurata fuerit sed in integrum restituta, denique ubi perierit et in lucem vitamque revocanda sit. Emergit in *Philippo* § 92. φαίνονται κρατήσαντες ἂν. § 109. τὸν ἀξίως ἂν δυνηθέντα διαλεχθῆναι. § 110. τὸν λόγον ἡσθόμην διπλάσιον ἂν γενόμενον. § 135. ἴδοις δ' ἂν καὶ τῶν ἰδιωτῶν τοὺς ἐπεικεσάτους [ὑπὲρ] ἄλλου μὲν οὐδενὸς ἂν τὸ ζῆν ἀντικαταλλαξαμένους (dele ὑπὲρ), in *Panathenaeo* § 135. τοῖς μὲν ἡδέως ἂν ἀκούσασιν. § 157. κρατήσασαι ῥαδίως ἂν αὐτοῦ. Intercidit sed postliminio rediit in *Areopagitico* § 12. πολιτείαν τὴν ὀρθῶς ἂν τοῖς πράγμασι χρησομένην, *Urbinas* χρησαμένην: in *Panathenaeo* § 184. ἀποκτεῖναι δ' ἂν τολμήσαντας, idem liber male τολμήσοντας exhibet. In *Antidosi* § 7. εὕρισκον οὐδαμῶς ἂν ἄλλως τοῦτο διαπραξάμενος, idem διαπραξόμενος. Nihil auxilii est in libris in *Archidamo* § 62. ἐπίσταμαι γὰρ πρῶτον μὲν Ἀθηναίους — ὅτι οὖν ἂν ποιήσοντας (pro ποιήσαντας), ἔπειτα τῶν ἄλλων πόλεων ἔστιν ἃς ὁμοίως ἂν — βουλευσομένας (βουλευσαμένας), ἔτι δὲ Διονύσιον καὶ τοὺς ἄλλους δυνάσας προθύμως ἂν ἡμῖν ἐπικυρήσοντας (ἐπικουρήσαντας), et de *Pace* § 81. τὰ μὲν πικρότατα καὶ μάλισ' ἂν ὑμᾶς λυπήσοντα παραλείψω, quo loco, si quo alio, sentiri potest quam absonum sit in ea re futurum, et quo iure in *LUCIANO* correxerunt ἂν ἐμποιήσαντας eodem olim ἂν λυπήσαντα ISOCRATI redditum oportuit. In § 34. ἄδηλον ὅποτε τις ἐπιστὰς κοιμώμενον κατασπᾶσας ἀπὸ τῆς ἀμάξης φονεύσειεν, ridiculum est φονεύσειεν. Quid scriptum olim fuerit et quemadmodum sit Graece huius-

modi quid formandum Τηυσιονιδες aperiet I. 2. ἄδηλον ὃν ὁπότε τις ἐπελθὼν καὶ ἀτειχίσων ἅμα ὄντων ἄλλος ἀΦαιρήσεται, scribe illic ἀφέλοιτο et ridebis: itaque et LUCIANO Φονεύσει reddamus censeo.

In *Rhetorum Praeceptore* 51, 6. οἱ ἔπαινοι περὶ πᾶσαν αὐτὴν Ἔρωσι μικροῖς τοικότες πολλοὶ ἀπανταχόθεν περιπλεκέσθωσαν ἐκπετόμενοι, nemo haec intelligere potest, multo minus quod est in Codd. ABV. περιπλεκέσθωσαν προσπλεκόμενοι, resecto participio legerim περιπετέσθων (περιπετέσθωσαν). in § 20. οὐκ ἔχουσιν ὅπως ἀπισήσουσιν scribe ἀπισήσωσιν.

In *Philopseude* 52, 1. τὸ ψεῦδος περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται, sine sensu. BEKKER. πρὸ πολλοῦ quo nil proficimus, intelligerem περὶ πλείονος τῆς ἀληθείας. § 9. γραῶν μῦθοι, melius ὕθλοι. § 24. ἀντιλεγέτωσαν οὖν ἔτι, lege νῦν ἔτι. § 27. θάτερον τοῖν σανδαλοῖν οὐ κατακαύσαιμι, corrige σανδαλοῖν — συγκατακαύσαιμι.

In *Baccho* 54, 1. αὐτίκα μάλα συμπατηθησομένου εἰ ἀντιτάξαιτο, requiro ἀντιτάξοιτο. Frequens hoc est in libris vitium, ut in XENOPHONTIS *Hellen.* III. iv. 15. γινώσκων ὅτι εἰ μὴ ἰππικὸν ἱκανὸν κτήσαιτε οὐ δυνήσοιτο κρατεῦσθαι, quod non minus vitiose dictum est quam εἰ μὴ ἰππικὸν ἐκτησάμεν (pro κτήσομαι) οὐ δυνήσομαι κρατεῦσθαι, itaque κτήσοιτο corrigendum. Recte DINDORF. ibid. VI. iv. 6. ἐλογίζοντο ὡς εἰ μὴ μάχοιντο ἀποστήσοιντο αἰ πόλεις, emendavit μαχοῖντο, et sic in ARISTOPHANIS *Avibus* 759 legendum est αἶρε πλήκτρον εἰ μαχεῖ pro μάχει. Tam proclivis hic error est, ut in ISOCRATIS *Trapeziticō* § 9. νομίζων εἰ εἰσπλευσαίμεν ἀποθανεῖσθαι scripserint pro εἰσπλευσοίμεν, nihil curantes immanem barbarismum, quem tandem *Urbinas* expulit. Ibid. § 24. ἔλεγεν ὡς ὀλίγου χρόνου πειράσαιτο τὰ χρήματ' ἀποδοῦναι, et sententiam loci et Graecitatis usum violat πειράσαιτο pro πειραθεῖν, optime DORRER πειράσοιτο. In ANTIPHONTIS oratione de caede *Herodis* § 50. ἠπίσαστο ὅτι τότε παύσαιτο σρεβλούμενος ὁπότε εἴποι τὰ τούτοις δοκοῦντα, constituenda sic est sententia, ut scribatur παύσοιτο — ὁπότεν εἶπῃ. Barbarismus est in STRABONE XV. p. 718 ἀποθανὼν δὲ ἀπαλλάξαιτο τῆς τετραχωμένης ἀπὸ γήρως σαρκός, nam barbarum est ἀπηλλάξάμεν pro ἀπηλλάγην. Emenda ἀπαλλάξοιτο ei ὑπὸ γήρως.

In *Muscae Encomio* 57, 3. ἡ κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχεται, corrigendum est λεπτοτάτῳ. Quam saepe in comparativis et superlativis adverbia et adiectiva male confundantur supra ostendimus, quibus duo alia exempla ex IAMBLICHI *vita Pythagorae* adiiciam in § 16. τὸν τε πρόσλοιπον εὐφημότατον πλοῦν διεξήνυσαν, imo vero εὐφημότατα et § 19. θεῶν θρησκείαν ἐντελεσάτην ἐκμαθὼν, corrige ἐντελέστατα. Paulo post τὸ οὐροπύγιον oscitanter a IACOBITZIO invectum BEKKERUS festinans retinuit pro τοῦροπύγιον. Caetera LUCIANI scripta quum satis diligenter in superioribus excusserim, nunc ad aliud quoddam genus observationum palaeographicarum transibo et primum de praepositionum quarundam siglis et compendiis disseram, quibus inter se temere confusis et permixtis magna vitiorum et mendorum caterva scriptores veteres invasit et etiamnunc obsidet, quae omnia non magno labore unusquisque tollet et sanabit, qui nixus observationibus palaeographicis certis et manifestis, Graecae linguae ingenium et naturam et dicendi usum ac proprietatem sana ratione et acuto iudicio ex locis incorruptis collectam et perspectam audebit vindicare et tueri adversus istorum omnium auctoritatem, qui librarii, correctores, scioli omne genus incredibili inscitia et levitate usi omnibus modis interpolaverunt monumenta antiquitatis, quorum ita demum fructuosa erit interpretatio, si eam, ut QUINCTILIANUS alicubi praecipit, *emendata lectio praecedet*, neque quidquam humano ingenio et rationi perniciosius reperiri posse arbitror, quam ea interpretari et sibi intelligere videri, quae quia sensu vacua sunt ab sano homine intelligi non possunt, et quia non possunt intelligi non debent explicari. Compendiorum et siglarum usus in codicibus est perantiquus et qui primi εἰς τάχος ἔγραφον, ut opinor, iam coeperunt illo modo operam compendifacere, unde olim nonnulla recepta sunt ab illis, qui εἰς κάλλος γράφειν dicebantur. Vidi Neapoli librum scriptum antequam Christus natus est ex Herculaniensi exitio servatum, in quo et alia huiusmodi inerant et compendium praepositionis πρὸς, cuius vestigia sunt in omnium librorum scripturis. Quis enim est scriptor Graecus, in quo non appareat πράττειν et προσάττειν confusa esse aut πράγμα et πρόσαγμα? In LUCIANO 47, 16. edebatur olim ἀνδράποδον εἶχε — μηδὲν αἰσχρὸν ὧν προσάξειεν

οἰόμενον. IACOBITZ ex Codd. ATY. imperite recepit πράξειεν, quod bene BEKKERUS exturbavit. In THUCYDIDE locus est V. 90. δυνατὰ δὲ οἱ προὔχοντες πράσσουσι καὶ οἱ ἀσθενεῖς ξυγχωροῦσι, quem nemo capiet qui non BURGESSII, si bene memini, coniecturam προστάσσουσι probabit: haec autem si ubique confundi videbis, quid aliud causae esse dices quam neglectum compendiolum. Procedente tempore plures semper codices et tandem propemodum omnes a tachygraphis scribi coepti sunt, qui vetera compendia retinebant omnia: θσ, ανσ, ουνσ, πῆρ, (πρωισ, πρισ, Φιλοπρισ), μηρ, υσ, σηρ (σηρια) πνα, ερος, (ερωσαι ερωμα), alia quaedam, pro θεός, ἄνθρωπος, οὐρανός, πατήρ (πατρῶος, πάτριος, Φιλόπατρις) μήτηρ, υἱός, σωτήρ (σωτηρία), πνεῦμα, σαυρός (σαυρῶσαι, σαύρωμα). Nullum vidi unquam codicem aut codicis scripturas, ubi non aut haec ipsa apparerent, aut vitia hinc suscepta ut in errore antiqua manus pelluceret. Horum omnium certa est emendatio ut ridiculus sit qui non assentiat. In AELIANI V. H. III. 26. dicitur rex *amans patriae* Φιλόπαις, pro Φιλόπρις i. e. Φιλόπατρις, ubi GRONOVIVS, qui ex ABISTAEVETO affert simillimum Φιλόπαιδος γυναικός pro Φιλοπάτριδος, tamen abiicit certissimam emendationem, quia originem erroris non perspexerat. In ISAEI fragmento 3 legitur: ἡβουλόμην μὲν, ὧ ἄνδρες δικασαί, μὴ λίαν οὕτως ἀγνοηθέντα πρὸς χρήματ' ἔχειν αἰσχρῶς ὥς τε τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπιβουλεύειν καὶ δίκας τοιαύτας λαγχάνειν. admodum ridiculum vitium est in ἀγνοηθέντα: emenda Ἀγνόθεον, quod scriptum ΑΓΝΟΘΝ abiit in participium: facillimum erat τὸν ἀγνοηθέντα Ἀγνόθεον extrahere ex his latebris indicio HARPOCRATIONIS v. ἐπισημαίνεσθαι laudantis Ἰσαῖον ἐν τῇ πρὸς Ἀγνόθεον ἀπολογία. Eiusdemmodi errorum plena sunt omnia et in LUCIANO quoque sat magna est copia. Deinde tachygraphi pro qualibet terminatione paulo frequentiore notam quamdam certam assumerunt, formas litterarum complurium breviori ductu copularunt et pro certis denique verbis siglas sive notas certas ponere coeperunt. Praeterea vocales in scribendo omittunt et syllabas vocabulorum ultimas resecant a lectore supplendas, et multis aliis modis scribendi negotium accelerant. In his omnibus ita versabantur, ut quid esset scriptum aut significatum ubique liquido appareret, iis certe qui Graece scirent et hoc agerent, non indoctis scribis

et stupidis et alias res agentibus, quos in quoque libro saepe videre est ridiculum in modum notis tachygraphicis deceptos et compendiorum laqueis irretitos. De illa ingenti copia nunc paucas quasdam praepositiones delibabimus, in quibus male permutandis hallucinantur librarii et faciunt ut certa quae sint incerta videantur. Prima esto praepositio *πρός*, cuius ea est sigla usitatissima, quam BASTIUS in aes incidendam curavit in *Comment. Palaeogr.* Tab. II. 2 et 3. Qui siglam non norant sequioris aetatis scribae pro *πρός* dare solent *κατὰ*, *ἀπὸ*, *καί*, *ὥς*, quorum omnium notae non sunt admodum dissimiles, aut ubi praepositionem subesse intelligunt, quae sit autem praepositio sic notata ignorant, ponunt aliam quamlibet, quae sententiae utcumque accommodari posse videatur, imprimis *παρά*, *ἐπὶ* et saepissime *εἰς*, aut denique importunam notam plane negligunt et omittunt, unde *πρός* tam saepe sine vestigio interire solet. Ea fraus potest nonnumquam quamvis doctos et acutos lectores fallere, at saepissime deprehenditur, ubi *πρός* necessarium est et male desideratur, aut ubi *εἰς* apparet et *πρός* requiritur, aut pro *πρός* contra Graecorum consuetudinem alia quaevis praepositio comparet, aut vocula quaelibet, quae tam importuna est ac *πρός* est conveniens et aptum. Nonnumquam contrarius error committitur et *πρός* legitur ubi alia omnia scribi debuisse constet. His igitur omnibus certum emendationis paratum praesidium est, si uti scies et audebis. Inspice primum Codicum scripturas, unde quae diximus confirmantur: 9, 5, 2. *ἐς* — *πρός* permutari videbis, 10, 13, 5. *ἐπαινῶν πρὸς τὸ κάλλος*, alii *ἐς τὸ κ.*, quod verum est nam *ἐπαινεῖν εἰς τι* et *ψέγειν εἰς τι* constanter dicebant, numquam *πρός τι*. 11, 7. *πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας*, dicitur *εἰς τὸν κόλπον*, *εἰς τὸ πρόσωπον πτύειν*, *ἀποπτύειν*, itaque *εἰς* reponere; 16, 20. *ἐς* — *πρός* — *ὥς*. 17, 4. *πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι*, non aliter quam *εἰς ἐλευθερίαν* ius et mos est dicere. ibid. § 9. male abundat in *χρῆσθαι πρὸς ὃ τι ἂν ἐθέλωσιν*. 18, 11. codd. *εἰσιόντες* — *προσιόντες*. 20, 52. in libris est *καί*, *πρός* et *ἐπὶ*. 20, 28. *πρὸς ἑμαυτόν* — *κατ' ἑμαυτόν*. 20, 29. *εἰς Κόρινθον* — *πρὸς Κόρινθον*. 32, 4. *πρός* — *εἰς*. 40, 19. *προσβιβάζῃ* — *ἐμβιβάζῃ* et *εἰς ἔπαινον* — *πρὸς ἔπαινον*. 41, 12. *πρὸς Φιλίαν* — *εἰς Φιλίαν*, et § 35. *πρός* — *εἰς*. 42, 25. *ἐς τὴν φυγὴν* — *πρὸς τὴν φυγὴν* et § 37.

εἰσέλθοιμεν — προσέλθοιμεν. 46, 3. πρὸς — εἰς. 58, 12. πρὸς ἔρωτα ἐμπεσεῖν, correximus εἰς. 60, 22. προσέμαθες — εἰσέμαθες, quod ne Graecum quidem est. 62, 6. προσήκουσι — καθήκουσι. 68, 24. πρὸς τὸ ὠφέλιμον — τὸ ὠφέλιμον. 74, 4. πρὸς — εἰς. In *Timone* 5, 9. ὀλίγον, alii ἐπ' ὀλίγον, lege πρὸς ὀλίγον. In *Veris Historiis* II. 27, 27, ὡς αὐτούς — πρὸς αὐτούς et § 43. εἰς — πρὸς confusa esse videbis et praeterea multis aliis locis et in *Luciano* et in caeterorum omnium libris scriptis. Incredibile dictu est quam saepe errores hinc olim suscepti nobis adhuc corrigendi supersint. Exempla ipse compluscula nunc expromam, ad quorum modum et rationem unusquisque caetera eiusdemmodi corrigit, qui modo sentiat quid quoque loco usus dicendi requirat. *Thucydides* IV. 22. μὴ ἐς τοὺς ξυμμάχους διαβληθῶσιν at dicitur semper διαβάλλειν πρὸς τινα, itaque πρὸς τοὺς emendandum. V. 4. ὁ δὲ Φαίλαξ οὐκέτι ἐπὶ τοὺς ἄλλους ἔρχεται, Phaeax *legalus* veniebat, non *hostis*, itaque πρὸς τοὺς ἄλλους recipiendum est, quod in *Vossiano* codice est superscriptum. VIII. 109. πορεύεσθαι διανοεῖτο πρὸς αὐτούς, ὅπως μέμψεται — καὶ τὰς διαβολὰς ἀπολογήσεται, emenda ὅπως μέμψεται — καὶ πρὸς τὰς διαβολὰς ἀπολογήσεται. In *Xenophonis Hellen.* III. i. 16. ἡξίου πρὸς τὰ τεῖχη δέχεσθαι, at hoc quidem non opus erat petere, recte *Dindorf.* εἰς τὰ τεῖχη. Contra III. v. 2. οἱ μὲν δὴ δεξάμενοι τὰ χρήματα εἰς τὰς οἰκίας πόλεις διέβαλλον τοὺς Λακεδαιμονίους, scribe πρὸς τὰς οἰκίας πόλεις. Ibid. I. vii. 4. ἐπιστολὴν, ἣν ἔπεμψαν οἱ στρατηγοὶ εἰς τὴν βουλὴν καὶ εἰς τὸν δῆμον lege πρὸς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον, una erat et eadem epistola, quam de more Praetores miserant ad *Senatum Populumque*, non in *Senatum et in Populum*. Deinde VII. v. 11. ἐπεὶ δ' ἐγένετο Ἐπαμεινώνδας ἐν τῇ πόλει τῶν Σπαρτιατῶν, quia hoc numquam factum est, lege πρὸς τῇ πόλει. Πρὸς excidit V. i. 27. ὑπ' ἀθυμίας καὶ τῶν βραδυτέρων ἡλίσκοντο, supple πρὸς τῶν βραδυτέρων, et V. iv. 36. ὅπως γένοιτο τὸ ξενικὸν αὐτῷ, corrige προτγένοιτο. In *Isocratis Panegyrico* § 11. πρὸς ὑπερβολὴν mutandum in εἰς ὑπερβολὴν, ut in *Euagora* § 23. πρὸς ὑπερβολὴν ex duobus optimis libris in εἰς ὑπερβολὴν est correctum. In *Oratione de Pace* § 20. fluctuant libri inter πρὸς εὐπορίαν ἐπιδόσωμεν et εἰς εὐπορίαν et ἐπιδιδόναι εἰς τι multo usitatius est. Exciderat in ora-

lione περί τοῦ ζεύγους § 38. sed revocavit *Urbinas*. ANTIPOHONTI nullus liber opem tulit *de caede Herodis* § 51. τὰ ἐξ Ἰσού γε- νόμενα τοῦ Φεύγοντός ἐστι μᾶλλον ἢ τοῦ διώκοντος, significare debent haec verba τὸν Φεύγοντα μᾶλλον ὠφέλει ἢ τὸν διώκοντα, ipso ANTIPOHONTI interprete in iis, quae continuo sequuntur, itaque supplendum est πρὸς τοῦ Φεύγοντος. Πρὸς τινος eo sensu apud omnes legitur: ut vitium eximam producam locum unum XENOPHONTIS *Hellen*. VII. 1. 17. σπονδὰς ποιησάμενος πρὸς Θηβαίαν μᾶλλον ἢ πρὸς ἑαυτῶν, lege πρὸς ἑαυτοῦ. In *Isaei* oratione III. § 62. εἰσαγγελθεῖς εἰς τὸν ἄρχοντα, quis punctum temporis dubitabit πρὸς τὸν ἄρχοντα recipere? In *Dinarcho* κατὰ Δημοσθένους § 36. vulgatur οἱ πολεμήσαντες τὴν πόλιν pro πρὸς τὴν πόλιν, et ex huiusmodi locis, qui satis multi sunt, collegerunt scilicet πολεμεῖν τινὰ dici posse! ibid. § 105. τὸν πρῶτον εἰσεληλυθότα πρὸς ὑμᾶς, concepta et solennia verba sunt in iudiciis Atticis εἰσελθεῖν εἰς τὸ δικαστήριον, εἰσῆλθον εἰς ὑμᾶς, librarii pro εἰς subinde πρὸς et ὡς dederunt sed casti- gandi sunt. In *Aeschini* *Timarchea* § 168. vulgata lectio δι- εἰσῆλθον ὡς ὑμᾶς ex permultis libris in πρὸς ὑμᾶς correctae est, in oratione *de Falsa Legatione* § 22. συνετάξαμεν ἡμᾶς αὐτοῦς optime *Reiskius* πρὸς ἡμᾶς αὐτούς, in *Ctesiphontea* p. 71. 6. ἤγον πρὸς ἡμᾶς μεθ' ὅπλων e codd. receptum est ἐφ' ἡμᾶς et 77, 37. εἰάν μὲν τοῖνον πρὸς τὴν εὐφημίαν αὐτοῦ τῶν λόγων ἀποβλέπητε, duo codices εἰς τὴν rectissime. Nonnumquam verbum compositum eadem de causa praepositionem amittit; ut apud *LUCIANUM* 27, 25. permiscuntur προσιδόντων et ἰόντων et § 28. πρὸσελθὼν et ἐλθὼν, sic XENOPHONTI in *Hellen* IV. VIII. 5. καὶ τοὺς μὲν ἰόντας ἀρμολογῶς φίλως ἐδέχοντο, τοὺς δὲ ἀπόντας μετεπέμποντο redde τοὺς μὲν προσιδόντας.

Unum scriptorem addam ex sequioribus. In *PLUTARCHI* vitis saepius πρὸς intercidisse animadverti, ut in *Themistocle* 3, ubi legendum μάλιστα δὲ πρὸς Ἀριστίδην, in *Pompeio* cap. 1. lege ὡς πρὸς τὸν Πομπηίου πατέρα, in *Polopida* cap. 9. προσάσ- των εὐθὺς ἤκειν αὐτόν, supple πρὸς αὐτόν. Denique in *Pericle* cap. 13. θαυμάζεται τὰ Περικλέους ἔργα πρὸς πολὺν χρόνον ἐν ὀλίγῳ γενόμενα, requiro εἰς πολὺν χρόνον.

Secunda praepositio, quam ostendam formam saepe mutare, ἀπό est. Habet siglam sive notam, quam *Bastius* exhibet in

Tab. VI. 2. ἀπὸ βαρυτόνων et V. 18. ubi componit compendia, quibus ἀπὸ et ὑπὸ scribuntur. Compendiolum illud, quia forma quodammodo refert litteram ζ, factum est ut scribae dormitantes pro ἀπὸ scriberent ζ, ut apud SUIDAM v. Ἰσα in omnibus Codicibus est ἐπὶ τῶν ζλαχόντων pro ἀπολαχόντων. Ridemus homunciones, qui sic errare possunt, sed non levi detrimento idem error ΔΕΜΟΣΘΗΝΕΣ affecit, quem videbo an castigare possim. Editor p. 49, 18. τῶν μὲν χρημάτων αὐτοὶ ταμίαι καὶ πορισαὶ γιγνόμενοι, τῶν δὲ πράξεων παρὰ τοῦ στρατηγοῦ τὸν λόγον ζητοῦντες, pessime corruptae Graecitatis est ζητεῖν ponere pro *pelere*, aut *poscere* ¹⁾; quid multa? emenda τὸν λόγον ἀπαιτοῦντες ut p. 308, 35. τῆς στρατηγίας ἐμ' ἀπαιτεῖς εὐθύνας, et p. 868, 5. ἐγὼ δ' εὐθύς λόγον ἀπῆτουν, et alibi. Nempe scriptura vetus ζαιτοῦντες pro ἀπαιτοῦντες causam praebuit errandi. Primum igitur ex compendii similitudine ἀπὸ et ὑπὸ sexcentis in locis inter se permulantur, quae res non multum damni peperisset, ni homines docti hinc opinionem inanem imbibissent perinde esse in multis utrum ἀπὸ an ὑπὸ scribatur. Utriusque enim praepositionis significatio et usus tam certis finibus sunt circumscripta ut numquam altera in alterius ditionem transrepere possit quin malum et fraus deprehendatur. Itaque nemo umquam dubius haerebit, qui utramque recte intelligat, utrum ἀπὸ an ὑπὸ sit retinendum an revocandum. Certa est ubique optio neque ulla permutatio per Graecitatis ingenium fieri potest. Scribis nihil horum perspectum est. Ut casus et fortuna fert ἀπὸ pro ὑπὸ scribunt aut contra. Passim utraque lectio in libris est: docti nescio quomodo nonnumquam vitium tollunt, saepius video conniventes, quasi nihil sit peccatum. Iam multa exempla supra passim indicavimus, plura ordine enumerabo. 8, 6, 4. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοις δεινὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος pro ὑπὸ. 8, 9, 2. μαλακῶς ἀπὸ τῶν ὁδῶν ἔχει, leg. ὑπὸ. 9, 6, 3. Codd. ἀπ' — ὑπ'. 15, 20. ὑπ' ἀργίας — AB. ἀπ' ἀργίας. 16, 28. κυνός ἐστιν ἀπὸ τῶν σιγμάτων lege ὑπὸ. 24, 2. ἀπ' αὐτοῦ leg. ὑπ' αὐτοῦ. 27, 2. Codd. ἀπ' αὐτοῦ — ὑπ' αὐτοῦ. 34, 15. ναῦν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατοουρουμένην, imo vero

1) Non recordatus est huius usus BERNHARDY ad SUIDAM v. Δείσις — ἐξή-
τοι αὐτοῦς τροφοῖν, et infeliciter admodum ἐξήγει coniecit.

ὑπό. 40, 22. τοῖς ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένοις, alii ἀπ' ἐμοῦ pessime. 41, 60. χωλὸς ἀπὸ τοῦ τραύματος, alii recte ὑπό. 52, 29. ἀπὸ τῆς τύχης, recte FRITZSCHE ὑπό. 61, 13. ὥσπερ ἀπὸ ἰυγγοῦ ἢ Σειρήνος ἐλκόμενος, repone ὑπό. ibid. § 19. λίθινοι ἐγίγνοντο ἀπὸ θαύματος, scrib. ὑπὸ θαύματος. 62, 15 et 16. ἀπὸ Σκυθῶν — ἀπὸ Πάρθων bis emenda ὑπό, et § 25. ἀποπνιγεῖς ὑπὸ τοῦ γέλωτος, Cod. F. ἀπό. 67, 9, 3. ἐκλύομαι ὑπὸ τῆς ἀπορίας, Cod. F. ἀπό. 71, 14. ὑπὸ τῶν γραφῶν δέικνυται, Cod. D. ἀπό, et sic alibi persaepe videbis scribas in re manifesta caecutientes, quamobrem si quando ἀπό pro ὑπό scriptum videbis, quod frequentissime fieri solet, aut contra (quod rarius est) ὑπό pro ἀπό substitutum, noli existimare bonos scriptores nescio qua de causa pervulgatam dicendi viam deserere, sed scribarum levitatem et oscitantiam castiga. In HERODOTO IV. 78. πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ μᾶλλον τετραμμένος ἦν ἀπὸ παιδείσιος τῆς ἐπεπαίδευτο, ἀπό prorsus contrarium significat quam HERODOTUS dicit, corrige ὑπό. V. 2. τὰ μὲν δὴ ἀπὸ Παιδίωνν πρότερον γενόμενα pessime pro ὑπό. Idem vitium recurrit VI. 98. τὰ μὲν ἀπὸ τῶν Περσῶν γενόμενα τὰ δὲ ἀπ' αὐτῶν τῶν κορυφαίων, bis emenda ὑπό. Num quis enim existimat bene dici posse ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων λέγεται aut ἀπὸ μὲν τῶν ἐπαινεῖται ἀπὸ δὲ τῶν ψέγεται pro ὑπό? nemo hercle. Cum passivis enim ὑπό iungitur, numquam πρὸς vel ἐκ vel παρὰ τινος, numquam ἀπό. Itaque quum ποιῶ τοῦτο habeat passivum τοῦτο γίγνεται ὑπ' ἐμοῦ (non ποιεῖται (et εὔ, κακῶς ποιῶ τὴν πόλιν non aliam habeat passivam formam quam ἡ πόλις ὑπ' ἐμοῦ εὔ, κακῶς πάσχει (numquam ποιεῖται), sequitur ὑπό in his non minus esse certum quam in illis. Pro οἱ σύμμαχοι λέγουσιν in usu est apud omnes notissima periphrasis, quam sexcenta verba admittunt, οἱ σύμμαχοι λόγους ποιοῦνται, cuius passiva forma est λόγοι γίνονται ὑπὸ τῶν συμμάχων, non ἀπό, qui turpissimus soloecismus est et ubique invitis libris exturbandus. HERODOTO VII. 164. redde ὑπὸ δικαιοσύνης, pro ἀπό. THUCYDIDI I. 17. ἐπράχθη ἀπ' αὐτῶν οὐδέν repone ὑπ' αὐτῶν. III. 36. γινῶμαι ἀφ' ἐκάστων ἐλέγοντο restitue ὑφ' ἐκάστων. III. 82. τὰ ἀπὸ τῶν ἐναντίων λεγόμενα, scribe ὑπό. IV. 76. ἀπό τινων ἀνδρῶν ἐπράσσετο lege ὑπό, et 115. ὑπὸ τῶν ἐναντίων pro ἀπό. Similiter emenda eundem V. 17. προεπανεσείσθη ἀπὸ τῶν Λακεδαιμονίων. VI. 28. μηνύεται ἀπὸ

μετοίκων τινῶν. VI. 32. ἐλέχθησαν τοιοῦδε λόγοι ἀπὸ τε ἄλλων κτέ. VI. 61. ἀπ' ἐκείνου ἐδόκει πραχθῆναι. VIII. 14. λεγομένων λόγων ἀπὸ τε τοῦ Χαλκιδέως καὶ Ἀλκιβιάδου. Id. 48. τῶν ἀπὸ Ἀλκιβιάδου πρᾶσσομένων. Id. 68. ἀπ' ἀνδρῶν πολλῶν καὶ ξυνετῶν πραχθὲν τὸ ἔργον, in quibus locis quicumque senserit quam necessarium sit ὑπὸ, is eadem opera omnes eiusdemmodi errores confidenter ex caeteris removebit.

Diversa ratio est locorum, qualis est I. 10. ἀπὸ πάσης τῆς Ἑλλάδος πεμπόμενοι, ubi ὑπὸ depravaret sententiam, non enim dicit πᾶσα ἢ Ἑλλὰς ἔπεμψεν αὐτούς, sed ex omni Graecia copias esse collectas. Similiter VIII. 77. ἀπὸ τῶν τετρακοσίων πεμφθέντες qui dicuntur cap. 86. οἱ ἀπὸ τῶν τετρακοσίων πρεσβεύται, ut nonnumquam dicitur πρεσβευτῆς ἀπὸ τινος, neque tetigerim IV. 73. οὐδὲν ἀφ' ἐκατέρων ἐπεχειρεῖτο, quia significat ἐκατέρωθεν, ut in πολλοὶ ἀφ' ἐκατέρων ἔπесον et similibus. Eadem confusio saepe in verbis compositis occurrit v. c. ἀποφθέγγονται in libris est pro ὑποφθέγγονται, et ὑποσᾶς pro ἀποσᾶς 27, 46. et aliis locis. Optime HEMSTERHIUS in 10, 6, 3. pro ἀποσφυγέντες emendavit ὑποσφυγέντες.

Compendiolum ζ, quo ἀπὸ scribitur, simillimum est alteri cuidam, quo κατὰ designare tachygraphi solebant, vid. BASTIUM Tab. XI. 4. ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους et VI. 13. τῷ κατὰ παράληψιν σχήματι. hinc ἀπὸ et κατὰ inter se permutantur, non magno malo, si quis longo usu noverit ubi ἀπὸ requiratur, ubi κατὰ sit necessarium, eaque inter se salva Graecitate permutteri non posse. Aliquem de saxo dare praecipitem dicitur ῥίπτειν, ὠθεῖν τινά, βάλλειν, ἀφιέναι τινά κατὰ πέτρας non ἀπὸ πέτρας. Itaque vitii manifestus est locus LUCIANI 15, 48. ἄφες αὐτὸν ἐπὶ κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας, et § 49. ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος, utroque κατὰ emendandum esse, si forte dubitas, demonstrabit tibi § 50. οὐκοῦν καὶ οὗτος κατὰ τῶν πετρῶν. Similiter 30, 6. ἱερόσυλον ἰδὼν ἀπὸ τῆς πέτρας ῥιπτόμενον emenda κατὰ. Apud STRABONEM in MENANDRI fragmento p. 452 corrige ῥῖψαι πέτρας κατὰ τηλεφανοῦς pro ἀπὸ, ut in THEOGNIDIS noto loco, quo saepe LUCIANUS utitur, vs. 176.

ῥίπτειν καὶ πετρέων, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων, et saepe apud alios. Simili modo peccatur in verbis compositis 27, 35. Codd. καταπεμφθεῖς et ἀποπεμφθεῖς habent et 54,

32. ἀπειμι et κάτειμι et ὅ, 10. κατέθηκαν et μεθέκην. nec dubitandum quin 72, 2, pro πανηγύριος ἀποδέξαι, reliquorum exemplo καταδέξαι scripserit quicumque istius libelli pater est; hinc etiam stabiliri potest quod 14, 24, pro ἀποτοξεύσω reposui κατατοξεύσω.

Sigla, quae κατά significat, nonnumquam a tachygraphis distinguitur duobus punctis ab ea, quae ἀπό scribebatur. Vide ejus figuram in Scholiis Λυκίανι a Ιακωβίτζιο editis p. 73 et 259, ubi quae legere non potuerunt utcumque delineantur. Lege p. 73, οὐδὲ τὴν περόνην εἰς κόρακα ἀνταίνων ἀλλὰ κατὰ τὸ ἐμπροσθεν συναγόμενος, et post παύσα ὅπερ καὶ νῦν ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ πατριῖκοι κατὰ τοὺς ἐφεσίους χρηματισμοὺς εἰώθασιν χρῆσθαι, et p. 259. τὸ μὲν γὰρ ἀσαφέστερον καταστήσεται τὴν λόγον, παρόσον τοῦ πράγματός ἐστι σημαντικόν, et μοχ ταῦτο γὰρ ἐστίν, ὥς καὶ φθάνομεν παραθέμενοι, et οὕτω γὰρ μετατιθέμενον εὐρίσκεται. Turpe est Codices describere velle, quum ne haec quidem tritissima expedire possis.

Interdum simili de causa ἀπό et ἐκ inter se confunduntur, ut novo exemplo apparet in 10, 19, 1. σὲ τοιγαρὺν, ᾧ Δύσπαρι, οὐκ ἀφῆσιν ἀπὸ τῶν χειρῶν, non a manibus sed a manibus, ἐκ τῶν χειρῶν, dicendum est, ut 41, 14, οὐκ ἀνῆκεν ἐκ τῶν δυνάμεων, ubi requiro non remisit, sed dimisit ἀφῆκεν.

De παρά et περί in illis confusis non est operae pretium dicere. Qua nota scribantur, quam simili, quam prope eadem, Bastius subiiciet oculis. Affatim est ubique exemplorum in scriptore quolibet, in quovis Codice, et in ipsa praepositione et in verbis compositis, adeo ut ubique sitne παρά an περί scribendum ex usu loquendi colligendum sit et singulorum locorum ratione, non ex librorum fide, quae futilis est in ea re et Punica. Est hoc quoque genus errorum perfacile ad deprehendendum, quoniam παρά et περί nihil habent inter se commune et tam perspicuo quam certo discrimine sunt ubique diremta, modo quis animum suum superstitione liberare possit et plus tribuat iudicio incorrupto sanaeque rationi quam homuncionum commentis ex negligentia et errore natis. Aliud est, opinor, παρακαθῆσθαι τῇ ἐρωμένῃ; aliud περικαθῆσθαι et tamen ea confundi vidimus. Aliud est οὐρανοῦ περιπατεῖν παρά τὴν θάλασσαν, aliud περι τὴν θάλασσαν, scribis, ut vidimus, nihil

subolet. παράπλους et περίπλους, παραπλεῖν et περιπλεῖν satis diversa esse putes, scribae temera permiscunt. Insulani quidam 27, 37. commemorantur λησεύαντες τοὺς παραπλέοντας, bona pars librorum περιπλέοντας nobis obtrudit. In *Hellenicis* I. vi. 2. ὅτε παραδίδου ὁ Λύσανδρος τὰς ναῦς ἔλεγε τῷ Καλλικράτιδῃ ὅτι θαλαττοκράτωρ τε παραδιδόη καὶ ναυμαχίᾳ νενικηκώς. ὁ δὲ αὐτὸν ἐκέλευσεν ἐξ Ἑφέσου ἐν ἀριστῆρι Σάμου παραπλεύσαντα, [οὗ ἦσαν αἱ τῶν Ἀθηναίων νῆες] ἐν Μιλήτῳ παραδοῦναι τὰς ναῦς καὶ ὁμολογῆσαι θαλαττοκρατεῖν, qui illum locorum non ignorat reponet περιπλεύσαντα, praeterea θαλαττοκρατῶν corrige et exprunge verba οὗ ἦσαν αἱ τῶν Ἀθηναίων νῆες, pueris fortasse necessaria, non iis quibus Xenophon haec scribebat. Thucydides contra eadem de causa redde IV. 25. παραπλεύσαντες pro περιπλεύσαντες et IV. 56. παρέπλευσαν pro περιέπλευσαν. In eodem Xenophonotis opere IV. v. 6. Agasilaus καθήμενος ἐπὶ τοῦ περὶ τὴν λίμνην κυκλατεροῦς οἰκοδομήματος ἰθεώρει πολλὰ τὰ ἐξαγόμενα, ingens oportet fuisse aedificium, si περὶ τὴν λίμνην exstructum fuerit, at tu lege παρὰ τὴν λίμνην, et eodem modo ubicumque παρὰ necessarium esse intelliges περὶ refuga et contra. Tertia origo erroris est ubi π supra-scripto e explatur περι, quum nihil amplius quam π scriba voluerit dare. Insigne exemplum huius rei est in Iamblichi vita Pythagorae § 258. προσποιούμενος μὲν ἐξητακέναι τὰ τῶν Πυθαγορείων ἀπύρρητα, περιπλακείς δὲ καὶ γεγραφώς ἐξ ὧν μάλιστα αὐτοῖς ἤμελλε διαβάλλειν, absurdum est, ut vides, περιπλακείς, pro quo Codex Medicus mihi obtulit τεπλακώς, in quo πε scriptum est, ut diximus, et ὡς noto compendio. Alia exempla ex aliis ubi commodum erit exponiam.

Quamadmodum παρὰ et περί passim confundi videbis, sic πρὸ et πρὸς, ἐκ et εἰς, ὑπὸ et ὑπέρ, ἂν et σύν, ἐπὶ et περί, δι et ἐξ in nullo non libro scripto editove negligenter permutari animadvertes, saepius correcto errore, saepe corrigendo. In his omnibus ubicumque aliena praepositio genuinam expulit Graecitati vulnus infligitur et in multis graviter et turpiter dicendi usus violatur aut locutionum Graecarum ingenio et naturae vis infertur. Parata igitur ubique medicina est si uti voles et audebis, sprete auctoritate testium, qui neque inter se neque sibi inter ipsi satis constant. Quis ferat, ut hoc

utar, in DIONYSIO HALIC. VIII. 18. φθάνει πρὶν ἐπιρραχθῆναι τὰς πύλας ἐκβιασάμενος εἰς τὸ τεῖχος pro εἰσβιασάμενος, aut III. 51. ἐκβεβληκότας εἰς τὴν Ῥωμαίων γῆν pro εἰσβεβληκότας? idem aequissimo animo, credo, feret in ATHENAEI EUBULO p. 36. c. εἰσπίδντες (κύλικα) pro ἐκπίδντες PORSONI. Ὑπέρ bis in LUCIANO pro ὑπό irrepsit cum sententiae exitio 17, 40. ὑπὲρ τοῦ μηδὲν χρήσιμον εἰδέναι et 20, 34, ὑπὲρ τοῦ μὴ πεπειῶσθαι ἄλλου ἀνδρός, utrumque locum occupavit emendare BEKKERUS. Duo praepositionum paria addam quas permutari in libris videbis κατὰ et μετὰ, ἐν et ἐπί. Quae sit forma praepositionis κατὰ, quae minus oculato et incogitantèr describenti speciem praepositionis μετὰ videatur referre BASTIUS ostendet in *Comment. Palaeogr.* p. 285. Cur ἐν videatur scriptum esse ubi ἐπί scriptum sit vel contra, aperiet tibi idem p. 742. Omnino utilissima sunt quae BASTIUS de omni hoc genere scripsit et verissima, adeo ut non meminerim me BASTIUM umquam in palaeographicis videre errantem. Diu et multum in his versatus certa et explorata sibi delibare solet ut errori non detur locus. Nihil in illo desiderarem si tantum ingenio quam arte valeret et sese ex sordibus et nugis Graeculorum aliquando expedire potuisset. Nunc totus in illis quisquiliis ineptissimorum hominum ¹⁾ immersus non potuit erigere animum ad illorum emendationem, quorum causa etiam istos cognoscere non dedignamur: si quando in illis facit correctionis periculum perimbecilla solet parere, in istis solis sollers et felix, quos alto supercilio fastidiremus, nisi ad veterum intelligentiam et κρῖσιν egregia subinde praesidia suppeditarent. Si quis critica facultate eximia praeditus et in Antiquorum crisi multum exercitatus BASTII praestantissimas observationes lectissimis exemplis veterum confirmare et ornare volet, is profecto hanc litterarum partem, quae nunc iacet et friget, quia a paucissimis cognoscitur, in clara luce ponet et ardentia multorum excitabit

1) Non credo umquam in terris magis nugatoriam et futile fuisse hominum genus, quam qui Constantinopoli aut in monasteriis veteres interpretabantur. Fuit qui HERODOTUM et THUCYDIDEM legens hanc quaestionem serio poneret: *διὰ τί Θουκυδίδης ἔχων τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ θ' ἢ (δατῶ) συνεγράφετο ἱστορίαι, ἢ δὲ Ἡρόδοτος ἔχων ἀπὸ τοῦ η' θ' (ἰονία)*, quae BASTIUS tractavit p. 930.

studia, in quibus nunc ea facultas consopita est, aut qui sine duce in tenebris errantes incerta et caeca pariunt et multo labore et aerumnis frustra exantlatis id nimis saepe afferunt *ἄπερ ἄρρητον ἄμεινον*. Ubi quis aut ex codicum assidua lectione aut ex BASTII observationibus didicerit et oculis suis contemplatus sit, quam sint similes ac prope iidem litterarum ductus, quibus *μετά* et *κατά* saeculo XI, XII, XIII et serius etiam a Graecis tachygraphis scriberentur, idque in variarum scripturarum acervis passim apud scriptorem quemlibet viderit confirmari, quomodo quaeso dubitare et haerere poterit, si quando *κατά* apparebit, ubi non est controversia quin *μετά* requiratur vel contra? In LUCIANO 38, 45. fluctuant libri inter *καθημέραν* et *μεσημέραν* (nam sic scribae praepositiones solent cum suo nomine in scribendo coniungere, vid. BASTIUM p. 795), quae non possunt umquam confundi ab eo, qui quod scribat intelligit, nam hoc *interdiu* significat, illud *quotidie*; itaque ubi ita dicitur: *iuvenis postquam strenue per totum diem palaestrae et litteris operam dedit, sub vesperam cibum capit et ἡδίους ὕπνους καθεύδει τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμῶν ἐπίφθονον*, quid eo facias qui *καθημέραν* oscitanter supposuerit? Magnus erit Apollo, qui in iisdem verbis capere possit quid sit *ἐπίφθονον*: namque non esse *invidenda voluptate*, ut Interpreti visum est, non puto serio demonstrandum. *ἐπὶ χρόνον* vulgata lectio erat, quae ex novis codd. sic reficta est et quantocys revocanda, ut egregius adolescens *brevem* somnum capere dicatur. Eadem de causa tam saepe *κατ' ὀλίγον* et *μετ' ὀλίγον* permiscetur, quamquam facile discerni possit utrum *paullatim* an *mox* sententia postulet, ut in *Timone* 5, 4. *κατ' ὀλίγον* Κρόνον σε ἀποφαίνουσι παρωσάμενοι τῆς τιμῆς, ubi ἀποφανοῦσιν a STRUVIO accipiendum et *μετ' ὀλίγον* scribendum esse apparet. 33, 7. εἴσει γὰρ κατ' ὀλίγον, imo vero *mox* scies, *μετ' ὀλίγον*, quod vidit FRITZSCHE. 66, 40. πάντα κατ' ὀλίγον ἀπορρεῖ, imo vero *brevi* post mortem, *μετ' ὀλίγον*. Eodem modo 25, 51, ὅταν τις ἀκρωμένος οἴηται ὄρᾶν τὰ λεγόμενα καὶ μετὰ τοῦτο ἐπαινῆ, quod BEKKERUS praecepit *κατὰ τοῦτο* et vera est correctio et evidens, neque quisquam dubitabit 10. 2, 1. pro *κατάτῃσιν* a SCHAEFFERO *μετάτῃσιν* accipere.

Denique *ἐν* et *ἐπί* describentium socordia miscuit 9, 6, 2.

πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγῃ καὶ τὸ ἄρμα ἐπισκευάζειν, namque ἐπισκευάζειν est reficere, requirimus ornare ἐνσκευάζειν. Eadem opera in *Hellenicis* VII. II. 18. ἀγοράσαντες δὲ καὶ ἐπισκευασάμενοι ὅποσα ἰδύναντο ὑποζύγια emenda ἐνσκευασάμενοι, et in *Ecclesiast.* 1147.

τὰ δεῖπνον αὐτοῖς ἐστὶν ἐσκευασμένον.

pro ἐς' ἐσκευασμένον. In *Nigrino* 5, 21. pro γελαῖν ἐν τοῖς γενομένοις optime *Hemsterhousius* ἐπὶ τοῖς resituit. 53, 9. codd. ἐν — ἐπὶ. 37, 14. ἐπὶ τῇ Πρικίῃ διατριβῇ ridiculum est pro ἐν. 45, 17. Codd. ἐν Ἰλῳ — ἐπ' Ἰλῳ, ut alibi confunduntur ἐν Δηλίῳ — ἐπὶ Δηλίῳ. 66, 17. βασκαίνειν ἐπὶ ταῖς κοιμαῖς αὐτοχλίαις, alii meliores ἐν ταῖς. Eadem opera corrige 65, 9. ἐπίπνοια pro ἔμπνοια, et 10, 29, 2. ἐν Τρωτὶ δικασαῖς pro ἐπὶ, quia ἐπὶ δικαστοῦ saepe dicitur (inspice omnino 32, 57.) ἐπὶ δικαστῇ numquam. Quis nunc in *Hellenicis* VII. II. 8. οἱ μὲν ἐπὶ τὸ τεῖχος, οἱ δὲ καὶ ἔξωθεν ἔτι ἐπαναβαίνοντας ἐπὶ ταῖς κλίμαξι δυνάσκειον, ferat ἐπὶ ταῖς κλίμαξι pro ἐν ταῖς κλίμαξι, praeterea resoribe ἔτι ἀναβαίνοντας, nam *ΕΠ* ex *ΕΤΙ* natum esse perspicuum est. In *Herodoto* V. 53. pro ἐπ' ἡμέρῃ scribe ἐν ἡμέρῃ. *Thucyd.* IV. 53. τοῦ ἐπὶ τῇ νήσῳ πάθους lege ἐν τῇ νήσῳ. In *Isocratis Plataico*. § 53. φιλοτυμῆσθαι μὲν ἐπὶ τοῖς τῶν προγόνων ἔργοις, *Urbinas* male ἐν τοῖς. (recte omnes de *Pace* § 41). In eisdem oratione πρὸς *Καλλιμάχον* § 9. καθίζων ἐπὶ τοῖς ἐργαστηρίοις scribendum ἐν τοῖς, ut in *Aristophanis Plulo* vs. 337.

καίτοι λέγας γ' ἦν νῆ τὸν Ἡρακλέα πολὺς

ἐπὶ τοῖσι κουρείοις τῶν καθήμενων,

necessarium est ἐν τοῖσι κουρείοις, quemadmodum in *Lysia* XXX. 30. ἐν τοῖσι δικαστηρίοις, pro ἐπὶ est rescribendum. Recte in *Hellenicis* VII. I. 45. ὡς τῆς πολιτείας ἰσομένης ἐν τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοιοῖς *Dindorfius* certam *Waiskii* correctionem recepit ἐπὶ τοῖς ἴσοις, ut in § 1 et 13. optime servatum est. Finem faciam in loco ridiculum in modum corrupto ubi ἐπὶ male irrepsit I. VII. 52. εἰς τῶν στρατηγῶν ἐπὶ καταδύσης νεὼς σωθείς, namque ἐπὶ cum salute hominis conciliari non potest, qui ἀπὸ καταδύσης νεὼς salvum potuit, ἐπὶ καταδύσης νεὼς necem non potuit effugere.

Habet hoc diligens observatio monedorum, quae librarii fun-

dere solent, ut si memineris quod malum quo remedio sanatum, quod vitium qua origine natum fuerit, parata sit certa medicina, si quando in idem vitium incideris. Insignis saepe est et mirifica errorum constancia et analogia peccandi, quam qui longo usu ex multis exemplis habet perspectam certas saepe emendationes ex depravatis scripturis nullo negotio eliciet et eadem opera infirmiores et meticulosos philologos confirmabit scrupulumque eximet, ne quid contra librorum fidem incon-sultius moveatur, namque libris ipsis auctoribus haec emendata esse fatebuntur. Dedi iam passim huius rei specimina, quibus pauca quaedam adiciam, usus lectionibus codicum LUCIANI ad eximenda vitia aut plane eadem, aut paene gemella, ex aliorum scriptis, in quibus sola vitiosa lectio supersit, quum in Lucianis et novicia labes et vetus vera lectio una ad nos pervenerint. In LUCIANO legitur 2, 1. βόρβορος τις παρὰ μικρὸν, pars codicum βάρβαρος τις: eadem varietas est in *Vespis* vs. 259. Compare cum his fragmentum SENECAE apud POLLUCEM IX. 49.

την δ' ἔδυμεν ψαλίδα καὶ ἀβάρβαρον.

et statim intelligas poëtae ἀβάρβαρον esse reddendum. In *Timonis* 5, 52. οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος οὐδ' ἀσὸς ὦν, in *Parisino* codice est αὐτὸς pro ἀσὸς, eaque saepissime confunduntur. In *Oeconomiciis*, quae inter libros ARISTOTELIS circumferuntur, cap. IV. passime vulgatur μὴ εἶναι πολίτην ὃς ἂν μὴ ἐξ αὐτῶν ἀμφοτέρων ἢ pro ἀσῶν. Turpissimum quod in hoc genere vidi apud STOBAEUM est in *Eclóg. Phys.* I. 38. in fragmento MOSCHIONIS vs. 27.

αὕτη δ' ἐσυργώσαντο καὶ περισκεπεῖς

ἔτευσαν οἶκον.

pro ἅτῃ δ' ἐπύργωσάν τε, quod VALCKENAEIUS emendavit. Quod RADHAMUS in praefat. ad EURIP. *Iphig. in Taur.* p. 9. corrigebat μὴ σὺ τύραννος λαμπρὸς ἐξ ἀσοῦ Φανῆ, pro ἐξ αὐτοῦ, praefigurabat PIRROUS. in *Verisim.* p. 37. Apud DIONYSIUM HALIC. X. 1. τούτων δὲ (τῶν δικαίων, iuris) τὰ μὲν πολλὰ τοῖς ἐπιτρόποις σὺν ἀρχόντων ἀριστίδην ἐπιδεικνυμένων ἀνέλυθα ἦν ἐπὶ τὰς ἀρχάς, κομιδῇ δὲ ὀλίγα τινα ἐν βίβλοις ἱερῶς ἦν ἀποκείμενα, ἃ νόμων εἶχε δύναμιν, ἃν οἱ πατέρινοι τὴν γυνῶσιν εἶχον μένοι διὰ τὰς ἐν αὐτῇ διατριβάς. optime VALERIANUS ἐν ἅσει, praeterea emenda τοῖς τρόποις pro ἐπιτρόποις εἰ ἀποδεικνυμένων pro ἐπιδεικνυμένων et exprunge ἀνέλυθα ἐπὶ τὰς ἀρχάς.

In *Prometheo* 7, 7. in aliis est *ὀψόμεθα* μικρὸν ὕπερον, in antiquissimo B. *εἰσόμεθα*, quod receptum est. Affini errore in *Dialogis Mortuorum* 10, 23, 3. πῶς δὲ κάκεινη προσήσεται σε; pars Codicum *προσώπεται* exhibet. Hinc *HERODOTO* subveniri potest graviter laboranti IV. 119. ἦν μέντοι ἐπὶ καὶ ἐπὶ τὴν ἡμετέραν ἄρξην τε ἀδικέων καὶ ἡμεῖς οὐ πεισόμεθα, scriptum olim fuisse puto οὐ *ποσόμεθα* id est οὐ *περιοσόμεθα*, et nihil supererit difficultatis.

In *Charone* 12, 9. *ἐλασεῖν* ἐπὶ *Λυδῶν* ἔοικεν, optimus A. male *ἐλάσων* dedit, non infrequenti errore, ut in *THUCYDIDE* VIII. 89. est *ἀπαλλάξειν* pro *ἀπαλλαξείν*, quod perlucet e verbis Scholiastae *ἀπαλλακτικῶς ἔχειν*. vid. *PIERS.* ad *MOERIDEM* p. 14. Illud ipsum verbum *ΧΕΝΟΦΩΝΤΙ* reddendum esse censeo in *Anabasi* VII. 1. 4. *Ξενοφῶν* δὲ εἶπεν αὐτῷ ὅτι *ἀπαλλάξοιτο* ἤδη ἀπὸ τῆς στρατιᾶς καὶ βούλοιτο ἀποπλεῖν, lege *ἀπαλλάξει* τε ἤδη κτέ.

In *Hermolimo* 20, 76. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμασὰς τινὰς, ἡλικα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον ἐλθόντες, verissima est *GRAEVII* emendatio *ἡλικα* pro *ἡνίκα*, quod quamquam sensu vacuum est tamen omnes libros obsidet. Eadem lahes *DEMOSTHENIS* locum infecit de *F. L.* p. 387, 16. οὐκ ἐδύνασθε κακῶς ἡνίκα ἐβούλεσθε ποιεῖν ἐκείνον, ubi *ἡλικα* legendum, quod egregius *Parisinus S* frustra obtulit, et vel invitis libris omnibus erat restituendum.

In 25, 28. recte editur ὁρῶν *Μαλχίωνα* τὸν Σύρον σκάρους παμμεγέθεις ἀξιούς ὠνούμενον, bene et Ἀττικισί posuit *LUCIANUS* ἀξιούς pro εὐώνους, ut apud Veteres constanter τίμιος et ἀξίος de rerum pretiis opponuntur. Graeculi quid esset ἀξιούς non satis capiebant: itaque rodere hanc scripturam et interpolare coeperunt, stolide ut omnia. Eradunt ε ut ἀξίου esset vili pretio, eaque est lectio in *Codd. G D E*, caeteri ἀξιούς servarunt. Multo etiam peius in simili re isti mulcarunt locum in libro de puerorum educatione in *PLUTARCHI Moralibus* p. 5 c. Sunt, inquit, qui adulteria et libidinem morte venalem appellant, φιλοσόφῳ δὲ ὁμιλήσαντες οὗτοι οὐ τοῖς ἴσοις (lege οὐ τοιούτοις ἴσως) πράγμασιν ἑαυτοὺς ἂν καταπειθεῖς παρέσχοντο, καὶ τό γε παράγγελμα τοῦ Διογένηος ἑμαθὸν ἂν ὡς φορτικῶς μὲν τοῖς ῥήμασιν ἀληθῶς δὲ τοῖς πράγμασι παραινεῖ καὶ

Φησιν· Εἰσελθε εἰς πορνείον που, ἵνα μάθῃς ὅτι τῶν ἀναξίων τὰ τίμια οὐδὲν διαφέρει. Vel hic unus locus argumento esse poterat non esse PLUTARCHI hunc librum, a cuius moribus ista sapientia prorsus abhorret, sed extrema pars loci sensu vacua et prorsus absurda est, nisi quis forte capere potest quid sit: *ut discas nihil res honestas ab indignis differre*. Lepida est WYTTENBACHII annotatio: *videtur praeceptum a quodam auctore diserte traditum ac per εὐθυρρημοσύνην gravitate oratoria involvere voluisse itaque perspicuitati obfuisse*. Sic nihil erit ad animos commovendos minus idoneum quam oratoria gravitas. Si interpretationem emendata lectio praecessisset, non fuisset aliud praeceptum ad intelligendum facilius. Emenda: εἰσελθε εἰς πορνείον, παῖ, ἵνα μάθῃς ὅτι τῶν ἀξίων τὰ τίμια οὐδὲν διαφέρει: τὰ τίμια sunt quae magno constant, quibus τὰ ἄξια opponuntur. Pro που legendum esse παῖ confirmabit DIOGENES LAERTIUS VII. 88 et 89. ubi ἐπ' οἴκημα παιδίσκης olim putabant significare *ad ancillae domum*", sed est idem quod DIOGENES uno verbo πορνείον appellat.

In *Rhetorum Praeceptore* 51, 12. αὐτοθάϊδα τὴν κωμικὴν μιμησάμενος, librarii concoquere non potuerunt αὐτοθάϊδα, (quod dictum est ut αὐτοβορέας, αὐτοσηρακλῆς, alia) itaque plerique dederunt αὐτὸς θάϊδα: ad idem exemplum emendaverim PLATONIS *Menexenum* p. 245 D. αὐτοὶ Ἕλληνες οὐ μισοβάρβαροι οἰκοῦμεν, ubi olim venuste αὐτοέλληνες scriptum fuisse arbitror.

In *Philopseude* 52, 34. οὐ καθαρῶς ἐλληνίζοντα libri omnes necessariam negationem omittunt, quam primus editor supplavit de suo, probantibus merito caeteris omnibus. Saepius quam credas librarii οὐ neglexerunt addere, ut in ISOCRATIS *Archidamo* § 33. in omnibus libris est διὰ πλεονεξίαν ποιούμεθα τὴν εἰρήνην, necessarium οὐ ποιούμεθα tandem unus Urbinas dedit. Similiter in *Antidosi* § 318 et aliis locis: quamobrem si quando οὐ deesse apparebit noli reformidare veterum membranarum auctoritatem, aut librorum omnium consensum revereri, sed quod opus est confidenter restitue. Dabo duo exempla: in PLATONIS *Phaedone* p. 59 C. τί δέ; Ἀρίστιππος καὶ Κλεόμβροτος παρεγόντο; — οὐ δῆτα. ἐν Αἰγίνῃ γὰρ ἐλέγοντο εἶναι; et sana ratio docet et Graecae linguae ingenium emendandum esse οὐ παρε-

γέγοντο; nam qui ita quaerit Echeocrates miratur eos non nominari inter eos, qui Socrati morituro adfuisse, et οὐ δῆτα melius respondebitur si οὐ praecesserit. Quam vetus hoc mendum in PLATONIS Codicibus inoleverit apparet ex ΔΙΜΕΤΑΙ libello περὶ ἑρμηνείας § 288. GOELL., sed vera scriptura antiquius nihil est. In HERODOTO VI. 52. τὴν δὲ οὐδὲ αὐτὴν φάναι διαγινώσκειν, εἰδυῖαν μὲν καὶ τὸ κάρτα λέγειν ταῦτα, βουλομένην δέ, εἰκὼς ἀμφότεροι γενοῖατο βασιλεῖς, locus ex impedito et inconcinno expeditus erit si suppleveris οὐ βουλομένην δέ, et sic εἰκὼς more Graecorum positum erit, quod nunc soloeco ex βουλομένην videtur suspensum.

Addam unum tantum: in libro de Calumniis 89, 2. libri confundunt ἔρχεται et ἔρχεται pervulgato errore, qui tamen subinde lectores et editores impune ludificatur. In DIONYSIO HALIC. I. 85. οὐν ἔρχομαι διηγούμενος manifesto soloecum est pro ἔρχομαι, quod duo optimi libri suppeditant Vaticanus et Chisianus, sed sine libris ab unoquoque poterat corrigi. In re tam certa quam nota miror quomodo in PLATONIS *Ion* doctos homines turpis soloecismus sugerit p. 533 c. καὶ ὁρῶ, ὦ Ἴων, καὶ ἔρχομαι γέ σοι ἀποφαινόμενος ὅ μοι δοκεῖ τοῦτο εἶναι, nihil certius est quam legendum ἔρχομαι γέ σοι ἀποφανόμενος. Quamquam ἔρχομαι erat olim vulgata lectio tamen doctis nil suboluit. φαίνω et φανῶ, φαίνομαι et φανοῦμαι et similia omnia quam frequenter scribae permiscuerint saepe ostendimus, et novo exemplo hanc partem concludemus: ubicumque futurum ὀδυροῦμαι in veterum libris apparebat Graeculi ὀδύρομαι substituere solent, ut ἀγγέλλω pro ἀγγέλλῳ, σέλλομαι pro σελοῦμαι, alia, et in quibus etiam proclivior error est μένω, κρίνω, ἀμύνω caet. pro μενῶ, κρινῶ, ἀμυνῶ. In LUCIANO 10, 23, 2. μετ' ὀλίγον ὀδυρούμενον optimi libri vitiose ὀδυρόμενον. Peius etiam 15, 15. ad unum omnes servant τοῦ μὲν γελασσομένου — τοῦ δὲ ὀδυρομένου, pro ὀδυρουμένου. Quis igitur in ISOCHRATE πρὸς Κκαλίμαχον. § 35. οἶμαι δ' αὐτὸν ὀδύρεσθαι τὴν πενίαν — καὶ λείπειν ὡς δεινὰ πείσεται, dubitabit ὀδυρεῖσθαι corrigere, et ubicumque in simile vitium incidet eodem remedio, quod saepissime profuit, de novo uti?

CAPUT X.

Venio nunc ad novum observationum genus, quod pertinet ad expellenda additamenta, interpretamenta et cuiuscumque modi emblemata, quae correctores et lectores in vitis scriptoribus obtrudere solent. Nullus scriptor Graecus aut Romanus non est passim istiusmodi mendis et maculis inquinatus et op-pletus, quemadmodum nullus propemodum est liber scriptus, in quo non appareat illa annotandi, supplendi, corrigendi, interpretandi consuetudo, qua Veteres omnes inter legendum utebantur. Ut cuiusque animus lectione commovetur, ita in margine appingit *καλῶς*, *ὠρατόν*, *Φρονίμως*, *ἄσπετον*, aut aliquid huiusmodi quo lecta probet; nonnumquam et indignabundus obloquitur scriptori et quasi cum eo colloqueretur reponit aliquid vel cum convicio ¹⁾, aut quod legit cum suis temporibus comparat et querelam apponit ²⁾, denique omnibus modis ut inter legendum animus affectus fuerit, paucis in margine adscribit. Alias toti sunt in interpretatione verborum et sententiarum, vocabulis antiquioribus et obsoletis adscribunt nova et nota, quibus praesens aetas uteretur; si quid obscurius scriptum videtur interpolando expediunt scilicet; si quid est arguta brevitate dictum, de suo suppleant aliquid; si qua est ellipsis elegantior ita explere videbis, ut magistris videtur; si quod nomen, si qua res paulo minus nota commemoratur, paratum est interpretamentum. Denique ubi scriptura laborat incredibili audacia et temeritate grassantur et *ὅ τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμων γλῶσ-*

1) EURIPIDES Oresten dicentem facit in cognomine Tragoedia vs. 547.

ἄνν δὲ πατὴρ τέκνον οὐκ εἶη ποτ' ἄν.

in Codice quodam additur:

ἄνν δὲ μητὴρ πῶς, κἀθαρμ' Εὐρηπίδης;

et saepe monachi ICLIANUM et LUCIANUM conviciis insectantur: non rava sunt *ὦ κατάρτε*, *ὦ κἀθαρμα*, *ὦ ἀλιτήριε*, *ὦ μικρὶ*, *ὦ γόης*, *ὦ μάταιε*, *ὦ κύον*, quibus pia animae in secus sentientes debacchantur. Sic in Scholio, quod Editor legere non potuit sed utcumque ductus litterarum delineavit p. 217, legitur: *κτεν, πῶς σολοιζῶν τὴν οὐκ ἔγνω τον κορυφαίωτον προσέφων;*

2) Sic monachus in Scholio ad LUCIANUM p. 94. monachorum suae aetatis et episcoporum mores perstringit. In CICERONIS loco *de Legibus* III. 3, 7. *coelibes esse prohibendo*, miseri monachi adscribunt: *optima lex.*

σαν ἔλθῃ confidenter videbis reponentes, addunt, demunt quodlibet et interpolant et vitiant arbitrato suo quidquid iis non satis bene aut commode dictum videtur. Si quid iis absurdum videtur annotant ἀλογία, quod vocabulum in ARISTIDE cum verbo σοφίζεται ita coniunctum est, ut σοφία λογίζεται nasceretur. Vide CANTERI *Syntagma de ratione emendandi* p. 49. In DIONYSIO HALIC. I. 14. pro οἰκοφθορηθεῖσαι in nonnullis libris est οἰκοφθοβάρρων ῥηθεῖσαι, unde natae sunt scripturae οἰκοφθόρων βαρυθεῖσαι, οἰκοφθόρων βαρηθεῖσαι et Reiskianum οἰκοφθόρων μαρανθεῖσαι. Has turbas innoxius M. TERENTIUS VARRO dedit, qui laudatus in sequenti versu et in margine de more notatus inter οἰκοφθο — et ρηθεῖσαι incommodam et indecoram sedem occupavit; et magna est talium copia. Malum hoc in libris crescebat in diem, et ut quisque est recentissimus ita mendosissimus esse solet, sed nullus est scriptus liber tam vetus, tam bonus, quin eandem labem olim senserit, quam videmus in sequioribus semper gliscentem. Hoc ipsum autem est certissimum interpolationis indicium, quum libri antiquiores cum recentioribus compositi manifestam fraudem faciunt et additamenta insulsa et puerilia sequiorum temporum omittendo arguunt. Quam multa emblemata Codex DEMOSTHENIS Parisinus S, quot interpolationes arguit solus? quam multa ISOCRATIS *Urbinas* aut DIONYSII HALIC. liber *Vaticanus*? At plurimum abest, ut ipsi sint sine vitiis eiusdemmodi: optimus ille est, qui minimis urgetur: hoc habent, ut emblemata indagare et odorari et certis vestigiis deprehendere et deprehensa tollere doceant et animos addant iis, qui ineptias concoquere non possint. Palam faciunt quemadmodum ista additamenta oriantur, qua sede libentius haereant, ut sese insinuent et clanculum irrepant, et magna copia locorum emendatorum acuto et sagaci Critico notas quasdam et indicia tenuissima sed certa monstrat, quibus teneat fraudem et sciolos convincat. Docti homines nimium patienter pleraque ista ferre solent: quod frigidum et insulsum est verbis mitigant, etiam alibi non dissimilia legi contendunt, et omnibus modis in praeclarissimo quoque scriptore elevat et excusant, quae in suis quisque scriptis numquam tulissent, aut inepte repetita aut pueriliter explicata. Ut sunt cuiusque Graeci scriptoris Codices antiquitate et fide multum

inter se diversi, ita hoc quoque in genere alia aliorum conditio est: in aliis plurima emblemata sunt, in aliis aliquanto pauciora. In ISOCHRATE post *Urbinate* pauca supersunt, in DEMOSTHENE post *Parisinum* S sat multa, in AESCHINE plurima. HERODOTUS paucis inquinatur, in XENOPHONTE complura sunt, THUCYDIDEM perquam multa deformant. PLATO compluscula habet, LYSIAS, quamquam depravatissimus ex uno deterrimo Codice depromptus est, perpauca tantum. In LUCIANO satis magna copia est emblematum, in quibus sunt insulsissima quaedam. Multi multa iam sustulerunt, meliores libri plura damnarunt, novissimus omnium BEKKERUS quaedam expulit, ipse in superioribus nonnulla iam indicavi, nunc plura colligam. Praemittam pauca quaedam ex Classicis, deinde quid LUCIANI Codices boni afferant exemplis complusculis ostendam, et sic confirmatus caeteras fraudes et fallacias scribarum retegam. SOPHOCLES fragmentum legitur apud ATHEN. III. p. 76 c. Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης γάμφῳ τροπικῶς τῷ τοῦ δένδρου ὀνόματι τὸν καρπὸν ἐκάλεσεν εἰπὼν·

πέπων ἐρινός * * ἀχρεῖος ὦν
ἐς βρῶσιν ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ,

in quo loco nihil excidit, sed contra pessime interpolatum est ἀχρεῖος, a nescio quo olim superscriptum ad explicandum quo sensu πέπων ἐρινός dictum esset. Poëta dederat πέπων ἐρινός ὦν || Ἐς βρῶσιν ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ, id est Φαῦλος ὦν ἄλλους ἐκφασκίζει, ad quam ipsam analogiam verbum ἐξερινάζειν Sophocles finxit. In splendido carmine Euripideo apud PORPHYR. de Abst. IV § 19. pro

Φοινικογενοῦς τέκνον Εὐρώπης
καὶ τοῦ μεγάλου Ζηνός, ἀνάσσω
Κρήτης ἐκατομπολιέθρου.

circumfertur apud omnes insulsum emblemata et sic editur

Φοινικογενοῦς [καὶ τῆς Τυρίας]
τέκνον Εὐρώπης κτέ.

In *Hellenicis* IV. v. 37. Cliteles Corinthius sic verba facere incipit: ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἴσως ἀντιλέγεται, τίνες ἦσαν οἱ ἄρξαντες ἀδικεῖν, multis saeculis post mortem XENOPHONTIS adscripta sunt verba τίνες ἦσαν οἱ ἄρξαντες ἀδικεῖν. Si dixero inepte abundare nihil agam, et multis modis id

eludi solet, at cogita quid ταῦτα significet, quod digito monstrat quae praecedunt § 36. διέθει δόρυβος (lege δοῦς ut § 36.) ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Clamant alii δικαίως βοηθῆσαι, οἱ δὲ ἀδικεῖν. interea prodit Cliteles et ab hac ipsa dissensione orditur: ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἀντιλέγεται, inquit: equis erat in concione docendus, quid esset de quo dissentiretur. Absurdum est, opinor, ita dicere. Sed pertinacius agunt viri docti et multa saepe nobis supervacua videri dictitant, quae tamen dicta et scripta sint certa fide: sed manifesta sermonis vitia fraudem patefaciunt: non ἦσαν sed εἰσὶν dictum tum oportuit, non τίνες, sed πότεροι, et ἄρχω ἀδικεῖν quis serio ΧΕΝΟΡΗΟΝΤΙ imputabit? Non minus manifesta emblemata sunt I. v. 13. [ἀπελογήθη ὥς], pro quo Atticus ἀπελογήσατο dixisset, I. vi. 16. [ὅπως μὴ ἐκείσε φύγῃ], II. iv. 13. [οὗτοι δὲ οἱ τριάκοντα], IV. v. 6. οἱ δ' ἐν τῷ Ἠραίῳ [καταπεφευγότες], VII. i. 31. [οὗ δὲ καὶ ἀπόγονος λέγεται]. In eodem opere emblemata nata sunt, ut saepe fit, ex depravata lectione, qua correctae ultro excidit II. ii. 20. οὐκ ἔφασαν πόλιν ἀνδραποδιεῖν μέγα ἀγαθὸν εἰργασμένην ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις γενομένοις τῇ Ἑλλάδι, emenda μέγα ἀγαθὸν — γενομένην τῇ Ἑλλάδι et εἰργασμένην eo redibit, unde male pedem intulit. Alio loco factum est ut interpolator turpiter erraret et incredibilem errorem ΧΕΝΟΡΗΟΝΤΙ affingeret H. ii. 13. οἱ δ' ἐπεὶ ἦσαν ἐν Σελλασίᾳ πλησίον τῆς Λακωνικῆς, viri docti admonent Sellasiam in ipsa Laconica sitam et expungunt πλησίον, at Σελλασία tam notum et nomen et locus est, ut Σελλασία τῆς Λακωνικῆς tam putidum sit et puerile ac si quis Ἐλευσίς vel Μαράθων τῆς Ἀττικῆς in simili re dicere voluisset: πλησίον τῆς Λακωνικῆς debetur scioto, qui illis temporibus Hellenica interpolavit, quum nemo sciret ubi terrarum olim Sellasia sita fuisset. Ut locus non uno nomine notus et nobilis etiam notior fiat emendatio locum POLYARNI III. 11. 6. Χαβρίας εἰς Ἑλλάδα τῆς Λακωνικῆς ἐμβαλὼν νυκτὸς τὸν ποταμὸν διαβάς λείαν πολλὴν λαβὼν τὴν μὲν ὑπὲρ τὸν ποταμὸν εἰς τὴν Φιλίαν ἀπεπέμψατο. ad hunc nuntium Spartani adveniant καὶ σπουδῇ δραμόντες διακόσια σάδια incomposito agmine fessi ab integris funduntur et fugantur. Pro εἰς Ἑλλάδα CASAUBOONUS festinans εἰς Ἑλὸς cortexit, quod festinans CORAEB recepit. Subridebit qui haec gnarus locorum releget. Scribe εἰς Σελλασίαν

σίαν τῆς Λακωνικῆς, quod vivo POLYAEENO recte addebatur, et nota Sellasiam ad fluvium (Οἰνοῦντα) sitam ducentis ab Urbe stadiis distare.

Apud THUCYDIDEM, ut diximus, magna est emblematum frequentia, de quo numero nunc duo delibabo. Libro VIII. cap. 57. editur: *Ξυνθῆκαι Λακεδαιμονίων καὶ τῶν ξυμμάχων πρὸς βασιλέα Δαρεῖον καὶ τοὺς παῖδας τοῦ (lege τοὺς) βασιλέως καὶ Τισσαφέρην σπονδὰς εἶναι καὶ Φιλίαν κατὰ τὰδε*: qui hunc locum volet intelligere *Ξυνθῆκαι* in margine adscrito (ut passim in THUCYDIDIS codicibus *δημηγορία*, *ἐπιστολή*, et similia, in margine adscribi solent, si qua concio aut epistola historiae inseritur) et THUCYDIDI relinquo *Λακεδαιμονίων καὶ τῶν ξυμμάχων κτῆ*. Alterum est VI. 30. *ἐν τῷ παρόντι καιρῷ ὥς ἤδη ἔμελλον μετὰ κινδύνων ἀλλήλους ἀπολιπεῖν μᾶλλον αὐτοὺς εἰσὶν τὰ δεινὰ ἢ ὅτε ἐψηφίζοντο πλεῖν*, aliena manus adpinxit ἢ ὅτε ἐψηφίζοντο πλεῖν, ut μᾶλλον explicaretur. Non tantum insipidum et inficetum hoc additamentum est, sed etiam rerum fidem et sententiam scriptoris violat, namque si istiusmodi quid ad μᾶλλον adicitur utroque tempore solliciti fuisse intelligentur, et auctas tantum fuisse curas, quibus iam tum angerentur quum tantam rem susciperent. Contra μᾶλλον elliptice positum id significat, quum expeditionem iuberent sine cura fuisse, nunc quum res agi coepta esset, aliquam sollicitudinem subire animos, non magnam illam quidem sed aliquam tamen, si cum illa veteri confidentia conferretur, qua bellum in comitiis iussissent. Saepe μᾶλλον apud THUCYDIDEM sic ponitur vid. I. 3. *μᾶλλον καλεῖσθαι Ἕλληνας*, quum antea illud nomen negaverit in usu fuisse, vel VIII. 71. *ἐκείνου μᾶλλον ἤδη προσδεχομένου*, quod de eo dicitur qui paulo ante οὐδὲν *ξυμβατικὸν ἀπεκρίνατο*, et sic saepius. Prorsus simile emblemata irrepserat in Aeschynis *Ctesiphonteam* § 179. *οὐκ οὐκ ἀποπον τὰς μὲν δωρεὰς νῦν πλείους εἶναι τὰ δὲ πράγματα τῆς πολέως τότε μᾶλλον [ἢ νῦν] ἰσχύειν*, ubi quatuor optimi libri ἢ νῦν omittunt. At XENOPHONTI nullus liber opitulatur in *Anabasi* VI. i. 17. *ὥς δὲ τῆς Ἑλλάδος ἐδόκουν ἔγγυς γίνεσθαι ἤδη μᾶλλον [ἢ πρόσθεν] εἰσῆι αὐτοὺς ὅπως ἂν καὶ ἔχοντές τι οἴκαδε ἀφίκωνται*, ubi ἢ πρόσθεν sporica sunt. Nova haec cura subibat animos. Multa de genere hoc emblemata, et ex aliis et ex THUCYDIDE DOBRAEUS eiecit, de quo

summo critico tam docto quam sagaci lepidum est audire Porro-
nem (in Praefat. ad *Commentt. in Thucyd.* part. III. p. XI.) serio
dicentem: »Dobraei in notis in Thucydidem coniecturae ut
in ceteris eiusdem hominis eruditi adversariis pleraeque et
audacissimae et inutilissimae sunt» atque haec de Criticorum
principe dicit Porro, qui criticus est talis, qualem dicere nolo.

In ISOCRATIS *Panathenaico* § 59. pro ἐντὸς Ἄλυσος in omni-
bus libris praeter unum *Urbinate* est ἐντὸς Ἄλυσος ποταμοῦ,
quod nemo umquam revocabit. Eiusdem generis emblemata est
in *Hellenicis* IV. III. 8. πρὶν ἐν [τῷ ὄρει] τῷ Ναρθακίῳ ἐγένοντο.
Turpius etiam in THUCYDIDE III. 16. οἱ ἐπὶ τῇ Αἴτνῃ [τῷ ὄρει]
οἰκοῦσιν, ὅπερ μέγιστόν ἐστιν ὄρος ἐν τῇ Σικελίᾳ. Saepe quod
elegantem et venuste et εὐφώνως erat dictum, isti prorsus cor-
rumpunt id ipsum addentes quod scriptor maluerat significare
quam dicere. In ISOCRATIS *Antidosi* § 288. venuste dictum
erat τοῖς λυομένοις εἴκοσι καὶ τριάκοντα μνῶν τὰς μελλούσας καὶ
τὸν ἄλλον οἶκον συναναιρήσειν, perdiderunt omnia, qui τοῖς λυο-
μένοις τὰς ἐταίρας invexerunt. Similiter in *Panegyrico* § 138.
ὅταν τὰ τῶν βαρβάρων καταστῇ καὶ διὰ μιᾶς γένηται γνώμη,
ἡμεῖς δὲ πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ νῦν πολεμικῶς ἔχωμεν, periit
lepor loci ex quo aliena manus πολεμικῶς inseruit. AESCHINES
in *Timarchum* § 182. εὐφώνως dixerat: ἀνὴρ εἰς (lege τις) τῶν
πολιτῶν εὐρὼν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα τὴν ἡλικίαν οὐ καλῶς δια-
φυλάξασαν μέχρι γάμου, nescio quis pessime interpolavit, ut
hodie legatur θυγατέρα διεφθαρμένην καὶ τὴν ἡλικίαν. Iniuriam
insignem scribae CICERONI fecerunt actione I. in *Verrem*, cap.
XI. § 33. Nunc quoniam pugnare contra me instituisti non
tam ex tua natura quam ex istius tempore et causa [mali-
tiose], necesse est istiusmodi rationi aliquo consilio obsistere,
non est hoc scriptum ex Ciceronis natura et ingenio, qui omisso
maledicto malitiose idem dixit, ut se decebat. Dixerat ISOCRA-
TES in *Antidosi* § 71. παραινῶ τῷ Νικοκλεῖ μὴ ῥαθυμεῖν μηδ'
ὥσπερ ἱερωσύνην εἰληφότα τὴν βασιλείαν οὕτω τὴν γνώμην ἔχειν,
in omnibus Codd. praeter unum optimum ἀμελῶς irrepsit post
βασιλείαν. In LUCIANO plane eadem interpolatio deprehensa
olim a me est in *Parasito* 48, 52. ὁ παράσιτος οὕτως ἔχει πρὸς
ἀργύριον ὡς οὐκ ἂν τις οὐδὲ πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας
(ἀμελῶς) ἔχρη. plures indicabo ubi praemisero locos, quibus

integriores libri opem tulerint, unde unusquisque a falsariis ἐπ' αὐτοφώρῳ deprehensis sibi cavere discat. In *Dial. Mort.* 10, 20, 6. μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην in antiquis Codicibus ME-TEITHN in MEGICTHN abierat, itaque nunc in plerisque legitur μεγίστην ἀσκεῖς τὴν σαυτοῦ τέχνην: viden' unde ἀσκεῖς natum sit? 11, 15. τὸν μεταίτην Ἴρου, recte exulat μεταίτην ex optimis, et est vocabulum postremae aetatis. Plane eiusdemmodi emblemata est 66, 24. οἱ δὲ νῦν πλούσιοι πρὸς ἐμὲ Ἴροι δηλαδὴ ἅπαντες, Codd. Ἴροι καὶ πτωχοί, alii Ἴροι καὶ προσ-αῖται, unus A verum servavit. In 16, 22. in Codd. ad ἐτελέσθης γάρ adduntur τὰ ἐλευσίνια δηλονότι et δηλονότι, τὰ ἐλευσίνια, tritum est in istis δηλονότι, quod quia scribitur δη saepe in δή abiit. 10, 10, 6. εἰποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν in multis additur εὐεργέτην δηλονότι vel δῆλον ὅτι. 16, 21. τὰ πορθμεῖα ἀπόδοτε. παρὰ πάντων ἤδη ἔχω. δὲ καὶ σὺ τὸν ὀβολόν, in optimis emblemata est παρὰ πάντων ἤδη τὸν ὀβολόν ἔχω. 18, 5. Κλεοπάτρα τῇ πάνυ. Cod. M. βασιλίδι τῇ πάνυ. F. τῇ βασιλίδι πάνυ. Emblemata ex margine recepta mutare locum solent et incerta sede volitare. Affine est 45, 9. τὸ ἄχρι τοῦ λουτροῦ αἰῶνα μέγιστον ἐτιθέμεν, ubi alii μέγιστον alii μήκιστον habent, verum est utroque abiecto αἰῶνα ἐτιθέμεν. 46, 16. ὅπου γε καὶ ὁρᾷν αὐτὰ ἔργον ἦν in multis est ἔργον δυσχερὲς ἦν. Similiter 73, 12. boni Codices habent additamentum τὰς φιλοσοφίας, quod optime abest a caeteris. In *Nigrino* 3, 10. in omnibus est ἔτοιμός εἰμι, Lucianus more Attico dederat ἔτοιμος, quod ex uno B apparuit. Frequens emblemata apparet 19, 12. Ναί, Φησί τις, ἀλλὰ νῦν ἐκάστου καιρὸς ἴδιος ὑφ' ἡμῶν ἀποδέδεικται, τάχα ἂν εἴποι τις, multi boni libri omittunt τάχα ἂν εἴποι τις, rectissime, sed qui ista adscripsit in suo Codice legebat: Ναί, ἀλλὰ νῦν idque revocandum expunctis Φησί τις. Si quando emblemata cum reliqua oratione non satis bene componitur, pergunt errare et per vim accommodant, ut in caeteris vitiis facere solent; χειραγωγῶν 45, 10. ubi in χειρᾶς ὀρέγων depravatum est, quod sequebatur τὸν Θεσμόπολιν ἐπερειδόμενον sine ulla religione re-
finxerunt in αὐτῷ ἐπερειδομένῳ. Sic 17, 15. quum ποιούμενοι irrepsisset, τιθέμενοι in τιθέμενον abiit. Interca sententia desperit, τοῖς δ' οὐδὲν μέλει, quod imprimis illorum causa dolendum est, qui ista omnia aegra et absurda tamen interpretantur. In

Veris Historiis 27, 18. placuit lectori iocus τῶν δὲ σωϊκῶν οὐ-
 δεις παρῆν, ἔτι γὰρ ἐλέγοντο ἀναβαίνειν τὸν τῆς ἀρετῆς ὄρθιον
 λόφον, itaque adscripsit in Cod. F. ἀρεῖον, quod feliciter non
 est receptum. At in GALENI loco, quem affert BAKIUS *de Po-*
sidonio Rhodio p. 201. aliter evenit: verba sunt συγγνώμη γὰρ
 ἀνθρώπῳ γε ὄντι καὶ ἀμαρτάνοντι ὥραϊον τι. Multum se cruciat
 WYTTENBACHIIUS p. 283. sed nihil extundit. GALENUS dixerat
 συγγνώμη γὰρ ἀνθρώπῳ γε ὄντι ἀμαρτάνοντι τι, placuit Grae-
 culo dictum et adscripsit ὥραϊον. Verissime BADHAM ad EURIP.
Helenam vs. 1059. «ὥραϊον sexcenties in Codicum marginibus
 a scribis appictum reperias, ubi aliquid pulchre dictum iudi-
 cabant» nota esse solet litera ω, quam mediam ρ transit.

Transeo nunc ad illos LUCIANI locos eundem in modum aut
 etiam peius interpolatos, ubi in Codd. nihil est praesidii, sed
 sana mens et iudicium rectum et ἡ τῶν καλῶν καὶ τῶν μὴ κα-
 λῶν καὶ πρεπόντων διάγνωσις et interior Graecitatis intelligentia
 Codicum vicem optime explere possunt, si quis scriptorem,
 quem tamquam digitos suos noverit, ita legerit, ut de HEMSTER-
 HUSIO RUHNKENIUS scribit «difficilis, suspicax, semper verens
 ne quid sibi fallaciae vel a librario vel ab interpolatore
 struatur.» Et sunt quaedam huiusmodi, ut non sit ad frau-
 dem indagandam HEMSTERHUSIO opus vel BENTLEIO vel PORSONO,
 quale est 15, 51. καίτοι γελοῖός γ' εἰμὶ ἀνγκάζων ἰχθὺν λαλεῖν
 [ἄφωνοι γὰρ αὐτοί], aut 52, 14. Φέρων ἄμα καὶ τὸν ἀρτιγέν-
 νητον Ἀσκληπιδὸν δις τεχθέντα [ὅτε ἄλλοι ἅπαξ τίκτονται ἄν-
 θρωποι], ubi poterant confidenter dicere non alios homines,
 qui male Deo opponuntur, sed homines ad unum omnes non
 saepius quam semel nasci solere. Incredibilis est Graeculorum
 istius aetatis stupor. Notum est Scholion ad THUCYDIDEM I. 2.
 τὴν Ἀττικὴν φῶκον οἱ αὐτοὶ αἰεῖ, ne errarent pueri magister ad-
 monet: τῷ γένει δηλονότι, οὐ γὰρ ἦσαν ἀθάνατοι: huiusmodi
 tamen homunciones THUCYDIDEM interpretabantur. In sequenti
 libro 35, 36. editur ἐρμηνείαν δὲ νῦν τὴν σαφήνειαν τῶν σχη-
 μάτων λέγω, corrige λέγει, pervulgato errore ex λέ vel λ nato.
 Dicuntur haec de LUCIANO non ab ipso et in marginem able-
 ganda sunt.

In *Amoribus* 38, 20. κατὰ πετρῶν δὲ, Φασιν, [ἀγόνων] σπεί-

ραντες, ita demum retineri poterit ἀγόνων, si quas alias πέτρας γονίμους esse constabit. Nota sunt proverbia κατὰ λίθων σπείρειν, κατὰ πετρῶν σπείρειν, κατὰ θάλασσαν σπείρειν, αἰγιαλὸν ἀροῦν, quibus quis umquam ἀγόνων, vel ἄγονον, adiciat praeter Graeculos? 58, 30. legitur τὸ τῆς κυνὸς, ἢ οὔτε αὐτὴ τῶν χριθῶν ἐσθίει οὔτε τῷ ἵππῳ [δυναμένῳ φαγεῖν] ἐπιτρέπει. 69, 13. ἐνίοις δὲ καὶ ἡ δουλεία βαρὺ καὶ [ὥσπερ οὖν ἐστίν] ἀφόρητον ἐφαίνετο, recte ille quidem iudicat quisquis est, sed non ut eius verba Lucianeis misceantur. 70, 38. ἀναμνήσθητι τὸν Ἰξίονα, ὃς [ἀξιώθει] κοινῆς τραπέζης ἀξίωμα ἶσον ἔχων ὑμῖν, ne dubites expungere insipice EURIPIDIS *Oresten* vs. 9. In haec omnia digitum intendisse satis est. Mirifice arridet quod me Hiaschius meus admonuit 10, 13, 4. ubi vapulat Aristoteles, monachum nescio quem aut Graeculum adscripsisse ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, quae verbo nunc satis absurde ab eo dicuntur, qui omnibus opprobriis Aristotelem palam insectatur. Videbis etiam alibi Graeculos Aristotelem et caeteros philosophos ab LUCIANI iocis et dicteriis vindicantes. Insigne huius rei exemplum est in scholiis p. 91. ubi iratus Graeculus LUCIANUM castigat Stoicorum spinas et τὸ σύμβαμα καὶ τὸ παρασύμβαμα suaviter ridentem. ἀλλ' ἐπιτριβείης, ὦ κατάρατε, inquit, πάντα γελοῖως ὑπὸ τὴν γλῶτταν ἐρέφω καὶ τὰ σοφὰ πάντα τοῖς παιγνιώδεσι παραβάλλων, deinde ea addit quae ne Stoicus quidem sine nausea legal. In 4, 8. eiice λάλον ὄρνεον. 5, 4. [ἀκόλουθα] τῆς ῥαθυμίας τὰ πείχαιρα κομίζει. 5, 33, οἷαν με οὔσαν ἀπαλείψει [ἀγαθὴν] σύνεργον, et simillima 8, 4, 4. et 66, 13. illic οἶος εἰ σύ [οὔτω καλός], hic οἶον ἂν [ὥς εὐδαίμονα] βίον ἐπεβίωσα: deinde 5 § 56 et 57. μάλιστα (adde μὲν) εἰς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν — εἰ δὲ μὴ [τοῦτο βούλει]: 9, 2, 4. auctore HEMSTERHUSIO tandem expellantur [τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι] et 10, 6, 2. [πολλάκις ἐκφέρει]. In 9, 13, 1. καὶ διὰ τοῦτο παρεῖχεν [ἑαυτήν]. Notum est in re amatoria παρέχειν morigerari, omisso pronomine, ut 67, 5, 4. παρέχε γούν. Praeterea παρέχειν dicitur qui medico corpus praebet secundum vel urendum vel qualibet medicina curandum, cuius rei egregia exempla e PLATONE collegit HEUSDIVUS in *Specim. Crit. in Platonem* p. 91. nonnumquam τὸ σῶμα additur, ut in *Nubibus* vs. 440.

τουτὶ τό γ' ἐμὸν σῶμ' αὐτοῖσιν
παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν.

ubi emenda τουτὶ τοῦμὸν σῶμ', nisi quis perspicere poterit quid sibi γε velit. Constans veterum usus est in talibus verbo παρέχειν subiicere activam verbi formam: παρέχω τέμνειν, παίειν, τύπτειν, πατεῖν, similia. Graviter igitur erravit LUCIANUS 18, 1. πόσοι Μῖδαι μετέπεισαν αὐτὸν μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα παρέχειν ἑαυτὸν ἔλκεσθαι καὶ σύρεσθαι; sequiores saepius ita peccant, et LUCIANUS ipse alibi, veteres numquam. In 10, 15, 1. ἀγεννῆ τινὰ Φρύγα [δειλόν], et mox τὸν Πηλέως δὲ [υἷόν], et 10, 26, 1. οὐχ ἡδὺ ἦν [ζῶντα] ὄραν τὸ Φῶς, 15, 33 ἦν τινὰ τῶν μεμνημένων ἰδὼν [ἐξαγορεύοντα] ταῖν θεαῖν (scribe τοῖν θεοῖν) τὰ πόρρητα [καὶ] ἐξορχούμενον ἀγανακτῆσω, qui elegantius loquebantur, dicebant τὰ μυστήρια, τὰ πόρρητα ἐξορχεῖσθαι pro ἐξαγορεύειν, ut ipse LUCIANUS docet 38, 15. ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί, quis igitur ista coniungat? 15, 43. ἀνέρπουσι βομβηδὸν νῆ Δία καὶ βοτρυδὸν [ἔσμου δίκην] ἵνα [καὶ] καθ' Ὅμηρον εἴπω, disiungi non possunt βοτρυδὸν, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω. 16, 22. τὸ τριβώνιον [πρότερον] τέως ἄμορφον εἶναι μοι δοκοῦν, nam τέως significat πρότερον. 17, 7. εἴτ' ἔλαθον ἄμφω [γηράσαντες] ἔξωροι γενόμενοι καὶ οὗτος τοῦ ἔραν κάκεινος τοῦ μεταδιδόναι, corripit interpolator dicti venustatem, et § 25. ὦν μὲν γὰρ [ἔνεκα τῶν μαθημάτων] ἐπιθυμεῖν Φήσας παρὲλληφέ σε ὀλίγον αὐτῷ μέλει, nisi illa expungentur non constabit sententia loci. In 18, 2. σὺ ταῦτα πρὸς με [ὁ Σαβῖνος] ἤδη λέγεις non opus erat Sabinum commonefacere, quis esset. 20, 15. εὖ γε νῆ τὸν Ἑρμῆν [ὦ Ἑρμότιμε] αὐτόν, οὐ ἐπώνυμος ὦν τυγχάνεις, quam inepte interpositum hoc est! praelerea νῆ τὸν Ἑρμῆν αὐτόν non possunt dirimi. In 20, 76. λήθη τις ἔσω αὐτῶν ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου [ἄρχοντος πραχθέντων], proverbialis haec locutio est, ubi breviloquentia venusta est et ex rei natura sequitur; nihil addiderunt 16, 5. τί γὰρ με δεῖ πράγματα ἔχειν τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἐξετάζουσιν; In 26, 7. ἄφθονον ἦν τὸ βεῦμα καὶ πολὺ ὥς ἐνιαχοῦ καὶ ναυσίπορον εἶναι [δύνασθαι], perspicua res est. In 27, 22, ἐνέση [ὁ ἀγὼν] τὰ παρ' αὐτοῖς θανατούσιαι, interpolatio manifesta minuit loci leporem. In 29, 28. πάθος ἀπάντων [παθὼν τὸ] δυσαλωτότατον,

non aliter solent. Ibid. § 26. οὕτωςι μὲν [ἀπλῶς] ἀκοῦσαι, ut saepe apud DEMOSTHENEM et PLATONEM legitur ὡς οὕτω γ' ἀκοῦσαι, ὡς γε οὕτωςι ἀκοῦσαι, οὕτωςι μὲν ἀκοῦσαι, ἀκοῦσαι μὲν γὰρ οὕτωςι παγκάλλως ἔχει DEMOSTH. p. 355, 28. In PLATONIS *Philebo* idem vitium est p. 12 c. ἔστι γὰρ ἀκούειν μὲν οὕτως [ἀπλῶς] ἔν τι, male enim editores ἀπλῶς ad ἔν τι retrahunt. In 32, 8. δι' οὗς προεῖπον τυράννους [τὴν ἐλπίδα καὶ τὸν φόβον] quae paucis ante versibus *his* iam nominata sunt non possunt *tertium* insipide commemorari. Ibid. 47. εὐρὼν γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας τὸ κάλλιστον ὡς οἶσθα τῶν βιβλίων καὶ κεφαλαιῶδη περιέχον τῆς τάνδρὸς σοφίας τὰ δόγματα, vitiosa est haec verborum compositio: lege τὰ κεφαλαιῶδη et senties τὰ δόγματα spurium esse. Simili modo 41, 34. lege ὁ αὐτός pro αὐτός et apparebit ἀρκεῖσθαι ὀλίγοις δυνάμενος esse insiticia. Lepide erat scriptum 42, 28. ἀεὶ γὰρ με μοιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν αὐτῶν γυναικῶν ἐδίωκον, insulse aliquis inseruit εἶναι [τῶν ἱππῶν]. In 45, 29. κατέσκληκεν ὅλος [ἐκτετηκώς] ὑπὸ φροντῖδων, recte § 31. ἐκτέτηκεν ὅλος ὑπὸ τῶν λογισμῶν. In 46, 2. Μένιππος ἡμῖν διοπετὴς πάρεσιν [ἐξ οὐρανοῦ]. Διοπετὴς significat ἐξ οὐρανοῦ: HESYCHIUS διοπετὴς: ἐξ οὐρανοῦ ἐρχόμενον. § 6. τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης καὶ τοῦ ἡλίου [χωρίον] non potuit vocabulum ineptius suppleri quam χωρίον. Dicitur τὸ μεταξὺ ut τὸ μέσον in oraculo:

εἰ τὸ μέσον κτήσαιο Κορίνθου καὶ Σικυῶνος.

§ 20. πρὸς τοῦτόν με ἀδελφὸν ὄντα [μου] συγκροῦσαι προαιρούμενοι, pronomem in talibus locum non habet. In *Thesmophoriaz.* vs. 74 receptum oportuit

οὐ χρὴν σε κρύπτειν ὄντα κηδεσὴν ἐμῆ.

pro ἐμόν a BRUNCKIO emendatum. § 32. οὐ μετρίως ἡμῶν καθάπτονται μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρώπων λέγοντες [τοὺς θεούς] κτέ. § 33. ἐς νέωτα οὖν [ἀρχομένου ἥρος] κακοὶ κακῶς ἀπολούνται, optime interpretatur quicumque adscripsit, sed in margine erat relinquendum. 58, 9. τούτοις ἄπασι προεκπλήξας τὸ θέατρον καὶ θαυμαστῆς ἐλπίδος ἐμπλήσας [τοὺς θεατάς]: τὸ θέατρον significat τοὺς θεατάς, ut sexcenties apud ARISTOPHANEM et omnes, quare manifestum interpretamentum expelle. In 63, 10. τοῖς ὡς ἀληθῶς [γνησίους] πολίταις apparet insiticiū esse. In 67, 9, 2. [πολλοὺς μεδίμνους] facile mihi dabitur sciolo deberi. In 70, 4.

ῥηδαιώτερον ἄλλου δοῦναι [ἔσαι] ἐν τῷ συμποσίῳ, non dicitur ῥῆδαι ῥηδαιῶς, sed ῥηδαιός εἰμι. In 72, 12. ἦδε ἡ γενεὴ [οἱ νῦν ἄνθρωποι] quis ferat ita dicentem? Multo etiam turpius est, quod apud THUCYDIDEM legitur II. 56. οἱ πατέρες ἡμῶν κτησάμενοι πρὸς οἷς ἐδέξαντο ὅσῃν ἔχομεν ἀρχὴν οὐκ ἀπόνως ἡμῖν τοῖς νῦν προσκατέλιπον. τὰ δὲ πλείω αὐτῆς αὐτοὶ ἡμεῖς οἶδε [οἱ νῦν ἔτι ὄντες] μάλιστα ἐν τῇ καθεστηκυίᾳ ἡλικίᾳ ἐπηυξήσαμεν, ubi verba οἱ νῦν ἔτι ὄντες iis solis sunt utilia, qui non intelligunt haec PERICLEM vivum dicere ad cives suos, qui nondum essent mortui. Magistellus explicuit pueris ἡμεῖς οἶδε, et ne id quidem satis recte, quia haec verba non significant ἡμεῖς οἱ νῦν ἔτι ὄντες, sed ἡμεῖς οἱ ἐνθάδε παρόντες. Idem prorsus vitium irrepsit in DIONYSIUM HALIC. VIII. 26. Οὐολούσκων τε καὶ Αἰκανῶν στρατιὰν ἐπάγῃ, οὓς ἡμεῖς οἶδε [οἱ νῦν ὄντες] ἐν πολλαῖς ἐνικῶμεν μάχαις. In LUCIANO 10, 15, 3. ὁρᾷς τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σέ ἐσμέν οἶδε; male Codd. quidam ὧδε, probante IACOBITZIO, improbantibus reliquis. Apud LUCIANUM 78, 11. ἀκούειν [εἶναι] καλαί certus dicendi usus infinitivum respuit. Et haec quidem sunt insigniora emblemata, quae in LUCIANO deprehenderim praeter ea, quae in superioribus passim indicavi. Saepe miratus sum virorum doctorum in istis excusandis pertinaciam. Quasi religio esset ex Codd. qualibus utimur quidquam delere, quos constet inter omnes antiquitus iam mendosissimos fuisse, ita ineptissima quaeque vindices acerrimos nancisci solent, etiam doctos nonnumquam et acute cernentes. In THUCYDIDE V. 83. editur: ἐστράτευσαν ἐς τὸ Ἄργος — ὑπῆρχε δὲ τι αὐτοῖς καὶ [ἐκ τοῦ Ἄργους] αὐτόθεν πρᾶσσόμενον, ubi puerile additamentum ἐκ τοῦ Ἄργους quamquam et ex se ipsum arguitur et plane conficitur Scholio αὐτόθεν: ἐκ τοῦ Ἄργους, tamen fautores habet. In DEMOSTHENE p. 147, 1. ἂν μὲν ὑμεῖς ὁμοθυμαδὸν [ἐκ μιᾶς γνώμης] Φίλιππον ἀμύνησθε, LOBECK ad PSEYNICHUM p. 754. emblematis patrocinium suscipit. VALCKENARIUM miror ad HERODOTUM IV. 135. defendentem et tuentem in *Hellen.* VII. iv. 36. ἐν τῇ Τεγέᾳ αὐτοῦ et comparantem αὐτοῦ Ἀθήνησι ΤΕΟΡΟΜΠΙ ΑΘΗΝ. XII. p. 532 c. τὰ δ' αὐτοῦ κατέλειπεν (scrib. κατέλειπεν) Ἀθήνησι, et LUCIANI verba 7, 8. τὰς ἀπάτας τὰς τοιαύτας συμποτικὰς οὔσας χρὴ αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ καταλείπειν, quibus multa similia ex Graecis et Romanis scriptoribus

facile est colligere, sed in his adverbium *praecedit* epexegesin saepe non invenustam, numquam plane inutilem, sed nihil est magis inficelum quam si praemiseris *ἐκ τοῦ Ἀργους*, ἐν τῇ Τεγέῃ, Ἀθήνῃσι deinde subiicere αὐτόθεν vel αὐτοῦ. Nonnumquam factum est ut scioli in interpretando errarent, deinde ea praepostera interpretatio cum genuina scriptura coalesceret in unum, quod mihi olim in PLATONIS *Apologia* observatum est p. 20 c. ubi scripserat philosophus: ὦ Σώκρατες, πόθεν αἱ διαβολαὶ σοι αὐταὶ γηγόνασιν; οὐ γὰρ δήπου σοῦ γε οὐδὲν τῶν ἄλλων περιτότερον πραγματευομένου ἔπειτα τσαύτη φήμη τε καὶ λόγος γέγονεν. Sciolus nescio quis adscripsit εἰ μὴ τι ἔπραττες ἄλλοιόν ἢ οἱ πολλοί. Non sensit PLATONEM, si hoc dicere voluisset, μηδὲν non οὐδὲν fuisse scripturum et ἐγένετ' ἂν pro γέγονεν, nunc utraque scriptura monstrose coaluit et defensores habet. Coaluit monstrosius etiam emblemata cum antiqua lectione in loco PLATONIS, quem ex ATHENAEO descripsit SUIDAS v. ἀναλαμβάνειν: ἀναλαβέσθαι δ' οὐκ ἐπισαμένους ἐπιδεξιλευθέρως. Apud PLATONEM est in *Theaeteto* p. 175 e. ἀναβάλλεσθαι — ἐπιδεξιά ελευθέρως. HIRSCHIGIUS primus vidit ελευθέρως interpretamentum esse. Omnino permulta sunt in PLATONE παρεμβεβλημένα, nusquam plura quam in *Apologia*, quae ut nunc sic olim in ludis legebatur adolescentulis, qui in litteris tirocinium facerent et lectionem PLATONIS ab hoc libro auspicarentur. Indicabo paucis insigniora et sic hanc partem concludam. p. 19 c. ὦν ἐγὼ [οὐδὲν] οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν περί ἐπαῖω. p. 20. e. οὐτος ἐμός τε ἐταῖρος ἦν καὶ ὑμῶν τῷ πλήθει [ἐταῖρός τε] καὶ ξυνέφυγε τὴν φυγὴν ταύτην. p. 21. d. ἐγὼ δὲ ὥσπερ [οὖν] οὐκ οἶδα οὐδ' οἶμαι. p. 23 d. ἔχουσι μὲν οὐδὲν εἰπεῖν [ἀλλ' ἀγνοοῦσιν]. p. 23 e. nisi expunges καὶ τῶν πολιτικῶν PLATO videbitur nescire quid dicat; ad ea quae sequuntur ὑπὲρ τῶν ῥητόρων adscriptum est τῶν πολιτικῶν, deinde ea verba alieno loco adglutinata sunt. p. 24 c. πειράσομαι [καὶ] ὑμῖν ἐπιδείξαι. p. 24 d. ἐμὲ εἰσάγεις τοῖσι [καὶ κατηγορεῖς] ἐμὸν εἰσάγεις εἰς τοῖσι et interpretamentum expunge. p. 24 e. οὗτοι, ὦ Σώκρατες, [οἱ δικασαί] et scribe οὗτοι. p. 25 a. οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ [οἱ ἐκκλησιασταί] διαφθείρουσι τοὺς νεωτέρους. Et sunt tamen qui hoc PLATONEM ipsum addidisse serio credant. p. 26 a. εἰ δὲ ἄκων διαφθείρω, τῶν τοιούτων [καὶ ἀκουσίων] ἀμαρτημάτων οὐ δεῦρο

νόμος εἰσάγειν ἐστίν, scripserim τῶν τοιούτων ἕνεκα ἀμαρτημάτων.
 p. 26 B. εἰπὲ ἔτι σαφέστερον καὶ ἐμοὶ καὶ [τοῖς ἀνδράσι] τουτοισί.
 p. 28 A. ὁ δὲ πολλοὺς καὶ ἄλλους [καὶ] ἀγαθοὺς ἀνδρας ἤρηκεν.
 p. 31 B. καὶ εἰ μὲν [τοι] τι ἀπὸ τούτων ἀπέλαυνον. p. 31 D. εἰ
 ἐγὼ [πάσαι] ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικὰ πάσαι ἂν ἀπω-
 λώλῃ. p. 32 A. ἔτυχεν ἡμῶν ἡ Φυλὴ [Ἀντιοχίῃ] πρυτανεύουσα.
 p. 36 B. τί οὖν; τί ἄξιός εἰμι παθεῖν; corrige τί οὖν ἄξιός
 εἰμι παθεῖν; p. 40 C. μετοίκησις τῇ ψυχῇ [τοῦ τόπου τοῦ] ἐν-
 θένδε εἰς ἄλλον τόπον, praeterea scribe μετοίκισις, quia animus
 in morte non μετοικεῖ ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον, sed μετοικίζεται.
 In *Phaedone* locus est p. 117 C. ἀλλ' εὐχεσθαί γέ που τοῖς
 θεοῖς ἔξῃς τε καὶ χρὴ τὴν μετοίκησιν τὴν ἐνθένδε ἐκεῖσε εὐτυχῇ
 γενέσθαι, qui emblemata in *Apologia* arguit et ipse eandem
 emendationem μετοίκισιν flagitat.

Nunc denique ad illam partem accedimus quamobrem potis-
 simum LUCIANUM in his Lectionibus tractare institimus, ut
 demonstraremus quanto opere a Graecitatis antiquae dicendi
 sinceritate desciverit, quam multa apud eum negligenter scripta
 sint et in verborum delectu et in forma et compositione adver-
 sus illam veterem loquendi consuetudinem, quam omnes referre
 salagebant, nemo umquam referre potuit. Ostendam quam
 saepe antiquum dicendi usum non satis observaverit, quoties
 aliena et vitiosa ex popularium sermone et aequalium admi-
 scuerit, quam graviter in nonnullis lapsus sit, et, ut ipsis
 verbis utar (58, 1.) ὅσα πρὸς τὸν ὁρθὸν κανόνα τῷ συγγραφεῖ
 ἀπηκρίβωται καὶ ὅσα κίβδηλα καὶ νόθα καὶ παρακεκομμένα, ne
 quis umquam in Attici sermonis proprietate et usu constituendo
 LUCIANO teste utatur, nisi ubi cum certis et genuinis testibus
 consentit et orationem suam πρὸς τὸν ὁρθὸν κανόνα ἀπηκρίβωσεν,
 a quo si quando recedentem videbimus aut LUCIANUM aut qui-
 cumque aliquanto post Alexandri mortem Graece scripsit sedulo
 cavebimus ne illorum negligentia et erroribus una omnium
 praestantissima lingua, qua mortales umquam usi sint, conta-
 minari et pollui videatur.

Non est in animo magnam illam copiam τῆς ἀκυρολογίας,
 quam in Lucianeis longo usu animadverterim, omnem effundere
 et notare. In animo est studia aliorum excitare, imprimis si
 qui generosi animi iuvenes penitus sese in Gracchi sermonis

ingenium et indolem insinuare strenuo et indefesso labore volent, iis viam praeire et propositis exemplis quibusdam insignioribus eam rationem iis aperire et patefacere, quam ipsi in singulis persequantur et perficiant, ut comparatis inter sese Atheniensibus et Ionibus, Atticis et Atticistis, antiquis et sequioribus, sanis et aegris, praestantissimo quoque cum deterioribus, omnes omnium temporum scriptores Graecos intelligere discant et sic *interpretari* quae sibi recte intellecta sint, et *emendare* quae temporum et hominum vitio intelligi ab sano homine non possint. Compluscula iam in ALCIPHRONE notavimus, nonnulla in LUCIANO emendando adpersimus, permulta unusquisque, qui LUCIANUM diligenter cum PLATONE, ISOCRATE, DEMOSTHENE, ARISTOPHANE comparare et eius dictionem ad illorum exigere instituet, ipse nullo negotio reperiet, quamobrem nonnulla breviter perstringemus, insigniora quaedam uberius persequemur.

Ac primum quidem illam labem dicendi et confusionem indicabimus, qua omnes sequiores laborare videbis, quum Atticis Ionica inepte inserunt et utramque dialectum olim certissimis finibus circumscriptam ridiculum in modum commiscent. Qui eleganter scribendi facultatem ex libris veterum colligebant et aiebant, non minore studio et admiratione HERODOTUM quam Atticos prosequerantur, et melle dulciorem dictionem Herodoteam cum eloquio Attico in sua scripta transfundebant, parum attendentes quam inconcinne et ineleganter illa coirent, quae suapte natura ex fide rerum discreta semper more loquere fuissent. Est ea res huiusmodi, ut satis sit exempla errorum ponere, quibus colorem aliquis quaerere poterit, si volet, at permixta esse quae olim semper separata fuerint nemo infitias ire, ut in re certa, poterit. Sic mihi quidem perinepta solent videri, quae scripta sunt in hunc modum, quale est 47, 1. *χρὴ αὐτίκα μάλα παρεσθάναι τὸν Ἀπόλλωνα ἢ οἴχεσθαι οἱ τὴν δόξαν τῆς τέχνης*, aut § 34. *τὴν κωμωδίαν αὐτῷ παρέζευξα καὶ κατὰ τοῦτο πολλὴν οἱ μηχανώμενος τὴν εὐνοίαν*, aut 68, 21. *εἰ δὲ καὶ πάντως διέγνωσθ' οἱ ἀπαλλάττεσθαι*, et 47, 4. *ἦκειν εἰς Ἄρειον πάγον*, ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποκληροῦν σφίσι τὰ δικαστήρια, et 70, 24. *δρέγοντάς σφισι τὸ ἔκπωμα* et § 14. *ἀναγιγνωσκέσθω σφίσι τὸ πινάκιον* et similia, pro αὐτῷ et αὐτοῖς more Ionico HOMERI et HERODOTI posita, quod vitium

frequens est admodum apud sequiores imprimis in ΠΑΥΣΑΝΙΑ, ΑΡΡΙΑΝΟ, ΔΙΟΝΕ ΚΑΣΣΙΟ. Semel hoc vitium in ΞΕΝΟΦΩΝΤΕ apparet, qui in Asia et Peloponneso usum patriae dialecti non ab omni lahe purum servare potuit per tot annos. Legitur in *Hellenicis* I. VII. 5. οὐ γὰρ προὔτεθ' ὁ σφίσι λόγος pro αὐτοῖς. Eiusdem generis est μετὰ δέ, quod sexcenties apud ΗΕΡΟΔΟΤΟΝ legitur pro ἔπειτα δέ, et ΛΟΥΓΙΑΝΟΣ passim ΗΕΡΟΔΟΤΟΝ sublegit, semel tantum recte 14, 4. μετὰ δέ, ὧς ξεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι καὶ ἡέρος, quia Pythagoram inducit sua dialecto loquentem, non sine vitio tamen, nam ridiculum est quod § 3. praecipit πέντε ὅλων ἐτέων λαλεῖν μηδέν, volebat dicere ἐχεμυθεῖν, dicentem facit ΦΛΥΗΡΕΙΝ μηδέν, nam nihil aliud apud veteres λαλεῖν significat quam ΦΛΥΑΡΕΙΝ et inanem loquacitatem arguit. Iam olim οἱ ἰδιῶται et barbari Graece balbutientes coeperunt λαλεῖν pro λέγειν usurpare et magistri admonent, vid. ΠΗΡΥΝΙΣΤΗΝ ΒΕΚΚΕΡΙ *Anecd.* p. 51, 3. Suavissime in ΤΗΕΟΡΗΗΑΣΤΗ *Charact.* VII. pueruli ad garrulum patrem: παππία, λαλεῖν τι ἡμῖν ὅπως ἂν ἡμᾶς ὕπνος λάβῃ. Passim perperam μετὰ δέ in Attica oratione ponitur, ut 10, 9, 2. Ἰωθεν μὲν ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί, μετὰ δὲ παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο et 14, 9. πρῶτον μὲν τριβώνιον περιβαλῶ, μετὰ δὲ πονεῖν καταναγκάσω et 46, 11. τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγίων (leg. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγίων) ὑπὸ τοῦ βάθους, μετὰ δὲ ἔφερον καὶ τοῦτο εὐμαρῶς et 13, 8. 52, 8. 34, 8. 46, 24. 47, 34. 49, 1 et alibi. Infeliciter admodum ΒΕΚΚΕΡΟΣ in *Rhetorium praeceptorum* 51, 17. μετὰ δέ reſinxit in μέτει δέ, idque recepit, sed redemit hunc errorem bona correctione in 71, 20. καὶ πρῶτον μὲν αὐτὸς αὐλῆσαι πονήτως, μετὰ δὲ παραδόντα τοὺς αὐλοὺς ἐκείνῳ δέξασθαι παρ' αὐτοῦ τὸ σκῦτος, optime enim reposuit μετὰ δὲ παραδούς. Eiusdemmodi est κάρτα, quod pessime verbis Atticis inseritur 70, 24. τὸ λάσιον καὶ κάρτα ἐκκεντοῦν, aut 39, 3. κάρτα οὐ Φρενήρης, quod quis non rideat? Ionibus proprium est imprimis antiquioribus τίθεναι ponere ubi Attici ποιεῖν dicebant et τίθεσθαι ubi hi ποιεῖσθαι: κοινωνίαν ποιεῖσθαι dicit Atheniensis, ξυνωνίην τίθεσθαι Iones, sic δαῖτα τίθεσθαι, θέσθαι ἀγορὴν, θυσίαν, γάμον, et τίθεσθαι παῖδα, υἰόν, θετὸς υἱός, θέσις pro ποιεῖσθαι, ποιητός, ποιήσις, et saepissime τίθεναι pro ποιεῖν, ut in notissimo: εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοί, et de

Margite: τὸν δ' οὕτε σκαπτῆρα θεοὶ θέσαν οὐτ' ἀροτῆρα, et sexcenties apud Homœum et poëtas veteres omnes. At nemo sic in Attica loquebatur ul LUCIANUS 64, 1. ἄβατον τὴν χώραν τίθηναι aut 20, 50. μακρόβιον ἔθεσαν, aut 9, 14, 2. ὑπόπτερον ἔθηκεν aut 17, 7. τίθησι δούλους αὐτ' ἐλευθέρων, aut 45, 13. περιβλέπτας καὶ αἰοδαίμους ἐν βραχεῖ τίθηναι aut 49, 16. τοῦ ἀσέρος τὸν ἀέρα ξηρὸν καὶ διακαῇ τιθέντος, aut 60, 25. νῦν μὲν Νίον, νῦν δὲ Μητίοχον, εἶτα μετὰ μικρὸν Ἀχιλλεῖα τιθεῖσα, et alibi, quae ab Homœo et Tragicis sumta reliquae orationi non satis convenienter inserta sunt. Contra bis ποιῆσθαι dixit ubi melius τίθεσθαι posuisset 41, 6. νόμον ἐποιήσαντο et 45, 9. νόμον ποιήσασθαι pro ἔθεντο et θέσαι, quod omnes in ea re dicebant. Similiter nullo exemplo dixit 4, 1. γραφὴν ἔθετο pro ἐγράφατο. Ex Poëtis arripuit τέθηκα, ul 5, 56. τεθηπότες, 51, 20. τεθήπασι, 17, 42. ὁ δ' ἐρατῆς τεθηπένω ἀφορῶν ἐς τὸ χρυσίον et alibi, pro καταπέπληγμαι: indidem δέδορκα pro βλέπω ul 20, 20. 46, 6. et 46, 14. ἀντίον δέδορκε pro ἀντιβλέπει. Quam ridiculus fuisset Athenis qui δῶπα dixisset pro ἐόρακα, aut τέθηλε pro ἀνῶ aut ἐλελόγγχει pro εἰλήχει, quod LUCIANUS facit 38, 18, vel ἐπαταγεῖτο pro ἐψόφει 44, 4, vel σκιδνάμενος 3, 37 et διασκιδνάσθαι 8, 20, 5 pro διασκεδάννυσθαι, vel ἀμύσσειν 50, 16 pro σπαράττων, vel πλαζόμενον 47, 27 et πλαζομένη 6, 1. 69, 10. pro πλανωμένη, vel Φαμένου 37, 66 pro εἰπόντος, γενεάμενοι 59, 1 pro γονεῖς, δίκας ἐτίσάτην 12. 3 pro δίκην, ἐπεσαλμένον 52, 56 pro προστεταγμένον, ἐπεκορυσσόμην αὐτῷ 32, 57 pro ἐπηλειφόμεν, ul dixisset Atticus, vel ὠπλιζόμεν ἐπ' αὐτόν, μορφῆς εὖ ἠκούσας 39, 11 pro ἐχούσας, ἀμειβομένου 52, 19 pro ἀποκρινομένου, ἐπιβήσειν 10, 6, 4 pro ἐπιβιβάσειν. Multi alii Graeculi βήσω et ἔβησα ab Homœo et Ηεροδοτο sumta dicebant pro βιβῶ et ἐβίβασα. Indocte Antiatticista Βεκκενι Anecd. I. p. 85, 6. βιβάζειν et βαίνειν confundit et addit esse qui doceant ἐκβῆσαι δεῖν λέγειν καὶ καταβῆσαι οὐκ ἐκβιβάσαι καὶ καταβιβάσαι, quod plane contra est. Iterum p. 104, 4. καταβιβάσαι φασὶν οὐ δεῖν λέγειν, ἀλλὰ καταβῆσαι. Recte alius p. 395, 16. ἀνέβησεν: ἀνεβίβασεν. οὕτως Ἡρόδοτος (I. 80. ἄνδρας ἐπὶ καμήλους ἀνέβησε), qui hoc quoque cum multis aliis ab Homœo sumsit, quum Iones illorum temporum ἀναβιβάσαι dicerent, quo minus

credo sanum esse locum *Χεκορηοντις de re Equestri* 7, 2. ὑπερβησάτω τὴν κνήμην, sed ὑπερβιβασάτω reponendum. Si quis igitur ἐπιβήσειν dicit pro ἐπιβιβᾶν vel ἐπιβιβάσειν, nonne hoc est, ut festivissime *Δεμοναχ* dixit, ὥς ἐπ' Ἀγαμέμνονος διαλέγεσθαι? Eiusdem generis sunt βιοτῆς 66, 44. pro βίου, βροτός 14, 6 pro θνητός, et Φθιτός 8, 26, 2 pro νεκρός, τερπωλὴν 46, 16 pro ἡδονήν, τὸ μετὰφρενον 67, 4, 2 pro τὸ νῶτον, οὐδὸν 73, 42 pro ὀδόν, Φρήτρας 52, 24 pro Φρατρίας, et Μίθρας 74, 8 pro Μίθρας, ὀδμῆ 24, 2, 37. 66, 75, 16 pro ὀσμῆ, γήθους 58, 9. pro χαρᾶς, εὐτοτμίζαν 47, 27 pro εὐτυχίαν, τὸ χρῆμα 46, 13 pro τὸ πρᾶγμα. λέχους 8, 17, 1 pro κλίνης, μήκισαι 1, 17 pro μακρόταται, οἰκτισον 49, 11 pro οἰκτρότατον, συχνάκις et σπανιάκις et ἐκεῖθι saepius, διαμπάξ 10, 27, 4 et μητρόθεν 27, 11 pro πρὸς μητρός. Eiusdemmodi sunt adverbia νεῖσθεν 68, 7, πάμπαν 5, 3, ὡκέως 33, 19, λαθρηδᾶ 59, 21, γῆθεν 46, 14, et ἔνερθεν 9, 14, 3. 51, 4, νέρθεν 54, 2: obiter *Hesychio* redde ἔνερθεν: κάτω pro ἔνερον. Quis umquam Atticorum dixisset ῥύομαι pro ἐλευθερῶ, σῶζω, ut 42, 33. ἔτλη 60, 21 pro ἠνέσχeto, μασιζέιν 5, 23. 40, 24 pro ρασιγοῦν, λαφύσσω 5, 17 pro ἐμφοροῦμαι, ὀπυῖω 17, 41. 35, 12. 45, 19 pro συγγίγνομαι, ἐριδαίνειν 15, 6 pro ἐρίζειν, ἐμάρμαιρεν 67, 13, 3 pro ἔλαμπεν, δαίνυμαι 44, 6 pro εὐωχοῦμαι, ἀποδειροτομεῖν, 67, 13, 3 pro τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνειν, ἀποδυσπετεῖν 20, 5. 51, 3 pro ἀπαγορεύειν, αὐτ συναραρυῖα 22, 8 pro συνεσηκυῖα, συντεταγμένη? Eodem sunt referenda nomina, qualia sunt ἀκωκή 10, 27, 4 pro ἀκίς, πληθύς 12, 15 pro πλῆθος, ζεύγλη 9, 6, 2 pro ζυγόν, ἱκπότης 41, 47 pro ἱκπεύς, et ἀλαπαδνόν 10, 25, 2 pro μαλακόν, πιυντός 33, 4. 54, 8 pro συνετός, ἀτάσθαλος 12, 3 pro ὑβρισις, ἀγέρωχος 42, 40 eodem fere sensu *petulans. protervus*. Quam risissent veteres Iones si audivissent, quod illic dicitur, ἀγέρωχον θυον, quod olim significabat ἀφνειόν, πολυπάμονα, πλούσιον, vel ἔντιμον καὶ μέγα φρονούντα: at sequiores, qui non intellexerant locos Homericos, ita recoxerunt ut pro αὐθάδης καὶ ὑβρισις dicerent ἀγέρωχον, et eodem modo multa vocabula antiqua et obsoleta ex affectata eruditiorum dictione in sermonem populi iterum recepta sunt, sed populi effoeti et desipientis.

Sunt contra quaedam vocabula et vocabulorum formae, in

quibus Athenienses semper consuetudinem Ionicam retinuerunt, ut in Πουλυτίων, Θάλεω, Πύθεω, Τήρεω, Ζήνιος, Σκήψιος, Ἀφύτιος, Κρεύσιος, Λάδη, aliis, de quibus alias dicam: nunc unum LUCIANI causa indicabo, qui ubi debebat *λάζειν*, non meminuit. Nomen est *πουλύπους*, in quo omnes Attici primam producunt, et Dores quoque *πωλύποδες* dicebant, at LUCIANUS aequales sequitur et *πολύπουν* dixit 9, 4, 2. et *πολύποδα* 14, 10. et alibi.

In verborum formis quam discedat a Veterum usu in paucis quibusdam cognosce, ac primum in *πέτομαι*. Attici dicunt *πέτομαι*, *πτήσομαι* (semel et iterum *πετήσομαι*), tum *ἐπτόμην*, *πτέσθαι*, *πτόμενος*. Tragici ex HOMERO assumerunt *ἐπτην*, *πταίν*, *πτῆναι*, *πτάς*, et *ἐπτάμην*, *πτάσθαι*, *πτάμενος*, quorum nihil in quotidiano sermone in usu fuit extra iocum aut *παρωδίαν*. Itaque in Comoedia *ἐπτόμην* locum habet, *ἐπτάμην* ubi supra soccum oratio adsurgit. Librariis aliter visum. Formas ex HOMERO sibi et omnibus notissimas passim invehunt, Critici dubii haerent et utramque formam faciles admittunt. Percurram ARISTOPHANIS Comoediam, in qua volant omnes, *Aves*, ubi vs. 55 genuina forma *ἀνεπτόμην* servata est:

ἀνεπτόμεσθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν.

sed alio vitio versus laborat: corrige

ἀνεπτόμεθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν.

Perierat vs. 118. ubi in optimis libris est:

καὶ γῆν ἐπέτου καὶ τὴν θάλατταν ἐν κύκλῳ.

Critici restituerunt:

καὶ γῆν ἐπέπτου καὶ θάλατταν ἐν κύκλῳ.

Perierat vs. 788.

ἐκπετόμενος ἂν οὗτος ἤρῃσησεν ἐλθὼν οἴκαδε.

sententia et metro iubente emendatum est *ἐκπτόμενος*: salva abiit vs. 1471. *ἐπεπτόμεσθα*. Corrupta est in formam notissimam Graeculis vs. 48 *ἐπέπτατο*, vs. 90 *ἀπέπτατο*, 278 *ἐσέπτατο*, 789 et 792 *κατέπτατο*, 791 et 795 *ἀνέπτατο*, 1173 *εἰσέπτατο*, 1206 *ἀναπτάμενος*, 1615 *προσπτάμενος* et 1624 *καταπτάμενος*, quibus locis omnibus reponendae sunt formae in *-έπτετο*, et *-πτόμενος*. Dubitas etiam? inspicere hunc unum locum vs. 788 sq.

*ἐκπτόμενος ἂν οὗτος ἤρῃσησεν ἐλθὼν οἴκαδε,
κῆτ' ἂν ἐμπλησθεὶς ἐφ' ἡμᾶς αὐθις αὖ κατέπτατο.*

qui ἐκπτόμενος (quod invitis scribis servatum est) et κατέπτατο bene copulari existimat, nondum satis sensit quam tereles aures habuerint Attici, nec suam aurem ex illorum lectione satis habet exercitam. Vides librarios formam Atticam oblitterantes, Homericam a sequioribus recoctam crebro substituentes: itaque noli iis credere et Atticis suum ubique redde. His autem formis antiquis, Ionicis et Atticis, vitiosa τῶν ιδιωτῶν συνήθεια has addidit: πέταμαι dicebant et ἵπταμαι et ἐπετάσθην (ineple pro ἐπτόμην, quum sit in sana Graecitate ex πετάννυμι natum), et tandem πετῶ quoque et ἐπέτα, ἀπεπέτα, sim. Atticistae igitur has formas omnes inter se permiscent, Homericas, Atticas, ιδιωτικές. Scribae grassantur in Atticis potissimum, πέταμαι et ἵπταμαι saepe de suo invehentes, et pro πτόμενος scriptitant πτάμενος aut πώμενος, ut πετώμενος pro πετόμενος, quamquam πετᾶσθαι ne apud ιδιώτας quidem in usu fuit, sed eodem errore scribitur quo πριᾶσθαι, κινᾶται, sim. LUCIANUS saepe in his peccavit, saepe bonas formas usurpat κατεπτόμην 46, 10, ἀνεπτόμην 46, 49 (ubi in plerisque est ἀνεπτώμην), καταπτοῖο (κατάπτοιο) 47, 8. καταπτῶμαι (κατάπτωμαι) 46, 13. Reponendum est 66, 44. οὐ μετασειλάμενος ἀλλ' αὐτὸς ἐπιπετόμενος ἀπέλαυνον ἀπάντων, imo vero ἐπιπτόμενος. Futurum est 7, 2. et 65, 7. καταπτήσεται et 70, 35. ἐκπετήσονται. Variant libri 70, 20 in ἐπιπετήσεσθαι et ἐπιπτήσεσθαι: in 17, 42. corrige ἀφανῆς ἀποπετέσθω pro ἀποπτέσθω (ἀποπτάσθω). sed passim ulitur formis Ionicis 45, 16. καταπταμένη, 47, 1. καταπτάμενος. 52, 14. ἐξέπτατο — ἀνέπτατο. 68, 39 et 40. ἀναπτάμενος, 66, 46. ἀποπτάμενοι, tum πτῆναι lubenter scribit 8, 5, 2. ἀνέπτης. 8, 19, 1. παρέπτην. 8, 20, 14. κατέπτη. 26, 28. ἐπέπτησαν. 45, 23. διέπτησαν. 50, 3. διαπταίη. 51, 7. ὑπερπτήναι. 66, 45. ὑπερέπτης. 67, 9, 4. διέπτην. 73, 50. ἀπέπτη. 78, 7. καταπτάντα. Deinde nonnumquam abulitur forma plebeia ἵπταμαι ut 1, 16. ἀφιπτάμενος. 8, 20, 6. συμπαριπτάμην. 16, 2. ἀνίπταται. 38, 6. διιπτάμεθα, quibuscum utilissime compones ea, quibus LEXIPHANIS insania castigatur 34, 25. τὸ δὲ πάντων καταγελαστότατον ἐκεῖνὸ ἐστίν, ὅτι ὑπεράττικος εἶναι ἀξίων καὶ τὴν Φωνὴν εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἀπηκριβωμένος τοιαῦτα ἐνια ἐγκαταμιγνύεις τοῖς λόγοις, ἃ μὴδὲ παῖς ἄρτι μανθάνων ἀγνοήσειεν ἄν, tum post pauca exempla: καὶ ἄλλα πολὺ τούτων προφανέστερα

οἷον τὸ ἴπτατο καὶ τὸ ἀπαντῶμενος καὶ τὸ καθεσθεις οὐδὲ μεταικικὰ τῆς Ἀθηναίων Φωνῆς. et in iis, quae de SOCRATE quodam soloecismos urbane arguente scripta sunt 76, 7. ἴπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ πέτεσθαι πολλῶν λεγόντων· ὅτι μὲν ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα σαφῶς ἴσμεν. Peius etiam est πετασθῆναι, quo LUCIANUM videbis utentem 51, 6. ὑπερπετασθέντα τὸ ὄρος. In 47, 33. pro πετόμενον pessime in A est ποτώμενον ex Epicis, et 9, 15, 3. plerique libri παραπετόμενοι exhibent pro παραπετόμενοι, et 12, 22. pro περιπετομένης in B est περιπεταμένης et 5, 21. προσπετομένην, in A. προσπεταμένην, et 12, 22, quam formam LUCIANUS ipse ridet 60, 29, et saepius alibi. In unoquoque scriptore Attico videmus librarios eodem modo omnia perturbare. Antiqui libri et antiqua scribendi vitia saepe nostram rationem confirmanl, qua πτῆναι et πτάσθαι Tragicis sunt propria, πτέσθαι omnibus qui popularem sermonem et quotidianum dicendi usum sequuntur, πέτεσθαι omnibus Atticis solum in usu est, et πέταμαι, ἴπταμαι, ἐπετάσθην, (quibus faex Graeciae ἐπέτασα addidit, vid. Lob. ad PHRYN. p. 582) ex antiquis omnibus sedulo sunt abstergenda, in sequioribus paulo melioribus non sine certo praesidio retinenda, caeteri loquantur quod lubet.

Eadem negligentia in formarum veterum delectu apud LUCIANUM cernitur in verbo ἔρχομαι. Veteres, ut supra diligentius ostendimus, dicebant ἔρχομαι, sed ἤα (brevis post aetate ΜΕΝΑΝΔΡΙ ἤειν) non ἤρχομην, et εἶμι non ἐλεύσομαι, deinde ἤλθον et ἐλήλυθα et in simplici verbo et in compositis omnibus. Praeterea nemo ἔρχου dicebat aut ἀπέρχου, προσέρχου, εἰσέρχου sed constanter omnes ἴθι, ἄπιθι, πρόσσιθι, εἴσιθι, et eodem modo ἴοιμι, ἴω, ἰέναι, ἰών, numquam ἐρχόμενος aut ἔρχεσθαι aut quidquam huiusmodi. Itaque ἰέναι, ἐξιέναι, κατιέναι habent pro re nata aut praesentis temporis aut futuri significationem et usum, sicuti et participium ἐξιών, ἀπιών, κατιών, παριών caet. pro quibus Graeculi ἰδιῶται dicebant ἐξερχόμενος et ἐξελεύσόμενος et similiter in caeteris ad unum omnibus. Eruditi Atticistae saepissime ita loquebantur, ut apud veteres scriptum legerant, sed quia non natus iis hic usus erat et maxima pars populi aliter solebat dicere, natura doctrinam vincebat et delabebantur identidem ad vulgarem usum popularium omnium, qui non docte κατὰ τὸν ἀρχαῖον κανόνα, sed ἰδιωτικῶς inter se con-

fabulabantur. Hinc magna oritur confusio: modo Attica in LUCIANO apparent, modo ἰδιωτικά multa audiuntur. Afferam exempla pauca de multis. Ut saepissime ἔρχομαι occurrit, sic non minus saepe pro ἔρχομαι videbis εἶμι male et negligenter positum, ut 49, 56. πολλοὶ συνίασιν — ἀπίασιν, pro συνέρχονται — ἀπέρχονται, paulo ante § 15. διέξειμι futurum est, ταῦτα ἤδη σοι διέξειμι et post pauca § 38. ἐπελεύσεσθαι apparet, et saepe μετελεύσομαι ut 7, 18. 10, 5, 2. 10, 10, 13. 25, 27. 66, 38 ubi Atticus μέτειμι scripsisset; sic male ἐπεξελεύσεσθαι legitur 44, 16. et passim sic erratum est. Vitiosum est eodem nomine 69, 23 μετελευτέον pro μετιτέον vel μετιτητέον. Imperfectum ἔειν saepe recurrit, sed 4, 4 pessime εἰς χειρας μικροῦ δεῖν ἤρχετο πολλάκις scriptum est. Nescio cur HEMSTERHUSIUS 11, 7 pro ἐπανήει πάλιν rescripserit ἐπανήειν, quod omnes receperunt. Inconsulto: verba sunt μετὰ δ' οὖν τὴν ἐπὶ τὴν τρις ἂν μου πρὸς (leg. εἰς) τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας ἐπανήει πάλιν οὐδένα τῶν ἀπαντάντων προσβλέπων. Recipienda tum demum erit prima persona, quum quisquam serio credet ἀποπτύσας in hoc loco absolute poni pro ἀποπτύσαντος vel ἐπειδὴ ἀπέπτυσε" ut HEMSTERHUSIUS festinans, credo, scripsit. Antiquae formae sunt ἦα, ἦισθα, ἦει (ἦειν ante vocalem), tum ἦμεν, ἦτε et ἦσαν. Cum his formis ubique scribae bellum gerunt et ἦεις reponunt, ἦειμεν, ἦειτε et ἦεσαν. Rara quaedam vestigia et indicia veteris usus apparent, ut in caeteris, sic et in LUCIANO. Libri in 38, 18 variant in ἐξήκειμεν et ἔκειμεν superscripto η, ut ἐξῆκειμεν voluisse hominem appareat: παρῆκειμεν aetatem tulit 26, 7, quomobrem suspecta sunt ἐξῆκειμεν 34, 5. ἀπῆκειμεν 46, 27. κατῆκειμεν 66, 35. in tam frequenti et proclivi interpolatione. Exstat προῆεις 66, 1 pro προῆισθα antiquiorum: eodem vitio ἦς pro ἦσθα legitur 38, 3 et 10, 16, 3 συνῆς: dissentiunt libri 10, 7, 1. in παρῆς et παρῆσθα, recte ἠδειςθα scriptum est 65, 9. In participio raro peccavit, sed tamen ἐρχόμενον ei excidit 29, 23 et προερχόμενα 8, 20, 5. Antiqua dicendi consuetudo in his tam nota erat ex praeceptis et querelis et criminationibus magistrorum, ut in permultis locis correctores errantem scriptorem castigare soleant et dicendi negligentiam audaci correctione tollere. Est operae pretium ipsas Codicum lectiones discrepantes subiicere oculis: 3, 20.

περίασι πάντες. in B. suprascriptum περινοσοῦσι, περιέρχονται, quae cur adscripta sint vides. § 22. ἀπίασι cum gloss. ἀπέρχονται in Q. 7, 18. μέτειμι omnes, μετελεύσομαι antiquissimus omnium B. 9, 10, 2. αὐτίκα μέτεισι, deteriores εὐθέως μετελεύσεται. 11, 16. περιέρχεται, CLM. περίεισιν. § 18. περιέρχεται, LM. περίεισι. § 22 κατέρχονται, CLM. κατιᾶσι. In 15, 13 πρόσεισιν, optimi προσέρχεται § 48 προσέρχονται, M. πρόσεισι similiter § 49. In 45, 2 διεξέρχονται, plerique Codd. διεξιᾶσι. in 44, 53 ἄπεισιν, ADV. ἀποτρέχει. in 45, 3 ἀνατέλλοντα, AC. ἀνελευσόμενον. § 6 ἐκφοιτῶσιν, A. ἐξιᾶσιν. § 9 ἀπέρχομαι, AG. ἄπειμι. § 29 περίειμι, AVY. περιελεύσομαι, in 47, 1 περιέρχεται, A. περίεισι. § 9 πρόσεισι, ATY. προσέρχεται. § 11 ἀπίασι, A. ἀπέρχονται. § 15 προσίασι, A. ξυνθέουσι. § 16 διέξεισι, AV. διεξέρχεται. in 52, 31 πρόσειμι, unus προσέρχομαι. Quae est haec, inquires, mutandi et interpolandi libido et licentia? Nempe in suo quisque libro quod vult suo arbitrato refingit sive iure sive iniuria, et satis apparet sana et viliosa iuxta tentari. Eadem interpolandi consuetudo in caeteris Luciani verbis crebro conspicitur. Libri erant in omnium manibus et unusquisque sine ulla religione unumquodque, ut sibi videtur, aut interpretatur aut corrigit, unde ingens copia diversarum lectionum nata est. Exempli haec paulo insigniora cognoscite: 5, 20 μεγαλοψυχία — μεγαλαυχία. 7, 4 ἔωλον — ἐκπρόθεσμον. 8, 14, 1 σκυθρωπός AB, caelt. κατηφής εἶ. 8, 23, 1 ἰᾶ — θεραπεύεις. 19, 13, 2 ἐλύπησεν — ἠνίασεν. 10, 6, 3 ἀποσφυγέτες — καταγελασθέντες. 10, 10, 4 βλοσυρός — αἰουργός. 10, 23, 2 πῶμα — ὕδωρ. 10, 27, 2 ἐαυτῷ ἐπεμέμφετο — ἐαυτὸν ἠτιᾶτο. § 7. Πειραιῶς — Πίσης. § 9 ἀνιᾶ σε — σε λυπεῖ. 11, 1 ἔμπνουν — ζῶντα. § 7 ἀνίσχοντα — ἀνατέλλοντα. § 10 δέους — φόβου, et ἀφικόμεθα — ἤλθομεν. 12, 6 ἐδεόμην — ἐβουλόμην. 13, 12 Φιλήσας — σείσας lege κύσας. 15, 20 μέτει — μέτη — μετέρχη. § 31 βοῶν — φθεγγόμενος. 16, 27 ἀποσβεσθῆναι — ἀποσβῆναι. 17, 17 κατέπιεν — κατέφαγεν. 25, 15 θύμου ἀποπνέουσιν — θυμοῦ γέμουσαν. 26, 5 ἀνατέλλοντι — ἀνίσχοντι. § 34 δειμάμενοι — ποιησάμενοι. 43, 4 ὀψάρια — ἰχθύδια. § 7 εὐγνωμοσύνη — χρηστότης. 44, 5 καταγελασθεῖς — αἰσχυνθείς. § 9 πένητα — πτωχόν. § 24 μετερχόμεθα — κολάζομεν. § 27 εὐσεβής — φιλόθεος. § 30. προφάσεις — ἀφορμάς. 45, 1 ἀνίσχειν — ἀνατέλλειν. § 4 ἐδηδό-

κεις — βεβρώκεις. § 8 ἀναπλάττοντα — προάγοντα. § 23 πρέσιν — ἐπιβουλεύει. 46, 29 ἐμφερεῖς — εἰκότες. § 30 ονειδίζουσι — λοιδοροῦσι. 47, 10 τιμῶσί με — πράττω παρ' αὐτοῖς. § 34 κατεσκευάσατο — εἰργάσατο. 51, 20 τεθήπασι — θαυμάσονται, et alia alibi, quae quidem partim nata sunt ex interpretatione vocabuli antiquioris et exquisitioris, sed pleraque temere permutata sunt a lectoribus et scribis; quo cautius versandum est in iis, quae aliquam reprehensionem habent, ne LUCIANO imputentur quae alii peccaverint et immerito plectatur ob alienam socordiam. In paucis quibusdam tamen correctores scriptoris vitia sustulerunt, et quod scriptum oportuerat de suo dederunt, ex quo genere nonnulla sunt eorum, quae proposuimus, quibus haec addantur 10, 28, 2 ἐν τῷ ᾄδῃ, correctores ἐν ᾄδου. 13, 8 εἰσιόντων, illi melius εἰσιόντι. 14, 16 δμνύω, illi δμνυμι. 16, 20 πολυμισῇ μέτει τὴν τέχνην, corrector μετέρχῃ. 43, 17 διαβιώσας, iidem διαβιούς emendarunt. 48, 30 et 32 ἀνέφυγε, correxere ἀνέφκται. quae vitia ipsius esse nec movenda esse de aliis iam ostendimus, de caeteris mox ostendemus. Ipsius autem vitia sic deprehenduntur si compertum est et ab aliis aequalibus sic saepe peccari solere, et est quaedam peccandi perseverantia, ut saepius in eadem re impingat. Quale est quod constanter erravit in διδάσκειν et διδάσκω confundendis. LUCIANO perinde est utrum διδάσκω scribat an διδάσκειν, quasi nihil quidquam interesset et usus veterum non certa fide constaret de qua re dixerunt HEMSTERH. ad *Plutium* p. 4. VALCKENAEH. ad *AMMON.* p. 70. RUHNKEN. ad *TIM.* p. 83. διδάσκει, παιδεύει δ διδάσκαλος, δ πατήρ διὰ τοῦ διδασκάλου διδάσκεται sive παιδεύεται, ita tamen ut subinde διδάσκειν pro διδάσκεσθαι ponatur, quoniam quod quis per alium facit, id ipse fecisse videtur, et communi usu fecisse dicitur, non contra, et absurdum est διδάσκεσθαι dicere de eo, qui quem ipse docet, pro διδάσκειν. Duo tantum sunt apud scriptores Atticos loci, qui hanc legem violant, alter PLATONIS est de *Rep.* IV. p. 421. E. τοὺς υἱεῖς ἢ οὓς ἂν διδάσκη χεῖρους δημιουργοὺς διδάξεται, emenda διδάξει, quod in διδάξῃ depravatum in multis libris pro διδάσκη irrepsit, alter ARISTOPHANIS est in *Nubibus* vs. 783.

ὕβλεῖς. ἄπερρ', οὐκ ἂν διδάξαιμην σ' ἔτι.

quem restituit ELMSLEY ad *Medeam* vs. 290. οὐκ ἂν διδάξαιμ'

ἂν σ' ἔτι, quae evidens est emendatio in usu tam frequenti quam certo, a quo nemo sine auditorum risu discedere poterat. Nihil horum LUCIANUS moratur sed suo arbitrato διδάσκω et διδάσκομαι temere confundit, ut magister saepe διδάσκεσθαι dicatur. Itaque perinde est utrum 1, 2. διδάσκε an διδάσκου scrihamus, quamquam διδάσκου apud Veteres ridiculum fuisset. Exempla passim occurrunt: Rhetorica novo discipulo pollicetur 1, 10: τὰ τε θεῖα τὰ τ' ἀνθρώπινα οὐκ εἰς μακρὰν σε διδάξομαι, et 14, 3. τί με διδάξεις; — διδάξομαι μὲν οὐδὲν ἀναμνήσω δέ. Cf. 48, 26. 49. §§ 17, 18, 19, 20, 21, 24. 50, 17. 51, 11. 70, 12. ἐγὼ, ἦ δ' ὅς, διδάξομαι σε. κἄτα ἀρξάμενος ἐδίδασκεν, et alibi.

Aliud vitium LUCIANO solemne est, τέθειμαι pro κεῖμαι positum. Athenienses, et antea Iones omnes, pro τέθειμαι constanter κεῖμαι dicebant. τιθέναι νόμον et ὁ νόμος κεῖται, περιτιθέναι σέφανον τῇ κεφαλῇ et ὁ σέφανος τῇ κεφαλῇ περίκειται, προτιθέναι νεκρὸν et ὁ νεκρὸς πρόκειται, sic ὁ παῖς ἔκκειται, ὁ σῖτος ἀπόκειται, ἀνάκειται τὰ ἀναθήματα, τὸ σύνθημα σύγκεται, εὖ διακεῖσθαι et εὖ διατιθέναι, et in caeteris omnibus, quod quis non sexcenties inter legendum vidit? Nonnumquam ὑπό additur, ut in ISAEO Orat. III. 32. εἴ τις ἥδει τοῦθ' ὑπὸ τοῦ πατρὸς κεῖμενον, nomen a patre impositum. HERODOTUS III. 40. τρῶπῃ τῷ ἐξ ἐμεῦ ὑποκειμένῳ ἀκρό. praeterea hoc unum affirmo et urgeo, hanc legem perpetuam esse et numquam a quoquam violari, nisi a Graeculis: τέθειμαι passive nemo dicit, nonnumquam transitivo sensu in forma media compositorum legitur, ut apud DEMOSTH. p. 912. οὐκ ἔφασκεν οὔτε τὰ χρήματα ἐντεθεῖσθαι τοῦτον οὔτε τὸ χρυσίον ἀπειληφέναι, et sic LUCIANUS recte dedit I, 9. ἐν τῷ σώματι τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος. Praeterea in talibus igitur τεθεῖσθαι Atticis non est in usu. Itaque vehementer fallitur DINDORFIUS in DEMOSTHENE p. 40, 1. εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινὸς πράγματος προὔτιθετο, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λέγειν, scribendum putans προὔτέθειτο, ut et p. 1418, 1. nam prope barbarum hoc est. Seniores ita peccabant, illi numquam. Non animadvertit hoc LUCIANUS quum scriberet 3, 24. πῶς γὰρ οἶε τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαι μοι, aut 32, 22. ἀκόπου τι ὄνομα ἐκ λίπους αἰγείου συντεθειμένου, aut 39, 10. διατεθειμαι aut 16, 5. μετὰ τῶν ἐκτεθειμένων, et eodem modo vidi et

alios errantes, nam erat haec ἡ συνήθεια, quae vivo MENANDRO cum multis aliis vitiis nata est. MENANDER STOB. *Floril.* CXIII. 14.

τῷ μὲν τὸ σῶμα διατεθειμένῳ κακῶς

χρεῖα ἔς' ἰατροῦ, τῷ δὲ τὴν ψυχὴν φίλου.

paulatim ad omnes pervenit et, quod peius est, hanc quoque labem Veteribus affricant: in ISOCRATIS *Archidamo* § 39. pro τοὺς πολεμικῶς διακειμένους sunt qui διατεθειμένους scribant. In XENOPHONTIS *Hierone* IX, 11. nemo credat sanum esse posse εἰ δὲ φοβεῖ, μὴ ἐν πολλοῖς ἄθλων προτεθειμένων πολλὰι δαπάναι γίνωνται, sed emendat ἐπὶ πολλοῖς ἄθλων προτιθεμένων. Neque in ARISTOPHANIS fragmento apud POLLUCEM IX. 36.

ἄμφοδον ἐχρῆν αὐτῷ τεθεῖσθαι τοῦνομα

dubita emendare τίθεσθαι.

Non satis perspexit LUCIANUS consuetudinem Atticam in iis, quale est 23, 3. ὃ τι περ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἀπάσης, aut 45, 24. τὸ κεφάλαιον ὃ τι περ ἐς τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων, aut 52, 6. ὃ τι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκάστης προαιρέσεως, aut 71, 10. ὃ τι περ τὸ κεφάλαιον ἐξ ἐκάστης αἵρέσεως. Similiter 49, 16. ὃ τι περ τὸ πυρωδέστατόν ἐστιν, et 66, 22. ἐξ ἀπάσης ἡλικίας ὃ τι περ τὸ ἀνθρώπιον, in his omnibus male τό addidit et αὐτό. Attici dicebant ὃ τι περ κεφάλαιον, ὃ τι περ ὄφελος, ὃ τι περ ἄνθος, ὃ τι περ δυνατώτατον simi. Nemo umquam his verbis facetius usus est quam EURIPOLIS, qui ἐν Δήμοις principes olim in rep. viros in scenam producens nescio quem ad eum, qui PERICLEM enormi capite insignem adduxisset, dicentem facit:

ὃ τι περ κεφάλαιον τῶν κάτωθεν ἡγαγες.

apud PLUT. in *Pericle* cap. 3. Certa haec est forma ὃ τι περ, nōn ὃ τι aut ὅπερ. Recte FRITZSCH in 17, 39. reposuit ὃ τι περ ἦν νοσιμώτατον pro ὅπερ ἦν, et THUCYDIDES IV. 133. non scripsit ὃ τι ἦν αὐτῶν ἄνθος ἀπωλάλει sed ὃ τι περ ἦν, ut DIONIS CASSII imitatio docet, quam indicavit HEMSTERH. ad LUCIAN. T. I. p. 171. In *Timonis* loco, quem illustrat 5, 55. μεμψίμοιρος αἰεὶ ὥς τὸν πλακοῦντα ὅλον ἢ τὸν σὺν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὃ τι περ λιχνείας καὶ ἀπλησίας ὄφελος, μέθυος καὶ πάροιος, vir magnus LUCIANI ipsius vitio non intellexit quid esset ὃ τι περ λιχνείας καὶ ἀπλησίας ὄφελος putavitque esse «earum rerum, quae gulae helluomationique inserviunt delicatissimum.» Significatur

his verbis ipse Thrasycles belluonum omnium gulosissimus. Volebat dicere LUCIANUS ὁ πάντων λιχνότατος καὶ ἀπλησύτατος et se mirifice speravit esse locutum, quum hoc sic dixisset, ut est in *Lexiphrane* 34, 14. ὃ τι περ ὀφελός ἐσμεν τῆς ἀττικίσεως [ἄκρον], ubi ἄκρον glossema est, et recte apud ARISTOPHANEM *Ran.* 424.

κάσιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας.

namque sic ipse homo unus an plures *flor delibatus populi* dicitur esse. Sed absurdum est ὃ τι περ ὀφελός cum vitiorum nominibus coniungere et suaviter risisset civis Atticus quilibet, qui λιχνείας καὶ ἀπλησίας ὀφελός audivisset dicentem. Tam periculosa res est nimis eleganter et exquisite dicere velle: nisi cavebis, ineptus eris, θριξ ἀνὰ μέσσον.

Percurram nunc ordine LUCIANI libros et ut quodque vitium dicendi occurret, quod quidem utiliter animadverti et notari possit, paucis arguam. In 1, 11. ἀποβλεπόμενος occurrit pro περιβλεπόμενος. Quo sensu EURIPIDES dixit περιβλέπεσθαι τίμιον. — κενὸν μὲν οὖν, et περιβλεπτός dicebant veteres, eodem LUCIANUS male ἀποβλέπεσθαι dicit, ut 3, 13. ζηλωτὸς εἶναι καὶ ἀποβλέπεσθαι, et alibi. In 3, 2. οὔτε κοινωνεῖς τῶν ὁμοίων λόγων, frequens hoc in LUCIANO vitium est, qui nescio quomodo κοινωνεῖν, quod μετέχειν significat et κοινωνίαν ἔχειν, pro μεταδίδοναι dicere solet, confundens κοινωνεῖν et κοινοῦν vel ἀνακοινοῦσθαι. vide 52, 34. ἔλαθον ἑταῖρος αὐτῷ καὶ συνήθης γενόμενος ὥς ἐ πάντων ἐκοινωνεῖ μοι τῶν ἀπορρήτων, aut 70, 90. ἀλογώτατόν ἐστι τοὺς μὲν ἡμῶν ὑπερπλουτεῖν καὶ τρυφᾶν οὐ κοινωνοῦντας ὧν ἔχουσι τοῖς πενεστέροις, quae si quis Veterum legere potuisset, contrarium quam quod dicitur significare ridens animadvertisset: similiter 70, 33. τίς γὰρ ἂν φθονήσῃ τῷ κοινωνοῦντι [καὶ δίδοντι] τῶν ἰδίων; ubi sciolus legentem adiuvare voluit, sed μεταδίδοντι debebat ponere, et 32, 46. οὔτε εἰς τις ἐδέχετο οὔτε πυρὸς ἢ ὕδατος ἐκοινωνεῖ. In § 15. ἀκούων διεφθορότων ᾠσμάτων quid esset nemo Atticorum intelligere potuisset, quibus διέφθορα significat διέφθαρκα, ut apud ARISTOPHANEM ἐν Ταγηνισαῖς fragm. III.

τὸν ἄνδρα τοῦτον βιβλίον διέφθορεν

ἢ Πρόδικος ἢ τῶν ἀδολεσχῶν εἰς γέ τις.

et sic constanter omnes Veteres, testibus multis dicendi magi-

stris, vid. LOBECK. ad PHRYNICHUM p. 160. Sequiores tamen omnes διέφθορα dicebant pro διέφθαρμαι, frustra admonentibus doctoribus, ut apud LUCIANUM ipsum 76, 3. σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν παιδείας διέφθορας, ὥςτε μὴδ' αὐτὸ τοῦτο σολοικίζοντας κατανοῆσαι, [οὐ γὰρ πρόσεσιν αὐτῷ τὸ τίνα], ubi bono magistro, qui adscripsit οὐ γὰρ πρόσεσιν αὐτῷ τὸ τίνα, gratias agimus, sed eius annotationem discipulis quam nobis utiliore expungemus. Quidquid magistri reclamarunt διέφθορα pro διέφθαρμαι postea omnium usu tritum est. DIDYMUS qui de corrupto dicendi usu scripsit et librum inscripsit περὶ παρεφθορίας λέξεως in ipso titulo operis τὴν ἀρχαίαν διάλεκτον παρέφθορεν et in unica observatione, quae mihi ex illo libro innotuit, vehementer fallitur, apud ATHENARUM IX. p. 368 B. LUCIANUS igitur cum omnibus errans ἕσματα διεφθορότα dixit pro lasciva, impudica, spurca.

In Timone 5, 4. οὔτε θύοντος ἔτι σοι τινὸς οὔτε γεφανοῦντος, debebat οὐδενός scribere pro τινός, sed passim in talibus peccat, vid. § 13. 14, 14. Ibid. πηνίκα male pro πότε. Apud Veteres πηνίκα fere semper dicitur quum quis rogat, quae pars diei sit vel, ut postea solebant, quota hora sit, ut in Critone p. 43 A. πηνίκα μάλισα; — ὄρθρος βαθύς. ubicumque πηνίκα et ὀπηνίκα et τηνικάδε occurrunt videbis hanc rationem constare. Sequiores inepte πηνίκα dicebant pro πότε, quota hora? pro quo tempore? quos ridet vir acutus apud LUCIANUM 76, 5. qui rogatus πηνίκα ἔξεισι repondit: quis tibi dixit me hodie id facturum? Iterum peccat LUCIANUS 45, 6. πηνίκα διηγῆσει; ponens pro quando narrabis? Qui hoc tenebit facile emendabit XENOPHONTIS Anabasin III. v. 18. ἐπὶ τούτοις ἐθύσαντο ὅπως ὀπηνίκα καὶ δοκοίη τῆς ὥρας τὴν περὶαν ποιοῖντο, lege ὀπηνίκα δοκοίη expuncto τῆς ὥρας, quod natum est ex annotatione ἐπὶ τῆς ὥρας ad ὀπηνίκα olim adscripta. In Aeschinis Timarchea § 9. διαρρήδην ἀποδείκνυσσι πρῶτον μὲν ἦν ὥραν προσήκει ἵέναι εἰς τὸ διδασκαλεῖον καὶ ὀπηνίκα ἀπιέναι, usus verborum ἦν ὥραν ab aetate Aeschinis abhorret et ἦν pro τίνα positum vel ποσὴν arguit Graeculum. Emenda πρῶτον μὲν ὀπηνίκα προσήκει κτέ. interpretatio veram scripturam expulit. Addam his nonnulla propter LOBECKIUM ad PHRYNICHUM p. 50 et ut ea controversia dirimatur. PHRYNICHUS docet: πηνίκα μὴ εἴπῃς ἀντὶ τοῦ

πότε· ἔστι γὰρ ὥρας δηλωτικόν· οἷον εἰπόντος τινὸς πηνίκα ἀποδημήσεις; ἂν εἴπῃς μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ὀρθῶς ἔρεῖς. ἂν δὲ εἴπῃς ἔωθεν ἢ περὶ μεσημβρίαν ὀρθῶς ἔρεῖς. quae vera sunt quidem sed non omnem usum adverbii πηνίκα complectuntur. Qui quem rogat πηνίκα --; de eo tempore rogat, quod definitum et constitutum et certum est, ut si quis ex astronomo quaerat: πηνίκα ἐκλείψει ὁ ἥλιος; id quaerit quo certo tempore sol defecturus sit. Qui respondet ad haec μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας nihil dicit. Eodem modo dicitur πηνίκα ἐς τοῦ ἐνιαυτοῦ; et πηνίκα ἐς τῆς ἡμέρας; quae ita rogantur ut ipsa pars anni et diei accurate definienda sit, si recte respondere velis. Contra πότε ita dicitur, ut id tempus incertum esse intelligatur et fortasse numquam futurum, ut si pater ad dissolutum filium dicit: *quando ad meliorem frugem redibis?* dicendum est πότε σωφρονήσεις; si πηνίκα dixisset ridiculus fuisset. Recte igitur quaeritur: πηνίκα οἱ γάμοι; quia constituta est nuptiis dies, male πηνίκα πολεμητέον; quia id tempus non est definitum. Recte POLYAEUS πηνίκα δοκεῖτε ἀλῶναι τὴν πόλιν; nam tempus ipsum accurate sciri poterat urbe recens capta. Itaque peccavit iterum LUCIANUS 56, 4. ἀλλ' οἳ γε κύκνοι πηνίκα ὑμῶν ἄδουσιν; in § 2. πότε δὲ (lege δὴ) ἐπὶ τὰς ἀγέλους ἀφιερόμεθα; potuerat dicere πηνίκα, nam sicubi illae arbores ad Padum fuissent, poterat definiri tempus ipsum, quo illuc essent perventuri. Ut plurimum autem πηνίκα dici coepit de parte *praesentis diei*, et quum horae numerari solerent, πηνίκα erat ὥρας δηλωτικόν, ut PHRYNICHUS scribit. AELIUS HERODIANUS post MORIDEM p. 438. τὸ ἡνίκα καὶ τὸ πηνίκα ἐπὶ τοῦ καιροῦ τῆς ἡμέρας μᾶλλον, τὸ δὲ πότε ἐπὶ χρόνου. ἔστι δὲ καὶ τὸ πηνίκα ἐπὶ χυπεῖ παρὰ τῷ Δημοσθένει. monstrum χυπεῖ natum est ex χ' π' i. e. χρόνου παρὰ (τῷ Δημοσθένει). Locus DEMOSTHENIS legitur p. 329, 23. ἐν τίσιν οὖν σὺ καὶ πηνίκα λαμπρός; ἡνίκ' ἂν εἴπῃς τι κατὰ τούτων δέχῃ. non poterat odiosius dicere quam sic adversarium consulto sibi ad dicendum *certa tempora constituta habere*. Sed redeo illuc unde digressus sum. § 12. πατρῶν φίλον, Attici πατριόν. § 18. ἄμφω, illi ἀμφότεροι. In 8, 2, 1. οὐδὲν ἔστιν ὃ μὴ πεπονηκάς με, veteres οὐδὲν ὃ τι οὐ. Perpetua negligentia LUCIANUS μή, μηδεῖς, μηδέποτε caett. ponere solet ubi οὐ, οὐδεῖς, οὐδέποτε erant ponenda, ut

20, 9. ἐπεὶ τὸν μισθὸν μὴ ἀπεδίδου et § 21. ἐπεὶ μὴ σὺ ἐθέλεις εἰπεῖν et 26, 4. γράφω περὶ ὧν μήτε εἶδον μήτε παρ' ἄλλων ἐπυθόμην. et 37, 1. ἐμελλεν ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου ἀξίων et 46, 21. μέμνησο τοίνυν προσθεῖναι ὅτι μὴ δυνατόν ἐστὶ μοι κατὰ χώραν μένειν, et saepe aliis locis: quae turpissimum vitium sunt. In 10, 4, 2. εἴκοσιν et alibi, Attici εἴξασιν, sic οἶδας pro οἶσθα scribit 9, 15, 1. In 10, 5, 2. ἀποδυσάμενος pro ἀποδύς. Δύσασθαι et composita antiquis barbara sunt, sequiores errant omnes. 10, 6, 5. ἐπιχαίνετε, Attici χάσκω dicunt non χαίνω. 10, 7, 1. τεθνήξεσθαι, ul ἐσθήξεσθαι novicia sunt: antiqua τεθνήξειν et ἐσθήξειν. 10, 12, 4. ἀγαπᾶν ἄρχειν, illi ἄρχων et 10, 13, 2. οὐ γὰρ ἔφθασα ἐπισκῆψαι, veteres omnes ἐπισκῆψας. Numquam Attici errant, sed saepissime Atticistae. In 23, 2. οὐκ ἔφθῃ ποιῆσαι LUCIANI error est, qui cum omnibus sequioribus ita loquebatur. ARISTOPHANIS non est in *Equitibus* 934.

σπεύδων ὅπως τῶν τευθίδων
ἐμπλήμενος φθαίης ἔτ' εἰς
ἐκκλησίαν ἔλθεῖν.

nam ipse ἐλθὼν scripsit, nisi mavis credere constanter omnes et ipsum Comicum in ea re ἐλθὼν dicere solitum, nunc semel ἐλθεῖν maluisse. Etiam in *Nubibus* 1384 restitue οὐκ ἔφθῃς φράσας pro φράσαι. 10, 20, 2. κατὰ κόρρης ut saepe aliis locis: Attici ἐπὶ κόρρης. 10, 29, 2. ἀντεποιήθη, debebat ἀντεποιήσατο. 12, 5. ἄκραν ἐπιλαβόμενοι, veteres ἄκρας. 14, 18. ἐκκαθᾶραι et alibi σημάσαι, ψᾶλαι, veteres ἐκάθηρα, ἐσήμηνα, ἔψηλα. 15, 8. δίδοντας λόγον καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει, Attici καὶ λαμβάνοντάς. § 9. δωροδοκήσας perperam pro δεκάσας. § 17. αἰεὶ τινὰς ἀποφυγὰς εὕρισκομένους, Attici ἐξευρίσκουσιν. § 19. ἐλάττων γένοιτο, Attici ἔλαττον ἔχοι. § 23. δὴ ὀβολῶν, illi semper δυοῖν ὀβολοῖν et δὴ ὀβολῶ. § 24. οὐ τὰ μὰ ἐνδεήσει, Attici οὐ τοῦμόν. 16, 8. τὸν χρυσὸν ὅλον pro πάντα. § 9. ὦ γελοῖε, male pro ὦ καταγέλασε, idem vitium recurrit 37, 25. § 14. τὴν ἐπὶ τὸν ἄδην φέρουσαν ὁδὸν pro εἰς ἄδου. 17, 11. καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν τὴν ἀπὸ γνῶσιν, Attici καταγνούς omisso τὴν. 18, 11. τῶν μισθοφορούντων, Attici μισθὸν φερόντων. 20, 4. ἐπὶ τὸ ἄκρον ἔσεσθαι pro ἐπὶ τοῦ ἄκρου. § 10. καταβιώσωσι, Attici βιώσαι, sequiores βιώσαι: illi βιούς, hi βιώσας. § 68. εἰοικὼς ἔση, Athe-

nienses ut ex ἐσηκέναι ἐσήξεν sic ex εἰκέναι futurum εἴξεν formabant, ut in *Nubibus* vs. 1001:

τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις καὶ σε καλοῦσι βλιτομάμμαν.
id est, ut Graeculi loquebantur, εἰκῶς ἔση. non aliunde εἴσομαι formatum est quam ex εἰδέναι, ut κεκράξομαι ex κεκραγέναι.
§ 86. μεταμφιδάσσομαι, veteres μεταμφιοῦμαι et in fine περιήσομαι ex inepta τῶν ιδιωτῶν συνηθείᾳ dictum est pro ενίλαβο, quod ridiculum vitium scite castigatur 76, δ ἄλλου δὲ εἰπόντος· περιέτην αὐτὸν ὥς·ε λαθεῖν, θαυμαστὸν, ἔφη, εἰ εἷς ὢν περιέτης τὸν ἕνα, ex quo exemplo satis apparet illam antiquae linguae sanitatem prorsus periisse. 22, 10 σὺν οὐδενὶ κόσμῳ, veteres οὐδένα κόσμον. § 12 δεικνύειν, δεικνύω, δμνύω et sim. sequiora sunt et sub MENANDRI aetatem propullularunt. Nota sunt haec MENANDRI:

Γλυκέρα, τί κλάεις; δμνύ σοι τὸν Δία,
et in fragmento, quod equidem τοῦ Κόλακος esse suspicor, apud PLUTARCHUM Tom. II. p. 574. c.

πῶς τὸ τραῦμα τοῦτ' ἔχεις;
μεσαγκύλω. πῶς πρὸς θεῶν; ἐπὶ κλίμακα
πρὸς τεῖχος ἀναβαίνων. ἐγὼ μὲν δεικνύω
ἔσπουδακώς, οἱ δὲ πάλιν ἐπεμυκτήρισαν.

narrat haec ipse κόλαξ, ὁ Στρούθιας, cuius verba ἐγὼ μὲν δεικνύω ἔσπουδακώς non sunt ab Interprete intellecta, qui vertit: *prompte simul ostendo vulnus*: dicit δεικνυμι ὅτι ἐσπούδακα, *serium vultum ostendo* quasi his omnibus habeam fidem, quod adulatoris est et dictum est ut δείξω ἔτι ζῶν notissimo usu. Ex antiquioribus ista omnia removenda sunt invecta a seris nepotibus. Caeterum debuerat scribere: εἴη μόνον ἄξια τοῦ θεάτρου ἐπιδείκνυσθαι, male interpretes *digna theatro*, etiam hic τὸ θεάτρον ponitur pro οἱ θεαταί. In 23, 2 paucis verbis interiectis ἐπαινέσονται et ἐπαινέσουσι posuit. In eo usu futuri medii identidem longius a veteribus discedunt. Iam mature coeperunt ἐπαινέσω dicere et ἐγκωμιάσω et ἀγνοήσω et ἀπολαύσω et alia, tandem eo ventum est, ut γελάσω et ἀκούσω diceretur. Videbimus in extrema parte hominem, qui διαβαδιῶν pro διαβαδιούμενος potuit scribere. Alieno vitio inquinatus est LUCIANUS 66 26, ἄδηλον ὁπόσον χρόνον βιώσεις, ubi βιώσει emendandum. In 24, 2 ἔτι δὲ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ Διπύλου ἐν ἀριστερᾷ εἰς

Ἀκαδήμειαν ἀπιδόντων, duplex in ἀπιδόντων vitium est scribarum alterum, alterum LUCIANI, qui ἀνιδόντων dederat, quum ἀνιδόντι deberet et saepe chorda oherrat eadem. Veteres genitivum ponunt, ubi temporis spatium significant *dum quid fiat*, dativus indicat situm locorum. Quis credat in THUCYDIDE I, 12 ubi legitur Ἐπίδαμνος ἐστὶ πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον, ab sano homine scribi potuisse ἐσπλέοντος? Quemadmodum enim dicitur περιπλέοντες τὴν Λιβύην τὸν ἥλιον ἔσχον ἐς τὰ δεξιὰ (HEROD. IV. 42), et apud CRATINUM ἐν Ὀδυσσεῦσι fragm. III.

ἐπ' ἀριτέρ' αἰεὶ τὴν ἄρκτον ἔχων λάμπουσιν ἕως ἂν ἐφεύρῃς. et passim alibi, sic dicendum est ὁ ἥλιος ἐστὶν ἐν δεξιᾷ τοῖς τὴν Λιβύην περιπλέονσιν, quemadmodum sexcenties apud veteres passim in ea re dativi leguntur. Sequiores soli peccant: nonnumquam PAUSANIAS erravit et alii. Saepius LUCIANUS, 13, 8 εἰσιόντων δὲ πρῶτα μὲν οἰκοῦσιν αἱ Ὠραι. 52, 18 τοὺς μὲν ἐπὶ τὰ δεξιὰ εἰσιόντων ἄφες. 68, 35 εἰς αἰδοὶ εἴκοσιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας κατὰ τὸν ἵπποδρομον ἀπιδόντων πρὸς ἔω, et 71, 8 ἐν δεξιᾷ μὲν εἰσιόντων αἱ γυναῖκες τὸν κλιντήρα ἐπέλαβον, et 73, 1 κατὰ τὴν σοᾶν τὴν ἐντεῦθεν ἐξιόντων ἐν ἀριστερᾷ. quae omnia perinde vitiosa sunt. 25, 13 οὓς μισεῖσθαι καλῶς εἶχεν, sic sequiores, ut Romani solent, veteres μισεῖν dixissent. § 16. qui πείρην scribebat Ionice, non erat admodum Ionicae dialecti gnarus. Istiusmodi Graeculis debentur formae μίη, οὐδεμίην, μοίρη sim. in Codd. nostris. Idem vitium est 66, 7 μακέλλην ἔχων, quod tamen sumtum est ex Homericο χειρὶ μάκελλαν ἔχων. § 36 ἀπροσδεῇ, sic alibi ὕγιῃ, εὐφυῇ pro ἀπροσδεᾶ, ὕγιᾶ, εὐφυᾶ. 26, 32 περισκοπήσασθαι, veteres περισκεψάσθαι. § 34 ἐναυπηγησάμην, quia solus erat et suis ipse manibus scapham compegerat ἐναυπήγησα dictum oportuit. 28, 12 διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις, Attici διειρημένον, ut supra ostendimus. Passim in his LUCIANUS labitur. 29, 25 δεσπότης κεχειροτονηκότες pro ἡρημένοι: inepte singuli dicuntur χειροτονεῖν τινά. § 27 εὐηλίφ καὶ εὐηνέμφ, Attici εὐείλω pro εὐηλίφ dixissent. 32, 19 προλέγει πᾶσιν ὥς μαντεύσεται ὁ θεὸς εἰς ῥητὴν τινα ἡμέραν, inepte ut nihil supra dicitur ipse Deus μαντεύεσθαι, pro oracula edere, nam vates μαντεύονται, Dii χρῆν et θεσπιζεῖν dicuntur: itaque ὁ μὲν Ἀπόλλων χρῆ, ἡ δὲ Πυθία μαντεύεται.

Ridet hoc dicendi vitium qui scripsit *Pseudosophistam* 76, 9. In 34, 23 μὴ αἰδεσθεῖς μεταμανθάνων pessime pro αἰσχυνθεῖς, et saepius haec confudit ut 35, 2. ἐφ' ὧν ἂν τις ἡδέσθῃ παρὰ μέλος τι φθεγξάμενος. 35, 10 κρησφύγετον εὐρόμενος, male pro εὐρών. 40, 13 ὁ μὲν μέγιστος, ὁ δὲ πάνυ τῇ ἡλικίᾳ χαμαιζήλος et mox εἰ μέλλουσιν ὁμήλικες φαίνεσθαι, Graeculorum est ἡλικίαν dicere pro *statura*, et ὁμήλικες pro *eiusdem staturae*. Graecis nihil aliud est quam *aetas* et *aequales*. Graeculi hoc arripuerunt ex locis, qualis est ARISTOPHANIS *Ran.* 55 σμικρὸς ἡλικίος Μόλων, nam hinc ἡλικία formatum est, non ex ἡλιξ. ubi ἡλικία inolevit ὁμήλικες secutum est, etiam peius vitium. § 19 μεγαλωσί Graeculi dictitant pro βεγαλείως, μεγαλοπρεπῶς ex Homericis: κείτο μέγας μεγαλωσί. § 28 σὺ μὲν ἀνεύθυνος αὐτοῦ, male pro ἀνυπεύθυνος, res enim sunt ἀνεύθυνοι, at homines si cuius rei tenentur εὐθύνας δοῦναι aut μὴ δοῦναι appellantur ὑπεύθυνοι et ἀνυπεύθυνοι. 41, 3. τιμῆς ἀξία παρὰ πάντων, veteres τιμῆς ἀξία πᾶσιν, ut θανάτου ἀξιος τῇ πόλει. § 7 οἰχονται μόνους ἀπολιπόντες, Veteres οἰχονται ἐγκαταλιπόντες. § 9. πλεονεκτοῦμεν, veteres πλεονάζομεν. § 12. φίλος ἐκ παιδων ἦν, illi ἐκ παιδός, ἐκ νέου. — τελευταῖον δέ, illi τελευτῶν δέ. § 17. παρὰ τὸν ἀρμοσὴν, ὃς ἤρμοζε τὴν Ἀσίαν αὐτὸν Proconsulem, qui Asiam obtinebat, ad Asiae Praesidem: ἀρμοσῆς a Spartanis sumtum nomen est, quorum praefecti in sociorum urbibus vel dediticiis ἀρμοσαί dicebantur, quia reip. constituendae et rebus componendis creati et missi videbantur. Sic saepius Praesidem Achaiae appellant, et verbum ἀρμόζειν ea nova significatione mactarunt qui venustius scribunt, caeteri ἀνθύπατον vocant. Sic § 22 Praefectus Aegypti ἀρμοσῆς dicitur. § 22. οὐδεὶς οὐ γελῶν ἀπηλλάττετο, veteres οὐδεὶς ὅστις οὐ. § 25 λαβόμενος αὐτὸν τῆς δεξιᾶς, veteres αὐτοῦ et § 59 τὰς ἀμάξας κατελαμβάνοντο, quod frequens omnium sequiorum vitium est pro κατελάμβανον. § 51. συγγενὴς μητρὸς, veteres omnes πρὸς μητρός, sequiores saepe ἀπὸ μητρὸς. 42, 3, συνανακλίνεσθαι, Veteres συγκατακλίνεσθαι, et mox ἔοικα δ' ἐνταῦθα διατρίψειν: pro ἔοικα veteres δοκῶ μοι dicebant et τριῶν ἡμερῶν pessime pro τρεῖς ἡμέρας positum. § 6 ἐνθεν ἐλὼν saepe dicunt sequiores imitati HOMERUM, *Odyss.* θ. 500.

ἔνθεν ἑλὼν ὥς οἱ μὲν εὐστέλεμων ἀπὸ νηῶν
βάντες ἐπέπλειον.

multa dabit DORVILL. ad CHARITONIS locum 11, 12. ὁ δὲ Θήρων
ἔνθεν ἑλὼν. Tamen turbant indocti scribae et interpolant: ple-
rique h. l. ἔνθεν ἀρξάμενος exhibent; in DIOGENE LAËRTIO I. 102.
in omnibus est ἔνθεν ὁ Ἀνάχαρσις ἑλθὼν ἔφη, ubi ἑλὼν reposui.
§ 33. ἀποσιτῆσαι, veteres ἀποκαρτερῆσαι. § 48. κατηχεῖν sordi-
dum et plebeium pro διδάσκειν. Κατηχεῖν et κατήχησις primi
Stoici dixerunt. DIOG. LAËRT. VII. 89. διασρέφεσθαι δὲ τὸ λογι-
κὸν ζῶον (Φασὶν οἱ Στωικοί) ποτὲ μὲν διὰ τὰς τῶν ἔξωθεν πρα-
γμάτων πιθανότητας, ποτὲ δὲ διὰ τὴν κατήχησιν τῶν συνόντων,
quod Stoico supercilio dictum est: quia eorum aures personant
pravis opinionibus suorum. Eodem modo LUCIANUS hoc verbo
utilitur 44, 39. οἱ ποιηταὶ μέτροις τε κατὰδουσι καὶ μύθοις κατη-
χοῦσιν. Hinc emanavit in vulgus verbum pro crebris sermo-
nibus aliquid inculcare, deinde pro viva voce docere, denique
κατηχεῖν prorsus idem est atque διδάσκειν, ut multa vocabula
abiecta et sordida τοῖς ἰδιώταις praeplacebant, ut λαλεῖν pro
λέγειν. Sic ἐρεύγω (eructare olim) pronunciare apud istos si-
gnificat, quod cum pluribus aliis LOBECK. ad PÆRYN. p. 63 at-
tulit. 44, 3. ἐπὶ ξυροῦ ἔσηκεν, veteres ἐπὶ ξυροῦ ἀκμήs. § 26.
ὥς ξυνήσουσιν, veteres solum ὅπως cum futuro coniungunt,
LUCIANUS saepe ὥς. § 49. πρῶτως ἐπιμελητής, veteres uno verbo
πρωρεύς. 45, 10 οὐ προσεποιεῖτο ἀκηκοέναι veteres οὐκ ἐδόκει.
Graviter impegit iu § 19 in verbis: ὅποσα ἂν ἀποσκώψης εἰς ἐμέ
καὶ εἰς ἐκείνους ἀποσκώψας ἔση. ut vitaret κακοφωνίαν incidit in
soloecismum. Namque aoristi ea natura est ut cum futuro ἔσο-
μαι neque cogitatione neque verbis coniungi possit: quod plane
praeteriit et sine vestigio ex rerum natura sublatum est non
potest, credo, dici ad futuri temporis usum perduraturum esse.
Perfecti futurum est, quia absolutam rem perdurare et exstare
significat, aoristi non est. Et ex ipsis quidem perfectis futu-
rorum formae producuntur, ut κτήσομαι ex κτῶμαι sic κεκτή-
σομαι producitur ex κέκτημαι, εἰ μεμνήσομαι, εἰρήσομαι, βε-
βλήσομαι, τετμήσομαι, κεκλήσομαι, alia sexcenta sequuntur ana-
logiam pueris notam. Cur igitur tam protrita et puerilia
attingis? inquires. Primum ut convellam pro virili parte usum
absurdi nominis, quod magistelli insulsi iis formis imposuerunt

et quemadmodum τὸ μὴ καλῶς λέγειν οὐ μόνον εἰς αὐτὸ τοῦτο πλημμελὲς ἀλλὰ καὶ κακὸν τι ἐμποιεῖ ταῖς ψυχαῖς (ut rectissime Socrates moriturus dicit in *Phaedone* p. 115. E.) sic ex absurdo hoc nomine absurda notio in puerorum animis nascitur, quam adulti plerique retinuerunt. Magistellis hoc tempus appellatur μετ' ὀλίγον μέλλον, quod verterunt *Paulo post futurum*, eoque nomine puerorum aures personant, estque haec viliosa κατήχησις τῶν διδασκόντων. Apertus error est, in quem satis est intendisse digitum et ex quo uno intelligi potest quam praeclari magistri Graecitatis fuerint, unde haec omnia accepimus. In perfectis quibusdam activae formae eadem analogia conspicitur: ἔσηκα et τέθνηκα producuntur in ἐσῆξω et τεθνήξω, (apud sequiores ἐσῆξομαι et τεθνήξομαι, quibus formis *nunquam* veteres usi sunt). Similiter apud HOMERUM perfectum ἄνωγα, ἄνωχθι, habet futurum ἀνώξω ex se natum, et apud ATTICOS κέκραγα κεκράξομαι et κέκλαγγα κεκλάγξομαι. Non aliunde natum est εἶξω, similis ero, quam ex ἔοικα (εἰκέναι, εἴξασιν), et εἴσομαι quam ex οἶδα (εἰδέναι): ex eadem forma producitur εἰδήσω. In caeteris omnibus periphrasi utendum: sic γεγάμηκα, *uxorem habeo*, futurum habet γεγαμηκῶς ἔσομαι, sed ἔγημα, *duxi uxorem* (quae nunc mortua est), *habui uxorem*, futuri temporis notionem non admittit. Itaque εἰρηκῶς ἔσομαι dicitur, εἰπὼν ἔσομαι absurdum est. Apud LUCIANUM legitur 7, 14 ἔσομαι πεπονθῶς, 10, 22, 1 ἔση πεπλευκῶς 10, 23, 3 ἔση ἀνεληλυθῶς, 12, 12 et 22 ἔση ἀνατεθεικῶς. 41, 10 νενικηκῶς ἔσαι, 49, 17 ἔση ὠφελικῶς, 70, 5 ἔση ἀποδεδωκῶς, 70, 23 ἔση πεποικῶς, 78, 21 ἔση πεπονηκῶς, et eodem modo omnes Graeci saepissime loquuntur, etiam in passivis, quia non multa verba habent ex perfecto passivo productam futuri formam. Sic legitur 54, 25 βεβουλευμένος ἔση et 12, 22 ἔση πεποικημένος: καὶ μοι δεῖξας αὐτὸ ἐντελῆ ἔση τὴν περιήγησιν πεποικημένος, ubi soloeca lectio est codicis M. ποιησάμενος. Peccavit LUCIANUS ipse 20, 68 in εἰοικῶς ἔση pro εἴξεις, ut diximus, et in εἰδῶς ἔση in 60, 13, ut ibi dicemus. Subinde iam notavimus Atticistas abuti perfectorum futuris, ubi praesentium futuris esset utendum, ut in δεδήσομαι pro δεθήσομαι, δεδικάσσονται pro δικασθήσονται, aliis multis. Tragicis hoc ius est facere, qui μεμνήσομαι pro μνησθήσομαι dicebant: EURIP. *Medea* 929 (quam-

quam in populari sermone hoc significat *commemorabo*, illud *meminero*), κελήσομαι pro κληθήσομαι, βεβλήσομαι pro βληθήσομαι. In DIOGENE LAËRTIO IX. 60 pro

βληθήσεται τις θεῶν βροτησίᾳ χειρὶ.

optimi codices mihi dederunt βεβλήσεται, ut recte legitur in EURIPIDIS *Oreste* vs. 265. Omnino in his formis nescio quomodo Grammatici negligentius versati sunt. BUTTMANNUS, quem nemo adhuc quod sciam in hoc genere superavit, ubi de hoc futuro agit in *Gramm. Gr. Ampliss.* § 99 haec exempla apponit: πεπαιδεύσομαι, πεποιήσομαι, πεπείσομαι, τετύφομαι, τετράφομαι et δεδικάσομαι, quorum nullum usquam in Graecorum scriptis occurrit praeter δεδικάσομαι, quod LUCIANI vitio natum est, ut diximus, et nullum est perfectum in -ασμαι, -εσμαι, -ισμαι, -οσμαι, -υσμαι, unde futurum producat. Dicam de his ipse alio loco et unde digressus sum redeo: ἀποσκώψας ἔση dixit LUCIANUS, quia ἔσκωφα et ἀπέσκωφα non erant in usu διὰ τὸ τραχὺ καὶ κακόφωνον, quod dum vitat incidit in soloeismum, cuius defensionem noli suscipere ob locum XENOPHONTIS in *Anabasi* VII. vi. 36 ἄνδρα κατακαυόντες ἔσεσθε, ubi meliores libri servant κατακεκαυόντες, quod receptum a plerisque est. At mihi forma κέκανα penultima brevi (ut in κατέκανον) a Graeca analogia prorsus abhorreere videtur, contra ἑλληνικωτάτη forma est, quae in miseris λέξεων veterum reliquiis vix emergit, κέκονα, quae apud HESYCHIUM quidem periit in v. κέκοκεν: quod ἔγνωκεν ἢ πεφόνευκεν olim significasse dicit, confundens κεκόηκεν et κέκονεν, sed evasit in ETYMOLOG. M. p. 500, 55. Κέκονα: παρὰ Σοφοκλεῖ, ex qua stirpe progerminarunt κόναι (scribe κοναί): φόνοι, et ἀνδροκόνοι: ἀνδροφόνοι in gaza HESYCHIANA: itaque XENOPHONTI, qui saepissime Ionicum κατακαίνω usurpat pro ἀποκτείνω Atticorum, κατακεκαυόντες reddiderim. Ex κατακέκονα natum est κατακονή, quo EURIPIDES usus est in *Hippolyto* vs. 816

κατακονὰ μὲν οὖν ἀβλοτος βίου,

et receptum εἰς τὴν τραγικὴν Λέξιν, unde HESYCHIUS expromsit κατακόνα (scrib. κατακονά): διαφθορά.

In § eadem apud LUCIANUM sequitur ὅτε σε Περικλῆς ὤπνιεν pro συνήει σοι inepte dictum, sic γαμεῖν τινα Graeculi dicebant pro συγγίγνεσθαι, quod vitium apud LUCIANUM aliquoties

occurrit, ut 26, 22 γαμεῖται et γαμεῖ ubi codex A. συνουσιᾶται et συνουσιᾶ exhibet, quod etiam multo peius est, et 42, 32 τὴν δὲ γυναῖκα εἰς τὴν ὁδὸν ἀνατρέψας γαμεῖν ἐβούλετο, quod non εὐφήμως dictum est sed spurce et plebeio more pro βινεῖν. 46, 20 τασιάσαι pro διαβαλεῖν transitive dictum est, pessime; et saepius Graeculi τασιάζειν dixere pro τάσιν ἐμποιεῖν. 47, 5 ἐπιγελῶσαν apud veteres est *arridentem*, προσγελῶσαν, apud sequiores ἐπιγελᾶν est καταγελᾶν, ἐπεγγελᾶν, negligenter. § 13 male iudices dicuntur κρίνειν pro δικάζειν in ἐννέα κρίνάτωσαν. § 16 ἐμοὶ βευσάτω, veteres βυῆναι dicunt et βυήσεσθαι, isti βεῦσαι et βεύσεσθαι. § 17 ἀνένηψα transitive dictum est contra antiquorum usum, quibus ἀνανήφειν est *ad meliorem frugem redire* et ἀνένηψε *frugi factus est*. § 33 ἀποισόμενοι τὸν μισθόν, veteres οἶσοντες. § 34 ἐς τὸν ἀνθρώπινον τρόπον, saepe sic LUCIANUS, ut 6, 1 ἐς ὄρνιθος τρόπον, 22, 4 ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον, 47, 27 ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, veteres praepositionem omittunt. 49, 9 τὰ ἄλλα διαθεῖναι, veteres θεῖναι. § 11 ζημίας ἐπάγουσιν, veteres ἐπιτιθέασιν et θάνατος ἐπικείται ἡ ζημία et sim. 51, 1 ἀνύειν, Attici ἀνύτειν. § 2 μηδὲν ὄντες, illi τὸ μηδέν. § 5 παρακινεῖν posuit pro *defectionem moliri*, significat idem quod παραπαλεῖν, παραφρονεῖν, insanire. § 16 σκορακιεῖ plebeium verbum est et novicium, Attici ἐς κόρακας ἀπιέναι κελεύειν, vide LYSIAM XIII. 81. In 52, 15 γελοῖα ποιεῖς ἀπιστῶν ἄπασιν, debuerat καταγέλασα ποιεῖς scribere, ut ὃ καταγέλασε 37, 25 et alibi pro ὃ γελοῖε, quod quisque facile scire poterat ex frequenti usu veterum, et quis non meminit se in PLATONIS *Symposio* Aristophanem audisse dicentem p. 189. B. φοβοῦμαι οὔτι μὴ γελοῖα εἶπω ἀλλὰ μὴ καταγέλασα. In *Lysistrata* vs. 907.

ὃ καταγέλας, ἐναντίον τοῦ παιδίου;

si ὃ γελοῖε dixisset, nihil dixisset. LUCIANUS tamen saepissime utrumque male confundit, quia aequales omnes promiscue utebantur. MORDAX CATONIS dictum in CICERONEM: *quam ridiculum habemus Consulem!* videbatur significare ὡς γελοῖον ἔχομεν ὕπατον, at volebat dicere ὡς καταγέλασον ὕπατον ἔχομεν. PLUTARCHUS, qui illo modo vertit, visus est aequalibus τὸ ἀμφίβολον servasse. § 32. τὸ γοῦν τοῦ λόγου ἐκεῖνο ἄνθρακες ἡμῖν δ θησαυρὸς πέφηνας, Atticus ἀναπέφηνας dixisset, nam si quid spem et opinionem fefellit non φανῆναι dicitur id quod non exspe-

ctaras sed ἀναφανῆναι, in quo verbo patefacti erroris vel fraudis notio subest, ut in PLATONIS *Sympos.* p. 185 A. ἀναφανέντος τοῦ ἔρασου πένητος, et iocose in *Rep.* I. p. 334 A. κλέπτης ἄρα τις ὁ δίκαιος ἀναπέφαινται, et saepe apud Oratores. § 39. ἐπὶ πολλῶ ἐπριάμην, sequiores pro πολλοῦ. In 54, 3. τοὺς ἐλέφαντας ἐπισάξαντες καὶ τοὺς πύργους ἀναθέμενοι ἐπ' αὐτούς, male pro ἀναθέντες. In *Equilibus* vs. 1056.

καὶ κε γυνὴ φέροι ἄχθος ἐπεὶ κεν ἀνὴρ ἀναθείη.

repone coniunctivum ἀναθείη. In § 59, 2. ἀπέφηνε τὴν Τύρου ἀπόσασιν ἐκ τῆς Ἀπελλοῦ συμβουλῆς γεγενῆναι, negligenter pro γεγонуῖαν, sic et 60, 11. θᾶττον ἂν τὸν Ἑρεχθέα καὶ τὸν Κέκροπα ξένους ἀποφῆναι εἶναι pro ὄντας, et aliis locis. § 21. τὰς χεῖρας δρέγουσαι καὶ τὰς θύρας ἀναπετῶσαι, turpe vitium. Graecum est ἀναπετάννυμι τὴν θύραν, et ἀναπετῶ apud Veteres futurum est. SUIDAS ἀναπετῶ: ἀναπετάσω. Μένανδρος·

ἄλλοις ἀναπετῶ

τοῦτ' προσελθὼν κοῦκ ἀνέξομ' οὐκέτι.

καὶ ἐν Συνερώσῃ καὶ ἐτέραις. Isti praesentis quae forma sit nesciunt, futurum pro praesenti scribunt: ἀναπεταννύειν dixit § 30. paulo post λαθρηδᾶ dixit σεμνῶς πάνυ pro λάθρα. § 22. ὑπὸ τούτων ἀπάντων συμμαχοῦμενοι, inepte pro τούτους ἅπαντας συμμαχοῦς, συναγωνισὰς, ἔχοντες. § 13. εἰδὼς ἔση, idem vitium atque εἰκῶς ἔση pro εἴσει et εἴξεις. altera forma erat εἰδήσω omnibus in usu, quae foede corrupta est in IAMBlichI *Vita Pythag.* § 48. σπουδάζειν δὲ καὶ τοῦτο ὅπως αὐτοὶ τε μόνας ἐκείνας εἰδήσωσιν αἱ τε γυναῖκες μὴ νοθεύσωσι τὸ γένος, pro εἰδήσουσιν et νοθεύσουσι. § 19. οὐκ ἐπιβαίνεις perperam pro ἐπιδημεῖς. Est operae pretium videre in §§ 24 et 29 quam vitiose multi tum loquerentur, etiam ii qui πεπαιδευμένοι essent et eleganter dicendi laudem apud vulgus captarent. Turpissima sunt χειροβλημᾶσθαι (corrigere tamen χειροβλημαῖσθαι, nam ex βλημαῖσθαι τῇ χειρὶ id monstrum natum est), ἀπέκτεινε θάτερον vel ἄτερον τῶν πενήτων, τριῶν μηνῶν, ἐκχύνειν, at non multo meliora iam notavimus apud ipsum, qui haec acerbè et iure reprehendit. Lexiphane dignum est 16, 1. ἄλογον καταλιπὼν τὸν οἶκον, de eo qui ἐν τῷ οἴκῳ λόγους οὐκ ἐποίησατο: paulo ante pro νήξασθαι ἡδὺν dictum oportuit ἐννήξασθαι. In 66, 9. πρὸς ἀντίλους τοὺς ἐτησίαις, ἀντίλος Ionum est et XENOPHONTIS,

qui permulta Ionica admiscere suis solet, (non vetera poetica, ut multi existimant), Attici ἐναντίος semper dicebant. § 27. ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν, Veteres ἀνατίθεται. § 36. ἐπειδὴν σημάνη ὁ σαλπικτής, Veteres σημήνη omisso ὁ σαλπικτής. In 67, 4, 4. κεκεῖῤῥσθαι vitiosa et barbara forma est. Attica sunt κέκραμαι et ἐκράθην, Ionica vetera κέκρημαι et ἐκρήθην, minus vetera κεκέρασμαι et ἐκεράσθην, quae XENOPHON usurpat ab Ionibus aequalibus sumta, ut et ἐδυνάσθην, quod apud eum perpetuum est pro ἐδυνήθην: hinc LUCIANUS aut κεκεῖῤῥσθαι dixisse potest aut κεκεράσθαι, sed quod ex utroque perperam conflatum est κεκεῖῤῥσθαι dicere non potuit. 67, 6, 4. ἐνδείξας σε τῷ δακτύλῳ, Veteres δειξάσας: ἐνδείκνυμι et ἐνδειξίς in iure Attico trita sunt vocabula, sed tam notus hic usus est omnibus, ut LUCIANUM δειξάσας scripsisse suspicer, multis post seculis importunam praepositionem male adhaesisse. 67, 7, 3. καταλείψασαν pro καταλιποῦσαν tam turpe dicendi vitium est, ut ea scriptura sana esse non possit. Multo serius nati sunt, qui λεῖψαι, ἀμαρτῆσαι et similia portenta invexerunt. Antiatticista BEKKER, qui p. 106, 24. λείψας ἀντὶ τοῦ λιπών, Ἀριστοφάνης Ἀνδρομέδῃ attulit, tam parum iudicio valet et vitiosis libris tam saepe stulte deceptus est, ut eius fide stari non possit. Ecquis est, qui ei credat ἐωνηκώς dixisse LYSIAM pro ἐωνημένος p. 95, 23, aut ἐγρηγόρησεν XENOPHONTEM p. 96, 25 ¹⁾, aut ἡκρόασο ANTIPHANEM p. 98, 28, pro ἡκροῶ. ἡκρόασο credo dixerat, id est ἡκηκόεις. Quid erraverit p. 112, 29. in πέπλυνται (editur πέπλυνται) supra demonstravimus. Qui sic dormire potest et in tam apertis et manifestis caecutire, quis eum in tali re, in immuni barbarismo, fideni merere putabit? λείψας igitur tam sanum est et genuinum, atque ARISTOPHANIS *Andromeda*, quae nulla unquam fuit, itaque Ἀντιφάνης reponitur, cuius *Andromeda* hoc unico testimonio nititur. Seros poetastros ita peccare non miramur, ut auctorem τῶν χρυσῶν ἐπῶν vs. 70.

ἦν δ' ἀπολείψας σῶμ' εἰς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθης.

1) XENOPHON in *Anabasi* IV. vi. 22. ἐγρηγόρησαν scripsit, quod POMPONIUS optime restituit, pro forma barbara ἐγρηγόρησαν a Graeculis inuenta et imperito grammatico nostro probata, namque pro ἐγρηγόρησεν: Ξενοφῶν τετάρτῃ Ἀναβάσεως legendum esse ἐγρηγόρησαν manifestum est.

aut PSEUDO-PROCYLIDEM vs. 72.

μη μιμοῦ κακότητα, Δίκη δ' ἀπόλειπον ἄμυναν,
quia nihil est tam vitiosum aut ineptum, quod isti non dixerint, ut alias demonstrabo. Quam crebro λεῖψαι et καταλεῖψαι et ἀπολεῖψαι caelt. dixerint semibarbari Graeculi LOVECK. ad ΠΗΓΥΝ. p. 713 sqq. docuit, ex quo simul intelliges quam saepe eadem labe veteres infecerint.

In 67, 8, 2. εἴκοσιν ὄλοις ἑτέσιν ἐταιρήσασα, Veteres ὅλα ἔτη et mox pro διὰ μακροῦ illi διὰ χρόνου. 67, 9, 5. διασκεδάσομεν, Attici διασκεδῶμεν, at saepe LUCIANUS ἐλάσω, ἀναβιβάζομαι et sim. usurpat. 67, 15, 2. Οἶνοέα, Attici Οἶνοᾶ, ut Λευκονοᾶ¹⁾, Στεiriᾶ, Μηλιᾶ, Εὐβοᾶ, Κιτιᾶ, alia permulta, quae numquam fere intentata Graeculi relinquunt. Sanam formam et analogia Attica praestat et antiquae corruptelae et poetarum loci et Grammaticorum auctoritas. APOLLONIUS DYSCOLUS *de Pron.* p. 126 ΒΕΚΚ. Ἀττικοὶ Εὐβοᾶς Φασίν, at non in Codd. nostris. Εὐβοᾶς THUCYDIDES habet IV. 92. et alibi, et XENOPHON caeterique. Pauca nunc ex AESCHINE addam. in *Timarchea* § 114. Φιλωτάδην τὸν Κυδαθηναίέα, Cod. f. κυδαθηναία, b. κυδαθηνέα, verum est Κυδαθηναίᾳ. *de F. L.* § 67. Ἐρχιέα lege Ἐρχιᾶ et § 93. Παιανιᾶ et § 116. Ἐρετριᾶ, Codex e ἑρετρία. et § 155. Κηφισιᾶ. ubi Codd. Κηφισέα. in *Ctesiph.* § 100 lege Ἐρετριῶν, Cod. n. ἑρετρίων. § 195. scribe Στεiriᾶ, similiaque omnia similiter sunt corrigenda.

In 68, 44. ὁ ἰατρὸς μετακληθεὶς ὥς ἐπισκοπήσειεν αὐτόν, in his verbis bis peccatur contra linguae veteris usum. Μετακαλεῖν veteribus est *revocare*, non *arcessere*, quod μεταπέμπεσθαι aut καλεῖν illi dicebant, deinde nemo olim dicebat ἐπισκοπήσω vel ἐπεσκόπησα. Postulat usus ut ἐπισκοποῦμαι dicatur et ἐπεσκοπούμην, nonnumquam et ἐπισκοπῶ, ἐπεσκόπουν νοσοῦντα vel ἀσθενοῦντα, sed ἐπισκέψομαι et ἐπεσκεψάμην, spretis formis ἐπισκοπήσω et ἐπισκοπήσομαι, ἐπεσκόπησα et ἐπεσκοπησάμην. Exempla passim sunt obvia et proprie haec dicuntur de eo, qui aegrotantem visit sive medicus sive amicus est ad curan-

1) Nomen τοῦ θήμου est Λευκονοῖον, non Λευκονόη, (ut DINDORF. suspicatur ad ΗΛΕΡΟΕΝ. v. Λευκονοεῖς) quod apparebit e ΣΤΕΡΗ. ΒΥΖ. v. Ἀβροτόν, si pro Λευκονοεῖς (Codd. Λευκονοεῖς) emendabis Λευκονοεῖς.

dum aut consolandum. Uno exemplo utar, quia corruptus locus est et hinc emendatio confirmari potest. Legitur apud DEMOSTH. p. 114, 24. τοῖς ταλαιπώροις Ὀρείταις τουτοισὶ ἐπισκεψομένους ἔφη τοὺς τραπιώτας πεπομφέναι κατ' εὐνοίαν. πυνθάνεσθαι γὰρ αὐτοὺς ὥς νοσοῦσι [καὶ τασιάζουσιν ἐν αὐτοῖς]. Codex S omittit ἐν αὐτοῖς sed non est satis: periit mordacis dicti aculeus, addito importuno emblemate καὶ στασιάζουσι. Νοσεῖν de civitate dictum idem esse quod τασιάζειν nemo nescit. Sed haec erat Philippi εἰρωνεία, ut in νοσεῖν luderet ac se misisse diceret τοὺς ἐπισκεψομένους, qui aegrotos inviserent et curarent. Est operae pretium duos alios DEMOSTHENSIS locos comparare p. 22, 7. Θετταλοῖς τασιάζουσι καὶ τεταραγμένοις ἐβόηθησε. Codd. AYO. νοσοῦσι καὶ τασιάζουσι καὶ τεταραγμένοις, et p. 124, 1. ἐπειδὴν δὲ πρὸς νοσοῦντας ἐν αὐτοῖς προσπέσῃ, Codd. A. et S νοσοῦντας ἐν αὐτοῖς καὶ τεταραγμένους προσπέσῃ, ubi interpolatorum manus agnoscitur, ut tot aliis locis, ubi tamen nemini quidquam subolet. p. 23, 28. magnus orator dixerat αἱ γὰρ εὐπραξίαι δεινὰ συγκρύψαι τὰ τοιαῦτ' ὀνειδῇ. in Cod. B. annotatio est in marg. συγκρύψαι ἀντὶ τοῦ συσκιᾶσαι. In caeteris omnibus legitur δεινὰ συγκρύψαι καὶ συσκιᾶσαι τὰ τοιαῦτα ὀνειδῇ, praeterquam in S et F, ubi tamen secunda manus συσκιᾶσαι adscripsit; hoc igitur emblemata ἐπ' αὐτοφώρῳ tenemus. Num minus manifesta haec videntur: 20, 28. μικρὸν πταῖσμα ἄπαντ' ἀνεχαίτισε [καὶ διέλυσε], verbum acre et vehemens et splendida metaphora tamquam nube obscuratur a languido et insipido verbo διέλυσε. Non legisse in suo libro HARPOCRATIONEM satis apparet apud ipsum in v. ἀνεχαίτισεν ¹⁾). Multo etiam peius Oratoris verba interpolata sunt p. 21, 20. ἅπας μὲν λόγος ἂν ἀπῇ τὰ πράγματα μάταιόν τι φαίνεται καὶ κενόν, μάλιστα δ' ὁ παρὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως ὅσῳ γὰρ ἐτοιμότατ' αὐτῷ δοκοῦμεν χρῆσθαι τοσούτῳ μᾶλλον ἀπιστοῦσι πάντες αὐτῷ, pessime et soloece composita sunt ὅσῳ ἐτοιμότατα — το-

1) In talibus multum est in HARPOCRATIONE praesidii, qui numquam scripsisset Πρυτανεύοντα — ἀντὶ τοῦ διοικοῦντα, si in suo DEMOSTHENSIS legisset p. 58, 18 κατεθὼν τὰ παρ' ἑμῶν [διοικοῦντα] Φιλίππῳ [καὶ] πρυτανεύοντα, nam hunc ipsum locum indicat: neque Πολιτεία: ἰδίως εἰῶθαι τῷ ὀνόματι χρῆσθαι οἱ ῥήτορες ἐπὶ τῆς δημοκρατίας, si legisset p. 100, 13. ἐχθρὸν τῆς πολιτείας [καὶ τῆς δημοκρατίας], quae falsarius descripsit p. 135, 12.

σούτῳ μάλλον. Quid cesso veram lectionem patefacere? Lege μάλισα δ' ὁ παρὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως, ὅσῳ περ ἐτοιμότερ' αὐτῷ δοκοῦμεν χρῆσθαι, expuncto emblemate [τοσούτῳ μάλλον ἀπιστοῦσι πάντες αὐτῷ]. Vera lectio casu servata est. Qui DEMOSTHENI falsas orationes supposuerunt, quas Ptolemaeo vel Attalo grandi pretio pro genuinis venderent, ex laciniis antiquarum orationum conflabant novas, idque tam manifestum est, ut mirer quemadmodum id veteres Criticos fugere potuerit, CAL- LIMACHUM, DIDYMUM, CAECILIUM, DIONYSIUM, alios, qui omnia pro Demosthenicis sedulo lectitarunt, quae hodie neminem fallunt. Falsarius, qui orationem πρὸς τὴν ἐπιστολὴν τὴν Φιλίππου illo modo contexit, in extrema oratione p. 158, 16. nostro loco usus est: ἅπας μὲν ἐς λόγος μάταιος πράξεων ἄμοιρος γενόμενος, τοσούτῳ δὲ μάλισα ὁ παρὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως, ὅσῳ δοκοῦμεν αὐτῷ προχειρότατα χρῆσθαι τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, qui veram lectionem, ut vides, servavit. Non contineo me, quin unum locum addam pulcherrimum et nobilissimum, sed turpi vitio eiusdem generis maculatum p. 37, 22. ἴσως ἂν τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείητε ¹⁾, ἃ τοῖς ἀσθενοῦσι παρὰ τῶν ἱατρῶν σιτίοις διδόμενοις ἔοικε. καὶ γὰρ ἐκεῖνα οὐτ' ἰσχὺν ἐντίθῃσιν οὐτ' ἀποθνήσκειν ἐᾷ, nemo nostrum, qui haec cum admiratione legimus, tam inconcinna et impedita verborum compositione esset usus, atque haec est: ἃ τοῖς ἀσθενοῦσι παρὰ τῶν ἱατρῶν σιτίοις διδόμενοις ἔοικεν, ubi τοῖς sine controversia ad διδόμενοις refertur, sed cum ἀσθενοῦσιν ita coniunctum est, ut divelli non possit, etiam propterea quod τοῖς ἀσθενοῦσι tam necessarium est atque τῶν ἱατρῶν. Quid multa? emenda ἃ τοῖς παρὰ τῶν ἱατρῶν σιτίοις διδόμενοις ἔοικεν, et relinque ἀσθενοῦσι vel τοῖς ἀσθενοῦσιν illis, quibus isto additamento opus esse visum est aut videtur; et LUCIANUS quidem, qui memoriter nobi-

1) Melius ἀπαλλαγείητε. Apud HESYCHIUM editur καταλογισθείη. Ἀττικώτερον.

ἀλλὰ σὲ αἰδεσθεῖται οἱ θεοί.

recte emendant καταλογισθεῖται, quod non est ἀττικώτερον sed Ἀττικώτερον. MEKANDRI fragmentum est:

οὐχ ὅθεν ἀπωλόμεσθα σωθείμεν ἂν.

quod adiuvalis duplici nomine si scripseris:

οὐχ ὅθεν ἀπωλόμεσθα καὶ σωθείμεν ἂν;

lem locum laudans 17, 8. ἐπεὶ δὲ, ὡς ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη, τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις ἐοικότα λαμβάνουσι dedit, τῶν νοσούντων ex sententia dicti assumsit, non ex Oratoris verbis descripsit.

In 70, 35 ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου, Attici articulum omittunt, tum τελέσματος Doricum vocabulum est pro δαπάνης, ἀναλώματος.

In *Demosthenis Encomio* 71, 1 legitur ineptissima forma διαβαδιῶν pro περιπατήσεων. Βαδιῶ extrema est barbaries, sed est iste libellus ex recentissimis Constantinopoli scriptus. § 33 τοῖς ἀπολογισμοῖς ἐγγέγραπται pro λογιμοῖς positum est. § 37. ἐκτῆσατο αὐτοῖς ἀκούειν Εὐβοίαν, Μέγαρα, vitiose pro ὑπηκόους ἐποίησεν Εὐβοᾷς vel κατεστρέψατο vel lenius προσηγάγετο ¹⁾, vel simile quid. § 50 μετὰ χεῖρα τὸ πῖσόν τῆς ἐλευθερίας ἔχειν, veteres μετὰ χεῖρας sed alio sensu: in tali re dicebant πρόχειρον ἔχειν. In *Philopatris* non iuvat (ut *LUCIANI* verbis utar 79, 23) τὴν κόπρον ἐκκαθῆραι τὴν Αὐγείου, aut in *Chari-demo*, aut in carminibus semibarbaris et epigrammatis, ne quis mihi occinat epigramma 18.

εἰς τί μάτην νίπτεις δέμας Ἰνδικόν; ἰσχεο τέχνης.

οὐ δύνασαι δυοφερὴν νύκτα καθυλιάσαι.

Frustra didicimus, ut hoc uno defungar, quid inter λούειν et νίζειν intersit, λέλουμαι et νένιμμαι, si quid nobis cum istis erit commercii, quos omnia inepte miscere et corrumpere videmus. Unam observationem mihi reservavi ut finem aliquando facerem, quae huiusmodi est, ut non in alia re magis appareat quam sit consuetudo sermonis in formarum delectu morosa et fastidiosa, ut aliā aliunde adsciscat et componat, alia repudiet et abiiciat, quibus commode poterat uti, at noluit, atque eadem sic constet sibi, ut quam legem sibi ipsa scripserit, eam constantissime servet, ut ineptus sit qui analogiam quam usum sequi maluerit et nova fingere quam uti paratis. Centena sunt in Graeco sermone, ubi usus ab analogia diversus abit, plurima

1) Impeditum et absurdum *DIONORI SICULI* locum XV. 36., in quo hoc verbum legitur, felici emendatione sanavit vir doct. VAN OORDT. Editor: Τὸ μὲθος πλείστας εἰς τὴν Κεφαλληνίαν τὰς τε ναῦς τῇ πόλει προσηγάγετο καὶ τὰς κατὰ τὴν Ἀκρηνανίαν ὁμοίως ἔπεισεν ἀποκλῖναι πρὸς Ἀθηναίους. Rem acu tetigit corrigens: τὰς τ' ἐν αὐτῇ πόλει προσηγάγετο.

sunt pueris nota, at sunt alia non minus certa, quae Atticistas quidem omnes fugerunt et Grammaticos omnium temporum, e quorum numero est usus verbi unius omnium notissimi τύπτω, in quo cognoscendo et ediscendo innumerabilis discipulorum multitudo inde ab antiquis temporibus tirocinium fecit, nam qui olim *περὶ κλίσεως ὀνομάτων καὶ ῥημάτων* scriptitabant omnes in barytonis hoc exemplo utebantur et discipulos exercebant. Olim nata sunt monstra et portenta formarum τυπῶ, ἐτυπον, ἐτυπόμην, τέτυκα, ἐτετύπειν, τυπτέτων, τυπτόμεθον, alia, quae in magistellorum cerebris nata sunt, in Graecorum libris nusquam leguntur; at leguntur et explicantur apud THEODOSIUM in ΒΕΚΚΕΡΙ *Anecd.* II. p. 1008 sqq. et alios multos. Et de istis quidem dicere nihil attinet: dicam de formis verbi τύπτειν, quibus vetus lingua uteretur, aliisque usu omnium cum hoc verbo coniunctis, ut ἦα, εἶμι, ἦλθον cum ἔρχομαι: ἐρῶ, εἶπον, εἶρηκα cum ἀπαγορεύω, προσαγορεύω, caeterisque compositis, aliaque quae sequiores Graeculi non animadverterunt. Τύπτω duplicem habet significandi potestatem, quae sic optime apparebit si observaveris id quod dicam: verbum hoc in populari sermone nomen ex se natum non habet, sed quemadmodum verbo ἵέναι et compositis respondet nomen ὁδός (ut ὁδὸν ἵέναι eodem modo dicatur atque νόσον νοσεῖν), sic verbo τύπτειν et τύπτεσθαι respondet nomen πληγή. Τύπτω igitur significat aut πληγὴν δίδωμι aut πληγὰς δίδωμι (vel ἐμβάλλω vel ἐντείνω vel ἐντρίβω, quae omnia apud omnes in usu sunt). Hoc est *caedere, verberare*, v. c. puerum nequam vel indocilem manu aut fuste, illud *ferire, vulnus infligere*, gladio, pugione vel quocumque telo cominus, ut πληγή et τραῦμα sit plane idem. Itaque laborat locus PLATONIS *de Legibus* IX. p. 877. v. εἰ ἐτελεύτησεν ἐκ τῆς πληγῆς τοῦ τραύματος, ubi τοῦ τραύματος expungendum est. Utroque sensu τύπτω et τύπτομαι saepissime leguntur apud scriptores omnes cuiuslibet aetatis et patriae: τύπτω saepe est πληγὴν δίδωμι, at longe frequentius πληγὰς ἐμβάλλω: contra τύπτομαι fere semper est πληγὰς λαμβάνω, *verulo*. Promiscue dicuntur τύπτω, παίω, πληγὰς ἐμβάλλω, et τύπτομαι, παίομαι, πληγὰς λαμβάνω, quae omnes sunt ἰσοδύναμα et variandae orationis causa alternant et inter se permulantur.

In futuro diversae formae sunt: τύπτω (πληγὰς ἐμβάλλω, *caedo*) habet futurum τυπτήσω, contra τύπτω (πληγὴν δίδωμι, *feri*) futurum habet πατάξω. Ubi aoristo opus est pro *cecid*i dicunt πληγὰς ἐνέβαλον, ἐνέτεινα, ἐνέτριψα, rarissime ἐπάταξα: nonnumquam ἔπαισα occurrit in grandiore dicendi genere aut apud ΞΕΝΟΦΟΝΤΕΜ, qui in his quoque Ionicam consuetudinem imprudens sequitur: at numquam quisquam dixit ἐτύπησα, quod in nullo veteri et probato scriptore legitur, sed crebro occurrit apud semibarbaros Graeculos extremæ ætatis. Pro *feri*, *plagam intuli*, *vulnus inflixi* (πληγὴν ἐνέβαλον), dicitur ἐπάταξα, interdum ἔπαισα sed non in quotidiani sermonis usu: poetarum est ita dicere, ut in: Πάϊσον, εἰ σθένεις, διπλῆν, et eorum, qui splendidiora vocabula venantur. Perfectum in utraque significatione est πέπληγα, quod non ita frequenter legitur et usitatius est πληγὰς δεδωκέναι pro *cecidisse*, *verberibus contudisse*; habet tamen certam auctoritatem ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΙΣ in *Avibus* 1350.

ὅς ἂν πεπλήγη τὸν πατέρα νεοττὸς ὢν.

et ΞΕΝΟΦΟΝΤΙΣ in *Anab.* VI. 1. ὃ ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον παῖει ὥς πᾶσιν ἐδόκει πεπληγέναι τὸν ἄνδρα, quod non est (ut multi existimant) pro πεπλήχθαι positum: τὸν ἄνδρα obiectum est: καί, ὥς πᾶσιν ἐδόκει, τὸν ἄνδρα ἐπεπλήγει.

In passivis τύπτομαι et παίτομαι omnium usu teruntur. Perfectum pro *vapulasse* non est in usu: dicebant omnes πληγὰς εἰληφέναι et eodem modo πληγὰς ἔλαβον, pro quibus sequiores Graeculi τετύπτημαι dicebant et ἐτυπτήθην, quibus formis veteres omnes abstinant. Sicubi futuro opus est πληγὰς λήφομαι usitatissimum est, apud ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΕΜ τυπτήσομαι semel apparet. Τύπτομαι (*ferior*, *vulneror*) habet perfectum πέπληγμαι, nonnumquam πληγὴν εἶληφα et πληγὴν ἔχω. Perfecto πέπληγμαι futurum est ex se natum πεπλήξομαι. Aoristi perpetua forma est ἐπλήγην et futuri πληγήσομαι.

Hae igitur sunt solae formae, quibus veteres et probati scriptores utuntur:

τύπτω, παίω, πληγὰς ἐμβάλλω, ἐντείνω, ἐντρίβω, δίδωμι.

τυπτήσω.

πληγὰς ἐνέβαλον (ἔπαισα).

πληγὰς δέδωκα, πέπληγα.

- ei τύπτω, παίω, πληγὴν δίδωμι.
πατάξω, (παίσω).
ἐπάταξα (ἐπαισα).
πέπληγα.
- deinde τύπτομαι, παίομαι, πληγὰς λαμβάνω.
τυπτήσομαι, πληγὰς λήψομαι.
πληγὰς ἔλαβον.
πληγὰς εἴληφα.
- ei τύπτομαι, πληγὴν λαμβάνω.
πέπληγμαι.
πεπλήξομαι.
ἐπλήγην.
πληγήσομαι.

Athenienses non utuntur aliis formis quam his. Nemo unquam proferet unum locum, ubi legatur τύψω, ἔτυψα, τέτυφα, τέτυμμαι, ἐτύφθην, ἐτύπην, τυφθήσομαι, τετύφομαι, vel ἐτύπτησα, τετύπτηκα, τετύπτημαι, ἐτυπτήθην. Nemo vidit unquam apud Atticos: πατάσσω, πεπάταγμαι, ἐπατάχθην, παταχθήσομαι, vel πέπαικα, πέπαισμαι, ἐπαίσθην, παισθήσομαι. Nemo apud eosdem vidit aut videbit: πλήσσω an πλήττω, πλήξω, ἐπληξα aut πέπληχα aut πλήσσομαι, ἐπληξάμην. Pro his omnibus omnes semper et ubique utuntur iis formis solis, quas diximus.

Apud HOMERUM, HERODOTUM et omnes, qui Ionice scripserunt, in usu sunt formae: τύψω, ἔτυψα, τέτυμμαι, ἐτύπην, ἐτυψάμην et πλήσσω, πλήξω, ἐπληξα, ἐπληξάμην. Πατάσσω Ionibus est πάλλομαι, παλίο: at composito utuntur ἐκπατάσσω pro ἐκπλήττω, unde ἐξεπάταξα, ἐκπεπάταγμαι et ἐξεπατάχθην apud poëtas occurrunt pro ἐξέπληξα, ἐκπέπληγμαι, ἐξετινάχθην.

Tragici, quemadmodum in omnibus solent, utuntur formis Ionicis et Atticis inter se permixtis, quibus addiderunt ἐπαίσθην pro ἐπλήγην. Aeschylus *Sept.* 961.

παισθεὶς ἐπαισας. — σὺ δ' ἔθανες κατακτανών.

quae lingua populari Attica erant dicenda in hunc modum: πληγεὶς ἐπάταξας. σὺ δέ γ' ἀπέθανες ἀποκτείνας. Singulare est in *Lysistrata* 459. οὐ παιήσετε, et in *Nubibus* 1125. παιή-

σομεν, quod σεμνῶς dicitur, formatum ut κλήσω, καθιζήσομαι, δοκήσω (pro δόξω), βαλλήσω, similia ¹⁾).

Hunc igitur constantem et perpetuum Antiquitatis usum seniores, quia numquam animadverterant, retinere et imitari non potuerunt, et analogiam pro usu secuti multas ipsi formas finxerunt de suo Veteribus omnibus prorsus ignotas et inauditas. Ridetur Graeculus, qui ex δρυῖω suo Marte formavit ὠπύθην, et est sane hoc perineptum, sed non multo meliora sunt, quae LUCIANUS cum aequalibus usurpat, aut Ionica Atticis male admixta ponens, aut nova ex veteribus contra usum formata. Πατάσσω vetus verbum Ionicum est, quod nihil aliud significat quam παρῖτο, κραδίη ξέρνοισι πατάσσει, θυμός ἐνὶ στήθεσσι πάτασσει et alia apud HOMERUM. Ineptissime igitur scripsit ARISTIDES, cuius locum DINDORF. ad STEPHANI *Thesaurum* attulit: παῖλοι καὶ ἄγχοι καὶ πατάττοι τοὺς αὐτοὺς, quam formam ipse ex ἐπάταξα elicuit, idque eo infelicius, quod Attica forma induit vocabulum, quod numquam in sermonem Atticum receptum est. Ridiculum est dicere ἄναττα, Λίβυττα, Φοίνιττα, βασιλίττα, χαρίεττα, πτεροῦττα, aut ἀνάττω, πτήττω, alia, quibus populus non utebatur, at Θρᾷττα optime habet et μελιτοῦττα, quia toti populo erant in ore. Eadem forma LUCIANO uti placuit 51, 19. καὶ ὁ μηρὸς πατασσεῖσθω, quum Iones dicerent τύπτεσθαι, κόπτεσθαι, πλήσσεσθαι, πλήξασθαι τὸ μηρῷ, Athenienses παίεσθαι, παίσασθαι. *Cyropaed.* VII. III. 6. ὁ Κῦρος ἐπαίσατο ἄρα τὸν μηρόν: analogia deceptus putavit πατάσσεσθαι sibi dicere licere. Similiter 33, 10. non dubitavit dicere παίσαντες καὶ παισθέντες ἐν τῷ μέρει, quum deberet πατάξαντες καὶ πληγέντες. Bis peccavit in 49, 3. et § 40. παταχθέντος εἰς τὴν γνάθον, sive παταχθεὶς τὴν γνάθον, et § 40. κατὰ κόρρης παταχθῆναι, nemo umquam sic locutus est pro πληγείς, πληγῆναι, vel πληγὴν λαβών, λαβεῖν: dicit ἐπατάχθην ut alibi κατέαγμαi et κατεάχθην (pro κατέαγα et κατεάγην) analogiam secutus sprete aut ignorata consuetudine. Etiam in κατὰ κόρρης errat, quod saepe et lubenter ponit pro ἐπὶ κόρρης, ut semper

¹⁾ Hinc apud HESYCHIUM restitue παωητέον: πληητεόν, ut est in unico Codice. Male homines docti παικτέον receperunt, quod significat ludendum est, apud recentiores, qui παιξω pro παῖσαι dicebant.

dicebant Attici. PLATO in *Gorg.* p. 486. Calliclem dicentem facit: τὸν δὲ τοιοῦτον ἔξεσιν ἐπὶ κόρρης τύπτοντα μὴ δοῦναι δίκην, cui bis ἀνταποδίδωσι SOCRATES p. 508 D. εἰμὶ δὲ ἐπὶ τῷ βουλομένῳ ἂν τε τύπτειν βούληται, τὸ νεανικὸν δὴ τοῦτο τοῦ σοῦ λόγου, ἐπὶ κόρρης, et p. 527 A. χασμήσει καὶ ἰλιγγιάσεις οὐδὲν ἦττον ἢ ἐγὼ ἐνθάδε σὺ ἐκεῖ καὶ σε ἴσως τυπήσει τις [καὶ] ἐπὶ κόρρης [ἀτίμως] καὶ πάντως προπηλακιεῖ, ubi καὶ libri nonnulli omittunt, ἀτίμως omittet qui PLATONEM et Atticos in succum et sanguinem verterit. Sic et in *Midiana* saepius ut p. 562, 9. Ταυρέαν ἐπάταξε χορηγοῦντα ἐπὶ κόρρης, et in nobili loco p. 557. πολλὰ γὰρ ἂν ποιήσειεν ὁ τύπτων, ὧν ὁ παθὼν ἔνια οὐδ' ἂν ἀπαγγεῖλαι δύναίθ' ἐτέρῳ, τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ, ὅταν ὡς ὑβρίζων, ὅταν ὡς ἐχθρὸς ὑπάρχων, ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρρης. Hos locos eruditi omnes tenebant memoriter, itaque LUCIANUS interdum recte ἐπὶ κόρρης scribit, ut 4, 9. παίσαντι ἐπὶ κόρρης, saepius peccat ut 45, 29. 71. 33 et alibi. Ex aoristo παταχθῆναι natum futurum est παταχθήσομαι, perperam pro πληγήσομαι positum 69, 14. ἡ ἐλευθερία δὲ πρόχειρος ἄκοντος τοῦ δεσπότου κἂν εἰ βούλοιο ἀπάγειν παταχθησόμενου τῷ ξύλῳ. Praeterea Ionicum est quod scribit 42, 10. ἡ δ' ἐπὶ κόρρης πλῆξασά με pro πατάξασα, et § 14. ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυφαιμένη τὸ πρόσωπον pro παισαιμένη vel κοψαιμένη, et 59, 14. μύωπι διὰ τοῦ ὠτὸς τυπείς pro πληγείς. Eiusdemmodi vitia passim apud sequiores deprehendes, qui saepissime πλῆξω et ἐπληξα, et ipsum πλῆσσω usurpant et ἐτύπτησα, τετύπτημαι, ἐτυπτήθην et ἐτύφθην, et aliis, quorum apud Veteres non est vola nec vestigium. PLUTARCHUS in *Nicia* c. 27. ὁ Δημοσθένης ἐπληξε μὲν ἑαυτὸν οὐ μὴν ἀπέθανεν. In *Calone minore* c. 70. ὑπὸ τῆς πληγῆς, ἣν ἐπληξε τὸν οἰκέτην. In *Galba* c. 26. τυφθεὶς τὰς ἰγνύας ἔπεσεν, et sic omnes solent. DIOG. LAERT. VI. 33. πληγὰς ἔλαβε τὸν δνόματα τῶν πλῆξάντων. § 62. πρόσεχε μὴ τὸν πατέρα πλῆξης et § 66. πλῆξας τῇ βακτηρίᾳ εἶπε· φύλαξαι. Sed plane nihili et barbara forma est, quam STRABONI V. p. 248. obtrudunt Φησὶ τὸν λόφον τινὰ γέντα ὑπὸ σεισμῶν ἀνμβαλεῖν πῦρ, Codex optimus παγέντα, corrige πληγέντα.

De veterum usu, quia certa res est et frequens, unusquisque inter legendum exiguo labore experiri poterit sintne vera et

perpetua quae posuimus: τύπτειν utroque sensu legitur apud omnes et τυπτήσω frequens est.. ARISTOPHANES in *Pluto* 21.

οὐ γὰρ με τυπτήσεις εἰφανὸν ἔχοντά γε.

unde PHOTIUS annotat: τυπτήσεις: οὕτω λέγουσι τὸ μέλλον. Ἀριστοφάνης. sed omnes ita loquebantur. Audivimus iam PLATONEM dicentem καὶ σε ἴσως τυπτήσει. In *Nubibus* opponuntur vss. 1443 et 1448.

τὴν μητέρ' ὥσπερ καὶ σὲ τυπτήσω.

et τὴν μητέρ' ὡς τύπτειν χρεών. In PLATONIS *Hippiā maiore* p. 292 B. componuntur καὶ αὐτὸς οἶμαι δικάως ἂν τύπτεσθαι. — ἢ καὶ σύ με ἄκριτον τυπτήσεις; et μοχ οἶει ἂν ἀδίκως πληγὰς λαβεῖν; et in *Midiana* p. 580. νομίζεις ἡμᾶς μὲν ἀνέξεσθαι σου, αὐτὸς δὲ τυπτήσῃ; et p. 585. πεπίσενε τῇ πολιτείᾳ μηδένα αὐτὸν ἔλξειν μηδ' ὕβριεῖν μηδὲ τυπτήσῃ. In quibus locis, ut in aliis similibus, nulla est optio: solum τυπτήσω recte habet, παίσω et πατάξω aliud quid significant. Itaque negligenter MOERIS τυπτήσῃν Ἀττικῶς, παίσῃν Ἑλληνικῶς, quia ista non dialecto, non aetate, sed sensu differunt. Aoristus ἐτύπησα, ut diximus, nusquam legitur apud veteres et probatos scriptores: Graeculi usurpant quemadmodum et τετύπηκα ex τυπτήσω formatum. Exemplum LOBSECK. ad PHRYNICH. p. 764. pauca quaedam annotavit, qui credebatur praesens τυπτέω alicubi reperiri posse. Copia est apud istos scriptores, qui indigni lectu sunt, ut apud poetastrum, de quo supra diximus, in fabula 21.

τιμῶντά σε γὰρ οὐδὲν ὠφέλησάς με

τυπτήσαντα δὲ πολλοῖς καλοῖς ἡμείψω.

In ARISTOPHANIS *Nubibus* vs. 1391.

καὶ πρῶτ' ἐρήσομαι σε τοῦτ'· παῖδά μ' ὄντ' ἐτυπτες;

neque numerosus versus est et verba non satis expedita: legendum censeo:

καὶ πρῶτ' ἐρήσομαι σε τοῦτ', οὐ παῖδά μ' ὄντ' ἐτυπτες;

in optimis libris *Ravenate* et *Veneto* est παῖδά μ' ὄντ' ἐτύπησας. En praeclaros testes antiquitatis! bonum factum, quod in poeta nemini imponere potuerunt. Ut ἐτύπησα barbarum est, sic ἐπαισα satis est frequens, crebrius tamen in Ionibus et Tragicis et ΞΕΝΟΦΩΝΤΙΚΕ apparet, quam in sermone populari. Haud facile enim reperias apud eos, qui lingua populi utuntur, locum Xenophonteo similem *Anab.* V. VIII. 12. τοῦτον δὲ ἀνέκραγον

πάντες ὡς ὀλίγας παίσειεν, aut in *Cyrop.* I. III. 17. ubi praecedit ἐπὶ μιᾷ ποτὲ δίκη πληγὰς ἔλαβον, et enarrata causa, ἐν δὲ τούτῳ (lege ἐπὶ δὲ τούτῳ) με ἔπαισεν ὁ διδάσκαλος ¹⁾, unde LUCIANUS παίσω et ἔπαισα interdum dixit, ut 4, 9. 33, 10. 49, 38. 71, 33. Usitatissimum autem erat dicere πληγὰς ἐνέβαλον, ἐνέτεινα, ἐνέτριψα, ut LUCIANUS 16, 12. πληγὰς μοι ἐνέτεινας, 58, 25. πληγὰς ἐνέτριψα, et 1, 14. πληγὰς οὐκ ὀλίγας μοι χθὲς ἐνετρίψατο.

Ubi τύπτειν *ferire cominus* significat perpetuus usus est aoristi ἐπάταξα, et in forma passiva ἐπλήγην, quae formae saepe componuntur, ut cognatio appareat, ut in *Lysia* IV. 15. πρότερον πρότερος ἐπλήγην ἢ ἐπάταξα ἐκείνη μᾶλλον [ἀν expunge] ἥδει, quemadmodum in *orat. I.* §§ 25 et 27 respondent sibi inter sese πατάξας καταβάλλω et πληγὴς κατέπεσεν. Sic *XIII.* 87. ἐάν τις ξύλῳ ἢ μαχαίρᾳ πατάξας καταβάλλῃ, et § 71. ὁ Θρασύβουλος τύπτει τὸν Φρύνιχον καὶ καταβάλλει πατάξας. *DEMOSTH.* p. 572. μεθύων ἐπάταξέ τινα. ἔδοκει ὕβρει καὶ οὐκ οἴνῳ τύπτειν. p. 1264. τῷ πατάξαντι τύπτειν παρεκελεύσατο. *DEMOSTH.* p. 526. τὸν θεσμοθέτην ὃς ἐναγχος ἐπλήγῃ, et mox ὁ τὸν θεσμοθέτην πατάξας. *THUCYD.* VIII. 92. ὁ Φρύνιχος πληγὴς ἀπέθανε παραχρῆμα καὶ ὁ πατάξας διέφυγεν. Componuntur eodem modo ὁ πατάξας et ὁ τύπτων apud *ANTIPHONTEM* p. 127. et apud *PLATONEM de Legibus* IX. p. 879 D. τοῦ τύπτειν δὲ εἰργέσθω ἵνα πόρρω γίγνηται τοῦ τὸν ἐπιχώριον τολμῆσαι ποτε πατάξαι. et sic constanter Veteres et qui aetate sunt proximi omnes loquuntur. *ARISTOTELES Rhel.* I. 15. εἰ ἰσχυρὸς ἀσθενῇ πατάξαι ἢ πληγῇναι προκαλέσταιτο. In talibus ἔπαισα populus non dicebat, at poetae lubenter ita loquebantur: πάταξον μὲν ἄκουσον δὲ *THEMISTOCLES* dixit, *SOPHOCLES Electra* παῖσον, εἰ σθένεις, διπλὴν: hinc παίσας et πληγὴς in tragoedia opponuntur, ut πατάξας et πληγὴς in sermone quotidiano. Perfecti πέπληγα exempla attulimus, πληγὰς δεδωκέναι καὶ εἰληφέναι satis tritum est, ut apud *DEMOSTH.* p. 1261. πολλάκις περὶ ἐταίρας καὶ εἰλη-

1) Saepissime *XENOPHON* παίω, παίσω et ἔπαισα scribit, ubi Attici πατάξω et ἐπάταξα scripserunt. Sed in *Anabasi* IV. II. 3. λίθῳ παίοντες πρὸς τὰς πέτρας διεσφειδομένων, optime *SCHNEIDER* πταίοντες emendavit. cf. *BASTIUM Comment. Palaeogr.* p. 748.

Φέναι καὶ δεδωκέναι πληγὰς, idem ANTIPHANES dixit apud ATHEN. XIII. p. 555. cuius locum non gravabor describere, ut vitium eximam. Ἀντιφάνης ὁ κωμωδιοποιὶς ὡς ἀνεγίνωσκε τινα τῷ βασιλεῖ Ἀλεξάνδρῳ τῶν ἑαυτοῦ κωμωδιῶν ὁ δὲ δῆλος ἦν οὐ πάνυ τι ἀποδεχόμενος, δεῖ γὰρ, ἔφησεν, ὦ βασιλεῦ, τὸν ταῦτ' ἀποδεχόμενον ἀπὸ συμβολῶν τε πολλάκις δεδειπνηκέναι καὶ περὶ ἑταίρας πλεονάκις καὶ εἰληφέναι καὶ δεδωκέναι πληγὰς, at dixerat τὸν ταῦτ' ἀποδεξόμενον. In passivis τύπτομαι et παίομαι crebro occurrunt, ut in Nubibus vs. 494.

Φέρ' ἴδω, τί δρᾷς, ἦν τίς σε τύπτῃ; — τύπτομαι. et passim apud omnes. Futurum est πληγήσομαι pro πληγὴν λήψομαι frequentissimum, ut in nobili loco DEMOSTHENIS de Corona p. 314, 24. λαγὼ βίον ἔξης δεδιῶς καὶ τρέμων καὶ αἰεὶ πληγήσεσθαι προσδοκῶν. Pro πληγὰς λήψομαι apud Atticos semel occurrit τυπτήσομαι, in Nubibus 1379.

ἀλλ' αὖθις αὖ τυπτήσομαι.

ubi olim τυπήσομαι scribebatur, ab iis profectum, qui pueri ita didicerant sed nesciebant ἐτύπην Ionicum et poeticum esse, τυπήσομαι nusquam locorum ne apud illos quidem exstare: at frequens admodum est λήψομαι πληγὰς. Perfectum pro πληγὴν εἴληφα est πέπληγμαι, omnibus pariter in usu, veteribus, recentioribus. Occurrit etiam πληγὴν ἔχω, quod prorsus idem est. Antiatticista ΒΕΚΚΕΡΙ Anecd. I. p. 111, 27. πληγὴν ἔχων: ἀντὶ τοῦ τετρωμένος, Ἀναξανδρίδης, quod optime dictum est, ut τραῦμα ἔχων, ὑπώπια ἔχειν, ἑλαττον ἔχειν, quae idem significant atque τετρωμένος, ὑπωπιάσθαι, ἡλαττώσθαι. Forma τετύπτημαι et hinc natum ἐτυπτήθην apud sequiores satis frequenter occurrunt, apud Veteres et probatos scriptores nusquam mihi lecta sunt. Afferit MINUCIANUS quidem p. 105, 8. e Mīdiana τετυπτήσθαι ἐπὶ τῆς ὀρχήστρας μέσης, sed non magis ea verba apud DEMOSTHENEM reperies quam quod ex eadem oratione ARSINES affert p. 6, 8. ΒΑΚΙΙ: ὁ γὰρ Πολύζηλος, Φησὶν, ἐν συνδείπνῳ, ἐγὼ δ' ἐν ἱερομηνίᾳ ἢ κατὰ τόπον ὡς ἐνταῦθα· ὁ μὲν γὰρ ἐν οἰκίᾳ, Φησὶν, ἐπλήγη (Cod. A omnium optimus ἐτυπτήθη) ἐγὼ δ' ἐν ἱερῷ. Memoriter illi Oratorum locos afferre solent et in his non verborum sed rerum et sententiarum rationem habere. Saepiuscule autem τετύπτημαι et ἐτυπτήθην apud sequiores leguntur, et defungar uno exemplo, quia LUCIANI est 57, 16.

Ὀλυμπιονίκης ἐπάταξεν αὐτὸν καὶ οἱ παρόντες ἡγανάκτουν ὡς αὐτὸς ἔκαστος τετυπτημένος. Adiectivo tamen hinc formato Attici utebantur. DEMOSTHENES p. 1271, 5. οὐ τυπτητέοι οὐδὲ ὕβριςτέοι δήπου ἐσμέν. SCHAEFERUS ad STEPHANUM τετυπτησθαι ex DEMOSTHENE affert p. 1255, quod in LIBANII argumento legitur. Ex perfecto de more futurum producitur, estque πεπλήξομαι in usu, ut in loco PLATONIS venustissime scripto *Thaet.* p. 180 A. ἂν τινά τι ἔρῃ, ὥσπερ ἐκ Φαρέτρας βηματίσκια αἰνιγματώδη ἀνασπῶντες ἀποτοξεύουσι, κἂν τούτου ζητῆς λόγον λαβεῖν τί εἴρηκεν, ἐτέρῳ πεπλήξει καινῶς μετωνομασμένῳ, περνεῖς δὲ οὐδέποτε οὐδὲν πρὸς οὐδένα αὐτῶν. et in ARISTOPHANIS *Equitibus* vs. 271.

ἀλλ' ἐὰν ταύτῃ γε νικᾷ ταυτὴ πεπλήξεται.

Medium τύπτομαι apud Atticos non est in usu, neque quidquam inde natum; ἐπαίσατο apud XENOPHONTEM est, ut supra ostendimus, sed semel occurrit, neque ex πατάξαι quidquam nascitur, neque formis πλήξομαι aut ἐπληξάμην utuntur. In Attica dicebant κόπτομαι pro *plango*, sed hoc quoque rarum est, neque me κόφομαι aut ἐκοψάμην memini legere.

Cognito Atticorum usu expeditum est de Ionibus dicere. In Ionia his formis utebantur: τύπτω, τύψω, ἐτυψα, τύπτομαι, γέτυμμαι, ἐτύπην, τύπτομαι, *plango*, τύψομαι, ἐτυψάμην. Praeterea πλήξω et ἐπληξα dicebant et ἐπληξάμην: πατάξω et ἐπάταξα non dicebant, et πατάσσω, uti diximus, illis est *palpito* idem quod πάλλομαι: παίω, παίσω et ἔπαισα apud antiquissimos Iones non occurrunt: πληγῆναι, πληγῆσθαι, πέπληγμαι omnibus Graecis cuiuslibet aetatis et patriae communia sunt: πέπληγα in antiqua Iade significat πληγὴν δέδωκα, aut πληγὰς, ut apud Atticos.

Tragici utebantur sermone ex vetere Ionica et Attica dialecto ita mixto, ut ex utraque suo arbitratu delibarent quod Deorum et heroum μεγαλορρημοσύνην maxime decere iudicarent. Homericæ pleraque omnia lubenter usurpant et ex Atticis ea quae non essent toti plebi in ore. Itaque ἀποθνήσκειν non dicebant, sed θνήσκειν et καθθνήσκειν, καθθανοῦμαι, καθθαγεῖν, non ἀποκταίνειν sed κατακτείνειν, non ἀπέκτενα sed κατέκτανον, ἔκτα κατέκτα: evitabant περιορᾶν, περιδεῖν et quidquid esset κατημαξευμένον. Itaque πατάξω et ἐπάταξα vitabant, παίσω et

ἔπαισα dicebant, et πλήξω, ἔπληξα, et τύψας et τετυμμένος (AESCHYL. *Eumen.* 509. ξυμφορᾷ τετυμμένος) et saepe ἐτύπην: πληγῆναι et πληγείς et πέπληγμαι apud eos crebra sunt, sed addunt παισείας. EURIPIDES ἔτυπον dixisse videtur in *Ione* vs. 767, ubi tres sunt dochmii:

διανταῖος ἔτυπεν ὀδύνα με πνευμόνων τῶνδ' ἔσω.

quod dictum est et formatum ad similitudinem talium, quale est in SOPHOCLES *Antigone* vs. 1308.

ἀνέπταν φόβῳ. τί μ' οὐκ ἀνταίαν
ἔπαισεν τις ἀμφιθήκῃ ξίφει.

Sed male deseruit usum loquendi ut fallacem analogiam incaute sequeretur; ἔπαισα ἀνταίαν et ἀνταίαν ἐτύπην bene habent, ἔτυπον nihil est et eam formam analogia pariter et usus respiciunt. Peccavit igitur, ut AESCHYLUM vidimus in *κλεις* peccantem, et saepissime videre est poëtas Alexandrinos peccare, qui antiquam linguam vatum Ionicorum laboriose referre satagebant, sed in ea re identidem impingunt, ut CALLIMACHUS in *Dianam* vs. 61 ἀμβολαδὶς τετύποντες pessime et nullo auctore scripsit pro τύπτοντες. Apud HOMERUM τύπτειν et βάλλειν ita inter se opponuntur, ut hoc sit *emīnus*, illud *comīnus ferire*; nota sunt apud eum τύψας ἢ βαλὼν, βλήμενος ἢ τυπεῖς, ἢ δουρὶ τυπεῖς ἢ βλήμενος ἰῶ, simil., vide LEHRSIUM de *Aristarchi studiis Homericis* p. 62. Apud HERODOTUM ἔτυψε legitur III. 64, Καμβύσεα ἔτυψε ἢ ἀληθινή τῶν λόγων, et post pauca ὥς οἱ καιρῇ ἔδοξε τετύφθαι, in quo loco manifestum vitium inest, quod quo melius appareat et certiore emendatione tollatur res repetenda est paulo altius. Graecum est τύπτω τινὰ πληγὴν et πληγὰς, ut νόσον νοσῶ, φεύγω φυγὴν, namque, ut supra verbo diximus, non est nomen e τύπτω natum, quod verbo respondeat, sed aliunde assumptum, ut ὀδός et composita verbo ἵεναι et compositis respondent in ἵεναι ὀδόν, ἔξοδον ἐξιέναι, πολλὰς περιόδους περιελθεῖν, neque quid sit μέθοδος intelligi plane potest, nisi scias ad amussim nomen id verbo μετιέναι respondere. Itaque Graece dicendum est, ut ANTIPHON dixit p. 127, 13 τὸν ἄνδρα ὁμολογῶν τύπτειν τὰς πληγὰς ἐξ ὧν ἀπέθανεν, et ARISTOPHANES in *Pace* vs. 644.

οἱ δὲ τὰς πληγὰς ὀρῶντες, ὥς ἐτύπτεθ', οἱ ξένοι,

nain sic verissime HIRSCHIO. emendavit pro ἐτύπτονθ', et in *Ranis* vs. 636.

οὐ γὰρ σὺ τύπτει τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί.

et saepius τύπτειν, παίειν, μασιγοῦν, δέρειν, ξαίνειν, τύπτεσθαι πληγὰς πολλὰς, ὀλίγας, πεντήκοντα, et similia. PLATO *de Legibus* VIII. p. 845. A. si servus, inquit, ex alieno fundo uvas aut ficus furtivus fuerit κατὰ βᾶγα βοτρυῶν καὶ σῦκον συκῆς ἰσαριθμούς τούτοις πληγὰς μασιγοῦσθω, et saepe alibi. In ea re tritissimum Graecis est πληγὴν aut πληγὰς in dicendo omittere et optime Graece dicitur τύπτεσθαι πολλὰς, ut in *Nubibus* 972.

ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλὰς,

in quo loco THOMAS MAGISTER, qui discipulos suos docere solet id quod ipse non didicit, indocte πολλὰς cum ἐπετρίβετο coniungebat p. 359: ἐπιτρίβεται πολλὰς λέγε, μὴ πολλὰς πληγὰς δέχεται. Meliora docebunt LAMBERTUS BOS et SCHAEFER. *Ellipses Graecas* illustrantes p. 385 sqq. ubi copia est exemplorum in acervum coniectorum cuiuslibet aetatis et pretii, et sana cum aegris et viliosis copulantur. Optima sunt ex *Anabasi* V. VIII. 12. ἀνέκραγον πάντες ὡς ὀλίγας παίσειεν, et ex PARTHENIO cap. 24. ὁ δὲ παῖς παίει καιρίαν τὸν Ἰππαρίνον, et AESCHYLI *Agamemnone* 1359 τρίτην ἐπενδίδωμι, et ex sequioribus παίει με καὶ ἐπάγει δευτέραν et τρωθεὶς εἰς ἀμφότερα τὰ γόνατα καὶ τρίτην λαβών, quibus adde DEMOSTHENEM *de F. L.* p. 403, 4. ξαίνει κατὰ τοῦ νότου πολλὰς, et ANTI-PHANEM *ATHEN.* VI. p. 225 c.

ἦσαν δὲ πληγαὶ, καιρίαν δ' εἰληφέναι

δόξας καταπίπτει καὶ λιποψυχεῖν δοκῶν

ἔκειτο μετὰ τῶν ἰχθύων.

quae praemittenda esse putavi, ut emendarentur loci, in quibus ea loquendi consuetudo a sciolis interpolata esse mihi videtur. Meropen apud PLUTARCHUM *Tom.* II. p. 998. E. non credo exclamasse:

Ὅσιωτέραν δὴ τήνδ' ἐγὼ δίδωμι σοί

πληγὴν.

(ut neque Electra: παῖσον, εἰ σθένεις, διπλὴν πληγὴν), sed πληγὴν ab aliquo lectore adscriptum. Similiter PLATO *de Legibus* XI. p. 914. B. non videtur mihi scripsisse πολλὰς πληγὰς μασι-

γούσθω, sed πολλὰς μασιγούσθω, ut recte scriptum est p. 854. D. μασιγωθείς ὁπόσας ἂν δόξῃ τοῖς δικασαῖς, et p. 879. E. εἰ ἂν ἄρα ἀδίκως δοκῇ ὁ ξένος τὸν ἐπιχώριον τύπτειν, τῇ μάσῃ τὸν ξένον ὅσας ἂν αὐτὸς πατάξῃ τοσαύτας δόντες τῇ θρασυξενίας παυόντων. Iam autem, ut ad Herodoti locum redeam, quis est, qui in quolibet horum pro accusativo putet dativum bene Graece poni posse? aut in PLATONIS *Gorgia* p. 527. D. pro πατάξαι τὴν ἄτιμον ταύτην πληγὴν salva Graecitate dativos posse scribi? Quam certum est Graece dici

νόσον νοσοῦμεν τὴν ἐναντίαν Σάκκα,

et apud Aeschylum

ἔα με τήνδε τὴν νόσον νοσεῖν,

tam certum est dici oportere τύπτω, παῖω πληγὴν, καιρίαν, sim., non πληγῇ: et quemadmodum apud Aeschylum sine vitio legitur in *Agamemnone* vs. 1343.

οἱμοὶ πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν ἔσω.

sic Herodotus ipse olim scripsit ὥς οἱ καιρίην ἔδοξε τετύφθαι, non καιρίῃ: estque hic usus tam firmus et stabilis, ut ne AELIANUS quidem, Atticorum imitator ἀπειρόκαλος, potuerit scribere de *Nat. Anim.* X. 21. Ἀπολλωνοπολῖται Τεντυριτῶν μοῖραι (leg. μοῖρα) σαγηνεύουσι μὲν τοὺς κροκοδείλους — μασιγούσι τε πολλαῖς καὶ ταῖς ἐξ ἀνθρώπων ξαίνουσι κνυζομένους (leg. κνυζωμένους) καὶ δακρύοντας, sed PLATONEM et DEMOSTHENEM secutus dederat μασιγούσι τε πολλὰς καὶ τὰς ἐξ ἀνθρώπων ξαίνουσι, non immemor Aeschinis in *Timarchea* § 59 τὸν Πιττάλακον ἐμασιγουν τὰς ἐξ ἀνθρώπων πληγὰς.

Quoniam veteres ita dicebant πληγὰς λαβεῖν, ut esset pro τυπτηθῆναι, et sic similia omnia passivorum loco erant, sequitur ut sit dicendum πληγὰς λαβεῖν ὑπό τινος, et vitiosum sit dicere παρά τινος πληγὰς λαβεῖν, quae perpetua ratio est in verbis intransitivis, quae passivorum vicem obinent, ut ἀποθνήσκειν ὑπό τινος, ἐκπίπτειν ὑπὸ τοῦ δήμου, κακῶς ἀκούειν ὑπὸ τῶν πολιτῶν, κατιέναι ὑπὸ τῶν ἐταίρων, ἐξαναστῆναι ὑπὸ τῶν πολεμίων, alia. Eodem modo recte dicitur αἰτίαν ἔχειν et λαβεῖν ὑπό τινος, τραύματα λαβεῖν et ἔχειν ὑπό τινος, ἑλαττον ἔχειν ὑπό τινος, ὑπώπια, πληγὴν λαβεῖν ὑπό τινος, et omnino κακὸν λαβεῖν ὑπό τινος: sed παρά τινος λαβεῖν ἀγαθόν τι, πράττειν τι παρά τινος ἀγαθόν. Poëtis pro ὑπό ius est vel ἐκ ponere vel

πρός: παρά τινος in talibus reprehensionem habet, sed από τῆς prorsus est a Graecitatis ingenio alienum. Praemittam lo incorruptos ut aegris deinde opem feram. Rectissime XENOPHON *Memorab.* III. iv. I. τραύματα ὑπὸ τῶν πολεμίων τοιαῦτα ἔχουσιν et LYSIAS XXXII, 1. ἔλαττον ὑπὸ τῶν προσηκόντων. ἔχουσιν THUCYDIDES V. 30. Λίχας ὑπὸ τῶν ῥαβδούχων πληγὰς ἔλαττον XENOPHON *de rep. Laced.* VI. 2. ἣν δέ τις παῖς ποτὲ πληγὰς λαβὼν ὑπ' ἄλλου κατείπῃ πρὸς τὸν πατέρα αἰσχρὸν ἐστὶ μὴ ἄλλας [πληγὰς] ἐμβάλλειν τῷ υἱεῖ. Expungendum esse aliorum πληγὰς apparebit comparanti *Instituta Laconica*, quae PLUTARCHI nomine feruntur, p. 237 D. et indidem XENOPHON redde in seqq. πιστεύουσιν ἀλλήλοις pro ἀλλήλους. Iterum re XENOPHON *ibid.* IX. 5. πληγὰς ὑπὸ τῶν ἀμεινόνων ληπτέον. Isthuc MOSTHENES p. 1261, 2. ἐξ ὧν ὑπὸ τούτων ἔλαβον πληγῶν, alii veteres. Sequiores interdum hoc imitantur, ut PLUTARCHI in *Demosthene* cap. 11. ἀνθρώπου διεξιόντος ὡς ὑπὸ τοῦ λάβαντος πληγὰς, et eodem iure in *Lycurgo* dixit cap. 18. δῆγμα λαβάνων ὑπὸ τοῦ εἵρενος εἰς τὸν ἀντίχειρα pro δακνόμενος. Manifestum nunc erit vitium PLATONIS *Apologia* p. 25 B. ἐάν τις μοχθηρὸν ποιήσῃ τῶν ξυμμόνων κινδυνεύει κακὸν λαβεῖν ἀπ' αὐτοῦ et nihil certius est quam ὑπ' αὐτοῦ ab ipso fuisse scriptum quamquam hoc mendum non Codicibus sed Editoribus imputandum est: optimi enim libri ὑπ' αὐτοῦ servant et indocte αὐτοῦ ex deterioribus est receptum. LUCIANUS autem, cui causa haec collegimus, in ea re saepissime peccavit et quamquam in scribendo diligenter rationem habere solet, (ut in *dixit* 22, 2) ὀνομάτων πρὸς τὸν ἀρχαῖον κανόνα συγκειμένα tamen passim in talibus antiquiorum vestigia imprudens deseri Insigniora haec sunt 1, 2 παρὰ τῶν διδασκάλων πληγὰς ἐλάβανον, 5, 22 παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων (λαβών). 10, 22, πληγὰς παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω. 44, 52 πληγὰς παρ' ἐμὲ λαβών. 70, 16 πληγὰς παρὰ τοῦ πλουσίου λαμβανέτω, et eadem negligentia 15, 6 εὖ πεπονθὼς παρ' ὑμῶν. 46, 20 πολλὰ δεινὰ παρὰ τῶν φιλοσόφων ἀκούουσα. 70, 1 κεκαλλιέργηται πρὸς ἡμῶν. 16, 17 ἐκαλεῖται παρὰ τῶν νόμων, (alii libri κατὰ τὸν νόμον.) 46, 21 παρ' αὐτῶν γεωμετρούμενη (alii πρὸς), et 15, ἐπαινεῖσθαι πρὸς τῶν θεατῶν (alii παρὰ), et 8, 26, 1 ἔχει τὸ τοῦ προσώπου τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν

ἀνταγωνισῶν. Nihil apud veteres reperias quo haec tueris: alia est ratio ISOCRATIS in *Antid.* § 9 τῶν παρ' ἐμοῦ πρότερον διδεδωμένων, et apud DEMOSTH. τοῖς παρὰ τῶν ἱατρῶν διδομένοις σπλοις, et sim., et unus tantum locus mihi inter legendum occurrit, qui cum his componi possit in XENOPHONTIS *Oeconomico* IX. 11 μή τι κακὸν λάβῃ παρ' ἡμῶν, quod tanto opere abhorret ab Attica sanitate, ut suspicer olim ὅφ' ἡμῶν fuisse scriptum et interpolatum a correctore indocto, ut ἐπ' αὐτοῦ in loco Platonico, ad eam normam quam novicii scriptores sequebantur, ut STRABO X. p. 482 δέισας μὴ αἰτίαν αὐτὸς ἔχοι παρὰ τῶν ἐχθρῶν, ubi Atheniensis ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν dixisset. Absolvam hanc partem in emendando pulcherrimo loco HYPERBOLIS apud STOBÆUM *Floril.* 124, 36. εἰ δ' ἔσιν αἰσθήσεις ἐν ἡδου καὶ ἐπιμέλεια παρὰ τοῦ δαιμονίου, ὥσπερ ὑπολαμβάνομεν, εἴη τοὺς ταῖς τιμαῖς τῶν θεῶν καταλυόμεναις βοηθήσαντας πλείους κηδεμονίας ὑπὸ τοῦ δαιμονίου τυγχάνειν, corruptum est εἴη. Emenda εἰκός et audies ipsum Oratorem.

Satis nunc quidem de LUCIANI oratione et stilo dixisse videor, ut appareat, in veteris linguae ratione constituenda, usuque definiendo et proprietate dicendi observanda, eius auctoritate et fide stari non posse, et in eius scriptis omnibus vitiosam aequalium συνήθειαν cultissimo veterum sermoni nimis saepe misceri. Facile est haec multis partibus augere, nam quo quis diligentius LUCIANUM cum Atticis assidua lectione componere volet, eo plura identidem ab illo negligenter scribi animadvertet et ὑποσυγχεῖσθαι, in quibus οἱ παλαιοὶ ipsam naturam rerum et verborum proxime secuti et clare cernentes, ubi istis lux erat dubia, et suapte ingenio sentientes, quae isti laborioso artificio didicerant, immunes sunt erroris et vitii. Quidquid apud Veteres Atticos scriptum est, modo absint describentium et correctorum errores et fraudes, sanum est et rectum et ad cognoscendam linguae vere Graecae consuetudinem et vitae publicae privataeque usum utilis materia est, unde et ipsi recte cogitare et apte dicere in diem melius discamus recte interpretandi usu, cuius non tantum (ut scribendi recte) sapere est et principium et fons, sed etiam fructus et praemium. Est enim πολλῶν λόγων τελευταῖον ἐπιγένημα non ἡ τῶν λόγων κρίσις solum, ut LONGINUS dicebat, sed etiam ἡ τῶν καλῶν καὶ τῶν μὴ τοιούτων

διάγνωσις et denique τὸ εὖ φρονεῖν, qua re nihil est in homine divinius. Ut quisque autem aetate distat plurimum ab illis scriptoribus, quos Antiquitas praestantissimos tulit, ita maxime ea cogitandi et dicendi sanitas et serenitas et veritas obscurantur et deficiunt, donec ad illa tempora perveneris, quum omnes pariter desipere videantur et ingenia tam insulsa sint et futilia, ac lingua et sermo putida sunt et inepta. Hanc igitur labem lenta contagione certum exitium afferentem in LUCIANO volui ostendere tantum; quicumque in eo hunc morbum inesse intellexit, indicia mali quot volet notabit: ego nunc quidem defungar hac opera, postquam paucis demonstravero, quam incaute LUCIANI testimonio hi quoque utantur, qui ex eius scriptis cognosci posse existimare videntur, aut resp. Atheniensium quemadmodum constituta fuerit, aut legum et iuris aut iudiciorum quae fuerit ratio et usus, denique qui mores veterum fuerint, quae vitia publice privatimque. Nihil horum satis tuto ex LUCIANO colligi potest, coniectis in unum et mirifice confusis rebus omnibus veteribus, novis et novissimis. Ne docti quidem antiquarii, vivo LUCIANO, hanc partem doctrinae vel mediocri laude tuebantur. Affluentes praestantissimis praesidiis, quum Historicos omnes, Oratores, Comicos, ARISTOTELEM et THEOPHRASTUM, et quidquid olim doctissimi Peripatetici et antiquarii scripsissent, haberent ad manum, de Antiquitatibus Atticis tam levia et futilia tam ieiune et negligenter scriptitarunt, ut nisi Antiquitatis reliquias (tam exiguas et inopes prae illorum copia) melius et sanius interpretari et excutere valeremus, Antiquitatis Atticae studium ludicra res foret. LUCIANUS et caeteri Rhetores et Sophistae minus etiam quam isti inter legendum id agebant ut antiquum rerum statum et nomina et verba legitima et concepta animadverterent ad imitandum. Magna igitur cum libertate mutabant et confundebant quae olim in Attica certa et discreta fuissent, et si quid non commode recordarentur substituebant quodlibet nomen aut ab aequalium usu sumtum aut temere fictum. At quoniam vel sic illa scripta auditoribus satis placebant, non videbatur opus bene scire, in quibus tuto errare licebat, et nullus error turpis habebatur. Quam suaviter rideret LUCIANUS, si quos ex suis scriptis Atticas Antiquitates colligere et explicare sciret! Apud veteres suum cuique rei in iure

nomen est verbaque pleraque omnia legitima et concepta sunt et stabilem quoque sedem in re certa habent. Ut apud Romanos qui cadebat formula nihil agebat, sic apud Athenienses qui verbis solemnibus non utitur nihil dixisse videtur. Iudex qui fert sententiam dicitur τὴν ψῆφον φέρειν vel θέσθαι, et universi iudices (consilium) ψηφίζεσθαι. Reus φεύγειν dicitur, accusator διώκειν, ambo οἱ ἀγωνιζόμενοι, ὃν ὁ μὲν διώκων κρίνει, ὁ δὲ φεύγων κρίνεται. Κατηγορεῖν est in reum dicere, et τὰ κατηγορημένα sunt crimina, quae accusator dicendo explicuit: itaque Attice dicitur κατηγορεῖται τι τινός, non κατηγορεῖται τις: in comitiis qui suffragium ferunt ψηφίζεσθαι dicuntur, qui mittit in suffragium de aliqua re dicitur τοῦτο ἐπιψηφίζειν, qui populum in suffragium mittit δίδοναι τὴν ψῆφον: cives qui in comitiis sunt appellantur οἱ ἐκκλησιάζοντες. Apud Lucianum iudex dicitur ψηφοφορεῖν 15, 24 οἱ λοιποὶ ψηφοφορεῖτωσαν μεθ' ὑμῶν el 35, 2 δικασαὶ ψηφοφοροῦντες ἦσαν οἱ ἄριστοι τῶν ἐν τῇ πόλει el 47, 18 μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσατε, ἀνάστητε, καὶ ἄλλοις χρὴ δικάζειν, recte § 20 ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὖορκα ex DEMOSTHENE p. 605, 20 τὰ εὖορκα ἔσεσθε ἐψηφισμένοι, al male § 21 εἶρηκα. ὑμεῖς δ' ἐπὶ τούτοις ψηφοφορήσατε, el § 22 ἡσυχίαν ἄγετε. ψηφοφορήσουσι γάρ. Eiusdemmodi vitia ibidem sunt § 12 ἀποθέμενοι γραφὴν pro ἀπενεγκόντες. § 13 ἐννέα κρινάτωσαν pro δικαζόντων. § 14 αὐταὶ δὲ (αἱ γραφαὶ) ἐς ὕπερον δεδικάσσονται, Graecum est ἐκδικάζειν δίκην, itaque ἐκδικασθήσονται scriptum oportuit. § 33 διπλάσιον ἀποισόμενοι τὸν μισθὸν ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις, veteres τὸν μισθὸν φέρειν dicunt, non φέρεσθαι, et in § 55 δέκα ὄλαις κρατεῖς sine exemplo dictum est et nihil significat, ut corruptum esse suspicer. Recte § 18 πάσαις κρατεῖ el ὅλοι pro πάντες abiectissimae aetatis est, ut toti pro omnes Latinitatis est decrepitae et delirantis. Ψηφοφορεῖν pro ψηφίζεσθαι eadem negligentia positum est 5, 56. ὁ πολῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν οὐκ ἐκκλησιασῆς ψηφοφορήσας ἀφελέσθαι δύναιτ' ἂν. Ne ἐκκλησιασῆς quidem satis sanum est: qui cives comitiis intersunt οἱ ἐκκλησιάζοντες Attice appellantur, ut qui pompam ducunt οἱ πομπεύοντες non πομπευταί, quod legitur 11, 16 ἡ Τύχη ποικίλα τοῖς πομπευταῖς τὰ σχήματα προσάπτουσα: et ἐκκλησιασῆς quidem aliquam habet commendationem a philosophorum usu. PLATO et ARISTOTELES nonnumquam eo

nomine utuntur et unus, quod sciam, Comicus mediae comoediae post amissam libertatem et sublatum ius comitiorum ANTIPHANES ATHEN. VI. p. 247. r.

ταχὺ γὰρ γίγνεται || κάκκλησιασῆς οἰκόσιτος, in lingua populi apud antiquae comoediae poetas et Oratores in usu non est, sed πομπευταί nemo umquam dixit. Itaque corrector aliquis πομπεύουσι rescripsit, quod ex paucis quibusdam libris receptum est. Inscite admodum civis Atheniensis oblitus patrii moris dicit 5, 44. εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδου Κολλυτεύς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός, ubi quid sibi velit ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ suspicari magis quam scire et intelligere possumus. Idem Τίμων Ἐχεκρατίδου Κολλυτεύς narrat § 49. ἐπειδὴ πρῶν ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι Φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικὸν καὶ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με, at bonus Timon quae esset sua tribus nesciebat, namque Κολλυτὸς δῆμός ἐστι τῆς Αἰγυπιοῦ, teste HARPOCRATIONE et aliis. Habet is error aliquid veniae, at prorsus inepte et temere a LUCIANO ficta sunt quae leguntur in ipso psephismate § 51. ἐπὶ τούτοις ἅπασι δεδόχθω τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ Φυλὰς καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ καὶ κοινῇ πᾶσιν, in quae conveniunt ipsius LUCIANI verba 5, 1. ἅπαντα ταῦτα λῆρος ἀναπέφηνεν ἔξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομάτων. Eiusdemmodi est § 51. εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ συγγενὴς αὐτοῦ ἀγχιστεὺς καὶ μαθητὴς ὢν, ubi συγγενὴς praepostere additum est, nam noto discrimine ἀγχιστεῖς καὶ συγγενεῖς διαφέρουσιν, AMMONIO teste et multis aliis. Scripta haec sunt in extremo psephismate, ut eum qui haec finxerit numquam psephisma vidisse et legisse putares. Non multo melius ψήφισμα finxit 11, 20, ubi indocte addit τούτου ἀναγνωσθέντος τοῦ ψηφίσματος ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος: verbo ἐπιχειροτονεῖν subiecit de suo notionem, quam voluit. Praeterea pro δοῦναι ψῆφον, ut Veteres dicere solebant, LUCIANUS et sequiores dictitant ψῆφον ἀναδοῦναι, vide 31, 9. quemadmodum saepe ἀναδοῦναι ponunt pro ἐρέγειν, v. c. σκύφον 71, -14. ut ψῆφον ἀναδιδόναι rectius diribitores dicerentur. In iudiciorum verbis propriis et legitimis nimis saepe peccavit, ut in 49, 19. ἀποδίδεται λόγος ἐκατέρῳ τῶν κρινομένων καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει ὁ μὲν διώκων ὁ δὲ Φεύγων. dicuntur haec a

SOLONΕ περὶ τῆς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλῆς, ubi olim alter erat ὁ κρίνων, alter ὁ κρινόμενος, ambo οἱ ἀγωνιζόμενοι dicebantur. Eodem errore in 59, 8. ὁ Σόλων καὶ ὁ Δράκων ἔνορκον ποιησάμενοι τοῖς δικασαῖς τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι καὶ τὸ τὴν εὐνοίαν ἴσῃν τοῖς κρινομένοις ἀπονέμειν, risissent haec Athenienses, nam τοῖς κρινομένοις significat reis. Non ita DEMOSTHENES, quem sequitur, p. 226, 7. τὸν ὅρκον, ἐν ᾧ γέγραπται τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, τοῦτο δ' ἐστὶν οὐ μόνον τὸ μὴ προκατεγνωσμέναι μηδὲν οὐδὲ τὸ τὴν εὐνοίαν ἴσῃν ἀμφοτέροις ἀποδοῦναι, ἀλλὰ καὶ τὸ τῇ τάξει ὡς βεβούληται τῶν ἀγωνιζομένων ἕκαστος οὕτως ἱᾶσαι χρήσασθαι. Praeterea quum vellet dicere iudicem pecunia corrumpere 15, 9. duplici vitio scripsit: τίνα δὲ καὶ δικασὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὅτινα μὴ σὺ δωροδοκήσας ἄδικα πείσεις ψηφίσασθαι; non potuit infelicius verbum ponere quam δωροδοκήσας. In illa rep., ubi pleraque omnia erant venalia, non est verbum frequentius quam δωροδοκεῖν, δωροδόκοι, δωροδοκία, sed δωροδοκεῖν dicitur qui corrumpitur, non qui corrumpit. Itaque qui δωροδοκεῖν scribit pro χρήμασι διαφθεῖρειν pessime scribit; deinde verbum est Atticis in ea re proprium et perpetuum; qui iudicem corrumpit δεκάζειν dicitur, deinde et qui populum. Grammaticus BEKKER Anecd. I. p. 256, 3. δεκάζειν τὸ διαφθεῖρειν τοὺς δικασὰς ἢ ἐκκλησίας τοῖς χρήμασι καὶ δώροις, ubi corrige ἐκκλησιασὰς χρήμασι, deinde de qualibet largitione dicitur, ut testes δεδεκασμένοι apud LUCIANUM 17, 12. Postea verbum δεκάζειν plane periit et indocti scribae saepiuscule pro δεκάζειν stolidè δικάζειν scripserunt et συνδικάζειν pro συνδεκάζειν, vide Intt. ad AESCHINIS Timarcheam p. 12. In eius locum subrepat δωροδοκεῖν et οἱ ἰδιῶται primum, deinde scriptores non multo meliores istis, et tandem omnes dicebant δωροδοκεῖν τινὰ pro διαφθεῖρειν τινὰ χρήμασι, cuius rei complura exempla DINDORF. ad STEPHANUM attulit. Duplex hinc damnum veterum monumentis inferri coeptum est. Quia pervulgatum erat δωροδοκεῖν τινὰ dicere pro corrumpere, si quando apud Athenienses occurrebat pro corrumpi animadversione erat opus, unde hae scripturae ortae sunt: apud DEMOSTHENEM p. 240, 27. αἱ δὲ πόλεις ἐνόσουν τῶν μὲν ἐν τῷ πολιτεύεσθαι καὶ πράττειν δωροδοκούντων [καὶ διαφθειρομένων ἐπὶ χρήμασιν] et p. 544, 17. οἱ δωροδοκοῦντες [καὶ χρήματα λαμβάνοντες] παρὰ Φιλίππου et

apud DINARCHUM κατὰ Δημοσθένους. § 47. ἔδωροδοκεῖ μὲν [χρήματα λαμβάνων] παρὰ Φιλίππου. Ecquis serio credit haec ab ipso Oratore addita? etiam ἐπὶ χρήμασιν est abiectae Graecitatis pro χρήμασιν ut ἐπὶ πολλῶ ὠνεῖσθαι pro πολλοῦ et sim. Sed opus erat istiusmodi interpretamento iis, quibus δωροδοκεῖν significabat ἐπὶ χρήμασι διαφθεῖρειν vel χρήματα δίδοναι. Sequiores Grammatici opinantur τὸ δωροδοκεῖν utramque vim habere apud Veteres, ut sit vel λαμβάνειν vel δίδοναι χρήματα. Non esset operae pretium Graece discere si ita Graeci fuissent locuti: sed haec quoque sunt aegrorum et indoctorum insomnia. Nititur mirifica haec doctrina uno loco DEMOSTHENIS eoque corrupto p. 122, 24. ἐκόλαζον δ' οὕτω καὶ ἐτιμωροῦντο οὓς δωροδοκοῦντας αἰσθοίντο ὥς τε καὶ ζηλίτας ποιεῖν, ubi δωροδοκοῦντας manifesto significat τοὺς διαφθείροντας, sed adscriptum esse a Graeculo quo tempore δωροδοκεῖν hanc vim habebat, nunc constat ex optimo Codice S, qui istud quoque emblemata sustulit unus. Ad haec quis aegre feret si dicendi magistros et λέξεων consarcinatores contemnere me dixerō, quos istas ineptias magna cum gravitate videam docentes et absurdissima quaeque ultro appetentes aut de suo fingentes? Audi nunc eorum ψευδομαρτυρίας. HESYCHIUS δωροδοκεῖ: δίδωσι δῶρα et δωροδοκία: τὸ λαβεῖν ἢ δοῦναι δῶρα. AMMONIUS δωροδοκία: ἢ τε δόσις τῶν δῶρων καὶ ἡ λῆψις. Grammaticus BEKKERI Anecd. p. 242, 53. δωροδόκος: καὶ ὁ δίδους καὶ ὁ λαμβάνων, quae totidem verbis leguntur apud ETYMOLOGUM MAGNUM. TIMAEUS δωροδόκοι: καὶ οἱ διδόντες δῶρα καὶ οἱ λαμβάνοντες. Schol. ARIST. ad *Eqq.* vs. 66. δωροδοκεῖ: δῶρα λαμβάνει. τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ διδόντος, et vs. 834. δωροδοκεῖν: οὐ μόνον τὸ δῶρα δίδοναι ἀλλὰ καὶ λαμβάνειν. Isti omnes nituntur uno loco DEMOSTHENIS, quem diserte laudat Scholiasta PLATONIS ad *Alcib.* II. p. 142 A., et sic haec malesana doctrina numquam convelli potuisset, nisi unus liber caeteris omnibus melior inexpectatam opem tulisset: quo cautius caetera tractanda sunt quae suo apte ingenio absurda sunt sed Antiquitatis caeca veneratione foventur, quia *doctos* Grammaticos auctores habent scilicet et testes.

Manifesta tenetur alia fraus scribarum et sciorum sua vitia veteribus affricantium in loco DIONYSII HALIC., quem DINDORF. indicavit IV. 55. ubi πολλοὶ δὲ καὶ χρήμασι δωροδοκηθέντες ede-

batur, quum egregius Codex Vaticanus δεκασθέντες attulit. Alius in eodem verbo error satis turpis a viris doctis nondum animadversus est. Credunt Graece dici posse δωροδοκῶμαι pro δωροδοκῶ, quod et per se spectatum absurdum est et nititur uno loco depravato et facile emendando DEMOSTHENIS p. 446, 20. ὅτι γὰρ ταῦθ' ἀπλῶς δεδωροδόκηνται καὶ τιμὴν ἔχουσιν ἅπαντα τούτων οὗτοι πολλαχόθεν δῆλον. at δωροδοκεῖσθαι optime Graece dicitur id, quod quis δεδωροδοκῆκώς adversus remp., fecerit, et τὰ δωροδοκῆθέντα sunt τὰ ὑπὸ τῶν δωροδοκούντων κατὰ τῆς πόλεως πραχθέντα. Queinadmodum in nobili DEMOSTHENIS loco est p. 54, 24. προπέτομαι τῆς αὐτίκα ἡδονῆς καὶ χάριτος τὰ τῆς πόλεως πράγματα, eodem modo dicebant τὰ τῆς πόλεως δωροδοκεῖται et saepius καταδωροδοκεῖν pro δωροδοκούντα ἀπολλύναι, ut καθηδυπαθεῖν et multa alia, vid. LYSIAM XXVII. 3. sed quid plura? AESCHINES DEMOSTHENI amice opem feret et efficiet ne scribarum calumnia circumveniat. AESCHINIS verba in Ctesiphontea p. 85, 25. § 221. τὰ γὰρ περὶ τοὺς Ἀμφισσέας ἡσεβημένα σοὶ καὶ τὰ περὶ τὴν Εὐβοίαν δωροδοκῆθέντα neminem dubitare sinent, quin DEMOSTHENIS haec sit inanus: ὅτι γὰρ ταῦθ' ἀπλῶς δεδωροδόκηνται κτέ. quae scriptura in nonnullis libris est sed librorum praesidio non indiget; itaque δωροδοκῶμαι ex δεδωροδόκηνται tam absurde natum est ac si quis ex τὰ ἡσεβημένα σοὶ, τὰ ἐμοὶ βεβιωμένα vellet ἀσεβοῦμαι pro ἀσεβῶ repetere vel pro βιω aut ζῶ βιοῦμαι, nunc ad LUCIANUM redeundi tempus est. Magna rerum Atticarum inscitia conspiciuntur in 67, 12, 1. ubi Attica meretrix ad amatorem ita dicit: οἶσθ' ὅσους ἐρασὰς παρεπεμψάμην, Ἡθοκλέα (Νεοκλέα) τὸν πρυτανεύοντα νῦν καὶ Πασίωνα τὸν ναύκληρον, quasi esset aliquid τὸ πρυτανεύειν. Erat hoc magnificum in insula Rhodo et sicubi alibi summus magistratus ὁ Πρύτανις erat et dicebatur: Athenis nemo erat tam tenuis et inops, quin id ei sortito obtingere posset, ut SOCRATI obtigit. Praeterea non dicuntur olim singuli πρυτανεύειν sed ἡ Φυλή. SOCRATES in PLATONIS Apologia p. 32 B. ἐβούλευσα καὶ ἔτυχεν ἡμῶν ἡ Φυλή [Ἀντιοχίς] πρυτανεύουσα, ubi inepte irrepsit Ἀντιοχίς: quae fuisset illa tribus nihil ad rem et sciebant omnes et ἡ Ἀντιοχίς requirebatur. Melius in Gorgia p. 473 B. πέρυσι βουλεύειν λαχόν, ἐπειδὴ ἡ Φυλή ἐπρυτάνευε καὶ ἔδει με ἐπιψηφίζειν γέλωτα παρεῖχον.

Eiusdem fere generis error aut negligentia inest, ut suspicor, in 67, 2, 2. πρῶν δικάσατο (τῷ πατρὶ) περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ, ταλάντου, οἶμαι. ὀφείλων γὰρ τῷ πατρὶ οὐκ ἤθελεν ἐκτίνειν, ὁ δὲ παρὰ τοὺς ναυτοδίκας ἀπήγαγεν αὐτόν, καὶ μόλις ἐξέτισεν αὐτὸ οὐδ' ὄλον, namque aut de suo appellavit ναυτοδίκας, qui περὶ ναυτικῶν συμβολαίων iudicarent, aut diversa confudit, non enim fuisse in ea re τῶν ναυτοδικῶν mentionem faciendam, quasi illi in tali re περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ inter cives iudicarent SCHNEIDER ad XENOPHONTIS librum περὶ προσδῶν III. 3. mihi quidem persuadet. Apud HIEROCRATIONEM v. Ναυτοδίκαι e CRATERI psephismatis haec afferuntur: ἐὰν δέ τις ἐξ ἀμφοῖν ξένοιον γεγωνὸς Φρατριάζῃ ¹⁾ διώκειν εἶναι τῷ βουλομένῳ Ἀθηναίων οἷς δίκαι εἰσὶ, λαγχάνειν δὲ τῇ ἔνῃ καὶ νέῃ πρὸς τοὺς ναυτοδίκας, in his οἷς δίκαι εἰσὶ corruptum esse omnes vident sed dum sanare conantur augent morbum: δι- natum est ex ἐξ deinde caetera temere ficta: lege τῷ βουλομένῳ Ἀθηναίων οἷς ἔξεσι, λαγχάνειν δὲ κτέ. Scribae, qui οἷς δίκαι εἰσὶ dederunt, absurdum hoc esse neque sentiunt, neque magnopere curant, si modo vocabula Graeca sunt, ut in Ctesiphontea AESCHINIS § 182. ἐν τοῖς δῆμοις ὅτ' ἦσαν αἱ διαψηφίσεις duo boni libri exhibent ὁ τῆς ἀναιδείας ψηφίσεις: ex OTHCANAI-ΔΙΑΨΗΦΙΣΕΙΣ. Postquam incogitanter scriba ὁ τῆς dedit quod supererat ἀναιδιαψηφίσεις temere in ἀναιδείας ψηφίσεις reſcripxit. I nunc et his in re dubia fidem habe. Ut Graeculi Φατριάζειν dicebant pro Φατριάζειν, sic Φράτορες appellantur ab istis, quos Veteres Φράτερας dixerant. Luculenter STEPHANUS BYZ. l. l. ἐλέγετο δὲ Φράτηρ καὶ Φράτωρ, ἀλλὰ τὸ μὲν Φράτηρ ἀρχαῖον μετὰ τῆς αὐτοῦ κλίσεως, θάτερον δὲ νεώτερον. LUCIANUS peccat cum caeteris 5, 43. Φυλέται δὲ καὶ Φράτορες καὶ δημόται, ei 17, 24. ἡ δὲ ἐλευθερία καὶ τὸ εὐγενὲς αὐτοῖς Φυλέταις καὶ Φράτορσι Φροῦδα. Hinc factum est ut Φράτερας in veterum scriptis tantum non ubique in Φράτορες depravati sint, quod vitium ex nonnullis scriptoribus elui coeptum est, ut nuper e DEMOSTHENE DINDORF. ubique sustulit vide p. 1305, 19, 1306, 1,

1) Sic lege pro φατριάζειν, nam quem afferunt testem STEPHANUM BYZ. v. φατριὰ contrarium docet quam putant: φατριάζειν τὸ εἰς αὐτὴν τὴν φατριὰν συνέειναι, καὶ μετὰ τοῦ α. φατριάζειν, ὅπερ σύνηθες τοῖς Ἀττικοῖς

1511, 4, 1312, 12, 1313, 20, εἰσέχθην εἰς τοὺς Φράτορας (Φράτορας libri omnes), et alibi. Male servatum est apud Aristophanem in *Anibus* 1669.

ἤδη σ' ὁ πατήρ εἰσήγαγ' εἰς τοὺς Φράτορας;

et 765. Φανοῦνται Φράτορες, et in *Equill.* 255. Φράτορες τριωβόλου, et in *Ranis* 418. οὐκ ἔφυσε Φράτορας, quae omnia sunt νεωτερικά et refingenda ad Atticorum usum apud Atticos omnes.

LUCIANUS interdum Atticis verbis et rebus indecore peregrina et alienissima admiscet: ex quo genere est quod scribit 18, 2. καὶ δὴ παραλαβὼν τὴν ῥήτραν σὺ ταῦτα πρὸς με ἤδη λέγεις, et 41, 35. καὶ τὸ λοιπὸν ἤδη καταβάς ἀπὸ τοῦ λόγου σοὶ τὴν ῥήτραν παραδίδωμι, quae ab nescio quo scriptore Dorico sumsit, nam solis Doribus ῥήτρα eo sensu ius erat dicere et soli adeo vocabulo ῥήτρα utebantur. Athenienses λόγον dicebant et λόγον ἀποδιδόναι: praeterea καταβάς ἀπὸ τοῦ λόγου non tantum ineleganter et inepte dictum est, sed prorsus absurdum est. Attici dicebant καταβῆναι ἀπὸ τοῦ βήματος, aut simplicius etiam καταβαίνειν, potestque hoc per iocum dici pro καταπαύω τὸν λόγον vel παύομαι λέγων: ἀπὸ τοῦ λόγου καταβαίνειν nihil est. Emendandum esse arbitror καταβάς ἀπὸ τοῦ λογείου, ut seriores pro βήματος saepius dixerunt, imprimis pro tribunali Magistratuum Romanorum. Sic etiam alibi aliena quaedam et Romana et novicia in antiquitatis adumbratione apponit, ex quo genere est quod scribit 47, 4 προθῶμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν ἢ εἰς νέωτα παραγγείλωμεν; et § 12 ἀκούετε λεῶ. ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύχῃ καταστησόμεθα τήμερον. Sumsit hoc a magistratibus Romanorum, qui quum in provinciis conventus agerent vel fora a Graecis ἀγορὰν δικῶν ἄγειν dicebantur. Peridoneum huius rei exemplum est apud Aristidem I. p. 339. Dicitur ὁ Σεβῆρος ὁ τῆς Ἀσίας ἡγεμὼν (p. 338, 4) ἐκ τῶν ἄνωθεν χωρίων κατείναι δικῶν ἀγορὰν ἄξων, et post pauca p. 346. ἀγορὰ δ' ἦν δικῶν, et alibi. Nonnunquam Lucianus rodit Romanos et Romana vitia, sed tecte et cautissime et in palliata fabula gentem togatam obscure perstringit. Semel tantum quid sentiret aperte dixit in *Nigrino* 3. imprimis § 30 μίαν Φωνὴν οἱ Ῥωμαίων κατὰς ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προῖενται τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις, sed passim in fictis tyrannorum personis et nominibus terrarum dominos castigat vel ridet. Sed non hoc

nunc agimus et ubi pauca de Prytanibus Atheniensium a LUCIANO negligentius dicta addidero finem dicendi faciam. Non sumsit ab Attico scriptore aut comico, quod scribit 67, 18, 2, ubi miles apud scortum turbas dederat, mensam everterat, bonum rusticum pugnis contulerat et conquiruntur amici οἱ παραδώσουσι τοῖς πρυτανεῦσι (lege πρυτάνεσι) τὸν Μεγαρέα. Non est enim huc trahendum, quod est apud ARISTOPHANEM *Thesmoph.* 654.

ἐγὼ δὲ ταῦτα τοῖς πρυτάνεσιν ἀγγελῶ, cuius loci non est eadem ratio. Denique in 11, 19 διατρέβοντος γὰρ μου παρ' αὐτοῖς προὔθεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων, hoc quoque negligenter posuit οἱ πρυτάνεις προὔθεσαν ἐκκλησίαν, quum apud veteres legisset προγράφειν ἐκκλησίαν, sed προτιθέναι λόγον, γνώμην, γνώμας, διαγνώμην, προτιθέναι τῷ βουλομένῳ γνώμην ἀποφύνασθαι vel λέγειν, simi. vide HEMSTERHUSIUM ad h. l., SCHOEMANN. *de Comit. Athen.* p. 104. Prytanes quum comitia indicerent proponebant edictum, quod πρόγραμμα dicitur, et προγράφειν tritum est de omnibus, quibus est ius edicendi. ARISTOPHANES concepta verba τῶν στρατηγῶν παρῶδεῖ in *Avibus* 450.

σκοπεῖν δ' ὅ τι ἂν προγράψωμεν ἐν τοῖς πινακίοις, quae ipsa πινάκια et erant et dicebantur τὰ προγράμματα (edicta). AESCHINES *de F. L.* § 60 δεδόχθαι προγράψαι τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τοὺς νόμους, et § 61 κελεύει τοὺς πρυτάνεις προγράψαι δύο ἐκκλησίας κτέ. Deinde ubi populus in comitia convenit dicuntur οἱ πρυτάνεις προτιθέναι λόγον aut γνώμας aut simi., non *proposita tabella* (id est edicto), ut HEMSTERHUSIUS suspicatur, sed ὑπὸ κήρυκος, *per praeconem*, cuius in ea re notissimum κήρυγμα est: τίς ἀγορεύειν βούλεται; Praeclare DEMOSTHENES p. 285, 6 ἡρώτα μὲν ὁ κήρυξ· τίς ἀγορεύειν βούλεται; παρῆει δ' οὐδεὶς — καλούσης τῆς πατρίδος τῇ κοινῇ Φωνῇ τὸν ἑρῶνθ' ὑπὲρ σωτηρίας· ἦν γὰρ ὁ κήρυξ κατὰ τοὺς νόμους Φωνὴν ἀφίησι, ταύτην κοινὴν τῆς πατρίδος δίκαιόν ἐστιν ἡγεῖσθαι. Haec ipsa causa est, cur dicatur in ea re ipsa resp. λόγον προτιθέναι, ut apud DEMOSTH. p. 317, 6 αἰεὶ δ' ἐν κοινῷ τὸ συμφέρον ἢ πόλις προτίθει σκοπεῖν, et XENOPHONTEM *Memor.* IV. ii. 3. τῆς πόλεως λόγον περὶ τίνος προτιθείσης, quum proprie οἱ πρυτάνεις dicantur aut λόγον aut γνώμας προ-

θεῖναι et sic tandem dicatur εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινὸς πράγματος προϋτίθετο λέγειν, de quo loco supra diximus, in quo προϋτίθετο necessarium est (non προὔκειτο), quia nunc demum voce praeconis Prylanes λόγον προϋτίθεσαν. In simili re, in concilio Ducum, HERODOTUS VIII. 89 eadem locutione usus est, quae leve vitium concepit, πρὶν ἢ τὸν Εὐρυβιάδεα προθεῖναι τὸν λόγον τῶν εἵνεκα συνήγαγε τοὺς στρατηγούς, emenda προθεῖναι λόγον. In his igitur quum προτιθέναι certam sedem habeat et natura sermonis Graeci et omnium usu stabilem et perpetuam, incredibile dictu est in ARISTOPHANIS Ecclesiis. vs. 397 ad hunc diem aequis animis tolerari potuisse scripturam:

ἔδοξε τοῖς πρυτάνεσι περὶ σωτηρίας

γνώμας καθεῖναι τῆς πόλεως,

namque καθεῖναι tam absurdum est ut nihil supra, προθεῖναι quod unusquisque, si lacuna fuisset, certa emendatione reposuisset, etiam insuper confirmatur versu 401.

καὶ ταῦτα περὶ σωτηρίας προκειμένου.

Illud ipsum est apud THUCYD. VI. 14. καὶ σὺ, ὦ Πρύτανι, γνώμας προτίθει αὐτοῖς Ἀθηναίοις. Videtur semel dixisse Aeschines contra dicendi usum λόγους προτιθέναι pro λόγον, sed locus, qui pessime corruptus est, facile potest in integrum restitui. Legitur in oratione de F. L. § 66. DEMOSTHENES AESCHINEM his verba ad populum fecisse contenderat, AESCHINES se semel tantum dicere potuisse demonstrat: ποιεῖ δέ μου τὴν δημηγορίαν ὃ μὲν κατήγορος διαιρετὴν (malim διττήν), τὸ δὲ ψήφισμα καὶ τὰ ληθές μίαν· λόγων γὰρ μὴ προτεθέντων εἰς τὴν ὑτέραν ἐκκλησίαν, τῶν δὲ προέδρων κωλύοντων οὐκ ἐνῆν εἰπεῖν. Idem modo recte dixerat § 65. λαβὲ τὸ ψήφισμα, ἐν ᾧ φαίνεται γεγραφὸς τῇ μὲν προτέρᾳ τῶν ἐκκλησιῶν συμβουλευεῖν τὸν βουλόμενον, τῇ δ' ὑστεραίᾳ (ὑτέρᾳ) τοὺς προέδρους ἐπιψηφίζειν τὰς γνώμας, λόγον δὲ μὴ προτιθέναι. In illo loco tenuissimum indicium insignem corruptelam patefacit, quo si quis sollerter utetur certis vestigiis fraudem tenebit. In duobus Codicibus est τῶν προέδρων pro τῶν δὲ προέδρων, rectissime, nam vera lectio haec est: λόγον γὰρ μὴ προτιθέντων εἰς τὴν ὑτέραν ἐκκλησίαν τῶν προέδρων οὐκ ἐνῆν εἰπεῖν, postquam λόγον — προτιθέντων casu depravata sunt in λόγον — προτεθέντων scioli locum suo more reficere et sarcire coeperunt. In istorum correctione duo

alia insunt vitia: namque una atque eadem causa est cur dicere in concione non potuerit, sed verba λόγων μὴ προτεθέντων, τῶν δὲ προέδρων καλυόντων duplicem causam indicare videntur. Praeterea τῶν προέδρων καλυόντων ita demum bene dictum esset si quis coepisset dicere sed a proedris *prohibitus* fuisset, nam aliud est καλύειν, aliud οὐκ εἶν. Sed in re perspicua non opus est multis verbis. Eo facilius etiam mihi assentietur, qui noverit et assidua lectione ipse observaverit. quam sit Aeschines emblematis omne genus interpolatus et quam festinanter et ἀκρίτως Bekkerus in hac quoque parte deteriores libros in constituenda; Aeschinis oratione secutus fuerit, spretis multo melioribus. Quam sit hoc verum nunc in uno loco ostendam, postea de industria Aeschinem pertractans permultis exemplis confirmabo. Legitur in *Clesiphontea* § 156. μὴ πρὸς τοῦ Διδὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, ἱκετεύω ὑμᾶς, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μὴ τρόπαιον ἴσατε ἅφ' ὑμῶν αὐτῶν ἐν τῇ τοῦ Διονύσου δρχήτρᾳ, μὴδ' αἰρεῖτε παρανοίας τὸν δῆμον τῶν (lege τὸν) Ἀθηναίων, μὴδ' ὑπομιμνήσκετε τῶν ἀνιάτων καὶ ἀνηκέστων κακῶν τοὺς ταλαιπώρους Θεβαίους, οὓς Φυγόντας διὰ τοῦτον ὑποδέδεχθε τῇ πόλει, ὧν ἱερὰ καὶ τέκνα καὶ τάφους ἀπώλεσεν ἡ Δημοσθένους δωροδοκία. In his primum quatuor optimi Codices *ehkl* pro πρὸς τοῦ Διδὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν dederunt πρὸς τοῦ Διδὸς καὶ θεῶν, unde emergit vera lectio πρὸς Διδὸς καὶ θεῶν, tam frequens in Attica atque ὧ Ζεῦ καὶ θεοί: deinde ἱκετεύω ὑμᾶς in Codd. incerta sede vagantur, alii enim post τῶν ἄλλων θεῶν ea verba interponunt, iidem quatuor optimi post ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, quo indicio emblemata facillime arguuntur. In vehementi animi commotione πρὸς Διδὸς καὶ θεῶν et sim. cum imperativis solis coniunguntur. Magistelli pueros docebant ἱκετεύω, ἀντιβολῶ, δέομαι aut simile quid in talibus ommissa esse videri: ex quorum annotatiunculis Veterum scripta interpolantur, ut apud Isaeum II. § 47. μὴ περιίδητε, πρὸς θεῶν καὶ δαιμόνων [δέομαι ὑμῶν], προπηλακισθέντα αὐτὸν ὑπὸ τούτων, ubi qui non sentit δέομαι ὑμῶν insiticia esse, is poterit credere nullum usquam in Codicibus emblemata esse et nimis fastidiosos esse et morosos, qui se talia ferre posse negent. Deinde in Aeschinis verbis μὴ τρόπαιον ἴσατε, iidem Codices μὴ omnes omittunt: itaque haec est Oratoris manus: μὴ, πρὸς Διδὸς καὶ θεῶν, ὧ ἄνδρες Ἀθη-

ναῖτοι, τρόπαιον ἴσατε ἀφ' ὑμῶν αὐτῶν ἐν τῇ τοῦ Διονύσου
 ὀρχήτρῃ. Adscripsi et reliquam loci partem, ut triplex men-
 dum eximam: vitiosa abundantia est in τῶν ἀνιάτων καὶ ἀνηκέ-
 ρων κακῶν: utrumque *natura* idem significat, usu ita discre-
 pant, ut *morbi ἀνιάτοι*, *calamitates ἀνήκεστοι* esse dicantur,
 quamobrem ἀνιάτων καὶ expunxerim, tum pro οὓς Φυγόντας
 ὑποδέδεχθε correxerim Φεύγοντας, *exitorres patria*; denique pro
 absurda lectione ὧν ἰερὰ καὶ τέχνα καὶ τάφους ἀπώλεσεν
 emendaverim ὧν ἰερὰ καὶ τεμένη καὶ τάφους, quod commen-
 datione non eget.

Reliqua in aliud tempus reservabo, nunc manum de tabula:
 iam tempus est περὶ τούτων γνώμας προθεῖναι τῷ βουλομένῳ
 Φιλαθηναίων οἷς ἔξουσιν.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Observationes Palaeographicae hoc habent, ut quo plura legas, eo maior succrescat in diem exemplorum copia, quibus quod observaveris stabiliatur et confirmetur, quae res tam iucunda est quam utilis, quia hinc maxime nascitur in animis humanis τὸ ἀδαμαντίνως πεπεῖσθαι, quo qui caret nihil magnopere in quacunque disciplina aut sibi proderit aut aliis. Bona pars eorum, quae scripsimus, huiusmodi est, ut ea unusquisque, qui discere velit, possit inter legendum novis identidem exemplis et testimoniis munire, et ex emendationibus nostris novas elicere et eruere ex illis locis, ubi idem vitium latet eodem modo natum et eadem certa medicina sanandum. Quam sit hoc verum ipse quotidie experior. Si quid datur otii ad legendos et relegendos scriptores Graecos, et excutiendas codicum lectiones, et inspiciendas Principum Criticorum animadversiones, nova semper affluit materies aut novarum observationum, aut exemplorum ad veteres ornandas. Non satis est, si quid perpolire velis, et, ut ille dicebat, οὐκ εἶναι τῶν ἐμούντων ἀλλὰ τῶν ἀκριβούντων, HORATIO parere optime monenti et nonnum premere in annum quod edere pares, nam dies diem docet, et etiam si verum est et certum quod scripseris, tamen numquam fere his argumentis demonstrari et exemplis muniri potest, quae non aliquando debeant corrigi et suppleri. In re Critica et Palaeographica, sicubi alibi, futile est omnia exhaustire velle. Quia haec doctissimis quoque legenda et diiudicanda scribuntur, resecanda sunt omnia, quae eruditi homines aut omnes aut plerique dudum nota et perspecta habent, et in exemplis quoque diligenter modus est adhibendus, ut acuti et ingeniosi iuvenes ipsi alia, nonnumquam et meliora et insigniora, reperire possint et propterea non illubenter conquirant. Sunt tamen

quaedam huiusmodi, ut me ipsum iuvet ea corollarii instar hic appendere. Quod primum omnium ostendimus, quam saepe ΘΕΙΟC et ΟCΙΟC scribarum oscitantia fuerint inter se permixta, nunc iterum novis exemplis ornare placet, ut simul ostendamus θεόν, θεῖον, ὅσον et ὅθεν plane eadem de causa inepte confusa fuisse. THUCYDIDIS locus est III. 82, ubi de collegiis et sodaliciis malo publico institutis ita scribit: οὐ γὰρ μετὰ τῶν κειμένων νόμων ὠφελείας αἱ τοιαῦται ξύνοδοι, ἀλλὰ παρὰ τοῦς καθεστῶτας πλεονεξίᾳ καὶ τὰς ἐς σφᾶς αὐτοὺς πίσεις οὐ τῷ θείῳ νόμῳ μᾶλλον ἐκρατύνοντο ἢ τῷ κοινῇ τι παρανομῆσαι, quae quam vera sint facillimum est ad intelligendum, quia veluti in haec nostra tempora scripta sunt, γιγνόμενα καὶ αἰεὶ ἐσόμενα ἕως ἂν ἡ αὐτὴ φύσις ἀνθρώπων ᾖ, ut vir praeclarus et magnus historicus paulo ante dixit. At nemo tamen in re tam nota intelligere potest, quid sit τῷ θείῳ νόμῳ τὰς πίσεις κρατύνεσθαι. DIONYSIUS HALICARN. p. 998 hunc locum ex THUCYDIDE describens salutem attulit. Legitur apud eum οὐ τῷ θείῳ καὶ νομίμῳ, unde DOBRAEUS in *Advers.* I. p. 58 THUCYDIDIS manum reperit: οὐ τῷ ὀσίῳ καὶ νομίμῳ. Quam vera haec sententia est tam evidens est emendatio. *Ius et fas* dicuntur Graece τὸ ὅσιον καὶ δίκαιον, aut τὸ ὅσιον καὶ νόμιμον. Saepissime coniunguntur ὅσιος καὶ δίκαιος et ὅσιος καὶ νόμιμος, quibus opponuntur ἀνόσιος καὶ ἄδικος et ἀνόσιος καὶ παράνομος. PLATO in *Phaedone* p. 108. A. ἀπὸ τῶν ὀσίων τε καὶ νομίμων τῶν ἐνθάδε τεκμαιρόμενος λέγω, (ubi multi libri *θυσιῶν* pro *ὀσίων* pervulgato errore¹⁾), et de *Legibus* IX. p. 861. D. οὐ γὰρ ἂν νόμιμον οὐδ' ὅσιον ἂν εἶη, et magna est exemplorum frequentia praesertim apud PLATONEM et Oratores. Eodem modo ARISTOPHANES in *Thesmoph.* vs. 676 et 684 opponit ὅσια καὶ νόμιμα et τὰ παράνομα τὰ τ' ἀνόσια, ut DOBRAEI certa sit et manifesta emendatio τῷ ὀσίῳ καὶ νομίμῳ. Non minus est certa et evidens WYTTENBACHII correctio in EUNAPII fragmento p. 486, 14 Boisson. ἦν καὶ ἡγεμὼν τῆς μὲν θεοφιλοῦς καὶ θείας μερίδος Φράβιδος,

1) In ISOCRATIS *Areopagitico* § 66. τὴν δημοκρατίαν οὕτω κοσμήσασαν τὴν πόλιν καὶ τοὺς ἱεροὺς καὶ ταῖς θινσίαις in omnibus libris absurde legebatur. Codex Urbinae et HARPOCRATION V. ὅσιον servarunt veram scripturam καὶ τοὺς ἱεροὺς καὶ τοὺς ὀσίους.

ubi verissime *δστας μερίδος* emendavit in *Addendis* p. LVII. Erant enim duae factiones οἱ μὲν τὰ χεῖρω προθέμενοι, οἱ δὲ τὰ εὐσεβέστερα, ut paulo ante legitur, eratque haec *δστα μερίς*, non *θελα*. Minus feliciter res WYTTEBACHIO cessit in simili scripturae vitio apud TIMOCLEM ATHENAEI XIII. p. 570. f., ubi in unico codice et apographis haec leguntur:

θεὸν τὸ μεταξὺ μετὰ κορίσκης ἢ μετὰ
χαμαιτύπης τὴν νύκτα κοιμᾶσθαι.

WYTTEBACHIIUS ad PLUT. *Moral.* p. 8. v. »*Legendum*, inquit, *θεῖον μεταξὺ*. Divinum intervallum i. e. *infinitum quantum distat cum puellula an cum scorto cubare noctu*,” ab istis rebus τὸ θεῖον procul abesto. Optime IACOBIUS ex ΘΕΟΝ eruit ΟΟΝ. *ὅσον τὸ μεταξὺ*! In DIONYSIO HALIC. I. 13. καὶ τὸ γένος ὅσον ἦν τὸ τῶν Οἰνῶτρων ἀποδείξωμεν, non hoc erat demonstraturus, sed unde illa gens in Italiam venerit. Rectissime DOBRAEUS ex ΟΟΝ restituit ΟΘΕΝ. τὸ γένος ὅθεν ἦν. Vitium alit ARISTOPHANES in *Equitibus* vs. 146.

προσέρχεται || ὥσπερ κατὰ θεῖον εἰς ἀγοράν.

nam κατὰ θεῖον nihil est: τὸ θεῖον pro δ θεός dicebant omnes, et κατὰ τὸ θεῖον Graece dici potuisset, sed nemo ita loquebatur. Graeca sunt κατὰ δαίμονα, κατὰ θεόν, κατὰ θεόν τινα, quae significant τοῦ θεοῦ οὕτως ἄγοντας, ut in *Anibis* vs. 544 σὺ δέ μοι κατὰ δαίμονα — ἦκεις σωτήρ, et prorsus eodem modo, quo PLATO dixit de *Legibus* III. p. 682. v. νῦν ἐπὶ τὰ αὐτὰ πάλιν ἀφίγμεθα ὥσπερ κατὰ θεόν, ARISTOPHANES dixerat:

προσέρχεται || ὥσπερ κατὰ θεόν εἰς ἀγοράν.

Quod pag. 52 PLUTARCHO reddidimus ἀκύμονα καὶ μακάριον βίον pro ἀμύμονα, vide quam utiliter adhiberi possit ad locum eiusdem in libro de *Exilio* T. II. p. 602. v. Τιβέριος Καῖσαρ ἐν Καπρέαις ἐπὶ τὰ ἔτη διηγήθη — ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν αἱ τῆς ἡγεμονίας Φροντίδες ἐπιχεόμεναι καὶ προσφερόμεναι πανταχόθεν οὐ καθαρὸν παρῆχον οὐδ' ἀμύμονα τὴν νησιῶτιν ἡσυχίαν. Elegantissime PLUTARCHUS scripserat ἀκύμονα, quo felicius vocabulum in eo argumento reperiri nullum potest. Quod saepissime eu et a diximus stolidè confundi, exemplum habet eadem pagina: Διογένης δὲ Κύων πρὸς τὸν εἰπόντα· Σιναπείς σου Φυγὴν ἐκ Πόντου κατέγνωνσαν. ἐγὼ δὲ, εἶπεν, ἐκείνων ἐν Πόντῳ μόνῃν,
ἄκραις ἐπὶ ῥηγμῖσιν Εὐξείνου πόντου.

Sententia dicti et metrum certam emendationem subiicere potuissent, cuius fideiussor EURIPIDES erit in *Iphig. in Tauris* vs. 250.

ἄκραις ἐπὶ ῥηγμῖσιν Ἀξίνου πόρου.

Quod ostendimus ubi ἵνα et ὅπως indicativum postulent, facit ad emendandum quod statim sequitur: Στρατόνικος τὸν ἐν Σερίφῳ ξένον ἠρώτησεν ἐφ' ὅτῳ τῶν ἀδικημάτων Φυγὴ τέτακται παρ' αὐτοῖς ἐπιτίμιον, ἀκούσας δὲ ὅτι τοὺς ῥαδιοργαῶντας Φυγαδεύουσι. Τί οὖν, εἶπεν, οὐκ ἐρραδιούργησας, ὅπως ἐκ τῆς σενοχωρίας ταύτης μεταστῇς; certum est corrigendum esse μετέστῃς. Idem remedium THEOPHRASTO adhibendum apud PORPHYRIUM de Abst. IV. 20. εἶθε τὴν μυθευομένην ἄλιμον καὶ ἄδιφον εὐπορον ἦν κεκτῆσθαι ἵν' ἂν τις τὸ διαρρέον τοῦ σώματος ἐπισχῶν δι' ὀλίγου πρὸς τοῖς ἀρίστοις ἦν, scripsit philosophus ἵνα τις. In BABRII fabula 58. corrogo vs. 10. ἵνα βλέπων ἔτυπτεν pro ὡς ἂν βλέπων et vs. 12. ἵν' ἐβλεπέν τις τὸν πέλας pro ὡς ἂν βλέποιτο τὸν πέλας. Quod apud PLUTARCHUM sequitur emendandum est ex iis, quae pag. 285 ostendimus: Φησὶν ὁ κωμικὸς ἐν Σερίφῳ τὰ σῦκα ταῖς σφενδόλαις τρυγᾶσθαι καὶ πάντ' ἔχειν ὅσων δεῖ τὴν νῆσον, aliquanto facetius dixerat scurra Atticus πάντ' ἔχειν ὅσων οὐ δεῖ. Quemadmodum ἀκύμων in ἀμύμων depravatur sic interdum contrario errore peccatur. Apud ANAXANDRIDEM ATHENAEI VII. p. 295 E.

ὁ πρῶτος εὐρὼν πολυτελὲς τμητὸν μέγα
γλαύκου πρόσωπον τοῦ τ' ἀκύμονος δέμας
θύννου τὰ τ' ἄλλα βρώματ' ἐξ ὑγρᾶς ἀλός
Νηρεὺς κατοικεῖ τόνδε πάντα τὸν τόπον.

ANAXANDRIDES, ut assolet, tragicam et magnificam orationem per risum iocumque transfert in res ludicras. Θύννος quum quidvis potius esse possit quam ἀκύμων et ἀκύμων δέμας prorsus nihili sit, facile mihi dabitur δέμας ἀμύμων a festivo poeta Ὀμηρικῶς dictum et ridicule huc translatum.

Quod p. 65 ALCIPHRONI reddebam: ἀλλ' οὐκ ἦν Λακεδαιμῶν τὰδε ἀλλ' Ἀθῆναι, (quod comparari potest cum versu TELECLIDIS:

τῶν δυνατῶν τι κέλευέ, τὰδ' οὐ παρὰ Κενταύροις,
nam sic scribendum arbitror apud SUIDAM v. τὰδ' οὐ παρὰ Κενταύροις,) non dubito quin STRABONI quoque sit restituendum

libro XIII. p. 594. καυχωμένου δὲ (τοῦ Φιμβρία) ὅτι ἦν Ἀγαμέμνων πόλιν δεκάτῳ ἔτει μόλις εἶλε τὸν χιλιόναυν φόλον ἔχων καὶ τὴν σύμπασαν Ἑλλάδα συστρατεύουσιν αὐτὸς ἐν δέκα ἡμέραις (sic leg.) χειρώσαιοτο, εἶπέ τις τῶν Ἰλίων· οὐ γὰρ ἦν Ἔκτωρ ὁ ὑπερμαχῶν τῆς πόλεως. STRABO lubenter commemorare solet, si quid acute et scite a quoquam dictum inaudiverit, sed est hoc dictum tam insipidum et inficetum, ut neque STRABONI potuerit placere, neque nunc cuiquam placeat. At potest erui bonum dictum memoria dignum ex EURIPIDIS *Andromache* vs. 168. iocose sumtum. Nemo in Graecia paulo eruditior non habebat in promptu hos versus:

δεῖ σ' ἀντὶ τῶν πρὶν δλβίων φρονημάτων
πτῆξαι ταπεινὴν προσπείειν τ' ἐμὸν γόνυ, — —
γνῶναί θ' ἴν' εἴ γῆς. οὐ γὰρ ἐστ' Ἔκτωρ τάδε.

Itaque scite et lepide iocatus est is, qui iactabundo Fimbriae occinuit: οὐ γὰρ ἦν Ἔκτωρ τάδε. Supervenit sciolus, qui perdidit omnia.

Ad pag. 70. Forma, quales sunt δοκοῦντε, ἀκολουθοῦντε, παθόντε, πληγέντε, restituenda est CLEARNETO in STOBAEI *Floril.* XCIX. 2.

λύπη γὰρ ὀργή τ' εἰς ἓνα ψυχῆς τόπον
ἐλθόντα μανία τοῖς ἔχουσι γίγνεται.

sensu cassa haec sunt. Emenda:

ἐλθόντα μανίαν τοῖς ἔχουσι τίκτετον.

simillima sunt CRATINI apud PLUT. in *Pericle* c. 3. Στάσις καὶ Κρόνος ἀλλήλοισι μιγέγυτε μέγιστον τίκτετον τύραννον, ὃν δὴ κεφαληγερέταν θεοὶ καλοῦσιν.

Eiusdem farinae atque τραπητέον, quod pag. 80 notavimus, est quod apud STRABONEM legitur XIII. p. 623. ὑπελθετέον in verbis τοῦ δὴ κήρυκος οὕτω φθεγγομένου· ὑπὸ τὰς σοὰς ὑπέλθετε ἐκπείειν λόγον ὡς Κυμαίων οὐκ αἰσθανομένων ὡς ἐν τοῖς δμβροῖς ὑπὸ τὰς σοὰς ὑπελθετέον, ἂν μὴ σημήνη τις αὐτοῖς διὰ κηρύγματος. Simplicissimum est corrigere ὑπελθεῖν δέοι.

Ad pag. 81. Locus PLATONIS legitur de *Legibus* XII. p. 947 A. ἱερέας μὲν πάντας — ἀρχιερέα δὲ ἓνα κατ' ἐνιαυτόν, alii ἀρχιερέων: verum est ἀρχιέρεων.

Ad p. 84. PHOTIUS λούσθαι λέγουσιν οὐχὶ λούεσθαι καὶ λούμενος οὐχὶ λουόμενος. Ἀριστοφάνης. Passim videbis in

hoc verbo formas antiquas et probas a scribis tentari. Saepissime apud ARISTIDEM qui ἐν τοῖς ἱεροῖς λόγοις ad fastidium usque commemorat quam saepe laverit, formae deteriores λουόμενος, λούεσθαι, ἐλουόμεν, et λελοῦσθαι, λελουμένος a librariis invectae sunt, vide DINDORF. ad p. 274, 18. Negligenter BABRIUS fab. 71, 8.

πρόσωπα δ' αὐτῶν ἐξέλουε καὶ κνήμας.

namque νίζειν hoc veteres dicebant, et ἐξέλου debuerat dicere.

Ad pag. 86. Νίφειν scribendum esse, non νείφειν confirmabit PHOTIUS Νίψαι (scrib. Νίψαι): μακρὰ ἡ πρώτη συλλαβὴ ὅποτε ἐπὶ νιφετοῦ τάττεται καὶ ἐνιψεν καὶ ἐνίφθη ἡ γῆ. Εἴλ- λειν et εἶλαι et composita saepe apud HESYCHIUM leguntur, cui redde εἰσίλλειν: εἰσάγειν, εἰσελαύνειν pro εἰσηλεῖν, et ἐξίλλειν: ἐκβαλεῖν pro ἐξελεῖν, et κατίλλειν pro κατειλεῖν, et συνι- λόμενα: συσρεφόμενα pro συνειλόμενα, et συνίλας: συνει- λήσας pro συνείλας. Vera forma conspicitur nunc in pulchro EURIPIDIS senario de Sphinge:

οὐρὰν ὑπίλασ' ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν,

ubi in libris est ὑπήλασσα et ὑπήλασ', verum vidit VALCKENARIUS in *Dialr.* p. 193. ARISTOPHANI in *Ranis* vs. 1066 pro βακίοις περιειλλόμενος redde περιιλάμενος ex PHOTII annotatione: περιειλάμενος: περιειλησάμενος, quod ex illo loco sumtum est, ut centena ex ARISTOPHANE vocabula in PHOTII Lexico sine poetæ nomine explicantur ex antiquis Scholiis, quae nescio unde PHOTIUS nactus est multo meliora nostris. In EURIPIDIS *Helena* vs. 452.

ἄ μὴ προσείλει χεῖρα μὴδ' ὄθει βίᾳ,

legendum arbitror μὴ πρόσιλλε χεῖρα. Vide PHRYNICHUM in BEKKERI *Anecd.* I. p. 19, 14.

Ad pag. 91 addo exemplum ex PLUTARCHO, quia locus dignissimus lectu est, ex libro de *Sollertia Animalium* p. 965 A. Κλεομένης ὁ βασιλεὺς παρὰ πότον εὐδοκιμοῦντος ἀκροάματος ἐρωτηθεὶς εἰ μὴ φαίνεται σπουδαῖον ἐκέλευσεν ἐκείνους σκοπεῖν, αὐτὸν γὰρ ἐν Πελοποννήσῳ τὸν νοῦν ἔχειν. Emenda αὐτὸς γάρ.

Ad p. 111. Μόνος eodem modo male irrepsit in PLATONIS libr. X. de *Rep.* p. 604. A. πότερον μᾶλλον αὐτὸν οἶει τῇ λύπῃ μαχεῖσθαι τε καὶ ἀντιτενεῖν ὅταν ὁρᾶται ὑπὸ τῶν δμοίων ἢ ὅταν ἐν ἐρημίᾳ [μόνος] αὐτὸς καθ' αὐτὸν γίγνηται; ubi alii μόνος αὐτός, alii αὐτὸς μόνος exhibent, quo novo indicio fraus patet.

Ad pag. 122. In HESYCHIO v. Σκότιος laudatur Μαρσύας ἐν τῇ Ἰάδι pro ἐν τῇ πρώτῃ, quod scriptum erat ἐν τῇ ἰᾷ^α. Multi errores huius generis in POLYAEENO commissi sunt, ut I, 45, 2 ἄνδρας pro ἄνδρας διακοσίους (ἄνδρας σ') et 4, 5, 1 ἀπὸ ταλάντων pro ἀπὸ τριακοσίων ταλάντων (ἀπὸ τ' ταλάντων). Imprimis ridiculum vitium latet in 5, 23 δεξάμενος — σαλπιγ-κτὰς τρεῖς καὶ σκαφὰς ἡ μονοξύλους, ubi CORAËS ἡ expunxit. Ego τρεῖς expuncto legerim σκαφὰς ὀκτὼ μονοξύλους. Apud eundem legebatur 2, 1, 11 δυοῖν ἡμέραιν ὁδὸν ἀνύσας pro ἐν ᾧ ἀνύσας, ἐν μιᾷ ἀνύσας, quod VALCKEN. correxit ad HEROD. IX. 15.

Ad p. 123. Verbum ἐπιχεῖν reddendum est EUNAPIO p. 24 Boiss. προθεμένης αὐτῆς τὴν κύλικα τῷ Αἰγυπτίῳ καὶ τὸν ἡρτυμένον οἶνον καταχεομένης — πρὶν τὸ θερμὸν ὕδωρ ἐπιβαλεῖν κτέ. Corrige καταχεομένης et ἐπιχεῖν. Futurum ἐπιχέω legitur in ARISTOPHANIS Pace vs. 166.

οὐ κατορύξεις || κάπιφορήσεις τῆς γῆς πολλήν,
κάπιφυτεύσεις ἔρπυλλον ἄνω || καὶ μύρον ἐπιχεῖς;

Futurum ἐγχεῶ est apud DEMOSTHENEN p. 407, 16. οὐ γὰρ ἐγὼ κρίνομαι τήμερον οὐδ' ἐγχεῖ μετὰ ταῦθ' ὕδωρ οὐδεὶς ἐμοί. Futuro παραχέω utitur PLATO Comicus apud ATHEN. XV. p. 665 v.

νίπτρον παραχέων ἔρχομαι: καὶ γὰρ δὲ παρακορήσων.

Futurum διαχέω reddendum DIONYSIO HALIC. VI. 62. ἡ τῶν Φυγάδων ἰσχὺς οὐ πολὺν ἀνθέξει χρόνον — ἀναρχία τε αὐτοῖς ὡς εἰκὸς, καὶ εἰσὶς ἐκ τῆς ἀναρχίας ἐμπεσοῦσα ταχὺ διαχέει καὶ διαλύει τὰ βουλευόμενα. Quid futurum sit Appius Claudius demonstrat, non quid fiat: corrige διαχεῖ καὶ διαλύσει. Forma διαχέει invecta est a Graeculis, qui πλέειν, πνέειν, δέειν et similia de suo dare solent, ut apud DIONYSIUM ipsum XI. 51 συγχέειν et ἐκχέεις vitiose leguntur. Futurum χέω etiam apud seniores occurrit. HESYCHIUS καταχρίσω (lege κατακαχρύσω): συγχέω, ταραξέω. Qui χύω et χύνω barbare pro χέω dicere coeperunt, iidem χεῶ et χεοῦμεν scriptitant.

Ad p. 128. Non melioris notae est forma κατασκεδάζειν apud PHOTIUM in v. pro κατασκεδαννύναι, quam imperite ex κατεσκεδάσατο sinnerunt. PLUTARCHUS de virtute Alexandri p. 340. v. negligenter μεταμφιέζουσι scripsit, et μετημφιάζε de Pythiae oraculis p. 406. v. Nihili forma est δαίω et δαίνομαι, quam Lexicographi afferunt, pro δαίνυμι et δαι-

νυμαι, cuius unicum exemplum est apud MATRONEM ATHEN.
IV. p. 136. v.

τὸ δὲ γ' ἀμβροσίη μοι ἔδοξεν

εἴν', ἣν δαίονται μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔδοντες,

at tu corrige δαίνυνται. Illud enim significat διαμερίζονται, partiuntur. Corrupta HESYCHII glossa est καταδέδασαι: καταβέβρωται, καταμεμέρισται. Confundit enim κατεδήδεσαι et καταδέδασαι. Κατεδήδεσμαι et κατηδέσθην respondent apud veteres formis activis κατεδήδοκα et κατέφαγον: sequiores καταβέβρωμαι et κατεβρώθην dicebant et καταβέβρωκα, et formas antiquas corrumpebant. Θριπήδεος iidem stolide in θριπήδεστος depravare solent, quia unde formatum esset nesciebant. Reddidimus LUCIANO κατεδεσθῆναι — καταφαγών pro καταδασθῆναι — καταφαγών pag. 80.

Quem errorem notavimus p. 136 in καὶ διάγχητε pro καὶ ἄγχητε prorsus idemprehenditur in libro STRABONIS IX. p. 416 in verbis βασιλικὴν δὲ πειθὼ λέγομεν ὅταν εὐεργεσίαις φέρωσι καὶ διάγωσιν ἐφ' ἃ βούλονται. Rectissime KRAMER. vidit pannum hunc esse STRABONI assutum ex nescio quo sophista, at iste, quisquis est, dederat φέρωσι καὶ ἄγωσιν, ut paulo ante ἄγοντες ἐφ' ἃ βούλονται, et in notissimo φέρειν καὶ ἄγειν frigide et pueriliter lusit.

Ad pag. 137. Foedius etiam quam in πριᾶσθαι et ἐπριᾶτο (et κινᾶσθαι, πτᾶσθαι, κιχᾶσθαι) scribae peccarunt in libro PLUTARCHI non posse suaviter vivi secundum Epicurum p. 1099 c. Ἀλέξανδρος Φιλόξενον γράψαντα περὶ παιδων εἰ πριεῖται μικρὸν ἔδῃσε τῆς ἐπιτροπῆς ἀποσῆναι. Emenda εἰ πρίηται et μικροῦ et ἀποσῆσαι. Non assequebantur homunciones, quid sibi vellet coniunctivus in εἰ πρίηται. Eodem modo in re eadem grassati sunt apud HERODOTUM, cui redde V. 43. οἶχετο χρησόμενος εἰ; αἰρέη ἐπ' ἣν σέλλεται χώρην pro εἰ αἰρέει et V. 67. ἐχρηστηριάζετο εἰ ἐκβάλοι τὸν Ἄδρησον accipe a DOBRAKO εἰ ἐκβάλλη, qui et V. 124. pro ἐβουλεύετο — εἴτε ἐς Σαρδῶ ἄγοι εἴτε ἐς Μύρκινον optime restituit ἄγῃ. Recte legitur I. 76. ἐς τὰ χρηστήρια ἔπεμπε εἰ στρατεύηται. Recepit DINDORF DOBRAEI. emendationem V. 82. ἐπειρώτεον κότερα χαλκοῦ ποιέονται ἢ λίθου, ubi libri omnes ποιέονται servant, et VI. 36. ἐπειρησόμενος τὸ χρηστήριον εἰ ποιέη, ubi Codd. ποιῶ et ποιείη exhibent, et VI. 136.

ἔπεμπον δὲ ἐπειρησόμενους εἰ καταχρήσονται τὴν ὑποζάκρον τῶν θεῶν, ubi optimus Codex Archias καταχρήσονται servavit solus.

Ad p. 138. Verbum ὑποφωνεῖν, quod PHRYNICUS optime interpretatur, ab eo sumtum est ex ARISTOPHANIS *Acharnensibus* vs. 842.

οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποφωνῶν σε πημανεῖ τι.

cuius verbi duas interpretationes Scholiastae proferunt, alteram vanam et falsam, alteram veram et certam, sed minus perspicue et diserte scriptam, quam apud PHRYNICUM est. Apud PHRYNICUM quoque, ut apud PHOTIUM, permulta leguntur ex antiquis in ARISTOPHANEM Scholiis expromta multis partibus meliora iis, quae nunc circumferuntur.

Ad pag. 141. Quemadmodum ΛΙ et Ν confunduntur, sic interdum pro Ν in Codd. ΛΙ scriptum est. PSEUDO-ARISTOTELES περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων cap. xcν de antro Sibyllae Cumanae scribens addit: τοῦτον δὲ τὸν τόπον λέγεται κυριεῦσθαι ὑπὸ Λευκαδίων, unde mirifica de Leucadiorum colōnia olim illuc deducta docti homines commenti sunt. In ΛΕΤΚΑΔΙΩΝ latebat ΛΕΤΚΑΝΩΝ (Λευκανῶν), quos nemo partem agri Cumani aliquando occupasse mirabitur.

Ad pag. 151. Manifesto errore χλαμύς et χλανίς confusa sunt apud PLUTARCHUM de Genio Socratis p. 583 f. σοὶ δὲ, ὦ πάτερ, Μιλησίαν χλαμύδα, τῇ δὲ μητρὶ παραλουργὸν ὤνησμεθα χιτῶνιον, et de Alexandri virtute p. 330 c. Ἀρίστιππον θαυμάζουσι τὸν Σωκρατικόν, ὅτι καὶ τρίβωνι λιτῷ καὶ Μιλησίᾳ χλαμύδι χρώμενος δι' ἀμφοτέρων ἐτήρει τὸ εὐσχημον. Utrohi-que cultus elegantior et mollior significatur, itaque χλανίδα et χλανίδι emendandum est.

Ad pag. 153. Adverbium ἐκοντὶ vitiose legitur in lepido SOPHOCLES dicto, quum senex admodum in iudicium adductus esset, apud ARISTOTELEM in *Rhetoricis* III. 15. Σοφοκλῆς ἔφη τρέμειν, οὐχ ὡς ὁ διαβάλλων ἔφη, ἵνα δοκῇ γέρων ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης. οὐ γὰρ ἐκοντὶ εἶναι αὐτῷ ἔτη ὀγδοήκοντα, SOPHOCLES, si quis alius, Ἀττικιστὶ loqui solitus, dixerat ἐκόντι.

Ad pag. 163. Ut apud XENOPHONTEM σκεύη pro σκευήν irrepsit, eodem modo, aut etiam peius laborat locus POLYAEI 5, 8, 2. Λεπτίνης τὴν ἰδίαν σολὴν ἀποθέμενος καὶ λαβὼν αὐτοῦ σκεύη

καὶ Φορτίον ξύλων ἀράμενος ἐπέβη τῆς νεώς, CORAES τὰ αὐτοῦ σκεύη infelicitèr admodum, nam vera lectio est λαβὼν ναύτου σκευήν.

Ad pag. 194. Quam incogitanter librarii confuderint λ, λυ et μ luculentis exemplis ostendit VALCKEN. ad *Adoniazusas* p. 226, ubi videbis ἄμπον scriptum esse pro ἄλυπον, δειλία pro δεῖμα, ἀρτυλία pro ἀρτυμα et ἡρτυλιμένος pro ἡρτυμμένος (ἡρτυμένος). Κάμψαι et καλύψαι confusa vide in PORSONI *Adversariis* pag. 64, ubi quod vir summus emendavit ἐπικαλύψας ἐπιπλόω (pro ἐπικάμψας) diserte in *Marciano Codice* scriptum est. Eodem errore apud STRABONEM IX. p. 391. libri exhibent ἐφ' ἧς παρεπέμπομεν pro ἀφ' ἧς ἀπελίπομεν. Similiter N et ΔΙ permixta esse vide in SCHAEFFERI *Meletem. Crit.* pag. 95. Quid eo homine facias qui pro ἐν ᾧδου potuit ἐλιάδου scribere? Plura dabit BASTIUS *Comment. Palaeogr.* pag. 723 sq.

Ad pag. 201. Saepe εἶλημαι et composita in εἴλημμαι depravata sunt. Duo exempla ex POLLUCE subiungam. Editur IV. 154. μίτρά' ποικίλῃ τὴν κεφαλὴν κατείληπται manifesto errore pro κατείληται, et § 191. ἔξωθεν δὲ τυλάδει σαρκὶ κατείλημμένον pro κατειδημένον.

Multa sunt vocabula, in quibus librarii solemnī errore consonantem duplicare solent, ut in μέλλει pro μέλει, κνίσσα, τιθασσός, διαθρυλλεῖν, Κηφισσός, Ἐρινύς, aliis. Numquam id vitium, quod sciam, plus caliginis offudit, quam in loco DIONYSII HALIC. III. 41. δευτέρῳ δ' ὕπερον ἔτει πάλιν τῶν Οὐγίεντανῶν καταλυσάντων ᾗς ἐποιήσαντο πρὸς αὐτὸν ἀνοχὰς καὶ τὰς ἄλλας ἀξιούντων ἀπολαβεῖν πόλεις, ὧν ἐπὶ Ῥωμύλου βασιλείῳ καθ' ὁμολογίας ἀπέσκησαν ἑτέραν τίθεται πρὸς αὐτοὺς μάχην περὶ ταῖς Ἀλαῖς (Vaticanus πρὸς τὰς ἄλλας) — καὶ τὰς ἄλλας πόλεις ἐξ ἐκείνου κατεῖχεν ἀναμφιλόγως. Male duplicatum λ omnia perdidit. De salinis ad Tiberim bellum hoc gestum est. Veientes salinas recipere (τοὺς ἄλλας) volebant, non reliquas urbes, quae nullae erant. Emenda τοὺς ἄλλας ἀξιούντων ἀπολαβεῖν, ὧν ἐπὶ Ῥωμύλου — ἀπέσκησαν, tum περὶ τοὺς ἄλλας et καὶ τοὺς ἄλλας ἐξ ἐκείνου κατεῖχεν. Confirmabit haec PLUTARCHUS in *Romulo* c. 25 de eadem re scribens τῶν παρὰ τὸν ποταμὸν ἐκσάντες ἀλοπηγίων, sed optinuius fideiussor est ipse DIONYSIUS II. 55. δίκας δ' Ῥωμύλος αὐτοῖς (Veientibus) ἐπιτί-

θησι — τῶν ἄλλων ἀποσῆναι τῶν παρὰ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ ποταμοῦ, ubi iterum Codex Valicanus τῶν ἄλλων.

Ad pag. 215. Corrige obiter in eadem re Pollucem I. 49. ὕδατι τὴν ἄσπην ἐκκαθήραντες, ubi Codex A. τὸν ῥύπον pro τὴν ἄσπην, quod ἄσιν scriptum oportuit.

Ad pag. 216. Legenda ad haec est festivissima narratiuncula, quam STRABO amans taliuim lepide perscripsit XIV. p. 658. κιθαρωδοῦ ἐπιδεικνυμένου (ἐν Ἰασῶ) τέως μὲν ἀπροᾷσθαι πάντας, ὡς δ' ὁ κώδων ὁ κατὰ τὴν ἰχθυοπωλίαν ἐψόφησε καταλιπόντας ἀπελθεῖν ἐπὶ τὸ ὕψον πλὴν ἐνδὸς δυσκώφου. τὸν οὖν κιθαρωδὸν προσιόντα εἰπεῖν ὅτι· ὦ ἄνθρωπε, πολλήν σοι χάριν οἶδα τῆς πρὸς με τιμῆς καὶ φιλομουσίας. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι ἅμα τῷ κώδωνος ἀκοῦσαι ἀπιδόντες οἴχονται. ὁ δέ, τί λέγεις; ἔφη. ἤδη γὰρ ὁ κώδων ἐψόφηκεν; εἰπόντος δέ, εὖ σοι εἶη, ἔφη καὶ ἀναστὰς ἀπῆλθε καὶ αὐτός, ubi supple καταλιπόντας (πάντας) ἀπελθεῖν ei ἅμα τῷ τοῦ κώδωνος ἀκοῦσαι.

Ad pag. 239. Nomen Μικύλος occurrit et in iocosis versibus CRATETIS apud PLUTARCHUM de vitando aere alieno p. 830 c. sed alio modo depravatam. Editur:

καὶ μὴν Μίκκυλον εἰσεῖδον
τῶν ἐρίων ξαίνοντα γυναῖκά τε συγξαίνουσιν
τὸν λιμὸν φεύγοντας ἐν αἰνῇ δηϊότητι.

ubi scribendum et supplendum arbitror in hunc modum:

καὶ μὴν Μικύλον εἰσεῖδον (κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα).

ex notissimo Homérico versu:

καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον κτέ.

Ad pag. 247. Ut κάπτω solet multis modis depravari, sic affine verbum λάπτω saepe a librariis est obscuratum et in alia omnia refictum. In PLATONIS Comici fragmento apud ΑΤΗΝΕΥΜΕΥΜ X. p. 424 A.

κυάθους ὅσους ἐκλέπτεθ' ἐκάστοτε.

male BERGK. ἐκλεπτέτην rescripsit, ego ἐκλάπτεθ' ἐκάστοτε verum esse arbitror, ut in Acharn. 1329. ἄμυσιν ἐξέλαψα. Perfectum λέλαφα exstat in ARISTOPHANIS fragmento apud ΑΤΗΝΕΥΜΕΥΜ XI. p. 584 A.

τὸ δ' αἶμα λέλαφας τοῦμυδν, ὧναξ δέσποτα,

unde corrige stupidum errorem in PHOTII Lexico commissum λέμφας: πέπωκας pro ΛΕΛΑΦΑΣ.

Forma est λαπήναι, unde λαπήσομαι et ἐκλαπήσομαι, in qua

olim magistri et scoli turbarunt, derivata a λέπω, ἐκλέπω, ut φαλῆναι, δαρῆναι. Pro λέπω sequiores λεπίζω dicebant et ἐκλεπίζειν ὥα pro ἐκλέπειν. Reddidi olim HIPPOCRATI ἐκλαπήσεται ex EROTIANO pro manifesto interpretamento ἐκλεπισθήσεται, et HESTYCHIO λαπήναι: λεπισθῆναι pro λαπισθῆναι. EROTIANUS γ. ἐκλαπήσεται ARISTOPHANIS loco utilitur, quem adhuc pessime corruptum circumferri video: Φήμαις οὖν ἐγὼ βροτῶν ἅπαντας ἐκλαπήναι, certum est Φήμαις οὖν natum esse ex Φήμ' ὅν id est Φήμ' οὖν non Φήμ' οὖν id est Φήμαις οὖν. Vitii igitur sedes est in secunda dipodia et

Φήμ' οὖν ἐγὼ ἕκ τούτου βροτοὺς ἅπαντας ἐκλαπήναι, videtur a poeta scriptum.

Ad pag. 254. Plusquamperfectum pro aoristo evidenti emendatione reponi potest apud EUNAPIUM p. 48. ὁ δὲ ἤδη μὲν εἰς μακρὸν τι γῆρας ἀφίκετο καὶ τὸ σῶμα ἔκαμνεν. Quis non sentit ἀφίκετο requiri? Foedissimum vitium in PLUTARCHI *Pelopida* cap. 30 SINTENIS quamquam admonitus tamen non sustulit: οὐ γὰρ ἡρέμα διῆκτο τῆς Ἀσίας ἢ δόξα, quis non statim corrigat διῆκτο, quod SCHAEFER. praecepit?

Ad pag. 256. In STRABONIS loco VI. p. 276. οὐκ ἐξ θαυμάζειν τοὺς ὁρῶντας ἄλλως γέ πως τὰ τοιάδε KRAMERUS male sprexit certissimam CORAIS emendationem ἀμωσγέπως.

Ad pag. 256. Felix MEINEKEI emendatio p. 256 κατὰ γλωττα pro κατὰ γλωτταν certam salutem affert loco DIONYSII HALIC. περὶ τῶν Θουκυδίδου ἰδιωμάτων p. 162 SYLB. DEMOSTHENES, inquit, Θουκυδίδου ζηλωτῆς ἐγένετο παρ' ἐκείνου λαβὼν — τὴν ἐξεγείρουσαν τὰ πάθη δεινότητα, τὸ δὲ κατὰ γλῶσσαν τῆς λέξεως καὶ ξένον καὶ ποιητικὸν παρέλιπε. Quis non statim videt τὸ δὲ κατὰ γλῶσσαν emendandum esse?

Ad pag. 258. Quod παρείκατε pro παρήκατε correximus, idem plane vitium apud STOBACUM est in Zaleuci legibus *Floril.* 44, 21. οἷς ἐφήκασιν οἱ νόμοι μετέχειν τῆς πολιτείας, Codex A ἐφίκασιν: utrumque barbarum est, emenda ἐφείκασιν.

Ad pag. 264. παῦε et παύου Graeculorum sordidia permutata sunt in BABRII loco 27, 6.

ἡ δὲ Φρῦνος ἡρώτα

Φυσῶσ' ἐαυτὴν, εἰ τοιοῦτον ἦν ὄγκω

τὸ ζῶον. Οἱ δὲ μητρί· παῦε μὴ πρίου.

Ex Vaticano Codice edidit FURIA in *Fab. Aesop.* p. 154. οἱ δὲ παύου μὴ ποιοῦ μῆτερ, unde malim apud BABRIUM legere:

τὸ ζῶον. Οἱ δὲ παῦε μὴ πρίου, μῆτερ.

ut saepe duos spondeos in extremo choliambo ponere solet, et ei τοσοῦτον ἦν ὄγκῳ pro τοιοῦτον.

Ad pag. 266. Καταλαμβάνομαι pro καταλαμβάνω, quod apud sequiores omnes saepe legitur, apud veteres barbarum est. Itaque vitium alit HERODOTUS V. 55 τὰ δὲ ἄλλοι οὐ κατελάβοντο τούτων μνήμην ποιήσομαι, expunctis duabus litterulis male repetitis lege κατέλαβον.

Ad pag. 273. Locus THUCYDIDIS VIII. 109 ὅπως μέμψεται καὶ τὰς διαβολὰς ἀπολογήσεται secundis curis mihi retractatus meliorem correctionem admittit hanc: καὶ τὰς διαβολὰς ἀπολύσεται, quod verbum in hac re certam sedem habet et (quod rem conficit) cum ἀπολογεῖσθαι saepius confusum est. *Purgare crimina, diluere* proprie ἀπολύεσθαι τὰς αἰτίας, τὰς διαβολὰς dicitur, aut simpliciter ἀπολύεσθαι, si non apud iudices res agitur. THUCYD. V. 75 καὶ τὴν αἰτίαν ἀπελύσαντο et, quod plane idem est, VIII. 87. βουλόμενος ἀπολύεσθαι πρὸς αὐτοὺς τὰς διαβολὰς. DEMOSTHENES de Rhodiorum libertate p. 191, 10 συμβήσεται γὰρ ὑμῖν τὰς παρὰ τῶν διαβαλλόντων τὴν πόλιν ἡμῶν βλασφημίας ἔργῳ ἀπολύσασθαι. DIONYSIUS HALIC. II. 69 τοῖς ἔργοις ἀπολύσεται τὰς διαβολὰς. VI. 59 ἀνάγκην ὁρῶ καὶ μοι ἀπολύσασθαι τὰς κατ' ἐμαυτοῦ διαβολὰς, et in fine capituli τὰς ἐμαυτοῦ διαβολὰς ἀπολύομαι. Graeculi hunc usum non retinuerunt; itaque SUIDAS v. ἀπολύμενος POLYBIU locum, in quo est ἀπολύμενος τὰς διαβολὰς, ita interpretatur, ut dicat esse pro ὑπεραπολογούμενος. Hinc factum est, ut in Veterum scriptis ἀπολογεῖσθαι pro ἀπολύεσθαι male irreperet, ut apud HERODOTUM VIII. 59. ὁ δὲ ἀπολύμενος ἔφη, in uno Codice est ἀπολογούμενος, sic igitur THUCYDIDI reddendum est ὅπως μέμψεται καὶ τὰς διαβολὰς ἀπολύσεται.

Ad pag. 274. Ex hoc dicendi genere εἰσῆλθον εἰς ὑμᾶς emendandus est et explicandus locus apud ARISTOTELEM in *Rhetoricis* III. 9. ὁ εἰς Πειθολαὸν τις εἶπε καὶ Λυκόφρονα ἐν τῷ δικαστηρίῳ. Οὗτοι δ' ὑμᾶς οἴκοι μὲν ὄντες ἐπώλουν, ἐλθόντες δ' ὥς ἡμᾶς ἐώνηνται, emenda εἰσελθόντες δ' εἰς ὑμᾶς, odiosissime dicuntur et rempublicam pretio vendidisse, et in iudi-

cium adducti, postquam rei facti sunt, iudices pecunia corru-
pisse.

Ad pag. 278. Sigla praepositionis κατά et male lecta et
omissa est in eximio loco incerti sed doctissimi Grammatici et
Antiquarii in Lexico Rhetorico, quod PHOTIO subiectum est
p. 667 PORSONI, qui in voce Εἰσαγγελία praemissa sententiā
CARCILII (nam legendum est αὕτη μὲν οὖν ἡ Καικιλίου δόξα
pro Κικίνου et in praecedentibus καινῶν pro κοινῶν) et ΤΗΟ-
ΡΗΑΣΤΙ haec addidit: συνομολογεῖ δὲ τοῖς ὑπὸ Θεοφράστου εἶτε

Θεμιστοκλέα εἰσαγγέ^λῃ ἢ εἰσήγγειλε Κρατερὸς Λεωβῶτης Ἀλκμαί-
ωνος Ἀγρυλῆθεν, quae sic sunt emendanda: ἢ κατὰ Θεμιστο-
κλέους εἰσαγγελία, ἣν εἰσήγγειλε κατὰ Κρατερὸν Λεωβῶτης
Ἀλκμαίωνος Ἀγρυλῆθεν, quae sumta sunt ex CRATERI ψηφί-
μασιν, de quibus diligenter scripsit MEINEKIUS in *Epimetro* I
ad STEPHANUM BYZANTINUM p. 417, quem hic locus fefellit.
Est autem permagni pretii hoc CRATERI fragmentum. Ostendit
enim unde PLUTARCHUS sua sumserit in *Themistocle* cap. 23.
ὁ δὲ γραψάμενος αὐτὸν προδοσίης Λεωβῶτης ἦν Ἀλκμαίωνος
Ἀγρυλῆθεν, qui permulta alia ex CRATERO sumsisse mihi vide-
tur. Corrige autem Λεωβῶτης — Ἀγρυλῆθεν, nam haec est
sincera nominis forma Λεωβῶτης apud Iones et Atticos, Λαβῶ-
τας apud Dores, ut γεωμέτρης, γαμέτρας, Λεωκήδης et Λακή-
δας, Λεώκριτος et Λάκριτος, Λεωχάρης et Λαχάρης, Λεωσθένης
et Λασθένης et alia. Quem regem Spartanorum HERODOTUS
Λεωβῶτην appellat VII, 204, eum sui cives Λαβῶταν dicebant.
Puerilis est observatiuncula PAUSANIAE III. 2. 3 Ἡρόδοτος Λεω-
βῶτην οἱ (male pro αὐτῷ) τίθεται τὸ ὄνομα καὶ οὐ Λαβῶταν.
Sic falluntur multi, qui Ἑσιαῖον appellant Ionice Ἱσιαῖον. Vitiose
in *Hellenicis* I. II. 18 σὺν τῷ ἄρμοςῃ Λαβῶτῃ editur pro Λα-
βῶτῃ. Nomina propria hominum et locorum servare solent
apud Athenienses dialectum nativam. Apud THUCYDIDEM VIII.
55 recte legitur Ξενοφαντίδα, IV. 119 pro Ἐρυξιδαιῖδα lege
Ἐρυξилаῖδα, VIII. 6 pro Μελαγκριδου corrige e Vossiano codice
Μελαγκριδα, VIII. 62 corrige Δερκυλιδα pro Δερκυλιδου et
VIII. 5. Σθενελαῖδα pro Σθενελαῖδου et V, 50 Ἀρκεσίλα pro
Ἀρκεσιλάου. In libro IV. 56 pro Ἀφροδιτία STEPHANUS BYZANT.
in libris reperit Ἀφροδιτία, et pro Μεθώνη IV. 45 restituendum

esse Μεθάνα ex STRABONE apparebit VIII. p. 374, ubi emenda Μεθάνα pro Μέθανα, et eadem opera apud PAUSANIAM III. 1. 10 et III. 21, 2 Πελλάνα et Πελλάναν pro Πέλλανα et Πέλλαναν.

Ad pag. 280. Addam tres locos STRABONIS, ubi ἐκ et εἰς scribarum socordia confusa sunt. Lib. VII. p. 301 graviter queritur de moribus aetatis suae corruptis luxuria et avaritia, ὁ καθ' ἡμᾶς βίος, inquit, εἰς πάντας σχεδόν τι διατέτακε τὴν πρὸς τὸ χεῖρον μεταβολήν, τρυφὴν καὶ ἡδονὰς καὶ κακοτεχνίας εἰς πλεονεξίας μυρίας πρὸς ταῦτ' ἐπάγων, ubi CORAËS pro εἰς reponebat καί, at tu lege ἐκ πλεονεξίας, et idem redde PLATONI de Legibus III. p. 677. B. ἀπείρους τῶν ἐν τοῖς ἄγεσι πρὸς ἀλλήλους μηχανῶν ἐκ τε πλεονεξίας καὶ φιλονεικίας, ubi editur εἰς τε. Sine vitio legitur in Convivio 188 B. ἐκ πλεονεξίας καὶ ἀκοσμίας. Secundus STRABONIS locus est VIII. p. 387. ἐκ δὲ τῶν Ῥυπῶν ἦν ὁ Μύσκελλος ὁ Κρότωνος οἰκιστής. Ῥύπες civium nomen est, ut Δελφοί, quamobrem scribe εἰς δὲ τῶν Ῥυπῶν. Hinc facile est videre libro XI. p. 513 pro εἰς ἐκ τῶν ἀποδράντων expungendam esse praepositionem ex ditlographia natam.

Ad pag. 283. Ἀσός et αὐτός eodem modo confusa sunt apud ipsum ARISTOTELEM in Politicis III. 3. δι' ἔνδειαν τῶν γνησίων πολιτῶν ποιοῦνται πολίτας τοὺς νόθους, εὐποροῦντες δ' ὄχλου κατὰ μικρὸν παραιροῦνται τοὺς ἐκ δούλου πρῶτον καὶ δούλης, εἴτα τοὺς ἀπὸ γυναικῶν, τέλος δὲ μόνον τοὺς ἐξ ἀμφοῖν αὐτῶν πολίτας ποιοῦσιν, emenda παραιτοῦνται pro παραιροῦνται et ἐξ ἀμφοῖν ἀσῶν.

Ad pag. 287. Non minus ridiculum emblemata pertinaciter haeret in EURIPIDIS *Andromache* vs. 240 sqq.

EPM. οὐκ αὖ σιωπῇ Κύπριδος ἀλγῆσεις πέρι;

ANAP. τί δ'; οὐ γυναιξὶ ταῦτα πρῶτα πανταχοῦ;

EPM. ναί.

καλῶς γε χρωμέναισιν· εἰ δὲ μὴ, οὐ καλὰ.

Locus vel sic satis scurrilis est et a Tragoedia alienus, ut non petulans aliquis Graeculis interstrepit et de suo Ναί interponat. In Comici fragmento apud PLUTARCHUM in *Consolatione ad Apollonium* p. 106. A.

τί οὖν πλέον ποιούμεν; οὐδέν. ἡ λύπη δ' ἔχει

ὥσπερ τὰ δένδρα τοῦτο καρπὸν, τὰ δάκρυα.

Respondit lector aliquis οὐδέν, quod quamquam inepte abundat et versum iugulat, tamen nemo ausus est eliminare. Difficile est sine risu legere in *Stobaei Florileg.* IV. 47 oratorem haec dicentem: τοῦτο γὰρ αὐτῶν καὶ μόνον τῇ προαιρέσει πρόσθεν ἀγαθόν [ὅπερ ἐστὶ μέγιστον τῶν κακῶν] ὅτι περὶ ὧν πράττουσι κακῶς καὶ παρρησιάζονται, importunus monachus, ut vides, suam sententiam interponit, quod saepius in utroque *Stobaei* opere factum est. Admirabundus aliquis adscripsit ad pulcherrimum locum *Teletis* V. 67 pag. 162, ubi morituri Socratis constantia laudatur: ὅρα σχολὴν καὶ παιδείαν. ἡμεῖς δὲ κἂν ἄλλον ἴδωμεν πεφρίκαμεν, et post pauca ταχύ γ' ἂν καὶ ἡμῶν τις ἂν κοιμηθεῖη, et in fine ὅρα παιδείαν. Apud *Dionysium Halic.* II. 13 scriba Constantinopoli adscripsit ὁ καὶ οἱ νῦν κατέτησαν, quae verba pessime *Dionysii* orationem mediam dirimunt. Non minus perspicuum est VIII. 49 ab aliquo sciolo esse adscriptum [ἱκανὸν παράδειγμα καὶ οἰκεῖον], quod mirifice locum turbat. In *Plutarchi vitis* magna emblematum copia legentes ludificatur. Nonnulla expromere iuvat: in *Theseo* cap. 18 κατέβαινεν ἕκτη μηνὸς [ἐπὶ θάλασσαν] ἱσαμένου Μουνυχιῶνος, potuitne ineptius quam illic inseri? cap. 35. ἐξήτει τοὺς ἀγροὺς ἀπολαβεῖν, ut apud *Demosthenem* ostendimus ἐξήτει natum est ex ζήτει id est ἀπήτει et expungendum est ἀπολαβεῖν. In *Lycurgo* cap. 2. γενομένων δὲ ὀρκίων [ὁμολογιῶν] et cap. 3. τοὺς δὲ τῶν ὀρφανῶν [βασιλέων] ἐπιτρόπους Λακεδαιμόνιοι Προδίκως ὠνόμαζον. In *Solone* cap. 28. ἐφ' ὅσον ἐξικνεῖτο [καὶ δυνατὸς ἦν] τῇ Φωνῇ φθεγξάμενος. In *Themistocle* cap. 6. καὶ τοῦτον [καὶ παῖδας αὐτοῦ] καὶ γένος. Si dubitas confirmabit te *Demosthenes* p. 122. Ibid. cap. 12 ἀπὸ τοῦ κατασρώματος [ἀνῶθεν τῆς νεῶς] διαλέγεσθαι et cap. 14 ἐν [τραγωδίᾳ] Πέρσαις. In *Pericle* cap. 13 male editur in *CRATINI* fragmento:

ὁ σχινοκέφαλος Ζεὺς ὅδε προσέρχεται

Περικλῆς τῷδεῖον ἐπὶ τοῦ κρανίου

ἔχων ἐπειδὴ τοῦτρακον παροίχεται.

male *ΜΕΙΝΕΚΕ* ὁδὶ et ὁ *Περικλῆς* metri fulcra addidit. Lege:

ὁ σχινοκέφαλος Ζεὺς ὅδε
προσέρχεται τῷδεῖον ἐπὶ τοῦ κρανίου
ἔχων κτέ.

Insulsum erat iocoso nomini addere verum nomen. Apud POLLUCEM II. 42 BEKKER festinans edidit σχινοκέφαλον δὲ Κρατῖνος τὸν Περικλέα εἶπε pro σχινοκέφαλον. Eadem ratione Περικλῆς inepte additum est in PLATONIS *Protagora* p. 320 A. ὁ αὐτὸς οὗτος ἀνὴρ [Περικλῆς]. Moriturus Pericles dixisse fertur cap. 38 οὐδεὶς δι' ἐμὲ τῶν ὄντων Ἀθηναίων μέλαν ἰμάτιον περιεβάλετο, absurdum est participium ὄντων, quasi vero quis περὶ τῶν οὐκ ὄντων hoc dictum esse putare posset. In ONΤΩΝ latet ΠΟΛΙΤΩΝ, emenda τῶν πολιτῶν et Ἀθηναίων expunge. In *Alcibiade* cap. 6 dele ἀναπείθοντες, quia ὡς cum accusativis coniunctum, ut h. l. ὡς ἀμαυρόσοντα τοὺς ἄλλους, et per se optimum est, et cum ἀναπείθειν componi non potest. In cap. 22. legitur τὴν μὲν οὖν εἰσαγγελίαν οὕτως ἔχουσαν ἀναγράφουσι· Θεσσαλὸς Κίμωνος Λακιάδης Ἀλκιβιάδην Κλεινίου Σκαμβωνίδην εἰσήγγειλεν ἀδικεῖν περὶ τῷ θεῷ [τὴν Δήμητρα καὶ τὴν Κόρην] κτέ. Ecquis dubitat, quin haec PLUTARCHUS descripserit ἐκ τῶν Κρατεροῦ ψηφισμάτων? Itaque satis certum videbitur τὴν Δήμητρα καὶ τὴν Κόρην male esse assuta. Nemo erat docendus, quid esset περὶ τῷ θεῷ ἀδικεῖν, τὰ τοῖν θεοῖν μυστήρια, νῆ τῷ θεῷ, et sim. In reliqua parte antiquissimi ψηφισματος obiter haec corrige: δεικνύντα, οἶανπερ ὁ ἱεροφάντης ἔχων δείκνυσι τὰ ἱερά, tum Πουλυτίωνα, Θεόδωρον Φηγαῖα et Εὐμολπιδῶν καὶ Κηρύκων. Vulgatae lectiones sunt δεικνύοντα, omittitur δ, δεικνύει, Πολυτίωνα, Φηγεῖα et κηρύκων. In cap. 34 ἐν ταῖς μάλισα τῶν ἀποφράδων τὴν ἡμέραν ταύτην ἄπρακτον Ἀθηναῖοι νομίζουσιν, Graece dicendum est ἐν ταῖς μάλισα ἀποφράδα, quod si restitueris ἄπρακτον ultro excidet. In *Paulo Aemilio* cap. 12 PLUTARCHUS scripserat ἀπὸ ποιμνίων ζῆν adscripsit nescio quis νέμοντες. In *Aristide* cap. 1. ἐδόκει τις εἶναι [περισσός]. At quis nescit Graece dici solere δοκεῖ τις εἶναι, δοκεῖν τινὰ εἶναι, quemadmodum omnes loquebantur, et vel THEOCRITI Cyclops XI. 79.

δηλονότ' ἐν τᾷ γὰρ κήγῳν τις φαίνομαι ἤμεν.

In *Catone maiore* cap. 8 φύσει τοῦτο τὸ ζῶον [δ βασιλεύς] σαρκοφάγον ἐστὶ. Bonum dictum, ut fit, emblema corrumpit. In

cap. 12. Cato ridet Postumium Albinum male Graece scriptitantem et veniam deprecantem: ἐπέσκωψεν εἰπὼν δοτέον εἶναι τὴν συγγνώμην εἰ τῶν Ἀμφικτυόνων ψηφισαμένων [ἀναγκασθεῖς] ὑπέμεινε τὸ ἔργον. Salse dictum adiecto emblemate fit insulsius. In *Agesilaō* cap. 2 μήτε πλασὰν μήτε μιμηλὰν [εἰκόνα], cap. 6 ἀκούσαντες οἱ Βοιωτάρχαι πρὸς ὀργὴν [κινηθέντες] ἔπεμψαν ὑπηρέτας. Indoctus Graeculus adscripsit κινηθέντες. Quis non saepissime in tali re πρὸς ὀργὴν legit? In cap. 52 Agesilaus quum primum Epaminondam vidit πολὺν χρόνον ἐμβλέψας αὐτῷ [οὐδὲν ἢ] τοσοῦτον μόνον εἶπεν· ὦ τοῦ μεγαλοπράγμονος ἀνθρώπου! Non est minus notum τοσοῦτον μόνον quam πρὸς ὀργὴν. In *Catone minore* cap. 28 Μουρήνας ὁ τὴν δίκην Φυγῶν ὑπ' αὐτοῦ [καὶ κατηγορηθείς] Est hoc additamentum satis, ut opinor, manifestum. In cap. 45 ad verba ἐξακισχιλίων ὀπλιτῶν δύναμιν adscripsit sciolus τέλος, sic isti *legionem* appellabant. In *Cleomene* cap. 7 ad duo urbium nomina adscriptum est τὰς πόλεις. In *Cicerone* cap. 40 ludimagistri ingenio dignum est καὶ ἀνεσάθησαν additum verbis ὁ Καῖσαρ ἐκέλευσεν ἀνασάθηναι. In *Demetrio* cap. 24 monachus aliquis ad verba ὅτε Χρυσίδι καὶ Λαμίας καὶ Δημοῖ καὶ Ἀντικύρᾳ συνακολασταῖνοι de suo addidit ταῖς πόρταις ἐκείναις. In *Antonio* cap. 23 Φιλέλλην ἀκούων ἔχαιρεν ἔτι δὲ μᾶλλον Φιλαθῆναιος [προσαγορευόμενος], al ἀκούων significat προσαγορευόμενος. In cap. 54 Κλεοπάτρα ἐξιοῦσα σολὴν [ἐτέραν] ἱερὰν ἐλάμβανε καὶ νέα Ἴσις ἐχρημάτιζε, dittographia peperit ἐτέραν. In *Lysandro* cap. 30 ἰσορεῖ Θεόπομπος ὃ μᾶλλον ἐπαινοῦντι πιστεύσειεν ἢ τις ἢ ψέγοντι, venuste et clementer dictum est. Corrupit omnia sciolus, qui annotat ψέγειν γὰρ ἥδιον ἢ ἐπαινεῖν, quod falsum est et PLUTARCHO indignum. In *Sertorio* cap. 2. τραφεῖς δὲ κοσμίως ὑπὸ μητρὶ χήρᾳ ὑπερφυῶς δοκεῖ Φιλομήτῳ γενέσθαι. Equis ex his non intelligit Sertorium amisisse patrem? Scioli tamen post χήρᾳ inseruerunt πατρὸς ὀρφανός. In *Pyrrho* cap. 12. graviter PLUTARCHUS: οἷς γὰρ οὐ πέλαγος, οὐκ ὄρος, οὐκ αἰκίητος ἐρημία πέρας ἐστὶ πλεονεξίας οὐδ' οἱ διαιροῦντες Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν τέρμονες ὀρίζουσι τὰς ἐπιθυμίας, πῶς ἂν ἀπτόμενοι καὶ ψαύοντες ἀλλήλων ἀτρεμοῖεν ἐν τοῖς παρούσιν οὐκ ἀδικοῦντες; addidit aliquis οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, quae verba cum praecedentibus non satis bene coniunguntur. In *Mario* cap. 7. ἥδιον δὲ [Ῥωμαίῳ] θέαμα τρα-

τιώτῃ στρατηγὸς ἐσθίων ἐν ὄψει κοινὸν ἄρτον ἢ — ἔργου συνεφάπτόμενος. Cuilibet militi iucundissimum id spectaculum est, opinor, et in solis Romanis id laudare, quod omnibus commune est, Romanis scriptoribus proprium est, ut Graecis sua unice placent. Ipsa verborum collocatio aperit fraudem. Qui Ῥωμαίῳ θέαμα στρατιώτῃ aut Romano *spectaculum militi* in hac sententia bene collocata esse putat, ei Graecia et Italia neque mater est neque noverca. In *Lysandro* cap. 5. ὁ Ἀλκιβιάδης ὑπὸ τῶν ἐν Σάμῳ [στρατιωτῶν] ἀτιμαζόμενος ἀπέπλευσεν εἰς Χερρόνησον. Non milites soli sed omnes Alcibiadem tum oderant οἱ ἐν Σάμῳ. Saepissime autem dicebant οἱ ἐν Σάμῳ, ut οἱ ἐν Ἄσει, οἱ ἐκ Πειραιῶς, οἱ ἐξ Ἄσεως, quod *LYSIAE* causa addo, apud quem turpissimum emblemata sententiam loci pessumdedit XXV. 33. ἡγούμενοι νῦν μὲν διὰ τοὺς ἐκ Πειραιῶς κινδύνους αὐτοῖς ἐξεῖναι ποιεῖν ὃ τι ἂν βούλωνται, ἐὰν δ' ὕστερον δι' ἐτέρους σωτηρία γένηται κτῆ. Corrige διὰ τοὺς ἐκ Πειραιῶς expuncto κινδύνους, quod ex ipsa oppositione necessario requiritur, et οἱ ἐκ Πειραιῶς κίνδυνοι verba sunt sensu vacua. Addam unum a *SOLANO* deprehensum in vita *Crassi*, quia tam insigne et manifestum est additamentum, ut sit καὶ τυφλῷ δῆλον. In capite 3 narrat de Alexandro quodam philosopho peripatetico, qui Crasso amico usus in summa rerum omnium penuria vixit. Adscripsit Graeculus: Φεῦ τῆς ὑπομονῆς, οὐδὲ τὴν πέναν ὁ τλήμων ἀδιάφορον ἡγούμενος! quae ante *SOLANUM* pro *Plutarcheis* legebantur!

Ad pag. 294. Illud ipsum compendium, quo ὥρατον scribi solet, male irrepsisse suspicor in verba *STRABONIS* III. p. 147, qui postquam locum *Posidonii* attulit opima Hispaniae metalla sic laudantis: παρ' ἐκείνοις ὡς ἀληθῶς τὸν ὑποχθόνιον τόπον οὐχ ὁ Ἄιδης, ἀλλ' ὁ Πλούτων κατοικεῖ, addit τοιαῦτα μὲν οὖν ἐν ὥραίῳ σχήματι εἴρηκε περὶ τούτων. Pro ὥραίῳ in libris est οὐρανῷ: alii ὥραίῳ, alii ῥητορικῷ subsituerunt. *STRABO* dixerat ἐν σχήματι, ut solent dicere, nescio quis admiratus *Posidonii* lepidum dictum appinxit ὥρατον, compendium male lectum οὐρανῷ peperit, et sunt qui multum tribuant illis homuncionibus, qui ἐν οὐρανῷ σχήματι serio scribere potuerunt.

Ad pag. 311. Quamquam τὸ ὄνομα ὑπὸ τοῦ πατρὸς κεῖται optime dicitur, non est tamen ea re abutendum ut tuearis locum, qualis est *PLUTARCHI de Genio Socratis* pag. 583 c.

Λύσις δὲ καὶ κεῖται καλῶς ὕφ' ὕμῶν, quod nihili est. Verant lectionem patefacit locus p. 585 r. ἐπὶ ξένης δ' Λύσις κεκήδευται, et post pauca ὁσίως ὑπὸ τῶν φίλων κεκήδευσθαι, unde apparet emendandum esse Λύσις δὲ καὶ κεκήδευται καλῶς ὕφ' ὕμῶν.

Ad pag. 327. Quam turpe apud DEMOSTHENEM emblemata deprehenditur in verbis ἅπαντ' ἀνεχαίτισε [καὶ διέλυσε], tam manifesta est fraus plane eadem apud ISOCRATEM in *Areopagitico* § 12. οὐδὲνα χρόνον τὰς εὐτυχίας κατασχεῖν ἡδυνήθημεν, ἀλλὰ ταχέως διεσκαριφησάμεθα [καὶ διελύσαμεν] αὐτάς. Est in *Lexico Rhetorico* in *Anecd.* BEKKERI p. 239, 20. διεσκαριφησάμεθα: ἀντὶ τοῦ διελύσαμεν: adscriptum olim fuit in margine aut inter versus διελύσαμεν, deinde cum copula, ut fere fit, Oratori adglutinatum. Nihil est Poëtis in metro praesidii adversus eiusmodi corruptelas. ARISTOPHANES in *Lysistrata* scripsisse creditur vs. 973.

εἴθ' αὐτὴν ὥσπερ τοὺς θωμοὺς || μεγάλῳ τυφῷ καὶ πρηστῇρι
ξυσρέφας καὶ ξυγγογγυλίσας || οἶχοιο φέρων.

et in *Thesmophor.* vs. 61.

συγγογγυλίσας καὶ συσρέφας,

in quibus locis duo foedissima vitia nimium diu Criticos fefellerunt. Non est, non potest esse proba et Attica forma γογγυλίζω, ut neque τρογγυλίζω: ut ποικίλος et ποικίλλω, κωτίλος et κωτίλλω, ναυτίλος et ναυτίλλομαι, τωμύλος et τωμύλλομαι, δγκύλος et δγκύλλομαι, sic eadem analogia est inter γογγύλος et γογγύλλω, τρογγύλος et τρογγύλλω. Itaque συγγογγύλλω habet antiquae Graecitatis sanitatem, γογγυλίζω et γογγυλέω sunt labentis aetatis formas breves veterum ineleganter producentis, ut λεπίζειν pro λέπειν, de qua re saepius diximus. Quae formae autem in desuetudinem abierunt et deterioribus cesserunt, ubicumque in veterum scriptis apparebant, in magno versabantur periculo, quod in his ipsis de novo demonstrabo. Apud NICOMACHUM ATHEN. II. p. 58 A.

οὐσίδιον γὰρ καταλιπόντος τοῦ πατρός

οὕτω συνεσρογγυλικά κἀξεκόκησα

ἐν μῆσιν ὀλίγοις ὥσπερ ῥόν τις ῥοφῶν.

Quis repugnabit, si legendum esse contendero συνεσρόγγυλα? Aoristo opus esse vident omnes: inter συνεσρογγύλισα et συνε-

σρόγγυλα haerebat incertus MEINEKIUS. Dabit mihi συσρογγυλίξειν, γογγυλίξειν, ὀγκυλοῦν, ἐξογκυλοῦν serius demum esse nata. Praeterea dedi καταλιπόντος τοῦ πατρός pro καταλιπόντος μοι τοῦ πατρός. Docti homines τοῦ expunxerunt, at numquam in talibus πατήρ pro ὁ πατήρ mihi lectum, si quis de suo patre loquitur. Levius peccatum est in fragmento ALEXIDIS apud ATHEN. IV. p. 165. E.

Ἐπιχαρίδης ὁ μικρὸς ἐν πένθ' ἡμέραις

σφαῖραν ἐποίησε τὴν πατρώαν οὐσίαν

οὕτω συνεσρόγγυλλεν ἰταμῶς καὶ ταχύ.

quod DINDORF ex apographis recepit, ego in archetypo reperi συνεσρόγγυλεν. Γογγύλλει dixerat ARISTOPHANES in *Thesmoph.* vs. 56.

καὶ κηροχυτεῖ καὶ γογγύλλει,

scribae nil curantes numeros anapaesticos pessime omnes γογγυλίζει dederunt, quod BUTTMANNUS et PORSONUS correxerunt. Eadem opera corrigi poterant duo loci, quos praemisimus, ubi συγγογγύλας et συγγογγύλας verum et genuinum est, sed male adhaesit utrobique otiosum interpretamentum. Apud HESYCHIUM editur γογγυλεῖν: συσρεφεῖν, pro γογγύλλειν: συσρέφειν, hinc ad συγγογγύλας adhaesit συσρέφας et cum καὶ receptum est. Emenda: μεγάλῳ τυφῷ συγγογγύλας expunctis καὶ πρηστῆρι συσρέφας καὶ et in altero loco

συγγογγύλας || τοῦτ' ἰδὲ πῶς χοανεῦσαι.

Addam nonnullos locos praeclarissimi scriptoris, LYSIAE, cuius oratio non multis, ut supra diximus, emblematis inquinata est, et tam limpida et venusta est, ut inepta alienae manus additamenta facilius etiam apud eum, quam apud multos alios deprehendantur. Adeo nihil quod ineptum est et vitiose abundat aut friget aut languet nitidum hoc et elegans scribendi genus ferre potest. In oratione I. § 26. ὁ τῆς πόλεως νόμος, ὃν σὺ [παραβαίνων] περὶ ἐλάττονος τῶν ἡδονῶν ἐποίησω, quis non sentit quam male παραβαίνων abundet? et § 49. οἱ νόμοι κελεύουσιν ἂν τις μοιχὸν λάβῃ ὃ τι ἂν [οὖν] βούληται χρῆσθαι, nullus est particulae locus. In orat. III. § 10. ἔδοξε μοι κράτιστον εἶναι ἀποδημῆσαι [ἐκ τῆς πόλεως]. λαβὼν δὲ τὸ μείρακιον — ὀχόμεν ἐκ τῆς πόλεως. Quis nostrum ita scripsisset? aut quod legitur VI. 7. τοὺς μὲν ἐχθροὺς μηδὲν ποιεῖν κακόν, τοὺς δὲ

Φίλους ὃ τι ἂν δύνηται [κακόν], aut XII. 99. οὐ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι βούλομαι λέγειν, τὰ πρᾶχθέντα ὑπὸ τούτων οὐ δυνάμενος [εἰπεῖν], aut XVII. 1. δέδοικα μὴ καὶ περὶ ὧν ἀναγκαῖόν μοι ἔστι [λέγειν] ἀδύνατος ὧ τὰ δέοντα εἰπεῖν. In orat. XII. § 22. ἤκουσιν ἀπολογησόμενοι [καὶ λέγουσιν] ὥς οὐδὲν κακὸν εἰργασμένοι εἰσίν. putidum emblemata. ἀπολογοῦμαι significare ἐν τῇ ἀπολογίᾳ λέγω vel ἀπολογούμενος λέγω quis nescit? ibid. § 29. παρὰ τοῦ [ποτέ] καὶ λήψεσθε δίκην; non coniunguntur ποτέ et καί, alterutro utuntur. Vitiose abundat articulus XII. 53. περὶ [τῶν] διαλλαγῶν οἱ λόγοι ἐγίνοντο, et XIII. 5. λόγοι περὶ [τῆς] εἰρήνης ἐγίνοντο. In orat. XIII. 62. οἱ στρατηγήσαντες ὑμῖν πολλάκις μείζω τὴν πόλιν τοῖς διαδεχομένοις [στρατηγοῖς] παρεδίδουσιν. Significat τοῖς διαδεχομένοις, successoribus suis, inepte igitur στρατηγοῖς abundant. Ibid. § 90. οὐδένα γὰρ ὄρκον οἱ ἐν Πειραιεῖ [ἦ] τοῖς ἐν ἄξει ὤμοσαν, vocula ἦ corrumpit sententiam. In orat. XVI. 2. εἴ τις πρὸς με τυγχάνει ἀηδῶς [ἦ κακῶς] διακείμενος urbanitatem Atticam scioli obscurarunt. Quod polite dixerat Lysias XVIII. ἐν τοιούτῳ καιρῷ, ἐν ᾧ οἱ πλείους τῶν ἀνθρώπων καὶ μεταβάλλονται πρὸς τὰ παρόντα καὶ ταῖς τύχαις εἰκουσι misere depravavit qui adscripsit [δυσυχοῦντος τοῦ δήμου]. Frigidum interpretamentum irrepsit XX. 14. ἀλλ' αὐτὸν ἠνάγκαζον ἐπιβολὰς ἐπιβάλλοντες [καὶ ζημιούντες]. In paucis manifestum emblemata tenetur XXI. 19. διὰ τέλους [τὸν ἅπαντα χρόνον], et XXII. 2. ὥς ἀκρίτους αὐτοὺς χρὴ τοῖς ἑνδεκα παραδοῦναι [θανάτῳ ζημιῶσαι]. Iudices dicuntur θανάτῳ ζημιῶσαι, non Undecimviri. In orat. XXVI. 9. [περὶ] τῶν ἐν ὀλιγαρχίᾳ ἀρξάντων ἕνεκα, quis credit περὶ servari posse? In orat. XXVIII. 17. ἅμα τοῖς φίλοις ἀποδοῦναι χάριν καὶ παρὰ τῶν ἀδικούντων [τὴν] δίκην λαβεῖν, tam vitiosum est τὴν δίκην, ac si quis in praecedentibus ἀποδοῦναι τὴν χάριν vellet scribere. In orat. XXIX. 1. πολλοὶ γὰρ ἦσαν οἱ ἀπειλοῦντες [καὶ οἱ φάσκοντες] Φιλοκράτους κατηγορήσειν. Si haec ipse Lysias scripsisset, alterum articulum omisisset: eiusdem generis emblemata est ac supra καὶ λέγουσιν. Ibid. § 11. δεῖνδον ἂν εἴη εἰ — ἄθλα λάβοι τὴν ὑπ' ἐκείνου καταλειφθεῖσαν οὐσίαν [ἀντὶ] τῆς αὐτοῦ πονηρίας, molestam praepositionem vicinae syllabae pepererunt. In orat. XXXI. 27. εἴ τι ἦν ἀδίκημα τὸ μὴ παραγενέσθαι ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ νόμος ἂν ἔκειτο περὶ αὐτοῦ διαρρήδην. Scribe

εἰ ἦν ἀδίκημα, natum est TI ut saepe ex H. Affine est vitium in fragmento 34. εἰ μὲν δίκαιον ἔλεγεν ἢ μέτριον pro ἔλεγέ τι ἢ μέτριον. Similiter in *Hellenicis* VI. iv. 5. pro εἴπερ οὖν ἢ σαυτοῦ κήδει ἢ τῆς πατρίδος ἐπιθυμεῖς ἀκτίον ἐπὶ τοὺς ἀνδρας, emenda εἴπερ οὖν τι σαυτοῦ κήδει.

Tria exempla addam ex fragmentis. In fragm. 2 Βεκκεν. οἰόμενος τοῦτον [Αἰσχίνην] Σωκράτους γεγονέναι μαθητὴν καὶ περὶ δικαιοσύνης καὶ ἀρετῆς πολλοὺς καὶ σεμνοὺς λέγοντα λόγους οὐκ ἂν ποτε ἐπιχειρῆσαι κτέ. Expungendum esse Αἰσχίνην apparebit praecedentia relegenti: praeterea corrige γεγονότα pro γεγονέναι. In extremo hoc fragmento scribit de vetula decrepita: ἥς ῥῶον τοὺς ὀδόντας ἀριθμῆσαι ἢ τῆς χειρὸς τοὺς δακτύλους, quasi non essent haec satis facilia ad intelligendum adscripsit nescio quis [ὅσῳ ἐλάττους ἦσαν], quod certatim docti homines expunxerunt. Eodem iure in fragmento 4 in verbis οὐ τιμῆς τεταγμένης πωλοῦσιν ἀλλ' ὥς ἂν δύναιτο πλεισηριάσαντες [πλείσου ἀπέδοντο], apparet expungenda esse ultima. In fragmento 46 περὶ τῆς Φιλίας τῆς ἐμῆς καὶ [τῆς] Φερενίκου, additus articulus indicat duas esse res, quarum uterque suam habet, omissus unam atque eandem esse duobus communem. Idem vitium est in *Cyropaed.* VII. v. 52 εὖ ἤδη ἐδόκουν εἰδέναι ὅτι πολλὴ ἔσοιτο ἀφθονία τῆς ἐμῆς καὶ [τῆς] σῆς συνουσίας. et in *Hellenicis* III. i. 26. τὰ Μανίας καὶ [τὰ] Φαρναβάζου. Recte Diogenes apud Diog. Laërt. VI. 36 τὴν σὴν καὶ ἐμὴν Φιλίαν ἡμιωβολίου τυρίον διαλέλυκεν, et passim apud omnes. Non possum disertissimi viri fragmenta deponere ex manibus priusquam tria turpissima vitia indicavero, quae in tali scriptore odiosissima sunt. In fragm. 35 οὐδὲ εἰ τις εἰσποίητος πάθος οὐδεὶς ἀποστερεῖ τὴν μητέρα αὐτοῦ τῶν χρημάτων, emenda εἰ τι ὁ εἰσποίητος πάθοι, si quid filio adoptivo acciderit, notissimo usu. In pulcherrimo fragmento 45 editur: Ἀρχιππος γὰρ οὐτοσὶ ἀπεδύσατο μὲν εἰς τὴν αὐτὴν παλαίστραν οὐπὲρ καὶ Τῖσις. Foeda barbaries ἀπεδύσατο a nullius oratione magis quam a Lysiaca abhorret. Bonum factum, quod sententia dicti imperfectum requirit ἀπεδύετο, et post pauca τὸ μὲν πρῶτον συνδεῖπνεῖν ἐκέλευεν, ἐπειδὴ δ' οὐκ ἠθέλησεν ἐδεῖσθαι ἤκειν αὐτὸν ἐπὶ κῶμον λέγων ὅτι μεθ' αὐτοῦ καὶ τῶν οἰκετῶν πίετω. Non solebant cum servulis suis potare, opinor, itaque corrige μετὰ

τῶν οἰκείων et pro *πίετω*, quod nihili est, restitue *πίεται*. Contrarium errorem obiter exime ex lepidissimis versiculis Ιωνis apud ΑΤΗΝ. X. p. 463. c.

ὄντινα δ' εὐειδῆς μίμνει θήλεια πάρευνος

κεῖνος τῶν ἄλλων ἀδρότερον πίεται.

ubi et sententia et metrum (nam *πίομαι* primam producit) emendare iubent ἀδρότερον *πίετω*.

Eadem medicina adhibenda est loco ΧΕΝΟΡΗΟΝΤΙΣ, unde egregie confirmabitur quod de usu verbi *κερδαίνειν* diximus pro *compendifacere*. Legitur in *Apologia Socratis* § 9. αἰρήσομαι τελευτῶν μᾶλλον ἢ ἀνελευθέρως τὸ ζῆν ἔτι προσαιτῶν κερδᾶναι τὸν πολὺ χεῖρῳ βίον ἀντὶ θανάτου. Librarii duplex mendum invexerunt. Non erit opus multis ostendere corruptae scripturae absurditatem, si veram indicavero. Legendum *τελευτῶν* pro *τελευτᾶν*, ut inter se opponantur *τελευτῶν* et τὸ ζῆν ἔτι προσαιτῶν et ἀντὶ θανάτου expungendum, quo facto apparebit κερδᾶναι τὸν πολὺ χεῖρῳ βίον esse *compendifacere* malam aetatem. Sunt in hoc suavissimo ΧΕΝΟΡΗΟΝΤΙΣ scripto, quod rectissime viri docti *Memorabilium* ultimum caput fuisse arbitrantur, et alia emblemata, insunt et multo plura quam in *Memorabilibus*, quae emendatissima sunt, scribarum vitia et errores. Quid vetat per hanc occasionem nonnullos patefacere? In § 3 pro καὶ ὃ τι ἀπολογήσῃ, corrige ὃ τι καὶ ἀπολογήσῃ. In § 7. ὅταν — ὕγιες τὸ σῶμα ἔχων — ἀπομαραίνεται, πῶς οὐκ ἀνάγκη τοῦτον ποθεῖνδον εἶναι; supple ἀπομαραίνεται τις. In § 11. θαυμάζω Μελήτου ὅτῳ ποτὲ γνούς λέγει ὥς κτέ. supple ὅτῳ ποτὲ γνούς τεκμηρίῳ λέγει. In § 12. βροντὰς δὲ ἀμφιλέξει τις μὴ Φωνεῖν, mutato accentu corrige τίς. In § 14. Φθονοῦντες εἰ καὶ παρὰ θεῶν μφιζόνων ἢ αὐτοὶ τυγχάνοι pro εἰ καὶ emenda εἴ τις. Emblemata est in § 15. ταῦτ' ἀκούσαντες οἱ δικασταὶ ἔτι μᾶλλον ἐθορύβουν [εἰκότως]. Lectoris est additamentum nec mirum, quod ΧΕΝΟΡΗΟΝ ipse non tam frigide istic addidisset. In § 16. δικαιότερον δὲ τίνα ἂν εἰκότως νομίσαιτε τοῦ πρὸς τὰ παρόντα συνηρμοσμένου, ὥς τῶν ἀλλοτρίων μηδενὸς προσδεῖσθαι, excidit post τοῦ compendium οὗ, quod significat οὔτω et supplendum τοῦ οὔτω πρὸς τὰ παρόντα συνηρμοσμένου ὥς. Perpetuo errore confunduntur inter se οὐ, οὗ et οὔτω (οὗ in Codd.). Exempla sunt in quavis maiore farragine discrepan-

tium scripturarum, vide ad LUCIANUM 20, 9. Hinc MENANDRO subveniendum apud PLUT. *de fraterno amore* p. 479 D.

οὐκ ἐκ ποτῶν καὶ τῆς καθ' ἡμέραν τρυφῆς
ζητοῦμεν, ᾧ πισεύσομεν τὰ τοῦ βίου,
πάτερ; οὐ περιττὸν οἶετ' ἐξευρηκέναι
ἀγαθὸν ἕκαστος ἂν ἔχῃ φίλου σκιάν.

nihil certius quam emendandum: οὐ περιττὸν — σκιάν; In § 17. ἐκείνου δὲ τί φήσομεν αἴτιον εἶναι τοῦ πάντας εἰδέναι ὅτι ἐγὼ ἤκιστα ἔχοιμι χρήματα ἀντιδίδουαι, ὅμως πολλοὺς ἐπιθυμεῖν ἐμοὶ τι δωρεῖσθαι; Nusquam te ex hoc loco expedies donec rescripseris πάντων εἰδῶτων *quamquam sciunt omnes*. In § 20. τοῦτο γὰρ ἴσασιν ἐμοὶ μεμεληκός, corrige τούτου. In § 22. μήτε περὶ θεοὺς ἀσεβῆσαι μήτε περὶ ἀνθρώπους ἄδικος φανῆναι, rectissime HIRSCHIG ἀσεβῆς. In § 24. ἐμοὶ δὲ τί προσήκει νῦν μείον φρονεῖν ἢ πρὶν κατακριθῆναι μηδὲν ἐλεγχθέντι [ὡς πεποίηκά τι] ὧν ἐγράψατό με. Equis est, qui ὡς πεποίηκά τι servari posse putat et ἡλέγχθην ὡς πεποίηκά τι bene Graece dictum esse? In § 25. ἐφάνη ὑμῖν [τοῦ] θανάτου ἔργον ἄξιον ἐμοὶ εἰργασμένον. Graece dicitur εἰργάσθαι πληγῶν, δεσμῶν, φυγῆς, θανάτου ἄξια et πληγῶν, δεσμῶν, φυγῆς, θανάτου ἄξιος et θάνατος κείται (ἐπικείται) ἢ ζημία, et θάνατος αὐτοῦ κατεγνώσθη: nihil horum articulum admittit et in maxima exemplorum copia nusquam in his et similibus articulus apparet. Itaque eadem opera corrige in § 27. τί τοῦτο; εἰπεῖν αὐτὸν, ἢ ἄρτι δακρύετε; οὐ γὰρ πάλαι ἴσε ὅτι ἐξ ὅτουπερ ἐγενόμην κατεψηφισμένος ἦν μου ὑπὸ τῆς φύσεως [δ] θάνατος; praeterea in hoc loco expunge ἢ in ἢ ἄρτι δακρύετε, nunc primum *flebis*? ut ἄρτι μανθάνω et sim. Deinde requirit sententia loci et oppositionis ratio: *nonne dudum sciebatis*, quamobrem pro οὐ πάλαι ἴσε revocanda est vetus Attica forma ἥσε. Athenienses olim ut ἴσμεν, ἴσε et ἴσασιν, ita ἥσμεν, ἥσε et ἥσαν solebant dicere et συνῆσμεν, συνῆσε et συνῆσαν. Has formas scribae radicitus ex Veterum scriptis extirparunt, ut nullus supersit locus, ubi nostri Codices has sincerarum scripturas intactas servant. In Poëtarum locis fraus deprehensa est et Grammaticorum testimonia veras lectiones servantium rem conficiunt. Proponam exempla quaedam a PIERSONO ad MORRID. p. 174 emendata. In EURIPIDIS *Hecuba* vs. 1119 nunc recte legitur:

εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν || πύργους πεσόντας ἤσμεν.

Codices omnes ἴσμεν. In RHESO vs. 855.

οὐδ' ἀφιγμένον || τὸ πάμπαν ἦσαν.

Codices ἦσαν et ἴσαν. In Cyclope vs. 250.

οὐκ ἦσαν ὄντα θεόν με καὶ θεῶν ἄπο;

vetus lectio est ἦσαν aut ἴσαν. Affertur ab antiquo Grammatico ibid. Σοφοκλῆς Κόλχοις.

ὅμοις μὲν οὐκ ἄρ' ἦτε τὸν Προμηθέα.

In Aeschylī Agamemnone vs. 1098.

ἢ μὴν κλέος σου μαντικὸν πεπυσμένοι

ἤσμεν, προφήτας δ' οὐτινας ματεύομεν.

PORSONUS ἤσμεν dedit pro scriptura librorum ἤμεν vel ἢ μὴν, nescio quam recte, nam ἴσμεν praetulerim. Haec igitur apud Tragicos exempla emergerunt. Comicos iisdem formis usos satis constat, quamquam reiiciendus est testis, quem veteres Grammatici producunt, quia corruptum esse mihi videor demonstrare posse. Producitur enim ARISTOPHANES in Avibus vs. 19.

τὼ δ' οὐκ ἄρ' ἦτην οὐδὲν ἄλλο πλὴν δάκνειν,

ubi vetus est scripturae discrepantia, nam alii ἴτην legebant, quod plane barbarum est. Neutra lectio mihi sana esse videtur, quia οἶδα δάκνειν apud ARISTOPHANEM quidem dictum ut οἶδα λέγειν concoquere non possum. Veram lectionem, si quid iudico, hi loci comparati aperient. Lysistrata vs. 139.

οὐδὲν γὰρ ἐσμεν πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη,

et in Ranis vs. 226.

ἀλλ' ἐξόλοισθ' αὐτῷ κοᾶξ.

οὐδὲν γὰρ ἐς' ἄλλ' ἢ κοᾶξ.

respondent Ranae: εἰκότως γ', ὧ πολλὰ πράττων, ubi annotant Veteres: εἰκότως οὐδὲν ἄλλο ἐσμεν ἢ κοᾶξ, αὐτὸ γὰρ τοῦτο πράττομεν. Non est ovum ovo similis quam hic locus illi est, quamobrem emendandum censeo;

τὼ δ' οὐκ ἄρ' ἦτην οὐδὲν ἄλλο πλὴν δάκνειν.

id est οὐδὲν ἄλλο ἔπραττον ἢ ἔδακνον μόνον. Nemo reformidet antiqui Critici auctoritatem aut vetustissimorum librorum fidem contemni queratur. Non fuit unquam liber tam emendatus, ut in eo HCTHN et HICTHN confundi non potuerint, neque tam sollers et acutus Grammaticus, qui in huiusmodi errorem non potuerit implicari. Palmaria emendatione ἤσμεν ARISTO-

PHANI restitutum est in fragmento apud ATHEN. XII. p. 551, B, ubi in Marciano codice est:

εἰλόμεθα κοινῇ γενομένης ἐκκλησίας
οὐσημαίνοντας αἰδοφοίτας καὶ θαμὰ
ἐκεῖσε φιλοχωροῦντας.

plaudentibus omnibus emendavit ΤΥΡΩΗΤΤΥΣ (ad ΤΟΥΡΗ *Emend.* IV. p. 424) οὗς ἤσμεν ὄντας, ex quo loco satis apparet has formas, de quibus dicimus, in popularem sermonem receptas esse et omnium usu tritas. Itaque Oratores quoque iisdem utebantur, cuius rei nunc unum tantum indicium et exemplum superest, quum olim permulta fuisse satis certum sit. Legitur apud HARPOCRATIONEM v. Ἦσμεν (ἤσμεν): ἀντὶ τοῦ ἤδειμεν. Ἀντιφῶν πρὸς τὴν Καλλίου ἐνδειξίν ἀπολογία «ἡμεῖς μὲν οὖν οὔτε ναυτικὸν ἤσμεν ὁπόσου δέοι.» In antiquis libris est et olim fuit ἤεμεν, quē turpem errorem PHOTIUS non animadvertit, qui ἤεμεν bona fide hinc in suum Lexicon transferens medium inter Ἠετιωνεία et Ἠεροφοῖτις inseruit. HARPOCRATION ipse nunc quidem errore vacat, cuius eum aliquando insimulavi, namque ipsa series ἡρία, ἤεμεν, ἡτημένην arguit scribarum socordiam, quam DINDORF recte castigavit. Praeter hunc unum locum nunc quidem ἤσμεν, ἤσε, ἤσαν nusquam apud Oratores comparent, sed olim hic illic scripta fuerunt, nunc in corruptis scripturis latent. Indicabo pauca quaedam, ut recte ΞΕΝΟΡΗΟΝΤΙ πάλαι ἤσε reddi posse intelligatur. Apud DINARCHUM κατ' Ἀριστογείτονος II. § 15 Δημάδῃ μὲν καὶ Δημοσθένει οὐδεμίαν ῥεσθε δεῖν συγγνώμην ἔχειν ὅτι δῶρα καθ' ὑμῶν ἐξηλέγχθησαν λαμβάνοντες, ἀλλ' ἐτιμωρήσασθε, καὶ δικαίως, οἷς εἰ μὴ πάντα ἀλλὰ πολλά γε σύνισε χρήσιμα πολιτευομένοις. Perfectum σύνισε tam male positum est ac si paulo ante οἷσθε pro ῥεσθε legeretur. Sententia est: *quamquam in nullis bene de rep. meritos sciebatis tamen condemnastis.* Repone igitur συνῆσε. Apud AESCHINEM in Timarchea § 116 περὶ μὲν οὖν τοὺς πολίτας καὶ τοὺς οἰκείους οἷος γεγένηται καὶ τὴν πατρίαν οὐσίαν ὥς αἰσχροῶς ἀνήλωκε, καὶ τὴν ὕβριν τὴν εἰς τὸ ἑαυτοῦ σώμα ὥς ὑπερέρακε σύνισε μὲν καὶ πρὶν ἐμὲ λέγειν ἱκανῶς δ' ὑμᾶς ὑπομιμνήσκει καὶ ὁ παρ' ἐμοῦ λόγος. Poterat Orator ita dicere, quum ad hanc partem orationis transiret et ad haec crimina demonstranda accederet, *quamquam nota haec vobis sunt.*

Nunc postquam haec omnia diligenter explicuit dictum oportuit: *et nota haec erant vobis et salis de iis nunc me dixisse arbitror*. Itaque necessario corrigendum *συνῆσε μὲν καὶ πρὶν ἐμὲ λέγειν*, tum pro *ὑπομιμνήσκει* emendandum *ὑπομέμνηκεν*, nam tam absurdum est *ὑπομιμνήσκει* ac si quis in tali re *ἱκανῶς λέγω* pro *εἶρηκα* dicere voluisset. Vehementer mihi suspectum verbum est in *Clesiphontea* § 82 *χωρία ὧν οὐδὲ τὰ ὀνόματα ἤδειμεν πρότερον*, nam *ἤδεμεν* utique scriptum oportuit, itaque *ἤσμεν*, ut apud *ΑΝΤΙΦΟΝΤΕΜ*, genuinum esse credo. In eadem oratione § 175 *εἰ μὲν γὰρ ἡρνεῖτο μὴ δειλὸς εἶναι ἢ ὑμεῖς μὴ συνῆδειτε αὐτῷ διατριβὴν ὃ λόγος ἂν μοι παρέσχεεν* id ipsum reponendum censeo, quod in *Timarchea* paene integrum evasit *συνῆσε*, nam *συνῆδετε* fortasse dicere potuit, *συνῆδειτε* non potuit, vide *ELMSLEIUM* ad *Acharnenses* vs. 323, qui affert ex *EURIPIDIS Bacchis* vs. 1343.

ὃψ' ἐμάθεθ' ἡμᾶς, ὅτε δ' ἐχρῆν οὐκ ἤδετε, quam scripturam confirmat testimonio *Antiatticistae* (in *ΒΕΚΚ. Anecd.* p. 91, 14) *ἤδεταί: Εὐριπίδης Βάκχαις*, nam *ἤδετε* verum esse. Hic ipse locus demonstrat quam rara fuerint iam olim huius formae exempla, ut *Atticistae* contenderent *Atticos* semper dixisse *ἤσμεν*, *ἤσε* et *ἤσαν*, quibus adversarius unum tantum locum ex Tragoedia opponere potuit. Etiam alibi hae formae perierunt, ut in *EURIPIDIS Heraclidis* vs. 658.

οὐκ ἴσμεν ἡμεῖς ταῦτα, recte *HERMANNUS* *ἤσμεν* reposuit, et sunt etiam alia, sed haec sufficere nunc videntur ad demonstrandum recte apud *ΧΕΛΟΦΟΝΤΕΜ* *πάλαι ἤσε* rescribi posse et debere, namque tam necessarium esse imperfectum *sciebatis*, atque in *Oeconomico* XIX. 17. *πάλαι σοι ἔλεγον*, et saepe alibi: *πάλαι λέγω*, *πάλαι ἐρωτῶ*, et sim. dicuntur ab eo, qui morae impatiens postulat ut aliquando audiatur aut ut sibi tandem respondeatur, ut in *Pluto* 261.

οὔκου πάλαι δήπου λέγω, σὺ δ' αὐτὸς οὐκ ἀκούεις. In § 28 *Apollodorus* ad *Socratem* ita dicit: *ἀλλὰ τοῦτ' ἐγωγε, ὦ Σώκρατες, χαλεπώτατα φέρω ὅτι ὁρῶ σε ἀδίκως ἀποθνήσκοντα*. Cui ille: *σὺ δὲ, ὦ Φίλτατε Ἀπολλόδωρε, μᾶλλον ἂν ἐβούλου με ὁρᾶν δικαίως [ἢ ἀδίκως] ἀποθνήσκοντα*; potestne quidquam esse languidius et ab hac urbana oratione alienius quam *ἢ ἀδίκως* sic additum? In § 29 *Ἄνυτον παριόντα ἰδὼν εἶπεν*

ἀλλ' ὁ μὲν ἀνὴρ ὅδε κυδρὸς ὡς μέγα τι καὶ καλὸν διαπεπραγμένος. Κυδρὸς ab Atticorum usu abhorret: potuit hoc XENOPHON in Ionia audivisse et imprudens, ut multa alia, admiscuisse Atticis, ut in libro *de re equestri* X. 16. κυδρῷ τῷ σχήματι γαυριώμενος, at Socratem ita loquentem fecisse non arbitror. STOBÆUS in *Floril.* VII. 75 legit γε κυδρὸς, equidem γαυρός antiquam lectionem suspicor fuisse. In § 31 ὁ νεανίσκος οὔτε τῇ [ἐαυτοῦ] πόλει οὔτε τοῖς φίλοις οὔτε αὐτῷ ἄξιος οὐδενὸς ἐγένετο, inepte et contra omnium usum abundat ἐαυτοῦ. In § 32 ἐπαγόμενος corrigendum est in ἐπαγαγόμενος, in § 33 lege ἔγνω κρεῖσσον ὅν pro εἶναι, denique in § 34. ἐγὼ μὲν δὴ οὔτε μὴ μεμνήσθαι δύναμαι αὐτοῦ οὔτε μεμνημένος μὴ οὐκ ἐπαινεῖν, quis admonitus dubitabit μὴ οὐ μεμνήσθαι recipere?

Faciam finem in loco DEMOSTHENIS de *F. L.* § 314. p. 429, 22. οὐ τοίνυν τὰ πάλαι ἂν τις ἔχοι μόνον εἰπεῖν — ἀλλ' ἐφ' ὑμῶν τούτων τῶν ἔτι ζώντων ἀνθρώπων πολλοὶ δίκην δεδώκασιν, in quo duo insunt vitia. Pro πάλαι, quod duo optimi libri servant, caeteri omnes παλαιά exhibent. Verum est ΤΑΠΑΛΑΙΑΝΤΙC sed scribendum erat: τὰ παλαιά ἂν τις, nam dicitur οἱ πάλαι sed τὰ πάλαι γενόμενα aut τὰ παλαιά. Deinde quis est qui non statim intelligat in ὑμεῖς οὗτοι [οἱ ἔτι ζῶντες ἄνθρωποι] absurdum additamentum teneri? nam neque ὑμεῖς solum tam insulsam epexegetin admisisset et multo magis ὑμεῖς οὗτοι vel ὑμεῖς οἷδε respuit emblemata οἱ ἔτι ζῶντες ἄνθρωποι.

Ad pag. 330. πληγὰς ἐπιβάλλειν quod est apud XENOPHONTEM de *Rep. Lacedaem.* II. 8. τί δῆτα εἶπερ τὸ κλέπτειν ἀγαθὸν ἐνόμιζε πολλὰς πληγὰς ἐπέβαλε τῷ ἀλίσκομένῳ, non est cum πληγὰς ἐμβάλλειν confundendum, et nauci non est scriptura ἐνέβαλε, quae est in uno codice STOBÆI. Dictum est ut ἐπιβάλλειν ζημίαν de latore legis poenam hanc constituyente.

Ad pag. 345. Quae in Atheniensium Antiquitatibus est LUCIANI ἀκυρολογία et negligentia, eadem apparet apud sequiores omnes, qui historiam Atheniensium aut res Atticas describunt aut commemorant. Saepe id in PLUTARCHO miratus sum, qui quamquam diu et multum in illis rebus versatus est et diligenter Atticos scriptores trivit, et ipsa Antiquitatis monumenta et in his CRATERI ψηφίσματα sedulo adhibuit, tamen antiquam dicendi consuetudinem et concepta verba et constantem usum loquendi

Atticorum saepe deserit, ut ea vel ignorare videatur vel certe nihil curare. In vita *Periclis* cap. 3. scribit: Περικλης γὰρ ἦν τῶν μὲν Φυλῶν Ἀκαμαντιδης, τῶν δὲ δῆμων Χολαργεύς, quo modo nemo umquam veterum est locutus. Forma Attica apparet in *Aristide* cap. 1. Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου Φυλῆς μὲν ἦν Ἀντιοχίδος, τῶν δὲ δῆμων Ἀλωπεκῆθεν, ubi vulgata lectio erat τὸν δὲ δῆμον tralaticio errore, quem numquam commiserunt veteres, at saepe iis Graeculi affricant. Quam magna copia locorum est ubi ita scribitur, ut in *PLATONIS Euthyphrone* pag. 2. v. ἔστι δὲ τὸν δῆμον Πιτθεύς, in hoc loco et similibus omnibus corrigendum esse τῶν δῆμων et ratio docet et boni libri saepissime confirmant. Recte nunc editur in *Themistocle* cap. 1. Νεοκλέους Φρεαρρίου τῶν δῆμων, nisi quod Athenienses τῶν δῆμων fere praeponere solent. Vide *DINDORFIUM* ad haec verba *DEMOSTHENIS* p. 1003, 15. εἰπέ μοι, Βοιωτέ, πόθεν νῦν Ἀκαμαντιδὸς Φυλῆς γέγονας καὶ τῶν δῆμων Θορίκιος; ubi omnes codices τὸν δῆμον de more exhibent, unus S, ut solet, veram lectionem servat solus. Quam negligenter scripsit *PLUTARCHUS* in *Aristide* cap. 3. μέλλοντος δὲ τοῦ προέδρου τὸν δῆμον ἐπερωτᾷν — ἀπέστη τοῦ ψηφίσματος, pro τοῦ ἐπιστάτου et ἐπιψηφίζειν. In cap. 4 pessime legitur κρίνων ιδιῶταις δυσὶ pro κρίνων δίκαιταν δυσὶ, sed κρίνειν δίκαιταν non sumsit ab Atheniensibus. In cap. 24 dicitur Aristides τὴν ἀπογραφὴν τῶν χρημάτων ποιήσασθαι, at veteres in ea re omnes τάξαι dicebant, ὁ τοὺς φόρους τάξας τοῖς Ἑλλήσιν Ἀριστείδης. vid. *LESCHIN. de F. L.* § 23. in *Ctesiph.* § 258. Ἀπογραφὴν ποιῆσθαι est *censum agere* et de Romanis dici solet. Τάττειν τοὺς φόρους reddendum est *PLUTARCHO* in *Aristide* cap. 26, ubi ὅτε τοὺς φόρους ἔταττε legendum pro ἔπραττε, quae verba ex *CRATERO* descripsit, et in cap. 27. μὴδ' ἐντάφια καταλιπόντι, quia hoc absurdum est haud scio an *PLUTARCHUS* scripserit μὴδὲ ταφῆναι, quae nota est in ea re locutio, ut in *Pluto* vs. 556.

εἰ Φεισάμενος καὶ μοχθήσας καταλείψει μὴδὲ ταφῆναι.
et in *Ecclesiast.* vs. 591.

τὸν μὲν πλουτεῖν — τῷ δ' εἶναι μὴδὲ ταφῆναι.

In vita *Solonis* cap. 18 pro τῶν νόμων κυριεύσοντας male *SINTENIS* κυριεύοντας dedit, recipere debebat κυρίους ὄντας, ut nescio quis rectissime correxit, et post pauca emenda παντὶ λαχέειν δίκην

ἀπάντων dicebant. In cap. 24. ἐτέλουν ἀποφοράν vitiose dictum est. Servi dominis ἀποφοράν recte dicuntur pendere, socii φόρους ἔφερον. In *Lysandro* cap. 15. ἕκτη ἐπὶ δεκάτῃ Μουνυχιῶνος μηνός, probum est ἐπὶ δέκα. In *Cimonis* cap. 4. Ἰσοδίκην κατὰ νόμους αὐτῶ συμβιώσασαν contra usum veterum dixit, quibus νόμῳ, ἢ νόμῳ γαμετή mos est dicere et συνοικεῖν pro συμβιοῦν. In cap. 17 legitur ἡ βουλὴ τῶν πεντακοσίων — ἀπηγόρευσε, sexcenties tamen PLUTARCHUS apud veteres legerat ἡ βουλὴ οἱ πεντακοσίοι, neque umquam aliter loquebantur, et ἀπεῖπε, numquam ἀπηγόρευσε. In cap. 18. Ionicum est ἐκέλευσεν ἀπιέναι τοὺς θεοπρόπους et οἱ θεοπρόποι κατέβαινον ἐπὶ θάλασσαν. Quos Iones θεοπρόπους appellant eos certus et constans Atticorum usus appellabat θεωρούς. Haud scio an ipsius PLUTARCHI errore legatur in cap. 19. τοὺς Περσῶν Φορολόγους ἐν μέσαις ταῖς συμμαχοῖς καὶ φίλαις πόλεσιν ἀπολιπόντες, namque Atticum est αἱ συμμαχιδες πόλεις, non αἱ σύμμαχοι, at non dubito quin φίλαις scribarum vitio scribatur pro φιλαίαις. Opponuntur inter se πολέμιος et φίλιος non φίλος, et διὰ πολεμίας — διὰ Φιλίας non φίλης, quamobrem semper Φίλια γῆ, χώρα dicitur quae sociorum et amicorum est, quorum urbes φίλαι πόλεις appellantur. Scribae φίλαι et φίλαι non raro confundunt, ut apud LYSIAM XII. 38 πόλεις πολεμίας οὕσας φίλας ἐποίησαν in omnibus est, at certum est Φιλίας requiri. Ex caeteris vitis duo tantum exempla apponam: in *Phocione* cap. 27. scripsit Φιλίαν ἔσεσθαι καὶ συμμαχίαν πολιτευομένοις τὴν πάτριον ἀπὸ τιμῆματος πολιτείαν, ubi ἀπὸ τιμῆματος dictum est ut ex censu apud Romanos. Graeci omnes olim constanter dicebant ἡ ἀπὸ τιμημάτων πολιτεία, non τιμῆματος. Copia est exemplorum vel apud ARISTOTELEM et PLATONEM. Optimum est in libro VIII. de Rep. pag. 550. c. τὴν ἀπὸ τιμημάτων πολιτείαν, ἐν ᾗ οἱ μὲν πλούσιοι ἄρχουσι, πένησι δ' οὐ μέτεσιν ἄρχῃς, quorum PLUTARCHUS fuit immemor. Alterum est in vita *Demosthenis* cap. 16. ὅτε πρεσβέων δέκατος ἦκεν εἰς Μακεδονίαν. Civis Atheniensis quilibet dixisset δέκατος αὐτός, PLUTARCHUS addidisse potest, ut alibi nonnumquam addidit, at potuit etiam auctoritatem Atticorum negligerter deserere, quod nunc satis mihi videor demonstrasse.

Ad pag. 351. Si cui λόγος ἀπεδόθη dicitur λόγου τυχεῖν, in

ἔδωκε pro λαβεῖν, quod sententiam absurdam facit, tum lege ἔξῃν τῷ βουλομένῳ γράφεσθαι expunctis τῷ [δυναμένῳ καὶ] βουλομένῳ, et in cap. 20 lege ὑπὸ τῶν ἀγχιςέων τοῦ ἀνδρός pro ὑπὸ τῶν ἔγγισα. Fallitur PLUTARCHUS cap. 24. σύκων ἐξαγωγή τὸ παλαιὸν ἀπείρητο καὶ τὸ φαίνειν ἐνδεικνύμενον τοὺς ἐξάγοντας ἐκλήθη συκοφαντεῖν, namque ἐνδεικνύναι dicebant, non ἐνδεῖκνυσθαι. In cap. 25 vitiosum est κατεγράφησαν οἱ νόμοι εἰς ξυλλίλους ἄξοντας pro ἀνεγράφησαν, quod verbum reponere in *Pericle* cap. 15. δημιουργὸς ἐν τῇ τήλῃ ἀναγράφεται pro εἶναι γέγραπται. In *Themistocle* cap. 10. κρατήσας τῇ γνώμῃ dixit pro νικήσας τὴν γνώμην et cap. 16. γνώμην ἐποιεῖτο pro εἰσηγεῖτο, ut recte legitur in *Pericle* cap. 13. εἰσηγουμένου γνώμην Περικλέους, ubi paulo ante scribendum Μεταγένης ὁ Εὐπεταίων pro ὁ Εὐπέτιος. Ibid. cap. 28. χρήματα ἐν χρόνῳ ῥητῷ ταξάμενοι κατοίσειν male scribitur pro ἀποτίσειν. Neque Pericles, ut legitur cap. 34. κληρουχίας ἀνέγραφεν sed ἔγραφεν. Ipse PLUTARCHUS erravit in cap. 37. συνεχώρησαν ἀπογράφασθαι τὸν νόθον εἰς τοὺς Φράτορας, quum Athenienses constanter dicerent εἰσάγειν εἰς τοὺς Φράτερας, et pro ἀπογράφασθαι utique ἐγγράφαι esset dicendum. Non est PLUTARCHO imputandum dicendi vitium in *Alcibiade* cap. 3. ἄσωστον αὐτῷ τὸν βίον ἔσεσθαι, sed corrigendum ἀβίωτον αὐτῷ, nam neque Graecum est ἄσωστος et ἄσωτος, quod Graecum est, nihil aliud significat quam eum, qui perditis moribus vivit, dissolutus, nepos, at male cap. 5 dixit ὠνεῖσθαι τὰ τέλη de publicanis vectigalia redimentibus pro μισθοῦσθαι, et cap. 8. τὸ τῆς ἀπολείψεως γράμμα παρὰ τῷ ἄρχοντι θέσθαι pro τὴν κακώσεως γραφὴν πρὸς τὸν ἄρχοντα ἀπενεγκεῖν, et cap. 22. μήπως τὴν μέλαιναν ἀντὶ τῆς λευκῆς ἐπενέγκῃ ψῆφον, nam ἐνέγκῃ ψῆφον debuerat dicere, ἐπιφέρειν ψῆφον tam vitiosum est atque ἐπιψηφισαμένων in cap. 18. Praeterea pro ἡ μέλαινα Athenienses dicebant ἡ πλήρης (ἡ ἀτρύπητος) καὶ ἡ τετρυπημένη. vid. AESCHINEM in *Timarchum* § 79. In cap. 27. φοβούμενος αἰτίαν λαβεῖν ἐκ βασιλέως, debuerat ὑπὸ βασιλέως dicere, ut supra ostendimus et recte dixit in *Rhocione* cap. 14. τραύματα λαβὼν ὑπὸ τῶν προσβοηθούντων ἀπέπλευσεν. In cap. 30. ἐναντία ὅπλα μὴ τίθεσθαι, supple τὰ ὅπλα. In *Aristide* cap. 22. τοὺς ἄρχοντας αἰρεῖσθαι ἐξ Ἀθηναίων πάντων, in frequenti locutione semper Athenienses

qua re gravem errorem commisit HARPOCRATION v. λόγου τυχεῖν: ἀντὶ τοῦ ἐπαίνου. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Locus legitur p. 229, 13. οὐ γὰρ ἀφαιρεῖσθαι δεῖ τὸ προσελθεῖν τῷ δήμῳ καὶ λόγου τυχεῖν, quae verba Grammaticus non intellexit, quod eo est turpius, quia tam saepe λόγου τυχεῖν legitur apud Oratores et Historicos. Hoc ipsum PLUTARCHO reddendum est in *Marcello* cap. 23. τῶν Συρακοσίων προσπεσόντων καὶ δεομένων λόγων τυχεῖν καὶ δίκης, ubi vera lectio est λόγου τυχεῖν.

Ad pag. 325. Scriptura HKPOACO Grammaticum doctum magis quam acutum fefellisse videtur, ut ἡκροᾶσο esse putaret quod ἡκρόασο esset, et hinc aequalium vitiis sermonis ἀκροᾶσαι pro ἀκροᾶ et ἡκροᾶσο pro ἡκροᾶ opinatus est se invenisse veterem auctorem ac testem. Praeclara res et egregium Grammaticae artis praesidium est accentuum rationem probe nosse et ubique expeditam et paratam habere. Complures sunt nostratium, qui nescio quomodo certissimum hoc Litterarum Graecarum subsidium volunt contemnere videri, et de accentibus contemnendis veluti de contemptu divitiarum urbane et suaviter nugantur. Credo, difficultas et labor discendi disertam negligentiam facit. Malunt enim disserere nihil esse in accentibus boni, quam quid sit discere. Nemo umquam poterit hoc adminiculo destitutus inexhaustam linguae Graecae copiam et varietatem animo et mente sic complecti, ut non multa permisceat et ridicule confundat, quae forma, sensu, usu, aetate aut patria olim fuerint diligenter diremta. Vacillat memoria in ea incredibili formarum copia, in analogiae, derivationis, compositionis ratione et usu observando, disponendo, tenaciter retinendo, ubi hos certos indices horum discriminum oscitanter et stulte neglexeris. Nemo umquam poterit syllabarum omnium quantitatem in promptu habere, nisi qui constanter in singulis τὰς προσφθίας, ut veteres Graeci *accentus* appellant, longo usu cognoverit, quae continuo subiiciunt oculis id quod paulatim tenaci memoria debemus philologi firmiter in omnibus tenere. Quam necessarium sit in re Grammatica et Critica omnium syllabarum mensuram scire, et non aliter quam sic artis Metricae facultatem nasci et excoli posse, et caeculire passim et turpiter se dare, qui hac facultate careant supervacuum est demonstrare. Itaque

qui se accentus omnes contemnere prae se ferunt, fatentur inepti et palam faciunt se id nescire, quo sine Graece scire nemo potest. Nemo umquam poterit Grammaticos et Criticos veteres intelligere, aut Codices Graecos ita legere et excutere, ut operae pretium faciat, nisi hanc doctrinae partem longo usu perdidicerit, et sic numquam in interpretatione aut emendatione Graecorum quisquam aut sibi satisfaciet aut aliis, nisi paratum hoc ubique habebit interioris Graecitatis cognoscendae adiuumentum, quod multo plus habet in recessu quam fronte promittit. Ex quo grammatica ars sollertius excoli coepta est, unusquisque Graecorum novo hoc adminiculo diligenter utebatur, cuius rei unum de multis exemplum asseram, quoniam corruptus locus est hinc emendandus. Apud PLUTARCHUM legitur in libro *ὅτι διδακτὸν ἡ ἀρετὴ* pag. 439 B. οὐδὲ περὶ προσφθίας ἔχει τις εἰπεῖν τῶσιν ἐν πόλει γιγνομένην πότερον Τελχίνας ἀναγνώσσειν, tu corrige πότερον Τέλχινας ἢ Τελχίνας ἀναγνώσσειν. Postquam Graecia effoeta desipere coepit poetastri in versibus pangendis spreto metro et quantitate syllabarum nil nisi accentus sequebantur, ut trochaicus AESCHYLUS:

ὦ βαθυζώνων ἄνασσα Περσίδων ὑπερτάτη.

istis iambicus octonarius fieret ex accentuum positione haec pronuntiantibus. Afferit hunc versum cum multis aliis qui vehementer de aequalium in ea re insania queritur Grammaticus incertus, ex quo pag. 185. iam nonnulla laudavimus, quo vivo illae ineptiae propullulare coeperunt: *τίνι μὲν οὖν δικαίᾳ προσφάσει*, inquit p. 659, 44., *πρὸς τόδε τὸ τῆς ὁρμῆς γέγονεν ἐγὼ μὲν οὐχ ὁρῶ, ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖνοι λέγειν ἂν ἔχοιεν, ὡς ἐμαυτὸν πείθω*. At placuit tum plerisque omnibus et, ut ipse paulo ante dixit, *ἐνίκησε τὰ χειρόνα* (ex Iliad. A. 576.) et post pauca *καὶ ἤδη γὰρ τὸ κακὸν ἐξενίκησεν*. Usu receptum ab omnibus est, et ad hunc diem qui Graeciam incolunt vitium hoc Constantinopolitanum alunt et sovent. Hinc factum est ut Graeculi omnes accentuum sedem ex dicendi usu satis diligenter teneant et raro peccare soleant praeterquam in lingua antiqua et priscis vocabulis dudum obsoletis, aut in iis syllabis, quarum quantitatem nescirent, in quo genere eos sexcenties turpiter errare videas. Nemo istorum commisisset vitium, quod SINTENIS in PLUTARCHI comparratione *Thesei et Romuli* cap. 6, qui edidit οὐ γὰρ ἀξιώτεραί

tant. Prorsus idem error, quo Antiatticistam deceptum esse suspicor, PLUTARCHI lectores decipit in vita *Caesaris* cap. 5. ὁ Καῖσαρ ἐπλευσεν εἰς Ῥόδον ἐπὶ σχολὴν πρὸς Ἀπολλώνιον τὸν τοῦ Μόλωνος, οὗ καὶ Κικέρων ἠκροᾶτο, non enim eodem tempore CICERO et CAESAR Moloni operam dederunt, quamobrem ἠκροᾶτο emendandum arbitror, quem Cicero quoque audierat, non audiebat. In vita *Periclis* cap. 10. simillimum vitium manifestum tenetur in verbis: ἔπεσον δὲ καὶ τοῦ Κίμωνος οἱ φίλοι πάντες ὁμαλῶς, οὓς Περικλῆς συνεπηγιάτο τοῦ λακωνισμοῦ, nam PERICLES CIMONIS amicos in illius iudicio olim *insimulaverat*, non illo tempore, quo ad Tanagram pugnatum est, *insimulabat*: itaque συνεπηγιάτο corrigendum pro συνεπηγιάτο. In vita *Pompeii* cap. 25 vitiose scribitur: τίνα ἔχετε ἄλλον ἂν ἀπολέσητε τοῦτον; ἐκ μιᾶς γνώμης ἐπεφώνησαν ἅπαντες· σε αὐτόν, reciprocum pronomen in illa re absurde positum est, itaque emenda σὲ αὐτόν. In vita *Alexandri* cap. 52 lepidum dictum CALLISTHENIS in ANAXARCHUM leve vitium concepit: ἀλλὰ μὴν ἀνάγκη σοι ταῦτα ἐκείνων ὁμολογεῖν ψυχρότερα. σὺ γὰρ ἐκεῖ μὲν ἐν τρίβωνι διεχείμαζες, ἐνταῦθα δὲ τρεῖς ἐπιβεβλημένος δαπιδας κατὰκεισαι, nam dixit mordaciter ἀνάγκη σοι ταῦτα κτέ. non σοι. In vita *Anlonii* cap. 25. DELLIIUS dicitur CLEOPATRAM προτρέπεσθαι, τοῦτο δὲ τὸ Ὀμηρικόν, ἔλθειν εἰς Κιλικίαν εὗ ἐντύνασαν ἑαυτήν, quis dubitabit ex loco Homericō Iliad. E. 162.

ἔλθειν εἰς Ἰδην εὗ ἐντύνασα ἔ αὐτήν.

apud PLUTARCHUM quoque Ὀμηρικῶς scribere ἔ αὐτήν. Non potuit festivius HOMERI versus quam ad illam sic accommodari. In vita *Ciceronis* cap. 47 vitiosi accentus sunt in verbis οἱ δ' οἰκέται καλίσαντες ἑαυτοὺς εἰ περιμένουσι τοῦ δεσπότης φονευομένου θεαταὶ γενέσθαι, αὐτοὶ δ' οὐκ ἀμύνουσι, nam sententia postulat περιμενοῦσι — ἀμυνούσι, quod frequens in libris vitium est. In *Alcibiade* cap. 32 editur πολὺ δὲ καὶ δάκρυον τῷ χαίροντι τῆς πόλεως ἀνεκέκρατο, ubi vitium subesse suspicor, nam si δάκρυον scripsisset non τῷ χαίροντι sed τῇ χαρᾷ opposuisset, at opposuit, opinor, τὸ δακρῦον τῷ χαίροντι. In eiusdem vita cap. 11 carmen EURIPIDIS laudatur, in quo legitur κάλλισον δις σεφθέντ' ἐλαίᾳ κάρυκι βοᾶν παραδοῦναι, vehementer displicet βοᾶν, quod rusticum et plebeium sonat: contra magnificum est et sonorum κάρυκι βοᾶν παραδοῦναι, quod dictum est ut

γε παιδοποιοὶ τῶν Ἀθηνῆσιν Ἐρεχθίδων καὶ Κεκροπιδῶν αἱ Τροϊζηνίων καὶ Λακῶνων θυγατέρες, nam Ἐρεχθίδων barbarum est et Κεκροπιδῶν nimis lepidum, quoniam οἱ Κεκροπίδαι non pariant. Qui PLUTARCHI Codices inspiciet scriptum esse reperiet, ut opinor, Ἐρεχθίδων καὶ Κεκροπιδῶν, quae quum reposueris prudenter Ἀθηνῆσιν expunges. At scribae saepissime impingunt in talibus, qualia sunt ἑσᾶναι, ἰσᾶναι, δεικνῦναι, τεθνᾶναι, δεικνῦντες, χρίσμα, κεκερᾶσθαι, κιχρᾶσθαι, πτᾶσθαι aut contra in κυλίσαι, κύσαι, νίψαι, κεχρίσθαι, κεκονίσθαι, μεμίχθαι, πεπράχθαι, κλίμα et κρίμα et πλύμα et τὸ δακρύον, confundunt αἶρειν et αἰρεῖν, βάλω et βαλῶ, συννέφειν et συννεφεῖν, κυλινδῶ et κυλινδῶ, κατατρύχων et κατατρυχῶν. Fere semper χοᾶ et χοᾶς pro χόα et χόας scriptitant, et ὄφλειν et ὀλίσθειν et πᾶρειν et similia. Aoristos in -πθεῖν productos ubique in -άθειν depravarunt, ut multi hodieque opinentur Graeca esse διωκάθειν, ἀμυνάθειν, εἰκάθειν, ὑπείκάθειν, παρεικάθειν, εἰργάθειν, ἀλκάθειν, quum διωκαθεῖν cell. aoristos esse ELMSLEIUS ad *Medeam* vs. 186 acute perspexerit. In PLATONIS *Sophista* pag. 254 v. ἐὰν ἄρα ἡμῖν πῃ παρεικασθῇ ἀβόοις ἀπαλλάττειν dant omnes pro παρεικάθῃ, quod BOECKHIUS reperit. HESYCHIO redde εἰκάθωμεν: παραχωρήσωμεν pro εἰκαθέσοιμεν. Iisdem debetur Ὀλυμπία νικᾶν pro Ὀλύμπια, καλεῖν ἐπὶ ξενία pro ξένια, et passim Ὀλυμπιάσιν et Ὀλυμπιάσιν pro Ὀλυμπιάσιν, et sexcenta sunt huiusmodi, in quibus constanter Graeculi labuntur, et nimis saepe Criticos secum in errorem trahunt. Foedissimum vitium est τεθνᾶναι pro τεθνάναι scribere, nam brevem vocalem esse constat, ut in τέθναμεν, ἔταμεν, τέθναθι, ἔταθι, decepit tamen doctos homines, qui in ΜΙΜΝΕΡΝΙ fragmento 2. vs. 10. ediderunt:

αὐτίκα τεθνᾶναι βέλτιον ἢ βίωτος,

quum in libris sit αὐτίκα δὴ τεθνάναι et verum videatur αὐτίκα δὴ θάνατος, nam τεθνᾶναι mera est barbaries. Ingens superest locorum numerus, ubi accentus imperite et indocte appositi sententiam verborum pessumdant. Est aliquid inter λέχους et λεχοῦς, εἴκοσιν et εἰκόσιν, καλῶς et καλῶς, τὰν ὑπάρχοισαν et τὰν ὑπαρχοισᾶν, καί et καί, λέοντας et λεοντάς, οἰκέτην πάροινον κολάζειν et παρ' οἶνον, quae omnia confusa esse ostendi. Iuvat his nonnulla exempla addere ex uno eodemque scriptore sumpta, ex PLUTARCHI *vitis*, quibus similia aliunde alii conqui-

λέγεις μοι χαράν, λέγεις μοι βοάν, in *Pluto* 637. et similia alibi.

Finem faciam in loco ex eadem vita *Cimonis* cap. 28, quem PLUTARCHUS ex *Hellenicis* descripsit: *ἑάλω δὲ καὶ γράμματα λακωνικῶς φράζοντα τοῖς ἑφόροις τὴν γεγενημένην ἀτυχίαν· ἔρρει τὰ καλὰ. Μίνδαρος ἀπεσσούα. πεινῶντι τῶνδρες. ἀπορίομες τί χρὴ δρᾶν.* Leguntur haec apud XENOPHONTEN I. i. 23. ubi γράμματα ἑάλωσαν εἰς Ἀθήνας refingendum est in ἑάλω. In ipsa epistola idem vitium inest: ἔρρει τὰ καλὰ, quod nemo umquam suspicatus est, quum BERGKIUS acutissime verum vidit, nempe scribendum esse: ἔρρει τὰ κᾶλα, *periere naves*, quod iure DINDORF recepit: τὰ κᾶλα significat τὰ ξύλα, quod et aliunde satis constat et HESYCHII testimonio: *Καλά: ὀξυτόνως τὸ σύνθηες καὶ ἀντὶ ἐπιρρήματος τοῦ καλῶς. παροξυτόνως δὲ τὰ ξύλα*, nisi quod in quantitate syllabae erravit, nam προπερισπωμένως δὲ debuerat dicere. CALLIMACHUS fragm. 459.

παλαίθετα κᾶλα καθήρει.

subrustice igitur et nautico vocabulo Spartani naves τὰ κᾶλα appellabant. DINDORF ex *Lysistrata* adscripsit vs. 1251.

ὅκα τοὶ μὲν ἐπ' Ἀρταμιτίῳ

πρόκροον βέλκελοι ποττὰ κᾶλα,

ubi olim ποττὰ καλὰ ex libris edebatur, quod BRUNCKIUS primus correxit. In *Ravennate* est ποττὰ κᾶλα cum antiquo scholio πρὸς τὰ πλοῖα, quae omnia certam praestant BERGKII emendationem ἔρρει τὰ κᾶλα et ostendunt quidtribuendum sit Codicibus XENOPHONTIS et PLUTARCHI, qui omnes unanimi consensu ἔρρει τὰ καλὰ exhibent. Ostendit idem exemplum mensuram syllabarum Magistris non esse admodum notam, nam apud plerosque κάλον pro ξύλον et κάλα scribitur quantitatis securos et ignaros. In STOBÆI *Ecl. Phys.* I. 1. scripserunt:

καὶ ταῦτ' ἴσον μὲν εὖ λέγειν, ἴσον δὲ μή,

ἴσον δ' ἐρευνᾶν, ἐξ ἴσου δὲ μὴ εἰδέναι.

et nihil suspicantur mali. Perinde esse istis videtur utrum ἴσον an ἴσον scribatur et vocalem, quam δίχρονον (*ancipitem*) appellant, suo arbitratu corripiunt aut producunt. Natum est hoc malum poetastrorum vitio, qui quum sermonem antiquum laboriose imitari satagunt, saepe in turpissimos errores se implicant, quos notare et reprehendere philologi debemus, non inepte

vim inferre iudicio nostro et certissima convellere, ut nihil isti peccasse videantur. NICANDRO in mentem venit dicere *δειδιθι* producta penultima in *Alexipharm.* 445.

ἄσσα σὺ μὴ δειδιθι, μέλοιο δὲ πάμπαν ἀρωγῆς,
unde praesidium laboranti BABRIO quaesitum est, cui placuit scribere fab. 74, 2.

πάντων λεγόντων· μὴ δέδιθι, σωθήσῃ.

qui loci non demonstrat *δέδιθι* bene Graecum esse, sed poetastros sequiores etiam in hoc, ut in sexcentis aliis, graviter impigisse. Non minus est vitiosum *δέδιθι* producta media, quam si eandem in *ἄπιθι* velles producere, quod facit praeclarus poeta in Scholiis ad LUCIANUM p. 60.

καλὸν τὸ μῆλον τῶν Διὸς χειρῶν δέχου

ἄπιθι τοίνυν σὺν θεαῖς πρὸς τὸν Πάριν.

Nihil enim est certius quam in *δέδιμεν* (*δειδιμεν*), *δέδιτε* (*δειδιτε*), *δέδιθι* (*δειδιθι*), ut in *ἔσαμεν*, *ἔσατε*, *ἔσαθι*, *τέθναμεν*, *τέθνατε*, *τέθναθι*, et *ἔδεδισαν* (*ἐδειδισαν*), *ἔσασαν*, *ἐτέθνασαν* et in infinitivis *δειδίμεν*, *τεθνάμεν*, *τεθνάναι*, *ἔσάναι* penultimas esse natura correptas neque ullo modo produci posse, quemadmodum item constat ea omnia apud veteres poetas semper breviter esse, ut apud HOMERUM:

μηδὲ σύ γ' Ἄρῃα τόδε δειδιθι μήτε τιν' ἄλλον.

Ἥρῃ μήτε θεῶν τό γε δειδιθι μήτε τιν' ἀνδρῶν.

θάρσει μηδὲ τι πάγχυ μετὰ Φρεσὶ δειδιθι λήν.

ut apud ARISTOPHANEM:

μηδὲν, ὥτ' αὖν, δέδιθι μηδὲν.

καὶ μὴ δέδιθ', οὐ γάρ ἐστιν ἐξηκασμένος.

quae leguntur in *Iliad.* E. 827. E. 342. *Odyss.* Δ. 826. *Vespis* 373, *Equit.* 230, quibus multa passim similia occurrunt. Quid igitur NICANDRO et BABRIO faciemus? Lapsi sunt, errarunt, dari venia potest sed ita ut peccasse se fateantur, et abstinendum erit posthac eorum testimoniis, quos saepissime sic impigisse constabit. De caeteris vitiis, quibus NICANDER caeterique id genus poetae antiquam linguam Ionicam et Epicam contaminarunt, deque prosodiae veteris inscitia, quae apud eos omnes apparet, in animo est propediem quam potero diligentissime scribere, nunc *ἶσος* tantum attingam, de cuius vocabuli quantitate mihi cum MEINEKIO non convenit, cuius vide *Vindi-*

sine ulla exceptione primam semper correptam habere, apud Tragicos fere semper, nam Iones sequi *si lubet, licet*: et Aeschylus ius est Φᾶρος Ἴσον οὐρανῷ dicere eodem modo, quo in πατρός, ὄπλα, τέκνον, quoties videtur priorem contra usum patrii sermonis longam facit, ut Homerus et Iones. In ἰσόθεος, ἰσοδαίμων, ἰσόνομος et similibus utraque prosodia utebantur, idque eo iustius quia nil nisi antiquum patriae sermonem repetebant, qui olim nihil ab Ionico discrepabat. Solonis aetate Ἴσος dicebant, ut Iones, vide Solonis fragm. 16 Ἴσόν τοι πλουτεῦσιν κτέ. et in notissima cantilena Attica apud Athen. XV. p. 695. A.

ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην

ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποίησάτην,

ἰσονόμους, ut vides, choriambus est. Obiter pro κτανέτην (cod. κατανέτην) emenda κανέτην, ut recte legitur vs. 10 ἐκαινέτην. Post haec tempora Ἴσος solum in usu est, ut in Ἴσοκράτης v. c. prima sit brevis. Notum est Strattidis fragmentum:

καὶ τὴν Λαγίσκαν τὴν Ἴσοκράτους παλλακὴν. ¹⁾

et constans omnium hic usus est, ut in comoedia praeter iocum aut parodiam Ἴσος solum appareat. Tragici, ut diximus, utraque prosodia utuntur. Ἰσόθεος more Attico posuit Euripides in Troadibus vs. 1169.

γάμων τε καὶ τῆς ἰσοθέου τυραννίδος.

et in Iphig. in Aul. vs. 626.

λήψει τὸ τῆς Νηρῆδος ἰσόθεον γένος.

Ionice Sophocles in Antigone vs. 836.

καίτοι Φθιμένῳ τοῖς ἰσοθείοις

ἐγκληρα λαχεῖν μέγ' ἀκοῦσαι.

ubi obiter corrige σύγκληρα pro ἐγκληρα, nam illud non hoc significat κοινά, ὁμοία, τοῦ αὐτοῦ κλήρου καὶ τύχης, ut Veteres interpretantur. Aeschylus amat Ionica, ἰσόνειρον in Prometheus vs. 549, ἰσόμεριον in Choëph. vs. 320 posuit prima longa, sed in ἰσόψυχον in Agamemnon. vs. 1740 eandem corripuit. Eodem modo Iambographi et Lyrici componunt sibi canorum et mag-

1) In carmine heroico aut elegiaco ius erat eandem producere. In Isocratis statua a Τιμοκλέος posita subscriptum erat:

Τιμόθεος φιλίας τε χάριν σύνεισιν τε προτιμῶν

Ἴσοκράτους εἰκὼ τέτθ' ἀνέθηκε θεοῖς.

Λευχάρους ἔργον.

cias Strabonianas pag. 137. MEINEKIUS existimat credendum esse ETYMOLOGO MAGNO, qui pag. 477, 10. in Ἴσος, inquit, εὔρηται τὸ ι μακρὸν καὶ βραχύ. παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ ἀεὶ μακρὸν, παρὰ δὲ τοῖς πεζολόγοις βραχύ, καὶ παρὰ τοῖς ἐποποιόις εὔρηται καὶ συνεσταλμένον, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς καὶ κωμικοῖς συστέλλεται ἀεὶ τὸ ι, κατὰ δὲ ἰαμβικούς ἐπαμφοτερίζει. Descripsit haec omnia ex DRACONE STRATONICENSI, indocto et impèrito homine, pag. 49 HERM. Addit his alius magister in GAISFORDI nota: ἴσθον δὲ ὅτι παρὰ τοῖς κωμικοῖς σπανίως εὕρεσκειται ἐκτεινόμενον τὸ ι. Opponam his meam sententiam: non fuerunt apud Graccos, dum lingua Graeca nativa vixit, vocales ullae ἐπαμφοτερίζουσαι. Sua cuique mensura in sua patria et aevo perpetuo constat, sed diversi populi subinde utuntur prosodia eiusdem vocabuli diversa. In Ionia καλὸς trochaeus est, in Attica pyrrhichius: eadem est ratio in Ἴσος, quod Ionicum est, et Ἴσος Atticorum. Numquam haec permutantur aut miscentur. Ridiculus est in Ionia, qui Ἴσος admiscet verbis Ionicis, in Attica, qui Ἴσος Atticis. Itaque apud HOMERUM Ἴσος perpetuum et certum est, et composita ἰσόθεος, ἰσόμορος, ἰσόπεδον, ἰσόφορος, ἰσοφαρίζειν ubique primam necessario producunt. Contra in sermone Attico, quo omnes Attici utebantur, Ἴσος semper et ubique priorem habet correptam. Lingua artificialis, qua docti poëtae utuntur, utramque dialectum miscet in unum, et Tragici, ut hoc utar, quemadmodum in verborum delectu Ionica et Attica suo arbitratu promiscue ponere solent, sic utuntur prosodia utralibet, modo Ionica, modo populari. Eadem est ratio eorum, quos DRACO ἰαμβικούς appellat et ἐποποιούς, eadem est Lyricorum, ut bellissimum quodque delibent ex dialectis diversis. Quos dicat πεζολόγους et quomodo de eorum usu tam confidenter pronuntiare ausit non satis perspicuum est, sed non est operae pretium in istiusmodi metrico id scire. Credo, πεζολόγοι Iones Ionicam, Attici Atticam consuetudinem sequebantur. Itaque male apud HERODOTUM editur I. 2. Ἴσα πρὸς Ἴσα, aut VI. 11. θεῶν τὰ Ἴσα νεμόντων, et alibi, pro Ἴσα: in caeteris, qui Attici sunt aut Atticos imitantur, saepissime scribae Ἴσα negligenter pro Ἴσα dare solent et Εἶκα adeo scribere, unde factum est ut εἰς ᾗ pro Ἴσα (Ἴσα) legeretur, ut pag. 96 ostendimus. Ex his sequitur apud Comicos Ἴσος et composita

nificum dicendi genus ex omnibus dialectis. Dores ἴσος dicebant, at PHILOXENUS ἐν Δείπνῳ, Dorico carmine, (in BERGKII *Poet. Lyr.* p. 852) dixit: ἰσοτράπεζος prima Ionice producta, et sic caeteri brevem plerumque relinquunt, at sicubi videtur eadem longa Ὀμηρικῶς uti possunt. Qui olim intermortuam Epicam poësin et antiquam linguam vatum Ionicorum Alexandriae recoxerunt et ipsi omnia contaminarunt et quum versificatores essent, non Poëtae, quibus neque ingentum esset, neque mens diviniore, neque dives vena, neque os magna sonaturum, insulsa carmina panxerunt ridiculo sermone partim prisco et casco partim sequioribus vitiis polluto laboriose consarcinata. Etiam in prosodia omnia susque deque habuerunt. Non dubitant scribere τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται, et ἴσον κάτω ἴσον ἄνωθεν, (THEOCR. VI. 19. et VIII. 19.) et:

πρέσβυν ἴσον κούροις ἴσον ἄδόντα κόραις.

(*Anthol. Graec.* IACOBS. vol. IV. p. 229). CALLIMACHUS, cuius inimensa eruditio laudari et extolli solet, scribere potuit (fragm. 313):

πέδιλα τὰ μὴ πύσε νήχυτος εὐρώς,

non recordatus in verbo πύθω et quidquid inde nascitur u productum esse. Quis nescit Homericā δῖα πύσει ἄρουρα, δῖα πύθεται ὄμβρῳ, et alia? CALLIMACHUS igitur ἴσος et ἴσος suo arbitrio permiscet, scribitque promiscue:

αἰθυίης ἴσα θαλασσοπορεῖ.

σάκει ἴσα τετραβοεῖω.

καλὴν Ἀντίκλειαν ἴσον Φαέεσσι Φιλῆσαι.

πᾶσι μὲν, οὐ μάλα δ' ἴσον.

et ψαμάθῳ ἴσον et ἔχθειν ἴσον δλέθρῳ, quae leguntur in *Epigr.* 62, in *Dian.* 53 et 211, in *Iovem* 85, in *Dian.* 253. et in *fragm.* 118. CALLIMACHO nullus est reliquorum in talibus multo melior aut antiquae linguae et prosodiae peritior. Omnes peccant, omnes saepe, omnes turpiter. NICANDER, qui sibi Ionice videtur scribere et HOMERUM aemulari et *Theriaca* concludit his versibus:

καὶ κεν Ὀμηρεῖοιο καὶ εἰσέτι Νικάνδροιο

μνήσιν ἔχοις, τὸν ἔθρεψε Κλάρου νιφόεσσα πολίχνη.

tamen passim in prosodia Ionica et omnino Graeca impingit aut corripienda produciens aut corripiens producenda. Nunc

tantum in *ἴσος* quid designaverit cognosce. Promiscue *ἴσα* et *ἴσα* scribit *Theriac.* 751 et 943, *ἴσιν* spondeus est vs. 259. et *ἴσως* vs. 226 et 227. Produxit *ἴσος* in *ἴσατος*, quod ei significat *ὁμοιος*, *ἴκελος*, *ἐναλίγκιος* prima longa vs. 360. Deinde forma *ἰσῆρης* utitur a Tragicis sumta, modo producta prima vs. 643, modo correpta vs. 788. Tum *ισάζομαι* ex Homericō *ισάζω* elicit, sed ut significet *ἔοικα*, *ἐμφερής* εἰμι, et primam brevem facit vs. 286 et 886. Denique monstrum et portentum verbi de suo commentus est *ισαίωμα* pro *ὁμοίος* εἰμι, nullo exemplo et contra omnem analogiam fictum, prima item correpta, in *Alexipharm.* vs. 399.

τὴν ἦτοι γευθμῶ μὲν ἰσαιομένην μάθε νάρδῳ,
bellissime dictum est pro *gustu similem* (γεύσει *ὁμοίαν*) γευθμῶ *ἰσαιομένην*, et in fragm. II. 56. pro *παιδέρως* τῇ λεύκῃ *ἐμφερής* magnifice canit· *παιδὸς ἔρωτες* || *λεύκῃ ἰσαιομένοι*, hoc est demum os magna sonans mentis divinioris! In fragm. II. vs. 33. Ionice scripsit *ισοδρομεῦσα χελιδόσιν* et *ισόμορον* in *Theriac.* vs. 105, sed Attice in re eadem *ισόμοιρον ἐλαίου* ibid. vs. 592. Iterum Ionice *ισώννυμον* vs. 678 et *ισορρεπές* vs. 646. et Homericum *ισοφαρίζειν* vs. 572. Denique quum vellet dicere *eiusdem ponderis* de suo commentus est *ισοελκής* vs. 41. *καρδάμῳ ἀμιξας ἰσοελκέϊ* et vs. 44.

ἄλλοτε δ' ἀσφάλτοιῳ φέρων ἰσοελκέα μοῖραν,
in quo, ut vides, populareum usum secutus primam corripuit. BABRIUS, qui et ipse putat se Ionice scribere, quum in fabula 14, 11. recte scripsisset:

ὁ δ' ἄλλος ὡς Βοιωτὸς οὐκ ἔχων ἴσιν
λόγοις ἄμιλλαν εἶπεν ἀγρίῃ μούσῃ.

Attice scripsit 34, 2.

τεκοῦσα δ' αὐτοῖς ἐστὶν οὐκ ἴση μήτηρ.

et excusari potest, quia cum aequalibus omnibus peccavit et sibi idem quod omnibus credidit licere, at recte et ordine sic scripsisse videri et vitio vacare non potest.

Quam vellem haec scribendo omnibus persuadere possem quibus nostra iuventus erudienda et veterum Litterarum studiis informanda committitur, ut et ipsi haec omnia quam accuratissime perdiscant et assiduo et longo lectionis et interpretatio-

nis usu solidam illam et certam harum rerum scientiam colligant et observando in diem augeant et confirment, sine qua nemo discipulis quidquam prodesse potest. Vetus est Graecorum proverbium:

ὀλίγοι μαθηταὶ κρείσσονες διδασκάλων,

et nimis multi ad Academica studia tam impares et imparati accedunt, quoniam Grammaticae artis et in his prosodiae et metricae prima elementa, quibus solis vera doctrina superstrui potest, non diligenti cura et indefessa industria veluti firmissima fundamenta iacta sunt, sed negligenter et desultorie ab initio ostenta, deinde intermissa, tandem plane derelicta, ut *altiora*, ut aiunt, evoletur. Hinc in plerosque convenit Spartanorum dictum apud HERODOTUM (III. 46.) *τὰ μὲν πρῶτα λεχθέντα ἐπιλεῖσθαι, τὰ δὲ ὕστερα μὴ συνιέναι*. Non semel vidi, qui se Sophocleas tragoedias complures leclitasse dicerent et rogati quem genitivum nomen *Σοφοκλῆς* haberet aut *Σοφοκλοῦ* aut simile quid responderent. I nunc et istos de cathedra linguam et litteras Graecorum doce. Interrogaveris eosdem qui factum sit, ut illa omnia nesciant quibus Litterarum vera studia nitantur, respondent: numquam se haec audivisse, aut doctos et admonitos esse in his esse tam necessarium doctrinae praesidium; accentuum quoque rationem et usum non didicisse: nempe magistrum de his aut verbum non fecisse umquam, aut eam rem inutilem esse et contemnendam dixisse, quippe non esse nobis Graece *loquendum*, satis esse si scriptores Graecos omnes *intelligamus*. Et est id hercle satis, sed nemo, ut opinor, hoc assequetur, qui optima intelligendi praesidia neglexerit aut spreverit. Vereor autem ne multi sint aetatis iam provectionis quam ut a me quidquam pravi dedoceantur vel recti quidquam addiscant. Vos autem, ADOLESCENTES, quos solos tutelae meae duxi, vos nunc alloquor. Si quis vestrum ad accuratam Graecarum litterarum scientiam aspirat, is probabilem sibi accentuum notitiam quam maturrime comparet in propositoque perstet, scurrarum dicacitate et stultorum irrisione immotus. *Nam risu inepto res ineptior nulla est*. Qui hanc doctrinam nescit dum ignorantiam suam fatetur inscitiae tantum reus; qui vero nescire non contentus ignorantiae suae contentum praetexit maioris culpa affinis est.

Non mea haec verba sunt, sed Porsoni, summi viri, (ad Euripidis *Medeam* vs. 1.) quae ex animi sententia mea facio ad vos, dilectissimi Adolescentes, quos et ego solos tutelae meae duxi. Non errabimus si Porsonum ducem et Valckenarium (in *Diatrise* pag. 247.) sequemur. Nunc operi finem impono et κορωνίδα dictum Synesii a Porsono laudatum: ἡγῶνισαι πρὸς τοὰς ἀμούσους ὑπὲρ Μουσῶν, οἱ κακοήθως ἀποδιδράσκουσι τὸν ἔλεγχον τῆς ἀμαθίας τῷ καταφεύγειν ἐπὶ τὴν λοιδορίαν ὧν ἡγνοήκασιν.

Ne quid mihi chartae purae supersit supplementum suppeditabunt

Eupolis atque Cratinus Aristophanesque poëtae,
et primus quidem prodeat in scenam

EUPOLIS,

apud Porphyrium ad Iliad. K. 252 Εὐπολις Χρυσῷ Γένει·
δωδέκατος ὁ τυφλός, τρίτος ὁ τὴν καλὴν ἔχων,
ὁ σιγματίας τέταρτος ἐστὶν ἐπὶ δέκα,
πέμπτος δ' ὁ πυρρός, ἕκτος ὁ διεσραμμένος.

Quia hi omnes, ut vides, aliqua corporis labe aut vitio insignes sunt, quaerendum quid lateat in ὁ τὴν καλὴν ἔχων. Meinekius κωλὴν coniecit, at tu scribe ὁ τὴν κάλην ἔχων, herniosus homo erat. Phrynichus in Bekk. *Anecd.* p. 47, 20, καλήτης καὶ κάλη Ἀττικαὶ διὰ τοῦ Δ, κηλήτης καὶ κήλη Ἴωνες. Eupolidem sequatur

CRATINUS,

cuius lepidum versiculum mihi reperire contigit a Fragmentorum Collectoribus praetermissum. Unum ex τῶν Χειρῶνων hexametrum afferunt hunc:

ταῦτα δυοῖν ἐν ἐτοῖν ἡμῖν μόλις ἐξεπονθή.

sed audi Aristidem περὶ τοῦ παραφθέγματος vol. II. pag. 522 Dind. διδάξας δὲ τοὺς Χείρωνας (ὁ Κρατῖνος) προσπαράγραφεὶ μάλα· ὑπερφάνως ἐπὶ τελευτῆς

ταῦτα δυοῖν ἐν ἐτοῖν ἡμῖν μόλις ἐξεπονθή,

τοῖς δ' ἄλλοις ἐν ᾧ παντὶ βίῳ προτιθέναι ΦΗΜΙ ποιηταῖς μιμεῖσθαι, δῆλον ὅτι ὡς οὐδένα ἐφιδόμενον. Ergo Cratinus dixerat:

ταῦτα δοῖν ἐν ἐτοῖν ἡμῖν μόλις ἐξεπονήθη,
τοῖς δ' ἄλλοις ἐν ἅπαντι βίῳ προτίθημι ποιηταῖς
μιμεῖσθαι.

Tertius iam in medium procedito

ARISTOPHANES,

cuius iocosum dictum latere arbitror apud Aristidem Ῥώμης
Ἐγκώμιον Tom. I. pag. 321. ποιητῆς μὲν οὖν ἥδη τις εἶπε σκώψας
εὐξασθαι κατὰ χρυσόκερω λιβανωτοῦ.

ubi Reiskius: »mirificum vocabulum χρυσόκερος ihuri attributum,
in quo nonnihil haereo." Scilicet παρῳδῆται τοῦτο παρὰ τὸν
χρυσόκερων ταῦρον vel βοῦν, quem divites immolabant,
quum pauperculi satis haberent θύειν λιβανωτόν. Antiphanes
Athenaei VII. p. 309.

ἦκω πολυτελῶς ἀγοράσας εἰς τοὺς γάμους
λιβανωτὸν ὀβολοῦ τοῖς θεοῖς καὶ ταῖς θεαῖς
πάσαισι, τοῖς δ' ἥρωσι τὰ ψαῖς ἀπονέμων.

imo vero ἀπονέμῳ.

Ex Athenaeo XIV. p. 652. ὧντως γὰρ κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην
οὐδὲν γλυκύτερον τῶν ἰσχάδων, in Aristophanis fragmenta recep-
tum est:

ὧντως γὰρ οὐδὲν γλυκύτερον τῶν ἰσχάδων.

sed audi Julianum in *Epistol.* XXIV. Ἀριστοφάνει μὲν δοκεῖ
εἶναι πλὴν μέλιτος τῶν ἄλλων γλυκύτερον τὰς ἰσχάδας, καὶ οὐδὲ
τοῦτ' ἀνέχεται τῶν ἰσχάδων εἶναι γλυκύτερον, ὥς αὐτὸς ἐπικρίνας
λέγει, unde duos lucratur Aristophanis senarios hosce:

πλὴν μέλιτος οὐδὲν γλυκύτερον τῶν ἰσχάδων.

ἀλλ' οὐδὲ τὸ μέλι γλυκύτερον τῶν ἰσχάδων.

Veteris Comoediae poëtis addamus Menandrum. Posidonius
apud Galenum (Bak. de Posidonio Rhodio pag. 211) ita scribit:
ἀλλ' ἐκεῖνό γε ἀπίθανον διὰ τὸ μέγα αὐτὸ ἀγαθὸν ὑπολαμβάνειν
οἶεσθαι δεῖν καὶ ἢ μέγιστον κακὸν ὅμως αὐτὸ λαμβάνειν ἐπιφωνοῦν-
τας ἐὰν ἀπολέσθαι τοῦτό μοι νῦν συμφέρει. Emenda ἐπιφωνοῦντας

ἐὰ μ' ἀπολέσθαι, τοῦτό μοι νῦν συμφέρει.

Plutarchus de virtute mor. p. 446. A. οὐχ ἤττον δὲ τούτων δ εἰπὼν

ἐὰ μ' ἀπολέσθαι, τοῦτο γὰρ μοι συμφέρει,

sed melior est Posidonii scriptura τοῦτό μοι νῦν συμφέρει, ut
in *praesenti* desperatione.

ΕΠΙΜΕΤΡΟΝ

ΑΔ

VARIAS LECTIONES.

CAPUT I.

Emendationes selectae.

Est apud Plutarchum *de adulate et amico* pag. 57. A. locus Menandri, quem Wyttenbachius quum emendare vellet multo etiam peius corripit eamque παραδιδόθωσιν omnibus probavit. Editur: ἂν μὲν εὐπαρύφου τινὸς ἀγροίκου λάβηται (ὁ κόλαξ) Φορίνην παχεῖαν φέροντος ὅλῳ τῷ μυκτῆρι χρῆται, καθάπερ ὁ Στρουβίας ἐμπεριπατῶν τῷ Βίαντι καὶ κατορχούμενος τῆς ἀναίσθησίας αὐτοῦ τοῖς ἐπαίνοις

Ἄλεξάνδρου πλέον

τοῦ βασιλέως πέπωκας.

καὶ

γέλωτι πρὸς τὸν Κύπριον ἐκθανούμενος.

Est haec infelix Wyttenbachii correctiuncula ἐκθανούμενος pro scriptura librorum omnium ἐνηθούμενος. Primum quis credat Plutarchum ita Menandri locum attulisse ut omitteret ea sine quibus intelligi non posset? Nihil est enim

γέλωτι πρὸς τὸν Κύπριον ἐκθανούμενος,

nisi plura addantur unde loci sententia integra constet. Faciam ut poëtae manum ipse deprehendas. Notum est enim Teren-

tium hanc fabulae Menandreae particulam in suam Eunuchum transtulisse

*Colax Menandri est: in ea est parasitus Colax,
et Miles gloriosus: eas se non negat
personas transtulisse in Eunuchum suam.*

Prol. Eun. vs. 30. Hunc ipsum locum, cuius veram scripturam quaerimus, habet Terentius in Eunucho III. 2. 44. Itaque ex Terentii Latinis vera lectio Menandri indaganda nobis et reperienda erit. Terentii haec sunt:

*Gn. Ha, ha, hé, Thr. quid rides? Gn. istud quod dixti modo:
et illud de Rhodio dictum cum in mentem venit.*

In Menandri senario mendum est et in primo vocabulo et in ultimo:

ΓΕΛΩΤΙ πρὸς τὸν Κύπριον ΕΝΗΘΟΤΜΕΜΟC.

Quid est legendum? Manifestum hoc quidem est, nempe ΓΕΛΩΤΟ et 'ΕΝΝΟΟΤΜΕΝΟC.

γελῶ τὸ πρὸς τὸν Κύπριον ἐννοοῦμενος.

Rideo illud de Cyprio dictum cum in mentem venit. Simul ab ipso Menandro, ut vides, confirmatur Bentleii emendatio. In libris est enim:

et illud de Rhodio dictum in mentem venit

Bentleius — *dictum CUM in mentem venit* reposuit, quod nunc ex Menandri ἐννοοῦμενος certum est et evidens. Quid autem eo homine facias, qui pro ΕΝΝΟΟΤΜΕΝΟC dederit ἐνηθούμενος?

Ex eodem Plutarchi libro addam et alterum locum perversis hominum doctorum coniecturis deformatum. Legitur pag. 59. A. in nova Hercheri editione sic: ἀβέλτερον τὸ τοῦ Βίωνος εἰ τὸν ἀγρὸν ἐμελλες ἐγκωμιάζων εὐφορον ποιεῖν καὶ εὐκαρπον οὐκ ἂν ἀμαρτάνειν ἐδόκει τοῦτο ποιῶν μᾶλλον ἢ σκάπτων καὶ πράγματα ἔχων· οὐ τοίνυν οὐδ' ἀνθρώπους ἄτοπος ἂν εἴης ἐπαινῶν εἰ τοῖς ἐπαινουμένοις ὠφέλιμος ἔσῃ καὶ πρόσφορος. Pugnant haec vehementer cum Bionis sententia. In libris est ἀνὴρ ἄτοπος ἂν εἴη — ὠφέλιμός ἐστι καὶ πᾶμφορος, quae alio modo sunt corrigenda, sed praelerea mendosum est ΤΟΙC ΕΠΑΙΝΟΤΜΕΝΟΙC, in quo latet ΤΙC ΕΠΑΙΝΟΤΜΕΝΟC. Bion dixerat: οὐ τοίνυν οὐδ' ἀνθρώπον ἄτοπος ἂν εἴης ἐπαινῶν εἰ τις ἐπαινούμενος

ἀφελιμός ἐστι καὶ πάμφορος. Lepide inter se opponuntur τὸν ἄγρὸν ἐγκωμιάζειν et ἄνθρωπον ἐπαινεῖν, et scite in ea oppositione parasito et adulatori suus rex πάμφορος appellatur.

Crebro et lubenter Madvigii *Adversaria Critica* in manus sumere soleo, in quibus

sunt MALA, sunt quaedam mediocria, sunt BONA plura, et hercle plus quam *bona*, sunt palmariae et manifestae emendationes permultae, Latinae quantum quidem iudicare possum *omnes* et Graecarum pars non exigua. Non suppetit Madvigio ampla et copiosa palaeographica suppellex, Codices Graecos MSS. aut raro aut numquam versasse videtur, deficit eum Grammaticorum interior notitia, et quia Graecarum litterarum studia ei semper *πάρρηγον*, non *ἔργον* fuerunt, non ita penitus hausit et imbibit Graecitatis rationem et usum, ut non subinde Graecos scriptores ea dicentes induceret, quae Graeco loquentium nemo unquam illo modo dixisset.

Quam vellem poetas Graecos et praesertim Atticos non attigisset. Si quid nonnumquam reperit boni, at multo plura infeliciter tentavit aut in re metrica impegit, unde hominibus quibusdam doctis sed nullo modo cum illo comparandis sui redarguendi et reprehendendi nimis facilem et paratam praebuit materiam. Praeterea (quia semel coepi de his dicere exhaustam *ἐγκλήματα* omnia) nimia ac fere putida diligentia multas etiam minutias et leviores suspiciunculas corrasit, quas quilibet reperire potuisset, aut ab aliis quoque repertas se priorem vidisse narrat, quasi vero quidquam referret, praeterquam in iis quibus excogitandis aut Ponsono aliquo opus est aut Madvigio, quae ne ab altero praeripiantur non est magno opere metuendum. Tractavit Madvigius pag. 198. locum ex Aeschyli *Agamemnone*, ubi Clytaemnestra ita dicit vs. 604:

ταῦτ' ἀπάγγελον πόσει·
ἤκειν ὅπως τάχιστα' ἐράσμιον πόλει.
γυναῖκα πιστὴν δ' ἐν δόμοις εὖροι μολὼν
οἶαν περ οὖν ἔλειπε δαμάτων κύνα
ἐσθλὴν ἐκείνῳ, πολεμίαν τοῖς δῦσφροσιν.

ad haec Madvigius: *Prorsus incredibilia narrantur de optativo aoristi (εὖροι vs. 605), qui in oratione promittentis absurdus est;*

*rectus esset, si quis narraret, quid invenisset, hac forma: ἡγ-
γειλεν ὅτι ἦκοι, γυναῖκα δ' εὖροι. Verissima haec sunt, sed
quod addit: »Nisi quis audet Aeschylo tribuere repetitum ex
infimae aetatis scriptorum angulis futurum εὐρεῖ, scribendum est:
γυναῖκα πισὴν δ' ἂν δόμοις εὖροι μολῶν.»* Hoc illud est quod
modo dicebam Graecis ea obtrudere, quae nemo in Graecia na-
tus umquam sic dicere potuisset. Quid dicam de futuro εὐρεῖ
pro εὐρήσει? Quam rideret Madvigius si quis in Latino scri-
ptore ita peccasset. Sed nihilo melius est: *γυναῖκα πισὴν δ'
ἂν δόμοις εὖροι μολῶν*, quia neque εὖροι ἂν in oratione promit-
tentis locum ullum habet, neque ἂν illa sede collocari umquam
potuit. Quid igitur faciemus? Futurum necessarium est, et
praeter Homerum, qui formas *δήεις, δήομεν, δήετε* ulitur, Graeci
omnes summa constantia semper et ubique εὐρήσω dicebant.
Aeschylus quoque εὐρήσει dixerat, ut omnes. Sed metro quid
fiat, dicat aliquis, nam certe tu, qui Madvigium in re metrica
carpis, non scripturus es sic:

γυναῖκα πισὴν δ' ἐν δόμοις εὐρήσει μολῶν.

non faciam, sed quaeram quo pacto senarius molesta syllaba
liberari possit. Vetus corrector εὖροι reposuit sed frustra. Vi-
tium est in ΕΝΔΟΜΟΙC. Quid multa? corrige:

γυναῖκα πισὴν δ' ἘΝΔΟΝ ΕΤΡΗCΕΙ μολῶν.

Nactus aliquid otii omnia a Madvigio ad poëtas Graecos ani-
madversa pag. 185—301 quam potui diligentissime relegi, sed
non agnosco in his illum Madvigium, qui priorem libri partem
conscripsit egregiis et palmaribus emendationibus et *ἐναργεῖς*
refertam. Non arbitror personae meae et dignitatis esse summi
viri, et ubicumque sana ratione et recto iudicio negotium con-
fici potest plane incomparabilis, errores subinde adversus di-
cendi usum in verborum compositione aut forma commissos
arguere.

ὅλοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς.

unum tantum, ne cui videar in talibus *λίαν ἀκριβολογεῖσθαι*,
obiter attingam. Pag. 280 ad Aristophanis *Lysistr.* 725 anno-
tatur: *Scriptis Aristophanes:*

ἐς Ὅρσιλόχου φθάσα τῶν τριχῶν κατέσπασα.

non accipio, nam (ne dicam *φθάσας* populo et Comicis usita-

tum esse, non φθάς, quod nonnemo in dubitationem vocare possit) hoc certe indubitatum est φθᾶσα penultimam producere ut βᾶσα, εᾶσα et sim. ut error sit manifestus. Sed nolo his diutius immorari. Post Atticos poëtas Madvigius Alexandrinos sua cura non indignos iudicavit. Submiror quo pacto ipsi non fastidium ac taedium pepererint, et etiam in his Porsoni aemulum non agnosco. Apud Apollonium Rhod. III. 1129.

οὐδ' ἄμμε διακρινέει Φιλότητος,

ἄλλο πάρος θάνατόν γε μεμορμένον ἀμφικαλύψαι.

«Mira locutio, inquit, nihil aliquos ab amore separaturum esse — cum significatur nihil eorum amorem distracturum.” Itaque ἄμμι διακρινέει Φιλότητας reponebat, non facturus si commodè recordatus esset loci Homericì Odys. Δ. 179.

οὐδέ κεν ἡμέας

ἄλλο διέκρινεν Φιλέοντέ τε τερπομένω τε,

πρὶν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.

vides ΦΙΑΟΤΗΤΟC vitio natum esse ex ΦΙΑΕΟΝΤΑC.

Ne Callimachum quidem Madvigius aspernatus est. Quod scribit autem pag. 291. Sine dubio Callimachus scripserat:

μοῦνον ἐλαφρίζουσιν ἐπτοίησαι δὲ πέτεσθαι.

quia neque ἐπτοῖσθαι sic usurpari potest et ἐπτοίησαι primam syllabam habet productam sine dubio Callimachus ita non scripserat. Similiter in Theocriteis pag. 294.

οὔτι καμῖσθ' ὄκκα πάλιν ἄδε φύηται,

erravit scribendo: prave producitur ultima in ὄκκα. Provoco ad ipsum Madvigium, si quaerere volet. Doricum KA et OKKA (ὄταν) non OKA (ὄτε) semper et ubique ultimam producant. Porsoni nostri (namque ego quoque Porsono antepono neminem) palmariae emendationis recordetur in *Advers.* p. 303. Edebatur apud Epicharmum:

τίς δ' ἐγκαλοίη γενέσθαι μὴ φθονούμενος, φίλος;

donec Porsonus emendavit:

τίς δὲ κα λήη γενέσθαι.

Absoluta Poëtarum emendatione Madvigius libro III ad Herodotum, Thucydidem, Xenophontem et Platonem emendandos accessit. Et in Thucydide quidem et Platone praesertim exsplendescit illa Madvigii virtus, quam in libro I omnes admiramur: complures insunt correctiones certae, evidentes et in

magna simplicitate omnes veritatis numeros habentes, quas audire est probare et amplecti, quasque ubi semel cognoveris non facile obliviscaris. In Herodoto contra non fecit operae pretium idque, qui est eius candor animi et veri amor, nec ipse dissimulat sed ultro fatetur *paucitatem et tenuitatem emendationum Herodotearum* commemorans pag. III. Neque id magno opere miraberis ipsum audiens dicentem pag. 302. sese Herodotum postremum legisse a. 1847 id est ante annos 24 quam haec *Adversaria* ederet in lucem, seque illo tempore nondum ad coniecturam in Graecis scriptoribus exercendam valde consuetudine exercitatum fuisse, et instrumentum criticum parum tum fuisse locuples, ad quod postea quae facta sit accessio eius examinandae sibi otium non fuisse. In his ut apertum et candidum egregii viri pectus diligimus et amamus, tamen succurrit quod Porsonus aliquando in Brunckium subridens iecit Terentianum illud: *tantamne rem tam negligenter!* Maxime miror Madvigium quum emendationes Herodoteas editurus esset in lucem neglexisse quantivis pretii subsidia critica, quibus vir doctissimus H. Stein textus quem vocant Herodotei constituendi fundamenta tam firma et stabilia constituit, ut metus non sit ne umquam convellantur aut labascant, et omnis opera in Herodoto emaculando et restituendo collocata ab his admiculis et praesidiis proficisci debeat hisque inniti ac fulciri. Neque tamen (dicam enim libere et candide quod sentiam) vir doctus, qui nobis ea adiumenta paravit, ipse illis ita usus est ut rei momentum et pondus postulabant. Namque ut apud Homerum est

τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ ἕτερον δ' ἀνένευσεν.

industriam incredibilem in Codicibus explorandis conferendisque et admirabilem ac plane singularem diligentiam dedit, sed linguae Graecae interiorem intelligentiam notitiamque et facultatem criticam paulo insigniorem et *εὐστοχωτέραν* negavit. Itaque saepe factum esse videmus ut verae scripturae aut a Codice oblatae aut a Criticis repertae deterioribus postponerentur. In tenuioribus quibusdam ac minutis vigilans et hoc agens (ut in σφίσι et σφι distinguendis et sim.) in gravioribus et maioribus dubitat haesitatque et pro Aristarchea *ἀναλογία ἀνωμαλίας* Crateteam amplectitur, quia certam loquendi consue-

tudinem ac perpetuum dicendi usum ex colluvie discrepantium scripturarum dispicere non potuit. Et de Herodoto quidem Steiniano alibi dabitur dicendi locus, si quid dabitur otii ut quae mihi diu et multum explorata in promptu sunt ordine digerere et componere possim. Nunc unum tantum ex his breviter et succincte exponere inuat. Plerisque omnibus Editoribus hoc vitium est, ut dum materiam criticam et apparatus, ut vocant, sedulo ex libris compluribus in unum comportant, innumerabilem copiam nugarum et sordium et quisquiliarum coacervent, quae nullius prorsus pretii et momenti sint neque umquam cuiquam alicui usui esse possint. Enecare haec et obtundere aliquem possunt et mentis aciem hebetare praesertim generosae iuventuti, quam studia critica recte instituta si quid aliud ad veram laudem erigere et inflammare potuissent. Nunc ex illo sterquilinio ineptiarum, quas dormitantes scribae aut hallucinantes correctores plurimas passim effundunt, quid aliud adolescentibus egregia indole praeditis quam taedium et nausea paritur? Quid dicam duobus exemplis planum faciam. Constat nunc quidem inter omnes nomina in *-εύς* in dialecto Herodotea habere genitivum in *-έος* et dativum in *-εϊ* exeuntem, idque *summa ubique constantia sine ulla exceptione*. Ea res olim omnes doctos et indoctos fallebat quum scribas tum correctores, qui passim formis Herodoteis aut Homericis supponebant aut Atticas. In Gaisfordi editione prima Herodoti verba haec sunt: 'Ηροδότου Ἀλικαρνησσοῦ ἱστορίας ἀπὸ δεξίς ἤδε. Quam absurda sit apud Herodotum terminatio in *-ῆος* ne suspicantur quidem. Apud Homerum Πηλεὺς habet in genitivo digamma, quod inest in Πηλεύς, arbitrato poetae aut simplex aut geminatum. Itaque pro re nata aut Πηλέος est dactylus aut Πηλέ::ος antibacchius: σχέτλιε, Πηλέος υἱέ (Π. 205) et πρὸς οἶκον Πηλῆος (I. 147). Hinc apparet cur Πηλεΐδης sit tetrasyllabum et Πηλε::ιάδης, quod nunc Πηληιάδης scribitur, quomodo sit natum. Hinc intelligitur cur ob rationes metricas apud Homerum constanter βασιλῆος et ἱερῆος et sim. dicantur. Sed apud Herodotum, opinor, absurdum est digamma, quod in Ionia prorsus interierat, geminare velle. Itaque de his nunc quidem nulla est controversia, sed nihilo minus quoties apud Herodotum βασιλέος (aut sim.) legitur toties videbis

Steinium ex libris deterioribus aut ex vetusta et mendosa editione βασιλῆος et βασιλέως afferentem, et item βασιλεῖ sicubi βασιλεῖ in textu est: quam utiliter et quam prudenter lectoris iudicium esto. Dabo alterum exemplum. Satis nunc comperitum est verbum ἑρχομαι habere imperfectum in Ionia HIA, HIE, HIMEN, HITE et HICAN, trisyllaba omnia, ἥια, ἥιε, ἥιμεν, ἥιτε et ἥισαν, quae apud Athenienses *constanter* in dissyllaba contrahuntur ἥα, ἥει, ἥιμεν, ἥιτε, ἥσαν, et in simplici verbo et in compositis omnibus. Ad has antiquas et solas genuinas formas exscindendas scribarum et correctorum natio veluti coniurasse videtur. Sed ea fraus certis indiciis et argumentis deprensa ac refutata nunc nemini amplius imponit. Formae Atticae ubique Atticis reddi coeptae, et Herodotus quoque suas recepit. Cui bono est igitur, quaeso, quoties apud Herodotum HICAN (ἥισαν) recte et ordine legitur, apponere ex libris ἥισάν, ἥεσαν, ἥσαν, εἶσαν, ἥεσαν, ἴεσαν, ἴησαν, meras nugas? Quoties apud Herodotum προσῆιε scriptum est toties videbis expromi e libris προσῆιει, προσῆει, προσείη, προσίη aut barbarum προσείηε. In libro I. 109 ubi Herodotus dederat ΗΙΕΚΛΑΙΩΝ (ἥιε κλαίων) in apparatu critico haec apponuntur ἥει A. ἥιει B. ἥιει P. ἥει C. ἴει Rd. ἥει Z. O quam vellem has fuitiles nugas sordesque omnes expungere et abiicere, et Herodotum ex animi mei sententia ita edere ut apparatus vere criticus et viros et iuvenes ingeniosos ad ingenium exercendum blande alliceret et invitaret. Sed ad Madvigium redeo, qui quod pag. 303 affirmat se Herodoti *locum difficilem certo auxilio expedivisse*, dissentientem me et alia suadentem aequissimo animo, sat scio, laturus est, ut ipse lubens illius iudicio, ubi causam cognoverit, rem omnem permittam. Locus est I. 51. ubi scribitur: ὁ Κροῖσος — ἀπέπεμπε εἰς Δελφοὺς — κρητῆρας δύο μεγάλῃ μεγάλους χρύσειον καὶ ἀργύρεον. — ὁ δὲ ἀργύρεος — ἐπικίρνεται ὑπὸ Δελφῶν Θεοφανίοισι· ΦΑΚΙ δὲ μιν Δελφοὶ Θεοδώρου τοῦ Σαμίου ἔργον εἶναι. — καὶ περιρραντήρια δύο ἀνέθηκε χρύσεόν τε καὶ ἀργύρεον, τῶν τῷ χρυσέῳ ἐπιγέγραπται Λακεδαιμονίων Φαμένων εἶναι ἀνάθημα οὐκ ὀρθῶς λέγοντες: ἔτι γὰρ καὶ τοῦτο Κροίσου. Mendosum esse locum τῶν τῷ χρυσέῳ — οὐκ ὀρθῶς λέγοντες manifestum est et quaerenda est vera lectio.

Madvigii coniecturam ipsam non redarguam, nisi sic ut me-

liorem et magis probabilem proferam. Est in eo loco lacuna orta (ut fieri assolet) propter *δμοιοτέλετον*, quae quum vocabula nonnulla absorpsisset, reliqua manca et mutila intelligi non possunt. Herodoti Codices pleni sunt rimarum et lacunarum, sed aliae sunt in aliis: itaque pleraeque statim sarciantur et explentur. Duae sunt Codicum Herodoti classes ac veluti stirpes, quarum altera *deterior* superest in libris antiquis et integerrimis, altera *multo melior* ad nos pervenit in libris deterrioribus ac recentibus. Quae est deterior textus Herodotei recensio optimum testem habet Florentinum A; quae est aliquanto melior minime malum Romanum R, et omnis suppellex critica idonea et utilis ex his duobus libris hauriri potest spretis reliquis omnibus. Haec ego nunc paucis verbis pono tantum, diligenter et copiose demonstraturus ea omnia ubi de Herodoto dedita opera disserere et quae mihi annotata et collecta sunt ordine digerere et componere in otio dabitur. Sunt autem in Herodoto lacunae complures, aliae manifestae, nonnullae latentes, utroque teste longe longeque antiquiores, itaque utrique libro communes. In caeteris Codicis A pauculi tantum defectus ex R sarciantur, contra Codicis R negligentissime descripti lacunas innumerabiles ex A suppletas videbis. Utilissimum est autem in his omnibus observare primum unde lacunae oriantur, deinde quo pacto lacunae ab aliquo correctore utcumque sarciantur, ut ordine procedere videatur oratio. Haec omnia cadunt in locum, quo de agimus. Agedum proponam eum, ut mihi sarcendus et corrigendus esse videtur, deinde quamobrem ita rescripserim dicam. Haec est, me iudice, Herodoti manus:

τῶν τῷ χρυσέῳ ἐπιγέγραπται ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ,
διὰ δὲ ταύτην τὴν ἐπιγραφὴν Δελφοὶ Λακεδαιμονίων
Φασὶν εἶναι ἀνάθημα οὐκ ὀρθῶς λέγοντες.

Lacuna nata est ut assolet: describentis oculi a priore ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ ad posterius aberrarunt, et ubi semel verba media perierunt, quod erat reliquum *ἐπιγέγραπται Λακεδαιμονίων* ΦΑCIN εἶναι ἀνάθημα, corrector de illo genere quod nosti *Λακεδαιμονίων* φάμενων Musis iratis *correxuit* scilicet. Dabitur mihi, credo, *ἐπιγέγραπται ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ* verum esse: hoc ipsum, ut palam est, in vetere donario erat inscriptum ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ. Deinde hoc quoque mihi fortasse

VIII. 84. Ἀμεινίης δὲ Παλληνεὺς ἀνὴρ Ἀθηναῖος ἐξαναχθεὶς νηὶ ἐμβάλλει. Quantocyus dele ineptum Παλληνεύς. Cur tandem? inquires. Quia absurdum est ubi τὸν δῆμον τῆς Ἀττικῆς, in quo quis censeatur, nominaveris, deinde addere eum hominem esse Atheniensem. Irrepsit ex cap. 93. ἤκουσαν ἄριστα — Ἀθηναῖοι Εὐμένης τε ὁ Ἀναγυράσιος καὶ Ἀμεινίης ὁ Παλληνεύς. Futilitatem eorum, qui ista interpolare solebant, mirari soleo, sed ubique certa eorum vestigia deprehendo et homuncionum stilum agnosco.

Addam his in paucis evidens emblemata ab ipso Steinio feliciter deprensam IX. 93. πρόφαντα δὲ σφι ἐν τε Δαδώνῃ καὶ ἐν Δελφοῖσι ἐγένετο ἐπεὶ τε ἐπειρώτευν [τοὺς προφήτας] τὸ αἷτιον τοῦ παρεόντος κακοῦ, [οἱ δὲ αὐτοῖσι ἔφραζον], ὅτι ἀδίκως τὸν φύλακον τῶν ἱρῶν προβάτων Εὐήνιον τῆς ὄψιος ἐτέρησαν, αὐτοὶ γὰρ ἐπορμῆσαι τοὺς λύκους. Non intellexerant scioli quid esset πρόφαντά σφι ἐγένετο, et ineptissime de suo insererunt τοὺς προφήτας et οἱ δὲ αὐτοῖσι ἔφραζον. Itaque sic ΑΤΤΟΙ γὰρ ἐπορμῆσαι τοὺς λύκους ad oraculi antistites erit referendum! Ex hac fraude tam manifesta iudicari poterit quanta isti levitate et licentia grassarentur.

Subiiciam Herodoti locos complures aut corruptos aut interpolatos aut utrumque, et verbo dicam quae mihi vera scriptura esse videatur, confirmaturus eadem novis argumentis exemplisque ubi de Herodoti textu et Codicibus de industria disserendi data erit copia.

Quod apud Herodotum legitur VII. 169. ἡ δὲ Πυθίη ὑπεκρίνατο ὦν νήπιοι, ἐπιμέμφεσθε ὅσα ὑμῖν ἐκ τῶν Μενέλαω τιμωρημάτων Μίνως ἐπεμψε μηνίων δακρύματα, ὅτι οἱ μὲν οὐ συνεξεπρήξαντο αὐτῷ τὸν ἐν Καμικῷ θάνατον γενόμενον, ὑμεῖς δὲ ἐκείνοισι τὴν ἐκ Σπάρτης ἀρπασθεῖσαν ὑπ' ἀνδρὸς βαρβάρου γυναῖκα; Sensu vacua sunt ὅτι οἱ μὲν — ὑμεῖς δέ. Minos ipse iratus ita dixisset: ἜΜΟΙ μὲν οὐ συνεξεπρήξασθε τὸν ἐν Καμικῷ θάνατον γεόμενον, ὑμεῖς δὲ ἘΚΕΙΝΟΙΣΙ κτέ. itaque Herodotus sic dixerat: ὅτι οἱ μὲν οὐ συνεξεπρήξα^{ΘΕ} τὸν ἐν Καμικῷ θάνατον κτέ. et sic omnia plana sunt et perspicua. In ΟΙΜΕΝ inesse pronomen οἱ non animadverterunt: hinc οἱ μὲν οὐ συνεξεπρήξαν^{ΤΟ} natum est et αὐτῷ additum. Praeterea ex Codice Romano R. receptum oportuerat μέμφεσθε, ut dicitur VIII. 106. ὥς σε μὴ

μέμψασθαι (leg. μέμψεσθαι) τὴν δίκην, non ἐπιμέμψεσθαι. Μέμψεσθαι enim dicitur is, quem alicuius rei *poenitet*, id est qui non habet satis et plus petit. Quaerit Pythia, *an non satis poenarum dedistis?*

Eadem opera apud Herod. V. 94. ὅσοι Ἑλλήνων συνεπρήξαντο Μενέλεω τὰς Ἑλένης ἀρπαγὰς, restitue συνεπρήξαντο. Cf. Herod. VII. 158. τὸν Δωριεὺς — πρὸς Ἑγεσάϊων φόνον ἑκπρήξασθαι.

Nunc Herodoti Historias ordine percurram.

Herod. I. 11. ὅθενπερ καὶ ἐκεῖνος ἐμὲ ἐπεδέξατο γυμνῇ. Est aliquid inter ἐπιδέξαι et ἐπιδέξασθαι. Scrib. ἐπέδεξε τοι γυμνῇ.

Herod. I. 27. emendandum censeo: νησιώτας δὲ τί δοκέεις ἀρᾶσθαι ἄλλο ἢ — λαβεῖν [ἀρώμενοι] Λυδοὺς ἐν θαλάσῃ;

Herod. I. 72. ubi dixerat: οἱ δὲ Καππαδόκαι ὑπ' Ἑλλήνων Σύριοι οὐνομάζονται. post pauca scribit: ἐνθεν μὲν [Συρίους] Καππαδόκας ἀπέργει, ἐξ εὐανύμου δὲ Παφλαγόνας, interpolatio est manifesta.

In libro I. 80. ὡς ὄσφραντο τάχιςα τῶν καμήλων οἱ ἵπποι, barbarum est ὄσφραντο pro ὄσφροντο. Vid. Elmsl. ad Aristophanis *Acharn.* 179.

οἱ δ' ὄσφροντο πρεσβυταί τινες,

qui loci Herodotei immemor fuit. Hesychio redde ὄσφροντο: ἤσθοντο, pro ὄσφρωντο. In Aeliani *Epist. Rustic.* XII. οὐ γὰρ ἦν αὐτὸν ἰδεῖν ἄλλ' ἤσθοντο αὐτοῦ, reposuimus ὄσφροντο in *Mnemos.* 1873. pag. 223. Idem nunc Herodoto reddamus. Apud Aristidem *Tom.* II. p. 400 *Dind.* pro καὶ προσιόντων εὐθὺς ὄσφραντο ex melioribus libris ὄσφροντο restitutum est.

Herod. I. 172. ὡς σφι ἀπέδοξε ἔδοξε δὲ τοῖσι πατρίοις μῦθον χρᾶσθαι θεοῖσι, non est haec Graeca orationis forma ἀπέδοξε ἔδοξε δέ, sed ὡς σφι μετέδοξε τοῖσι πατρίοις χρῆσθαι. Vide ad Herod. VII. 15.

Herod. I. 202. ὁ δὲ Ἀράξης λέγεται καὶ μέζων καὶ ἑλάσσων εἶναι τοῦ Ἰστροῦ. Aenigmata Herodotus loquitur, si simul et maior et minor Istro Araxes esse dicitur. At tu scribe καὶ μάσσων, et inspicere de μάσσων et ἐλάσσων confusis *Nov. Lectt.* p. 723.

Herod. I. 207. ἐσσωθεὶς μὲν προσαπολλεῖσθαι πᾶσαν τὴν ἀρχήν. Quid futurum sit clade accepta Croesus commemorat; ergo προσαπολλεῖσθαι reponendum.

In sqq. νικῶν δὲ οὐ νικᾷς τοσοῦτον ὅσον εἰ διαβὰς ἐς τὴν ἐκεί-

νων [νικῶν Μασσαγέτας] ἔποιο Φεύγουσι. Unum vocabulum excidit et duo male sunt addita. Scrib. ὅσον ἂν νικῶνς fraudem statim arguit, et ineptum Μασσαγέτας post τὴν ἐκεῖνων.

Herod. II. 35. οἱ δὲ ἄνδρες κατ' οἴκους ἔΟΝΤΕC ὑφαίνουσι. Herodoteum est κατ' οἴκους ἔΧΟΝΤΕC, ut VI. 39. Μιλτιάδης δὲ — εἶχε κατ' οἴκους.

Herod. II. 41. ἐκ τῆς Προσωπίτιδος καλεομένης νήσου. — ἐν ταύτῃ ὧν [τῇ Προσωπίτιδι νήσῳ] ἔνεισι — πόλιες συχναί. audisne magistellum interstrepentem?

Herod. II. 68. πάντων δὲ τῶν ἡμεῖς ἴδμεν ΘΗΗΤΩΝ ταῦτο ἐξ ἐλαχίστου μέγιστον γίνεται. Ridiculum est θηητῶν: emenda ΘΗΠΙΩΝ. πάντων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν θηρίων.

Herod. II. 70. δέλφακα ζῶν τύπτει, ἐπακούσας δὲ [τῆς Φωνῆς] ὁ προκόδειλος ἵεται κατὰ τὴν Φωνήν. indicare satis est.

Herod. II. 75. τὰς δ' ἰβίς [τὰς ὀρνίθας] ἀπαντῶσας οὐ παρίημι. Quis nesciebat τὴν ἰβιν esse ἀνεμ? et paullo ante cap. 67. dixerat: τὰς δὲ μυγαλέας καὶ τοὺς ἰρηκας ἀπάγουσι ἐς Βουτούν πόλιν, τὰς δ' ἰβίς ἐς Ἑρμέω πόλιν.

Herod. II. 94. σπείρουσι τὰ σιλλικύπρια ταῦτα, τὰ ἐν Ἑλλήσι αὐτόματα [ἄγρια] φύεται. Herodotus ut assolet scripserat αὐτόματα φύεται, ut IV. 74. καὶ αὐτομάτη καὶ σπειρομένη φύεται, et III. 100. αὐτόματον ἐκ τῆς γῆς γινόμενον, et VIII. 138. φύεται αὐτόματα ῥόδα. Supervenit sciolus, qui ad αὐτόματα adscripsit ἄγρια, nunc ioculariter bis idem dicitur.

Herod. II. 106. ἐγὼ τήνδε τὴν χώραν ὩΜοῖσι τοῖσι ἑμοῖσι ἐκτησάμην. Intelligerem si ὩΠΛοῖσι scriptum esset. contra ὅπλων deleverim II. 141. in verbis Φευγόντων σφέων γυμνῶν [ὅπλων].

Herod. II. 155. τὸ γὰρ χρηστήριον τοῦτο [τὸ ἐν Αἰγύπτῳ]. vide quae statim praecedunt.

Herod. II. 162. ὅμως δὲ αὐτὸΝ ἀξιοῦν τὸν Πατάρβημιν — ἵεναι. Pro αὐτὸν sententia postulat αὐτίς iterum.

Herod. III. 1. scripserat: ὃς μεμφόμενος Ἀμάσι (non Ἀμασι) ὅτι μιν — ἐκδοτον ἐποίησε ἐς Πέρσας —, ταῦτα δὲ ἐπιμεμφόμενος ὁ Αἰγύπτιος ἐνήγε κτέ. Perverlit omnia sciolus qui de suo addidit μεμφόμενος Ἀμάσι [ἐπρήξε ταῦτα] ὅτι μιν-, prorsus supervacanea alieno loco inserens.

Herod. III. 4. Καμβύση — ἀπορόντι [τὴν ἑλᾶσιν] ὅπως τὴν ἄνυδρον διεκπερᾶ ἐπελθὼν φράζει. *tolle emblemata et omnia sunt expedita et integra.*

Herod. III. 16. ἀλλὰ [ἄλλος] τῶν τις Αἰγυπτίων. *permolesta dittographia est.*

Herod. III. 28. τοσαῦτα δὲ εἶπας Ἐπάγειν ἐκέλευε τὸν Ἄπιν τοὺς ἱρέας. οἱ δὲ μετήϊσαν [ἄζοντες]. *Necessarium agere est in R. Emblemata est manifestum.*

Herod. III. 32. νικωμένου δὲ τοῦ σκύλακος ἀδελφεὸν αὐτοῦ [ἄλλον σκύλακα] ἀπορρήξαντα τὸν δεσμὸν παραγενέσθαι οἱ. *O lepidum caput, qui ἄλλον σκύλακα addendum putavit!*

Herod. III. 35. — διατείναντα τὸ τόξον βαλεῖν [τὸν παῖδα]· πεσόντος δὲ τοῦ παιδὸς ἀνασχιζειν αὐτὸν κελεύειν. *Vel auris admonet alterutrum aut τὸν παῖδα aut τοῦ παιδὸς abesse oportere. Βαλεῖν est ἀφείναι τὸ βέλος.*

Herod. III. 36. ἀπὸ μὲν σεωυτὸν ὄλεσας, ἀπὸ δὲ [ὄλεσας] Κῦρον κειθόμενον σοί. *Qui Herodoti stilum probe cognitum habent deleto ὄλεσας reponent κειθόμενον σοί. Iuniores inspiciant II. 141. III. 126. V. 81. VIII. 33, 89 et IX. 5.*

Herod. III. 38. ὀρθῶς μοι δοκέει Πίνδαρος ποιῆσαι νόμον πάντων βασιλέα [Φήσας] εἶναι. *Qui Φήσας addidit ποιῆσαι quid esset non intellexit.*

Herod. III. 41. ὡς δὲ [ἀπὸ] τῆς νήσου ἐκὰς ἐγένετο. *Similiter VIII. 53. ἔμπροσθε ὧν [πρὸ] τῆς ἀκροπόλεως. et IX. 93. [ἀπὸ] τῆς πόλεως ἐκὰς.*

Herod. III. 45. οὐδὲ λόγος αἰρέει τῷ ἐπίκουροι τε [μισθωτοί] καὶ τοξόται οἰκῆϊοι ἦσαν πληθεῖ πολλοί — ἐσσωθῆναι. *Omnes ἐπίκουροι sunt μισθωτοί, ut in Attica οἱ ξένοι omnes. Cf. cap. 54. ἑπεξῆλθον οἳ τε ἐπίκουροι καὶ ΑΤΤΩΝ Σαμίων συχνοί.*

Herod. III. 47. vera lectio haec esse videtur: οὐκ οὕτω τιμωρῆσαι βουλόμενοι Σαμίοισι ἐσρατεύοντο ὡς τίσασθαι τοῦ κρητῆρος τῆς ἀρπαγῆς. *Vulgatur τιμωρῆσαι δεομένοισι (R. δεόμενοι) Σαμίοισι — τίσασθαι [βουλόμενοι] τοῦ κρητῆρος τῆς ἀρπαγῆς, ubi δεομένοισι male abundare et βουλόμενοι sua sede motum vides.*

Herod. III. 49. αἰεὶ ἐπέιτε ἔκτισαν τὴν νῆσον εἰς ἁλλήλοισι διάφοροι ἔοντες ἑωυτοῖσι. *Emendandum arbitror — τὴν νῆσον διατελεῦσι διάφοροι ἔοντες, ut VII. 111. διατελεῦσι τὸ μέχρι ἐμεῦ αἰεὶ ἔοντες ἐλευθεροί.*

Herod. III. 52. εἴ τις συμφορὴ — Ἐγεγόνεε ἔμοι — γέγονε. Imo vero συμφορὴ — Γέγονε, ἔμοι γέγονε. Si quid peccat, mihi peccat. In his idem verbum repetendum est.

Herod. III. 53. Περὶ ἀνδρὸς κήρυκα πέμπει βουλόμενος ΑΥΤΟC μὲν ἐς Κέρκυραν ἵκειν, ἘΚΕΙΝΟΝ δὲ [ἐκέλευε] ἐς Κόρινθον ἀπικόμενον διάδοχον γίνεσθαι τῆς τυραννίδος. Simul intelliges cur quis ἐκέλευε addiderit et compositionem loci id emblemata respuere.

Herod. III. 56. ταύτην πρώτην στρατιήν ἐς τὴν Ἀσίην [Λακεδαιμόνιοι] Δωριεὺς ἐποίησαντο, perinde est ac si quis Ἀθηναῖοι Ἰωνες vellet dicere. Cf. V. 76.

Herod. III. 62. ὁ δὲ εἶπε· ὧ δέσποτα, οὐκ ἔστι [ταῦτα ἀληθέα] ὅπως κοτέ τοι Σμέρδης ἀδελφεὸς ὁ σὸς ἐπανάτηκε. Arctissime coniuncta esse apparet οὐκ ἔστι ὅπως, neque ea divelli possunt, ut in Attica οὐκ ἔσθ' ὅπως. Neque οὐκ ἔστι ἀληθέα ὍΚΛC dici potest pro ὅτι vel ὥς.

Male expleverunt ellipsin Herod. III. 65. μὴ ἀνασσωσαμένοισι δὲ τὴν ἀρχὴν μηδὲ ἐπιχειρήσασι [ἀνασώζειν] τὰ ἐναντία τούτοις ἀρῶμαι ὑμῖν γενέσθαι. Cogitatione supplendum ἀνασώζεσθαι, namque hoc est recuperare quod amissum est, non ἀνασώζειν. Paulo ante delendum σθένει in verbis [σθένει] κατὰ τὸ καρτερόν.

Herod. III. 68. οὔτε Ἀτόσση δύναμαι ἐς λόγους ἐλθεῖν οὔτε ἄλλην οὐδεμίαν ἰδέσθαι τῶν συγκατΗμενέων γυναικῶν. Hoc quidem nullo pacto potuit fieri, sed una syllaba periit. Scrib. τῶν συγκατΟΙΚημενέων γυναικῶν. Una omnes habitabant in regia, sed seorsim.

Herod. III. 109. αἱ μὲν νυν ἔχιδναι κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν εἰσι, οἱ δὲ ὑπόπτεροι ἔΟΝΤΕC ἀθρόοι εἰσι ἐν τῇ Ἀραβίῃ καὶ οὐδαμῇ ἄλλῃ. Emenda ὍΦΙΕC, οἱ δὲ ὑπόπτεροι ὅφιεC ἀθρόοι εἰσι κτέ.

Herod. III. 115. τοῦτο μὲν γὰρ [δ' Ἡριδανὸς] αὐτὸ κατηγορεῖ τὸ οὔνομα ὥς ἔστι Ἑλληνικόν. Saltem commodiore loco ponere debuissent. Nunc fraus perpluit.

Herod. IV. 15. Μεταποντῖνοί Φασι — τὸν μὲν εἰπάμεν ταῦτα ἀφανισθῆναι, σφέας δὲ [Μεταποντῖνοι λέγουσι] ἐς Δελφοὺς πέμψαντας τὸν θεὸν ἐπειρωτᾶν κτέ. Solent scioli huiuscemodi fulcra supponere, non veteres.

Herod. IV. 33. οὕτω δὲ — τοὺς πλησιοχώρους ἐπισκῆπτειν [καλεύοντας] προπέμπειν σφέα ἀπ' ἐαυτῶν ἐς ἄλλο ἔθνος, deletο καλεύοντας emenda τοῖσι πλησιοχώροις ἐπισκῆπτειν.

Herod. IV. 68. ἄλλοι μάντιες καὶ ΜΑΛΛΑ ἄλλοι. Imo vero ΠΑΛΙΝ, καὶ πάλιν ἄλλοι.

Herod. IV. 90. ὁ Τέαιρος λέγεται — ἀνδράσι καὶ ἵπποις ψῶρην ἀκέσθαι. Non semel hoc fecit, sed semper faciebat. Ergo rescribendum ἀκέσθαι.

Herod. IV. 132. ἦν μὴ ὄρνιθες γενόμενοι ἀνάπτησθε ἐς τὸν οὐρανόν, ὧ Πέρσαι, ἢ μύες [γενόμενοι] κατὰ τῆς γῆς καταδύητε ἢ βάθρακοι [γενόμενοι] ἐς τὰς λίμνας ἐσπηδήσητε οὐκ ἀπονοσῆσθετε ὀπίσω ὑπὸ τῶνδε τῶν τοξευμάτων [βαλλόμενοι]. Quam praeclarum locum homines nihili ineptis suis additamentis inquinaverunt!

Eosdem in opere videbis IV. 148. παραιτέεται ὁ Θήρας ὅπως μῆτε Φόνος γένηΤΑΙ αὐτός τε [ὑπεδέδεκτο] σφεας ἐξάξειν ἐκ τῆς χώρας. Ipsa verborum compositio ὅπως μῆτε — τε via ducit ad veram scripturam, quae haec est: ὅπως μῆτε Φόνος γένηCΕΤΑΙ αὐτός τε σφεας ἐξάξει ἐκ τῆς χώρας. Viden' interpolatorem ἐπ' αὐτοφῶρῳ teneri?

Herod. IV. 196. οὔτε γὰρ αὐτοὺς τοῦ χρυσοῦ ἀπτεσθαι — οὔτ' ἐκείνους τῶν φορτίων [ἀπτεσθαι] κτέ. necessariam ellipsin male explentes vexant nobis aures.

Herod. V. 1. οἱ ἀπὸ Στρυμόνος Παίονες — ἐποίησαν [οἱ Παίονες] ταῦτα. nondum obliti sumus, de quibus haec dicantur.

Herod. V. 4. κατὰ δὲ τὸν Γινόμενόν σφι καὶ ἀποΓινόμενον ποιεῦσι τοιάδε. Res ipsa clamat Γενόμενον et ἀποΓενόμενον verum esse.

τὸν φύντα θρηνεῖν εἰς ὅσ' ἔρχεται κακά,
τὸν δ' αὖ θανόντα καὶ πόνων πεπαυμένον
χαίροντας εὐφημοῦντας ἐκπέμπειν δόμων.

Quid diceret si Φυόμενον (γινόμενον) aut θνήσκοντα Euripides dixisset? Dindorfius tamen edidit τὸν ἀπογινόμενον — γῇ κρύπτουσι, id est »morientem sepeliunt." Melius Stein, sed superiora quoque emendata oportuit. Nisi forte in his libri sunt consulendi.

Herod. V. 12. — ἐς τὴν ἈσίHN. [ἦν] Πίγρης καὶ Μαντύης ἄνδρες Παίονες [οἱ] ἐπεῖτε Δαρεῖος διέβη ἐς τὴν Ἀσίην — ἀπικνέονται ἐς Σάρδεις. Mendosum est ἦν pro ἦσαν positum. Vitio natum est ex ἈσίHN quod praecedat: quo facto nescio quis οἱ de suo addidit.

Herod. V. 22. Ἑλληνας δὲ τούτους εἶναι — αὐτός τε οὕτω

τυγχάνω ἐπιστάμενος καὶ δὴ καὶ ἐν τοῖσι ὀπίσθε λόγοισι ἀποδέξω [ὥς εἰσι Ἑλληνες]. Est aliquid inter Herodoti lacteam ubertatem et inanem hanc loquacitatem, ut opinor.

Herod. V. 36. ὅπως ναυκρατῆες (Codd. ναυκράτεις. Bekker ναυκρατέες.) τῆς θαλάσσης ἔσονται. Vehementer mihi forma ναυκρατῆς de mendo suspecta est. Novi αὐτοκράτωρ, θαλασσοκράτωρ, ναυκράτωρ et similia imperii nomina in -ωρ non in -ῆς exeuntia. Itaque legerim ναυκράτορες, ut VI. 9. μὴ οὐκ ἔδντες ναυκράτορες, et apud Thucydidem et alios.

Post pauca πολλὰς εἶχε ἐλπίδας, corrige πολλὰς ἔχειν ἐλπίδας nempe ἔφη λέγων δ' Ἑκαταῖος, nam Hecataei haec verba sunt, non Herodoti.

Herod. V. 57. ἐδέξαντο σφέων αὐτῶν εἶναι πολήτας ΠΟΛΛΩΝ τέων καὶ οὐκ ἀξιαπηγῆταν ἐπιτάξαντες ἔργεσθαι. Sententia contrarium postulat ὈΛΙΓΩΝ, ὀλίγων τέων καὶ οὐκ ἀξιαπηγῆτων.

Herod. V. 62. συγκείμενον σφι πωρίνου λίθου ποιεῖν τὸν νηόν. Graecum est in tali re συγκείμενον.

Herod. V. 63. τὰ γὰρ τοῦ θεοῦ πρεσβύτερα ἐποιεῦντο ἢ τὰ τῶν ἈΝΔΡΩΝ. Homerus sic loquitur: Herodoti est dicere τῶν ἈΝΩΝ (ἀνθρώπων), ne mulieres exceptae et exclusae esse videantur.

Herod. V. 82. ἐδέοντο ὧν οἱ Ἐπιδαύριοι Ἀθηναίων ἐλαίην σφι δοῦναι ταμέσθαι, ἱστοτάτας δὴ ἐκείνας νομίζοντες εἶναι· λέγεται δὲ καὶ ὥς ἐλαῖαι ἦσαν ἄλλοθι γῆς οὐδαμοῦ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον [ἢ ἐν Ἀθήνῃσι]. Antiquissimi libri ἢ ἐν ἀθήναις exhibent. Non est hercle vetus scriptor Ionicus, qui haec addidit, sed sciolus qui credebatur oleas illas in urbe nasci. Herodotus saltem ἐν τῇ Ἀττικῇ dixisset.

Herod. V. 83. Αἰγινῆται Ἐπιδαυρίων ἤκουον τὰ τε ἄλλα καὶ δίκας διαβαίνοντες ἐς Ἐπίδαυρον ἐδίδοσάν τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων [οἱ Αἰγινῆται], metuebat homuncio ne oblivisceremur.

Post pauca scribe: ἄλλα τε δὴ ἔδντες διάφοροι ἐδηλέοντο — καὶ δὴ καὶ τὰ ἀγάλματα ταῦτα [τῆς τε Δαμῖης καὶ τῆς Αὐξισίης] ὑπαιρέονται.

Herod. V. 86. Ἀθηναίους μὲν δὴ ταῦτα ποιεῖν· σφέας δὲ [Αἰγινῆται λέγουσι] — ἐτοίμους Ἀργεῖους ποιήσασθαι. Obliviosi sunt sciolli in sententia paullo longiore: itaque admonent unde accusativi pendeant. Vide ad IV. 15.

Herod. V. 91. τὸ γένος τὸ Ἀττικὸν — κατεχόμενον ὑπὸ τυραννίδος ἀσθενὲς καὶ πειθαρχεῖσθαι ἔτοιμον. Ridemus Datidis χαίρωμαι, sed non minus ridicula serio audimus, quale est πειθαρχεῖσθαι pro πειθαρχεῖν. Non minus constanti Graecorum usu certum est πειθαρχῶ quam χαίρω. Suspisor scriptum olim fuisse πειθαρχεῖν, cui supra scriptum ἄρχεσθαι, deinde ex utroque conflatum esse monstrum verbi πειθΑΡΧΕσΘΑΙ. Herodoto red-demus πειθαρχεῖν ἔτοιμον.

Herod. V. 91. ἐπεῖτε δὲ ἐκεῖνα ποιήσαντες ἡμάρτομεν νῦν πειρησόμεθα σφεας ἅμα ὑμῖν ἀπικόμενοι τίσασθαι. Pro ἀπικόμενοι τίσασθαι est in quibusdam libris ἀκρόμενοι omisso τίσασθαι. Haec vera lectio est! πειρησόμεθα σφεα ἅμα ὑμῖν ἼΑΚΕΟΜΕΝΟΙ. Herodotus fere semper πειρᾶσθαι cum participio componit, quod quum sciolus forte non meminisset temere et confidenter τίσασθαι de suo addidit et ἼΑΚΕΟΜΕΝΟΙ non minus inconsiderate in ἀπικόμενοι refinxit. Reperit veram scripturam Eltz. apud Steinium, qui tamen vulgatae vitium fideliter servavit ne absurdo quidem ἀπικόμενοι, ut videtur, offensus. In optimo Codice Romano R liber V desideratur, sed Urbinas et Cantabrigiensis, eiusdem recensiois testes, discrete ἀκρόμενοι sine τίσασθαι servant, et idem corrector Codicis B ex meliore libro in textum recepit.

Tales loci optime qualis sit librorum fides declarant et quanta licentia scioli et correctores olim grassarentur.

Quam recte dicatur πειρησόμεθα ἀκρόμενοι hi loci monstrabunt. Herod. II. 73. πειρᾶσθαι φορέοντα IV. 125. πειρήσονται ἐσβαλόντες. V. 93. πειρήσεσθε κατάγοντες. VI. 5. ἐπειρᾶτο κατιών. VI. 9. πειρᾶσθαι ἀποσχίζων. VI. 50. ἐπειρᾶτο συλλαμβάνων. VII. 139. ἐπειρόντο ἀντιεύμενοι. VII. 148. πειρήσονται παραλαμβάνοντες. VII. 172. πειρησόμεθα μηχανεόμενοι. IX. 26. ἐπειρῶντο κατιόντες. IX. 83. ἐπειρῶντο κείοντες. Sic igitur nostro loco dictum est πειρησόμεθα σφεα ἅμα ὑμῖν ἀκρόμενοι.

Herod. V. 93. Λακεδαιμονίοισι ἐπεμαρτύροντο μὴ ποιεῖν μηδὲν νεώτερον. Vera lectio est ἐπεμαρτύρΩΝΤΟ, quam video olim a Reiskio repertam sed a Steinio spreto. Hoc est post repertas fruges glandibus vesci. Ἐπιμαρτυρεῖν est testimonium dare, testimonio suo confirmare, et ἐπιμαρτυρεῖσθαι (passivum) testimoniis confirmari, testium fide constare. Ἐπιμαρτύρεσθαι

contra est *obtestari*. Quid multa? ἐπιμαρτυρήσει ipse Herodotus V. 92 in fine: ἐπιμαρτυρόμεθα — μὴ κατιστάναι τυραννίδας ἐς τὰς πόλεις.

Ad emendandas Herodoti Historias aut parum aut nihil conferre video aliorum scriptorum Herodotea laudantium testimonia ab Editoribus sedulo undique collecta. Non memini unum esse Herodoti locum, qui in Codicibus depravatus ex alio scriptore sit in integrum restitutus, et quem ipse reperi unicum, in eo video Codicum scripturam deteriore ab Editoribus potiore haberi. Locus est apud Herodotum V. 87. αὗται δὲ αἱ νέες ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο Ἑλλήσι τε καὶ βαρβάροις. Audi nunc Plutarchum *de Malign. Herod.* p. 861. A. hunc ipsum locum exagitantem: ἃς Ἀθηναῖοι ναῦς ἐξέπεμψαν Ἴωσι τιμωροὺς ἀποσᾶσι βασιλέως ἈΡΧΕΚΑΚΟΤΙΣ ἐτόλμησε προσεπειῖν. En veram lectionem! αὗται δὲ αἱ νέες ἀρχὴ κακοὶ ἐγένοντο. Ad haec et olim et nunc omnibus statim in mentem veniunt HomERICA Iliad. E. 63.

ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας εἴσας
ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γέγοντο.

Quis non videt Herodotum τὸν τοῦ Ὀμήρου ζηλωτὴν *de industria* vocabulo Homérico esse usum, ut in lectorum et auditorum animis tacita subnasceretur comparatio inter mala et calamitates, quas bellum Troianum, et quas bella Persica attulissent: quod quum uno solo verbo scite lepideque fecisset scribarum socordia venustatem omnem et leporem loci funditus sustulit.

Herod. V. 106. ἐπόμενυμι — μὴ μὲν πρότερον ἐκδύσασθαι τὸν κιθῶνα. Non meminisse Editores ἐκδύσασθαι pro ἐκδύναι esse barbarum! Et Dindorfium quidem festinantem id fugit: Steinius quamquam admonitus Herodotum suum βαρβαρίζειν patitur. Praeterca ἐπόμενυμι clamat *futurum* poni oportere: non audiunt.

Herod. VI. 14. οὐκ ἔχω ἀτρεκέως συγγράψαι οἵτινες τῶν Ἰώνων ἐγένοντο ἄνδρες κακοὶ [ἢ ἀγαθοὶ] ἐν τῇ ναυμαχίῃ ταύτῃ· ἀλλήλους γὰρ κατατιθῶνται. Pessumdedit omnia ineptissimum additamentum ἢ ἀγαθοὶ, quod et cum loci sententia pugnat et verborum compositioni aptari non potest: nam Graeca structura est οἵτινές τε ἄνδρες ἀγαθοὶ ἐγένοντο καὶ οἵτινες κακοὶ. Sciolus qui meminerat non omnes Iones officio defuisse de suo ἢ ἀγαθοὶ commentus est.

Herod. VI. 39. Μιλτιάδεα τὸν Κίμωνος — ἀποσέλλουσι τριήρεϊ οἱ Πεισιπρατῖδαι, οἳ μιν καὶ ἐν Ἀθήνῃσι ἐποιοῦν εὖ ὥς οὐ συνειδότες δῆθεν τοῦ πατρὸς [Κίμωνος] αὐτοῦ τὸν θάνατον. Non opus est, meminimus; et dixisset saltem τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κίμωνος. Nunc quidem Steinium habeo assentientem, qui, ut nunc video, Κίμωνος *seclusit*.

Post pauca in verbis Μιλτιάδης — εἶχε κατ' οἴκους τὸν ἀδελφεὸν Στησαγόρεα δηλαδὴ Ἐπιτιμεῶν. Nihil est ἐπιτιμέων, et quia nihil aliud Miltiades abdens se domi simulare (δηλαδὴ) potuit quam se fratrem suum *lucere*, et unicum est Graecis verbum *lugendi*, sequitur emendandum esse τὸν ἀδελφεὸν — δηλαδὴ Πενθεῶν, et hoc quoque indicium esto quam male habiti sint libri Mss. quibus hodie utimur.

Herod. VI. 41. Μιλτιάδης γνώμην ἀπεδέξατο ἐν τοῖσι Ἴωσι πείθεσθαι [κελεύων] τοῖσι Σκύθῃσι. Verbum κελεύειν sciolis est in deliciis eoque passim abutuntur in fulciendis illis, quae fulcro minime indigebant.

Attigimus iam supra pag. 286 verba Herodoti VI. 52. τὴν δὲ οὐδὲ αὐτὴν φάναι διαγινώσκειν, εἰδυῖαν ΜΕΝ καὶ τὸ κάρτα λέγειν ταῦτα, βουλομένην ΔΕ, εἰκὼς ἀμφοτέροι γενοῖατο βασιλέες. Nulla est in his oppositio, quam tamen res ipsa statim indicat: οἶδα μὲν λέγειν, οὐ τολμῶ δέ, αὐτὸ οἶδα μὲν λέγειν, οὐ βούλομαι δέ. Illa legitur apud Herodotum IX. 42. σιωπῶντων δὲ τῶν ἐπικλήτων, τῶν μὲν οὐκ εἰδόντων τοὺς χρησμούς, τῶν δὲ εἰδόντων μὲν ἐν ἀδείῃ δὲ οὐ ποιευμένων τὸ λέγειν, haec nostro loco: εἰδυῖαν μὲν καὶ τὸ κάρτα λέγειν ταῦτα, ὅτι βουλομένην δέ.

Herod. VI. 52. ἀμφοτέρα τὰ παῖδια ἠΓΗΣασθαι βασιλέας, τιμᾶν δὲ μᾶλλον τὸν γεραίτερον, imo vero *CTH*σασθαι, ut V. 42. οἱ Λακεδαιμόνιοι — ἐς ἡσάντο βασιλέα τὸν πρεσβύτατον, et alibi passim.

Herod. VI. 56. ἐν τῇσι ἐξοδίῃσι. Labentis et decrepitae Graecitatis est ἐξοδεύω et ἐξοδεῖα (non ἐξοδία). Repone ἐν τῇσι ἐξοδοῖσι, id est ἐν ταῖς στρατείαις.

Herod. VI. 69. ἐκ δὲ δυοφορβῶν αὐτῷ τε Λευτυχίδῃ καὶ τοῖσι ταῦτα λέγουσι τίκτοιεν αἱ γυναῖκες [παῖδας]. Metuit Graeculus ne τίκτοιεν solum non intelligeremus. Herodotus tamen saepius solum ponit, ut V. 39. VI. 159. IX. 93. Ipsa sedes fraudem patefacit, quemadmodum VI. 75. Λακεδαιμόνιοι Κλεομένεα —

Herod. VII. 23. σῖτος — ἀηλεσμένος, veteres ἀηλεμένους dicebant, ut ἐηλαμένος.

Herod. VII. 40. στρατὸς παντοίων ἐθνῶν ἀναμίξ [οὐ διακεκριμένοι], irrepsit ex margine.

Herod. VII. 64 [ἄξινας] σαγάρεις εἶχον, quas Herodotus σαγάρεις vocal, eas post Herodotum ἀξινας appellabant.

Herod. VII. 101. ἐθέλω μέντοι καὶ τὸ ἀπὸ σεῦ [ὁκοῖόν τι λέγεις περὶ τούτων] πυθέσθαι, explicuit nescio quis quid esset τὸ ἀπὸ σεῦ.

Herod. VII. 142. ἡ γὰρ ἀκρόπολις τὸ πάλαι [τῶν Ἀθηνῶν] ῥηχῶ ἐπέφρακτο. Vitiose abundat et alieno loco positum est.

Herod. VII. 143. ἐβουλεύσαντο κατασκόπους πέμπειν ἐς τὴν Ἀσίην — ἐς Ἄργος τε ἀγγέλους — καὶ ἐς Σικελίας ἄλλους [πέμπειν] παρὰ Γέλωνα. Fulcrum inutile et molestum.

Herod. VII. 145. συλλεγομένων δὲ ἐς ταῦτὸ τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα [Ἑλλήνων τῶν] τὰ ἀμείνω φρονούντων, expunge ineptum emblemata. Cf. VII. 172. πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδος ἀραιρημένοι ἀπὸ (leg. ὑπὸ) τῶν πολιῶν τῶν τὰ ἀμείνω φρονουσῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα.

Herod. VII. 157. ἐπάγων πάντα τὸν ἥοιον στρατὸν [ἐκ τῆς Ἀσίας], Herodotus idem iam melius dixerat, quemadmodum VII. 158 in verbis ἐπειδὴ περιελήλυθε ὁ πόλεμος [καὶ ἀπῖνται] ἐς ὑμέας.

Herod. VII. 236. οὐδὲν τὸ παρεὼν τραῦμα ἀνιένται. Sententia postulat sarcient, reparabunt. Itaque Reiske ἀκέονται coniecit, Graecum est ἀκέονται. Futuri est eadem forma quae praesentis temporis, ut in καλέσθαι, τελέεσθαι, γαμέεσθαι.

Herod. VIII. 8. ἐν νόῳ εἶχε καὶ πρότερον αὐτομολήσιν ἐς τοὺς Ἕλληνας, ἀλλ' οὐ γὰρ οἱ παρέσχε ὡς τότε. Excidit una littera. Scrib. παρέσχε ἕως τότε. Nunc demum oblata occasio est.

Herod. VIII. 25. πάντες δὲ ἠπιστάτο τοὺς κειμένους εἶναι [πάντας] Λακεδαιμονίους καὶ Θεσπίας. Scribe πάντας pro πάντες et seq. πάντας expunge.

Herod. VIII. 53. ὡς δὲ εἶδον αὐτοὺς ἀναβεβηκότας — [ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν], male abundat et vitiose dictum est.

Herod. VIII. 65. ὀρθὴν — ἄγουσι — τῇ Μητρὶ καὶ τῇ Κούρῃ, imo vero τῇ ΔΗμητρὶ.

Herod. VIII. 73. δοκέουσι μῦθοι εἶναι Ἴωνες, ἐκδεωρίενται δὲ ὑπὸ τε Ἀργείων [ἀρχόμενοι] καὶ τοῦ χρόνου. Verborum compositio cogit ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀρχόμενοι coniungere, quod absur-

dum est. Ostendi et pluribus posthac ostendam quam facile in tali re participia spuria supponantur.

Herod. VIII. 86. τῶν Ἑλλήνων σὺν κόσμῳ ναυμαχεόντων [κατὰ τάξιν], eodem sensu veteres dicebant σὺν κόσμῳ, caeteri κατὰ τάξιν.

Ecce iterum ἐκέλευε vitio natum Herod. VIII. 101. τὸ ἐντεῦθεν δὲ περὶ τῆς ἐκείνου ποιέεσθαι ἤδη τὸν ἀγῶνα [ἐκέλευε], omisso emblemate omnia bene habent: etiam nunc perincommoda sedes fraudem arguit.

Herod. VIII. 109. ἀκήκοα — ἄνδρας ἐς ἀναγκαίην ἀπειληθέντας [νενικημένους] ἀναμάχεσθαι τε καὶ ἀναλαμβάνειν τὴν προτέρην κακότητα. Quod νενικημένους significat multo melius inest in ἌΝΑμάχεσθαι et in τὴν προτέρην κακότητα.

Herod. VIII. 111. οὐδέποτε γὰρ τῆς ἐαυτῶν ἀδυναμίας τὴν Ἀθηναίων δύναμιν εἶναι κρείσσω. Sententia est: namque *namque* *quam* *FORE*, *ut* *cel.* Itaque inserendum οὐδέποτε γὰρ ἌΝ κτέ.

Herod. VIII. 138. ἐντεῦθεν δὲ ὀρμεόμενοι [ὥς ταύτην ἔσχον] κατεσρέφοντο καὶ τὴν ἄλλην Μακεδονίην. Sentisne quam haec vitiose abundant? quasi vero quis posset ὀρμαῖσθαι ἐκ χώρου ὃν οὐκ ἔχει.

Herod. VIII. 140. ἦν ἡμέας ὑπερβάλλησθε [καὶ νικήσητε]. Nihil aliud est ὑπερβάλλεσθαι quam νικᾶν, et multo acrius verbum est.

Herod. VIII. 143. ἀπάγγελλε Μαρδονίῳ [ὥς Ἀθηναῖοι λέγουσι] — μήποτε ὁμολογήσειν ἩΜΕΑΣ Ξέρξῃ. Haecine pro genuinis et Herodoteis haberi!

Herod. IX. 2. οἱ Θηβαῖοι κατελάμβανον τὸν Μαρδόνιον λέγοντες ὥς οὐκ εἴη χῶρος ἐπιτηδεώτερος ἐνστρατοπεδεύεσθαι ἐκείνου. Thebani Mardonium in Atticam properantem his verbis in Boeotia retinebant. Haec vera lectio est. In libris sic legitur: κατελάμβανον τὸν Μαρδόνιον [καὶ συνεβούλευον αὐτῷ] λέγοντες.

Herod. IX. 33. Λακεδαιμόνιοι (τὸν Τισαμενὸν) ἐποίησαντο λεωσφέτερον. Monstrum verbi est λεωσφέτερον et a Graecitate prorsus alienum. Sententia postulat ἐποίησαντο πολιήτην σφέτερον, ut paucis interpositis iterum dixit ἦν μιν πολιήτην σφέτερον ποιήσωνται.

Herod. IX. 55. ταύτῃ τῇ ψήφῳ ψηφίζεσθαι ἔφη μὴ Φεύγειν τοὺς ξείνους [ξείνους λέγων τοὺς βαρβάρους], perperam haec repetita sunt ex IX. 11. In sqq. τὰ ἐντεταλμένα λέγειν [ὁ Πausanias] ἐκέλευε nomen Pausaniae est interpolatum.

Herod. IX. 60. νῦν ὧν δέδοκται τὸ ἐντεῦθεν τὸ ποιητέον ἡμῖν, imo vero δέδεκται, id est Φανερόν ἐστι, dehinc quid sit nobis agendum PALAM EST.

Herod. IX. 65. ἐμπρήσαντας [τὸ ἱρὸν] τὸ ἐν Ἐλευσίνι ἀνάκτορον, ineptum emblemata.

Herod. IX. 71. ἤρριψε δὲ τῶν βαρβάρων πεζὸς μὲν ὁ Περσέων, ἵππος δὲ ἡ Σακίων, ἀνὴρ δὲ [λέγεται] Μαρδόнийος, elegantem verborum structuram emblemata corripit.

Herod. IX. 71. βουλόμενον Φανερώς ἀποθανεῖν ἐκ τῆς παρεούσης οἱ ΑΙΤΙHC, emenda ἈΤΙΜΙHC, ἐκ τῆς παρεούσης οἱ ἀτιμίης, quod solum participio παρεούσης convenit.

Herod. IX. 78. Λάμπων ὁ Πυθέω ΑἰγινήτεΩΝ τὰ πρῶτα, tribus literulis repetitis scrib. Αἰγινήτεων ἘΩΝ τὰ πρῶτα, ut VI. 100. ἐὼν τῶν Ἐρετρίων τὰ πρῶτα.

Post pauca legitur: σὺ δὲ καὶ [τὰ λοιπὰ] τὰ ἐπὶ τούτοις ποιήσον. Idem est in tali re τὰ λοιπὰ et τὰ ἐπὶ τούτοις, sed hoc veteres utebantur, sequiores illo.

Herod. IX. 81. Πausanίη δὲ πάντα δέκα ἐξαιρέθη [τε καὶ ἐδόθη]. Fugiebat homunciones hoc in illo contineri, ut in τὴν δεκάτην τοῖς θεοῖς ἐξαιρεῖν, ubi quid diceret si quis καὶ διδόναι addere vellet. Itaque optime Codex R ea verba omittit.

Herod. IX. 89. ὁ δὲ Ἀρτάβαζος γνοὺς ὅτι — αὐτὸς τε κινδυνεύσει ἀπολέσθαι καὶ ὁ μετ' αὐτοῦ στρατός, ἐπιθήσεσθαι γὰρ οἱ πάντα τινὰ [οἶστο] πυκνόμενον τὰ γεγονότα κτέ. Certa dicendi consuetudo in tali re οἶστο expungi iubet, nam quod quis apud animum suum cogitasse dicitur indirectae orationis habet formam. Scioli ellipses etiam necessarias sedulo explere solent, ut magistelli pueris.

Herod. IX. 91. ὦ ξεῖνε Σάμιε, τί τοι τὸ οὐνομα; ὁ δὲ εἶπε «Ἥγησίφρατος.» ὁ δὲ — Δέχομαι τὸν αἰώνον [τὸν Ἥγησίφρατον], ὦ ξεῖνε Σάμιε. Indicata fraus facile patet. Accipio omen, dicebant, nihil amplius.

Herod. IX. 102. συνεπισπόμενοι συνεσέπιπτον ἐς τὸ τεῖχος, male repetita est praepositio ex verbo sq. Scrib. ἐπισπόμενοι συνεσέπιπτον.

Contra IX. 103 pro τῶν δὲ Σαμίων οἱ στρατευόμενοι sententia requirit οἱ CTστρατευόμενοι.

Duos tantum his locos addam ex libro secundo. Editur II.

1. τῆς προαποθανούσης Κύρος αὐτός τε μέγα πένθος ἐποίησατο καὶ τοῖσι ἄλλοισι προεῖπε πᾶσι τῶν ἥρχε [πένθος ποιέσθαι]. In hac eompositionis forma ellipsis est non tantum elegans sed omnium perpetuo usu celebrata, vide quae nuper ad Xenophon-
tis *Anabasin* adscripsi VII, 1. 21. In capite 2 vide an haec concoquere possis: Ψαμμίτης δὲ ὡς οὐκ ἐδύνατο πυρθανόμενος πόνον οὐδένα ΤΟΤΤΟΤ ἀνευρεῖν [οἱ γενοῖατο πρῶτοι ἀνθρώπων] ἐπιτεχνᾶται ΤΟΙΟΝΔΕ. Pronomen τούτου veluti digito mon-
strat id quod praecedit ἠθέλησε εἶδέναι οἵτινες γενοῖατο πρῶτοι, quamobrem nullo pacto τούτου quid sit repeti potest in iis quae continuo sequuntur. Praeterea in his omnibus auris quoque iudicio longo usu veterum compositionis subactae aliquid est tribuendum. Qui habet aurem offendetur, sat scio, in his: αὐτός τε μέγα πένθος ἐποίησατο καὶ τοῖσι ἄλλοισι προεῖπε πᾶσι τῶν ἥρχε ΠΕΝΘΟΣ ΠΟΙΕΣΘΑΙ. Qui non habet, etiam in hac musica et his numeris meminerit veteris proverbii:

ἔρδοι τις ἢν ἕκαστος εἰδείη τέχνην.

quam quisque norit artem, in hac se exerceat.

Iam Herodoto de manibus deposito ad Thucydidem transeamus. Mirabile dictu est et multis non fit credibile Thucydidem potissimum insulsis hominum nihili annotatiunculis totum esse coopertum, Thucydidem, inquam, cuius succinctam et con-
strictam βραχυλογίαν πολύνουν putes et additamenta eiusmodi respuere maxime et attente legentibus continuo patefacere. Neque tamen id usu venire video. Est fortasse in causa illa *reverentia antiquitatis*, quam nonnulli Criticis deesse criminan-
tur, quum plane sit contra. Recentia ac novicia sunt ista παρ-
εμβλήματα omnia, et in quibus est Antiquitatis probe cognitae et penitus perspectae vera et sincera reverentia, illi potissimum eas ineptias et sciorum sordes praeclarissimo cuique Antiquo-
rum stolide affictas nullo modo ferre possunt.

Quamquam salis scio quam sint plerique praesertim in Thu-
cydide emaculando pertinaces et obstinati ne quid expungatur ex iis quae Codices MSS. omnibus modis corrupti et interpolati omnes consensu exhibent, tamen non despondeo animum, τὰ-
λῆθές γὰρ ἰσχυρὸν τρέφω, et quidquid verum est, ut de sole

apud Livium dicitur, *deficere et laborare potest, extinguere et deleri non potest*. Praeterea non mihi gloriola ex his studiis quaeritur, sed animus inquires pascitur opere.

Apud Thucydidem III. 40 ubi Cleon ita dicit: ὁ γὰρ μὴ ξὺν ἀνάγκῃ τι παθὼν χαλεπώτερος διαφυγὼν τοῦ ἀπὸ τῆς ἰσῆς ἐχθροῦ, in Codice Vossiano annotavit nescio quis in margine: ὡς νῦν οἱ Ἀθηναῖοι. Nemo haec facile in textum recepturus est, credo; sed fac irrepsisse, nonne futuros fuisse putas qui tuerentur ac salva vellent? Indicabo certe duos Thucydidis locos, ubi simillima huic annotatiuncula et in textum se insinuavit et neminem umquam offendit. Audi: I. 34. Δίκαιον, ὦ Ἀθηναῖοι, τοὺς μὴτε εὐεργεσίας μεγάλης μὴτε ξυμμαχίας προοφειλομένης ἤκοντας παρὰ τοὺς πέλας ἐπικουρίας [ὥσπερ ἡμεῖς νῦν] δεησομένους ἀναδιδάξαι πρῶτον μάλιστα μὲν ὡς καὶ ξύμφορα δέονται, εἰ δὲ μὴ, ὅτι γε οὐκ ἐπιζήμια. et IV. 92. εἰώθασιν οἱ ἰσχύος που θράσσει τοῖς πέλας [ὥσπερ Ἀθηναῖοι νῦν] ἐπιόντες τὸν μὲν ἡσυχάζοντα — ἀδεέστερον ἐπισρατεύειν, τὸν δὲ ἐξω ὄρων προαπαντῶντα — ἥσσαν ἐτοίμως κατέχειν. Si quis forte non sentit talibus in generali sententia nihil esse loci, nam pro se quemque statim ad quos haec spectent ex ipsis qui verba faciant optime intelligere, quamobrem ista frigide adiecta sententiae vim debilitent et frangant, at is saltem hoc animadvertat quam importuno loco sint interposita, media inter ἐπικουρίας δεησομένους et οἱ τοῖς πέλας ἐπιόντες, quae artissimo vinculo copulata neque mente neque verbis divelli possunt. Si quis nihil horum sentit fruatur quod amet, dummodo dissidentes aequo animo ferat. Enumerabo nunc paucis et veluti digito monstrabo locos aliquot Thucydidis aegros et male habitos τοῖς ἐπαῖουσι τούτου πέρι.

Thucyd. I. 3. οἱ Ἕλληνες — οὐδὲν πρὸ τῶν Τρωϊκῶν — ἄθροοι ἐπραξαν ἀλλὰ καὶ ταύτην τὴν στρατείαν θαλάσῃ ἤδη πλείω χρόμενοι ξυνῆλθον. Pro ξυνῆλθον Thucydides scripserat ξυνεξῆλθον. Eodem sensu Graeci dicebant στρατεύεσθαι στρατείαν et ἐξιέναι ἐξόδον et ποιεῖσθαι στρατείαν et ἐξόδον ποιεῖσθαι, et ἐξιέναι στρατείαν. Pauca exempla vide: Thucyd. I. 15. ἐκδήμους στρατείας — οὐκ ἐξῆσαν. Demosth. κατὰ Νεαίρας pag. 1363. οὐκ ἐξεληθὼν ἐκείνην τὴν στρατείαν. Aeschines de F. L. §. 168. πρώτην ἐξελ-

θῶν στρατεῖαν, et post pauca: καὶ τὰς ἄλλας — ἐξόδους ἐξῆλθον, et iterum: καὶ τὰς ἐς Εὐβοίαν στρατείας ἐστρατεύσάμην. Itaque pro συστρατεύεσθαι στρατεῖαν dicitur ἐξοδὸν ξυνεξιέναι. Quemadmodum igitur Aeschines dixit de F. L. §. 169. τοὺς συστρατευμένους μοι τὰς ὑπὲρ τῆς πόλεως στρατείας, sic Thucydides dederat ταύτην τὴν στρατεῖαν ξυνεξῆλθον, nam quemadmodum ιέναι στρατεῖαν dici non potest pro ἐξιέναι, sic neque ξυιέναι pro ξυνεξιέναι, et qui in bello arma consociant ξυνεξέρχονται, non ξυνέρχονται.

Thucyd. I. 6. διαζώματα ἔχοντες [περὶ τὰ αἰδοῖα], perinde est ac si quis diceret διάδημα ἔχων περὶ τὴν κεφαλὴν, αὐτὸ περὶ ζώμα περὶ τὴν ὀσφύν, αὐτὸ ὑποδήματα περὶ τοὺς πόδας. Recte statim uno verbo διεζωμένοι, ut περιεζῶσθαι, διαδεδέσθαι, ὑποδεδέσθαι.

Thucyd. I. 10. τῆς τε ξυμπάσης ἡγούνται καὶ τῶν ἔξω [ξυμμάχων] πολλῶν. Lacedaemonii τῶν μὲν ξυμμάχων ἡγούντο πάντων, opinor, sed hoc dixit Thucydides: τῆς τε Πελοποννήσου ξυμπάσης ἡγούνται καὶ πολλῶν τῶν ἔξω [τῆς Πελοποννήσου].

Thucyd. I. 13. τῆς Ἑλλάδος τῶν χρημάτων τὴν κτῆσιν ἔτι μᾶλλον [ἢ πρότερον] ποιουμένης. Sine vitio legitur I. 8. οἱ παρὰ θάλασσαν ἄνθρωποι μᾶλλον ἤδη τὴν κτῆσιν τῶν χρημάτων ποιούμενοι, et μᾶλλον passim sic ponitur I. 7. περιουσίας μᾶλλον ἔχοντες χρημάτων, et ἀπὸ θαλάσσης μᾶλλον ὤκισθησαν, et I. 5. ἤρξαντο μᾶλλον περαιούσθαι ναυσὶν ἐπ' ἀλλήλους, et I. 13. τῆς θαλάσσης μᾶλλον ἀντείχοντο, et οἱ Ἕλληνες μᾶλλον ἐπλωΐζον, et passim.

Thucyd. I. 18. ὀλίγον μὲν χρόνον ξυνέμεινεν ἡ ὁμαχιμία, ἔπειτα δὲ διενεχθέντες [οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ Ἀθηναῖοι] ἐπολέμησαν μετὰ τῶν ξυμμάχων πρὸς ἀλλήλους. Quae praecedunt omnia de Lacedaemoniis et Atheniensibus dicuntur et perinsulsum hoc emblemata est.

Thucyd. I. 18. δυνάμει γὰρ ταῦτα μέγισα ΔΙΕΦΑΝΗ, unice verum est μέγισα ΔΗ ΕΦΑΝΗ Thucydideo more. Διαφαίνεσθαι pro φαίνεσθαι dici non potest.

Thucyd. I. 20. scrib. καὶ ἣν ἐπιχώρια σφίσιν ἢ ὁμῶς pro ὁμοίως.

Thucyd. I. 20. leg. Ἰππίας μὲν ἤρχε πρεσβύτατος ὢν τῶν Πεισιστράτου υἱῶν, pro πρεσβύτατος ὢν ἤρχε.

Thucyd. I. 70. πεφυκέναι ἐπὶ τῷ μῆτε αὐτοὺς ἔχειν ἡσυχίαν μῆτε τοὺς ἄλλους [ἀνθρώπους] ἔαν. Solent ΑΛΛΟΤC et ΑΝΟΤC inter se permutari aut διττογραφεῖσθαι.

Post pauca scrib. τοιαύτης ἀνθεστηκυίας πόλεως pro ἀντικαθεστηκυίας.

Thucyd. I. 72. ἔδοξεν αὐτοῖς παριτητέα εἶναι τῶν μὲν ἐγκλημάτων περὶ μὴδὲν ἀπολογησόμενους [ὧν αἱ πόλεις ἐνεκάλουν], δηλῶσαι δὲ περὶ τοῦ παντός — καὶ ἅμα τὴν σφετέραν πόλιν [ἐβούλοντο] σημῆναι ὅση εἴη δύναμιν. Potuitne ineptius quidquam ineptiore loco inseri quam ἐβούλοντο? Pendere et δηλῶσαι et σημῆναι a verbo ἔδοξε non animadvertenter scilicet. Post pauca: νομιζοντες μᾶλλον ἢν αὐτοὺς ἐκ τῶν λόγων πρὸς τὸ ἡσυχάζειν τραπέσθαι [ἢ πρὸς τὸ πολεμεῖν], oppositionem absurdam finxit sciolus de suo. Compara I. 87. βουλόμενος αὐτοὺς — ἐς τὸ πολεμεῖν μᾶλλον δρμήσαι, quid diceres si quis addidisset ἢ πρὸς τὸ ἡσυχάζειν? Absurdum esse, sat scio, diceres. Atqui prorsus idem mendum in illo loco est.

Post pauca scrib. εἰ μὴ τι κωλύει, pro εἴ τι μή.

Dittographia est I. 75. προθυμίας ἕνεκα τῆς τότε καὶ γνώμης [ξυνέσεως], quorum alterutro utendum.

Thucyd. I. 75. ὁμῶν τε ἡμῖν οὐκέτι ὁμοίως φίλων [ἀλλ' ὑπὸπτων καὶ διαφόρων] ὄντων. Verborum compositio fraudem patefacit. Dirimi non possunt verba οὐκέτι ὁμοίως φίλων ὄντων, quod qui dicit omnia dicit quae ad rem faciunt.

Thucyd. I. 77. ἐλασσούμενοι ἐν ταῖς ξυμβολαῖαις πρὸς τοὺς ξυμμάχους δίκαις. Historici manus servata est apud Hesychium Ξυμβολιμαίας δίκας Ἀττικοὶ τὰς κατὰ σύμβολα, unde ξυμβολιμαῖαις emendandum. Eadem forma dicitur ὑποβολιμαῖος et sim. et affine est quod Attici dicebant συνθηματιαῖος. Aristophanes *Thesmoph.* 458.

ἀλλ' εἰς ἀγορὰν ἄπειμι· δεῖ γὰρ ἀνδράσιν

πλέξαι σεφάνους συνθηματιαίους εἵκοσιν.

Thucyd. I. 78. ἐσιόντες ἐς τοὺς πολέμους τῶν ἔργων πρότερον ἔχονται ἅ χρεῖν ὕστερον δρᾶν. imo vero ὃ χρεῖν. Frequens mendum.

Thucyd. I. 81. scrib. ἦν τὴν γῆν αὐτῶν τεμῶμεν, pro τάμωμεν, quod Ionicum est.

Thucyd. I. 86. ἀλλὰ ξὺν τοῖς θεοῖς ἐπίωμεν πρὸς τοὺς ἀδικοῦντας. Impetum facere in aliquem est ἵέναι ἐπὶ τινα, ἐπιέναι,

ἔφοδος, credo, non πρὸς τινα. Quin igitur emendamus ἘΠΙ τοὺς ἀδικούντας.

Thucyd. I. 82. εἰ γὰρ ἀπαράσκευοι τοῖς τῶν ξυμμάχων ἐγκλήμασιν ἐπ'ΕΙΧθέντες τεμοῦμεν αὐτήν. Requiritur ἐπ'ΑΡθέντες. Proprium est ἐπαίρειν et ἐπαίρεσθαι in iis qui impellunt aut impelluntur ad aliquid temere et inconsiderate agendum. Festinandi notio (ἐπειχθῆναι) cum verbis τοῖς τῶν ξυμμάχων ἐγκλήμασι componi aptarique minime potest. Post pauca cap. 83. rectissime dicitur: καὶ μὴ τοῖς τῶν ξυμμάχων λόγοις πρότερον ἐπαίρωμεθα. et cap. 84. οὐκ ἐπαίρωμεθα ἡδονῇ, et alibi passim.

Thucyd. I. 87. ὅτῳ μὲν — δοκοῦσι λελύσθαι αἱ σπονδαί — ὅτῳ δὲ μὴ [δοκοῦσιν] κτέ. est enim ὅτῳ δὲ μὴ (λελύσθαι δοκοῦσιν).

Thucyd. I. 87. ἡ δὲ διαγνώμη αὕτη τῆς ἐκκλησίας [τοῦ τὰς σπονδὰς λελύσθαι] ἐγένετο ἐν τῷ τετάρτῳ ἔτει καὶ δεκάτῳ τῶν τριακοντούσιων σπονδῶν. Et supervacanea prorsus haec verba sunt post αὕτη et male reliquis aptata.

Thucyd. I. 90. καὶ ὑπειπὼν τὰλλα ὅτι αὐτὸς τάκει πράξει, non sunt haec apte divisa. Legerim καὶ ὑπειπὼν ἈΜΑ. In fine cap. scrib. καὶ θαυμάζειν ΠΩC οὕτω πάρεσιν, pro ὧς.

Thucyd. I. 91. κελεύει αὐτοὺς — πέμψαι σφῶν αὐτῶν ἄνδρας οἵτινες [χρησοὶ καὶ] πισῶς ἀπαγγελοῦσι σκεψάμενοι. Quae est haec orationis scabrities? et quis umquam in tali re dixisset πέμπειν ἄνδρας χρησοὺς, quasi esset periculum ne improbi viri mitterentur. Deleto additamento omnia habent optime.

Thucyd. I. 95. τοὺς ξυμμάχους — παρ' Ἀθηναίους μετατάξασθαι πλὴν τῶν ἀπὸ Πελοποννήσου [στρατιωτῶν]. Non potuit homuncio, quisquis est, ellipsin peius quam sic explere, quasi vero οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ ἐν τέλει non idem fecissent.

Quod continuo sequitur τῶν μὲν ἰδίᾳ πρὸς τινὰ ἀδικημάτων εὐθύνη, quia plures fuisse necesse est, qui de Pausaniae iniuriis quererentur scrib. πρὸς τινΑC.

Thucyd. I. 96. Ἑλληνοταμίαι τότε πρῶτον Ἀθηναίοις κατέστη [ἀρχή], οἱ ἐδέχοντο τὸν φόρον. Restitue κατέστηCAN et ἈΡΧΗ si servare vis pone in margine, unde irrepsit. Cf. IV. 53.

Thucyd. I. 98. πρῶτον μὲν Ἡρόνα τὴν ἐπὶ Στρυμόνι — ἡνδραπόδισαν, — ἔπειτα Σκύρον [ἡνδραπόδισαν], expunge verbum supervacaneum et auri permolestum.

Thucyd. I. 100. οἷς πολέμιον ἦν τὸ χωρίον [αἱ ἐννέα ὁδοί] κτι-

ζόμενον, quasi non paullo ante legeretur πέμψαντες μυρίους οικήτορας — ὡς οἰκιοῦντες τὰς τότε καλουμένας Ἑννέα ὁδοὺς. Mutuit sciolus ne quis oblitus esset.

Thucyd. I. 105. ἐνόμισαν ἐκότεροι οὐκ ἔλασσαν Ἔχειν ἐν τῷ ἔργῳ, imo vero *Χχεῖν*, qui tralaticius error est.

Neque est rarum emblemata quod sequitur ἀνθίστασαν τροπαῖον καὶ αὐτοὶ [ὡς νικήσαντες].

Thucyd. I. 107. ἄνδρες τῶν Ἀθηναίων ἐπιήγον αὐτοὺς κρύφα, recte Valckenaerius in annotationibus Mss. ἐΝήγον reposuit, quod est in ea re usitatum.

Thucyd. I. 110. τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα ἐφθάρη ἐξ ἔτη πολεμήσαντα. Credebam Athenienses ipsos gessisse in Aegypto bellum. Scriptum erat πολεμησάν, id est πολεμησάντων.

Thucyd. I. 114. καὶ τὴν μὲν ἄλλην ὁμολογίαν ΚΑΤεστήσαντο. Quis nescit eo sensu constanter ΠΑΡεστήσαντο ab omnibus dici, et passive παραστῆναι? Cf. I. 29. I. 98.

Thucyd. I. 115. ἀποδόντες Νίσαιαν καὶ Πηγὰς καὶ Τροϊζήνα καὶ ἈΧΑΙΑΝ. Ostendi ad Hyperidis λόγον ἐπιτάφιον cur pro Ἀχαΐαν Thucydidem ἈΛΙΑC id est Ἀλιᾶς scripsisse arbitrer. Qui ΚΩΦΟΝ in Κολοφωνίῳ converterunt, iidem ἈΛΙΑC in Ἀχαΐαν.

Thucyd. I. 120. ἡμῶν δὲ ὅσοι μὲν Ἀθηναίοις ἤδη ἙΝηλλάγησαν, scrib. ξυνηλλάγησαν, quod in συνηλλ. et ἐνηλλ. depravatum est. Sensus est ὅσοις μὲν ἤδη συνάλλαγμα τι πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἐγένετο, quibus aliquid cum Atheniensibus fuit negotii.

Ibid. sub finem cap. scrib. πολλὰ γὰρ κακῶς γνωσθέντα ἀβουλοτέρων τῶν ἐναντίων τυχόντα κατωρθώθη pro τυχόντων. Scriptum erat τυχόν. In sqq. καὶ ἔτι πλέω [ἀ] καλῶς δοκοῦντα βουλευθῆναι εἰς τοῦναντίον περιέστη, ut Graeca compositio fiat expunge ᾧ.

Quemadmodum ex scribendi compendio I. 110. πολεμήσαντα natum est pro πολεμησάντων et h. l. τυχόντων pro τυχόντα, eodem modo locus in Xenophontis Anabasi I. 4. 12. corruptus circumfertur. In libris est: οὐκ ἔφασαν ἵνατι ἐὰν μὴ τις αὐτοῖς χρήματα διδῶ ὅσαπερ καὶ τοῖς πρότερον μετὰ Κύρου ἀναβᾷσι καὶ ταῦτα οὐκ ἐπὶ μάχην ἰόντων ἀλλὰ καλοῦντος τοῦ πατρὸς Κύρον. Scriptum erat ἰόν, id est καὶ ταῦτα οὐκ ἐπὶ μάχην ἰόντος ἀλλὰ καλοῦντος τοῦ πατρὸς, expuncto molestissimo nomine

Kŭron, quod perinconmoda sede collocatum aurem male vexat.

Thucyd. I. 121. ὃ δ' ἐκεῖνοι ἐπισήμη προὔχουσι καθαιρετῶν
ἡμῖν ἐς μελέτη. optime L. Dindorf καθαιρετῶν vidit verum
esse: oblinori id exccitatione posse dicit, non oportere.

Thucyd. I. 126. καθεζομένους τινὰς ἐπὶ τῶν σεμνῶν θεῶν [ἐν
τοῖς βωμοῖς] ἐν τῇ παρόδῳ διεχρήσαντο: aliena manus infersit ἐν
τοῖς βωμοῖς, Athenienses dicebant καθέζεσθαι, καθῆσθαι ἐπὶ τῶν
σεμνῶν θεῶν. Aristophanes *Equit.* 1311.

καθῆσθαι μοι δεκῆ

ἐς τὸ Θησεῖον πλεύσας ἢ 'πὶ τῶν σεμνῶν θεῶν.

Thucyd. I. 127. scrib. νομίζοντες — ῥᾶον ἂν σφίσι προχωρεῖν
τὰ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων. Vulgo ἂν contra loci sententiam omis-
sum est.

Thucyd. I. 128. Πausanίας — ἀποπέμπει καὶ γνώμην ποιού-
μαι, nihil ostendi alio loco ἀποπέμπω verum esse.

Thucyd. I. 129. in Xerxis epistola τῶν ἀνδρῶν οὓς μοι πέραν
θαλάσσης [ἐκ Βυζαντίου] ἴσωςας. Si ἐκ Βυζαντίου addidisset πέ-
ραν θαλάσσης scribere non potuisset. Rex Persarum τὸ Βυζάν-
τιον ne nomine quidem noverat.

Thucyd. I. 132. τοῦ μέντοι Πausανίου ἀδίκημα καὶ ΤΟΤΤ'
ἔδοκει εἶναι, tum demum ea verba intelligi poterunt quum pro
τοῦτ' ἔδοκει reposueris καὶ ΤΟΤ' ἔδοκει, καὶ τότε ἔδοκει, in-
quit, καὶ πολλῷ μᾶλλον ὕστερον ἔδοξεν.

Thucyd. I. 134. scrib. γινῶναι ἐφ' ὃ ἐχάρει, pro ἐφ' ᾧ.

Thucyd. I. 136. γενναῖον δὲ εἶναι [τοῦς ὁμοίους] ἀπὸ τοῦ ἴσου
τιμωρεῖσθαι, quod sciolus addendum putavit in ἀπὸ τοῦ ἴσου
iam inesse non intellexit.

Ibid. εἰ ἐκδοίη αὐτόν — σωτηρίας ἂν [τῆς ψυχῆς] ἀποταρῆσαι
bis idem dicitur.

Thucyd. I. 137. γράψας — τὴν τῶν γεφυρῶν [ἣν ψευδῶς προσ-
εποιήσατο, quam perverse dictum!] τότε δι' αὐτὸν οὐ διάλυσιν.

Thucyd. I. 138. certa de causa ter est inserenda praepo-
sitio: Μαγνησίαν μὲν ἔC ἄρτον, — Λάμψακον δ' ἔC οἶνον —
Μυοῦντα δ' ἔC ὄψον. Et res notissima est et genus loquendi.
Satis est inspicere Plutarchum in *Themist.* cap. 29. et Athe-
naeum pag. 29. F.

Thucyd. I. 140. οὔτε αὐτοὶ δίκας πω ἤτησαν οὔτε ἡμῶν διδόν-
των δέχονται, βούλονται δὲ πολέμῳ μᾶλλον [ἢ λόγοις] τὰ ἐγκλή-

ματα διαλύεσθαι. Idem vitium supra I. 13. I. 54. et I. 72 sustulimus, et tollemus III. 64. VI. 19. 31.

Thucyd. I. 140. ὑμῶν δὲ μηδεὶς νομίση περὶ βραχέος ἂν πολεμεῖν, εἰ τὸ (add. κατὰ) Μεγαρέων ψήφισμα μὴ καθέλοιμεν, ὅπερ μάλιστα προὔχονται. Haec ipsius Thucydidis sunt: deinde adhaesit scholion: [εἰ καθαιρεθεῖη μὴ ἂν γίνεσθαι τὸν πόλεμον.]

Thucyd. I. 141. οἱ τοιοῦτοι οὔτε ναῦς πληροῦντεσ οὔτε πεζὰς στρατείας πολλάκις ἐκπέμπειν δύνανται, clamat huius loci compositio reponendum esse πληροῦν pro πληροῦντες, ΟΤΤΕ — πληροῦν — ΟΤΤΕ — ἐκπέμπειν δύνανται.

Thucyd. I. 143. καὶ ἄλλα οὐκ ἀπὸ τοῦ ἴσου [μεγάλα] ἔχειν, non possunt haec una poni; οὐκ ἀπὸ τοῦ ἴσου significat ἀλλὰ πλείω καὶ μείζω.

Thucyd. I. 144. τὰς δὲ πόλεις ὅτι αὐτονόμους ἀφήσομεν (εἰ καὶ αὐτονόμους ἔχοντες ἐσπείσαμεθα) [καὶ expunge] ὅταν κἀκεῖνοι ταῖς αὐτῶν ἀποδῶσι πόλεσι μὴ σφίσιν [τοῖς Λακεδαιμονίοις] ἐπιτηδεύωσιν αὐτονομεῖσθαι κτῆ. Athenienses Spartanis non duas conditiones ferunt, sed εἰ καὶ — ἐσπείσαμεθα est προδιόρθωσις posita διὰ μέσου. Itaque KAI stare non potest. Quam insulsum est τοῖς Λακεδαιμονίοις addere, ubi praecedit κἀκεῖνοι. De eadem re ubi loquitur I. 19. κατ' ὀλιγαρχίαν δὲ σφίσιν [αὐτοῖς] μόνον ἐπιτηδεύωσιν ὅπως πολιτεύουσιν, spurium est αὐτοῖς, ut et praecedens locus ostendit et I. 76. iterum de re eadem: τὰς πόλεις ἐπὶ τὸ ὑμῖν (non ὑμῖν αὐτοῖς) ὠφέλιμον καταστησάμενοι.

Thucyd. I. 144. ἐπεμίσγυντο δὲ ὁμῶς ἐν αὐταῖς [καὶ] παρ' ἀλλήλους [ἐφοίτων] ἀκηρύκτως μὲν ἀνυπόπτως δ' οὐ. Estne haec inutilis annotatiuncula, nisi forte quis nescit quid sit ἐπιμίσγειν aut ἐπιμίγνυσθαι παρ' ἀλλήλους? Pro ἀκηρύκτως haud scio an non melior scriptura sit ἀκηρυκτί, ut II. 1. et alibi passim, ut ἀμισθί, ἀκοντί, ἀμογητί, ἀναιμωτί, ἀνιδρωτί, et plurima alia.

Thucyd. II. 2. τέσσαρα — καὶ δέκα ἔτη ἔνεμειναν αἱ τριακοντούτεις σπονδαί, imo vero ξυνέμειναν, ut I. 18. ὀλίγον χρόνον ξυνέμεινεν ἡ δμαιοχμία, et passim in re simili. Ἐμμένειν contra dicuntur qui datam fidem, iusiurandum, pactum, foedus aut sim. servant.

Thucyd. II. 5. scrib. ἐνόμισαν ἐπιθέμενοι ῥαδίως κρατήσθιν, pro κρατῆσαι.

Thucyd. II. 5. πορευόμενοι ἐν ὑετῷ καὶ τὸν ποταμὸν μέ-

λῖς διαβάντες ὕπερ ON παρεγένοντο, scrib. ὕπερ OI, zero.

Thucyd. II. 7. scrib. Λακεδαιμόνιοι — ναῦς ἐπετετάχεσαν ποι-
εῖσθαι, pro Λακεδαιμονίοις — ἐπετάχθησαν.

Thucyd. II. 11. ἄνδρες Πελοποννήσιοι καὶ [οἱ] ξύμμαχοι, ΚΑΙ
οἱ πατέρες ἡμῶν κτέ. Vides ex quo errore οἱ natum sit.

Thucyd. II. 12 scrib. Μελήσιππον — τὸν ΛΑκρίτου pro Δια-
κρίτου, quod non est Graecum nomen.

Thucyd. II. 13. ἔτι δὲ τῶν Πελοποννησίων ξυλληγομένων τε ἐς
τὸν Ἰσθμὸν καὶ ἐν ὁδῷ ὄντων [πρὶν ἐσβαλεῖν ἐς τὴν Ἀττικὴν].
Foedum et absurdum emblemata! Nemo potest simul in via esse
et illuc quo contendit pervenisse. Participia sunt imperfecti
temporis pro ἐν ᾧ *ΕΤΙ ξυνελέγοντό τε καὶ ἐν ὁδῷ ἦσαν. Vel
solum *ΕΤΙ δὲ fraudem arguit.

Post pauca Valckenaerius in Annot. Mss. induci iubet verba
ὥσπερ καὶ τὰ ἄγῃ ἐλαύνειν προεῖπον ἕνεκα ἐκείνου. Interpolata
sunt ex I. 126. 127. Thucydides ipse τὸ ἄγος dixisset, non
τὰ ἄγῃ.

Thucyd. II. 15. ἡ Ἀττικὴ ἐς Θησέα ἀεὶ κατὰ πόλεις ὤκειτο
πρυτανεῖά τε ἔχουσα καὶ ἄρχοντας. Admonitus senties ἐχούσας
requiri, quemadmodum post pauca scribit, καταλύσας τῶν ἄλ-
λων πόλεων τά τε βουλευτήρια καὶ τὰς ἀρχάς.

Thucyd. II. 15. τὰ γὰρ ἱερὰ ἐν αὐτῇ [τῇ ἀκροπόλει del.], et
paucis interpositis τὸ (τοῦ add.) ἐν Λίμναις Διονύσου, ᾧ τὰ ἀρ-
χαῖότερα Διονύσια [τῇ δωδεκάτῃ] ποιεῖται ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι.
Manifesta interpolatio est: debuerat saltem dicere τῇ δωδεκάτῃ
τοῦ Ἀνθεστηριῶνος μηνός, aut τῇ δωδεκάτῃ post ponere. Scin' unde
interpolatum sit? Nempe ex Demosthene κατὰ Νεαίρας pag. 1571,
de eodem festo scribentis: ἅπαξ γὰρ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκάστου ἀνοί-
γεται τῇ δωδεκάτῃ τοῦ Ἀνθεστηριῶνος μηνός. Thucydides, qui
minutias non curat, satis habuit ponere ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι.

Quod continuo sequitur ὥσπερ καὶ οἱ ἀπ' Ἀθηναίων Ἴωνες,
corrigere ἀπ' Ἀθηναίων. Herodoto dicuntur: οἱ ἀπὸ τοῦ πρυτανηίου
τοῦ Ἀθηναίων ὀρμηθέντες. I. 146.

Thucyd. II. 25. καὶ περιέπλεον τὸν Ἰχθὺν καλούμενον [τὴν
ἄκραν]. Repone in margine.

Thucyd. II. 34. ταφὰς ἐποίησαντο τῶν ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ
πρῶτον ἀποθανόντων. Ain' vero? πρῶτον, quasi vero iterum
mori potuissent. Scrib. πρῶτον.

Thucyd. II. 36. τὰ δὲ πλείω αὐτῆς ἡμεῖς ΟΙΔΕ [οἱ νῦν ἔτι ὄντες] — ἐπηυξήσαμεν, et haec Pericleum ipsum dixisse credunt!

Post pauca: βάρβαρον ἢ Ἑλληνα [πόλεμον] ἐπιόντα προθύμως ἡμυνάμεθα, similiterque II. 41. τῷ [πολεμίῳ] ἐπιδόντι, et III. 56. τὸν ἐπιόντα [πολέμιον] ὅσιον εἶναι ἀμύνεσθαι, omnia haec insilicia sunt. Opponentur inter se ἐπιέναι (ἵεναι ἐπὶ τινι, ἐάν τις ἐπ' αὐτοὺς ἴῃ) et ἀμύνεσθαι. Primum emblemata corruptum est, nam magistellus πολέμιον scripserat, non πόλεμον.

Thucyd. II. 39. οὔτε γὰρ Λακεδαιμόνιοι καθ' ἑκάστους, μετὰ πάντων δ' ἐς τὴν γῆν ἡμῶν στρατεύουσιν, sententia iubente corrige καθ' ἑαυτούς, id est μόνοι.

Thucyd. II. 41. scrib. τὸν αὐτὸν ἄνδρα παρ' ἡμῖν pro παρ' ἡμῶν.

Thucyd. II. 44. οὐκ ὀλοφύρομαι μᾶλλον ἢ παραμυθίσσομαι, necesse est ὀλοφουροῦμαι reponere, quia μᾶλλον ἢ eadem tempora coniungit, ut in illo:

μωμήσεται τις μᾶλλον ἢ μιμήσεται.

Thucyd. II. 49. καὶ ὅποτε ἐς τὴν καρδίαν ζηρίξει ἀνέτρεφέ τε αὐτὴν καὶ ἀποκαθάρσει χολῆς πᾶσαι ὅσαι ὑπὸ ἰατρῶν ὀνομασμέναι εἰσὶν ἐπῆσαν. Apud Galenum V. p. 273 Kuhn. hinc afferitur: ζηρίξειεν ἀνέτρεπέ τε αὐτὴν — ὑπὸ τῶν ἰατρῶν εἰσὶν ὀνομασμέναι, quae potior scriptura est.

In sqq. scioli animadverterunt verba

Φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἔλπεσιν ἐξηθηπός.

hexametri numeros habere et adscribunt σίχως ἡρωϊκός. Perinde bellus est atque apud Tacitum:

Urbem Romam a principio reges habuerunt.

In eodem cap. circa finem vitiose editur: οἱ πολλοὶ — ἀσθενεῖα ἀπεφθείροντο. Emenda ἀσθενεία ἐφθείροντο. Ἀποφθεῖρειν dicere pro διαφθεῖρειν Tragicorum est. Ἀποφθεῖρεσθαι in Attica semper et ubique significat ἀπέρρειν, ut in Nubibus 789.

οὐκ εἰς κόρακας ἀποφθερεῖ,

ἐπιλησμότατον καὶ σκαιότατον γερόντιον;

Thucydides autem promiscue utitur verbis φθεῖρεσθαι et διαφθεῖρεσθαι. Vitium natum est ex ἀσθενείαι ἐφθείροντο.

Thucyd. II. 52. σῶμά τε αὐταρκὲς ὃν οὐδὲν Διεφάνη πρὸς αὐτό. Optime Valckenaerius in annot. Ms. οὐδὲν ΔΗ ἐφάνη, ut in libro I. 18. diximus veram scripturam esse: δυνάμει γὰρ ταῦτα.

μέγιστα ΔΗ ἐφάνη, pro ΔΙεφάνη. Est enim Thucydidei moris, ubi quid significanter dicit et ἐμφατικῶς, suum ΔΗ apponere, μέγιστα δὴ, πλείστα δὴ, μάλιστα δὴ, πολὺ δὴ, et similia plura. Itaque quemadmodum dixerat II. 64 μόνον ΔΗ τῶν πάντων, sic h. l. οὐδὲν ΔΗ ἐφάνη. In uno cap. 64. quater sic ΔΗ appositum videbis: μόνον δὴ et μεγίστην δὴ et πλείων δὴ et ὑπῆρξε δὴ. Praeterea ΔΙΑφαίνεσθαι pro φαίνεσθαι substitui non potest, et quod tandem verbum magis est μυριόλεκτον quam φαίνεσθαι in Attica oratione?

Thucyd. II. 54. ἀνείλε κατὰ κράτος πολεμοῦσι νίκην ἔσεσθαι καὶ αὐτὸς [ἔφη] ξυλλήψεσθαι, non intelligebant magistelli ἔφη in ἀνείλεν inesse.

Thucyd. II. 56. πρὶν εἰς τὴν παραλίαν [γῆν] ἐλθεῖν. Recte praecedat cap. 55. εἰς τὴν παράλουν γῆν: recte sequitur cap. 56. ἐν τῇ παραλίᾳ.

Thucyd. II. 60. προσόντος δὲ καὶ τοῦδε χρήμασι δὲ νικωμένοις τὰ ξύμπαντα τούτου ἐνὸς ἂν πωλοῖτο (alii ἀπολοῖτο). Nondum poenitet emendasse χρήμασι δὲ νικώμενοις — τούτου ἐνὸς ἂν ἀπόδοιτο. Videmus gliscentem labem: προσόντος peperit νικωμένου et sic ἀπόδοιτο, ut aliqua esset sententia, in passivum πωλοῖτο Musis irælis mutatum.

Thucyd. II. 61. χρεῶν καὶ συμφορᾶς ταῖς μεγίσταις ἐθέλειν ὑφίστασθαι, ne sit soloeca oratio συμφορὰς τὰς μεγίστας repone.

Thucyd. II. 63. — κινδύνου ὧν ἐν τῇ ἀρχῇ ἀπήχθῃσθε, emendandum est ἀπήχθῃσθε, nam quia inveterata haec odia sunt et animis fixa, propterea perfecto ἀπηχθῆσθαι opus est, non aoristo ἀπεχθέσθαι. Rectissime legitur in eadem re I. 75. τοῖς πολλοῖς ἀπηχθῆμένοι, et I. 76. διὰ παντὸς ἀπήχθῃσθε. Recentiores Graeculi et poetastri in huius verbi formis multa peccant: Graeci *constanter* his solis formis utuntur: in *praesenti* ἀπεχθάνομαι, in aoristo ἀπηχθόμεν, deinde ἀπεχθήσομαι et ἀπήχθημαι.

Thucyd. II. 64. νῦν τε μὴ ἐν ὑμῖν ΚΩλυθῆ, unice verum est ΚΑΤΑλυθῆ, quod olim repertum in ordinem receptum dudum oportuit.

Thucyd. II. 71. ὑμεῖς δὲ πόλιν μὲν καὶ οἰκίαν ἡμῖν παράδοτε [τοῖς Λακεδαιμονίοις]. Interstrepit sciolus. Ἡμεῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι, ubi res ita fert, optime dicitur; sed nihil est hic tantae acrimoniae loci et dirimi haec non possunt.

Thucyd. II. 74. οἱ Πλαταιῆς ἐβουλεύσαντο — ἀνέχεσθαι καὶ γῆν τεμνομένην εἰ δεῖ ὀρῶντας καὶ ἄλλο πάσχοντας ὃ τι ἂν ξυμβαίῃ. Estne haec soloeca oratio et Thucydide indigna an non est? Recte habet ἀνέχονται ὀρῶντες τὴν γῆν τεμνομένην. Suspende haec ex verbo ἐβουλεύσαντο et exhibit: ἐβουλεύσαντο ἀνέχεσθαι τὴν γῆν τεμνομένην ὀρῶντες, nonne? Emendemus igitur ὀρῶντες et πάσχοντες.

Post pauca inducenda haec verba sunt [ὅτι ἀδύνατα σφίσι ποιεῖν ἐστὶν ἃ Λακεδαιμόνιοι προκαλοῦνται] quae male repetita sunt ex cap. 72. ὅτι ἀδύνατα σφίσι εἶη ποιεῖν ἃ προκαλεῖται, ubi tam necessaria sunt quam sunt h. l. superflua.

Thucyd. II. 75. ἐλπίζοντες ταχίστην αἴρεσιν ἔσεσθαι, interpone articulum ταχίστην τὴν αἴρεσιν.

Ibid. μήτε πυρφόροις οἷοις βάλλεσθαι ἐν ἀσφαλείᾳ τε εἶναι. Tralaticium ac frequens vitium hinc eximendum. Veteres ac probati scriptores non dicebant ἐν ἀσφαλείᾳ sed ἐν ἀσφαλεῖ, ut Latine in tuto. Sequiores ἐν ἀσφαλείᾳ solebant dicere et veterem scripturam ex sua συνηθείᾳ contaminare. Dicebant Attici ἐν ἀσφαλεῖ, ἐν τῷ ἀσφαλεῖ (Thucyd. I. 137), ut ἐν τῷ θαρσαλέῳ (Thucyd. II. 51), et ἐν ἀσφαλεσέρῳ, ἐν ἀσφαλεσάτῳ. Apud poetas semper ἐν ἀσφαλεῖ legitur, passim in Tragicis, et apud Antiphanem Athenaei pag. 103. E.

τοῦτ' ἐν ἀσφαλεῖ νόμιζε τῶν ὑπαρχόντων μόνον, et saepius videbis, ut apud Dionysium Halic., meliores testes ἐν ἀσφαλεῖ exhibere, ubi in aliis ἐν ἀσφαλείᾳ erat scriptum. Pauculos igitur antiquiorum locos ubi ἐν ἀσφαλείᾳ legitur ad hanc lucem emaculandos esse censeo.

Thucyd. II. 76. βρόχους περιβάλλοντες — καὶ δοκοὺς μεγάλας ἀρτήσαντες, scrib. περιβαλόντες, et in fine cap. 80. ῥαδίως ἂν σφίσι τᾶλλα προσχωρήσῃAI pro προσχωρήσειν, et cap. 84 τοῖς κόντοις διεωθοῦντο pro διωθοῦντο.

Thucyd. II. 84. τότε δὴ [κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον] σημαίνει, ut vidimus 1. 58. τότε δὴ [κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον] ἀφίστανται. Quis talia serio tuebitur?

Thucyd. II. 85. οὐκ ἀντιτιθέντες τὴν Ἀθηναίων ἐκ πολλοῦ ἐμπερίαν τῆς σφετέρως δι' ὀλίγου μελέτης. Nescio quibus argutiis hanc structuram ferri posse nonnulli ostendant: exploratum mihi est τῇ σφετέρᾳ — μελέτῃ unice verum esse.

Thucyd. II. 85. ἐς Κρήτην πρῶτον ἀφικέσθαι. Νικίας γὰρ [Κρής] Γορτύνιος κτλ. Interpolatum est Κρής: etiam si non praecederet ἐς Κρήτην salis erat Γορτύνιος. Praeterea veteres non dicebant Κρής Γορτύνιος, sed Κρής ἐκ Γόρτυνος, ut Ἀρκάδες ἐκ Φεινεοῦ, et sim.

Thucyd. I. 86. [ἐν τούτῳ] ἐν ᾧ — περὶ Κρήτην κατείχοντο. Quis umquam Graecorum sic locutus est?

Recurrit tralaticia interpolatio II. 93. ἔξησαν δὲ καὶ — τροπαῖον [ὡς νενικηκότες]. Quo tempore ista addebantur, obliti erant dudum Graeci quid esset τροπαῖον ἰσάναι.

Thucyd. II. 97. ἀπὸ Ἀβδήρων πόλεως ἐς τὸν Εὐξείνιον πόντον [τὸν] μέχρι Ἰστροῦ ποταμοῦ. Expunxit τὸν Valckenaer. in annot. Ms. Optime.

Thucyd. II. 102. μὴ εἶναι λύσιν τῶν δειμάτων πρὶν ἂν εὐρῶν ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ κατοικήσῃται, ἥτις ὅτε ἔκτεινε τὴν μητέρα μήπω ὑπὸ ἡλίου ἑωρᾶτο [μηδὲ γῇ ἦν]. Quod Thucydides ornate et splendide enuntiaverat, Scholiasta verbis tralaticiiis repeliit, quae nunc Thucydideis addita dicti gravitatem omnem minuunt et corrumpunt.

Thucyd. III. 2. scribe τοξότας τε καὶ σῖτον καὶ ἄ μεταΠΙΠΙΕΜ- μένοι ἦσαν, pro μεταπεμπόμενοι ἦσαν, quod et cum loci sententia pugnat neque pro μετεπέμποντο dici potest.

Thucyd. III. 6. ναύσαθμον δὲ μᾶλλον ἦν αὐτοῖς πλοίων καὶ ἀγορᾶς ἢ Μαλέα, corrig. καὶ ἀγορᾶ.

Thucyd. III. 7. ταῖς ναυσὶ ΚΑΤΑ τὸν Ἀχελῷον ἐπλευσεν, imo vero adverso flumine ἌΝΑ τὸν Ἀχελῷον, ut I. 104. ἌΝΑπλευσάντες ἐς τὸν Νεῖλον, et alibi.

Thucyd. III. 10. ἡμεῖς δὲ αὐτόνομοι ΔΗ ὄντες καὶ ἐλεύθεροι [τῷ ὀνόματι] ξυνεσρατεύσαμεν, interpretatus est aliquis quid esset ΔΗ.

Thucyd. III. 11. ἅμα μὲν γὰρ μαρτυρίῳ ἐχρῶντο μὴ ἂν τοὺς ἰσοψήφους Ἄκοντας, εἰ μὴ τι ἠδίκουν οἷς ἐπῆσαν, ξυσρατεύειν, clamat sententia pro Ἄκοντας reponendum esse contrarium Ἐκόντας. Athenienses ita dicebant: οὐκ ἂν οἱ Λέσβιοι ἰσοψήφοι γε ὄντες ξυνεσράτευον ἡμῖν Ἐκόντες εἰ μὴ δικαίως τοῖς συμμαχοῖς ἐπεσρατεύομεν.

Thucyd. III. 12. τίς οὖν αὕτη ἡ Φιλία ἐγγίγνεται ἢ ἐλευθερία [πισή]; Quae est haec aut amicitia aut libertas? id est non est

haec cel. in tali re adiectivo *πισή* locus non est. Ad *φιλία* in margine *πισή* annotatum ad *ἐλευθερία* aberravit.

In fine cap. scrib. *εἰ γὰρ δυνατόι ἦμεν ἐκ τοῦ ἴσου καὶ ἀντεπι-βουλεύσαι καὶ ἀντιμελλῆσαι, τί ἔδει ἡμᾶς [ἐκ τοῦ ὁμοίου] 'Τπ' ἐκείνοις εἶναι; pro ἐπ' ἐκείνοις. ὑπ' ἐκείνοις εἶναι est ὑπηκόους εἶναι, ὑποχειρίους, κατεστράφθαι, δουλεύειν ἐκείνοις. I. 32. μέγας δὲ κίνδυνος εἰ ἐσόμεθα ὑπ' αὐτοῖς. II. 72. καὶ εἰσὶ νῦν ὑπ' Ἀθηναίοις. et saepius. Itaque ἐκ τοῦ ὁμοίου expungendum.*

Thucyd. III. 13. *τοιαύτας ἔχοντες προφάσεις [καὶ αἰτίας], ὧς Λακεδαιμόνιοι καὶ ξυμμαχοί, ἀπέστημεν.* Memineris quid sit *ἀττικισί* loquentibus *αἰτίας* ἔχειν, et causas rationesque ab illis *προφάσεις* appellari, ut *τίνα πρόφασιν* ἔχων; sit *διὰ τίνα αἰτίαν*; et agnoscas fraudem.

Thucyd. III. 13. — *βουλομένους μὲν καὶ πάλαι [ὅτε ἔτι ἐν τῇ εἰρήνῃ ἐπέμψαμεν ὡς ὑμᾶς περὶ ἀποστάσεως] ὑμῶν δὲ οὐ προσδεξαμένων κωλυθέντας.* Orationis infantia statim Graeculum interpolatorem arguit: *ἔτι ἐν τῇ εἰρήνῃ* et *πέμπειν περὶ ἀποστάσεως*. Dixisset saltem *περὶ συμμαχίας καὶ βοηθείας*. Deletis autem his videbis plane idem dici et haec omnia in Thucydidis verbis perspicue contineri.

Post pauca scrib. *οὐκ εἶπες αὐτοὺς περιουσίαν νεῶν χρεῖν, ἡβίτους, pro ἔχειν.* Tum pro *οὐ γὰρ ἐν τῇ Ἀττικῇ ἔσται ὁ πόλεμος* requiritur *ἔσται* ut in re praesentissima. Non in Attica *dimicaiur*, inquit, pugnando cum Atheniensibus, sed in sociis ad defectionem pertrahendis et vectigalibus tributisque subducendis, quibus pollet Attica.

In fine cap. *τὴν τε αἰτίαν ἀποφεύξεσθε ἣν εἵχετε, ex futuro ἀποφεύξεσθε* apparet praesens *ἔχετε* requiri, *ἣν νῦν ἔχετε*.

Thucyd. III. 17. [*παραπλήσια δὲ καὶ ἔτι πλείους ἀρχομένου τοῦ πολέμου*], est annotatiuncula magistri Thucydidis obloquentis, qui Periclem meminerat dixisse II. 13. esse Atheniensibus *τριήρεις τὰς πλωῖμους τριακοσίας*. Sed non cogitavit homo quid esset *πλεῖται δὴ νῆες ἅμα αὐτοῖς ἐνεργοὶ ἐγένοντο*, et belli initio trecentae erant in navalibus neque ornatae et sine puginatoribus: nempe *αἱ ἐνεργοὶ* nunquam plures fuerant atque haec aerarium exhauriebant. Desertissime hoc dicit Thucydides in fine capituli 17. *νῆες τοσαῦται δὴ πλεῖται Ἐπληρωθῆσαν*. Ad hanc lucem difficile est vulgatam scripturam sine risu relegere.

Thucyd. III. 18. Φρούρια δ' ἔσιν ἢ ἐπὶ τῶν καρτερῶν ἐγκατω-
κοδόμηται, leg. ἐγκατωκοδόμητο. Scriptum fuerat de more
ἐγκατωικοδόμη.

Thucyd. III. 21. διεῖχον δὲ οἱ περίβολοι ἐκκαίδεκα πόδας μά-
λιστα ἀπ' ἀλλήλων· τὸ οὖν μεταξύ τοῦτο [οἱ ἐκκαίδεκα πόδες] κτέ.
Nihil opus est: meminimus.

Non multo melius est quod sequitur: πύργοι ἦσαν μεγάλοι
καὶ ἰσοπλατεῖς τῷ τείχει διήκοντες ἕς τε τὸ ἔσω μέτωπον αὐτοῦ
[καὶ οἱ αὐτοί] καὶ ἕς τὸ ἔξω.

Thucyd. III. 22. ἐς τοῦμπάλιν ἢ οἱ ἄνδρες ὑπερέβαινον, scrib.
ἢ ἢ οἱ ἄνδρες.

Thucyd. III. 24. scrib. νομίζοντες ἥκιστα· ἌΝ σφᾶς — ὑποτο-
πῆσαι, pro ἥκιστα σφᾶς. Erat in libris ΗΚΙCΤΑ.

Thucyd. III. 26. δύο καὶ τεσσαράκοντα ναῦς ἀπέστειλαν ἔχοντα
Ἀλκίδα, ὃς ἦν αὐτοῖς ναύαρχος [προσάξαντες], molestum προσά-
ξαντες interpolatum est ex cap. 16.

Thucyd. III. 30. animose dixit Teutiaplus: ἐμοὶ δοκεῖ πλεῖν
ἐπὶ Μυτιλήνην πρὶν ἐκπύρους γενέσθαι. Sciolus post πλεῖν de
suo infersit ἡμᾶς, quod in tali re Athenienses non addebant.
Aristophanes *Vesp.* 270.

ἀλλὰ μοι δοκεῖ πάντας ἐνθάδ', ὧνδρες,
ῥδοντας αὐτὸν ἐκκαλεῖν.

et in *Eqvit.* 1311.

καθῆσθαι μοι δοκεῖ | ἐς τὸ Θησεῖον πλεούσας.

Thucyd. III. 31. οὐδενὶ γὰρ ἀκουσίῳC ἀφίχθαι, emenda ἀκου-
σίῳI, quod dictum est ut IV. 28. ἀσμένοις δ' ὅμως ἐγγίγντο
τοῖς σώφροσι τῶν ἀνθρώπων, et similia multa.

Thucyd. III. 33. ὥς γῆ ἐκούσιος οὐ στήσεων ἄλλη ἢ Πελοπον-
νήσῳ, leg. ἀλλ' ἢ Πελοποννήσῳ, ut III. 71. μηδετέρους δέχεσθαι
ἀλλ' ἢ μιᾷ νηϊ, et aliis locis.

Thucyd. III. 36. ἐνδηλον ἦν βουλόμενον τὸ πλεον τῶν πολιτῶν
αὐθίς τινὰς σφίσιν ἀποδοῦναι βουλευσασθαι, scrib. αὐθίς τινΑ
Cφίσιν. In tali re τις ponitur, non τινές, etiam si de pluri-
bus cogitandum, ut III. 2. εἰ μή τις προκαταλήψεται, et V. 14.
εἰ μή τις αὐτοῖς τὴν Κυνοσουρίαν γῆν ἀποδώσει, et sic alibi passim.

Thucyd. III. 37. πολλάκις μὲν ἤδη ἔγωγε καὶ ἄλλοτε ἔγνωον
δημοκρατίαν ὅτι ἀδύνατον ἔστιν ἐτέρων ἄρχειν, emend. ὅτι ἀδύ-
νατον ἔστιν, est enim Attica structura pro ὅτι ἡ δημοκρατία

ἐτέρων ἄρχειν ἀδύνατός ἐστι vel οὐ δυνατή, ubi ἀδύνατον poni non potest.

Thucyd. III. 38. scrib. σοφιστῶν θεαταῖς εἰκότες pro εἰκότες. Εἰκέναι veterum Atticorum est et εἰκώς, ut προσεἰκέναι et προσεἰκώς, et futurum εἴξω, quibus scribae suam συνήθειαν substituunt.

Thucyd. III. 39. αἶς ἂν — ἀπροσδόκητος εὐπραξία ἔλθῃ, — κακοπραγίαν ῥᾶον ἀπωθοῦνται. Valckenaerius in annot. Ms. εὐπραγία reponebat, quia sic Thucydides constanter scribit, ut et κακοπραγία. Photius ex Aelio Dionysio: Εὐπραξίαν οἱ παλαιοὶ κωμικοὶ διὰ τοῦ Ξ, Θουκυδίδης δὲ διὰ τοῦ Γ. Thucydidis manum servavit incertus Grammaticus de furtis scriptorum compilatus a Clemente Alex. Strom. VI. p. 740 Pott. καὶ ὁ Θουκυδίδης ἐν ταῖς ἱστορίαις· Εἰώθασι δὲ οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, οἷς ἂν μάλιστα καὶ δι' ἐλαχίστου ἀπροσδόκητος εὐπραγία ἔλθῃ, εἰς ὕβριν τρέπεσθαι, qui in caeteris errans εὐπραγία certe intactum servavit. Eadem opera corrige I. 33. τίς εὐπραξία σπανιωτέρα;

Post pauca unice verum est μηδὲν διαφέροντΩC τῶν ἄλλων — τετιμῆσθαι pro διαφέροντAC, tum scrib. πέφυκε γὰρ — ἄνθρωπος pro ἄνθρωπος, et κολασθέντων pro κολασθήτωσαν.

In fine cap. ὃν χρόνον τοῖς νῦν καθεστηκότες δεῖ ἐχθροῖς ἀντίστασθαι τοῖς οἰκείοις συμμαχοῖς πολεμήσομεν, ipsa rei natura requirit Ἔδει pro δεῖ, oportebat, sed fieri non potest, ut in illo:

οὐ μ' ἐχρῆν σορὸν πρίασθαι τοῦτ' ὀφλὼν ἀπέρχομαι.

Thucyd. III. 40. ἐγὼ μὲν οὖν καὶ τότε [πρῶτον] καὶ νῦν διαμάχομαι μὴ μεταγνῶναι ὕμῃς τὰ προδεδογμένα. Vitiose abundat πρῶτον. Dici potest καὶ τὸ πρῶτον καὶ νῦν, sed animose dicebant, ut apud Demosthenem est de Corona p. 236, 2: ὑπὲρ οὗ καὶ τότε καὶ νῦν καὶ αἰεὶ ὁμολογῶ πολεμεῖν τούτοις.

Thucyd. III. 40 scrib. πρὸς τὸ παρρυτικά pro τὸ παρὲν αὐτικά, εἰ παράδειγμα σαφὲς καταστήσατε ὥς ὅς ἂν ἀφιστῇται θανάτῳ ζημιωσόμενον, ubi vulgo ὥς ante ὅς omissum est. Simillimus est locus Platonis de Rep. IV. p. 426. c. προαγορεύουσι τοῖς πολίταις τὴν κατάστασιν τῆς πόλεως μὴ κινεῖν ὥς ἀποθανουμένους ὅς ἂν τοῦτο δρᾷ.

Thucyd. III. 46. πολλῶν θανάτοC ζημία πρόκειται, certus et perpetuus dicendi usus postulat ut θάνατοC scribatur, ut paullo ante cap. 44. θάνατον ζημίαν προθεῖσιν, et saepissime alibi.

Thucyd. III. 46. τίνα οἶσθε ἦντινα οὐκ ἄμεινον μὲν ἢ νῦν παρασκευάσθαι πολιορκίᾳ τε παρατενεῖσθαι ἐς τοῦσχατον; Corrig. παρασκευάσθαι, ut III. 39. τίνα οἶσθε ὄντινα οὐ βραχείᾳ προφάσει ἀποστήσεσθαι;

Thucyd. III. 50. κλήρους δὲ ποιήσαντες — τρισχιλίους, τριακοσίους μὲν τοῖς θεοῖς [ἱεροῦς] ἐξείλον, insititium est ἱεροῦς, quod in frequentissima huius rei mentione nemo addit, et inest perspicue in verbis τοῖς θεοῖς ἐξαιρεῖν, et ἐξαιρέτος τοῖς θεοῖς.

Thucyd. III. 52. εἰρημένον [γὰρ ἦν] αὐτῷ ἐκ Λακεδαιμόνων. Haerere solent scioli in huiuscemodi accusativis εἰρημένον, δεδωγμένον, προστεταγμένον et sim. et aliquid fraudis struere, ut h. l. γὰρ ἦν de suo addiderunt, ut apud Platonem *de Rep.* p. 337. E. ἀπειρημένον αὐτῷ [εἶη] interpolarent, et saepe apud alios. Vide ad Herod. V. 62.

Thucyd. III. 52. ἡρώτων δὲ αὐτοῦς — τοσοῦτον μόνον εἰ ΤΙ Λακεδαιμονίους — ἀγαθόν [ΤΙ] εἰργασμένοι εἶεν. alterum ΤΙ necessario delendum. Sine vitio idem legitur cap. 54 et bis cap. 61.

Thucyd. III. 53. τὴν παράδοσιν τῆς πόλεως — ἐποιησάμεθα — ἐν δικασαῖς οὐκ ἔΝ ἄλλοις δεξάμενοι [ὥσπερ καὶ ἐσμέν] γενέσθαι ἢ ὑμῖν, corrig. ἐν δικασαῖς οὐκ ἔΑΝ ἄλλοις δεξάμενοι γενέσθαι, ut recte legitur III. 37. ὡς ἐν ἄλλοις μείζουσιν οὐκ ἂν δηλώσαντες τὴν γνώμην.

Inficetum additamentum ὥσπερ καὶ ἐσμέν vel inepta sedes satis redarguit.

Thucyd. III. 55. εἰ δ' ἀποσῆναι Ἀθηναίων οὐκ ἠβελήσαμεν — οὐκ ἠδικοῦμεν, requiritur praesens οὐκ ἀδικοῦμεν, ποσι non sumus, ut cap. 65. εἰ μὲν γὰρ — τὴν γῆν ἐδικοῦμεν — ἀδικοῦμεν· εἰ δὲ ἄνδρες ὑμῶν οἱ πρῶτοι — ἐπεκαλέσαντο ἐκόντες τί ἀδικοῦμεν;

Thucyd. III. 56. τὸ δὲ τελευταῖον αὐτοὶ σύνις δι' ἄπερ καὶ τὰδε πάσχομεν, imo vero δι' ὅπερ.

Thucyd. III. 56. καίτοι χρὴ ταῦτα περὶ τῶν αὐτῶν [ὁμοίως] φαίνεσθαι γιγνώσκοντας, magistellus ὁμοίως adiecit, quod sententiam dicti vitiat. Recte I. 22. οὐ ταῦτα περὶ τῶν αὐτῶν ἔλεγον, et sic Plato nonnumquam loquitur et Socrates iocatur.

Thucyd. III. 58. ἐκόντας τε ἐλάβετε καὶ χεῖρας προῖσχομένους ἔτι δὲ καὶ εὐεργέτας γεγενημένους διὰ παντός. Annotavit nescio quis ὁ δὲ νόμος τοῖς Ἑλλήσι μὴ κτείνειν τούτους, eaque nunc

post προῖσχομένους in textum irrepserunt, quasi vero aut Plataeenses ista dicere aut Thucydides ea sic dicere potuisset.

Thucyd. III. 58. θυσίας τὰς πατρίους τῶν ἐσσαμένων [καὶ κτισάντων] ἀφαιρήσεσθε. Scribe εἰσαμένων et interpretamentum in margine colloca.

Similiter III. 59. Thucydides dixerat ἡμᾶς τοὺς εὐεργέτας ἀλλοτρίας ἕνεκα ἔχθρας διαφθεῖραι, adscripsit aliquis μὴ αὐτοὺς ἀδικηθέντας eaque nunc post ἔχθρας inserta pro Thucydideis leguntur. Quam multo acrius expuncto emblemate dicitur idem.

Thucyd. III. 59. ἰκέται γιγνόμεθα ὑμῶν τῶν πατρώων τάφων, excidit sigla praepositionis et supplendum πρὸς τῶν πατρώων τάφων. Itaque totum hunc locum recepta felici Donaldsoni emendatione ita constituendum censeo: ἡμεῖς τε, ὡς πρέπον ἡμῖν καὶ ὡς ἡ χρεῖα προάγει, θεοὺς τοὺς δμοβαμίους καὶ κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπιβοώμενοι, προφερόμενοι δ' ὄρκους, οὓς οἱ πατέρες ὑμῶν ὤμοσαν, ἰκέται γιγνόμεθα ὑμῶν ΠΡΟΣ τῶν πατρώων τάφων καὶ ἐπικαλούμεθα τοὺς κεκμηκότας μὴ γενέσθαι ὑπὸ Θηβαίοις.

Iterum πρὸς excidit cap. 61. ubi supplendum εἰ καὶ αὐτοὶ βραχέως (πρὸς) τὸ ἐρωτηθὲν ἀπεκρίναντο, ut cap. 60. τῆς πρὸς τὸ ἐρώτημα ἀποκρίσεως, et sic omnes loqui solent.

Mirum mihi accidit cap. 62 in fine ἵππους παρέχοντες, et equitalium (non equos) praebuisse se Thebanos credo dixisse ἵππον, non ἵππους.

Thucyd. III. 64. ἀπελίπετε γὰρ αὐτὴν (τὴν ξυνομοσίαν) καὶ παραβάντες ξυγκατεδουλοῦσθε μᾶλλον Αἰγινήτας καὶ ἄλλους τινὰς τῶν ξυνομοσάντων [ἢ διεκωλύετε]. Dici vix potest quam sit absolum ἢ διεκωλύετε. Peperit absurdum emblemata μᾶλλον a sciole non intellectum. Μᾶλλον est enim μᾶλλον ἢ τῇ ξυνομοσίᾳ ἐμμένειν, μᾶλλον ἢ τοῖς ξυνομόσασιν ἀδικουμένοις βοηθεῖν.

Thucyd. III. 65. ἐλθεῖν ἡμᾶς ἐν σπονδαῖς καὶ ἱερομνηστικῇ ἐπὶ τὴν ὑμετέραν πόλιν, scrib. ἱερομνησίᾳ, ut cap. 56. ἐν σπονδαῖς καὶ προσέτι ἱερομνησίᾳ, in quo nomine plurali numero locus non est. Vides unde mendum sit ortum.

Thucyd. III. 66. καὶ τὴν περὶ αὐτῶν [ἡμῖν μὴ κτείνειν] ψευσθεῖσαν ὑπόσχασιν. Paucis ante versibus legitur ὑποσχόμενοι ἡμῖν μὴ κτενεῖν. Emblemata ipsum labem concepit; credo olim fuisse ἢ μὴν μὴ κτενεῖν in ora libri adscriptum.

Quaerendum scribetur ut in cap. 67. παρῆνόμεσαν? Nulla tamen

controversia est quin παρενόμουν et παρενόμησα sola Graeca sint.

Thucyd. III. 75. ὁ δῆμος Ὀπλισθεὶς ἐπὶ τῇ προφάσει ταύτῃ ὥς οὐδὲν αὐτῶν ὑγιὲς διανοομένων τῇ τοῦ μὴ ξυμπλεῖν ἀπιστίας τὰ ὈΠΛΑ αὐτῶν ἐκ τῶν οἰκιῶν ἔλαβεν. Quam mirifici errores nos legentes ludificantur! ὀπλισθεὶς non uno nomine absurdum est: ὀπλισθεὶς ἐπὶ τῇ προφάσει ταύτῃ, et ὀπλισθεὶς τὰ ὄπλα ἔλαβεν incongrua sunt. Quid multa? in ὈΠΛΙCΘΕΙC latet ὈΡΓΙCΘΕΙC. ὁ δῆμος ὀργισθεὶς ἐπὶ τῇ προφάσει ταύτῃ — τὰ ὄπλα ἔλαβεν.

Thucyd. III. 82. med. καὶ οὐ τῷ θείῳ νόμῳ μᾶλλον ἐκρατύνοντο (τὰς πίσεις). Dionysius Hal. pag. 955. hinc affert θείῳ καὶ νομίμῳ, unde Valckenaer. in annot. Ms. restituit τῷ ὀσίῳ καὶ νομίμῳ. Quam facile ΟCΙΩΙ et ΘΕΙΩΙ confundantur ostendimus supra pag. 6, 117.

Thucyd. III. 82. ἡ μετὰ ψήφου ἀδίκου [καταγνώσεως] ἡ χειρὶ πτώμενοι τὸ κρατεῖν. Iudices ambitiosi et cupidi non minus absolvendo noxios peccabant quam innoxios damnando. Utrumque inest in ἡ ἀδικος ψήφος et καταγνώσεως perperam est adiectum.

Thucyd. III. 89. ἀποσέλλειν τε τὴν θάλασσαν, sententia loci et dicendi usus postulavit ἈΝΑσέλλειν, ut cap. 98. τοξευόμενοι — ἀνεσέλλοντο, et saepius.

Thucyd. III. 92. ξυνεπρεσβεύοντο δὲ αὐτοῖς καὶ Δωριῆς [ἡ μητρόπολις τῶν Λακεδαιμονίων] τῶν αὐτῶν δεόμενοι. Interpolata haec sunt ex I. 107. ἐς Δωριᾶς τὴν Λακεδαιμονίων μητρόπολιν et nunc turbant verborum ordinem.

Thucyd. III. 95. οἱ προθύμως ἐδόκουν — ξυστρατεύειν ἢ καὶ βίᾳ προσαχθῆναι, scribe ξυστρατεύειν. Post pauca dele νῆες in verbis: αἱ γὰρ πεντεκαίδεκα τῶν Κερκυραίων ἀπῆλθον [νῆες].

Thucyd. III. 104. καὶ τὴν πεντετηρίδα τότε πρῶτον μετὰ τὴν κάθαρσιν ἐποίησαν οἱ Ἀθηναῖοι [τὰ Δῆλια]. Olim ad πεντετηρίδα annotavit aliquis in margine ΤΑ ΔΗΛΙΑ. Habeat sibi.

Sequitur: ἦν δὲ ποτε [καὶ τὸ πάλαι] μεγάλη ξύνοδος ἐς τὴν Δῆλον τῶν Ἰώνων. interpolata haec sunt ex sqq. ὅτι ἦν καὶ τὸ πάλαι μεγάλη ξύνοδος καὶ ἑορτὴ ἐν τῇ Δῆλῳ. In antiquo carmine pro ὅταν καθέσωσιν ἀγῶνα, quod barbarum est, corrig. καθέωσιν. Ἀγῶνα καθεῖναι recte dicitur.

Thucyd. III. 108. [ἀτάκτως καὶ] οὐδενὶ κόσμῳ προσπίπτοντες. Apud veteres κόσμος est τάξις, κοσμεῖν est τάττειν: itaque pro

ἀτάκτως Athenienses veteres dicebant οὐδενὶ κόσμῳ vel οὐδένα κόσμον. Nunc duo simul loquuntur. Vid. ad Herod. VIII. 86.

Thucyd. III. 109. τὸν μισθοφόρον ὄχλον [τὸν ξενικόν]. Milites conducticii appellantur promiscue ἐπίκουροι, μισθοφόροι et ξένοι, sed constat eos omnes non esse cives. Itaque qui dicit τὸν μισθοφόρον ὄχλον [τὸν ξενικόν] inepte bis idem dicit.

Thucyd. III. 111. πάντας ἐνόμισαν ἀπιέναι ἀσπόνδους ὁμοίως, corrig. ἀσπόνδους ὁμῶς. Frequens haec apud Thucydidem confusio est.

Thucyd. III. 116. ἐπὶ τῇ Αἴτνῃ [τῷ ὄρει] οἰκοῦσιν, ὅπερ μέγιστόν ἐστιν ὄρος ἐν τῇ Σικελίᾳ. Saepius apud Thucydidem videbis πόλιν aut νῆσον aut sim. additum, ubi abesse malis. Nunc quidem scioli ἐπ' αὐτοφώρῳ deprenti sunt.

Thucyd. IV. 4. exhibebo locum fatuis emblematis purgatum: καὶ τὸν πηλὸν εἴ που δύοι χοῦσθαι ἀγγείων ἀπορίᾳ ἐπὶ τοῦ νώτου ἔφερον ἐγκεκυφότες ΤΕ ΚΑΙ τῷ χεῖρε ἐς τοῦπίσω ξυμπλέκοντες παντὶ τε τρόπῳ ἡπείγοντο φθῆναι τοὺς Λακεδαιμονίους τὰ ἐπιμαχώτατα ἐξεργασάμενοι. τὸ γὰρ κτέ. vide nunc in vulgatis quid scioli designaverint.

Thucyd. IV. 11. Brasidas ἐβόα [λέγων] ὥς οὐκ εἰκὸς εἶη ξύλων φειδομένους τοὺς πολεμίους ἐν τῇ χώρᾳ περιδεῖν τεῖχος πεποιημένους ἀλλὰ τάς τε σφετέρας ναῦς βιαζομένους τὴν ἀπόβασιν καταγνύναι [ἐκέλευε] κτέ. Non sentiunt homunciones et λέγων et ἐκέλευε in ἐβόα inesse, et loci vim omnem et acrimoniam debilitant et frangunt. Ex Thucydidē emendato corrige Demosthenem de F. Leg. p. 377, 22: ταῦτ' οὐχὶ βοᾷ [καὶ λέγει] ὅτι χρήματ' εἰληφεν Αἰσχίνης; Conf. ibid. p. 366, 22: οὐ γὰρ ἔγωγ' ἂν ἔδωκα οὐδενὶ οὐδὲν ὥς μοι παρασάντας ἐνταυθὶ βοᾷν οἷα πεπόνθασιν· ἡ γὰρ ἀλήθεια καὶ τὰ πεπραγμένα αὐτὰ βοᾷ. Ex his eadem opera emendabis Dionysium Halic. de adm. vi dic. in Dem. VI. pag. 1121. Reisk. ταῦτα — οὐ ΚΑΤΑβοᾷ [καὶ διδάσκει] πῶς αὐτὰ δεῖ λέγεσθαι μόνον οὐ φωνὴν ἀφίεντα; Viden' emendandum esse οὐΚ ΑΥΤΑ βοᾷ et καὶ διδάσκει sine mora expungendum? Sed ad Thucydidem revertor.

Thucyd. IV. 16. ἔδοξεν αὐτοῖς — τὰ τέλη καταβάντας ἐς τὸ στρατόπεδον βουλευεῖν παραχρῆμα δρῶντας ὅ τι ἂν δοκῇ. Emenda παραχρῆμα δρῶντας. Saepissime vidi δρᾶν et ὄρᾶν inter se confusa. In Scholiis Venetis ad Iliad. A. 65 editur: ὁ δὲ ἐνει-

ροπόλος αὐτὸς δρᾶ ὑπὲρ ἐτέρων ὀνείρους. imo δρᾶ, opinor. Harpocratio v. Ὀργεῶνας· — ὀργιάζειν ἐς τὸ θύειν καὶ τὰ νομιζόμενα δρᾶν. quod Photius et ex eo Suidas fideliter descripserunt. Tandem Valesius δρᾶν reposuit. Apud Iamblichum V. P. § 58: legebatur: παραγγεῖλαι δὲ καὶ κατὰ πάντα τὸν βίον αὐτάς τε εὐφημεῖν καὶ τοὺς ἄλλους δρᾶν ὅποσα ὑπὲρ αὐτῶν εὐφημήσωσιν, emendavit Kuster. δρᾶν. Hinc parata est medicina vexatissimo Euripidis senario in *Bacchis* vs. 495.

οὐκ οἶσθ' ὅτι ζῆς οὐδ' ὀρᾶς οὐθ' ὅσις εἶ.

at tu emenda:

οὐκ οἶσθ' ὃ βάζεις οὐθ' ὃ δρᾶς.

Thucyd. IV. 15. ὡς εἶδον ἀδύνατον ὃν τιμωρεῖν τοῖς ἀνδράσι καὶ κινδυνεύειν οὐκ ἐβούλοντο ἢ ὑπὸ λιμοῦ τι παθεῖν ἢ ὑπὸ πλήθους βιασθέντας [κρατηθῆναι]. Sciolus non intellexit βιασθέντας ex παθεῖν suspensum esse: οὐκ ἐβούλοντο κινδυνεύειν τοὺς ἄνδρας παθεῖν τι (id est ἀπολέσθαι) ἢ ὑπὸ λιμοῦ ἢ βιασθέντας ὑπὸ πλήθους.

In vicinia cap. 16 expunge καὶ in σῖτον ἐσπέμπειν τακτὸν [καὶ] μεμαγμένον, et ὁμοίως in καὶ τὰς ναῦς ἀποδοῦναι Ἀθηναίους [ὁμοίως] οἷαςπερ ἂν παραλάβωσιν. Ecquid est a loci sententia alienius quam ὁμοίως? Similiter ex cap. 17. μακροτέρους exime ex verbis: τοὺς δὲ λόγους [μακροτέρους] οὐ παρὰ τὸ εἰωθὸς μηχανοῦμεν.

Thucyd. IV. 21. οἱ δὲ τὰς μὲν σπονδὰς ἔχοντες τοὺς ἄνδρας ἐν τῇ νήσῳ ἤδη σφίσιν ἐνόμιζον ἐτοίμους εἶναι ὅποταν βούλωνται [ποιεῖσθαι πρὸς αὐτούς]. Spuria esse vel articulus arguit TAC μὲν σπονδὰς.

Post pauca scribitur μάλιστα δὲ αὐτοὺς ἐνήγε Κλέων ὃ Κλεαινέτου ἀνὴρ δημαγωγὸς κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ὧν καὶ τῷ πλήθει πιθανώτατος. Transpone καὶ in hunc modum: δημαγωγὸς ΚΑΙ κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον κτέ. Fuisse illo tempore Cleonem δημαγωγὸν res ipsa loquitur. Caeterum compara VI. 35. Ἀθηναγόρας ὃς δήμου τε προσάτης ἦν καὶ ἘΝ ΤΩΙ ΠΑΡΟΝΤΙ πιθανώτατος τοῖς πολλοῖς.

Thucyd. IV. 22. γινώσκειν μὲν καὶ πρότερον —, σαφὲς δ' εἶναι [καὶ] νῦν, εἴτινες τῷ μὲν πλήθει οὐδὲν ἐθέλουσιν εἰπεῖν, ὁλίγοις δ' ἀνδράσι ξύνεδροι [βούλονται] γίνεσθαι. in his καὶ vitiat sententiam, quam βούλονται onerat. et compositionem turbat.

In sqq. excidit praepositio scribendumque λέγειν ἐκέλευσεν 'ΕΝ ἄπασιν.

Thucyd. IV. 26. τῶν νεῶν οὐκ ἔχουσιν ὄρμον ΑΙ μὲν σῖτον ἐν τῇ γῇ ἤροῦντο κατὰ μέρος, ΑΙ δὲ μετέωροι ὥρμουν. Quam me delectant NAVES in littore cibum capientes! Emenda sodes ΟΙ μὲν et ΟΙ ΔΕ. Deinde scrib. ἀληλεμένον pro ἀληλεσμένον.

Indoctus corrector ἀπό inseruit Thucyd. IV. 26. ἀπαίροντες [ἀπὸ] τῆς Πελοποννήσου ὁπόθεν τύχοιεν. Neque minus inepte ἐγγύς est interpositum IV. 44. νομίσαντες τῶν [ἐγγύς] ἀσυγιτόνων Πελοποννησίων βοήθειαν ἐπιέναι. Quid attinet dicere vicinos habitare in vicinia?

Thucyd. IV. 27. ἐς Νικίαν τὸν Νικηράτου στρατηγὸν ὄντα ἀπεσήμεαιεν ἐχθρὸς ὢν [καὶ ἐπιτιμῶν]. omnia sunt in ἀπεσήμεαιεν, aculeum iaciebat, oblique tangebat. Interpolatum est ex cap. 28 ὁρῶν αὐτὸν ἐπιτιμῶντα.

Thucyd. IV. 29. ὡς ἦξον [καὶ] ἔχων στρατιάν. Ἐρχομαι ἔχων est adduco, affero. I. 9. ἃ ἔχων ἦλθεν. I. 11. ἃ ἦλθον ἔχοντες. II. 80. οὗς αὐτὸς ἔχων ἦλθεν. Hinc emenda V. 7. μηχανὰς ὅτι οὐκ ἦλθεν ἔχων, pro ὅτι οὐ κατήλθεν.

Thucyd. IV. 55. τὰ δὲ Κύθηρα νῆσός ἐσι — καὶ κυθηροδίκης [ἀρχή] ἐκ τῆς Σπάρτης διέβαινεν αὐτόσε κατ' ἔτος. In margine ponendum 'ΑΡΧΗ. Vide ad I. 96.

Thucyd. IV. 55. ἐς τὰ πολεμικά, εἴπερ ποτέ, [μάλιστα δὲ] δεινρότεροι ἐγένοντο. Quicumque εἴπερ ποτέ quam vim habeat intelligit insulsum glossema sine mora delebit. Hinc parata medicina est iis, quae I. 142. scripta sunt: τὸ δὲ ναυτικὸν τέχνης ἐστὶν Ὡς περ τι καὶ ἄλλο, imo vero Εἴπερ τι καὶ ἄλλο.

Quam mendose ad hunc diem Thucydides editur! Utor editione Bekkeri anno 1868 ex optimis libris parata. In loco ubi versamur (IV. 55) apud Bekkerum legitur τοῦ ἐπὶ τῇ νήσῳ πάθους pro ἐν τῇ νήσῳ, ut in eodem cap. recte in fine scriptum est. Eadem opera corrige I. 16. ὅταν 'ΕΝ τῇ γῇ ὀρώσιν ἡμᾶς, pro 'ΕΠΙ. Deinde apud Bekkerum legitur καὶ 'ΕΔΕΔΙΓ- CAN, quae est foeda barbaries nata in Graecia effoeta et delirante pro ἐδέδισαν. Tum legitur ἀτολμότεροι ἐς τὰς μάχας HCAN, pro HICAN, ἦσαν. Dicebant enim ἵεναι ἐς τὰς μάχας ut ἵεναι ἐς τοὺς πολέμους.

Thucyd. IV. 66. οἱ δὲ φίλοι τῶν ἔξω τὸν θροῦν αἰσθόμενοι φα-

νερώς μᾶλλον [ἢ πρότερον] καὶ αὐτοὶ ἤξιουν τούτου τοῦ λόγου ἔχεισθαι. Frequentissima est, ut vidimus, interpolatio post μᾶλλον. Non comparatio instituitur, sed crevisse iis animos Thucydides refert.

Thucyd. IV. 67. καὶ ἥσθετο οὐδεὶς εἰ μὴ [οἱ ἄνδρες] οἷς ἐπιμελὲς ἦν εἰδέναι, Graeculus notam ellipsin temere explevit. Saepo tamen ea ellipsi Thucydides utitur, ut III. 9. εἰ τύχοιεν οἳ τε ἀφιστάμενοι καὶ ἀφ' ὧν διακρίνοιντο ἴσοι τῇ γνώμῃ ὄντες. et I. 5. οὔτε ὧν πυθάνονται ἀπαξιούντων τὸ ἔργον, οἷς τ' ἐπιμελὲς εἴη εἰδέναι οὐκ ὀνειδίζόντων et VII. 23. ταύτας τε γὰρ ἔτρεψαν καὶ ὑφ' ὧν τὸ πρῶτον ἐνικῶντο. Obiter corrige Μινώαν pro Μινώαν (ut Κάδμεια, Νίσαια, sic ΜΙΝΩΙΑ formatur) et ἐνῆδρευσαν ἐς τὸ Ἐνυαλίῃον pro τὸ Ἐνυάλιον.

Thucyd. IV. 75. αὐτὸς τε καὶ ἡ στρατιὰ πεζῇ διὰ Βιθυνῶν Θρακῶν [οἳ εἰσι πέραν ἐν τῇ Ἀσίᾳ] ἀφικνεῖται ἐς Καλχηδόνα. Haecine Thucydidem ipsum scripsisse videri! Lamachi in Asia iter describens ex agro Heracleensi per Bithyniam Calchedonem eum pervenisse narrat. Putesne opus esse dicere Bithyniam illam in Asia esse sitam? Constantinopoli ista adscripta sunt, non Athenis scripta.

Thucyd. IV. 85. καίτοι στρατιᾷ γε τῇδε [ἣν νῦν ἐγὼ ἔχω] ἐπὶ Νίσαιαν ἐμοῦ βοηθήσαντος οὐκ ἠθέλησαν Ἀθηναῖοι πλείονες ὄντες προσμῖξαι. Insiticia sunt verba ἣν νῦν ἐγὼ ἔχω. Manu ostendit copias qui dicit στρατιὰ αὐτῇ sive στρατιὰ ἡδε, hae quas videtis copias. Praeterea ἣν NTN ἐγὼ ἔχω recte dicitur, si alter eandem antea habuisset, ut ἡ βασιλεία, ἣν νῦν ἐγὼ ἔχω. Quod ab h. l. alienum est.

Tenuis lineola omissa obscuravit verba Brasidae IV. 86. οὐδ' ἌΝΑΦΗ τὴν ἐλευθερίαν νομίζω ἐπιφέρειν. Fuerat ἈΝΑΦΗ, id est οὐδ' ἌΝ ΑΝΑΦΗ τὴν ἐλευθερίαν πτέ. id est neque me arbitror VERAM libertatem vobis esse allatum si etc.

Thucyd. IV. 90. ἀφικνεῖται ἐπὶ τὸ Δήλιον. — καὶ καθίσας τὸν στρατὸν Δήλιον ἐτείχιζε τοιῷδε τρόπῳ [τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος]. Non potuit putida annotatiuncula in sedem magis inopportunitatem avari quam ubi nunc adhaesit. Si erat his locus, certe ad primam τοῦ Δήλιου mentionem apponi oportuit. Redeat in veterem sedem, in libri marginem.

Thucyd. IV. 91. τῶν ἄλλων βοιωταρχῶν, οἳ εἰσιν ἑνδεκα, οὐ

ξυνεπαινούντων μάχεσθαι — Παγώνδας δ Αἰολάδου βοιωταρχῶν ἐκ Θηβῶν μετ' Ἀριανθείδου τοῦ Λυσιμαχίδου — ἔπειθε τοὺς Βοιωτοὺς ἵεναι ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους. De numero Boeotarcharum video homines doctos inter se dissentire. Hic locus declarat fuisse XIII, quorum duo βοιωταρχοῦσιν ἐκ Θηβῶν, undecim ex caeteris Boeotiae civitatibus; namque hanc vim habet praesens in οἱ ΕΙ-
CIN ἔνδεκα.

Si Pagondae civis et in imperio collega Arianthidas in dissuadentium numero fuisset, necesse erat scribere οἱ ἮCAN ἔνδεκα et nihil attinebat Arianthidam nominare. Nunc Thucydides perspicue demonstrat reliquarum in Boeotia civitatum Boeotarchas esse undecim, quos omnes tum pugnam fieri vetuisse: deinde duos Thebanorum βοιωτάρχας commemorat, quorum alter Pagondas summum in omnes imperium habebat.

Satis diu nos ludificatus est sciulus qui ξυνέβη interpolavit apud Thucyd. IV. 99. νομίζοντες τὴν μὲν Ὠρωπίαν, ἐν ἣ τοὺς νεκροὺς ἐν μεθορίοις τῆς μάχης γενομένης κεῖσθαι (ξυνέβη), Ἀθηναίων κατὰ τὸ ὑπήκουον εἶναι. Miratus quid esset ἐν ἣ τοὺς νεκροὺς κεῖσθαι, (quod quis paullo doctior mirabitur?) οἴηται scilicet. Poterat dixisse ἐν ἣ οἱ νεκροὶ ἔκειντο ex sua persona: maluit ex Thebanorum dicere ἐν ἣ τοὺς νεκροὺς κεῖσθαι, sed ξυνέβη κεῖσθαι in hac re locum nullum habet.

Thucyd. IV. 114. οὐδ' ἂν σφῶν πειρασμένους αὐτοὺς [τῶν Λακεδαιμονίων] δοκεῖν ἦσσαν — εὖνους ἂν σφίσι γενέσθαι. Arcte coniungi possunt in oratione animosa ἡμεῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι, σφεῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι et sim. sed nonnullis post pronomen interpositis talia inserere sciorum est, qui putide et pueriliter pronomina interpretantur in Scholiis. ὡμεῖς: οἱ ἀθηναῖοι δηλονότι, et similia passim.

Thucyd. IV. 115. τὸ δὲ οἶκημα λαβὼν μεῖζον ἄχθος ἐξαπίνης κατερράγη. Vera lectio est κατερρῆ, κατερρύη, corrui, collapsum est.

Thucyd. IV. 117. scribendum Ἐως ἔτι Βρασιδάς εὐτύχει, pro ὡς.

Thucyd. IV. 120. οὐ πρὸς τὸ ἔλασσαν νομίζων τρέψεσθαι [ἀλλ' ἐπὶ τὴν ναῦν] καὶ ἐν τούτῳ αὐτὸν διάσωσεν. Bellula oppositio τὸ ἔλασσαν — ἡ ναῦς, idque pro ἡ τριήρης. Thucydides idem dixerat paucioribus verbis.

Thucyd. IV. 122. ὄργην ποιούμενοι εἰ καὶ οἱ ἐν ταῖς νήσοις ἦδη

[ὄντες] ἀξιοῦσι σφῶν ἀφίστασθαι. Spurium esse ὄντες vel ipsa sedes arguit, quia ἤδη ἀξιοῦσι divelli nequeunt: et *insulanos* dici τοὺς ἐν ταῖς νήσοις quis tandem est qui nesciat?

Post pauca ψήφισμά τ' εὐθὺς ἐποιήσαντο Κλέωνος γνώμη [πείσθ έντες], participium, quod in ea re nemo addit, inducendum censeo.

Interpolantur veterum scripta, ubi Graeculi verborum sententiam non assecuti laboranti scripturae succurrunt scilicet: nos quamquam perspecta vera sententia tamen istorum emblemata retinemus. Editur IV. 126. ἀγαθοῖς γὰρ εἶναι ὑμῶν προσήκει — οἳ γε μὴδὲ ἀπὸ πολιτειῶν τοιούτων ἤκετε ἐν αἷς [οὐ] πολλοὶ ὀλίγων ἄρχουσιν ἀλλὰ πλείονων μᾶλλον ἐλάσσους. Graeculus ut oppositionem faceret οὐ de suo addidit non cogitans in praecedentibus eam contineri. Id nos non fugit, sed nihilo minus absurdum οὐ fideliter servamus.

Thucyd. IV. 131. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι — ἐσπερόντες [ἐς] τὴν [Μένδην] πόλιν ἄτε οὐκ ἀπὸ ξυμβάσεως ἀνοιχθεῖσαν — διήρπασαν. Manifestum est hoc Thucydidem dicere οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν διήρπασαν ἄτε οὐκ ἀπὸ ξυμβάσεως ἀνοιχθεῖσαν. Unde ἔC natum sit vides. Non desino mirari quo pacto docti homines concoquant ἐς τὴν Μένδην πόλιν. Quid non mortalia pectora cogis o caeca et malesana antiquitatis reverentia?

Sed animadverto me Thucydidis amore captum ulterius esse progressum, quam a principio erat consilium. Itaque, ne mihi haec pars annotationum nimis excrescat, vela contraham et de caeteris libris paucos tantum locos selectos eadem brevitate recognosciam.

Thucyd. V. 35. ὥς τε οὕτε Πύλον ἀπαιτούντων [αὐτῶν] ἀπεδίδωσαν ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐκ τῆς νήσου [δεσμώτας] μετεμέλοντο ἀποδεδωκότες. bis male ellipsin de suo Graeculi expleverunt. Mos est in talibus, quale est ἀπαιτούντων οὐκ ἀπεδίδωσαν, pronomen omittere, et οἱ ἐκ τῆς νήσου non recte δεσμῶται dicuntur, sed αἰχμάλωτοι, et usitatum est nihil addere.

Thucyd. V. 63. Λακεδαιμόνιοι — Ἄγιν ἐν μεγάλῃ αἰτίᾳ εἶχον οὐ χειρωσάμενον σφίσιν Ἄργος παρασχόν καλῶς ὥς οὕτω πρότερον [αὐτοὶ ἐνόμιζον]. Manifesto verba ὥς οὕτω πρότερον (παράσχευ) ad παρασχόν referenda sunt, quo facto emblemata ultro excidit. Παρέχειν eo sensu reponendum IV. 153. βουλόμενοι μὲν καὶ αἰεῖ,

Recurrit tralaticia interpolatio Thucyd. VII. 19. ὅπως μὴ οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὰς ὀλκάδας μᾶλλον [ἢ πρὸς τὰς τριήρεις] τὸν νοῦν ἔχωσιν.

Bekkerus, qui VI. 49 pro μάλις ἂν CΦAC περιγενέσθαι, rectissime reposuit σφεῖς, idem vitium VII. 21. intactum reliquit in his: καὶ CΦAC ἂν τὸ αὐτὸ ὁμοίως τοῖς ἐναντίοις ὑποσχεῖν, ubi similiter σφεῖς reponendum.

Thucyd. VII. 27. ἀφίκοντο δὲ καὶ Θρᾱκῶν τῶν μαχαιροφόρων — οὓς ἔδει τῷ Δημοσθένει ξυμπλεῖν. οἱ δ' Ἀθηναῖοι ὡς ὕστερον ἦκον διανοοῦντο αὐτοὺς πάλιν ὅθεν ἦλθον [ἐς Θρᾱκην] ἀποπέμπειν. Fecit operae pretium, qui ἐς Θρᾱκην de suo addidit.

Eadem fere ratio est participii interpolati VII. 27. ὁσημέραι [ἐξελαυνόντων] τῶν ἱππέων πρὸς τε τὴν Δεκέλειαν καταδρομὰς ποιουμένων καὶ κατὰ τὴν χώραν φυλασσόντων, sublato molesto participio optime decurrunt omnia.

Thucyd. VII. 64. εἴ τε ξυμβήσεται τι ἄλλο [ἢ τὸ κρατεῖν] ὑμῖν. Perelegantem et notissimam εὐφημίαν et ὑποκορισμόν scioli plane perverterunt. Quis a me docendus est quid sit ἄλλο τι, ἕτερόν τι, ὡς ἑτέρως et multa similia, tam nota quam est ἦν τι πάθω, si quid mihi acciderit, aliaque plura huiusmodi, ubi quis rem ominosam εὐφώμως lenitate verborum tegit et occultat?

Paucos tantum locos ex libro VIII his addam. Editur VIII. 45. Ἐρμοκράτης — τὰς πόλεις δεομένας χρημάτων ἀπήλασεν αὐτὸς ἀντιλέγων ὑπὲρ τοῦ Τισσαφέρνου ὡς οἱ μὲν Χῖοι ἀναίσχυντοι εἶεν πλουσιώτατοι ὄντες τῶν Ἑλλήνων ἐπικουρίᾳ δὲ ὁμῶς σωζόμενοι ἀξιοῦσι καὶ τοῖς σώμασι καὶ τοῖς χρήμασιν ἄλλους ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἐλευθερίας κινδυνεύειν. Duae literulae additae hunc locum ex impedito expeditum facient sic: — ἀναίσχυντοι εἶεν Εἰ — ἀξιοῦσιν ἄλλους κινδυνεύειν. Continuo sequitur: τὰς δ' ἄλλας πόλεις [ἔφη] ἀδικεῖν αἱ ἐς Ἀθηναίους πρότερον [ἢ ἀποσῆναι] ἀνάλουν εἰ μὴ καὶ νῦν τσαῦτα καὶ ἔτι πλείω ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν ἐβελήσουσιν ἐσφάρειν. Expungendum est primum ἔφη: ex ἀντιλέγων enim pendet utrumque ὡς οἱ ΜΕΝ Χῖοι et τὰς Δ' ἄλλας πόλεις ἀδικεῖν, et in talibus ubi ὡς vel ὅτι praecedit, in reliquis ad infinitivum transitus fieri solet. Deinde ἢ ἀποσῆναι adlevit nescio quis ut πρότερον quid esset appareret scilicet. In caeteris exime unam literulam et clara lux affulgebit. Scribe & pro

αἵ: quae antea tributi nomine Atheniensibus pendebant καὶ nunc pro semet ipsis. pro sua salute ac libertate, civitates impendere iubet: Ἄ ἐς Ἀθηναίους πρότερον ἀναλοῦτε, ΤΑΤΤΑ νῦν ὑπὲρ ὑμῶν αὐτῶν ἐσφέρετε. Deinde pro ταῦτα multo acrius et significantius τοσαῦτα καὶ ἔτι πλείω dixit: unde haec exit orationis forma: τὰς δ' ἄλλας πόλεις ἀδικεῖν Ἄ ἐς Ἀθηναίους πρότερον ἀνάλουν, εἰ μὴ καὶ νῦν τοσαῦτα καὶ ἔτι πλείω ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν ἐβελήσουσιν ἐσφέρειν, quae tam iusta et aequa sunt quam perspicua et ad intelligendum aperta.

Thucyd. VIII. 67. ἐσήμεγκαν οἱ ξυγγραφῆς — ἐξεῖναι μὲν Ἀθηναίων Ἀνειπεῖν γνώμην ἣν ἂν τις βούληται, ἣν δὲ τις τὸν ΕΙΠΟΝΤΑ γράψεται παρανόμων κτῆ. Praeconis est ἀνειπεῖν, reponere εἰπεῖν, quod sequenti τὸν εἰπόντα respondet.

Thucyd. VIII. 71. αὐτὸς μὲν καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ κατὰ χώραν [ἐν τῇ Δεκελείᾳ] ἔμενον, inepte abundat vel ἐν τῇ Δεκελείᾳ vel κατὰ χώραν, et facilis optio est.

Thucyd. VIII. 77. οἱ δὲ ἀπὸ τῶν τετρακοσίων πεμφθέντες ἐς τὴν Σάμον [οἱ δέκα πρεσβευταί], Athenienses dicebant πρέσβεις.

Nunc Thucydidem deponam de manibus, postquam uno exemplo ostendero quam pertinaciter homines docti quamvis manifesta emblemata retineant. Thucydides dixerat V. 83. Λακεδαιμόνιοι — ἐσράτευσαν ἐς τὸ Ἄργος. — ὑπῆρχε δὲ τι αὐτοῖς καὶ αὐτόθεν πρᾶσσόμενον. Sunt haec, credo, satis perspicua, et quid sit αὐτόθεν apparet. Tamen erat in libris scholion: αὐτόθεν: ἐκ τοῦ Ἀργους. Puerile est et fatuum: sic isti solent. Scin' quid sit hodie in omnibus libris? Nempe hoc: ὑπῆρχε δὲ τι αὐτοῖς καὶ ἐκ τοῦ Ἀργους αὐτόθεν πρᾶσσόμενον. Aperit fraudem Duker., deleri iubet Valckenaer. Frustra: nemo audit et futile additamentum adhuc nullo pacto extirpari potuit, sed

θαρσεῖν χρὴ, φίλε Βάττε, τάχ' αὖριον ἔσσειε' ἄμεινον.

CAPUT II.

Annotationes ad CICERONEM.

Μεταβολὴ πάντων γλυκύ. Postquam diu et multum in scriptoribus Graecis emendandis operam collocavimus, animus est ad Latinas litteras transire et de locis quibusdam apud Ciceronem pauca disserere, qui et labem aliquam concepisse mihi videntur et simplici et probabili correctione in integrum restitui posse. Non infitior me ad scriptores Latinos non nisi cunctanter accedere. Nempe mihi harum litterarum studia non ἔργον, sed πάρεργον semper fuerunt. Non suppetit mihi in his illa palaeographicae suppellectilis copia et facultas, quae quam sit utilis simul in vitio deprehendendo, simul in vera lectione aut reperienda aut, si plura suppetunt, discernenda nemo nisi longo usu edoctus satis intelligere vel praedicare poterit. Equidem qui Codices Graecos exploravi et excussi innumerabiles, Latinos aut raro aut numquam versavi. Itaque contentus esse debeo illa Latina palaeographia, quae colligitur et paritur ex emendationibus principum Criticorum, quae *certae* sint et *evidentes*, et ea, quae libris Latinis Mss. cum Graecis Codicibus communis est. Unaquaeque correctio manifesta aliquam palaeographicam observationem aut parit aut confirmat: et recurrunt passim eadem mendorum genera, eadem vitiorum origines, eadem peccandi consuetudo et veluti analogia et constantia quaedam. Praeterea in scriptoribus Latinis aut melius intelligendis aut corrigendis semper usus sum illo adiumento et subsidio, quod mihi deliciae meae ultro subministrabant. Soleo enim Latinos scriptores mecum Graece vertere, et sic simul in interiorem quandam eorum intelligentiam penetrare, simul ad hanc lucem latens aliquod vitium citius deprehendere et quod verum sit facilius reperire et agnoscere. Facile intelligitur

quam sit hoc in poëtis Comicis praeclarum interpretandi adiumentum: neque id in Cicerone aut Livio minus conducit, si quidquid ex Graecis fontibus manavit ad eam formam revocaveris unde hanc novam Latinam induerunt. His igitur fretus nunc quidem intra paucos quosdam Ciceronis locos me continebo, quibus ut potero illustratis restitutisque ad Graecos scriptores revertar, ac veniam statim in rem praesentem,

ὡς σκῆψιν ἀγὼν οὗτος οὐχὶ δέξεται.

Periit Ciceronis iocosum et festivum dictum in epistola ad Atticum, sed sanabile est vulnus librorum, et quod per multa saecula ob corruptam lectionem in tenebris latuit poterit in lucem vitamque revocari. Praemittam locos, unde Ciceronis manum ipse deprehenderim, si cui forte ex iisdem indiciis eadem veniat in mentem emendatio, nam *segnius irritant animos* quae ab aliis reperta cognoveris, quam quae recte cogitando repereris ipse.

Vell. Paterc. II. 60. § 4. HS. *septies millies depositum a C. Caesare ad Opis occupatum ab Antonio est.*

Cicero Philipp. V. § 11. *Illa vero dissipatio pecuniae publicae ferenda nullo modo est, per quam septies millies falsis per-
scriptionibus donationibusque (Antonius) avertit.*

Cicero Philipp. I. § 17. *Pecunia utinam ad Opis maneret. — quamquam ea quoque sit effusa, si ita in actis fuit.*

Cicero Philipp. VIII. § 26 *Et ne tangantur rationes ad Opis.* Antonii verba sunt, cui Cicero reponit: *id est ne septies mil-
lies recuperetur.*

Cicero Philipp. II. § 35. *illud tamen fuit omnibus bono, — tibi tamen praecipue — qui maximo te aere alieno ad Opis li-
berasti, qui per easdem tabulas innumerabilem pecuniam dissi-
pavisti.*

Ibid. § 95. *Ubi est septies millies, quod in tabulis, quae sunt ad Opis patebat? — Tu autem quadringenties HS. quod Idibus Martiis debuisti, quonam modo ante Kalendas Apriles debere desiisti?*

Cicero ad Atticum XIV. 14. § 5. *Rapinas scribis ad Opis fieri; quas nos quoque tum videbamus.*

His igitur solerter usus vide an vitium manifestum certa

correctione eximere possis ex iis, quae ad Atticum Cicero scribit XIV. 18 his verbis:

Sed totum se a te abalienavit Dolabella ea de causa qua me quoque sibi inimicissimum reddidit. O hominem prudentem! Kal. Jan. debuit; adhuc non solvit, praesertim quum se maximo aere alieno Faberii manu liberarit et opem ab eo petierit. Licet enim iocari ne me valde conturbatum putes.

Primum emenda LIBET enim iocari pro LICET, deinde quaere Ciceronis iocosum dictum, quod in vulgata lectione nusquam apparet, ut vides. Neque tamen procul abest, namque ita dixerat ETOPEMABOPEPETIERIT, deinde syllaba bis repetenda semel scripta supererat ETOPEMABOPETIERIT, quo facto corrector aliquis ex iis, qui quidquid attigerint peius etiam depravant, pro *Opem ab O petierit* reposuit *ab eo petierit*. Quam iocose et salse Cicero in Dolabellam hoc dictum iecerit: *et opem ab OPE petierit*, loci supra scripti declarant.

Quod autem *Faberii manu* id Dolabella fecisse dicitur, demonstrat Faberium eum esse, qui Caesaris manum imitatus Antonio falsa chirographa paraverit, quibus ille usus maximo aere alieno et sese et Dolabellam ad Opis liberavit.

Idem corruptelae genus ut syllaba fugitiva perverse suppleatur vitiat verba Ciceronis in libro *de Natura Deorum* I. § 2. *quo omnes duce natura VERIMUR*. Fuerat olim NATURA TRAHIMUR, deinde TRA omissum negligentia est et quod erat reliquum NATURAHIMUR correctum scilicet abiit in *natura vehimur*. Ut enim VEHI ab ea re alienum est, ut Graecum *ῥῆξι-σθαι*, sic TRAHERE optime dicitur, ut *ῥῆξιειν*, de valentiore, cui resisti non possit, ut in illo TRAHIT *sua quemque voluptas*. In libro I. *de Offic.* § 18. *omnes enim trahimur et ducimur ad cognitionis et scientiae cupiditatem*, multo melius verbis transpositis legetur: DUCIMUR et TRAHIMUR, ut acrius et efficacius verbum TRAHI inertiori verbo DUCI addatur. Discrimen optime ostendit versiculus Senecae

ducunt volentem fata, nolentem trahunt.

In eodem libro *de Natura Deorum* I. § 30. legitur: *quae et per se sunt falsa perspicue et inter se vehementer repug-*

nantia. atque etiam —. legendum est: *et inter se vehementer pugnans. atque etiam* —. Graece dixeris: ἄπερ αὐτὰ τε καθ' ἑαυτὰ φανερώς ἐστὶ ψευδῇ καὶ σφόδρα ἀλλήλοις ΜΑΧΕΤΑΙ, non μαχόμενα. Adhaesit aliquid verbo PUGNANT et ex praecedenti syllaba et ex sequenti, et simplici verbo opus est.

Non dissimili modo natum est mendum *de Nat. Deor. I. § 63. Protagoras* — *quum in principio libri sui sic posuisset. De divis neque ut sint neque ut non sint habeo dicere, Atheniensium iussu urbe atque agro est exterminatus librique eius in concione combusti. Incommodum et molestum iussu ex vicinis syllabis vitio natum exterminandum esse censeo.*

De Nat. Deor. I. § 91. ut mihi quidem admirari LIBERET esse in homine Romano tantam scientiam. Ferri nullo modo potest admirari liberet: itaque Heindorf. admirabile videretur coniecit. equidem admirari SUBIACET reponam, ὥς' ἔμοιγε θαυμάζειν ἐπ' ἡλθεν.

Bis idem inepte dicitur *de Nat. Deor. I. § 115. At etiam de sanctitate*, [de pietate adversus deos] *libros scripsit Epicurus. Erat Epicuri liber περὶ δσιότητος (Diog. Laërt. X. 27), quem Cicero de sanctitate inscribit, alius nescio quis in margine de pietate adversus deos. Cf. § 122.*

Idem in vicinia: *ut Ceruncanium aut Scaevolam [pontifices maximos] te audire dicas, ἐπ' αὐτοφώρῳ tenetur.*

Non minus manifestum tenemus interpolatorem in his *de N. D. I. 121. Ita fit ut non modo homines a diis sed ipsi dii inter se ab aliis alii negligantur. Romani defectum pronominis reciproci ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἀλλήλους ita supplent ut pro φιλοῦσιν ἀλλήλους dicant ἀμάντ inter se, pro θεραπεύουσιν ἀλλήλους inter se colunt, pro ἀμελοῦσιν ἀλλήλων inter se negligunt, et passive pro ἀμελεῖσθαι ὑπ' ἀλλήλων inter se negligi. Sic μάχεσθαι ἀλλήλοις est inter se pugnare, περιβάλλεσθαι ἀλλήλους inter se complecti, et si quis inter legendum hoc ageret permulta his similia se offerent. Pauca quaedam exempla proferre satis esto. Cornelius Nep. Arist. I. obtrecta-*

runt inter se (ἐφθόνησαν ἀλλήλοις). Dion. 4. quum inter se time-
rent (φοβούμενοι ἀλλήλους). Eumen. 4. qui inter se complexi
in terram ex equis decidissent (περιπλακύντες ἀλλήλοις). Cicero
de Amicit. § 82. colent inter se et diligenti. ad Att. VI. 1. Ci-
cerones pueri amant inter se. ad Quintum Fratr. III. 3. § 1.
valent pueri, studiose discunt, diligenter docentur et nos et inter
se amant, (καὶ ἡμᾶς καὶ ἀλλήλους φιλοῦσιν). In Catil. III. 8.
furtim nonnumquam inter se aspiciebant, (ἔβλεπον ἐς ἀλλήλους).
de Nat. Deor. I. § 122. Dii nulla re egentes et inter se diligunt
et hominibus consulunt (ἀλλήλους τε φιλοῦσι καὶ τῶν ἀνθρώπων
κῆδονται). de Divinat. I. § 129. Deorum animi — sentiunt inter
se (αἰσθάνονται ἀλλήλων). Sed satis exemplorum. Estne igitur
fraus manifesta in verbis: ipsi dii inter se [ab aliis alii] negli-
guntur? Ferasne haec: αὐτοὶ οἱ θεοὶ ὑπ' ἀλλήλων ὑπ' ἄλλων
ἄλλοι ἀμελοῦνται? Nullo modo. Igitur ne illa quidem ferenda.
Non similis sed plane eadem fraus patet in libro de Officiis
I. § 22. placet Stoicis — homines hominum causa esse generatos
ul ipsi inter sese [aliis alii] prodesse possent, (ὅπως ἀλλήλους
ὠφελήσουσιν).

Intercidit prorsus ad sententiam necessaria praepositio de
N. D. II. § 17. quod etiam quibusdam regionibus atque urbibus
contingere videmus hebetiora ut sint hominum ingenia propter
caeli pleniorum naturam. Hominibus hoc contingit, non regioni-
bus. Praecedens *et* hausit in: in quibusdam regionibus. Sed quae
est illa caeli natura plenior? Crassum caelum quid sit novi-
mus et crassus aër apud Iuvenalem:

vervecum in patria crassoque sub aëre nasci.

Cic. de Fato IV § 7. Athenis tenue coelum: ex quo acutio-
res etiam putantur Attici: crassum Thebi: itaque pingues The-
bani et valentes. Sed in pleniorum aliud latet quod pate-
faciet Cicero de Divin. I. § 130. pingue et concretum esse cae-
lum, — caelum esse tenue purumque et propterea salubre. Unde
emergit vera scriptura propter caeli pinguiorem naturam.

Quis non subrideat ad haec de N. D. II. § 126. quid ea
quae nuper [id est paucis ante saeculis] medicorum ingeniis
reperita sunt?

Post pauca in verbis sagittas excidere [dicunt] e corpore,
inutile fulcrum dicunt a sciolo interpolatum est.

In libro III. § 7. *mihi quidem ex animo EXVI Non potest esse deos. Agnosco Graecum δόξαν ἐκ τῆς διαβολῆς ἐξαίρετος.* Plat. *de Rep.* III. p. 412. E. sqq. Itaque unice probo eum, qui EXIMI coniecit.

Ibid. III. § 9. Quod Cotta dicit: *Ego neque in causis si quid est evidens* [de quo inter omnes conveniat] *argumentari soleo: perspicuitas enim argumentatione elevatur, idem nunc nobis in evidenti interpolatione faciendum.*

In iis quae continuo praecedunt § 8. *Tu autem qui id quae- ris similiter facis ac si me roges cur te duobus contuear oculis* [et non altero contuear] *quum idem uno assequi possim.* In aliis est *altero tantum* aut *alterutro*, quae non sunt unius assis. Deleto emblemate apparet demum oppositio in duobus et uno.

Ibid. § 23. *Quod si mundus universus non est deus ne stellae quidem, quas tu innumerabiles in deorum numero reponebas, quarum te cursus aequabiles aeternique delectabant, nec mehercule iniuria; sunt enim admirabili incredibilique constantia. Semidocti lectores et correctores, si quando diversa tempora in re eadem coniuncta viderent aequare omnia et ad eandem formam refingere consueverant. Quia praecedebat reponebas, quod sequebatur delectant, in delectabant mutaverunt. Estne multis verbis opus ut vincam praesens delectant in tali re necessarium esse? Reponebas autem est dicebas modo tibi reponendas esse videri.* Sed stellarum cursus aequabiles aeternique homines delectare numquam desinunt.

Turbant scribae *de N. D.* III. §. 82 *at Phalaris, at Apollodorus poenas sustulit.* Quis sic loquitur? Videtur fuisse *paenas* LUIT.

Subiiciam his locos pauculos ex libris *de Divinatione.*

In libro I. § 27. *cuius quidem (Deiotari) hoc praeclarissimum est quod posteaquam a Caesare tetrarchiae regno pecuniaque multatus est, negat se tamen eorum auspiciorum, quae sibi ad Pompeium proficiscenti secunda evenerint, poenitere.* Corrigunt *tetrarchia* et *regno*, quasi vero Caesar Deiotarum *regno exutum* privatum reliquerit. De eadem re Marcus in libro II. § 79. *quum ei TROGMORUM tetrarchiam eripuisset.* Idem Quintus, crede, dixerat. Uterque de rebus sibi notissimis loquitur.

De Divin. I. § 29. *In quo Appius, collega tuus, bonus augur,*

ut ex te audire soleo, non satis scienter virum bonum et civem egregium [censor] C. Ateium notavit, quod ementitum auspicia subscripsit. Estlo: fuerit hoc CENSORIS, si iudicabat ementitum. At illud minime auguris quod adscripsit ob eam causam populum Romanum calamitatem maximam cepisse. Quae est ea perversa et absurda verborum compositio: virum bonum et civem egregium censor C. Ateium notavit! Poteratne censor ibi interponi? Itaque aut transferendum est aut tollendum. Equidem tollendum censeam. Ab Appio censore C. Ateium esse notatum per se patet et statim additur: fuerit hoc CENSORIS. Praeterea in ultimo vocabulo vitium est. Latinum est calamitatem accipere, ut iniuriam, vulnus, damnum accipere, non capere. Emendavit olim Lambinus, idoneus, si quis alius, in tali re iudex, sed certa emendatio inconsiderate spreta est. Scriptum erat MAXIMĀACCEPISSE, omissa sunt de more ac et sic natum vitium est.

In libro I. § 31. Cicero dederat: *multis annis post Romulum Prisco regnante*, adscripsit nescio quis in margine *Tarquinio*: itaque hodie legitur *Prisco regnante Tarquinio*. Ipsa compositio fraudem arguit. Post pauca: *ex quo factum est ut eum ad se rex [Priscus] arcesseret*, nomen *Priscus* insititium est. Contra excidit aliquid in sqq. *Cuius quum tentaret scientiam auguralis*, imo vero *quum tentare vellet*.

In Attii fragmento de Divin. I. § 44.

*Visum est in somnis pastorem ad me appellere
pecus lanigerum eximia pulchritudine:
duos consanguineos arietes inde eligi,
praeclarioremque alterum immolare me.*

scribae antiquum obtinent: quum esset scriptum

Visus in somnis pastor ad me appellere,
et in sequentibus indirectam orationem viderent, exaequanda haec esse opinati sunt. Graeco senario dixeris:

ἔδοξε ποιμὴν πρόβατ' ἐλαύνειν ὡς ἐμέ.

ubi si quis *ἔδοξε ποιμένα* substituere vellet, perinde esset absurdum ac si quis Latine diceret: *visum est pastorem ad me appellere pecus*.

Ibid. I. § 46. *Heraclides doctus vir, auditor [et discipulus] Platonis*. Interstrepit sciolus, sed neminem decipiet.

In vicinia quum Cicero dixisset: *Quid ego quae magi Cyro illi principi interpretati sunt ex Dinonis Persicis proferam?* post pauca ita pergit; *ei magos dixisse* [quod genus sapientum et doctorum habebatur in Persis] — *XXX annos Cyrum regnaturum esse*. Difficile est haec sine risu legere. Quae magistellus multis post Ciceronem saeculis in ora sui libri annotaverat, vix pueris utilia, ea nunc Quintus Cicero cum magna gravitate fratrem Marcum docere ab hominibus doctis creditur, idque alieno loco, quia *magos* iam ante nominaverat.

Sed levia haec sunt prae illis quae in § 30 sciolus designavit et eruditi viri concoquere potuerunt. Quintus ad fratrem Augurem publicum ita dicit: *Quid? Lituus iste vester* [quod clarissimum est insigne auguratus] *unde vobis est traditus? Nempe eo Romulus regiones direxit tum quum urbem condidit: qui quidem Romuli lituus* [id est incurvum et leviter a summo inflexum bacillum, quod ab eius litui quo canitur similitudine nomen invenit] *quum situs esset in curia Saliorum, quae est in Palatio, eaque deflagravisset, inventus est integer*. Marcus, credo, si haec ex fratre audivisset, aut erupisset in cachinnos aut hominem repente insaniisse putasset. Quid? Tu auguri serio narrabis auguratus insigne esse lituum, et addes quae litui forma sit et unde nomen invenerit? Haud vidi magis. Si quis haec *ferri posse* contendet et reverentiam antiquitatis implorabit, huic ego auctor sum ut ipse in scribendo aliquid eiusdemmodi addere audeat, sed expunget, sat scio, neque in lucem proferre sustinebit. Sed parcam verbis ne argumentando rei perspicuitas elevetur.

Ibid I. § 49 in somnio Hannibalis: *deum respondisse Vastitatem esse Italiae praecepisseque ut pergeret protinus; quid retro* [atque a tergo] *fieret ne laboraret*. In his Ciceronis stilus ex Caelii Antipatri, quem sequitur, prisca et horrida oratione colorem duxit, et Caeliana sunt *pergeret protinus, quid retro fieret ne laboraret*: ἐκέλευσε πρόσω χωρεῖν, τῶν δὲ ὀπίσθεν μὴ φροντίζειν. Cur igitur additur RETRO [et a tergo]? Additum est id quidem, sed non a Cicerone.

Ibid. I. § 56. *C. Gracchus multis dixit — sibi in somnis quaesturam petenti Ti. fratrem visum esse dicere, quam vellet cunctaretur, tamen eodem sibi leto quo ipse interisset esse per-*

cundum. *Hoc antequam tribunus plebis C. Gracchus factus esset et se audisse scribit Caelius et dixisse multis.* In Codd. est aut *QUAESTURAM* aut *QUAESTURAM PETENTI* aut *ANTE* *QUAESTURAM*. Lectorum coniecturae hae sunt in vetere librorum lacuna. Plutarchus, qui hos *de Divinatione* libros lectitavit et subinde laudat, ex hoc ipso loco planam et perspicuam sententiam descripsit, cuius nunc apud Ciceronem nec vola nec vestigium superest. Audi ipsum (in vit. *C. Gracchi* cap. I.) *ἰσoreῖ δὲ καὶ Κικέρων ὁ ῥήτωρ ὡς ἄρα Φεύγοντι πᾶσαν ἀρχὴν τῷ Γαίῳ καὶ μεθ' ἡσυχίας ἡρημένῳ ζῆν ὁ ἀδελφὸς ὄναρ Φανείας καὶ προσαγορεύσας· Τί δῆτα, Φαίη, Γαίε, βραδύνεις; οὐκ ἔστιν ἀπόδρασις. κτέ.* C. Gracchus post quaesturam in Sardinia ab rep. et honoribus abstinere et in otio vivere constituerat, quum illi frater in somnis increpans visus est dicere: *Quam vellet cunctaretur, TAMEN eodem sibi leto esse pereundum.* Haec sana et perspicua sunt. *Quaesturam petentem* nihil erat cur frater obiurgaret. Quod addit Caelius *hoc antequam TRIBUNUS PLEBIS C. Gracchus factus esset sese audisse*, satis est argumenti vidisse haec in somnis C. Gracchum paullo ante quam tribunatum petere coepisset, et quid illi tum animi fuerit illud ipsum somnium luculenter declarat. Labem librorum Ciceronis hinc facile animadvertimus, et satis habendum sententiam certe verborum amissorum Plutarchi testimonio nobis esse servatam. Libros *de Divinatione* a Plutarcho lectos esse apparet ex vita Aemilii Paulli cap. X. ubi lepida historia de Paulli Tertiola (*de Divin.* I. 46) enarrata addit: *ταῦτα μὲν οὖν Κικέρων ὁ ῥήτωρ ἐν τοῖς περὶ Μαντικῆς ἰσόρηκεν.*

Ibid. I. § 58. *Quid hoc somnio dici potest divinius? Sed quid aut plura aut vetera quaerimus? Saepe tibi meum narravi, saepe ex te audiavi tuum [somnia].* Nemo nostrum importunum vocabulum addidisset, et Ciceronem putemus?

In vicinis § 59 duplex vitium nimis diu latuit. Quamquam longiusculus locus est tamen totum apponere est necesse: *audiavi equidem ex te ipso, sed mihi saepius noster Salustius narravit; quum in illa fuga nobis gloriosa, patriae calamitosa, in villa quadam campi Atinatis maneres magnamque partem noctis vigi-lasses ad lucem denique arte et graviter dormire coepisse. Itaque quamquam iter instaret te tamen silentium fieri iussisse*

neque esse passum te excitari: quum autem expectatus esses hora secunda fere te sibi somnium narravisse: visum tibi esse, quum in locis solis maestus errares, C. Marium cum fascibus laurealis quaerere ex te quid tristis esses; quumque tu te patria vi pulsum esse dixisses, prehendisse eum dexteram tuam et bono animo te iussisse esse lictorique proximo tradidisse, ut te in monumentum suum deduceret, et dixisse in eo tibi salutem fore. Tum et se exclamasse [Salustius narrat] reditum tibi celerem et gloriosum paratum et te ipsum visum somnio delectari.

In his primum delibera utrum in verbis: ad lucem denique arte et graviter dormire coepisse, vera lectio sit dormire (νυσάζειν) an dormire (καθεύδειν, κοιμᾶσθαι). Sed nulla est dubitatio, namque arte et graviter dormire (βαθῶς, βαθὺν ὕπνον κοιμᾶσθαι, καθεύδειν) aerumnis et longa vigilia confectos novimus, arte dormire βαθῶς νυσάζειν inter se pugnant.

Itaque ridiculum est narrare Ciceronem ipsum alto somno consopitum silentium fieri iussisse neque passum esse se excitari. Fecit hoc Salustius fidelis Ciceronis libertus et fugae comes, unde haec omnia audivisse se Quintus modo dixerat. Legendum igitur est: Itaque quamquam iter instaret se tamen silentium fieri iussisse neque esse passum te excitari. Eodem modo reliqua omnia Salustii verbis narrantur: te tibi somnium narrasse, —; tum et se exclamasse reditum tibi celerem et gloriosum paratum. Itaque quod post exclamasse in Codicibus additur SALUSTIUS NARRAT in ora libri olim adscriptum est satis pueriliter, sed in Quinti verbis omnia ex Salustio audita referentis nullo modo poni potuit.

Iterum e libri margine irrepsit aliquid in Ciceronis orationem de Divin. I. § 68. Sagire enim sentire acute est: ex quo sagae anus [quia multa scire volunt] et sagaces dicti canes. Quae in librorum marginibus adnotabantur sunt fere semper puerilia et putida, nonnumquam etiam, ut hoc loco, cum scriptoris sententia pugnant. Itaque quisquis est paullo sagacior putidum emblemata delebit.

Ibid. I. § 68. paucis post diebus ex Pharsalica fuga venisse Labienum: qui quum interitum exercitus nunciavisset reliqua vaticinationis brevi esse confecta. Res ipsa clamat consecuta esse legendum. Consequi, ut aliis locis, est ἑπακολουθεῖν, ut in

hoc libro I. § 53. atque ita quidem prima statim esse consecuta. et II. § 22. Si sciret se — trucidatum iri — post mortem vero ea consecutura, quae sine lacrymis non possumus dicere.

De Divin. I. § 75. qua in pugna quia Castor et Pollux cum Lacedaemoniorum classe visi esse dicebantur, eorum insignia [deorum] stellae aureae — Delphis positae sunt. Dittographia est vetus EORUM et DEORUM. Loci compositio, ut vides, respuit DEORUM.

Ibid. I. § 80. Negat sine furore Democritus quemquam poetam magnum esse posse; [quod idem dicit Plato.] quem si placeat appellet furorem, dummodo is furor ita laudetur ut in Phaedro Platonis laudatus est. Relege mihi locum expuncto emblemate et expungenti opinor assentieris.

Vehementer mihi de fraude suspectum est participium scriptum his duobus locis de Divin. I. § 73. ut in Sisennae scriptum historia videmus, et I. § 89. quo in genere Marcios quosdam fratres nobili loco natos apud maiores nostros fuisse scriptum videmus. Illo loco non satis commode interpositum est medium inter in Sisennae — historia, neque minus supervacuum est altero loco: videmus, nempe apud scriptores annalium omnibus notos, qui erant in omnium manibus. Quod enim Cicero refert de Marciis fratribus sumsit ex Caelii Antipatri historia belli Punici, quem in ea re a Livio quoque describi suspicor XXV. 12. ubi carmina quaedam Marciana affert, quae statim admonitus senties a Marciis Graece conscripta sed a Caelio de Graecis facta esse Latina.

Nobilitas enim ante Catonem Graece scribebat. Proferam unum ut emendem. Priore carmine Cannensis praedicta clades in haec FERME verba erat: AMNEM TROIUGENA CANNAM [Romane] FUGE. Fuerat:

τὸν Κάνναν ποταμὸν, Τροίηγενές, ἐξαλλασθαι.

quae Caelius vortit barbare: adscripsit nescio quis Romane ne forte nescias TROIUGENA quid esset, deinde ex margine in sedem perincommodam irrepsit.

Caeterum videmus de historia omnibus nota legitur de Divin. I. § 29. M. Crasso quid acciderit videmus dirarum obnuntiatione neglecta. Ne putes de re recenti tantum et aequalibus nota dici inspice I. § 100. in iisdem fatis scriptum Veientes habere

fore ut brevi a Gallis Roma caperetur. Quod quidem sexennio post Veios captos factum esse videmus.

Irrepsisse videtur ex locis de *Divin.* I. § 31. mirabili magnitudine *uvam*, ut scriptum videmus, *invenit*, et I. § 121. *quale scriptum illud videmus* — fore ut Darius et Persae vincerentur, quorum diversa ratio est.

Ibid. I. § 90. *Magi congregantur in fano commentandi causa atque inter se colloquendi: quod ETIAM idem vos* (augures) *quondam facere Nonis solebatis.* Inepte *πατέλλων* etiam resecandum esse censeo. Sic § 91 quod idem *facilitatum in Umbria accepi-mus*, et alibi passim.

Ibid. I. § 98. *quid quum in Capitolio ictus Centaurus e caelo est, in Aventino portæ et homines?* Quot in Aventino portas fuisse putemus? Fac plures fuisse, mirum eas omnes de caelo tactas. Scribe una litera minus *porta et homines.*

Ibid. I. § 101. *Haec igitur et a Diis significata et a nostris maioribus iudicata contemnimus?* Quia haec est Quinti sententia: *haec igitur — contemnere non debemus*, ipsa natura et omnium usus indicat *contemnemus* esse rescribendum, ut de *Divin.* I. § 62. Hunc (Epicurum) ergo *antepones Platoni et Socrati?* et passim alibi quum Graece tum Latine.

Post pauca § 102 editur: *Quae maiores nostri quia valere censebant idcirco omnibus rebus agendis Quod bonum faustum felix fortunatumque esset praefabantur.* Verum non hoc praefabantur sed *Quod bonum — fortunatumque siet.* quod reponendum esse patet, quoniam ipsum praefationis carmen Quintus recitat.

Ibid. I. § 102. *quum imperator exercitum, censor populum lustraret, bonis nominibus qui hostias ducerent eligebantur, quod idem in delectu consules observant, ut primus miles fiat bono nomine. Quae quidem a te scis et consule et imperatore summa religione esse servata.* Si Quintus id quod nunc dicere videtur dicere voluisset, hac forma usus fuisset: *quae quidem a te et consule et imperatore — servata sunt*, aut *quae quidem tu et consul et imperator — servasti.* Nunc multo salsius ut fratrem pungeret ita dixit: *quae quidem a te scio et consule et imperatore — servata esse.* Notus hic usus est verbi scio in reprehensione aut iurgio, ut apud Plautum in *Menaechmis* V. 3. 38.

*At ego te sacram coronam surripuisse scio Iovis,
et ob eam rem in carcerem led esse compactum scio,
et postquam es emissus caesum virgis sub furca scio,
tum patrem occidisse et matrem vendidisse etiam scio.
Satin' haec pro sano maledicta maledictis respondeo?*

Continuo sequitur *Praerogativam etiam maiores omen* [iustorum] *comitiorum esse voluerunt*. Importunum et molestum vocabulum ipso Cicerone auctore (*de Divin.* II. § 83.) delendum censeo

Ibid. I. § 103. *Accipio, inquit, mea filia, omen. Ipsa natura docet haec ita esse componenda: Accipio omen, inquit, mea filia, namque accipio omen in unum veluti coalescunt et divelli non possunt in verbis quidem metro solutis, non apud eos, quibus licet dicere*

et saxo cere comminuit brum.

De Appio Claudio Quintus dicit I. § 103. *Solus enim multorum annorum memoria non decantandi augurii sed divinandi tenuit disciplinam. Quem irridebant collegae tui eumque tum Pisidam tum Soranum augurem esse dicebant. Ex hoc loco vitium, quod in ultimis verbis latet, fere dixerim mathematica methodo eximam. Converte mihi haec quem irridebant collegae tui in formam passivam, sensu eodem manente exhibet: qui irridebatur a collegis tuis. Dices, sed Appius, augur et ipse, non a Ciceronis collegis sed a suis dici debebat derideri. Prorsus assentior: restituantur ergo sic verba in priorem formam quem irridebant collegae sui, et in his ipse Cicero, cuius irrisio in monumentis literarum tulit aetatem.*

Una literula male addita multum venustatis detraxit loco I. § 105. *Sed difficultas laborque discendi disertam negligentiam reddidit. Malunt enim DISSERERE nihil esse in auspiciis quam quid sit EDISCERE.* Et sententia et auris requirunt DISCERE.

In § 106. Ciceronis carmen legitur, cuius initium est

*Illic Iovis altisoni subito pinnata satelles
arboris e trunco serpentis saucia morsu
SUBIGIT ipsa feris transfigens unguibus anguem
semianimum et varia graviter cervicis micantem.*

SUBIGIT neque sententiae satisfacit neque metro. Utrumque malum una literula inserta sanabis legendo *subaigit*, id est *μετέπειν αἴπει*.

Ibid. I. § 111. Alii — orientem tyrannidem multo ante prospiciunt: quos prudentes possumus dicere [id est providentes] divinos nullo modo [possumus]. In his nullo modo ad divinos referendum esse patet: *Φρονίμους μὲν θείους δὲ οὐδαμῶς*. Ergo et possumus insiticium est et insipida ac fatua etymologia id est providentes, quia prudentes sunt σοφοὶ καὶ Φρόνιμοι, non autem προορατικοί, ut Cicero nunc male ac perperam dicere videtur.

Fieri etiam potest ut interpolatio latius serpsit et haec sit Ciceronis manus: quos prudentes possumus dicere, divinos non plus quam Milesium Thalen, qui cet. *Φρονίμους μὲν, θείους δὲ οὐ μᾶλλον ἢ Θαλὴν τὸν Μιλήσιον*, quae forma Platoni familiaris est: quod quum sciolus non animadvertisset post divinos de suo addidit nullo modo possumus.

Addam his locos pauculos e libro secundo.

Suaviter deridens Cicero de Divin. II. § 35 perineptam Stoicorum adversus Epicureos argumentationem ita scribit: *Hoc erat quod ego non rebar posse dissolvi. At quam festive dissolvitur! Pudet me non tui quidem — sed Chrysippi, Antipatri, Posidonii, qui idem istuc quidem dicunt quod est dictum a te. — Illud vero multo etiam melius quod et a te usurpatum est et dicitur ab illis —. Haec iam mihi crede ne aniculae quidem existimant.* Mendosum est melius, quod in hanc salsam et facetam reprehensionem non cadit. Sententia dicti quid requirat manifestum est, nempe τὸδε δὲ πολλῶ ἔτι τούτου κομψότερον. Requiritur aliquid significans ineptius, sed iocosa εἰρωνεία emollitum. Poterat dixisse festive, ni paullo ante dixisset quam festive dissolvitur! Quaerendum est igitur ἰσοδύναμόν τι τῷ festive. Videor mihi reperisse in libro III. de Oratore 26. § 101. Quare bene et praeclare quamvis nobis saepe dicatur, belle et festive nimium saepe nolo. Itaque omnis erit remota difficultas si rescripseris: illud vero multo etiam bellius quod cet. nam hoc ipsum est τὸδε δὲ τούτου ἔτι πολλῶ κομψότερον.

Perrarum est bellior et bellius. Eo ipso facilius corrumpuntur. Si belle et bellissime Latina sunt, non est quod de comparativo dubitemus. bellior quoque, si fides Lexicorum conditoribus, est ἀπαξ εἰρημένον apud Varronem Nonii pag. 77.

• *BELLIORIS est MELIORIS.* Varro Testamento *περὶ διαθηκῶν*: *Venio nunc ad alterum genus testamenti, quod dicitur φυσικόν, in quo Graeci BELLIORES quam Romani nostri.* Quae verba Nonius, ut solet, non intellexit. *BELLIORES* sunt ἀτρεϊότεροι καὶ καμψότεροι, *festiviores* quam Romani, non *meliores*.

De Divin. II. § 37. Urbem philosophiae, mihi crede, proditis, dum castella defenditis. Vitiosa scriptura optime apparebit si ei veram opposueris, quae, ut suspicor, haec est: *ARCEM — proditis dum CASTELLA defenditis.* Haec vera et sana oppositio est, et quam recte *ARX philosophiae* dicatur et alia multa apud Ciceronem ostendere possunt et quod omnium instar est *de Divin. I. § 10. ARCEM tu quidem Stoicorum, inquam, Quinte, defendis.*

Post pauca ita legitur: *non ergo omnium interitus atque ortus natura conficit: et erit aliquid quod aut ex nihilo oriatur aut in nihilum subito occidat.* Haud scio an *recidat* sit reponendum. *Occidere* est ἀπολέσθαι neque satis commode in *nihilum occidere* coniunguntur. *Recidere* est ἀναλυθῆναι et optime habet ἀναλυθῆναι εἰς οὐδέν, in *nihilum* vel *ad nihilum recidere*.

De Divin. II. § 61. ILLA igitur ratio concluditur nec id quod non potuerit fieri factum umquam esse; nec quod potuerit id portentum esse, corrigendum censeo: ITA igitur ratio concluditur. Perpetuo *ι* et *τ* et *λ* inter se confunduntur, ut in *EXILIUM — EXITIUM* et sim. In libro *I. § 40* receperim: *narrat apud Ennium Vestalis ILIA pro illa, ut recte emendatum est I. § 88. Calchantem augurem scribit Homerus — ducem classium fuisse ad ILIUM pro ad illum, sed eadem opera correctum oportuerat: ducem CLASSI fuisse ad Ilium.*

καὶ νήεσσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰσω.

De Divin. II. § 62. hoc ille responso satis aperte declaravit nihil habendum esse PORTENTUM quod fieri posset. Fuisse suspicor *nihil habendum esse PRO PORTENTO.* Sueton. *Caes. 76. nec pro portento ducendum si pecudi cor defuisset, et sic alii passim.*

De Divin. II. § 62. C. Gracchus — scripsit duobus anguibus domi comprehensis haruspices a patre convocatos. — Ego tamen miror si emissio foeminae [anguis] mortem afferebat Ti. Graccho, emissio autem maris [anguis] erat mortifera Corneliae, cur alteram ultram emisit. Bis expunge emblemata manifestum. Sine

mendo est in libro I. § 36. *haruspices convocavit, qui quum respondissent, si marem emisisset uxori brevi tempore esse moriendum, si foeminam ipsi.*

In Ciceronis versiculis II. § 63.

*Argolicis primum ut vestita est classibus Aulis,
quae Priamo cladem et Troiae pestemque ferebant.*

mira est verborum confusio: restituerim:

Ut primum Argolicis —

quae Priamo et Troiae cladem pestemque ferebant.

Sic solent in versibus ordinem verborum turbare. In epistola ad Q. Fratrem II. 15 Codex exhibet:

τοιαυταεξεργαζεταιιοτλημωνπολεμος.

emendatur ex Euripidis *Supplic.* 121.

ἈΔΡΑΚΤΟC, ἐνταῦθ' ἀπώλεσ' ἄνδρας Ἀργείων ἄκρους.

ΘΗCΕΤC. τοιαῦθ' ὁ τλήμων πόλεμος ἐξεργάζεται.

De Divin. II. § 69. Quid ergo? Aius iste Loquens quando eum nemo norat et aiebat et loquebatur [et ex eo nomen invenit]: posteaquam et sedem et aram et nomen invenit, obmutuit. Seutisne quam absurde sint ex seqq. repetita verba [et ex eo nomen invenit]? Scilicet nomen invenit quando eum nemo noverat. Apage ineptias.

De Divin. II. § 71. etenim ut sint auspicia [quae nulla sunt], haec certe quibus ulimur — simulacra sunt auspiciorum, auspicia nullo modo. Nisi expunxeris quae nulla sunt Cicero simul auspicia esse et concedet et non concedet. Nota est haec concedendi forma, ut I. § 10. et ut sint Dii potest fieri ut nulla ab iis divinatio generi humano tributa sit, et ubi non?

Unus locus superest II. § 121. num igitur [ut] inepti Veneris id impulsu fieri malimus quam casu dicere? ut sit Latina oratio furca expelle molestam voculam ut. Horatius Sat. I. 6. 16.

iudice quo nosti populo, qui stultus honores

saepe dat indignis et famae servit ineptus.

et Catullus carm. XVII.

sed vereris inepta

crura ponticuli assulis stantis in redivivis.

et in illo Ovidiano:

dum timet alterius vulnus inepta loci.

Quemadmodum his locis voculam ut metrum respuit, sic in

caeteris dicendi ratio et usus, quia sententia est ἀνόητοι ὄντες non ὡς ἀνόητοι.

Haec habui de libris de *Divinatione* quae dicerem. Reliqua in aliud tempus seponere malo, namque in Graeciam remigrare animus est, ubi prius paucos quosdam Ciceronis locos indicavero, ubi quod a Cicerone scite et lepide et urbane esset dictum interpolator aliquis stulto emblemate commaculavit.

Ac primum quidem inspicie mihi epistolam ad Atticum XIV. 13. § 6. Proponam locum additamento liberatum deinde vulgatam scripturam cum illa velim compares. Cicero igitur ita scripsit: — *ita perniciose, ut nonnumquam Caesar desiderandus esse videatur.* — Quae enim Caesar numquam neque fecisset neque passus esset ea nunc ex eius *Commentariis* proferuntur. Hodie legitur ex falsis eius *Commentariis*, Cicero non minus significanter, sed multo elegantius urbaniusque idem dixerat.

Faciam idem in duobus *Paradoxorum* locis, ut scripturam sinceram praemittam cumque ea interpolatam componam. In *Parad.* V. § 35 scripserat: *Echionis tabula te stupidum delinet aut signum aliquod Polycloti.* — «Nonne igitur sunt ista festiva»? *Sunt: nam nos quoque oculos habemus.* Scin' quid vulgo legatur? *Sint pro sunt, et nos quoque oculos eruditos habemus.* Hocce ut de se dixerit is, cuius nota est in hoc genere festivissima εἰρωνεία! Et μυκτῆρ ille urbanus talia non ferebat. Dicebant *nasum habere aut non habere, aurem habere et sim.* et erat hominibus elegantioribus satis. *Martialis* I. 41. 18.

non cuicumque datum est habere nasum.

et *Lucilius* apud *Nonium* p. 215. *Nasus masculini. Neutri Lucilius:*

Quais oculi non sunt neque nasum.

ut *Graeci* οὐτ' ὀφθαλμοὺς ἔχοντες οὔτε ῥίνα.

De eodem genere est interpolatio in *Parad.* VI. § 43. *Sin autem propter aviditatem pecuniae nullum quaestum turpem putas; — si socios spoliās, aerarium expilas, si testamenta amicorum exspectas, aut ne exspectas quidem, haec utrum abundantis an egentis signa sunt?* Haec est me iudice Ciceronis manus. Nunc sic legitur: — *exspectas, aut ne exspectas quidem, atque ipse supponis.* Vide quantum intersit: aliud est urbane et acute obiicere inimico aliquid veluti subridentem, aliud odiose

et contumeliose exprobrare irae impotem. Praeterea aliquanto acrius pungit aut ne expectas quidem, quam maledictum quodlibet.

Cicero ad Atticum I. 16. § 5. XXXI. (iudices) fuerunt, quos fames magis quam fama commoveret: quorum Catulus quum vidisset quendam » Quid vos, inquit, praesidium a nobis postulabatis? an ne nummi vobis eriperentur [timebatis]? Expunxi olim timebatis Mnemos. VIII. pag. 454. Opem fert mihi Seneca Epist. 97. § 6. Itaque eleganter illis Catulus absoluto reo » Quid vos, inquit, praesidium a nobis petebatis? an ne nummi vobis eriperentur?

Cicero in duabus epistolis, fortasse eodem die scriptis, idem iisdem verbis et ad Atticum et ad Quintum fratrem scripserat. Ea verba in utraque epistola vitium conceperunt sed diversum. Itaque alteram ex altera certa correctione emendabimus. Ad Atticum IV. 15. § 8. haec scribit: *Tribunicii candidati iurarunt se arbitrio Catonis petituros. Apud eum HS. quingena deposuerunt, ut qui a Catone damnatus esset id perderet. — Sed ad te — tota comitia perscribam; quae si, ut putantur, gratuita fuerint plus unus Cato potuerit quam OMNES QUIDEM iudices.* Ad Quintum Fratrem haec: II. 15. § 4. *Tribunicii candidati compromiserunt HS. quingenis in singulos apud M. Catonem depositis petere eius arbitratu, ut qui contra fecisset ab eo condemnaretur. Quae quidem Comitia si gratuita fuerint, ut putantur, plus unus CATO FUERIT quam omnes leges omnesque iudices.* Solis luce clarius est in illa epistola pro OMNES QUIDEM iudices verum esse OMNES LEGES OMNESQUE iudices, et in hac pro CATOFUERIT corrigendum CATO POTUERIT. Sunt huiusmodi loci imprimis διδασκαλικοί ad rem palaeographicam et viam monstrant ad investiganda vetusta quaedam librorum vitia eodem modo olim nata. Nempe est in Codicibus Graecis et, ut suspicor, in Latinis quoque quaedam peccandi veluti constantia solentque τὰ αὐτὰ περὶ τὰ αὐτὰ ἀμαρτάνειν, et quo quis plura de genere hoc aut ipse repererit aut ab alio reperta in promptu habeat, eo ad verum inveniendum accedit paratior. Nemo est cui in talibus aut plus debeam aut plus tribuam quam Madvigio et alibi et praesertim in *Emendationibus Livionis*. In Graecis porro palmam nemo eripiet qui ex rei palaeographicae diu-

turna et acuta observatione habet in emendando *ἐκεῖνο τὸ ἐναργές*, quod idonei iudices omnes admirantur. Bastius, qui in Codicibus Graecis excutiendis aetatem transegit, quia ingenio caret et *ἀπειρόκαλος ὦν* in scriptoribus lectu indignis semper *ἐγκαλινδεῖται*, non fecit operae pretium, neque generosa iuventutis pectora inflammare potest. Porsonus contra legit omnes, sed in praeclarissimo quoque experitur ingenium, et tam severo delectu utitur ut facile sentias eum de magna copia *ὃ τιπερ ὀφέλος καὶ ἄνθος* delibare. Quem equidem in hac certe re aemulari studens, ut apud Ovidium est,

novi meliora proboque,

deteriora sequor.

Reditum in Graeciam mihi facilem parabit Ciceronis locus in epistola ad Atticum, ubi Graeci poëtae verba a scribis corrupta omnem loci sententiam pessumdederunt. Praemittam locos, unde mihi emendatio in mentem venerit. Pindarus (fragm. LXXII. Bergk.) ad regem Hieronem ita dixerat:

Σύνες ὃ τοι λέγω, Ζαθέων ἱερῶν

ἐπώνυμε πάτερ, κτίτορ Αἴτνας,

quae festive *παρωδεῖ* Aristophanes in *Avibus* vs. 926 sqq.

σύ δὲ πάτερ κτίτορ Αἴτνας

Ζαθέων ἱερῶν ἐπώνυμε, —

σύνες ὃ τοι λέγω.

Hinc Plato in *Menone* p. 76. D. *ἐκ τούτων δὴ σύνες ὃ τοι λέγω*, ἔφη Πίνδαρος, et in *Phaedro* p. 236. D. *ἔσμεν δὲ μόνω ἐν ἐρημίᾳ, ἰσχυρότερος δ' ἐγὼ καὶ νεώτερος· ἐκ δ' ἀπάντων τούτων σύνες ὃ τοι λέγω*. Audi nunc Ciceronem X. § 3. *Cum paucissimis alicubi occultabor; certe hinc istis invilissimis evolabo, atque utinam ad Curionem! Σὺν θεῷ τοι λέγω. Magnus dolor accessit. Efficietur aliquid dignum nobis*. Viden' ex CTNECOTOIΛEΓΩ literis ECO in ΘΕΩ mutatis vulgatam sensu vacuam esse natam? Cicero neque Pindarum legerat, neque Aristophanem, sed Platonis libros et Phaedrum optime noverat. Hinc igitur suum *σύνες ὃ τοι λέγω* arripuit, quae magnum aliquod facinus minantis oratio est. Cicero expectat adventum Antonii et has minas iacit.

Nunc Ciceronem de manibus depono, et unum tantum locum his addam, ubi proverbium Graecum in Latino libro male mul-

catum restituam. Est apud Senecam *de morte Claudii Caesaris* cap. 10. *Non vacat deflere publicas clades intuenti domestica mala* — ΕΝΤΙΚΟΝΤΟΝΤΚΗΝΔΙΗC. Nihil aliud in his inest quam

ἔγγιον γόνυ κνήμης.

ἔγγιον γόνυ κνήμης, notum proverbium, vide Zenob. III. 2. ibique Schneidew. Cicero ad Famil. XVI. 23. *Nec tamen te avoco a syngrapha*; γόνυ κνήμης. ubi suppleverim (ἔγγιον) γόνυ κνήμης.

Non minus ioculariter verba Latina in libris Graecis corrumuntur. Ostendi in Mnemos. V. p. 324 apud Procopium *de bello Gothico* I. 7. legi ἀερίσας ἄρτα quum verum esset *Africa capta*. Nempe ΑFRICACAPTA quum Graecum esse putaretur abiit in ΑΕΡΙCΑCΑPTA, ἀερίσας ἄρτα.

Ne quid chartae purae supersit emendabo locum Plauti, ubi verbis Graeca Latinis miscuit et Graeca in Latinis libris male mulcata sunt. Alia est apud Dorienses forma, qua per deos iurare solebant, alia apud Iones et Atticos. Hi enim dicebant νῆ τὸν Ἀπόλλω et ναι μὰ τὸν Ἀπόλλω in affirmando, et μὰ τὸν Ἀπόλλω et οὐ μὰ τὸν Ἀπόλλω in negando. Dores contra una tantum forma utebantur: ἐν τοῖς κατομοτικοῖς constanter Ναι τὸν Δία et Οὐ τὸν Δία semper ἐν τοῖς ἀπομοτικοῖς. Spartani dicebant ναι τῷ σιώ et οὐ τῷ σιώ, Megarenses ναι τὸν Διοκλέα, Siculi ναι τὰν Κόραν. Hinc apparet vitium in loco Plautino in *Captivis* IV. II. 98.

Utego vidi. HE. meumne gnatum? ER. tuum gnatum et genium meum. H. et captivum illum Alidensem? E. μὰ τὸν Ἀπόλλω. H. et servolum meum Stalagmum, meum qui gnatum subrupuit? E. νῆ τὰν Κόραν. H. iam diu? E. νῆ τὰν Πραινέσην. H. venit? E. νῆ τὰν Σιγνίαν. H. certon? E. νῆ τὰν Φρουσινῶνα. H. vide sis. E. νῆ τὰν Ἀλάτριον. H. quid tu per barbaricas urbes iuras?

Nemo sic in Italia loquebatur, sed emendandum ΝΑΙ τὸν Ἀπόλλω et ΝΑΙ τὰν Κόραν et ΝΑΙ τὰν Πραινέσαν et ΝΑΙ τὰν Σιγνίαν et ΝΑΙ τὰν Φρουσινῶνα et ΝΑΙ τὰν Ἀλάτριον.

CAPUT III.

ANIMADVERSIONES SELECTAE

AD AESCHINIS ORATIONEM κατὰ Κτησιφώντος.

Quod saepe diximus et pluribus exemplis ostendimus Aeschin-
nis Orationes et mendose scriptas circumferri et praesertim
ineptis additamentis scatere, id nunc dedita opera demonstrare
animus est. Haud ego sum nescius multos esse, quibus hoc
emendandi genus, quod in expungendis sciorum emblematis
versatur, neque placeat neque probetur: etiam hoc scio non
esse difficile admodum ratiunculas quasdam et argutias excogitare,
quibus vel gravissimas difficultates eludas et quamvis absurde
dictis colorem aliquem reperias aut excusationem ut *ferri posse*
videantur: praeterea graviter et severe agere «non ferro et igne
in veteres scriptores grassandum», et «improbe facere qui in
alieno libro ingeniosus esse velit.» Percommode haec omnia
et probabiliter dicuntur, ἀλλ' οὕτως ἰσχυρόν ἐστιν ἡ ἀλήθεια ὥς τε
πάντων ἐπικρατεῖν τῶν ἀνθρώπων λογισμῶν (Aesch. in *Timarch.*
§ 84). Sunt enim in genere hoc quaedam tam ἐναργῆ ut non
tantum hebetiorem ad haec aliquem, sed etiam quamvis per-
tinacem et obstinatum adversarium expugnari posse existimem,
si modo aurem praebere velit: ἐπίπληξον μὲν, ἀκουσον δέ. Hu-
iusmodi igitur interpolationes insigniores quasdam et ἐναργετέ-
ρας praemittam, deinde tres Aeschinis orationes deinceps tecum
relegam.

In *Timarchea* § 102. editur: ἦσαν οὗτοι τρεῖς ἀδελφοὶ Εὐπό-
λεμος τε ὁ παιδοτρίβης καὶ Ἀρίζηλος ὁ ΤΟΤΤΟΤ ΠΑΤΗΡ καὶ
Ἀρίγνωτος. Memento mihi hoc ὅτι Ἀρίζηλος ἐστιν ὁ Τιμάρχου
πατήρ. Post duos versiculos ita pergit: τούτων πρῶτος ἐτελεύ-
τησεν Εὐπόλεμος ἀνεμήτου τῆς οὐσίας οὔσης, δεύτερος δ' Ἀρίζηλος.
Scin' quid sequatur? Ὁ ΤΙΜΑΡΧΟΣ ΠΑΤΗΡ. Polerat, credo,

omitti: non erant iudices tam obliuosi et saepius in iudicio audiverant ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἈΡΙΖΗΛΟΣ ΦΗΤΤΙΟΣ, sed *lacteam* hanc esse dictitant *orationis ubertatem*. Esto. Post quatuor versiculos ita pergit: ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ Ἀρίζηλος ἐτελεύτησεν Ὁ ΤΙΜΑΡΧΟΣ ΤΟΤΤΟΤΙ ΠΑΤΗΡ. Non est hercle ista orationis ubertas sive *lactea*, sive qualiscumque, sed putida et intolerabilis loquacitas, non Attici oratoris, sed garrientis aniculae, οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ; quisquis haec legis. Si mihi hoc dederis, considera diligenter id quod paullo ante editur: Ἀρίγνωτος [ὅς ἐστι καὶ νῦν ἐστὶ] πρεσβύτης διεφθαρμένος τοὺς ὀφθαλμούς. Non una de causa delendum est ὅς ἐστι καὶ νῦν ἐστίν. Unam proferam: Aeschines ipse dixisset: ὅς ἐστι καὶ νῦν ΖΗΙ, non ἐστίν. vid. in *Ctesiph.* § 139.

Sunt haec satis perspicua: dabo ἐστὶ ἐναργέστερα. Est in oratione *de Falsa Legatione* § 33 additamentum perinepti magistelli tam manifestum, ut neminem adeo esse credam vulgatae lectionis obstinatum defensorem ac vindicem, ut non nunc quidem victum se fateatur ac manus dare paratum. Editur: ὦν δὲ Ἀμύντας ἀπέστη Ὁ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΠΑΤΗΡ ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων ἀπάντων οὐ μόνον λόγοις ἀλλὰ καὶ ψήφῳ, τούτων, ἔφην ἐγώ, σὲ τὸν ἐξ ἐκείνου γεγεννημένον οὐκ ἐστὶ δίκαιον ἀντιποιεῖσθαι. Nunc est quum mihi dari velim quantumvis acrem et pertinacem adversarium, dummodo bene Graece sciat (quamquam ne hoc quidem in hac causa est admodum necessarium) et sensum communem habeat, et cum invitum ac repugnantem in meam sententiam pertraham. Is igitur mihi inspicito hos locos: primum § 26: τὰς εὐεργεσίας, ἃς ὑμεῖς ὑπῆρξατε Ἀμύντα ΤΩΙ ΦΙΛΙΠΠΟΙ ΠΑΤΡΙ, deinde § 28. Εὐρυδίκη ἡ μήτηρ ἡ σὴ (ad ipsum Philippum haec dicuntur) Περδίκκαν τὸν ἀδελφὸν τὸν σὸν καταστήσασα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἰφικράτους, σὲ δὲ εἰς τὰ γόνατα τὰ ἐκείνου θέισα παῖδιν ὄντα εἶπεν· Ἀμύντας ὁ πατὴρ τῶν παίδων τούτων ὅτ' ἔζη υἱὸν ἐποίησατό σε, et tertium § 32. Ἀμύντας Ὁ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΠΑΤΗΡ — ἐψηφίσατο Ἀμφίπολιν τὴν Ἀθηναίων συνεξαίρειν. Putemusne nunc satis scire iudices ὅτι Ἀμύντας ἐστὶν ὁ Φιλίππου πατήρ? Nondum tamen sufficit, namque in nostro loco *quartum* dicitur: ὦν δὲ Ἀμύντας ἀπέστη Ὁ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΠΑΤΗΡ. Ridiculum, inquis, et absurdum est. Dicam quod etiam magis mireris. Nempe in § 33 *ad ipsum*

Philippum oratio convertitur: itaque saltem 'Ο COC ΠΑΤΗΡ dictum oportuit; sed quia continuo sequitur: σὲ ΤΟΝ 'ΕΞ 'ΕΚΕΙΝΟΥ ΓΕΓΕΝΗΜΕΝΟΝ, nunc quidem mihi concedas necesse est ineptum hoc emblemata in omnibus libris quum scriptis tum editis lectores ludificari. Itaque qui vel in uno *Ἀδαμαντίνως πεπεισμένος* senserit hoc vel agnoverit, is plura identidem et certa inter legendum deprehensurus est: nam nullum equidem librum MS. aut ipse vidi aut ab aliis esse audiui tam antiquum, tam diligenter descriptum, ut ab hac interpolationis labe immunis manserit. Emblemata sunt in Isocratis Codice Urbinatē, quo uno omnium emendatissimo utimur, emblemata sunt in Demosthene, sunt in Platone, quorum libros multo integrioribus quam reliquorum omnium superstites habemus: dabo infra exempla. Quod qui firmiter tenebit et inter legendum cautus et suspicax hoc agat, is saepe fraudem manifestis indiciis deprehensam arguet. In secundo libro Maccabaeorum cap. XII. 45 ad verba: ἐμβλέπων τοῖς μετ' εὐσεβείας κοιμωμένοις κάλλιστον ἀποκείμενον χαριστήριον, adscripsit nescio quis admirabundus: *ὅσα καὶ εὐσεβῆς ἡ διάνοια.*

quae nunc scriptoris verbis immixta tamquam ab ipso scripta leguntur.

Non est ovum ovo similis quam huic additamento simile est alterum in Platonis *Rep.* VI. pag. 504. D. οὐ γελοῖον ἐπὶ μὲν ἄλλοις σμικροῦ ἀξίους πᾶν ποιεῖν συντεινομένους ὅπως ὅτι ἀκριβέστατα καὶ καθαρώτατα ἔξει, τῶν δὲ μεγίστων μὴ μεγίστας ἀξιοῦν εἶναι καὶ τὰς ἀκριβεῖας; Καὶ μάλα, ἔφη. Ad haec adscripsit aliquis in libri margine:

ἄξιον τὸ διανόημα.

quae nunc pro Platonice leguntur. Melius viri docti ibid. pag. 496. A. ἄρ' οὐχ ὡς ἀληθῶς προσήκοντα ἀκούσαι σοφίσματα καὶ οὐδὲν γνήσιον οὐδὲ φρονήσεως [ἄξιον] ἀληθινῆς ἐχόμενον; fraudem deprehenderunt. Sed ad Aeschinem revertor.

Optime Orator dixerat in *Timarchea* § 141. ἐπειδὴ δὲ Ἀχιλλεύς καὶ Πατρόκλου μέμνησθε καὶ Ὀμήρου καὶ ἑτέρων ποιητῶν, ὡς τῶν μὲν δικαστῶν ἀνηκόων παιδείας ὄντων, ὑμεῖς δὲ εὐσχημονέες τινες καὶ περιφρονοῦντες ἰσορίαν τὸν δῆμον, — λέξομέν τι καὶ ἡμεῖς περὶ τούτων. Mirati magistelli, quid esset cur vocula ὡς modo genitivum haberet comitem ὡς τῶν δικαστῶν ἀνηκόων παιδείας ὄν-

των, modo nominativum ὡς ὑμεῖς εὐσχήμονες τινες, commenti sunt de suo aliquid, mirificum ut nihil supra. In genitivo ὡς τῶν δικασῶν — ὄντων, nihil erat negotii, sed in nominativo haerebant: ὑμεῖς δὲ εὐσχήμονες τινες: quid igitur? imperite et perinepte addiderunt de suo [προσποιεῖσθε εἶναι] et sic verborum compositionem prorsus pessumdederunt. Itaque vulgatur: ὡς τῶν ΜΕΝ δικασῶν ἀνηκόντων παιδείας ὄντων, ὑμεῖς ΔΕ εὐσχήμονες τινες [προσποιεῖσθε εἶναι] καὶ περιφρονοῦντες ἰσορίαν τὸν δῆμον. Ridebat Aristoteles eos, qui τὰ ἐναργῆ argumentis probare satagebant, et eos perinde facere dicebat, ac si quis ut solem alicui ostenderet accenderet lucernam. Videor mihi paene idem factururus si in re tam evidenti argumenta conquiram. Saepe videbis librariorum et correctores turbas dare, ubi ex syntacticis rationibus nominativi cum accusativis compositi sunt. Apud Demosthenem *de Fals. Legal.* p. 384, 24. ὅλην τε τὴν πόλιν οὕτω καὶ σφᾶς ὁμολόγουν ὑπάρξειν αὐτῷ. Certa loquendi lex σφεῖς postulat: sed quotus quisque id mihi concessurus fuisset, nisi unus liber caeteris omnibus et antiquior multo et praestantior necessarium σφεῖς servasset? Sed nullus liber Herodoto laboranti opem tulit, apud quem nunc legitur I. 56. τούτοις ἐλθοῦσι τοῖσι ἔπεσι ὁ Κροῖσος πολλὸν τι μάλιστα πάντων ἦσθι ἐλπίζων ἡμίονον οὐδαμὰ ἀντ' ἀνδρὸς βασιλεύσειν Μήδων· οὐδὲ ὢν ΑΤΤΟC οὐδὲ ΟΙ ἐξ αὐτοῦ παύσεσθαι κοτε τῆς ἀρχῆς. Tandem aliquando ei reddamus suum: οὐδὲ ὢν αὐτὸς οὐδὲ ΤΟΤC ἐξ αὐτοῦ, nempe παύσεσθαι κοτε τῆς ἀρχῆς (ἐλπίζων). In vulgato agnosco stilum magistrorum, qui quidquid non capiunt suo arbitrato temere interpolando corrumpunt, et quidquid attingunt vertunt in deterius. Inanis est oppositionis species in loco interpolato in *Timarchea* § 91. Si nemo sine testibus, inquit, poteris damnari, δέδεικται φανερά ὅδ' δι' ἧς οἱ τὰ μέγιστα κακουργοῦντες ἀποφεύγονται. τίς γὰρ ἢ τῶν λωπεδυτῶν ἢ τῶν κλεπτῶν ἢ τῶν μοίχων ἢ τῶν ἀνδροφόνων ἢ τῶν τὰ μέγιστα μὲν ἀδικούντων, λάθρα δὲ τοῦτο πραττόντων, δώσει δίκην; καὶ γὰρ τούτων οἱ μὲν ἐκ' αὐτοφώρῃ ἀλόντες [ΕΑΝ ΜΕΝ 'ΟΜΟΛΟΓΩCΙ] ζημιοῦνται, οἱ δὲ λαθόντες καὶ ἔξαργοι γενόμενοι κρίνονται ἐν τοῖς δικαστηρίοις. εὐρίσκεται γὰρ ἡ ἀλήθεια ἐκ τῶν εἰκότων. Multa equidem vidi mirifica et absurda emblemata, sed quod esset stolidius et manifestius quam illud ΕΑΝ ΜΕΝ 'ΟΜΟΛΟΓΩCΙ

de reis manifestariis dictum, videre me non memini. Itaque nihil amplius addo praeter locum, unde interpolatio nata est § 113. οἱ δὲ νόμοι κελεύουσι τῶν κλεπτῶν ΤΟΤΕ ΜΕΝ 'ΟΜΟΛΟΓΟΥΝΤΑΣ θανάτῳ ζημιοῦσθαι, τοὺς δ' ἀρνούμενους κρίνεσθαι. Nullum esse confessioni locum εἰάν τις ἐπ' αὐτοφάρῳ ἄλῃ, ne suspicantur quidem.

Tenue indicium magnam labem mihi patefecit *de Fals. Leg.* § 131. in his: ταῦτα μὲν οὖν ὁ κατήγορος μεμηχάνηται, τὰ δ' ἐν Φωκεῦσι διεφθάρη πράγματα πρῶτον μὲν [διὰ] τὴν τύχην, ἡ πάντων ἐς κυρία, ἔπειτα [διὰ] τὸ μῆκος τοῦ χρόνου καὶ τὸν δεκαέτη πόλεμον. Tres libri caeteris meliores e. k. l. utramque διὰ omittunt. Cogitanti mihi quid hoc rei esset, venit in mentem τὸ μῆκος τοῦ χρόνου nominativum esse et repente mihi ob oculos exoritur vera lectio, quae haec est: τὰ δ' ἐν Φωκεῦσι διέφθειρε πράγματα πρῶτον μὲν ἡ τύχη, ἡ πάντων ἐς κυρία, ἔπειτα τὸ μῆκος τοῦ χρόνου, et sic manifestum emblemata καὶ τὸν δεκαέτη πόλεμον ultro excidit. Videor mihi erroris originem et progressum perspicere. Ad verba καὶ τὸ μῆκος τοῦ χρόνου adscripserat nescio quis διὰ τὸν δεκαέτη πόλεμον, quod alius per copulam καί, ut assolet, recepit in textum καὶ τὸ μῆκος τοῦ χρόνου καὶ διὰ τὸν δεκαέτη πόλεμον. Tum facili lapsu gliscere coepit error et natum est καὶ διὰ τὸ μῆκος τοῦ χρόνου καὶ τὸν δεκαέτη πόλεμον. Nempe corrector aliquis διὰ posuit loco suo scilicet. Itaque διὰ τὴν τύχην quoque erat scribendum, quo facto activum διέφθειρε necessario in passivum διεφθάρη convertendum erat. Vide nunc mihi quam apte sint omnia composita et quam commode defluat oratio: τὰ δ' ἐν Φωκεῦσι διέφθειρε πράγματα πρῶτον μὲν ἡ τύχη, ἡ πάντων ἐς κυρία, ἔπειτα τὸ μῆκος τοῦ χρόνου, — τρίτον δ' αὐτοὺς καθεῖλεν ἡ — σάσις, τέταρτον δ' ἡ Φαλαίκου ἄγνοια. Praeterea vitiose dictum est τὰ πράγματα διεφθάρη διὰ τὴν τύχην, quoniam neque διὰ τὴν τύχην pro ὑπὸ τῆς τύχης poni potest, et dea *Fortuna*, quae in omni re dominatur (Sall. *Cat.* 8), ἡ πάντων κυρία, in huiusmodi sententia subiectum esse solet (ut grammatici loquuntur) et in nominativo poni, ut non dicatur τὰ πράγματα ὑπὸ τῆς τύχης-διεφθάρη, sed τὰ πράγματα διέφθειρεν ἡ τύχη, vel ἐλυμήνατο vel ἀπώλεσεν. Exemplorum plena sunt omnia. Uno utar, quia tam lepidum est. Diphilus in Stobaei *Floril.* CIV. 16.

ὥσπερ κυαθίζουσ' ἐνίοθ' ἡμῖν ἡ τύχη
ἐν ἀγαθὸν ἙΠΙχέασα τριῖ' ἐπαντλεῖ κακά.

ubi dubitare non debebat Meinekios quin esset unice verum
'ΤΠΟχέασα, quia οἱ κυαθίζοντες solebant τὸν οἶνον ἙΠΟχέαντες
εἶτα τὸ ὕδωρ ἙΠΙχεῖν.

Saepe insulsa magistrorum additamenta quod esset ab Oratore
animose et inflammato pectore dictum debilitant et languidum
et iners faciunt. Dixerat Aeschines in *Timarchea* § 118 vehe-
menter et acriter: *μῆγα ἰudicium circumstat corona iuniorum*
et seniorum, civium et hospitum ex tota Graecia, οὓς μὴ νομί-
ζειτ' ἐμὲ θεωρήσοντας ἤκειν ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ὑμᾶς εἰσόμενους εἰ
μὴ μόνον εὖ νομοθετεῖν ἐπίσασθε, ἀλλὰ καὶ κρίνειν τὰ καλὰ καὶ
τὰ μὴ, καὶ τιμᾶν τοὺς ἀνδρας τοὺς ἀγαθοὺς καὶ κολάζειν τοὺς
δνειδῆ τὸν ἑαυτῶν βίον τῇ πόλει παρασκευάζοντας. Sic dixerat
Orator ardens animo rapido orationis flumine. Nunc per scio-
los ita legitur κρίνειν τὰ καλὰ καὶ τὰ μὴ [καλὰ δύνασθε] καὶ
[εἰ] τιμᾶν [ἐπίσασθε] τοὺς ἀνδρας τοὺς ἀγαθοὺς καὶ [εἰ θέλετε]
κολάζειν κτέ. Praeterea pro δνειδῆ emendandum est δνειδος.

Iam singulas Aeschinis orationes deinceps relegam et si quid
inciderit animadversione dignum paucis animadvertam. Ordiam
a *Ctesiphontea*, quam nuper longe quam vulgo solet emendatio-
nem edidit vir egregie doctus et acute cernens Andreas Weid-
ner, qui longe maximam τῶν παρεμβεβλημένων partem expunxit,
complura feliciter emendavit et de Codicibus sanum ac prudens
iudicium tulit. Reliquit mihi spicilegium, ut ego aliis relin-
quam. Ex iis, quae mihi observata et notata sunt, nunc quidem
potiora delibabo ac seligam caetera alio tempore editurus in lucem.

Tamquam boni ominis causa primam ponam Bakii mei emen-
dationem, qua primum in *Ctesiphontea* additamentum § 2. ex-
punxit. Dixerat Orator: ἐβουλόμην μὲν ἂΝ (sic leg. pro οὖν) —
τοὺς νόμους — ἰσχύειν, ἵν' ἐξῇν πρῶτον μὲν τῷ πρεσβυτάτῳ τῶν
πολιτῶν σωφρόνως ἐπὶ τὸ βῆμα παρελθόντι ἄνευ βορύβου καὶ τα-
ραχῆς ἐξ ἐμπειρίας τὰ βέλτιστα τῇ πόλει συμβουλευεῖν. Vide
nunc scioli quid designaverint: de suo addiderunt alii ὥσπερ οἱ
νόμοι προστάττουσιν, alii ὥσπερ οἱ νόμοι κελεύουσιν, quae verba
interposita inter τῶν πολιτῶν — σωφρόνως pro Aeschineis lege-
bantur, donec Bakius fraudem patefecit.

Considerent velim iuniores vel in hoc uno loco, quam sit sublesta et Punica fides librorum Mss. quibus nonnulli nihil non credendum esse iudicant. Necessarium est ἐβουλόμην μὲν ἂν (vellem), at illi ἐβουλόμην μὲν οὖν unanimi consensu exhibent: necessarium est ex certa sermonis lege ἴν' ἐξῆν, at illi omnes fideli concordia dant ἴνα ἐξῆ: praeterea omnes ad unum male sanum scioli emblemata constanter servant.

Post pauca editur § 3. γράφουσὶ τινες ῥαδίως παρανόμους γνώμας καὶ ταῦτα ἕτεροὶ τινες τὰ ψηφίσματα ἐπιψηφίζουσιν. Emenda καὶ ταύτα ἕτεροὶ τινες ἐπιψηφίζουσιν expuncto τὰ ψηφίσματα, ut in § 124. ὁ τὰς γνώμας ἐπιψηφίζων et § 128. *de Fals. Legat.* § 65. τοὺς προέδρους ἐπιψηφίζειν τὰς γνώμας, et alibi saepius.

In vicinia legitur οὐκ ἐκ τοῦ δικαιοτάτου τρόπου λαχόντες προεδρεύειν, — ἂν δέ τις τῶν ἄλλων βουλευτῶν ὄντως λάχῃ [κληρούμενος προεδρεύειν] κτέ. O putidum emblemata et auribus molestum! Belle κληρούμενος addidit quasi vero quisquam aliter quam κληρούμενος possit λαχεῖν, et nemo umquam sic locutus est, quum sit perfrequens ἔλαχον βουλεύειν, προεδρεύειν, δικάζειν et sim.

In § 7. duplex emblemata exime: μηδὲν ἡγεῖσθαι μικρὸν [εἶναι] τῶν τοιούτων ἀδικημάτων, et [ἐπὶ] πολλὸν ἤδη χρόνον. Ἠγεῖσθαι μικρὸν sine εἶναι est contemnere; ἡγεῖσθαι et νομίζειν si εἶναι additum habent de opinione dicuntur sine actione: contra τοὺς αὐτοὺς φίλους καὶ ἐχθροὺς νομίζειν, χεῖρα νομίζειν τινά, ἡγεῖσθαι τι μικρὸν, θεοὺς νομίζειν et sim. infinitivum εἶναι non admittunt. Aristophanes *Nub.* 1078.

χρῶ τῇ φύσει, σκίρτα, γέλα, νόμιζε μηδὲν αἰσχρόν.
et vs. 819.

τὸ Δία νομίζειν ὄντα τηλικουτονί.

In § 8. πάντες οἱ πολῖται παρακαταθέμενοι τὴν πόλιν ὑμῖν [καὶ τὴν πολιτείαν διαπιστεύσαντες] κτέ. Huius loci prior pars Athenis scripta est, posterior in urbe Constantini. Praeterea leg. ἐὰν ἐξελέγξω pro ἐξελέγξωμεν.

Aeschines in *Ctesiph.* § 10. ἥσυχύνοντο γὰρ οἶμαι οἱ δικασταὶ εἰ φανήσεται αὐτὸς ἀνὴρ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει [τυχὸν δὲ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ ἐνιαυτῷ] πρῶτον μὲν ποτε ἀναγορευόμενος ὅτι σεφανοῦται ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης — μικρὸν δ' ἐπισχὼν — κλοπῆς ὠφληκῶς. Si quis hoc agat, turpe emblemata manifestum tene-

bit. Consideret mihi quid sit *πρόην μὲν*, et *μικρὸν δ' ἐπισχών*, et sentiet *brevem moram* hanc dici dierum fortasse aliquot aut pauculorum mensium, nedum anni integri. Praeterea quum idem homo *in eodem magistratu* et laudem tulisse dicatur et paullo post damnatus esse, necessario sequitur et honorem et poenam intra *unius anni partem* eum meruisse. Quam ridiculum est igitur ΤΤΧΟΝ ΔΕ ΚΑΙ ἐν τῷ αὐτῷ ἐνιαυτῷ, quoniam *necesse* est intra unius anni spatium id ita evenisse.

In § 11. *κατιδὼν δέ τις ταῦτα [νομοθέτης] τίθησι νόμον καὶ μάλα καλῶς ἔχοντα [τὸν] διαρρηδην ἀπαγορεύοντα τοὺς ὑπευθύνους μὴ τεφανοῦν*. Optime Weidner *νομοθέτης* delevit. Appellatur ὁ *νομοθέτης auctor legis*, ὁ θεὸς τὸν νόμον, ubi de certa lege sermo est. Deinde τὸν delendum, quod soloecum est: dicitur ὁ νόμος ὁ ἀπαγορεύων et νόμος (τις) ἀπαγορεύων. *Bona lex ἀττικισί* dicitur νόμος καλῶς ἔχων, et *optima* (pro πάγκαλος aut κάλλιστος) νόμος ΚΑΙ ΜΑΛΑ καλῶς ἔχων.

Ibid. § 11. *τούτων γὰρ [τινες] τῶν τοὺς ὑπευθύνους τεφανοῦντων — οἱ μὲν φύσει μέτριοί [εἰσιν], εἰ δὴ τίς ἐστι μέτριος τῶν τὰ παράνομα γραφόντων, ἀλλ' οὖν προβάλλονται γέ τι πρὸ τῆς αἰσχύνης*. Eiiciendum est *τινες*, quia τούτων — οἱ μὲν φύσει μέτριοι copulata sunt. Cur *εἰσιν* expungendum sit loci compositio docet. Poterat dicere οἱ μὲν φύσει μέτριοι προβάλλονται γοῦν τι, sed ἀττικώτερον est οἱ μέτριοι ἀλλ' οὖν προβάλλονται γέ τι, neque propterea verborum constructio mutatur: itaque nullus verbo *εἰσιν* locus superest. Opponuntur inter se οἱ ΜΕΝ φύσει μέτριοι ἀλλ' οὖν προβάλλονται γέ τι —, ὁ ΔΕ Κτησιφῶν κτῆ. Similis locus est in § 86. *τοὺς μὲν πρώτους χρόνους ἀλλ' οὖν προσεποιούνθ' ὑμῖν εἶναι φίλοι*. et in § 157. *ἀλλὰ ταῖς γε διανοίαις ἀποβλέψατ' αὐτῶν εἰς τὰς συμφοράς*.

Tum in verbis *προσγράφουσι γὰρ [πρὸς τὰ ψηφίσματα] τεφανοῦν τὸν ὑπεύθυνον ἐπειδὴν λόγον καὶ εὐθύνας τῆς ἀρχῆς δῶ*, *resecta πρὸς τὰ ψηφίσματα*, quod et plane supervacuum est et male Graece enuntiatum.

In § 13. *λέξουσι δέ — ὡς ἄρα — οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή —, ἀρχὰς δὲ [Φήσουσιν] ἐκείνας εἶναι, ἅς οἱ θεσμοθέται ἀποκληροῦσιν*. Tralaticium emblemata vides. In tali re ubi praecessit, ὡς, ὅτι, ὡς ἄρα fit transitus ad accusativum cum infinitivo, sed scioli raro hanc occasionem omittunt et aliquod *dicendi* verbum pro

fulcro supponunt, ut in aliis iubendi, veluti in § 15. [κελεύει].

Similiter fecerunt in § 36. λέξουσιν ὡς εἰς τῇ πόλει δύο νόμοι — ἕτερον δ' εἶναι νόμον [φύσουσιν] ἐναντίον τούτῳ. — κατὰ δὴ τοῦτον τὸν νόμον [φύσουσι] γεγραφένας τὸν Κτησιφῶντα, et tertium in § 189. — λέγειν ὡς οὐ δίκαια ποιῶ —, οὐδὲ γὰρ Φιλάμμωνα [Φησὶ] τὸν Πύκτην Ὀλυμπίασι φεφανωθῆναι νικήσαντα Γλαῦκον κτῆ.

Levius fortasse videatur, sed in exquisita Atheniensium elocutione nihil debet contemni, itaque verbo dicam in § 16. ὑμέτερον ἔργον[ἐστίν] ἀπομνημονεύειν, verbum substantivum induci oportere. Ἔργον noto et frequenti hoc usu neque articulum recipit neque ἐστίν. Quod apud Herodotum edebatur V. 1. νῦν ἡμέτερον [τὸ] ἔργον, ex libris nunc emendatum est. Recte Weidner § 20 dedit: οὐδὲ γὰρ πάτριον αὐτοῖς, ubi in libris ἐστίν incerta sede volitat.

In § 21. εὐθύς ἀρχόμενος τῶν νόμων [λέγει] «ἀρχὴν ὑπεύθυνον» Φησὶ «μὴ ἀποδημεῖν.» eiice molestum λέγει: tum scribe τὸν ὑπεύθυνον οὐκ ἐξ et in sqq. ἐνὶ δὲ λόγῳ ἐνεχυράζει [ὁ νομοθέτης] τὰ τῶν ὑπευθύνων vitiose abundat ὁ νομοθέτης et loco non suo positum est.

In § 26. καὶ οὐ κατηγορῶν αὐτῶν οὐδ' ἐπιτιμῶν λέγω ἄλλ' ἐκεῖνο ὑμῖν ἐνδείξασθαι βούλομαι ὅτι κτῆ. Verborum compositio arguit vitium. Emenda βουλόμενος.

In § 29. δεύτερον δὲ ὅσοι τι διαχειρίζουσι τῶν τῆς πόλεως ὑπὲρ τριάκοντα ἡμέρας, τρίτον δ' ἐν τῷ νόμῳ γέγραπται καὶ εἴ τινας ἄλλοι [αἰρετοὶ] ἡγεμονίας δικαστηρίων λαμβάνουσι. Scribe ὑπὲρ τριάκοντα ἡμέρας, et importunum αἰρετοὶ expunge.

In sqq. optime Scheibe expulit verba τούτους αἰρετοὺς ἀρχοντας εἶναι, quae nullo pacto cum reliquis connecti possunt.

In § 34. ἐν τῷ δήμῳ ἐν Πυκνί, satis est, credo: nunc adhaesit pueriliter ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

In § 36. παρέξονται νόμον οὐδὲν προσήκοντα [τῇδε] τῇ γραφῇ facile agnosces spurium esse τῇδε.

In § 42. καὶ ταῦτ' ἐπραττον οὐχ ὥσπερ οἱ ὑπὸ τῆς βουλῆς τῆς ὑμετέρας φεφανόμενοι ἢ ὑπὸ τοῦ δήμου πείσαντες ὑμᾶς καὶ [μετὰ ψηφίσματος] πολλὴν χάριν καταθέμενοι, ἀλλ' αὐτοὶ προελόμενοι ἀνευ δόγματος ὑμετέρου. Excidit articulus οἱ ὑπὸ τοῦ δήμου, quia alii sunt quos Senatus, alii quos populus eo honore orna-

bat. Deinde *πίσας τὸν δῆμον* (vel *πιθών*, ut veteres dicebant) et *μετὰ ψηφίσματος* idem est, quemadmodum *οὐ πίσας ὕμᾱς* (*πιθών*) idem est quod *ἄνευ δόγματος ὑμετέρου*. Priscum *πιθών* bis habet Aristophanes, in *Ran.* 1168. *οὐ πιθών τοὺς κυρίους*, et in *Pluto* 949:

*οὔτε τὴν βουλὴν πιθών
τὴν τῶν πολιτῶν οὔτε τὴν ἐκκλησίαν.*

formula iuris est ex antiquis legibus. Recurrit eadem interpolatio apud Aeschinem § 45. *κακῆϊνοι μὲν [μετὰ ψηφίσματος] πείσαντες ὕμᾱς, οὔτοι δ' ἄνευ ψηφίσματος*, sed praestat Weidnero parere, qui pannum aliunde assutum totum dissuendum et abiiciendum censuit.

Quod sequitur *συνιδὼν δὴ τις ταῦτα [νομοθέτης] τίθησι νόμον* eodem laborat vitio quod supra notavimus.

In § 44. *οὔτ' ἐναντίον τοῖς πρότερον κειμένοις νόμοις τίθεις [οὐ γὰρ ἔξεις]*. Ain' vero? Ergo quod non licebat Athenis fieri non solebat? Opinatus est sciolus deesse aliquid ad sententiae concinnitatem et nihil reperire potuit quod esset aliquanto melius quam insulsum *οὐ γὰρ ἔξεις*.

In § 45. *ὅταν οὖν ἀποδείξῃ τοῖς μὲν ὑπὸ τῆς βουλῆς σεφανουμένοις εἰς τὸ βουλευτήριον ἀναρρηθῆναι, τοῖς δ' ὑπὸ τοῦ δήμου [σεφανουμένοις] εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τοῖς δ' ὑπὸ τῶν δημοτῶν [σεφανουμένοις] καὶ φυλετῶν ἀπέιπῃ μὴ κηρύττεσθαι τοῖς τραγωδοῖς κτέ.* Quicumque vel nasum habet vel aurem τὸ ψυχρὸν τοῦτο καὶ κακόφωνον παρέμβλημα οὐ καρτερήσει ἀκούων. In talibus ellipsis non elegans est, sed prorsus necessaria. Equidem, qui aurem habeo *Batavam*, miror quo pacto istis tamdiu parci potuerit ab iis, qui teretes et fastidiosas aures habere putantur.

In § 46. *οὐδ' ἂν ιδιώτης οὐδὲ εἰς οὕτως ἀγεννῆς γένοιτο ὥςτε δι' αὐτὸς ἔδωκε σεφανον ἅμα ἀνακηρύττειν καὶ ἀφαιρεῖσθαι [καὶ καθιεροῦν]*. Atqui, o bone, τὸ ἀφαιρεῖσθαι ταυτόν ἐστι τῷ καθιεροῦν, ut res ipsa docet et verba in proximo: *τὸν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ σεφανον οὐδεὶς καθιεροῖ* (poterat et *ἀφαιρεῖται* dicere) ἀλλ' ἔξεις κεκτῆσθαι.

In § 47. *ἵνα κηρυττόμενος μείζω χάριν εἰδῇ τῶν σεφανούντων ὕμῃν [ἢ τοῖς σεφανούσιν]*. Reiskius optime sensit articulum requiri, ἵν' Ὁ κηρυττόμενος, quem nemo sequitur. Turpe emblema, quod cum omnium plausu H. Wolfius primus delevit,

omnes libros obsidet, quamquam nihil hac annotatiuncula futi-
lius esse potest. Ergo tam puerilia iam in antiquissimis Co-
dicibus circumferebantur.

In § 48. ἀπομνημονεύετε αὐτοῖς ὑποβάλλειν· [ναί] εἰ ΓΕ σέ
τις ἄλλη πόλις εἴσῃ. Vehementer mihi istud NAI de fraude
suspectum. Vacula ΓΕ apud velēres assentientis est et tam
saepe etiam apud poētas contra metrum inutile istud NAI in
simili re interpolatum vidi, ut etiam h. l. inducendum esse
censeam. Cf. § 21. ὦ Ἡράκλεις, ὅτι ἤρξα μὴ ἀποδημήσω; ἵνα
ΓΕ μὴ — δρασμῶ χρήσῃ. Aeschylus *Prometh.* 385.

οὐκ οὖν, Προμηθεῦ, τοῦτο γινώσκεις, ὅτι
ὀργῆς νοσοῦσης εἰσὶν ἱατροὶ λόγοι;

ΠΡΟΜ. εἰάν τις ἐν καιρῷ ΓΕ μαλθάσῃ κέαρ.

In Codice Vossiano est: ναί, εἰάν τις, ut apud Euripidem in
Andromache vs. 242.

τί δ'; οὐ γυναιξὶ ταῦτα πρῶτα πανταχοῦ;

ΝΑΙ. καλῶς ΓΕ χρωμέναισιν, εἰ δὲ μὴ, οὐ καλῶ.

et vs. 575.

οὐκ οὖν ἐκείνου τὰ μὲν τὰ κείνου τ' ἐμά;

ΝΑΙ. δρᾶν εὖ, κακῶς δ' οὐ, μηδ' ἀποκτείνειν βίῃ.

ubi scribendum δρᾶν Γ' εὖ, namque ΓΕ non NAI est assentiendi
vocabulum, ut in *Andromache* vs. 247.

ὁρᾷς ἄγαλμα Θέτιδος εἰς σ' ἀποβλέπον;

μισοῦν ΓΕ πατρίδα σὴν Ἀχιλλέως πόλιν.

id est ΝΑΙ ὁρῶ, ut sequiores loquebantur. Similiter ΓΕ positum
videbis in *Andromache* vs. 892, 894, 896, 898 et in *Ione*
vs. 277.

ἐκ γῆς πατρός σου πρόγονος ἐβλάσεν πατήρ;

Β. Ἐριχθόνιος ΓΕ· τὸ δὲ γένος μ' οὐκ ὠφελεῖ.

ἦ καὶ σφ' Ἀθάνᾳ γῆθεν ἐξανέλετο;

Β. εἰς παρθένους ΓΕ χεῖρας οὐ τεκοῦσά νιν.

δίδωσι δ', ὥσπερ ἐν γραφῇ νομίζεται;

Β. Κέκροπος ΓΕ σώζειν παισὶν οὐχ ὁρώμενον.

Itaque vehementer mihi suspecta est scriptura apud Herodo-
tum I. 159. Κυμαίους κελεύεις τὸν ἱκέτην ἐκδιδόναι; τὸν δὲ αὐτὶς
ἀμείψασθαι τοισίδε· ΝΑΙ. ΚΕΛΕΤΩ. ἵνα ΓΕ ἀσεβήσαντες θάσσοι
ἀπόλῃσθε. Rectissime apud Lysiam legitur I. 12. ἐπειδὴ δ' ἐγὼ
ὠργιζόμεν καὶ ἐκέλευον αὐτὴν ἀπέναι· ἵνα σύ ΓΕ, ἔφη, πειρᾷς

ἐνταῦθα τὴν παιδίσκην.” Eodem modo Herodotus, credo, dixerat: ἀμείψασθαι τοισίδε· ἵνα ΓΕ θᾶσσον ἀπόλησθε, et Aeschines: — αὐτοῖς ὑποβάλλειν· Εἰ ΓΕ σέ τις ἄλλη πόλις γεφανοῖ.

In § 49. λέγει γὰρ οὕτως ἐν τῷ ψηφίσματι· καὶ τὸν κήρυκα ἀναγορεύειν ἐν τῷ θεάτρῳ [πρὸς τοὺς Ἕλληνας] ὅτι κτέ. *Ecquis serio credit in ipso psephismate πρὸς τοὺς Ἕλληνας scriptum fuisse? Imo vero ἀναγορεύεται πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, credo, caeteri Graeci qui in theatro sedentes haec audiebant non possunt in psephismate commemorari. Itaque expunge πρὸς τοὺς Ἕλληνας.*

In eadem § 48 bis aliis verbis sine ulla causa idem dicitur sic:

[ἀποδείκνυται σοι τόπος ὅπου δεῖ τοῦτο γίγνεσθαι.]

ἀπειρήται σοι ἔξω τῆς ἐκκλησίας μὴ κηρύττεσθαι.

priora insiticia sunt.

In § 51. τὰ περὶ τὴν τοῦ τραύματος γραφὴν [αὐτῷ] συμβεβηκότα, non minus spurium est αὐτῷ quam Δημοσθένης in iis, quae continuo sequuntur: ὅτε εἰς ὧν τῶν τριηράρχων [Δημοσθένης], quod summo iure Weidner eiecit. Tum pro καὶ ταῦτα ἥΔΗ τὰ περὶ Μειδίαν, emenda καὶ ταῦτα ΔΗ, ut in re omnibus nota, quemadmodum dicitur τοῦτο ΔΗ τὸ λεγόμενον in proverbio, et sim.

In § 55. in melioribus libris est μέχρι τῆς ἀτυχίας ΤΩΝ ἐν Χαιρωνείᾳ, in deterioribus τῶν ἐν τῆς mutatum videbis. Quin tu potius τῆς ἀτυχίας expungis? μέχρι τῶν ἐν Χαιρωνείᾳ usitatum est dici, nisi si quis tragoedias ciet et lachrymas movet, quibus hic quidem nihil est loci.

In § 55. meliorum librorum auctoritatem secutus expulerim ὁποῖου τούτων τῶν τεττάρων αὐτοῦ καιρῶν κατηγορῶ, et sequens καί. Recte illa leguntur in § 56. ἀποκρίνομαι ὅτι ἀπάντων τῶν τεττάρων καιρῶν κατηγορῶ [σου], οὓς σὺ διαιρεῖ, nisi quod σου interpolatum est.

In sqq. ita scripserim: ἴν' οὖν μήθ' οὗτος ἰσχυρίζηται ὑμεῖς τε προειδῆτε [ἐγὼ τε ἀποκρίνομαι] ἐναντίον σοι τῶν δικασῶν — ἀποκρίνομαι ὅτι ἀπάντων κτέ. Bellissimum est in vulgata: ἴν' ἀποκρίνομαι — ἀποκρίνομαι.

In § 57. πάνυ προσδοκῶ ἐπιδείξειν τοῖς δικασαῖς τῆς μὲν σωτηρίας τῇ πόλει τοὺς θεοὺς αἰτίους γεγεννημένους καὶ τοὺς Φιλαν-

θρόπως καὶ μετρίως τοῖς τῆς πόλεως πράγμασι χρησασμένους, τῶν δὲ ἀτυχημάτων ἀπάντων Δημοσθένην [γεγενημένον αἴτιον]. Miror in tali sententia verbum προσδοκῶ, quod non habet locum ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν: *exspectamus* ea quae non sunt in nostra potestate, quae quem exitum aut eventum habitura sint nescimus: itaque mendosum est *exspecto me iudicibus esse demonstraturum*. Verum esse suspicor πάνυ ΜΟΙ ΔΟΚΩ ἐπιδείξειν.

Deinde arcte sunt coniungenda τοὺς ΤΕ θεοὺς καὶ τοὺς — χρησασμένους. Quid autem eo homine facias qui addiderit γεγενημένον αἴτιον? Olim est a Taylora explosum. Apposui ut liquido appareret quam futes homunciones nobis praeclara antiquitatis monumenta suis ineptiis sordibusque inquinaverint.

Si quis in libris tam flagitiose interpolatis cautus et suspicax diligenter consideraverit quod scriptum est in § 58. *exspecto* fore ut mihi assentiatur locum hunc ita constituenti: ὑμῖν γὰρ ἐξεγενέτ' ἄν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὴν προτέραν εἰρήνην ποιήσασθαι μετὰ κοινοῦ συνεδρίου τῶν Ἑλλήνων καὶ προϊόντος τοῦ χρόνου παρ' ἐκόντων τῶν Ἑλλήνων ἀπολαβεῖν τὴν ἡγεμονίαν. τούτων Δ' ἀπεσερήθητε διὰ Δημοσθένην καὶ Φιλοκράτην καὶ τὰς τούτων δωροδοκίας. Absque istis *fuisse*, inquit, et priorem pacem una cum communi Graecorum concilio componere, et procedente tempore a Graecis volentibus imperium recuperare potuissetis. Hanc sententiam tam simplicem et rei tam convenientem aliena multa e locis vicinis congesta penitus nunc obscurarunt et paene deleverunt. Nempe inter τῶν Ἑλλήνων et καὶ προϊόντος τοῦ χρόνου interpolatum est: εἴ τινες ὑμᾶς εἶσαν περιμεῖναι τὰς πρεσβείας ἃς ἦτε ἐκπεπομφότες κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα παρακαλοῦντες ἐπὶ Φίλιππον, quae res et incommode nunc narratur et permoleste hic interponitur, quum recte et suo loco commemoretur § 84. πρῶτον μὲν ὅπως μὴ περιμεῖνητε (scrib. περιμενεῖτε, ut statim: ὅπως μὴ — ψηφιεῖσθε) τοὺς πρέσβεις, οὓς ἦτε ἐκπεπομφότες παρακαλοῦντες ἐπὶ Φίλιππον κτέ. Idem homo, qui haec male repetivit in § 67. de suo inseruit ἐπανελθόντων τῶν ὑμετέρων πρέσβεων, et in § 68. ἤκον οἱ Φίλιππου πρέσβεις, οἱ δ' ἡμέτεροι ἀπεδήμουν [παρακαλοῦντες τοὺς Ἑλληνας ἐπὶ Φίλιππον]. Quo usque tandem, o sciole, quisquis es, abutere patientia nostra? Patere tuas fraudes nonne sentimus?

In § 60. εἴ τινες ὑμῶν [ἐκ τῶν ἔμπροσθεν χρόνων] ἤκουσιν οἴκο-

θεν τοιαύτην ἔχοντες τὴν δόξαν, ὥς ἄρα ὁ Δημοσθένης οὐδὲν πώποτε εἶρηκεν ὑπὲρ Φιλίππου συστὰς μετὰ Φιλοκράτους —, ὅστις οὕτω διάκειται μήτ' ἀπογνώτω μηδὲν μήτε καταγνώτω, πρὶν ἂν ἀκούσῃ. *Ecquid opus erat dicere opinionem quam quis de ea re domo attulerit superiore tempore conceptam fuisse?* Inter ὅστις et ΟΤΤΩ arbitror οὖν (ΟΤ) excidisse, quod interponitur ubi post longiorem verborum circuitum sententiae filum resumitur. Deinde μήτε ἀπογνῶ μηδὲν μήτε καταγνῶ reponam, quia omnibus ita est mos dicere, non ἀπογνώτω et καταγνώτω.

In § 62. εἰσέρχεται [βουλευτῆς] εἰς τὸ βουλευτήριον Δημοσθένης οὔτε λαχῶν οὔτ' ἐπιλαχῶν, ἀλλ' ἐκ παρασκευῆς πριάμενος. Quia Aeschines negat Demosthenem senatorem fuisse, sed eum malis artibus in curiam irrepsisse criminatur, sequitur βουλευτῆς ex interpolatione esse natum. Emendate scriptum est § 125. εἰσελθὼν εἰς τὸ βουλευτήριον καὶ μετασησάμενος τοὺς ἰδιώτας.

In § 63. scribendum πρέσβεις αὐτοκράτορας ἀποσέλλειν περὶ εἰρήνης, pro ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. Articulo locus non est, et legati *de pace*, non *pro pace* mittuntur.

Post pauca: ὁ μὲν γε τὴν ἐξουσίαν ἔδωκε τοῦ δεῦρο κήρυκα καὶ πρέσβεις πέμπεσθαι, ὁ δὲ τῇ πρεσβείᾳ σπένδεται. Omnia haec spuria sunt: prorsus sunt supervacanea; male Graecum est πέμπεσθαι pro πέμπειν; falsum est τὴν ἐξουσίαν ἔδωκε pro ἐκέλευσεν ἐλέσθαι δέκα πρέσβεις οἵτινες ἀξιόσωσι τὸν Φίλιππον δεῦρο πρέσβεις ἀποσέλλειν, quod non est hercle idem.

In § 66. οἱ δ' ἀποδόμενοι [καὶ κατακοινωνήσαντες] τὰ τῆς πόλεως ἰσχυρὰ μεγάλης ὀργῆς ἦσαν ἄξιοι. Verbum κατακοινωνεῖν praeter hunc locum semel tantum legitur apud Demosthenem πρὸς Ζηνόθεμιν pag. 889, 6. ἤρεϊτο αὐτὸς κερδᾶναι ἢ κατακοινωνήσας τούτοις τῆς ὠφελείας τούτους ποιῆσαι μερίτας. Est κοινωνεῖν *participare*, *partem alicui impertiri*, et κατὰ significat *dolo malo id fieri*, *contra officium et fidem*, ut in κατελεεῖν, καταχαρίζεσθαι et sim. Sed apud Aeschinem absurdum verbum est; *qui vendidit non potest eius rei quam vendidit partem alteri impertiri*. Quanto melius et acrius est οἱ ἀποδόμενοι τὰ τῆς πόλεως ἰσχυρὰ.

In § 70. μὴ μόνον μὴδ' ἀπαράσκευοι πολεμήσαιομεν ἃ νῦν ἡμῖν παθεῖν συνέβη, corrigendum δ pro ε, quia de una certa re sermo

est. Similiter in § 105. ἀ (lege δ) τετόλμηκεν οὗτος γράψαι.

In § 81. εἰ τῶν συμπρεσβευόντων καὶ τοῦ Φιλίππου κατήγορος ἀναφανείη, imo vero συμπρέσβεων. Participium recte ponitur dum legatione funguntur: nunc dudum defuncti sunt, deinde post pauca τοὺς δὲ ἄλλους [συμπρέσβεις] κινδυνεύσειν dele emblemata; πρέσβεις saltem dedisset; sed hoc quoque inutile est ac melius abest.

In § 82. ὧν οὐδὲ τὰ ὀνόματα ἤδειμεν πρότερον. Nemo Atticorum dicebat ἤδειμεν, sed ἤσμεν. Tolle idem vitium ex § 175. εἰ ὑμεῖς μὴ συνῆδειτε, imo vero συνῆσε. Vide supra pag. 382. sq.

In § 85 καὶ τὸ τελευταῖον σεφανώσας τοὺς μετ' Ἀριστοδήμου — τὴν μὲν εἰρήνην διέλυσε τὴν δὲ συμφορὰν [καὶ τὸν πόλεμον] κατέσχεύασεν. Corrige τὴν μὲν εἰρήνην ἔλυσε, deinde expunge καὶ τὸν πόλεμον; non possunt haec inter se componi ἢ συμφορὰ καὶ ὁ πόλεμος, namque ἢ συμφορὰ est τὸ πέρας τοῦ πολέμου, et ineptum est, si quem calamitatis bello acceptae auctorem dixeris, addere et belli auctorem eum fuisse, praesertim ubi eum pacem rupisse iam dixeris. Non opponuntur inter se pacem rupit et belli auctor fuit, namque est unum et idem, sed pacem rupit et calamitatis nostrae, quam bellum attulit, auctor exstīit.

In § 85 verbo dicam quae mihi vera scriptura esse videatur: nempe haec: ἐν πέντε ἡμέραις ἐβοηθήσατε αὐτοῖς καὶ ναυσὶ καὶ πεζῇ δυνάμει, καὶ πρὶν τριάκονθ' ἡμέρας διελθεῖν ὑποσπόνδους Θηβαίους ἈΦΕΝΤΕΣ ΚΑΙ κύριοι τῆς Εὐβοίας γενόμενοι τὰς τε πολιτείας ἀπέδοτε ὀρθῶς καὶ δικαίως τοῖς παρακαταθεμένοις. Vulgatur Θηβαίους ἀφήκατε (vitiosa forma pro ἀφεῖτε) κύριοι τῆς Εὐβοίας γενόμενοι καὶ τὰς τε πόλεις κτέ.

In § 86. τηλικάυθ' ὑφ' ὑμῶν εὖ παθόντες οἱ Χαλκιδῆς οὐ τὰς ὁμοίας ὑμῖν ἀπέδοσαν [χάριτας], ἀλλ' ἐπειδὴ τάχιστα διέβητε εἰς Εὐβοίαν — τοὺς μὲν πρώτους χρόνους ἀλλ' οὖν προσεποιούνθ' ὑμῖν εἶναι φίλοι, ἐπεὶ[δὴ] δὲ [τάχιστα] εἰς Ταμύννας παρήλθομεν κτέ. Vides ἐπειδὴ τάχιστα perperam esse repetitum, quum sententia solum ἐπεὶ postulet. Praeterea χάριτας quoque spurium est. Veteres dicebant τὴν ὁμοίην et τὰς ὁμοίας ἀποδιδόναι. Herodotus VI. 62. τὴν ὁμοίην δίδοναι dixit et τὴν ὁμοίην φέρεσθαι, et IV. 119. τὴν ὁμοίην ἡμῖν ἀποδιδούσι. VI. 21. οὐκ ἀπέδοσαν τὴν ὁμοίην, IX. 78. τὴν ὁμοίην ἀποδιδούς. Eodem modo dice-

bant εἰς τὰς ὁμοίας ἵέναι. Plato in *Philebo* pag. 13. D. καὶ τάχ' ἀνιόντες (scrib. *AN 'IONTEC) εἰς τὰς ὁμοίας ἴσως ἂν πως ἀλλήλοις συγχωρήσαιμεν, et in *Phaedro* p. 236. c. εἰς τὰς ὁμοίας [λαβὰς] ἐλήλυθας supervacuum λαβὰς deleverim.

In antiquissimo Aeschinis Codice F χάριτας a secunda manu additum est.

In § 87. ὁρῶν τὸ στρατόπεδον τὸ τῆς πόλεως εἰς δεινὰς δυσχωρίας κατακεκλημένον. libri partim εἰς δεινὰς, partim εἰς τινὰς exhibent. Componenda est duplex scriptura sic εἰς δεινὰς τινὰς δυσχωρίας.

In § 88. οἱ στρατιῶται οἱ ὑμέτεροι — ἄνδρες ἐγένοντο, scribendum cum parte librorum ἄνδρες ἀγαθοὶ ἐγένοντο, id est fortiter pugnaverunt, ἄνδρες εἶναι dicuntur ἀττικισί magni viri, egregiis artibus praediti, (ut apud Thucyd. IV. 28. εἰ ἄνδρες εἶεν οἱ στρατηγοί) quod in gregarios milites non cadit. Homericum est ἀνέρες ἔξε, φίλοι, Athenienses in ea re constanter dicebant γένεσθε ἄνδρες ἀγαθοί, et ἀνὴρ ἀγαθὸς γενόμενος ἀπέθανεν, unde ἡ ἀνδραγαθία nomen invenit.

In § 91. ταῦτα διανοηθεὶς tralaticium vitium est pro ταῦτα ΔΗ διανοηθεὶς.

Inficetum, si quod aliud, emblemata maculat locum § 93. ἀλλ' ὁ μισοτύραννος Δημοσθένης, ὡς αὐτὸς προσποιεῖται, ὃν Φησι Κτησιφῶν τὰ βέλτερα λέγειν καὶ πράττειν, ἀπέδοτο μὲν τοὺς καιροὺς τοὺς τῆς πόλεως κτέ. quasi vero ironia non satis appareret. Cf. § 73. ὁ γὰρ μισαλέξανδρος καὶ μισοφίλιππος ὑμῖν οὕτοσ' ῥήτωρ δις ἐπρέσβευσεν εἰς Μακεδονίαν ἐξὸν μὴδ' ἄπαξ ὁ νυνὶ κελεύων κτέ. et de *Fals. Legat.* § 14. παρελθὼν δ' ὁ μισοφίλιππος Δημοσθένης κατέτριψε τὴν ἡμέραν ὅλην. Apparet autem arcte coniuncta fuisse Δημοσθένης ὃν Φησι Κτησιφῶν κτέ. neque interponi posse Δημοσθένης [ὡς αὐτὸς προσποιεῖται] ὃν Φησι κτέ.

In § 93. τὰς μὲν βοηθείας ὡς δεῖ τὴν πόλιν πρότερον ποιεῖσθαι τοῖς ἀεὶ δεομένοις τῶν Ἑλλήνων, τὰς δὲ συμμαχίας [ὑτέρας] μετὰ τὰς εὐεργεσίας. Opponuntur inter se πρότερον et μετὰ τὰς εὐεργεσίας: itaque ὑτέρας vitiose abundat.

In § 94. εἰς τοῦτο προήχθη Καλλίας μὲν [ὁ Χαλκιδεὺς] ὑβρεως κτέ. Calliam esse Χαλκιδέα satis apparet ex § 85, et homo erat omnibus notus. Itaque et hinc expulerim ὁ Χαλκιδεὺς et ex § 86. Καλλίας [ὁ Χαλκιδεὺς] ὃν Δημοσθένης μισθαρῶν ἐνεκωμίαζεν.

Odiose arguitur Demosthenes § 99 id facere quod omnes sine crimine saepe facinus: ὦν τὰ σώματα οὐχ ἔδρακε τούτων τὰ ὀνόματα λέγει. Emenda: ὦν τὰ σώματα οὐΔΕΙC ἔδρακεν, id est τῶν οὐδαμοῦ ὄντων.

In § 99. διὸ καὶ σφόδρα ἄξιός ἐστι μισεῖσθαι. Melius apud Stobaeum *Floril.* II. 48 ἢ καὶ σφόδρα ἄξιος. Etiam alibi ἢ in διό conversum vidi. In *Timarch.* § 44. ἢ δὴ καὶ πάνυ χαίρω.

In § 100. γράφει ἐλίσθαι πρέσβεις εἰς Ἑρέτριαν, — καὶ πάλιν ἑτέρους εἰς Ὠρεὸν [πρὸς τοὺς Ὠρεΐτας]. manifestum emblemata, si quod aliud. Ecquid autem insulsius et puerilius dici potest quam ἐλίσθαι πρέσβεις εἰς Ὠρεὸν πρὸς τοὺς Ὠρεΐτας?

In § 108. οἱ ἀμφικτυόνες ἐψηφίσαντο Σόλωνος εἰπόντος [Ἀθηναίου τὴν γνώμην], praeter ea quae Weidner rectissime expunxit et ab Aeschinis persona aliena et apud Athenienses auditores perinepta deleverim quoque Ἀθηναίου τὴν γνώμην. Graecum est Σόλωνος Ἀθηναίου εἰπόντος, sed absurda compositio est Σόλωνος εἰπόντος Ἀθηναίου, ut si quis vellet dicere Θουκυλίδης ξυνέγραψεν Ἀθηναῖος. Sexcenties in psephismatis legitur ὁ δεῖνα εἶπεν et hinc τοῦ δεῖνα εἰπόντος. Nemo umquam his addit τὴν γνώμην.

In § 111. μηδὲ δέξαιντο αὐτῶν τὰ ἱερά. unice verum est αὐτοῖC, ut in tali re constanter dicitur pro παρ' αὐτῶν. Exemplorum copiam collegerunt Porsonus et Schaeferus ad Euripidis *Hecubam* vs. 533:

δέξαι χάς ΜΟΙ τάσδε κλητηρίους.

Aliud est δέχεσθαι τι παρὰ τινος, aliud δέχεσθαι τί τιμῇ. Ostendat discrimen Homerus *Iliad.* Ω. 429.

ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλειςον.
aut *Odyss.* Ο. 282.

ὡς ἄρα Φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος.
et *Iliad.* Ρ. 208.

τῶν ποινῆν ὃ τοι οὔτι μάχης ἐκ νοσήσαντι
δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα.
et *Iliad.* Ο. 87.

Θέμις δὲ καλλιπαρῆς | δέκτο δέπας.

In his δέξαι ἐμεῦ πάρα dicit qui donat aliquem munere, δέξαι μοι qui quid alteri tradit vel offert quod servet, quod custodial, quod loco suo ponat. Hector ex proelio redux arma

uxori *tradit* et Andromache τὰ τεύχεα τῷ Ἑκτορι δέχεται, ubi παρὰ τοῦ Ἑκτορος ridiculum esset quasi ea uxori dono dedisset. Sic Themis poculum *tradit*, *offerit*, quod qui oblatum accepit Θέμισι δέκτο δέπας. Est igitur hoc necessarium in iis, quae mortales Diis *offerunt*, ut Pindarus apud Porson. l. l. οἷσι γὰρ ἂν Φερσεφόνα ποινὰν παλαιῷ πένθεος δέξηται, et Euripides:
 σὺ δέ μοι θυσίαν ἄπυρον δέξαι.

et Aristophanes:

τὰ σφάγια δέξαι ταῖς γυναιξίν εὐμενής.

et eadem omnium ratio est. Mortales non *donant* deos aliquo munere, quod est absurdum, sed *offerunt* preces, vota, sacrificium. Itaque Dii immortales θυσίαν, ἱερά, ποιὴν τοῖς Ἄν-
 θρωποῖς δέχονται. Astydamos apud Porson. inducit Hectorem ad famulum ita dicentem

δέξαι κυνὴν μοι, πρόσπολε,

μή μοι Φοιβῇ παῖς.

tradit ei galeam, ne filiolus extimescat, non *dono dat*, et sic in caeteris discrimen est tam perspicuum quam certum. Itaque Aeschines scripserat in § 111. μηδὲ δέξαιντο αὐτοῖς τὰ ἱερά, et iisdem verbis in § 121.

Tenendum est autem genus hoc loquendi antiquissimae Graecitati proprium esse. Ad Iliad. B. 186.

δέξατό οἱ σκῆπτρον πατρώϊον.

est Aristarchi annotatio haec: ἡ διπλῇ ὅτι ἀρχαῖκώτερον ἐδέξατο αὐτῷ τὸ σκῆπτρον ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῦ. Itaque in poësi Epica, Lyrica, Tragica frequens esse videbis: apud caeteros sicubi vetus carmen sive formula verbis antiquis concepta recitatur, ut apud Aeschinem ll. cc.

Duplex emblemata adhuc delitescit § 113. ταύτης τῆς ἀρᾶς καὶ τῶν ὄρκων καὶ τῆς μαντείας [γενομένης] ἀναγεγραμμένων ἔτι καὶ νῦν, οἱ Λοκροὶ οἱ Ἀμφισσῆς [μᾶλλον δὲ οἱ προεσηκότες αὐτῶν] ἄνδρες παρανομώτατοι ἐπειργάζοντο τὸ πεδίον. Nihil minus Aeschines cogitat quam Amphissensium omnium facinora in paucos principes conferre, qui ipse ferro et igne eorum omnium villas et agros exciderit § 123. et, ne caetera tangam, quam absurdum est οἱ προεσηκότες αὐτῶν ἐπειργάζοντο τὸ πεδίον.

In § 116. Ἀθηναῖοι ἀπὸ Μήδων καὶ Θηβαίων ὅτε τὰναντία τοῖς Ἑλλήσιν ἐμάχοντο. malim ὅτ' ἐναντία, sed mira est haec

verborum compositio ἐναντία τοῖς Ἑλλησι μάχεσθαι, pro ἐναντία τὰ ὅπλα τίθεσθαι. sed cf. Thucyd. I. 29. III. 55.

In § 120. ἐγὼ μὲν — βοηθῶ τῷ θεῷ — καὶ χειρὶ καὶ ποδὶ καὶ φωνῇ καὶ πᾶσιν οἷς ἂν δύνωμαι, imo vero καὶ πᾶσιν οἷς δύνωμαι. Dicitur enim οἷς ἂν δύνωμαι in re futura et incerta: ἢ μὴν βοηθήσω οἷς ἂν δύνωμαι, sed in re certa et praesente βοηθῶ οἷς δύνωμαι.

In § 128. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κατεμείναμεν, requiritur domi mansimus, Οἰκοὶ ἐμείναμεν, ut in noto versiculo:

οἴκοι μένειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαίμονα.

Post pauca: πλὴν μιᾶς πόλεως, ἧς ἐγὼ οὗτ' ἂν τοῦνομα εἵποιμι μὴθ' Αἰ συμφοραὶ παραπλήσιοι γένοιτο αὐτῆς μηδενὶ τῶν Ἑλλήνων. locus est impeditus et male compositus. Intelligerem ΜΗΤΕ Συμφοραὶ παραπλήσιοι γένοιτο ΤΑΙΣ αὐτῆς μηδενὶ τῶν Ἑλλήνων. Optime habet, μηδενὶ τῶν Ἑλλήνων γένοιτο συμφοραὶ ταῖς τῶν Θηβαίων παραπλήσιοι, ubi neque articulus in Αἰ συμφοραὶ ullo modo addi potest, neque omitti in ΤΑΙΣ τῶν Θηβαίων.

Eritne mihi multis verbis opus ut vincam § 128 οὐκ ἐπιδημοῦντος ἐν Μακεδονίᾳ τοῦ Φιλίππου [ἀλλ' ἐν Σκύθαις οὕτω μακρὰν ἀπόντος], inepte interpolata esse verba quae a caeteris distinxi? In sqq. § 129 ita scripserim: τοὺς μὲν ἐναγεῖς καὶ τῶν πεπραγμένων αἰτίους μετέστησαν, τοὺς δὲ δι' εὐσεβείαν φεύγοντας κατήγαγον. ἐπειδὴ δὲ οὔτε τὰ χρήματα ἐξέτινον τῷ θεῷ τοὺς τ' ἐναγεῖς κατήγαγον καὶ τοὺς κατελθόντας ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων ἐξέβαλον κτέ. Vulgo legitur μετεστήσαντο, τοὺς δὲ εἰ καὶ τοὺς εὐσεβεῖς κατελθόντας διὰ τῶν ἀμφικτυόνων. Est aliquid inter μεταστῆσαι et μεταστήσασθαι: hoc est arbitros removere e concilio, concione, curia, ut in § 125. εἰσελθὼν εἰς τὸ βουλευτήριον καὶ μεταστήσάμενος τοὺς ἰδιώτας, et alibi passim, illud est ἐκβαλεῖν, in exilium eicere. Tum εὐσεβεῖς vitiose abundat et κατελθεῖν ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων, non διὰ, linguae Atticae ratio requirit et usus.

Quod acerrime Aeschines dixerat § 130 unum vocabulum a sciolo insertum fregit. Dixerat οὐδεμίαν τοι πάποτε ἐγωγε μᾶλλον πόλιν ἐώρακα ὑπὸ μὲν τῶν θεῶν σωζομένην, ὑπὸ δὲ τῶν ῥητόρων ἀπολλυμένην. Metuebat nescio quis ne ipse Aeschines

in oratorum numero contineretur et ipse sibi malediceret. Neque recte habet verborum structura in ὑπὸ τῶν ῥητόρων ἐνίων.

In § 132. δ τῶν Περσῶν βασιλεὺς — οὐ περὶ τοῦ κύριος ἐτέρων εἶναι Διαγωνίζεται ἀλλ' ἤδη περὶ τῆς τοῦ σώματος σωτηρίας. Vera lectio est εἶναι Ἀγωνίζεται. Ubi plures inter se de palma, de praemio contendunt διαγωνίζονται, ubi unus de capite, de salute, de bonis omnibus dimicat ἀγωνίζεται. Rex Persarum dicitur iam non de imperio, sed de salute dimicare. Vides unde vitium natum sit. Sine mendo legitur § 134. περὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίας Ἀγωνίζεται, et alibi passim. Διαγωνίζεσθαι dicuntur etiam illi qui de summa rerum decernunt, ut in § 147 et 148, sed dimicare est ἀγωνίζεσθαι et κινδυνεύειν περί τινος.

In § 145. τῶν εἰς τὸν πόλεμον ἀναλωμάτων τὰ μὲν δύο μέρη ὑμῖν Ἀνέθηκε, — τὸ δὲ τρίτον μέρος Θηβαίοις, expuncta praepositione scribendum ὑμῖν Ἐθηκε, quod in hac re usitatum et necessarium verbum est.

Post pauca pro εἰ μὴ δεῖ ληρεῖν verbis transpositis lege εἰ δεῖ μὴ ληρεῖν. hoc enim et rei natura postulat et confirmat scriptorum usus. Demosthenes de Cor. p. 325, 1. εἰ δεῖ μὴ ληρεῖν. de Fals. Leg. p. 425, 5. ταῦτα νῆ τὴν Δήμητρα, εἰ δεῖ μὴ ληρεῖν, εὐλαβείας οὐ μικρᾶς δεῖται, et aliis locis.

In § 148. Φιλίππου — πρεσβεῖAC ἀποστέλλειν μέλλοντος, imo vero πρέσβεIC, legationem ipsam missurus erat ad omnes Gracos, qui arma consociaverant.

In § 156. τοὺς τालαιπώρους Θηβαίους, οὓς φυγόντας διὰ τοῦτον ὑποδέδεχθε τῇ πόλει, sententia postulat Φετγοντας, exulantes, exlorres patria.

Expunctis tot emblematis nunc contra iuvat quae olim perierunt supplere. Editur § 159. Δημοσθένης οὐ τὴν ἀπὸ στρατοπέδου μόνον τάξιν ἔλιπεν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκ τῆς πόλεως. τριήρη προσλαβὼν ὑμῶν καὶ τοὺς Ἕλληνας ἡργυρολόγησεν. In eandem sententiam dixit § 253. ἔλιπε μὲν τὴν ἀπὸ στρατοπέδου τάξιν, ἀπέδρα δ' ἐκ τῆς πόλεως. Nunc dixisse putem: — τάξιν ἔλιπεν ἀλλὰ καὶ τὴν (πατρίδα) ἐγκατέλιπε· γενομένης γὰρ τῆς συμφορᾶς εὐθὺς ὄχρετ' ἀπιδὼν) ἐκ τῆς πόλεως κτῆ.

In § 163. εἰ γὰρ τοι — πολεμικῶς εἶχεν [ὥσπερ καὶ Φησι] πρὸς Ἀλέξανδρον supervacua et molesta verba deleverim.

In § 179. οἷσθ' ἂν ποτε, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐβελήσαι τινα

ἐπασκεῖν εἰς τὰ Ὀλύμπια — εἰ ὁ σέφανος ἐδίδδοτο μὴ τῷ κρατίστῳ, ἀλλὰ τῷ διαπραξαμένῳ; in re tam manifesta nihil opus est respondere. Responderat tamen sciolus in margine libri [οὐδεὶς ἂν ποτ' ἠθέλησεν ἐπασκεῖν]. Statim addit: νῦν δ' οἶμαι διὰ τὸ σπάνιον καὶ περιμάχητον καὶ καλὸν καὶ ἀειμνήσον εἶναι τὸ νικῆσαι ἐθέλουσι τινες τὰ σώματα παραΚΑΤΑθέμενοι καὶ τὰς μεγίστας ταιλαιπωρίας ὑπομείναντες κινδυνεύειν. Mendosum est παρακαταθέσθαι et expuncta altera praepositione scribendum τὰ σώματα παραθέμενοι, quo sensu apud Homerum legitur Odys. B. 237. σφᾶς παρθέμενοι κεφαλᾶς. et Γ. 75. ψυχὰς παρθέμενοι, et vulgo παραβάλλεσθαι dicitur, id est περὶ τῶν σωμάτων κινδυνεύοντες.

In § 181 haec tantum genuina esse arbitror: πόταρος ὑμῖν ἀμείναν ἀνὴρ εἶναι δοκεῖ Θεμιστοκλῆς ἢ Δημοσθένης; Ornaverunt haec scilicet homunciones in hunc modum Θεμιστοκλῆς [δ στρατηγὴσας, ὅτ' ἐν τῇ περὶ Σαλαμίνα ναυμαχίᾳ τὸν Πέρσην ἐνικᾶτε] ἢ Δημοσθένης [δ νυνὶ τὴν τάξιν λιπών]. Bellam oppositionem vides: δ στρατηγὴσας — ἀ τὴν τάξιν λιπών. et haec dicendi infantia cui tandem ab Alcibiō oratore profecta esse videatur? ἄτε ἐνικᾶτε et τὸν Πέρσιν? Expunctis his quisquiliis lux oritur.

In § 182. ἐπιδειξάτω ταῖνυν Δημοσθένης. [ἐν τῷ αὐτοῦ λόγῳ] εἶπου γέγραπται τινα τούτων τῶν ἀνδρῶν σεφανῶσαι. Ita inseritur ἐν τῷ αὐτοῦ λόγῳ, quasi ea res demonstrari posset. Expuncto frigido emblemate melius apparebit eam rem, quia satis inter omnes constet numquam factam esse, demonstrari non posse. Itaque continua ita pergit: ἀχάριστα ἌΡ' ἦν ὁ δῆμος;

In § 183. ἐφ' ὅτε μὴ ἐπιγράψειν τὰ ὀνόματα τὰ ἐαυτῶν. Certus et constans loquendi usus postulat ἐπιγράψειν, ut in § 114. ἐφ' ᾧ τε βοηθῆσθαι, et ubi non? Tamen scribe ἐπὶ μὲν τῷ πρώτῳ, et post pauca: ἐπὶ δὲ τῷ τρίτῳ [ἐπιγέγραπται Ἑρμῇ] pulidum additamentum resea.

In Epigrammate § 186.

μᾶλλον τις τὰδ' ἰδὼν καὶ ἐπεσσομένων θαλάσσει

ἀμφὶ ξυναῖσι πράγμασι μέχθον ἔχειν.

in vetere scriptura ἘΠΕΣΣΟΜΕΝΩΝ inerat ἐπ' ἐσσομένων, ut in § 178. ἐπὶ τῶν νυνὶ καιρῶν ἢ ἐπὶ τῶν προγόνων, et passim.

In § 187. ἔγραψε δὲ πρῶτον μὲν — δοῦναι χιλίας δραχμᾶς; — ἔπειτα [κελεύει] σεφανῶσαι θαλαῦ σεφάνῳ αὐτῶν ἑκασόν. Ipsa loci compositio ἔγραψε πρῶτον MGN — ἔπειτα clamat spurium

et insititium esse κελεύει, et utrumque infinitivum δοῦναι et εφανῶσθαι pendere a verbo ἔγραψε.

In § 189. οὐδὲ γὰρ Φιλάμμωνα [Φησὶ] τὸν πύκτην Ὀλύμπια εφανῶσθαι νικήσαντα Γλαῦκον τὸν παλαιὸν ἐκείνον [πύκτην]. De Φησὶ interpolato supra vidimus. Quam sit πύκτην stolidè repetitum apparet. *Pugiles*, credo, cum *pugilibus* committentur, et Aeschinis verba mea facio ὥσπερ ἡμᾶς ἀγνοοῦντας ὅτι τοῖς πύκταις ἐστὶν ὁ ἀγὼν πρὸς ἀλλήλους.

In § 191. εἴ τις εἰσίοι γραφὴν παρανόμων εἰς τὸ δικαστήριον, scribe una literula minus εἴ τις εἰσίοι γραφὴ. Sic Attici loquuntur, ut in § 197. ὅταν εἰσὶν γραφὴ παρανόμων εἰς τὸ δικαστήριον et de *Fals. Leg.* § 14. εἰσέει ἢ γραφὴ εἰς τὸ δικαστήριον, quam formam natura rei postulat, et Graece loquentium omnium confirmat usus.

In § 193. ἤδη δ' ἐκ τῶν τεχνῶν τῶν Δημοσθένους αἰσχρὸν ἔθος ἐν τοῖς δικασηρίοις παραδέχῃς μετενήνεκται γὰρ ἡμῖν τὰ τῆς πόλεως δίκαια. Sine controversia emendandum est παραδέδῃς, ut vel sequens perfectum μετενήνεκται demonstrat. *Iamdu* id usu receptum esse queritur. Non erat cur Weidnerus εἰς τὰ δικαστήρια requireret, ut in *Timarchea* 178. πάντων ἀδικώτατον ἔθος εἰς τοὺς ἀγῶνας παραδέχεσθε. Nempe ἐν τοῖς δικασηρίοις, (ut in eodem *Timarcheae* loco ἐν ταῖς ἐκκλησίαις καὶ τοῖς δικασηρίοις) dicitur de locis, ubi id quod reprehendit fieri sole- ret. Caeterum in *Timarchea* quoque παραδέδῃς restituendum est. Scribae saepius δέχεσθε et δέδεχθε inter se confuderunt.

In § 195. caetera a Weidnero recte sunt constituta in hunc modum: Ἀρχῖνος γὰρ ὁ ἐκ Κόλλης ἐγράψατο παρανόμων Θρασύβουλον τὸν Στειριέα (Στειριᾶ scrib.) ἕνα τῶν συγκατελθόντων καὶ εἶλε νεωστὶ γεγεννημένων αὐτῷ τῶν εὐεργεσιῶν, ἃς οὐχ ὑπελογίσαντο οἱ δικασταί, sed fugit eum verba ἕνα τῶν συγκατελθόντων ab imperito magistello esse interpolata. Quid? Thrasybulus, cuius virtute et consilio omnia illa gesta sunt, qui Phylon occupavit, qui remp. et libertatem solus restituit, dicine potuit εἰς τῶν συγκατελθόντων, quasi gregarius miles aut unus de multis fuisset? Quid igitur sibi volunt verba νεωστὶ γεγεννημένων αὐτῷ τῶν εὐεργεσιῶν? et post pauca ὥσπερ τότε αὐτοὺς Φεύγοντας ἀπὸ Φυλῆς [Θρασύβουλος expunge] κατήγαγεν? Resecto futili additamento omnia habent optime.

In § 196. εἰ γὰρ τις ἐν δημοκρατίᾳ τετιμημένος ἐν τοιαύτῃ πολιτείᾳ, ἣν [οἱ θεοὶ καὶ] οἱ νόμοι σώζουσι, τολμᾷ βοηθεῖν τοῖς τὰ παράνομα γράφουσι καταλύει τὴν πολιτείαν ὑφ' ἧς τετίμηται. Nihil hic loci est *Dīs immortalibus*, qui omnem Oratoris argumentationem pervertunt *de solis legibus cogitantis*. Saepius hoc Aeschines inculcat liberae civitatis salutem in *legibus* esse positam, ut in *Timarchea* § 29. in *Ctesiphontea* § 6. iisdem fere verbis. Idem nunc quoque dixerat, quum nescio quis importune *pius et deorum cultor* Deorum quoque mentionem necessariam esse opinatus est.

Quia igitur τὴν δημοκρατίαν οἱ νόμοι σώζουσι (non ὁ νόμος) repone in § 198. νόμους αἰτεῖ pro νόμον. Recte in § 202. ἐπὶ τοῖς νόμοις καλεῖς.

Nulla est dubitatio quin § 202. εἰ δὲ — παρακαλῇ Δημοσθένην μάλιστα μὲν μὴ προσδέχεσθε [κακοῦργον ἄνθρωπον, pro his in e. h. k. l. est σοφιστήν, οἰόμενον ῥήμασι τοὺς νόμους ἀναιρήσειν]. verba quae uncinis inclusimus male repetita sint e. § 16. ὑμέτερον ἔργον — ὑποβάλλειν αὐτοῖς ὅτι οὐ προσδέχεσθε κακοῦργον σοφιστήν οἰόμενον ῥήμασι τοὺς νόμους ἀναιρήσειν.

In § 203. ἄφθονα δήπου [καὶ πολλὰ] ἔχων, emblemata manifestum si quis hoc agit, namque ἄφθονα aliquanto plus est quam πολλὰ. Neque minus apertum in § 204. μικρὰ μὲν περὶ τῶν ιδίων εἶπον, τὰ δὲ πλεῖστα περὶ τῶν δημοσίων [λέγω]. Miror Weidnerum emunctae naris hominem opinari *praesens tempus λέγω maxime accommodatum esse* (vel potius, ut nunc inepte scribere saeculum est, *inconmodatum*), quod orator in hac parte accusationis *vixdum absoluta* quodammodo etiam nunc *versari videtur*. Ipse, credo, non sine risu haec releget, et illud quodammodo melius relinquet iis, qui verba corrupta et sensu vacua quodammodo interpretari satagunt.

In § 205 scribe: οὐ γὰρ εἰσαυθίς ποτε βούλεται πρὸς τὸ παράνομον ἀπολογεῖσθαι ἀλλὰ — εἰς λήθην ὑμᾶς [βούλεται] τῆς κατηγορίας ἐμβαλεῖν. Quis in tali verborum compositione οὐ γὰρ — ἀλλὰ idem verbum umquam repetiit?

In § 208. τῷ πολλάκις μὲν ἐπιорκοῦντι, αἰεὶ δὲ [πρὸς τοὺς αὐτούς] μεθ' ὅρων ἀξιοῦντι πιστεύεσθαι δυοῖν θάτερον ὑπάρχει δεῖ [ᾧ οὐδέτερόν ἐστι Δημοσθένης ὑπάρχον] ἢ τοὺς θεοὺς καινοὺς ἢ τοὺς ἀκρατῆς μὴ τοὺς αὐτούς. Ecqua fraus potest esse manifestior?

Etiam dicendi genus ἐστὶν ὑπάρχον Graeculum arguit, sed dudum prius emblemata Dobraeus, alterum ego confutavimus. Suspicio et tertium latere in verbis ἢ τοὺς θεοὺς καινοὺς ἢ τοὺς ἀκροατάς [μὴ τοὺς αὐτούς]. Καινός eo sensu frequens est: utar uno exemplo ut vitio liberem. In Euripidis *Ione* vs. 682.

καὶ τοὺς μὲν ἐξέπεμπον, οἱ δ' ἦκον ξένοι,

ὥσθ' ἡδὺς αἰεὶ καινὸς ὦν καινοῖσιν ἦν,

imo vero καινὸς ἔΝ καινοῖσιν. Qui saepius peierat, inquit, et semper sibi credi postulat, eum aut Deos novos habere oportet aut auditores.

In § 211. ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν μὲν σεφάνον δέχομαι, τὸν δὲ καιρὸν ἀποδοκιμάζω [ἐν ᾧ τὸ κήρυγμα γίγνεται]. οὐ γὰρ δεῖ ἐφ' οἷς ἡ πόλις ἐκείρατο ἐπὶ τούτοις ἐμὲ σεφανοῦσθαι. Emblemata arguitur et ex sententia non idonea et ex importuna sede.

In iis quae sequuntur iterum ellipsis non tantum elegans et venusta, sed in Attico oratore prorsus necessaria a sciolo expleta est: ἀλλ' οἶμαι ταῦτα μὲν ἂν εἴποι ἀνὴρ ὄντως βεβιωκὼς μετ' ἀρετῆς, ἃ δὲ σὺ λέξεις [εἴποι ἂν] κάθαρμα ζηλοτυποῦν ἀρετήν.

Qui aurem habent in § 214 δ μὲν γὰρ Κτησιφῶν οὐ τὸ καθ' αὐτόν φησι φοβεῖσθαι, ἐλπίζειν γὰρ δόξειν ἰδιώτης εἶναι, ἀλλὰ τὴν τοῦ Δημοσθένους ἐν τῇ πολιτείᾳ δωροδοκίαν [φησὶ φοβεῖσθαι] καὶ τὴν ἐμπληξίαν καὶ δειλίαν, mecum insulsum emblemata furcillis expellent. Vide etiam in quam incommodam sedem irrepserit.

Vitium inest in verbis § 218 σὺ δ' οἶμαι λαβὼν μὲν σεσίγηκας, ἀναλῶσας δὲ κέκραγας. Manifesto mendosum est perfectum σεσίγηκας. In uno Codice est σιγήσας, verum est σιγᾶς. Demosthenes haec verba repetens de Corona § 82. ὃ βλασφημῶν περὶ ἐμοῦ [καὶ λέγων] ὡς σιωπῶ μὲν λαβὼν, βοῶ δ' ἀναλῶσας. Idem est enim βοῶ et κέκραγα, quemadmodum σιωπῶ et σιγῶ. Sciola nescio quis κέκραγας perfectum esse ratus utrumque verbum exaequavit scilicet.

In § 224. ἐφησθα γὰρ τοὺς τῆς πόλεως ἄλλας περὶ πλείονος ποιHCACΘAI τῆς ξενικῆς τραπεζῆς. In aliis libris est ποιEICΘAI. Ultra scriptura est potior? Demosthenes ipse dixerat: τοὺς τῆς πόλεως ἄλλας περὶ πλείονος ΠΟΙΟΥΜAI, non ἐποιήσάμην. Ergo facilis optio est. Eadem verba cum novo vitio leguntur de Fals. Leg. § 22: τοὺς γὰρ τῆς πόλεως ἄλλας [καὶ τὴν δημοσίαν τρά-

πεζαν] περὶ πλείους δὴ Φησι ποιεῖσθαι. Explicuit aliquis quid esset τοὺς τῆς πόλεως ἄλλας et in margine annotavit τὴν δημοσίαν τράπεζαν. Recte, modo in margine ponatur. In concitata et ardente oratione cumulari haec possunt ποῦ δ' ἄλλες; ποῦ τράπεζα; ποῦ σπονδαί; ταῦτα γὰρ ΤΡΑΓΩΙΔΕΙ περιῶν Demosth. de Fals. Leg. p. 430, 15. sed Demosthenes quum haec diceret serio et graviter calumniam refutabat.

In § 299. οὐ Δημοσθένους ἦν ὁ λόγος ἀλλ' ἀνδρὸς στρατηγοῦ μεγάλη μὲν τὴν πόλιν ΚΑΤΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΥ, λέγειν δὲ ἀδυνάτου, neque ΚΑΤΕΡΓΑΖΟΜΑΙ in ea re dicitur sed ἐργάζομαι, et μεγάλη nihil est nisi aut ἀγαθὰ addideris aut κακά. In Xenophontis Anabasi IV. β. 28 pro vulgata lectione ἦν ἀγαθόν τι τῷ στρατεύματι ἐξηγησάμενος φαίνεται, non poenitet correxisse ἦν ἀγαθόν τι τὸ κράτευμα ἐργασάμενος φαίνεται. Demosthenes p. 431, 15. τῶν τὰ μέγισ' ἀγαθὰ ὑμᾶς εἰργασμένων, et sic omnes loquuntur. Ergo Aeschines quoque dixerat: μεγάλη μὲν τὴν πόλιν ἈΓΑΘΑ εἰργασμένου.

In § 250. θαυμάζω δ' ἔγωγε ὑμῶν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, [καὶ ζητῶ] πρὸς τί ἂν ἀποβλέψαντες ἀποψηφίσαισθε τὴν γραφὴν. Qui adscripsit καὶ ζητῶ non intellexit quid esset θαυμάζω, in quo nesciendi notio inest, ut in Latinis:

sed tamen admiror quo pacto iudicium illud
fugerit.

θαυμάζω πῶς ἀπέφυγε τὴν γραφὴν, id est nescio et non intelligo quo pacto sit absolutus.

In § 251. εἰ μὲν τις τῶν τραγικῶν ποιητῶν τῶν μετὰ ταῦτα ἐπεισαγόντων ποιήσειεν ἐν τραγωδίᾳ τὸν Θεορίτην ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων σεφανούμενον οὐδεὶς ἂν ὑμῶν ὑπομείνειεν. Vitium est in ἐπεισαγόντων, neque enim verbo ἐπεισάγειν locus est et requiritur futurum. Emenda ἐπεισιόντων. Tragici poëtae ipsi chororum introducebant in scenam. Aristophanes Acharn. vs. 10.

ὁ δ' ἀνέειπεν· εἴσαγ', ὧ Θεόγνι, τὸν χορόν.

et sic dicuntur εἰσιέναι et post praeconia ἐπεισιέναι. Eximet omnem dubitationem locus in § 155. πότερ' οἴεσθε — πλείω δάκρυα ἀφήσειν ἐπὶ ταῖς τραγωδίαις καὶ τοῖς ἡρωϊκοῖς πάθεσι τοῖς μετὰ ταῦτ' ἐπεισιΟΤCΙΝ.

In § 251 ὅταν τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον σεφανῶτε, οὐκ οἴεσθε ἐν

ταῖς τῶν Ἑλλήνων δόξαις συρίττεσθαι; imo vero οὐκ ἂν οἴεσθε; nonne pulatis fore ut Graeciae sibilis explodamini?

Duo vocabula a sciolo praepostere addita Oratoris sententiam prorsus pessumdederunt § 231. οἱ μὲν γὰρ πατέρες ὑμῶν τὰ ἐνδοξα καὶ λαμπρὰ τῶν πραγμάτων ἀνετίθεσαν τῷ δήμῳ, τὰ δὲ ταπεινὰ καὶ καταδεέστερα εἰς τοὺς ῥήτορας [τοὺς Φαῦλους] ἔτρεπον.

Opponuntur inter se ὁ δῆμος et οἱ ῥήτορες, qui aliis nomini-bus οἱ δημαγωγοὶ et οἱ τοῦ δήμου προσέται et οἱ πολιτευόμενοι et οἱ λέγοντες appellabantur, et οἱ φαῦλοι τῶν ῥητόρων, (sic enim ἀττικῇς dicitur, non οἱ φαῦλοι ῥήτορες) sunt qui minus quam caeteri dicendo valent, quos in tali re omissis melioribus τῷ δήμῳ opponere velle absurdum esse opinor. Confirmant sequentia: Κτησιφῶν δ' ὑμᾶς οἶεται δεῖν ἀφελόντας τὴν ἀδόξιν ἀπὸ Δημοσθένους περιβεῖναι τῷ δήμῳ, namque Aeschines quantumvis asperis Demosthenem maledictis usque proscindens tamen unum omnium Oratorum disertissimum esse non semel invitatus fatetur. Metuebat scilicet sciolus ne Aeschines omnes oratores contemtiū commemorans sibi ipse obtrectare videretur. Itaque ad τοὺς ῥήτορας adscripsit τοὺς φαῦλους scilicet.

In § 236. τὰς ταφὰς ἀνελόντα mirificus error inest. Crimini datur Demostheni quod in novis munimentis aedificandis sepulcra et monumenta civium subverterit: itaque legendum ΤΟΤΕ ΤΑΦΟΤΕ non τὰς ταφὰς, namque hoc Ionica dialectus habet, ut interdum ταφαί pro τάφοι dicatur, Attica non item. Quo sensu Attice ταφαί dicantur notum est et apparet in vicinia § 235. οὐδ' ἐπὶ τὰς ταφὰς [καὶ ἐκφοράς] τῶν τελευτώντων εἶναι τοὺς προσήκοντας παραγενέσθαι, ubi tamen sciolus admi-nuit, ut vides, ταφὰς esse ἐκφοράς, si quis forte nesciret.

Corrupti sciolus compositionis concinnitatem § 241. in his: εἰ γὰρ τολμήσει Κτησιφῶν μὲν Δημοσθένην παρακαλεῖν, οὗτος δ' ἀναβὰς ἑαυτὸν ἐγκωμιάσει, βαρύτερον τῶν ἔργων ὧν πεπόνθαμεν τὸ ἀκρόαμα γίνεται. Duo codd. ἐγκωμιάζει: adde unam lite-rulam et habebis Oratoris manum ἐγκωμιάζειν. Ex verbo τολ-μήσει necesse est utrumque infinitivum et παρακαλεῖν et ἐγκω-μιάζειν pendere. Nempe in structura εἰ τολμήσει Κτησιφῶν ΜΕΝ - παρακαλεῖν, οὗτος ΔΕ fieri non potest quin secundus infinitivus sequatur. Praeterea ἐγκωμιάζειν non habet futurum ἐγκωμιάσω, sed ἐγκωμιάσομαι.

In § 243. Ἰφικράτει δὲ ὅτι μόραν Λακεδαιμονίων ἀπέκτεινε. Mendosum esse ἀπέκτεινε omnes consentiunt. Weidner διέφθειρε reposuit; multo melius est κατέκοψε, si quis hostes occisione occidit. Qui fieri potuit, dixerit aliquis, ut κατέκοψε in ἀπέκτεινε corrumpetur? Quae est haec inconsulta temeritas? Lacuna est vetus imperite expleta. Fuerat μόραν λακεδαιμονίων * * *: arripuit corrector quod primum in buccam venit, et nobis licet, credo, melius supplementum quaerere.

Ostendam alio loco saepius apud Aeschinem lacunas veteres incogitanter et temere esse expletas.

In § 255. τὰς δωρεὰς εἰς βελτίω σώματα καὶ ἄνδρας ἀξιολογωτέρους ἈΠΟΘΕΣΘΕ. Athenienses in ea re dicebant ΚΑΤΑΘΕΣΘΑΙ, non ἀποθέσθαι, ut in χάριν, εὐεργεσίαν καταθέσθαι et sim. ut apud Thucyd. I. 128. εὐεργεσίαν δὲ ἀπὸ τοῦδε πρῶτον ἐς βασιλέα κατέθετο, et in dulcissimis (Menandri) versiculis apud Porphyrium περὶ ἀποχῆς II. 61.

εἰ μνημονεύεις τ' εὖ παθὼν φιλεῖς τ' ἐμέ

ἀπέχω πάλαι, Φιλῖνε, παρὰ σοῦ τὴν χάριν.

τούτου γὰρ αὐτὴν ἔνεκα πρὸς σὲ κατεθέμην.

ubi multum de suavitate dicti detraxit Meinekius *Fragm. Com.* IV. 619 πάλιν pro πάλαι reponens.

CAPUT IV.

DEMOSTHENES *περὶ Παραπρεσβείας*. ISOCRATES. LUCIANUS.
PLATO *de Republica*.

Transiturus ad Aeschinis orationem *περὶ τῆς παραπρεσβείας* primum Demosthenis accusationem diligenter relegi, in qua si quid aut a scribis vitiatum aut a sciolis interpolatum deprehendi paucis expromam. Longe alia plerisque videtur esse criseos Aeschineae ratio et Demostheneae. Aeschinis libros inter omnes constat neque antiquos esse admodum neque integrae fidei. Sunt autem duo pervetusti Parisinus g. apud Bekkerum et Coislinianus f., qui mihi saepius inspicienti saeculo circiter decimo exarati esse videbantur, sed iidem erroribus et mendis omne genus toti obsiti et cooperti, meliores autem testes et fideliores e. h. k. l. aetate recentissimi sunt. Contra Demosthenis libri Mss. supersunt et mirae vetustatis et fidei spectatissimae, in quibus principatum facile obtinet celebratus apud omnes Parisinus S, quem tanto opere nonnulli admirantur, ut *ἀναμάρτητον* et omni mendo vacuum esse praedicent, quos ego aut numquam excussisse Parisinum S. suspicor, aut in tali causa iudices esse reiiciendos. Neque hominum quisquam neque librorum ab errore immunis aut nunc est aut umquam fuit. Equidem saepius Parisiis librum egregium versavi, non ut varias scripturas colligerem, inanis enim ille labor est postquam Bekkerus demessuit segetem, Dubnerus meus spicas etiam tenuissimas legit, sed quia nihil criticam sive facultatem malis sive artem melius et acrius excitat, alit, acuit quam veterum librorum tractatio et rei palaeographicae assidua exer-

citatio. Equidem diu et multum etiam in vetustissimo Parisino S. versatus expertus scio et vitia omne genus, et sciolorum et magistellorum annotatiunculas etiam in illo teste quantumvis et vetusto et gravi minime abesse. Multo minus frequentia insunt vitia et menda quam in deterioribus libris aliorum, sed aliquanto plura tamen reperias quam plerique philologi et critici opinantur. Etiam nobilissimus Urbinas, in quo Isocratis orationes continentur, quamquam multo etiam est quam Parisinus S. emendatior, maculis tamen quibusdam et emblematis deformatus est, ut infra ostendam.

In celeberrimo Parisino statim in limine offendes pag. 10, 2 in his: ὡς ἔστι μάλιστα τοῦτο δέος μὴ πανούργος ἂν καὶ δεινὸς ἄνθρωπος πράγμασι χρῆσθαι — Τρέψηται καὶ παρασπάσσηται τι τῶν ὄλων πραγμάτων. Sensus vacuum et absurdum est τρέψηται et nihil aliud superest nisi ut veram scripturam ex ΤΡΕΨΗΤΑΙ sive ΤΡΕΨΗΤΕ perite eliciamus. Videor mihi olim Oratoris manum reperisse, quae haec est: Κλέψῃ τε καὶ παρασπάσσηται τι τῶν ὄλων πραγμάτων. Sat nota sunt τὰ τοῦ Φιλίππου κλέμματα, et κλέπτειν τι cum παρασπᾶσθαι ipsa natura coniunctum.

Igitur ἀγαθὴ τύχη orationem Demosthenis περὶ παραπρεσβείας excutiamus, et si quid σαθρὸν ὑποφθέγγεται et vitium sonat videamus ecquid opis afferre possimus.

Ordiam ab emblemate manifesto p. 377, 23. ταῦτ' οὐ φανερά, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ταῦτ' οὐχὶ βοᾷ [καὶ λέγει], ὅτι χρήματ' εἰληφεν Αἰσχίνης; Quid tibi videtur?

τὸ πρᾶγμα φανερόν ἐστιν, αὐτὸ γὰρ βοᾷ.

Nonne manibus tenemus fraudem? Nonne tanquam oculis cernimus librum veterem ita scriptum:

ταῦτ' οὐχὶ βοᾷ λέγει
aut ταῦτ' οὐχὶ βοᾷ καὶ λέγει

deinde, uti fit, ex ora libri irrepsit in textum. Βοᾷν est μεγάλη τῇ φωνῇ λέγειν, ut de F. L. p. 438, 14. τίς δ' συσκευάζεσθαι τὴν Ἑλλάδα καὶ Πελοπόννησον τὸν Φίλιππον βοᾷν, ὑμᾶς δὲ καθεύδειν; et p. 366, 20. οὐ γὰρ ἔγωγ' ἂν ἔδωκα οὐδενὶ οὐδὲν ὥς μοι παρασάντας ἐνταυθὶ βοᾷν οἷα πεπόνθασιν. ἢ γὰρ ἀλήθεια καὶ τὰ πεπραγμένα αὐτὰ βοᾷ, et p. 406, 3. βοῶντα ὡς εἰσαγγελεῖ καὶ γράφεται καὶ τοῦ τοῦ. Quis ferat in his βοᾷν

καὶ λέγων, βοᾶν καὶ λέγειν, βοῶντα καὶ λέγοντα? Nemo hercle. Itaque neque ταῦτ' οὐχὶ βοᾷ καὶ λέγει ullo modo ferendum. Eiusdem farinae est pro Corona pag. 253, 98: ὃ βλασφημῶν περὶ ἐμοῦ [καὶ λέγων] ὡς σιωπῶ μὲν λαβὼν βοῶ δ' ἀναλώσας. Vide quae supra p. 448. annotavimus ad Thucyd. IV. 11. ἐβόα [λέγων].

Dem. p. 344. 17. οἱ δωροδοκοῦντες [καὶ χρήματα λαμβάνοντες] παρὰ Φιλίππου. Quo tempore Codices nostri scribebantur δωροδοκεῖν significabat largitione corrumpere, ut apud Veteres δεκάζειν. Hinc passim videbis adscribi χρήματα λαμβάνειν. Vivo Demosthene quis tandem dixisset δωροδοκεῖν ΚΑΙ χρήματα λαμβάνειν? vel δωροδοκεῖν ΚΑΙ χρήμασι διαφθείρεσθαι? Tamen hodie ita sine ulla suspicione legitur apud Dem. de Cor. p. 240, 28 τῶν μὲν — δωροδοκούντων [καὶ διαφθειρομένων ἐπὶ χρήμασιν], et apud Dinarchum I. § 74 ἐδωροδόκει μὲν [λαμβάνων χρήματα] παρὰ Φιλίππου, et aliis locis. Nihil interest inter δωροδοκεῖν et χρήματα λαμβάνειν. Omnes qui largitione corrupti sunt dicuntur χρήματα λαβεῖν, εἰληφέναι et ἔχειν. Aristophanes Vespiis vs. 100.

τὸν ἀλεκτρυόνα δ', ὅς ῥ' ἔσπερ' ἀφ' ἐσπέρας, ἔφη
δψ' ἐξεγείρειν αὐτὸν ἀναπεπεισμένον

παρὰ τῶν ὑπευθύνων ἔχοντα χρήματα,

id est δεδωροδοκηκότα. Itaque qui dicit ἐδωροδόκει λαμβάνων χρήματα nihil aliud dicit quam χρήματα ἐλάμβανε λαμβάνων χρήματα, sed Graeculi, quibus ἐδωροδόκει significat ἐδίδου χρήματα, διέφθειρεν ἐπὶ χρήμασιν, ἐδέκαζεν, ne quis erret ad δωροδοκοῦντες adscribunt: χρήματα λαμβάνοντες et ad ἐδωροδόκει eadem de causa λαμβάνων χρήματα, non ut vulgo διδούς.

Dem. p. 348, 13. καὶ παραστὰς ὁ μὲν ἔνθεν ὁ δ' ἔνθεν — ἐβόων, ἐξέκρουόν με, scrib. παραστάνθ' ὁ μὲν ἔνθεν κτῆ.

Dem. p. 352, 25. ὧν ὑμεῖς προσετάξατε — ἐκεῖνος ἐκδέχεται τὴν αἰτίαν, ὃν οὐκ ἐμέλλεθ' ὑμεῖς οἶμαι δυνήσεσθαι κολάσαι. In Codd. post αἰτίαν est scholion: καὶ φησιν αὐτὸς αἷτιος γεγενῆσθαι.

Dem. p. 356, 16. ἐὰν δὲ μὴ ποιῶσι Φωκῆς ἃ δεῖ καὶ παραδιδῶσι — τὸ ἱερόν. Supple καὶ ΜΗ παραδιδῶσι, tum tolle emblemata in μενόντων μὲν ὑμῶν οἶκοι [καὶ μὴ ἐξεληλυθότων].

Dem. p. 360, 2. καὶ πέμπτην εἶναι ταύτην ἡμέραν [ἐλογίζετ'] ἀφ' οὗ γεγένασιν αἱ σπονδαί, neque verbo λογίζεσθαι locus est neque imperfecto: deletο ἐλογίζετο omnia recte procedunt.

Dem. p. 360, 10. τὸ μηδεμίαν τῶν πόλεων — ἀλῶναι — ἐκ προσβολῆς [κατὰ κράτος] bis idem dicitur.

Dem. p. 361, 14: τηλικούτων μέντοι καὶ τοιούτων πραγμάτων κύριος εἷς ἀνὴρ [Φίλιππος] γέγονε διὰ τούτους. Nihil opus erat eum nominare: satis sciebant, opinor.

Post pauca: ὅτε γὰρ νῦν ἐπορευόμεθα εἰς Δελφοὺς, scrib. νυν δὲ ἐπορευόμεθα, id est ἀρτίως, νεωσί, ὀλίγον ἔμπροσθεν.

Dem. p. 365, 20. μὴ δότω δίκην, imo vero μὴ Διδότω.

Dem. p. 367, 23. ἐὰν λογίσσηθε τὰς ἰδίας δαπάνας τὰς τῶν στρατευομένων, suadente sententia scrib. ΠΡΟCΛΟΓΙΣΗΘΕ.

Dem. p. 368, 2. scrib. ΦανερωC ἐπιδείξας ὑμᾶς οὐχὶ βουλομένους pro ΦανερωC. Post pauca pro θυσιῶν καὶ ἘΠΑΙΝΩΝ, quae non bene copulantur, requiritur καὶ ΠΑΙΑΝΩΝ. Similiter pro Cor. p. 300, 23. ζήλου καὶ χαρᾶς καὶ ἐπαίνων ἢ πόλιν ἢ μεσὴν, suspicor παιάνων reponendum, ut p. 321, 17. κομᾶζειν καὶ παιανίζειν ἐπὶ ταῖς τῶν Ἑλλήνων συμφοραῖς.

Dem. p. 396, 16. [ἴσως ἂν εἴποι], expunge. Arguit incongrua sedes.

Dem. p. 370, 8. ἀλλ' ὅσων οὗτος αἴτιος σκεψάμενοι καὶ χάριν, ἂν ταύτης ἄξιος ᾦ, καὶ τούναντίον ὀργήν, ἂν τοιαῦτα φαίνεται πεποικῶς ποιείσθε. Ad ποιείσθε in S. adscriptum: ἀπονείματε αὐτῷ γρ. Leg. καὶ χάριν, ἂν ταύτης ἄξιος ᾦ, ἀπονείματ' αὐτῷ, καὶ τούναντίον ὀργήν, delete ποιείσθε.

Demosthenes p. 370, 17. dixerat: ἦν ἡμῖν πόλεμος πρὸς Φίλιππον; ἦν. ἐνταῦθ' ἐγκαλεῖ τις Λίσχινη; οὐδὲ εἷς. Supervenit sciolus qui adscripsit: βούλεται τις τούτου κατηγορεῖν περὶ τῶν ἐν τῷ πολέμῳ πραχθέντων; quae sententiam verbis inanibus onerant ac debilitant.

Similiter in vicinia p. 370, 24. Demosthenes dixit: μετὰ ταῦτα εἰρήνην τινὲς ἡμᾶς ἐπειθον ποιήσασθαι. ἐπείσθημεν πρέσβεις ἐπέμψαμεν ἡγῶγον οὗτοι δεῦρο τοὺς ποιησομένους τὴν εἰρήνην. πάλιν ἐνταῦθα περὶ τούτου μέμφεται τις Λίσχινη; οὐδὲ εἷς. sed noster sciolus pergit haec dilatare et addit: [Φησί τις εἰσηγήσασθαι τούτον εἰρήνην ἢ ἀδικεῖν ὅτι δεῦρ' ἡγάγε τοὺς ποιησομένους;] quae vitiose abundant ex superioribus male repelita.

Dem. p. 371, 2. τί οὖν, ἄνθρωπε, λέγεις [εἰ τις ἔροιστό με] καὶ πόθεν ἄρχει κατηγορεῖν; Satisne evidens interpolatio est? Tum scribe ὦνθρωπε.

Dem. p. 372, 10. εἰρήνη μὲν οὖν δι' ἐκείνους, ἐπικίνδυνος δὲ καὶ σφαλερὰ καὶ ἄπιστος διὰ τούτους γέγονε [δωροδοκήσαντας]. Multo criminiosius dicitur expuncto emblemate, quod aliena sede collocatum concinnitatem loci corrumpit.

Dem. p. 373, 21. μάλιστα μὲν [εἰ οἶόν τε] ἀποκτείνετε, εἰ δὲ μή κτέ. Usitata admodum haec interpolatio est.

Dem. p. 375, 23. πολλοὺς ἔφη τοὺς βορυβοῦντας εἶναι, ὀλίγους δὲ τοὺς στρατευομένους ὅταν δέη. Quid est evidentius quam στρατευομένους requiri? Ne ὅταν δέη quidem Editores admonuit. Saepe vidi in verbis in — εὖω exeuntibus futuri C negligenter omitti: apud Dem. 95, 19 S. exhibet εἰ γὰρ μήτε εἰσοიცετὲ μήτε αὐτοὶ στρατεύεσθε, pro στρατεύσεσθε, et adhuc editur p. 1174, 2. ὥχετο μετὰ τῶν ἄλλων στρατευόμενος pro στρατευόμενος.

Dem. p. 380, 14. ἐκφρων ἦν καὶ ὁλος πρὸς τῷ λήμματι [καὶ τῷ δωροδοκήματι]. est idem, sed λῆμμα eo sensu paullo infrequentius est.

Dem. p. 383, 2. ὑπὸ τούτων ἐδιδάχθη [καὶ ταῦτ' ἤκουσεν] ἃ καὶ πρότερόν ποτ' εἶπον πρὸς ὑμᾶς. plus est ἐδιδάχθη quam ἤκουσεν.

Dem. p. 384, 28. dixit: πρῶτον μὲν τοίνυν εἰρήνην γέγονεν αὐτοῖς —, εἴτα τῶν ἐχθρῶν ἄρδην ἔλεθρος, deinde ad ἐχθρῶν annottavit nescio quis Φωκέων. Poterat parcere operae.

Dem. p. 388, 16. χωρὶς δὲ τούτων δυοῖν χρησίμοιν οὐ διαμαρτήσεσθαι τὴν πόλιν [ἡγούμην] πλευσάντων ἡμῶν. Scioli inutile fulcrum supposuerunt praeter veterum loquendi consuetudinem.

Dem. p. 392, 27. τί δήποτε; ὅτι τότε μὲν [τὸ τὴν εἰρήνην ὡς τάχιστα γενέσθαι] ΤΟΤΤ' ἦν ὑπὲρ Φιλίππου. Quid est τοῦτο? Nempe τὸ πάσῃ σπουδῇ καὶ προθυμίᾳ χωρεῖν. Ergo emblemata est manifestum.

Dem. p. 393, 12. ἐγὼ μὲν τοίνυν τοὺς αἰχμαλώτους ἀνασώζω καὶ ζητεῖν praeter rei naturam. Tu corrige ἀναζητεῖν καὶ σώζω.

Dem. p. 393, 26. διὰ ταῦτ' ἐδίδοτο. ξένια δ' ἦν (ἡ) πρόφασις. Optime S. ξένια δὴ πρόφασιν.

Dem. p. 304, 10. μὴ δυνήσεσθαι μετὰ ταῦτα, emend. δυνήσεσθαί με ταῦτα.

Dem. p. 395, 15. ἃ δ' οὗτοι ἐνίκων — ἅπαντ' ἀπολώλεκεν. Sententia postulat ἀπόλωλεν, quod est in S. sed inconsulto abiectum.

Dem. p. 597, 26. τοῦτο τοίνυν αὐτὸ ἄνευ τῶν ἄλλων ἡλίκον

ἔς' ἀδίκημα [τὸ Θράκην καὶ τὰ τεῖχη προέσθαι], abiice insulsum glossema: τοῦτο monstrat id quod praecedit καὶ Θράκην προδέδωκε Φιλίππῳ.

Dem. p. 399, 22. ὅπως τὰ δόξαντα καὶ δυνηθῶσι ποιῆσαι, transpone καὶ ποιῆσαι δυνηθῶσιν, quia καὶ ποιῆσαι separari non possunt.

Dem. p. 401, 18. ἤρετο Σάτυρον — τίνα ἐν ἑαυτῷ μικροψυχίαν — ἐνεερακῶς κτέ. corrig. τί'Ν' ἑαυτῷ, quia dicebant ἐνορῶ σοί, non ἐν σοί.

Dem. p. 402, 13. quod erat in ora libri vetusti adscriptum ἑΤΕΡΟΝ ΣΤΗΠΟCΙΟΝ ioculariter in textum irrepsit.

Dem. p. 403, 5. ἔξω δ' αὐτῆς οὔσα ὑπὸ τοῦ κακοῦ [καὶ τοῦ πράγματος] ἡ γυνὴ ἀνακηδήσασα προσπίπτει πρὸς τὰ γόνατα τῇ Ἰατρακλεῖ. Bellum additamentum καὶ τοῦ πράγματος in tam atroci malo!

Dem. p. 403, 24. ποῖον οὖν ἐρεῖς βίον ὃν οὐ βεβίωκας, ἐπεὶ ὃ γε βεβιωμένος σοι τοιοῦτος φαίνεται; sensu vacua legis. Quaesivit Demosthenes: ποῖον οὖν ἐρεῖς βίον; tum ipse sibi respondit: ὃν οὐ βεβίωκας ἐπεὶ κτέ.

Dem. p. 406, 5. τοῦτ' ἀποσρέφει τὴν γλῶτταν, ἐμφράττει τὸ στόμα, ἄγχει, ardentibus his verbis adhaesit perfrigidum scholion: σιωπᾶν ποιεῖ.

Dem. p. 407, 11. οὐ μὰ Δι' οὐκ ἀπηγόρευε καλεῖν, Graecum est ἀπηγόρευε ΜΗ καλεῖν, ut 406, 27. et ubique.

Dem. p. 410, 2. ἐφοβούμην ἐγὼ [μὴ διὰ τούτους ἀπόλωμαι] reseca pannum assutum ex. p. 396, 7. δεδιὼς μὴ συμπαράπολωμαι διὰ τούτους. Verba ἐφοβούμην ἐγὼ respondent praecedentibus: ἐφοβοῦ περὶ σεαυτοῦ, ubi σεαυτῷ usitatus est.

Dem. p. 411, 16. περιέρχεται τὴν ἀγορὰν κύκλῳ, supple ΚΑΤΑ τὴν ἀγορὰν. Passim legitur περιῖέναι κατὰ τὴν ἀγορὰν. Dem. de Cor. p. 332, 9. κατὰ τὴν ἀγορὰν περιέρχομαι, et IV. 10. XXI. 154. XXIII. 80. XXV. 85. et alibi.

Dem. p. 412, 10. ἂν γὰρ ἅπαντ' αἱ ἐκφύγη ΤΑΛΛΑ, τοὺς γε οὐδένα βουλομένους εἶναι τοιοῦτον οὐ διαφεύζεται. Non potuit τᾶλλα illo loco poni. Multo acrius Demosthenes dixerat: ἂν γὰρ ἅπαντ' αἱ ἐκφύγη, ἀλλὰ τοὺς γε κτέ.

Dem. p. 412, 28. ἔτι καὶ ταῦτ' ᾤετο δεῖν ἐβελοντὴς ἀναλίσκειν

[λύεσθαι τοὺς αἰχμαλώτους]. Iam dixerat id Demosthenes et ea verba cum caeteris non apte componuntur.

Dem. p. 415, 20. πρότερον χρημάτων — ἢ προῖκα — ἀδωροδοκήτως. Ineptum ἀδωροδοκήτως e margine libri irrepsit. cf. p. 429, 10. et προῖκα et ἀδωροδοκήτως inter se permutantur passim, sed coniunguntur numquam.

Dem. p. 415, 12 ad fratres Aeschinis ita dicit: εἰ δὲ δὴ καὶ ἐν αὐτοῖς οἷς ἐτιμᾶσθε ἡδίκηκέ τις ὑμῶν καὶ ταῦτα τοιαῦτα πρόσφ μᾶλλον ἢ μισοῖσθε δικαίως [ἢ σώζοισθε], emblemata est pessimi generis, quo sententia verborum tota pervertitur. De salute aut exilio cogitari non potest, namque non rei sunt sed advocati. Sententia est expuncto emblemate haec: ὅσφ μείζονος μίσους δικαιοὶ ἐσε τυγχάνειν, si beneficiis a populo in vos collatis male ultimini, quanto maiore odio digni estis! inquit.

Dem. p. 416, 24. περιῶν ἐρεῖ· πῶς; τί; τοὺς δικαστὰς ἀπαγαγὼν ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως ὥχόμεν τὸ πρᾶγμα αὐτῶν ὑφελόμενος. Quid significat πῶς; τί; nihil. At tu corrige: ἐρεῖ· πῶς τι τοὺς δικαστὰς ἀπαγαγὼν ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως κτέ. Attici dicebant πῶς τι, ut πηνίκ' ἄττα et ὀπηνίκ' ἄττα. Plato in *Ion* p. 530. A. καὶ πῶς τι ἡγωνίσω; εἰ saepius. vid. Stallbaum ad *Mat. Hipp. Maior.* p. 297. E. πῶς τι ἄρ' ἢ ἀγωνιζοίμεθα; qui perperam assentitur iis, quibus πῶς τί videtur esse scribendum. Ut dicitur Φαύλως τι, κάλλιον τι, εἰ πηνίκ' ἄττα, sic et πῶς τι id est ποῖόν τινα τρόπον.

Dem. p. 416, 28. καὶ ἘΠΙ τοῖς δικασταῖς ἔλεγες, imo vero ἘΝ τοῖς δικασταῖς, ut ἐν τῷ δικαστηρίῳ.

Dem. p. 417, 9. ὅσφ γὰρ αὐτὸ σε πλείους ἢ ἐκείνον αἰτιῶνται θεώρησον ὥς ἔχει. Verba θεώρησον ὥς ἔχει sensu carent. In S. legitur ὥς εἴσῃ. Emenda: — αἰτιῶνται ὧδ' εἴσει, sic scies, deleto θεώρησον.

Dem. p. 420, 2. duplex interrogatio est cum responso duplici: Εἴτ' οὐ σὺ σοφιστής; Καὶ πονηρός γε. Οὐ σὺ λογογράφος; Καὶ θεοῖς ἐχθρός γε.

Dem. p. 421, 18. οὐ λέγειν εἰσὼ τὴν χεῖρ' ἔχοντ', Αἰσχίνη, δεῖ, οὐ, ἀλλὰ πρεσβεύειν [εἰσὼ τὴν χεῖρα ἔχοντα]. Male sit inepto magistello, qui praeclarum locum sic corrumpit! Recita locum et senties pannum esse assutum.

Dem. p. 427, 15. καὶ γὰρ εἰ μὴ τὰς μάχας μὴδὲ τὰς τρα-

τείας μηδὲ τοὺς κινδύνους, ἐν οἷς ἦσαν ἐκεῖνοι λαμπροί, συμβαίνει
 κειρός [ἀλλ' ἄγεθ' ἡσυχίαν ὑμεῖς ἐν τῷ παρόντι] ἀλλὰ τό γ' εὖ
 φρονεῖν αὐτῶν μιμεῖσθε. Deleto additamento Demosthenes et
 idem dicet idque multo melius dicet.

Dem. p. 428, 12. νῆ Δί' ἀλλ' ὅπῳ εὖ τυχε ταῦτα τὰ γράμ-
 μαθ' ἔσηκεν, corrig. ὅπῳ εὖ τυχεν, id est ἐν τῷ ἐπιτυχόντι τόπῳ.

Dem. p. 429, 25. οὐ τοίνυν τὰ παλαιὰ ἂν τις ἔχοι μόνον εἰ-
 πεῖν, — ἀλλ' ἐφ' ὅμων τουτωνὶ [τῶν ἐτι ζώντων ἀνθρώπων] πολλοὶ
 δίκην δεδόκασιν. Turpissimum in paucis additamentum. Attigi-
 mus iam antea. Vid. ad Thucyd. III. 100.

Dem. p. 432, 28. καὶ τοῦτον ἀπώλεσε [τὸν Τίμαρχον]. omnia
 quae praecedunt de Timarcho dicuntur.

Dem. p. 433, 22. ὅς ἐν ταῖς πομπαῖς ἄνευ τοῦ προσώπου κω-
 μάζει. Risum movet ἄνευ τοῦ προσώπου. Scribebatur προσῶ, id
 est προσωπείου, ut apud Theophrastum in Charact. VI. δυνατός
 ὀρχεῖσθαι νήφων τὸν κόρδακα καὶ προσωπεῖον οὐκ ἔχων ἐν κωμικῇ
 χορῳ. Narrant Grammatici apud Atticos veteres πρόσωπον pro
 προσωπεῖον poni solere, quod neque vidi umquam nec credo
 verum esse.

Dem. p. 433, 28. εἰς ὅσην ἀτιμίαν τὴν πόλιν — καταστήσας
 ἔχει, est haec perfecti temporis periphrasis, ἐπαινέσας ἔχω pro
 ἐπῆνεκα, ζηλώσας ἔχω pro ἐζήλωκα, καταστρεψάμενος ἔχω pro
 κατέστραμμαι, et sim. Itaque quia καθίστημι perfecto activo ca-
 ret, restat ut καταστήσας ἔχω diceretur.

Dem. p. 438, 12. τίς γάρ ἐσθ' ὁ τὸν Ἰσχυανδρον προσάγων;
 sine mora repone προσΑΓαγών.

Dem. p. 438, 25. ἐλθὼν δ' ἐκεῖσε ἅττα μὲν ποτε διελέχθη [καὶ
 ἐδημηγόρησεν] αὐτὸς ἂν εἰδείη. Nihil prorsus erat causae cur
 his idem diceretur. Proprium in legato verbum est διαλέγεσθαι,
 ut in nota formula πέμπειν πρέσβεις οἵτινες διαλέγονται.

Dem. p. 439, 18. ἐπεὶ δ' ἀφίκετο εἰς Μακεδονίαν καὶ τὸν
 ἐχθρὸν εἶδε τὸν αὐτοῦ καὶ τῶν Ἑλλήνων, addidit sciolus [τὸν
 Φίλιππον], si quis forte nesciret. Athenienses probe sciebant.

Dem. p. 441, 28. οἱ δ' ἐπὶ τοῖς καλῶς πραχθεῖσιν ἔπαινοι τῶν
 οὕτω τετελευτηκότων ἸΔΙΟΝ κτῆμά εἰσιν. Quam friget in tali
 sententia ἴδιον. Erant virorum fortium laudes *sempiternae*,
 κτῆμα ἔσσει, itaque emenda Ἀἴδιον κτῆμά εἰσιν.

Est in omnibus libris manifestum glossema p. 442, 19. ὁ

ΤΕΝΟC [πρώην] προσκυνῶν τὴν θόλον, omnes recte πρώην eiecerunt. Sciolus ne sciebat quidem quid esset τέως, et arripuit πρώην temere, quia sententiae id satis convenire putabat. Emendate legitur apud Scholiastam Platonis ad *Hipparchum* p. 229. D. τέως δηλοῖ τὸ προτοῦ. Δημοσθένης· ὁ τέως προσκυνῶν τὴν θόλον.

Dem. p. 443, 3. ἐμισθώσατο — τοῦτον — ὅπως — τῶν τὰ δίκαια βουλομένων [ἡμῶν] πράττειν περιέσαι. Insiticiū esse ἡμῶν absurda collocatio arguit. Praeterea multo praestat id auditoribus cogitandum relinquere.

Dem. p. 445, 25 τὰ τῶν συμμάχων τῶν ἡμετέρων [Φωκέων] τείχη κατεσκάπτετο, nimis probe sciebant omnes, de quibus haec dicerentur. Si Phocenses nominare voluisset ita dixisset: τὰ δὲ τῶν Φωκέων τῶν ἡμετέρων συμμάχων τείχη κατεσκάπτετο.

Dem. p. 446, 20. ὅτι γὰρ ταῦθ' ἀπλῶς δεδωροδόκηΝται καὶ τιμὴν ἔχουσιν ἀπάντων τούτων οὔτοι. Editores videntur οὔτοι δεδωροδόκηνται coniungere, quasi esset idem quod δεδωροδοκήκασι, quod non melius est quam χαίρομαι. Scribendum δεδωροδόκηται ταῦτα, id est: ὑπὸ τῶν δωροδοκούντων προειμένα ἐς καὶ καταπροδομένα.

Post pauca ita editur: δέδοικα μὴ τούναντιον οὐ βούλομαι [ποιῶ] σφῶδρα ἀκριβῶς δεικνύναι πειρώμενος διοχλῶ πάλοι τοῦτ' αὐτοὺς ὑμᾶς εἰδότες. Coniuncta sunt δέδοικα μὴ διοχλῶ, et ποιῶ stolide interpolatum est ab aliquo, qui Atticam structuram τούναντιον οὐ βούλομαι non satis caperet.

Dem. p. 447, 26. ἔσω γὰρ πάνΤΑ ΤΑληθῆ λέξειν τουτονί. Diu dicere poterat si omnia quae vera essent vellet dicere. Corrig. πάντ' Ἀληθῆ, id est omnia, quae dicturus sit, vera esse.

Dem. p. 449, 10. τούτων γὰρ ἀπάντΩΝ ἡμῖν αἴτιος σὺ δέδειξαι, duabus literulis repetitis scrib. — ἀπάντΩΝ ὧΝ ἡμῖν αἴτιος σὺ δέδειξαι.

Dem. p. 450, 2. Φίλιππον μὲν οὐκ ἐθαύμασα, τοὺς δ' αἰχμαλώτους [ἐθαύμασα] ἔσωσα non est haec interpolatio, sed dormitantis scribae hallucinatio. Quam rideret homo, si eam per tot annos tot hominibus pereruditis imposuisse sciret.

Continuo post editur οὗτος δ' ἐκείνου μὲν προὔκαλινδεῖτο — ὑμῶν δ' ὑπερέωρα. Si cogitaveris, displicebit ὑπερέωρα et praesens requiri senties. Vera lectio est in S. ὑπεροραί (sic.), sed

spreta est. Mirabantur inepti tempora *diversa* inter se componi.

Non uno mendo laborat locus Demosthenis p. 450, 28. πανταχῶς συμφέρει, inquit, τουτονὶ ἐαλωκέναι. Philippus enim aut sanior erit et mutabit mores et fallaciis abstinebit, si videbit poenas dedisse quos habebat fraudum suarum adiutores, aut retinebit artes veteres, et vos τοὺς ὅτιοῦν ἂν ἐκείνῳ ποιήσαντας ἀνηρηκότες ἐκ τῆς πόλεως ἔσεσθε. Nihil deest et prorsus absoluta est sententia. In libris additur [ἂν τούτους ἀνέλγητε], quae inepte et vitiose abundant. Sed quod continuo sequitur: οἱ γὰρ οἰόμενοι δίκην ὑφέξειν τοιαῦτα ἔπραξαν, ἂν τὰ παρ' ὑμῶν αὐτοῖς ἐφεθῇ, τί ὀέσθε ποιήσιν; Quid sibi vult οἱ ΓΑΡ? Nempe excidit aliquid, quo γάρ referebatur, veluti hoc: »Si non damnabilis improborum audaciam ipsi ultro augebitis. NAM quid eos impunitate proposita non designaturos putatis?»

Nullus hodie superest Codex Graecus praestantior et emendatior quam est Isocratis Urbinas, qui *solus* locis innumeris ipsam Oratoris manum incorruptam servavit. Itaque ingeniosae iuventuti, in qua est scintilla criticae facultatis, non est fructuosior exercitatio quam mendosas scripturas veteres cum emendatis Urbinatis lectionibus componere et ad hanc lucem vitiorum et errorum, quibus adhuc omnes omnium editiones inquinatae sunt, origines et diversa genera omnia spectare ut *plane idem* mendum apud alios delitescens deprehendere ac tollere discant. Idem cum insigni emolumento ac fructu iuvenes paullo acutiores et in aliis pluribus facturi sunt et imprimis in Dionysio Halicarnassensi, si mendosas vulgatae scripturas comparare volent cum veris lectionibus, quae et ex Urbinato Codice et e Chigiano prodierunt. Habent enim hoc librarii et correctores, ut τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν peccare et hallucinari soleant, unde fit ut quae vitia in Isocrate Urbinas, in Dionysio Chigianus cum Urbinato sanaverint, *eadem ipsa* tu in aliis scriptoribus commissa certa emendatione corrigere possis. Si mei arbitrii res foret, equidem iuniorum Criticorum τὸ σκυλακῶδες hac lege compescuerim, ut nihil a se excogitatum expromerent nisi alicubi idem eodem modo corruptum ac sanatum aut ex bono Codice aut a bono Critico proferre possent. Quam multae

ineptiae et malesanae correctiunculæ et παραδιορθώσεις ex hac lege numquam in lucem prodissent!

Sed quia «*vitiis nemo sine nascitur*» et «*optimus ille est qui minimis urgetur*», plurimum abest ut Urbinas liber sit ab erroribus immunis. Passim et ipse mendosus est et omni vitiorum genere inquinatus, cuius rei fides in exemplis mihi posita esto. Et nunc quidem pauculis utar ad alia properans; longe plures alias σύν θεῷ exhibiturus. Percurram orationes quatuor priores paullo diligentius, ex cæteris paucula seligam, et pleaque verbo tantum indicabo.

Isocrates p. 4. c. δι' ὧν ἂν μοι δοκοίης ἐπιτηδευμάτων πλεῖστον πρὸς ἀρετὴν ἐπιδουῖναι. Leg. δοκεῖ pro δοκοίης. Coniuncta sunt ἂν — ἐπιδουῖναι. Sexcenties sic peccatur, praesertim apud Demosthenem et Platonem.

Isocr. p. 6. b. οὕτω γὰρ τοῖς μὲν οὐκ ἀπεχθὲς ἔσει, τοῖς δὲ φίλος γενήσεται. Scrib. ἀπεχθῆσει.

Isocr. p. 7. a. ἔλπιζε γὰρ αὐτὸν καὶ περὶ σὲ γενέσθαι τοιοῦτον. L. γενῆσθαι.

Isocr. p. 8. b. κοινὴ γὰρ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἀόρατον, imo vero ἀόριστον.

Isocr. p. 9. c. ἀγαθόν τι λέγε περὶ αὐτῶν πρὸς τοὺς ἀπαγγελλοντας. Fieri id non potest. L. ἀπαγγελοῦντας, et p. 11. d. rescribe: τὸν μετ' εὐνοίας συμβουλευόντα χαλεπῶς εὐρήσεις, pro συμβουλευόντα.

Isocr. p. 16. c. καλῶς ἔχει τὸ — νομοθετεῖν ταῖς μοναρχίαις, absurde dictum. Emenda νομοθετεῖν τὰς μοναρχίας, ut paullo post: εἴ τις τοὺς κρατοῦντας τοῦ πλήθους ἐπ' ἀρετὴν προτρέψειεν. Cf. p. 23. b, 24. d. et imprimis 87. d.

Isocr. p. 17. d. τοσούτῃ μᾶλλον τὴν αὐτοῦ διάνοιαν ἀσκήσεις, corr. τὴν αὐτὸς αὐτοῦ διάνοιαν.

Isocr. p. 18. b. ζητεῖ νόμους — οἵτινες — ποιοῦσιν certa lex cogitandi loquendique iubet reponere ποιήσουσιν.

Isocr. p. 23. d. οὔτε τῶν μαθημάτων τοῖς ἀφελιμωτάτοις. Optime Urbinas τῶν ὀφειμμάτων, sed spernitur ab omnibus. Oblique notat Isocrates τὴν τῶν Ἀθηναίων ὀργυρομανίαν, quibus αἱ ὀργυρες proprie θρέμματα appellabantur. Vid. Platonem de Legg. p. 789. v. et Stallbaum. ad Lysidem p. 211. z. Ergo nobis coturnices scioli in disciplinas converterunt.

Isocr. p. 24. d. ὥς τε μὴ μόνον ἀκουστούς ἡμῖν ἀλλὰ καὶ θεατοὺς γενέσθαι. O absurdam lectionem pro μὴ μόνον ἀκροατάς ἡμᾶς ἀλλὰ καὶ θεατάς γενέσθαι. Cf. p. 80. c.

Isocr. p. 25. b. ὁ μὴδὲν ὦν αὐτὸς [χρήσιμος] οὐδ' ἂν ἄλλον φρόνιμον ποιήσειεν. Pone in margine, ut p. 28, c. τοὺς λόγους τοὺς καὶ [κατὰ] μικρὸν ἡμᾶς ὠφελεῖν δυναμένους, ubi κατὰ cum loci sententia pugnat.

Isocr. p. 30. a. μᾶλλον ἢ φέρεσθαι μετὰ τοῦ πλήθους. Isocrates dixerat φέρεσθαι, cum contentu et fastidio, ut in Platonis Gorg. p. 465, c. φύρονται ἐν ταύτῃ καὶ περὶ ταῦτά σοφισταὶ καὶ ῥήτορες, et passim φέρεσθαι est μολύνεσθαι.

Isocr. p. 33. b. οὕτως ὁσίως καὶ καλῶς ἐπεμελήθη τῶν πραγμάτων, vera lectio est ὁσίως ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΣ ἐπεμελήθη noto usu ὁσίως μὲν περὶ τοὺς θεοὺς, δικαίως δὲ περὶ τοὺς ἀνθρώπους. Praecedens ΚΑΙ sequens ΔΙ absorpit et sic ΚΑΙΩΣ in καλῶς correctum est.

Isocr. p. 39. c. ἃ πάσχοντες ὑφ' ἐτέρων ὀργίζεσθε ταῦτα τοῖς ἄλλοις μὴ ποιεῖτε, Graecum est τοὺς ἄλλους.

Urbinas p. 41. a. exhibet τὰς τῶν σωμάτων εὐτυχίας, pessime pro εὐεξίας. Lacuna ΕΤ * * ΙΑC male expleta est.

Isocr. p. 43. a. ἀλλ' οὐ τοὺς μὲν ἀσφαλῶς τοὺς δ' ἐπιδεικτικῶς, emenda ἈΦελῶς. Saepissime sic errant scribae, qui ἀσφαλῆς noverant, ἀφελῆς non item. Similiter ἀφέλεια solet in ἀσφάλεια converti.

Isocr. p. 49. a. ἃ παρὰ τῶν ἄλλων ἐν [παρ'] ἐκάστων χαλεπὸν ἐς λαβεῖν, ut Graeca sit oratio tolle male repetitam praepositionem.

Isocr. p. 53. b. μὴδ' εἰς κίνδυνον καθίσταται τὴν πόλιν (THN add.) ὑπὲρ τῶν παιδῶν τῶν Ἑρακλέους προκινδυνεύσασαν.

Isocr. p. 54. a. τὸν λόγον ΚΑΤΕσησάμην περὶ τῆς ἡγεμονίας, emenda ἘΝεσησάμην, ut apud Romanos orationem insinui, ut in noto loco p. 288. e. ἐγὼ γὰρ ἐνεσησάμην μὲν αὐτὸν (τὸν λόγον) ἔτη γεγωνὸς ὅσα περ ἐν ἀρχῇ προείπον.

Isocr. p. 54. c. οὐ μὴν ἐλάττω (ΓΕ add.) ΤΕκμήρια, vides cur necessarium γε perierit. Eadem de causa supple p. 57. a. τοιαύταις (ΔΗ) διανοαῖς χρώμενοι.

Isocr. p. 60. d. οἵτινες ἔτλησαν ἐπιδεῖν, emenda ἐτόλμησαν, quia ἔτλησαν poetarum est et Isocrates verbis poetice de industria abstinet.

Isocr. p. 60. e. Athenienses, inquit, πρὸς χιλίας καὶ διακοσίας τριήρεις μίνοι ναυμπαχεῖν ἐμέλλησαν, οὐ μὴν εἰάθησαν (ΓΕ add.). καταισχυνθέντες γὰρ Πελοποννήσιοι τὴν ἀρετὴν αὐτῶν καὶ νομίσαντες προδιαφθαρέντων μὲν τῶν ἡμετέρων οὐδ' αὐτοὶ σωθήσθαι, κατορθώσαντων δ' εἰς ἀτιμίαν τὰς αὐτῶν πόλεις καταστήσειν ἡναγκάσθησαν μετασχεῖν τῶν κινδύνων. Turpi vitio hic locus laborat sed sanabili. Cogita quinam tandem dicantur τὰς τῶν Πελοποννησίων πόλεις εἰς ἀτιμίαν καταστήσειν, namque activum est καταστήσειν et regit accusativum τὰς αὐτῶν πόλεις, et καθιστάναι τινὰ εἰς ἀτιμίαν est idem atque ἀτιμίαν τινὶ περιάπτειν. Facile senties haec dici de Atheniensibus victoribus. Lacedaemonii ita cogitabant: ἦν μὲν τὰ τῶν Ἀθηναίων προδιαφθαρῆ οὐδὲ αὐτοὶ σωθῆσόμεθα, κατορθώσαντες δὲ τὰς ἡμετέρας πόλεις εἰς ἀτιμίαν καταστήσουσι. Quid est igitur scribendum? Vidimus supra p. 434 inter se confundi πολεμήσαντα — πολεμησάντων, τυχόντα — τυχόντων, ἰόντος — ἰόντων, quia scribebatur πολεμησάν, τυχονῶ, ἰονῶ. Scribe igitur et hoc loco: κατορθώσαν δ' εἰς ἀτιμίαν — καταστήσειν et exhibet κατορθώσαντας δὲ (τοὺς Ἀθηναίους), et nihil supererit difficultatis. Mutata repente periodi forma sciolis hiantibus imposuit.

Isocr. p. 62. e. scribendum ἐβδομήκοντ' ἔτη διετελέσαντες — ἀσαφίαις πρὸς ἩΜᾶς αὐτούς. Vulgata lectio πρὸς ΣΦᾶς αὐτούς soloeca est et qui διετέλεσαν reponunt augent malum.

Tralaticium mendum obsidet verba Isocratis p. 63. b. ἀφθονον καὶ ῥάθυμον αὐτοῖς κατεκτῆσαντο τὸν βίον, pro κατεκτῆσαντο. Dicebant veteres promiscue κεκτῆσθαι βίον εἰ κατακεκτῆσθαι, ut apud Simonidem:

οἶον τόδ' ἡμῖν θηρίον προσέπτατο,

τὸ ζωίων κάκιστον ἔκτεται βίον;

et in dramate Satyrico Alexandri regis Athenienses deridentis apud Athenaeum p. 596. a.

ὅτε μὲν ἔφασκον δοῦλον ἐκτῆσθαι βίον

ἱκανὸν εἰδείπνουν.

Quemadmodum autem Κτᾶσθαι et ἸCτασθαι saepe confundi videmus, sic etiam multo saepius κτήσασθαι et στήσασθαι inter se mutant locum.

Isocr. p. 64. e. καταποντισαὶ μὲν τὴν θάλατταν κατέχουσι,

ΠΕΛΤΑΧΤΑΙ δὲ τὰς πόλεις καταλαμβάνουσιν. Nil iuvat versiculus Aristophanis *Acharn.* 159.

καταπελτάσονται τὴν Βοιωτίαν ὄλην.

namque hi quidem πελταχαί ex Thracia ab Atheniensibus mercede conducti agros hostiles depopulabantur, Isocratis πελταχαί qui sint et unde sint nemo novit. Isocrates ipse feret opem et nos expediet p. 280. a. οὐδεὶς ἂν αὐτοὺς — ἐπαινέσειεν οὐδὲν μᾶλλον ἢ τοὺς καταποντισὰς καὶ ΛΗΙΣΤΑΙ. Grati accipiamus igitur veram lectionem hanc: λησταὶ δὲ τὰς πόλεις καταλαμβάνουσιν.

Nonnumquam Urbinas lectiones exhibet manifesto mendosas et absurdas, quas homines docti incogitanter recipiunt, veluti p. 66. d. ἀναγκάζονται πολεμεῖν τοῖς ἐλευθέροις ἀξιοῦσιν εἶναι, praeter Isocratis sententiam pro τοῖς ἐλευθεροῖς ἀξιοῦσιν.

Corruptit pessime sciolus verba Isocratis p. 69. a. ὅταν τὰ μὲν τῶν βαρβάρων καταστῇ καὶ διὰ μιᾶς γένηται γνώμη, ἡμεῖς δὲ πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ νῦν [πολεμικῶς] ἔχωμεν. Nulli adverbio hic locus est: omnia sunt in ὥσπερ νῦν quod si quis interpretari vult non πολεμικῶς significat sed κακῶς καὶ τσατιστικῶς. Barbarorum fidelem concordiam Graecorum inter se dissidiis opponit. Demosthenes *de Cor.* p. 245, 19. (Philippus) καὶ πρότερον κακῶς τοὺς Ἕλληνας ἔχοντας πρὸς ἑαυτοὺς καὶ τσατιστικῶς ἔτι χεῖρον διέθηκεν.

Isocr. p. 69. d. τελευτῶντες οὕτως αἰσχροῦς ἀπηλλάγμενοι ὥστε κτέ. Scribendum αἰσχροῦς ἀπὸ πᾶσιν. Dicebant Graeci ἀπαλλάττομαι ἀξήμιος, ἀθῶος et sim. sed εὖ, καλῶς, κακῶς, κατὰ γέλωτος, αἰσχροῦς ἀπαλλάττω. Dem. *de Cor.* p. 246, 17. χεῖρον ἡμῶν ἀπηλλάχασιν, et ubi non?

Isocr. p. 71. b. οὐκ ἀριστὸν δὲ ἐπιλεγμένους, necessarium est in tali re verbum ἐκλέγειν, non ἐπιλέγειν, electi sunt non allecti. Restitue igitur ἐξελεγεμένους.

Multo etiam peior et ineptior est confusio eiusdemmodi in vicinia p. 71. b. Rex Persarum ducibus Graecorum per insidias necatis ἀπιοῦσιν αὐτοῖς Τισσαφέρην καὶ τοὺς ἱππέας ΚΤΝέπεμψεν, ain' vero? συνέπεμψεν dedit viae comites, imo vero immisit in eos Ἐπέπεμψεν.

Isocr. p. 71. e. καὶ τελευτῶντες ἑπ' αὐτοῖς τοῖς βασιλεῖσι καταγέλαστοι γενόμενοι, emenda ἑπ' αὐτοῖς ἀπὸ ἱερᾶς regiam,

ul ἐπ' αὐταῖς ταῖς βασιλέως θύραις, ἐπ' αὐτῇ τῇ Βαβυλῶνι.

Graeci inter se iuraverunt templa a barbaris combusta se non refecturos p. 73. b. ἴν' ὑπόμνημα τοῖς ἐπιγενομένοις ἢ τῆς τῶν βαρβάρων ἀσεβείας, scrib. ὑπομνήματα, quoniam unumquodque templum erat ὑπόμνημα.

Isocr. p. 73. d. πολλῶν μὲν οἱ πατέρες ἡμῶν μηδισμοῦ θάνατον κατέγνωσαν, male Graece dictum pro ἐπὶ μηδισμῷ, ul ἐπὶ λακωνισμῷ, ἐπὶ προδοσίᾳ, et sim. multa.

Post pauca p. 73. d. τῶν μύθων ἥδις συνδιατρίβομεν τοῖς Τρωϊκοῖς καὶ Περσικοῖς, δι' ὧν ἔστι πυνθάνεσθαι τὰς ἐκείνων συμφοράς, scrib. ἥδις' Ἐνδιατρίβομεν et ἐξ ὧν pro δι' ὧν.

Isocr. p. 74. c. οὐκ ἄδηλον Ὡς ἂν διατεθεῖεν, Graecum est in tali re aut ΠΩς aut Ὡς.

Isocr. p. 76. b. μᾶλλον χαίρουσιν ἐπὶ τοῖς ἀλλήλων κακοῖς ἢ τοῖς αὐτῶν ἀγαθοῖς, imo vero ἐπὶ τοῖς ἁλλήλων κακοῖς. Communis librorum error et frequens.

Isocr. p. 77. b. ὅπως ὡς τάχιστα τὸν ἐνθένδε πόλεμον εἰς τὴν ἡπειρον διοριῶμεν, ὡς μόνον ἂν τοῦτ' ἀγαθὸν ἀπολαύσαιμεν τῶν κινδύνων. Primum emenda ἐξοριῶμεν pro διοριῶμεν. Est aliquid inter definire (διορίζειν) et exterminare (ἐξορίζειν), neque difficilis optio est. Prorsus idem mendum obsidet locum Platonis de Legibus p. 873. e. τὸ δὲ ὀφλὸν ἐξω τῶν ὄρων τῆς χώρας ἀποκτείναντας Διορίσαι, imo vero ἐξορίσαι, ul statim post p. 174. a. huc respiciens scripsit: τὸ δὲ ὀφλὸν ἐξορίζειν καθάπερ ἐρρήθη τὸ τῶν ζώων γένος. Deinde supplendum τοῦτο ΤΑγαθόν, ut apud Aristophanem Ecclesiaz. 426.

ἵνα τοῦτ' ἀπέλαυσαν Ναυσικύδους τάγαθόν.

Nunc ex caeteris Isocratis orationibus locos aliquot selectos subiungam.

Isocr. p. 100. a. πρὶν ἂν τις τοὺς Ἑλλήνας — παύσῃ τῆς μάχης τῆς νῦν αὐτοῖς ἐν᾿Εκτετηκίας, emenda ἐν᾿Ετετηκίας. Quidquid penitus infixum haeret dicitur ἐντετηκέναι τινί. Eadem opera emendabis Themistium p. 281. b. ὅταν δὲ τινα ἴδῃτε δι-Οικούμενον μὲν ὡς κορυφαῖόν τε καὶ ἄκρον φιλοσοφίας, ΠΡΟΕκτηκότα δὲ οἷς ἄρτι εἶπον. Nonne vides διΟΓκούμενον et ΠΡΟΕκτηκότα verum esse?

Isocr. p. 120. d. ταύτην γὰρ τὴν χώραν οἰκοῦμεν Ἐνδόντων μὲν Ἡρακλειδῶν, ἀνελόντος δὲ τοῦ θεοῦ, syllaba male repetita

est: scribe ΔΟΝΤΩΝ μὲν τῶν Ἑρακλειδῶν. Cf. p. 122. a.

Isocr. p. 150. e. αἱ μεγάλην αἰσχύνην τῇ πόλει περιΠΟΙῶσιν, emenda περιΑΠΤουσιν, ul apud Demosthenem p. 1401, 8. αἰσχύνην μᾶλλον ἢ τιμὴν περιΑΠΤΟΝΤΑ, et Platonem in *Apol.* p. 35. a. αἰσχύνην τῇ πόλει περιΑΠΤΕΙΝ, et passim.

Isocr. p. 165. c. οὔτε πρὸς χρηματισμὸν οὔτε πρὸς δόξαν οὔτε πρὸς ἃ δεῖ πράττειν οὔθ' ὅλως πρὸς εὐδαιμονίαν οὐδὲν ἂν συμβάλοιτο κτέ. Corruptum est οὔτε πρὸς ἃ δεῖ πράττειν. Dixisset saltem πρὸς τὰ δέοντα πράττειν, sed periodi concinnitas nomen aliquod requirit cum tribus caeteris compositum. Suspicio fuisse in velusto et corroso libro οὔτε πρὸς ΑΔΕΙ * * *, deinde explevisse aliquem ἃ δεῖ πράττειν, quum esset manus Isocratis πρὸς ἈΔΕΙΑΝ, id est οὔτε πρὸς ἄδειαν, neque ad securitatem. Recte dicuntur bonae artes (ἀρετή) opes, gloriam, securitatem et felicitatem omnem parere.

Isocr. p. 218. c. οἵτινες ἂν αὐτοὺς εὐσεβῶς κατῷ κατακαλέσωνται, emenda εὐσεβῶς ἙΠικαλέσωνται, non est enim aliud verbum de iis, qui Deorum *opem implorant*, quam ἐπικαλεῖσθαι.

Isocr. p. 247. a. νησύδρια — ἃ πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων οὐδ' ἴσασιν, non est hoc satis in tam gravi sententia. Reponenda esse videtur Attica locutio οὐδ' εἰ γέγονεν ἴσασιν. Demosthenes p. 248, 5. Σέρρειον δὲ καὶ Δορίσκον — οὐδ' εἰ γέγονεν οἶδα. vid. *Nov. Lectt.* p. 107.

Isocr. p. 254. b. στρατόπεδον αὐτῷ (Lacedaemonii Cyro) συναγρόντες (καὶ add.) στρατηγὸν [Κλέαρχον] ἐπισήσαντες ἀνέπεμψαν ἐπ' ἐκεῖνον (Arlaxerxeu). Aliena manus ex *Anabasi* inseruit Κλέαρχον. Isocrates enim probe noverat id quod Xenophon sedulo dissimulavit, Spartanos publice Cyrum adiuvisse copiis, quibus Chirisophum praefecerunt. vid. *Diodorum Siculum* XIV. 12. ἐξέπεμψαν δὲ καὶ (οἱ Λακεδαιμόνιοι τῷ Κύρῳ) πεζοὺς στρατιώτας ὀκτακοσίους ἡγεμόνα Χειρίσοφον καταστήσαντες. Obiter et obscure narrat idem Xenophon in *Anabasi* I. iv. 2, 3.

Isocr. p. 275. b. ἀφ' ὧν καὶ πόλεμοι πλεῖστοι καὶ κίνδυνοι μέγιστοι συνέπεσον. Mendosum est πόλεμοι, namque in κίνδυνοι insunt bella, et plurima bella nimium est. Corr. καὶ ΠΟΝΟΙ — πλεῖστοι.

Mirificum emblemata nos ludificatur apud Isocratem p. 291. e. Isocrates dederat: καταγελαστότατον ὅτι τούτοις μὲν ἀπιστοῦσιν οἱ

μέλλουσι τὴν δικαιοσύνην παραδῶσειν, salse et lepide sciolus adscripsit παρ' ὧν δεῖ λαβεῖν αὐτοῦς, quae verba post ὅτι inserta totam loci perelegantem compositionem penitus evertunt.

Similiter p. 311. e. quum Isocrates dixisset contemtim de improbo calumniatore, συκοφάντην δ' ὄντα τὸν πράγματά μοι παρέχοντα, adscripsit aliquis τὸν γεγραμμένον accusatorem, quae nunc ita recepta sunt ut vulgo legatur τὸν [γεγραμμένον καὶ] πράγματά μοι παρέχοντα, inepte.

Isocr. περὶ Ἀντιδόσεως p. 82. μήτε κληροῦσθαι τῶν ἀρχῶν [ἔνεκα], absurdum ἔνεκα a sciolo est, qui quid esset κληροῦσθαι τῶν ἀρχῶν ignorabat. Plura dicam ad Aeschinisi Timarcheam.

Isocr. περὶ Ἀντιδόσεως p. 89. τοὺς δὲ συκοφάντας ἀτιμῆτέον. Scribae permiscere solent Homericum ἀτιμᾶν et Atticum ἀτιμάζειν et, quod toto coelo diversum est, ἀτιμοῦν. Luce clarius est ἀτιμῶτέον esse emendandum.

Isocr. περὶ Ἀντιδ. p. 117. οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων ὑπειλήφασιν ἀδολεσχίαν καὶ μικρολογίαν εἶναι τὰ τοιαῦτα τῶν μαθημάτων. Hoc quidem nemo umquam existimavit, sed μωρολογίαν εἶναι.

Ibid. p. 123. οὕτως ἀνέτραπται καὶ συγκέχυται πολλὰ τῶν κατὰ τὴν πόλιν. scrib. ἀντέτραπται in contrarium versa sunt.

Ibid. p. 354. a. οὐ πρότερον ἐπαύσαντο πρὶν ἠνάγκασαν ὈΜΟΙΟΥΣ γενέσθαι ταῖς αἰτίαις ταῖς λεγομέναις περὶ αὐτῶν pro absurdo δμοίους si reposneris ἘΝΟΧΟΥΣ clara lux affulgebit.

Quamquam omnia Graeculorum additamenta aut frigida sunt aut stulta, omnium tamen stolidissimum genus est eorum, quae cum scriptoris consilio et loci sententia pugnant: veluti p. 74. Isocrates de Lysandri gloria detrahens contemtim: καίτοι χρὴ στρατηγὸν ἄριστον νομίζειν οὐκ εἴ τις μιᾷ τύχῃ τηλικούτῳ τι κατώρθωσεν ὥσπερ Λύσανδρος, supervenit sciolus qui addidit: ὃ μὴδὲν τῶν ἄλλων διαπράξασθαι συμβέβηκεν. At haec frontibus adversis inter se concurrunt, dixeris. Non mirum: duo enim loquuntur, non unus.

Multa simul emblemata ἀπροσδιόνυσα apparent περὶ Ἀντιδ. p. 69. sqq. veluti: [ὅπερ αὐτοῖς τῆς περὶ Λεῦκτρα συμφορᾶς εὖροι τις ἂν αἴτιον γεγενημένον], quod neque verum est nec quidquam facit ad rem. Tum (ὁ Περικλῆς τὴν Σάμον) ἀπὸ διακοσίων [νεῶν] καὶ χιλίων ταλάντων κατεπολέμησεν, perinepte interpositum est νεῶν. De pecunia ἀπὸ dicitur, non de κοπίῃ, ut p. 70.

ταύτην εἶλεν ἀπὸ τῶν χρημάτων, ἃν αὐτὸς ἐπόρισεν, et sic passim. Deinde p. 71 scrib. ὑμεῖς μὲν γὰρ ἔχειροτονεῖτε στρατηγούς τοὺς εὐρωστοτάτους — ὡς διὰ τούτων διαπραξόμενοι τι τῶν δεόντων, pro χειροτονεῖτε et διαπραξάμενοι. Post pauca: αὐτὸς ἦν περὶ ἅπερ χρὴ [Φρόνιμον εἶναι] τὸν στρατηγόν, consueta ellipsis perperam expleta est. Tum p. 71 sub fin. δεύτερον τί προσήκει τὸν στρατηγὸν τὸν ἀγαθόν; supplendum τί ΠΟΙΕΙΝ προσήκει. Alias in hac vicinia interpolationes indicavit Bekkerus.

Isocr. p. 567 b. οὕτω τὴν βουλήν ἔθεσαν οἱ βουλόμενοι συκοφαντεῖν, nihil est ἔθεσαν, at tu repone τὴν βουλήν Διέθεσαν. Saepe videbis N sequens ΔΙ absorbere.

Isocr. p. 383. c. οὗς — ἐξεφανώσατε ὅτ' οὐδ' οὕτω ῥάδιον ἦν ὥσπερ νῦν τυχεῖν ταύτης τῆς τιμῆς, emenda ὅτ' οὐδ' ἐΠΩ οὕτω ῥάδιον ἦν, quum nonnumquam iam facile esset.

Isocr. p. 392. b. τετρωμένον αὐτὸν καὶ βαδίζειν οὐ δυνάμενον ἄλλ' ὈΛΙΓΟψυχούντα ἀπεκόμισα ἐπὶ τὸ πλοῖον. Neque huius loci est ὀλιγοψυχεῖν neque Isocrateae aetatis. Rep. ἄλλα ΛΠΟψυχούντα, animo deficientem.

Unum addam p. 394. d. περὶ γὰρ ἄλλων πολλῶν ΠΕΡΙΦΕΡόμενοι περὶ τούτου ταῦτ' ἀγινώσκουσιν. in hac una re omnes consensuunt, inquit, quum in aliis nullis — quid? circumferantur? Apage ineptias. Quid igitur? dissentiant, ΔΙΑΦΕΡόμενοι.

Subiiciam his unam observationem, unde de Codicis Urbinatis fide et auctoritate iudicari poterit. Est Atheniensibus praeter ψέγειν triplex verbum reprehendendi et vituperandi: ἐπιτιμᾶν τινί, ἐπιπλήττειν τινί et ἐπιλαμβάνεσθαι τινος cūm consueta periphrasi ἐπιτίμησιν, ἐπίπληξιν, ἐπίληψιν ποιεῖσθαι, et passivo sensu ἔχειν. Exemplorum plena sunt omnia. Audi nunc Isocratem p. 177 c. πρὸς μὲν οὖν τοὺς εἰκῇ τὰς ἽΠΟΛήψεις ποιουμένους οὐ χαλεπὸν ἀντειπεῖν, et p. 227. c. ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἄλλος τίς μοι τὸν τρόπον τοῦτον ἐπέπληττεν ἡγούμην ἂν αὐτὸν πεπαιδευμένως ἐπιτιμᾶν, σοὶ δ' οὐ προσήκει ταύτην ποιεῖσθαι τὴν ἽΠΟληψιν, et p. 264. a. — εἰκότως ἂν ἐπιτιμώμην, — ἀλλὰ γὰρ οὕτ' ἀμελεῖν καλῶς ἔχει τῶν τοιούτων ἽΠΟλήψεων — οὕτ' αὖ πολὺν χρόνον ἀντιλέγοντα διατρίβειν. Luce clarius est Isocratem scripsisse ἘΠΙλήψεις et ἘΠΙληψιν et ἘΠΙλήψεων. Nonne? Est aliquid inter ἐπιλαμβάνεσθαι et ὑπολαμβάνειν. Iam inspicito mihi aliquis Urbinatis scripturas. Rectissime p. 117. c.

ἐπιλήψεις servavit solus, sed in ὑπόληψιν et ὑπολήψεων cum caeteris omnibus fideliter conspirat.

Sic igitur sese res habet: optimus et antiquissimus quisque liber ut plurima habet emendatiora quam caeteri omnes, sic alia plurima perinde mendosa et omni corruptelae genere inquinata exhibet, ut caeteri omnes. Partem tantum vitiorum tollunt, bonam partem nobis tollendam relinquunt.

Mirum dictu est quam saepe in libris antiquioribus et nondum a correctorum natione contaminatis in scriptura absurda et sensu vacua verae lectionis manifesta vestigia supersint. Reperi nuper apud Lucianum correctionem certam et evidentem et fere dixerim *Madvigianam*, omnes veritatis numeros habentem, quam mox Madvigii *Adversaria* relegens et ab altero olim praereptam et a Madvigio festinante, ut opinor, spretam et reiectam esse video. Itaque feram opem. Est locus Luciani in *Navigio seu Volis* § 86. Editur: εὖγ' ὑπέμνησας· ἐγὼ δὲ νήφειν ᾤμην καὶ σὺ παρὰ τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην, sine sensu. In καὶ ΣΤΠΑΡΑΤΟΦΑΝΕΙΘΑΙ τὴν γνώμην nihil aliud latet quam καὶ ΤΠΑΡΑΠΟΦΑΙΝΕΘΑΙ id est καὶ ὕπαρ ἀποφαίνεσθαι τὴν γνώμην. Caeteri sodales tamquam ebrii et somniantes mirifica quaedam vota comininiscendo optabant (ita per iocum convenerat), cuius rei immemor Lucianus admonitus: *recte mones*, inquit: *ego me sobrium esse opinabar et vigilantem (non in somnis) sententiam dicere*. Quid his simplicius, quid evidentius? Quam perlucet vera lectio in ΣΤΠΑΡΑΤΟΦ. Miratus scriba quid esset ΚΑΙΤΠΑΡΑΠΟΦΑΙΝ. et παρὰ se videre putans καὶ σὺ pro ΚΑΙΤ et παρὰ τὸ pro ΠΑΡΑΠΟ ineptus supposuit. Madvigius p. 752 de hoc loco agens „hoc (καὶ σὺ παρὰ τὸ φανεῖσθαι) mendosum esse olim intellectum est". Facile credo. „sed παραποφανεῖσθαι (videtur sic aliquis coniecisse) verbum habet novum, verbi tempus primum, sententiam ineptam; atque haec duo cadunt etiam in Hirschigii scripturam ὕπαρ ἀποφανεῖσθαι". Imo vero Hirschigius in ὕπαρ rem acu tetigit, et si verbi tempus primum in ἀποφαίνεσθαι convertisset emendationem loci plane absolveret. Nam quod addit Madvigius: „neque enim de sententiae declaratione agitur." ἀποφαίνεσθαι τὴν γνώμην nihil aliud est quam: λέγειν τὰ ἐμοὶ δοκοῦντα. Nil mirum est Graeculum in ΚΑΙΤΠΑΡ haesisse, namque calamito-

sum vocabulum est ὙΠΑΡ et raro ex scribarum manibus intemeratum elabatur, quod paucis ostendere iuvat. Lucianus in *Philopseude* § 38. scripserat: τοῦ ἥρωος ὙΠΑΡ διαλεχθέντος μοι, sed in libris est ad unum omnibus ὙΠΕΡδιαλεχθέντος sine sensu. Iacobitz: «correxil Larcher ad Herod. V. p. 317". Miratus unde haec esset Larchero insolita doctrina, optimo viro sed in talibus talpa caeciori, inspexi librum. Laudato Luciani loco «il était aisé (inquit) de corriger ὙΠΑΡ διαλεχθέντος" *Je veux vous dire ce qu' Amphilocheus m' a dit en songe". — Je n'ose m' attribuer celle correction de Lucien. Je crois l'avoir lue quelque part.*" Credo et ipse: praesertim quia ὙΠΑΡ putabat esse en songe. Bis tantum in omnibus Luciani libris ὙΠΑΡ scriptum fuerat, his labem concepit. Similiter apud alios. Aristides in *Romae Encom.* vol. I. p. 360. πεπόνθασιν οἷον οἱ ἀφύπνισθέντες καὶ ἀντὶ τῶν ὀνειράτων ὧν ἀρτίως ἐώρων ἐξαίφνης ταῦτα ΠΑΡΙδόντες, feliciter Reiskius ὙΠΑΡ ἰδόντες, simul corrige ταῦτά pro ταῦτα, qui necopinato vident eadem vigilantes, quae modo in somnis vidissent.

Sic et apud Phrynichum p. 423 in libris est ὑπερεντυγχάνει, cui Lobeck optime ὙΠΑΡ ἐντυγχάνει reddidit. Apud Iamblichum de *vita Pythag.* § 57. olim edebatur: ὕπερ τε καὶ κατὰ τοὺς ἀνθρώπους pro ὙΠΑΡ τε καὶ κατὰ τοὺς ὕπνους, ut Kuster. coniecit et deinde in melioribus libris repertum. In archetypo Florentino diserte scriptum vidi ὙΠΑΡ et ὕπνους. Erat olim ὙΠΑΡ unum ex rarissimis vocabulis. Praeivit omnibus ut solet Homerus duobus locis. Odyss. T. 547.

οὐκ ὕναρ ἀλλ' ὙΠΑΡ ἐσθλὸν ὃ τοι τετελεσμένον ἔσται.
et Odyss. T. 90.

ἐμὸν κῆρ

χαῖρ' ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ὕναρ ἔμμεναι ἀλλ' ὙΠΑΡ ἤδη.

Post Homerum *semel* tantum in Lyricorum reliquiis comparet apud Pindarum *Olymp.* XIII. 94.

ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα ἦν ὙΠΑΡ.

semel in Tragicis omnibus apud Aeschylum *Prometh.* 484.

κἄκρινα πρῶτος ἐξ ὀνειράτων ἂ χρεὶ
ὙΠΑΡ γενέσθαι.

Comicorum nemo umquam ὙΠΑΡ dixit, neque Historicorum quisquam neque Oratorum usquam eo vocabulo utitur. Ergo

quater tantum apud Graecos omnes legitur usque ad Platonis aetatem. Plato utroque vocabulo *δναρ* et *ὑπαρ* saepissime usus est, unde in frequentissimo omnium usu esse coepit usque ad decrepitae aetatis Graeculos, qui tamen in novum errorem se induerunt et *δναρ* et *ὑπαρ* adverbia esse nescientes quasi nomina essent praepositionem addebant *κατ' δναρ* dicentes et *καθ' ὑπαρ*. Hinc graves τῶν ἀττικισῶν querelae et irae. Audi Phrynichum in Polemonem Sophistam invehentem, qui *κατ' δναρ* dixerat p. 421. *adeo magna res est* (inquit) *verborum intelligentia*, *ὅπου γε δὴ καὶ τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων πταλόντα ὀραῖται*. Mendose apud Hesychium circumfertur *Καθ' Ὑπαρ*: *κατ' δναρ*. Bella interpretatio et Larchero digna, sed tu emenda *ΚΑΙ Ὑπαρ ΚΑΙ δναρ*: ut dicitur *οὐθ' Ὑπαρ οὐτ' δναρ*, et *οὐκ δναρ ἀλλ' Ὑπαρ*. Nunc Platonem audiamus et maculas aliquot abstergeamus, si quid homunciones in rariore vocabulo peccarunt. Plato *de Legg.* p. 969. B. *ὄντως δὲ ἔσαι σχεδὸν Ὑπαρ ἀποτελεσμένον, οὗ σμικρῷ πρόσθεν δνειράτος ὡς τῷ λόγῳ ἐφηψάμεθα*. Agnoscisne Homericum *Ὑπαρ ἐσθλὸν ὃ τοι τετελεσμένον ἔσαι*? In *Politico* p. 278. E. *ἵνα Ὑπαρ ἀντ' δνειράτος ἡμῖν γίγνηται*. In *Theaeteto* p. 185. D. *πότερον καθεύδομεν καὶ πάντα ἃ διανοούμεθα δνειρώττομεν ἢ ἐγρηγόραμέν τε καὶ Ὑπαρ ἀλλήλοις διαλεγόμεθα*; In *Philebo* p. 20 B. *λόγων ποτέ τινων πάσαι ἀκούσας δναρ ἢ καὶ ἐγρηγορώς νῦν ἐννοῶ περὶ τε ἡδονῆς καὶ Φρονήσεως*. Iterum in *Politico* p. 277 D. *κινδυνεύει γὰρ ἡμῶν ἕκαστος οἷον δναρ εἰδὼς ἅπαντα πάντ' αὖ πάλιν ὥσπερ Ὑπαρ ἀγνοεῖν*. Haec omnia sana et integra sunt, sed in libris *de Legg.* p. 100. A. *καθ' ὕπνον δὲ οἷόν ποῦ τις ἢ καὶ Ὑπαρ [ἐγρηγορώς] δνειρώξε μαντευόμενος αὐτό*, audisne interstrepentem sciolum? sed fallit neminem. Similiter *de Rep.* p. 574. E. *αἱ πρότερον μὲν δναρ ἐλύοντο [ἐν ὕπνῳ] ὅτε ἦν αὐτὸς ἔτι ὑπὸ νόμοις τε καὶ πατρὶ δημοκρατούμενος ἐν αὐτῷ, τυραννευθεὶς δὲ ὑπ' ἐρώτος οἷος δλιγάκις ἐγίγνετο* "ONAP "ΤΠΑΡ τοιοῦτος αἰεὶ γενόμενος, ubi ἐν ὕπνῳ post *δναρ* illatum displicebit, ut opinor, etiam illis, quibus non placet quaedam *plenius dicta* resecari. *Nimis plena* haec quidem sunt et ultro aliquid effluit.

Concludam hunc locum emendatione loci apud Plutarchum in *Theseo* cap. 32. *τοὺς πολλοὺς διατάραττε καὶ διέβαλλεν ὡς δναρ ἐλευθερίᾳC ὀρῶντας, ἔργῳ δὲ ἀπεσερμημένους πατριδῶν καὶ ἱερῶν*.

Dederat Plutarchus ὡς ὄναρ ἐλευθερίαν ὀρώντας, nam prolie sciebat ὄναρ esse adverbium pro καθ' ὕπνους, non nomen ut δνειρος vid. Wyttenb. ad *Moral.* p. 362. A. namque ὄναρ apud *Veteres*, nomen est et adverbium et saepissime legitur apud omnes. Sappho apud Hephaest. p. 69.

ζαελεξάμαν ὄναρ Κυπρογενῆα,
et apud Demosthenem de *Cor.* p. 429, 18. ἃ μὴδ' ὄναρ ἤλπισαν πώποτε, et passim, sed apud Plutarchum et sequiores ὄναρ semper est καθ' ὕπνους. Observandum denique est apud *Veteres* summa constantia in nominativo et accusativo ὄναρ dici, ut in *Vespis* 13.

καὶ δῆτ' ὄναρ θαυμαστὸν εἶδον ἀρτίως,
in casibus obliquis semper δνειρατος, δνειράτι, δνειράτων cell., ut in Platonis *Theaeteto* p. 201. d. ἄκουε δὴ ὄναρ ἀντ' ὀνειρατος. Ὅναρ enim genitivum non habet et δνειρατος caret nominativo.

Sic me res ipsa ad PLATONEM deduxit: vellem si liceret ex pulcherrimo quoque Dialogo locos quosdam potiores aliqua labe infectos in integrum restituere, sed et temporis angustiiis exclusus et loci, nunc quidem satis habeo libros de *Republica* iterum diligenter lectitare et insigniores aliquot scribarum errores paucis redarguere.

Plato de *Rep.* p. 336. B. ὡς δὲ Διεπασάμεθα — συσρέψας ἑαυτὸν ὥσπερ θηρίον ἤκεν ἐφ' ἡμᾶς ὡς διαρπασόμενος. Emenda ὡς δὲ ΔΗ ἐπασάμεθα et διαρπασόμενος. Namque διαπαύομαι λέγων est intermitto orationem post aliquam moram denuo dicturus, quod ab h. l. alienum est, et belluae διασπᾶσθαι solent praedam, dilacerare, discerpere, dilaniare, non διαρπάζειν, diripere. Idem mendum tollendum est ex libro de *Legg.* p. 807. B. προσήκει δὲ ἀργῶ καὶ βραθύμως καταπεπιασμένῳ ζῶν σχεδὸν ὑπ' ἄλλου διαρπασθῆναι ζῶου τῶν σφόδρα τετραχλόμενων μετ' ἀνδρείας τε ἅμα καὶ τῶν πόνων. Scrib. διαρπασθήσεται et τετραχλόμενων. Verbum τρύχεσθαι apud veteres et probatos scriptores habet perfectum τετρυῖσθαι, quod scribae passim male mulcare consueverunt.

De *Rep.* p. 337. A. ταῦτ' ἐγὼ ἤδη — ὅτι σὺ ἀποκρίνασθαι μὲν οὐκ ἐθέλῃσις, εἰρωνεύσοιο δὲ καὶ πάντα μᾶλλον [ποιήσοις] ἢ ἀποκρίνοιο, elegans Attica compositio inserto emblemate periit. Post

οὐδὲν ἄλλο ἢ, τί ἄλλο ἢ, πάντα μᾶλλον ἢ verbum ποιεῖν omit-
tunt. Theophrastus περὶ Δειλίας cap. 25. — θεραπεύειν καὶ πε-
ρισπογγίζειν καὶ — τὰς μυίας σοβεῖν καὶ πᾶν μᾶλλον ἢ μά-
χεσθαι τοῖς πολεμίοις.

De Rep. p. 343: v. τοὺς ἐν ταῖς πόλεσιν ἄρχοντας — ἄλλως
πως ἡγεῖ διαΝΟεῖσθαι πρὸς τοὺς ἀρχομένους ἢ ὥσπερ ἂν τις πρὸς
πρόβατα διατεθεῖν, absurdum est διανοεῖσθαι πως πρὸς τινα, sed
vera lectio facile reperietur, quia in huiusmodi comparatione
verbum idem repetendum est: itaque emenda διαΚεῖσθαι pro
διανοεῖσθαι et omnia expedita videbis. Τίθημι apud veteres
constanter habet perfectum passivum κεῖμαι (non τέθειμαι), cu-
ius rei indicia et exempla passim reperias apud omnes et in
simplici τιθέναι — κεῖσθαι et in compositis omnibus. Plato *de*
Rep. p. 484. d. τὰ ἐνθάδε νόμιμα — ΤΙΘΕΣΘΑΙ τε ἐὰν δέη [τί-
θεσθαι del.] καὶ [τὰ] ΚΕΙΜΕΝΑ φυλάττοντες σώζειν, ubi im-
portunum τὰ dispungendum est. Quemadmodum sibi inter se
respondent ὅρα — ὁπταί et σκόπει — ἔσκεπται, sic in libro *de*
Legibus p. 689. v. videbis: τεθήτω ταύτη. — Κεῖσθω γὰρ οὖν.
et saepe τίθεσθαι — τεθῆναι — κεῖσθαι — τεθήσεσθαι coniuncta
reperies ut verbi eiusdem tempora diversa, ut apud Platonem
de Legibus p. 793. v. πάντων — τῶν ἐν γράμμασι τεθέντων
τε καὶ κειμένων καὶ τῶν ἔτι τεθησομένων.

De Rep. p. 351. v. πόλιν φαίης ἂν ἄδικον εἶναι καὶ ἄλλας
πόλεις ἐπιχειρεῖν δουλοῦσθαι ἀδίκως [καὶ καταδεδουλώσθαι] πολλὰς
δὲ καὶ ὅφ' ἑαυτῇ ἔχειν δουλωσαμένην; Grammaticus aliquis in
margine explicuit quid esset ἔχειν δουλωσαμένην. Recte ille
quidem, sed non erat id Platoni obtrudendum.

De Rep. p. 362. v. γαμεῖν ὁπόθεν ἂν βούληται, ἐκδιδόναι εἰς
οὓς ἂν βούληται, ξυμβάλλειν [κοινωνεῖν] οἷς ἂν ἐθέλῃ. Emblemata
est manifestum. Plato promiscue utroque utitur passim, ut
p. 486. v. idem esse videbis δυσξύμβολος et δυσκοινωνήτος. Re-
deat igitur κοινωνεῖν in marginem. Eadem opera *de Legg.* p.
738. a. πρὸς ἅπαντα τὰ ξυμβόλαια [καὶ κοινωνήματα], tolle
glossema.

De Rep. 364. c. reperta est dudum vera lectio Ἀιδόντες pro
Διδόντες, sed nondum recepta. Similiter p. 605. d. pro ΚΑΙ
ΑΙΔΟΝΤΑΣ τε καὶ κοπτομένους certa est Astii emendatio ΚΛΑ-
ΟΝΤΑΣ, sed ea quoque laudatur et alget.

De Rep. p. 365. A. μὴ θύσαντας δὲ δεινὰ περιμένει, imo vero περιμένειν, non enim ex Platonis sed ex haruspicum persona haec dicuntur.

De Rep. p. 373. D. ἰατρῶν ἐν χρείαις ἐσόμεθα, corrig. ἐν χρείαις ἔσόμεθα, ut p. 410. A. εἰς χρείαν ἵεναι. p. 367. A. ἐν χρείᾳ ἡγεμόνος, et saepe alibi.

De Rep. p. 376. A. ὃν μὲν ἂν ἴδῃ ἀγνώτα χαλεπαίνει οὐδὲν ΔΕ κακὸν προπεπονθώς. Molestum δὲ eliminandum. Unde natum est? Plato ἀττικισί dixerat ΟΤΔΕΕΝΚΑΚΟΝ, ut apud Alexidem Athenaei p. 379. A.

οὐδὲ ἐν κακόν

ἔχουσι καὶ κάμνειν λέγουσ' ἐκάστοτε.

Solent in his scribae turbas dare. *de Rep.* p. 461. c. scrib. κύημα μὴδὲ ἐν pro μὴδέ γ' ἐν, et p. 328. A. ἢ οὐδὲ πρὸς ἐτέρους pro ἢ οὐ πρὸς οὐδετέρους. Similiter apud Thucyd. V. 84. τὸ μὲν πρῶτον οὐδετέρων ὄντες ἡσύχαζον, annotatur: γράφεται μεθ' ἐτέρων. Haec vera lectio est: οὐδὲ μεθ' ἐτέρων ὄντες.

De Rep. p. 382. D. πότερον διὰ τὸ μὴ εἰδέναι — ἂν ψεύδοιτο; — ἀλλὰ δεδιώς τοὺς ἐχθροὺς [ψεύδοιτο]; vel soloecismus fraudem patefacit.

De Rep. p. 388. E. Οὐτε ἄρα — ἀποδεκτέον. Vitiosum est οὐτε. Erat in libris ΟΤΤΑΡΑ id est οὐτᾶρα Atticum pro οὔτοι ἄρα, sic ΜΕΝΤΑΝ male vulgo scribitur μέντ' ἂν pro μέντᾶν.

De Rep. p. 491. D. ἢ τοὺτους μὴ εἶναι θεῶν παῖδας, — μὴδ' ἡμῖν ἐπιχειρεῖν πείθειν τοὺς νέους ὥς οἱ θεοὶ κακὰ γεννώσι καὶ οἱ ἥρωες (id est οἱ τῶν θεῶν παῖδες) ἀνθρώπων οὐδὲν βελτίους. Assentieris, credo, mihi κακὸς γεννώσι restituenti.

De Rep. p. 400. E. οὐχ ἦν ἄνοιαν οὖσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν ὦς εὐήθειαν. Quid sibi vult ὥς? Fort. καλοῦμεν νῦν εὐήθειαν.

In lepido loco p. 404. c. οὐτ' ἰχθύσιν ἐσιᾶ καὶ ταῦτα ἐπὶ θαλάττῃ [ἐν Ἑλλησπόντῳ] ὄντας οὐθ' ἐφθοῖς κρέασιν. Futile additamentum! et ἐν pro ἐπὶ risum movet.

De Rep. p. 411. A. ὅταν τις μουσικῇ παρέχῃ κατ' Ἀτλεῖν καὶ καταχεῖν τῆς ψυχῆς διὰ τῶν ᾠδων — τὰς γλυκείας — ἀρμονίας. Absurdum est καταυλεῖν τῆς ψυχῆς τὰς ἀρμονίας, sed olim vera lectio ab Heusdio reperta est κατ' Ἀντλεῖν. Spreta est illa quidem ab Editoribus sed usque recurret et tandem reci-

pietur quia verissima est. Sed nondum sic loci emendatio est perfecta; *καταντλεῖν* et *καταχεῖν* est prorsus idem, sed *καταχεῖν* magis omnium usu protritum. Itaque *καταντλεῖν καὶ καταχεῖν* est loquacitas inanis. Deleto igitur emblemate scribendum: *ὅταν τις μουσικῇ παρέχῃ καταντλεῖν τῆς ψυχῆς διὰ τῶν ὧτων — τὰς ἁρμονίας.*

De Rep. p. 412. e. καὶ μήτε γοητευόμενοι μήτε βιάζόμενοι ἐκβάλλουσιν [ἐπιλανθανόμενοι] δόξαν τὴν τοῦ ποιεῖν δεῖν ἂν τῇ πόλει βέλτισα. Interpolatum *ἐπιλανθανόμενοι* cum loci sententia pugnat. Ex iis quae continuo sequuntur apparebit quo pacto *ἐπιλανθάνομαι* in ea re differat a *γοητεύομαι* et *βιάζομαι*.

De Rep. p. 413. c. ὁ τοίνυν ἄρτι ἔλεγον, ζητητέον τίνες ἄριστοι φύλακες τοῦ παρ' αὐτοῖς δόγματος [τοῦτο ὡς ποιητέον ὃ ἂν τῇ πόλει αἰεὶ δοκῶσι βέλτισον εἶναι αὐτοὺς ποιεῖν]. Plato iam bis idem multo melioribus verbis dixerat p. 412. d. et e.

De Rep. p. 416. c. ἥτις μήτε TOTC φύλακας ὡς ἀρίστους εἶναι παύσοι αὐτοὺς κακουργεῖν τε μὴ ἐπαροῖ περὶ τοὺς ἄλλους πολλὰς, emenda TOT pro τούς et παύσει et ἐπαρεῖ. Barbarum est *ἐπαροῖ*. Frequens hoc apud Platonem vitium est ut pro indicativi futuris aut optativis aut coniunctivis soloece substituat, veluti *de Legibus* p. 735. b. οὐκ ἄλλως μήποτε ἐπιχειρήσῃ — καθάρῃ — ἀποπέμψῃ — θεραπεύσῃ pro ἐπιχειρήσει, καθαρῇ, ἀποπέμψει, θεραπεύσει. Barbarum quidem est *καθάρῃ*, sed neminem advertit.

De Rep. p. 422. d. καὶ μὴν καὶ ὄργανά γε μὴ ἔχων [παρέχεσθαι] ὑπὸ πενίας, dele emblemata et scribe *χείρους δημιουργοὺς διδάξει* pro *διδάξεται*.

De Rep. p. 452. c. καὶ τοῦτο ἐνεδείξατο ὅτι μάταιος [ὅς γελοῖον ἄλλο τι ἡγεῖται ἢ τὸ κακὸν καὶ] ὁ γελοιοποιεῖν ἐπιχειρῶν πρὸς ἄλλην τινὰ ὕψιν ἀποβλέπων [ὡς γελοίου] ἢ τὴν τοῦ ἄφρονός τε καὶ κακοῦ ἢ σπουδάζειν πρὸς ἄλλον τινὰ σκοπὸν σησάμενος ἢ τὸν τοῦ ἀγαθοῦ, transpone mihi πρὸς in hunc modum: *σπουδάζειν ἄλλον τινὰ σκοπὸν ΠΡΟΣησάμενος*, tum reponere in margine *ὅς γελοῖον ἄλλο τι ἡγεῖται ἢ τὸ κακόν*, quae est paraphrasis verborum ὁ γελοιοποιεῖν — τε καὶ κακοῦ, expunge frigidum et supervacuum τοῦ γελοίου, et habebis locum Platone dignum.

Post pauca: *πότερον δυνατόν φύσιν ἢ ἀνθρωπίνην ἢ θήλειαν τῇ τοῦ ἄρρενος γένους κοινωνῆσαι εἰς ἅπαντα τὰ ἔργα*, scrib. *πότερον*

δυνατὴ Ἡ φύσις ἡ θήλεια expuncto ἀνθρωπίνῃ.

De Rep. p. 487. v. ἀτελῇ τοῦ γελοίου [σοφίας] δρέπων καρπὸν. Pindarus dixerat τοὺς φυσιολογοῦντας (id est τοὺς μετεωρολέσχας) ἀτελῇ σοφίας καρπὸν δρέπειν.

Stob. *Floril.* LXXX: 4. Plato quum vellet dicere *•tisu ineptiores ineptior nulla est*” salsissime pro σοφίας substituit τοῦ γελοίου. Adscripsit aliquis ex Pindaro σοφίας, atque nunc ridiculum in modum utrumque simul legitur sine sensu.

Post pauca videbis Λέγε δὴ ἴδω, ἔφη, emenda sodes Φέρε δὴ ἴδω. Scriptum erat * ΕΡΕΔΗ et stulte expletum.

Dittographia est p. 464. v. οὐδ’ αἰκίας δίκαι [ΔΙΚΑΙως] ἂν εἶεν ἐν αὐτοῖς. Simillimum huic vitium latet p. 505. A. ἢ ΔΙΚΑΙΑ καὶ τᾶλλα προσχρησάμενα, at tu repone: ἢ ΔΗ ΚΑΙ τᾶλλα.

De Rep. p. 477. v. praecedit εἰς τί γένος τιθεῖς; sequitur — ἢ εἰς ἄλλο γένος οἴσομεν; Viden’ in Οἴσομεν latere Θῆσομεν, ἢ εἰς ἄλλο γένος θήσομεν?

De Rep. p. 488. c. πλεῖν ὥς [τὸ] εἰκὸς τοὺς τοιούτους. Tum expunge ἐπαινοῦντας in [ἐπαινοῦντας] ναυτικὸν μὲν καλοῦντας καὶ κυβερνητικὸν κτέ. et scribe p. 488. v. μετεωροΚόπον pro μετεωροCKόπον, de qua re diximus in *Mnemos.* 1873. p. 117.

De Rep. p. 491. v. τοιαύτην φύσιν καὶ πάντα ἔχουσιν οἷα προσετάξαμεν νυνδὴ [εἰ τελῶς μέλλοι φιλόσοφος γενέσθαι], verba soloece concepta sententiam onerant et impediunt.

Pag. 492. v. ξυγκαθεζόμενοι ἄνθρωποι [πολλοὶ] εἰς ἐκκλησίας ἢ εἰς δικαστήρια, sine vitio scriptum videbis p. 493. A.

Post pauca interpolatum est διπλάσιον θόρυβον παρέχωσι [τοῦ ψόγου καὶ ἐπαίνου].

Pag. 494. D. — ὑψηλὸν ἐξαρεῖν αὐτὸν σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος κενοῦ [ἄνευ νοῦ] ἐμπιμπλάμενον. Pone in margine.

De Rep. p. 493. D. ἐάν τις τούτοις ὁμιλῇ — [πέρα τῶν ἀναγκαίων] ἡ Διομήδεια λεγομένη ἀνάγκη ποιεῖν αὐτῷ ταῦτα ἃ ἂν οὗτοι ἐπαινῶσιν. Graeculus nescio quis explicuit in margine quae esset ἡ Διομήδεια ἀνάγκη, irrepsit glossema et festivum locum maculat. Hinc sumsit Themistius suum p. 306. 2. Dind. μὴδ’ ἂν Διομήδεια αὐτῷ ἀνάγκη προσγένηται, ubi in libris est: μὴδ’ ἂν ἰδῶσ’ ἰδῶ αὐτῷ, quod ex Platone perite Pelavius correxit. Aristophanes *Ecclesiaz.* 1029.

καὶ ταῦτ' ἀνάγκη μοῦσί; v. Διομήδειά γε.

De Rep. p. 496. c. ἡ γὰρ ποῦ τινι [ἄλλῳ] ἢ οὐδενὶ τῶν ἔμ-
προσθεν γέγονεν. Dicebant veteres eo sensu ἢ τις ἢ οὐδεὶς. ut
apud Herodotum III. 141. ἀναβέβηκε δ' ἢ τις ἢ οὐδεὶς καὶ
παρ' ἡμέας αὐτῶν, ubi vide Valckenaerium. et apud Xenophonem
Cyrop. VII. V. 45. τούτων δὲ τῶν παρεσχηκότων ἢ τινὰ ἢ
οὐδένα οἶδα, ubi plura Dindorf.

De Rep. p. 503. α. τῶν ἄρχοντα καὶ ΓΕΡΑ δοτέον καὶ
ζῶντι καὶ τελευτήσαντι [καὶ ἄθλα], ad ΓΕΡΑ adscriptum est
ἄθλα, deinde factum quod assolet.

De Rep. p. 503. β. εἰς ταῦτ' ἐξυμῦεσθαι αὐτῆς τὰ μέρη ὀλι-
γάκις ἐθέλει, τὰ πολλὰ δὲ διεσπασμένη φύεται, imo vero διε-
σπασμένη, nempe τὰ μέρη, et sic in Parisino A diserte scrip-
tum est.

De Rep. p. 505. α. αὐτὴν οὐχ ἱκανῶς ἴσμεν. [εἰ δὲ μὴ ἴσμεν]
ἄνευ δὲ ταύτης εἰ ὅτι μάλιστα τὰλλα ἐπισαίμεθα οἶσθ' ὅτι οὐδὲν
ἡμῖν ὄφελος. Bis aliis verbis idem dicitur in ἄνευ δὲ ταύτης
et εἰ δὲ μὴ ἴσμεν. Utrum sit genuinum facilis admodum optio
est. Quis tandem adscripsisset ἄνευ δὲ ταύτης, si fuisset in
libris antiquis εἰ δὲ μὴ ἴσμεν?

De Rep. p. 505. β. τί δέ; τόδε οὐ φανερόν ὡς δίκαια μὲν καὶ
καλὰ πολλοὶ ἂν ἔλοιντο [τὰ δοκοῦντα], καὶ μὴ ἤ, ὅμως ταῦτα
πράττειν καὶ κεκτηῖσθαι [καὶ] δοκεῖν, expuncto duplici emblemato
locus luce clarior est. Iustitiae et honestatis famam etiam sal-
sam homines amplectimur, sed felicitatem veram, non simu-
latam, quaerimus.

De Rep. p. 510. β. ἀλλ' αὖθις, ἦν δ' ἔγω. Post ἔγω ex-
cidit ἔγω, ἀλλ' αὖθις, ἦν δ' ἔγω, ἔγω.

Dittographia est p. 515. α. οὐ ταῦτ' ἡγεῖ ἂν τὰ παρίοντα
αὐτοὺς νομίζειν [ὀνομάζειν] ἅπερ ὄρων; Solent νομίζειν et ὀνομά-
ζειν inter se confundi: nunc utrumque coniunctum est, sed
utrum verum sit nulla potest esse dubitatio.

De Rep. p. 521. c. ψυχῆς περιαγωγή ἐκ νυκτερινῆς τιπὸς ἡμέ-
ρας εἰς ἀληθινὴν τοῦ ὄντος ΟΥΤΑΝ ἐπάνοδος, repono εὐσίαν pro
οὔσαν et omnia erunt plana et perspicua. Vetus mendum est.

De Rep. p. 528. c. οὐκ ἂν πείθοιντο οἱ περὶ ταῦτα ζητητικοὶ
μεγαλοφρονούμενοι. Non minus barbarum est μεγαλοφρονούμενοι
pro μέγα φρονούντες quam Dalidis χαίρομαι. Emenda μεγα-

ΛΑΤΧΟΥΜΕΝΟΙ, ut p. 395. D. γυναῖκα μιμεῖσθαι — πρὸς θεοὺς ἐρίζουσάν τε καὶ μεγαλαυχουμένην, et saepius alibi. Athenienses dicebant aut μέγα (μεῖζον, μέγισον) φρονεῖν aut μεγαλαυχεῖσθαι, Graeculorum est μεγαλοφρονεῖν, quod saepe impune Atticis affricuerunt.

Variata repente verborum compositio turbavit scribas p. 528. c. in hisce: ἐπεὶ καὶ νῦν ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀτιμαζόμενα καὶ κολουόμενα, ὑπὸ δὲ τῶν ζητούντων λόγον οὐκ ἔχόντων καθ' ὃ τι χρήσιμα ὅμως πρὸς ἅπαντα ταῦτα βία ὑπὸ χάριτος αὐξάνεται, namque emendandum — κολουόμενα, τῶν δὲ ζητούντων λόγον οὐκ ἔχοντων. Poterat dicere τῶν μὲν πολλῶν ἀτιμαζόντων αὐτὴν καὶ κολουόντων, τῶν δὲ ζητούντων κτέ. sed variare maluit.

Nihil significat ποιουμένων p. 538. c. in verbis πατρὸς δὲ ἐκείνου καὶ τῶν ἄλλων ποιουμένων οἰκείων, at tu repone ΠΡΟCΠΟΙΟΥΜΕΝΩΝ οἰκείων. Saepe ob neglectum compendiolum et apud alios et apud Platonem ΠΡΟC et ἈΠΟ interciderunt.

De Rep. p. 541. c. οὐκοῦν καὶ περὶ ἄλλου οὕτως ὁπουοῦν ἢ τινος ἀρχῆς; vera lectio est καὶ περὶ ἄλλῃC οὕτως ὁπουοῦν ἀρχῆς. Mirantur homunciones ὁπουοῦν foeminini generis esse formam: itaque alius ἄλλῃC in ἄλλου refinxit, alius ad ὁπουοῦν ἙCΤΙΝΟC adscripsit: hinc igitur vulgata nata est. Aelius Dionysius, doctissimus ἀττικισῆς, operae pretium existimavit esse demonstrare Atticum του pro τινός foeminini et neutrius generis esse, non tantum masculini, ut vulgo erat in usu. Photius v. Του: καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ τάττεται, ὥσπερ τὸ τινός. Ἀριστοφάνης Ἀμφιάρῳ·

ταυτὶ τὰ κρέ' αὐτῷ παρὰ γυναικός του φέρω.

ἐπὶ δὲ οὐδετέρου Δαναΐσιν·

ἀλλ' εἰσιθ', ὥς τὸ πρᾶγμ' ἐλέγξαι βούλομαι

τουτί, προσόζειν γὰρ κακοῦ τοῦ μοι δοκεῖ.

ἐπὶ δὲ ἀρρενικοῦ Φερεκράτης Κοριαννοῖ·

πάντως γὰρ εἰσι τῶν φίλων ἐνός γέ του.

Nesciebant hoc magistelli, et hinc duplici modo veterem scripturam contemnerunt.

De Rep. p. 553. B. πταίσαντα ὥσπερ πρὸς ἔρματι [πρὸς] τῇ πόλει, multis ostendi alibi cur altera praepositio esset inducenda. vide supra p. 163. sqq. ubi quod in Platonis *Phaedone* p. 67. D. ὥσπερ ἐκ δεσμῶν [ἐκ] τοῦ σώματος alterum ἐκ delevi

egregie confirmatur verbis Iamblichi, cuius oratio ubique flosculis Platoniceis tamquam gemmis distincta est, in *vita Pythag.* § 266. τοῖς δ' ἄλλοις ἔθος εἶναι γηραιοῖς σφόδρα γενομένοις ὥσπερ ἐκ δεσμῶν τοῦ σώματος ἀπαλλάττεσθαι. Similiter quod in *Phaedro* p. 250. D. ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ [ἐν] τῷ ἐρῶντι ἑαυτὸν ὁρῶν λέληθεν expunxi molestum ἐν usus Luciani testimonio, nunc multo etiam meliorem sponsorem dabo ipsum Platonem de *Legibus* p. 905. B. ὡς ἐν κατόπτροις αὐτῶν ταῖς πράξεσιν ἡγήσω καθορακέναι τὴν πάντων ἀμέλειαν θεῶν. Eadem comparationis forma eleganter usus est de *Rep.* p. 573. E. ὥσπερ ὑπὸ κέντρων ἐλαυνομένους τῶν τε ἄλλων ἐπιθυμιῶν καὶ διαφερόντως ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος. Eiusdemmodi compositio scribarum socordia periit de *Legibus* p. 639. B. καὶν δειλὸς ὢν ἐν τοῖς δεινοῖς ὑπὸ μέθης τοῦ φόβου ναυτιᾶ, supple Ὡς ὑπὸ μέθης τοῦ φόβου ναυτιᾶ, et nihil supererit difficultatis. Hinc simul apparet unde Menander sumserit suum

*Postremo tamquam in speculum in patinas, Demea,
inspicere iubeo et moneo quid facto usus siet.*

in *Adelph.* III. 3. 74. Graece dixeris:

ὡς εἰς κάτοπτρα τοὺς πίνακας, ὦ Δημέα,
βλέπειν κελεύω.

Item in sqq. εἴτ' εἰς δικαστήριον ἐμπεσόντα [βλαπτόμενον] ὑπὸ συκοφαντῶν ἢ ἀποθανόντα ἢ ἐκπεσόντα ἢ ἀτιμωθέντα spurium est et insititium participium βλαπτόμενον, quo absurdus vocabulum magistellus excogitare numquam potuisset. Passiva esse ἐμπεσόντα et ἀποθανόντα et ἐκπεσόντα Graeculis in mentem venire non poterat: tam nihil in linguae antiquae usu cernebant! Itaque comminiscuntur aliquid de suo, quod cum ὑπὸ συκοφαντῶν utcumque coniungi posse opinentur. Badhamus primus fraudem sensit et ineptum βλαπτόμενον reseculit.

De *Rep.* p. 555. A. κατὰ τὴν ὀλιγαρχουμένην πόλιν [ὁμοιότητι] τὸν Φειδωλὸν τε καὶ χρηματιστὴν τετάχθαι, ex interpretamento natum ὁμοιότητι abiiciendum. Plane eadem interpolatio maculat locum similem p. 576. C. ὃ γε τυραννικὸς κατὰ τὴν τυραννουμένην πόλιν ἂν εἴη [ὁμοιότητι].

De *Rep.* p. 560. C. οὔτε αὐτὴν τὴν ξυμμαχίαν παριᾶσιν οὔτε πρέσβεις πρεσβυτέρων λόγους ἸΔΙΩΤΩΝ εἰσδέχονται, palmaria est Badhami mei emendatio ΔΙΩΤΩΝ, δι' ὧτων εἰσδέχονται.

De Rep. p. 561. α. ἐὰν εὐτυχῆς ᾖ, quod erat in libris vetustis ΕΤΤΤΧΗΧΗ scribendum erat εὐτυχήσῃ. Similiter p. 578. c. ΔΤCTTXHCHI scriptum est δυστυχῆς ᾖ quum δυσυχήσῃ oporteret.

De Rep. p. 564. α. ἡ ἄγαν ἐλευθερία ἔοικεν οὐκ εἰς ἄλλο τι ἢ εἰς [ἄγαν] δουλείαν μεταβάλλειν, manifestum emblemata tenemus. In libertate homines *modum excedere* possunt, in servitute non possunt: non est enim ut est quaedam libertas *nimidia*, sic etiam *nimidia* servitus.

De Rep. p. 565. α. τοὺς ἔχοντας τὴν οὐσίαν ἀφαιρούμενοι διανέμοντες τῷ δήμῳ τὸ πλεῖστον αὐτοὶ ἔχουσιν. Periit necessaria oppositio sic restituenda ὍΛΙΓΑ, ὁλίγα διανέμοντες — τὸ πλεῖστον αὐτοὶ ἔχουσιν.

De Rep. p. 365. c. ἓνα (ΓΕ add.) τίνα ἀεὶ δῆμος εἶθε διαφέροντως προΐστασθαι ἑαυτοῦ. Certo usu in talibus dicitur εἰς γέ τις et εἰς γέ τις ἀεὶ, et ἓν γέ τι, ut ἀμωσγέπως, ἐξ ἐνός γέ τοῦ τρόπου, ἐνὶ γέ τῳ τρόπῳ, in quibus ΓΕ numquam omittitur. Excidit ἓν *de Rep.* p. 339. β. ἐπειδὴ γὰρ συμφέρον (ἓν) γέ τι εἶναι καὶ ὁμολογῶ, ut p. 478. β. ἓν γέ τι δοξάζει ὁ δοξάζων, et sic passim.

De Rep. p. 568. β. καὶ ἔλεγε δῆλον ὅτι τούτους εἶναι [τούς] σοφοὺς οἷς ξύνουσιν, dele τούς. Poëta ipse dicebat οἱ ἐμοὶ ξυνόντες σοφοί, non οἱ σοφοί.

De Rep. p. 600. β. ἐκ' αὐτοῦ ἐκείνου [ὅτ' ἔξῃ], bis idem dicitur: a Platone illud, hoc a sciolo.

Post pauca p. 600. κ. ἡνάγκαζον παρὰ σφίσιν ΟΙΚΟΙ Εἶναι, vitio natum ex ΟΙΚΕΙΝ, *apud se habitare coëgissent*, inquit, non domi esse.

In verbis liquidatis scribae *sexcenties* futuri temporis formas in praesentis refingunt. Loci innumerabiles eo mendo olim liberati nondum satis docuerunt Editores in tali re libros contemnere. Edi video *de Rep.* p. 601. κ. ἐξαγγέλλει — ἐπιτάξει — ὑπηρετήσῃ, et mox ἐξαγγέλλει — ποιήσῃ. Nemo sic ipse scripsisset et Platonem ita scribere inepti opinantur. Sic retinetur p. 604. α. μαχεῖσθαι τε καὶ ἀντιτεῖναι pro ἀντιτενεῖν, et similia multa perinde absurda.

De Rep. p. 612. β. οὐ τοὺς μισθοὺς οὐδὲ τὰς δόξας δικαιοσύνης ἐπηνέκαμεν, quod olim conieceram ἐπηνέκαμεν id ipsum in op-

timo Parisino A. esse vidi. Nempe in Codice Folio 110. rect. scriptum est ἐπηνέγκαμεν et puncto notatum γ induci debet. Sciebam haec inter se confundi solere. Bis apud Aristidem II. p. 362 et 366 videbis pro ἐπήνεκεν scribi ἐπήνεγκεν, et apud Isocratem *Panathen.* p. 276. B. νῦν δ' ἐπηνεκότι σοι τὸν ἐμὸν λόγον, alii Codices ἐπενεγκόντι exhibent. In Platonis *Politico* p. 307. A. ἄρ' οὐ πολλάκις ἐπηνέκαμεν, in aliis est ἐπηνέσαμεν, in aliis ἐπηνέγκαμεν. Confusa inter se ἐπήνεσε et ἐπήνεγκε ostendimus supra p. 259.

De Rep. p. 615. C. τῶν δὲ εὐθὺς γενομένων καὶ ὀλίγον χρόνον βιούντων περί ἄλλα ἔλεγεν, emenda εὐθὺς ἈΠΟγενομένων. Sigla praepositionis neglecta est.

Post pauca p. 615. D. οὐχ ἤκει, φάναι, οὐδ' ἂν ἤξει δεῦρο. Soloeca oratio est. Sunt qui librorum vitiis decepti δέξεσθαι ἂν et δεξιόμενος ἂν et sim. rectissime dici putant, sed in δέξομαι ἂν, ut opinor, haesitabunt et sibi diffident. Itaque aequo animo ferunt p. 492. C. τίν' οἷε καρδίαν ἴσχειν ἢ ποῖαν [ἂν] αὐτῷ παιδεῖαν ἰδιωτικὴν ἀνθ' ἑξείν; Per rei naturam fieri non potest ut ἂν cum futuro componatur, quidquid scribae hallucinantur et semidocti subtilius quam verius disserunt. Quid ergo scripsit Plato? Cogita quid dicat: non venit neque venturus est. Quomodo igitur hoc Graece dicendum est? nempe sic: οὐχ ἤκει οὐδ' ΜΗ ἤξει. Scriptum olim fuit ΟΤΔΕΜΗΞΕΙ, neglecto altero H natum est οὐδ' ἂν ἤξει, quum οὐδὲ μὴ ἤξει esset vera lectio.

De Rep. p. 618. A. τυραννίδας — ἐν αὐτοῖς εἶναι τὰς μὲν διατελείς, τὰς δὲ καὶ μεταξὺ διαφθειρομένας, Athenienses non διατελής dicebant sed διὰ τέλους, idque reponendum. Vitium natum ex scriptura διατῆ.

De Rep. p. 620. C. ζητεῖν — βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονOC. Platonis manum esse arbitror ἀπράγμονA, non ἀπράγμονος, et sic solent vicina vicinis saepissime praeter loci sententiam accommodari et exaequari. Βίος ἀπράγμων dicitur ut βίος ἡσύχιος, ἀκύμων et sim. multa.

De caeteris librorum *de Rep.* vitiis et de scripturis in optimo Codice Parisino A a me repertis alius dabitur dicendi locus.

CAPUT V.

AD AESCHINIS ORATIONEM

περὶ Παραπρεσβείας.

Audivimus acerrimam Demosthenis accusationem, nunc eadem diligentia defensionem audiamus et rei quoque verba, si quid detrimenti acceperunt, eadem cura in pristinam sanitatem restituamus.

In exordio tamquam in limine offendimus §. 1. in hisce: πρὸς ἄνδρας ὁμωμοκτάς τῶν ἀντιδίκων ὁμοίως ἀμφοτέρων ἀκΟΤ-σεσθαι, namque ἀκΡΟΑΣεσθαι requirimus, quod et in ipsa iurisiurandi formula legitur: καὶ ἌΚΡΟΑCOMAI τοῦ τε κατηγοροῦ καὶ τοῦ ἀπολογουμένου ὁμοίως ἀμφοῖν (Demosth. in *Timocr.* §. 151.), et in eo argumento constanter poni solet, et multo significantius est quam ἀκούσεσθαι.

Attende animum ecquid vitium sonet in §. 4. ἐμοὶ δ', ὦ Ἀθηναῖοι, συμβέβηκε τῆς Δημοσθένους ἀκούοντι κατηγορίας μήτε δεῖσαι πώποθ' οὕτως [ὥς ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ] μηδ' ἀγανακτῆσαι μᾶλλον [ἢ νῦν] μήτ' εἰς ὑπερβολὴν ὁμοίως ἡσθῆναι. Unus Codex sine praepositione ὥς τῇδε τῇ ἡμέρᾳ. Omnia haec spuria et insiticia sunt. Numquam se tanto opere expavisse narrat quam quum Demosthenem audiret accusantem, μήτε δεῖσαι πώποθ' οὕτως ὥς ὅτε τῆς Δημοσθένους ἤκουον κατηγορίας, hoc enim inest in verbis: ἐμοὶ συμβέβηκε τῆς Δημοσθένους ἀκούοντι κατηγορίας.

Praeterea non uno et eodem die tanta causa, ad quam concursus ex tota Graecia factus esse dicitur, peracta esse potest,

sed datum est reo spatium ad defensionem parandam, ut eliam hoc nomine ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ hodierno die gravissimam suspicionem moveat. Datus est enim reo dies ad causam dicendam integer, quod luce clarius apparet ex § 126. ἐνδέχεται δὲ (καὶ add.) τὸ λοιπὸν μέρος τῆς ἡμέρας ταῦτα πρᾶξαι· πρὸς ἔνδεκα γὰρ ἀμφορέας ἐν διαμεμετρημένῃ τῇ ἡμέρᾳ κρίνομαι. Itaque fraus manifesta tenetur.

Soloeca oratio est § 6. ἐγὼ δ' ἐπ' αὐτῷ τούτῳ δικαίως ἂν ὑπολαμβάνω μάλιστα σωθήσεσθαι. In antiqua et sana Graecitate ἂν cum futuro tempore componi per ipsam rei naturam nullo pacto potest. Sequiores etiam in his peccant et suas sordes antiquis scriptoribus affricant, quos nihil curabimus et Aeschini ex melioribus libris e. i. k. l. suum σώζεσθαι reddemus. Reddamus ei eadem opera in Ctesiphontea § 231. ὅταν τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον σεφανῶτε οὐκ (ἂν) οἴεσθε ἐν ταῖς τῶν Ἑλλήνων δόξαις συρίττεσθαι, ubi ἂν necessarium interciderat. Sciolus futuri temporis notionem requiri sentiens neque eam in ἂν σώζεσθαι, ut in ἂν συρίττεσθαι, inesse intelligens, σωθήσεσθαι de suo substituit et sic mirifice se credidit fecisse.

In § 7. — δέομαι ὑμῶν — ἐάν τι παραλίπω — ἐπερωτᾷν με καὶ δηλοῦν — μηδὲν προκατεγνωκότας — ἀλλ' ἴσῃ τῇ εὐνοίᾳ ἀκούοντες, in optimis libris est προκατεγνωκότες et ἀκούοντες. Rectissime: namque δέομαι ὑμῶν, ut solet, διὰ μέσου est positum et emendandum ἐπερωτᾷτε με καὶ δηλοῦτε, ὃ τι ἂν ποθῆτε ἀκούσαι, μηδὲν προκατεγνωκότες — ἀκούοντες κτέ.

In § 8. supple μόνος — φαίνεται κηδεμὼν ὧν τῆς πόλεως Δημοσθένης, et in fine recipe ex libris: οὐκ ἐμοὶ μόνον λοιδوروμένος ἀλλὰ καὶ τοῖς Ἑμοῖς pro τοῖς Ἀλλοῖς. Quam saepe Demosthenes solet dicere ut de Cor. § 128. σοὶ δὲ ἀρετῆς, ὧ κάθαρμα, ἢ τοῖς Κοῖς τίς μετουσία; Quid ad Aeschinem si Demosthenes alios maledictis insectatur?

In § 9. ὅν δ' οὕτως ἀτιμάζει πάλιν ἐκ μεταβολῆς ὅπου τύχοι ὥσπερ Ἀλκιβιάδην ἢ Θεμιστοκλέα κρίνων [οἱ πλεῖστον τῶν Ἑλλήνων δόξῃ διήνεγκαν] ἀνῆρηκέναι μὲν αἰτιᾶται [με] τὰς ἐν Φωκεῦσι πόλεις, ἀπῆλλοτριωκέναι δ' ἀφ' ὑμῶν τὸν ἐπὶ Θράκης τόπον κτέ. Primum expunge με, quod loci compositionem vitiat: quæ tanto opere habet despiciatui, eum Phocensium urbes pessumdedisse criminatur. Deinde Alcibiades et Themistocles magi-

stelli laudibus melius carebunt, quos non propterea Aeschines nominat quia Graecorum *erant celeberrimi*, sed quia plurimum olim et in pace et in bello valuerant et Graecorum omnium *potentissimi* fuerant: quos apud auditores Atticos satis erat nominare.

Utrum γάρ an γάρ ἄν sit quoque loco scribendum nostrum est ubique decernere, quoniam scribae numquam desinunt haec temere inter se confundere. In poëtis castigantur ob metrum, in caeteris non item. Edi video § 11. οὕτω γὰρ [ἄν] μάλιστα μεμνήσομαι, et § 12. ἅπαντας γὰρ [ἄν] ὑμᾶς οἶομαι — μνημονεύειν, absurde utrumque.

In § 12. βούλεται διαλύσασθαι πρὸς ὑμᾶς καὶ [τὴν] εἰρήνην ἄγειν, vitiose additus articulus est. Contra excidit syllaba in vicinis ἔδειτο ὑμῶν πρεσβευτὴν αὐτῷ πρὸς Φίλιππον ἐλέσθαι, imo vero ΠΡΟCελέσθαι, atque ita factum esse Aeschines narrat: ὑμεῖς προσείλεσθ' αὐτῷ Κτησιφῶντα πρεσβευτὴν. Denique in extrema § deletο ἴν' scrib. εἴπως δύναίτο ἀπολαβεῖν τὰ λύτρα.

Ubi semel satis constat scitere apud Aeschinem omnia inflicetis sciorum additamentis (ut in § 16 malesanum γενόμενος αἰχμάλωτος), satis est pauca quaedam veluti digito monstrare, ut in § 17. ὅτι καὶ σύμμαχος βούλοιτο [τῇ πόλει] γενέσθαι. et § 18. ἐλέσθαι πρέσβεις ὑμᾶς πρὸς Φίλιππον ἄνδρας δέκα, οἵτινες διαλέγονται [Φιλίππῳ] περὶ εἰρήνης καὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων [Ἀθηναίοις καὶ Φιλίππῳ]. Sic isti Oratorum monumenta interpretabantur scilicet: κοινῇ: τοῖς Ἀθηναίοις καὶ Φιλίππῳ δηλονότι. Atque ista nunc ipse Orator dixisse putatur, ὦ Μοῦσαι Φίλοι!

Eiusdem farinae est in § 20. ὃν ἥδεις συνειπόντα Φιλοκράτει [ὅτ' ἦν ἡ τῶν παρανόμων γραφή], verba et superflua sunt neque ἀττικίσι concepta.

Elegans locutio Attica emblemate offuscata est in § 21. πηγὰς δὲ λόγων [ἀφθόνους] ἔχειν ἐπηγγέλλετο, nam in πηγαί multo melius copiae et ubertatis notio inest, quam vocola δῆ, ut in πλεῖστοι δῆ, μέγιστοι δῆ, egregie confirmat. Sic πηγὰς ἀφῆκε δακρύων et sim. dicebant, quibus nihil addi potest.

Iterum πρὸς excidit § 22. συνετάξαμεν (πρὸς) ἡμᾶς αὐτούς — τοὺς πρεσβυτάτους πρώτους λέγειν, namque inter nos constitutus aliter quam sic Graece dici non potest.

Non tantum Alcibiades et Miltiades sed etiam Aristides lau-

dibus adventiciis a sciolo ornatur § 23. ὁ δ' οὐδὲν ἄπρατον ἔχων μέρος τοῦ σώματος — ὡς ὢν Ἀριστείδης [ὁ τοὺς φόρους τάξας τοῖς Ἑλλήσιν, ὁ δίκαιος ἐπικαλούμενος] δυσχεραίνει καὶ καταπτύει δωροδοκίας. Atheniensibus erat salis ὡς ὢν Ἀριστείδης, et putidum est addere ὁ τοὺς φόρους τάξας κτέ. Nomen ipsum significat τὸν ἀδωροδόκην. Caeterum magistellus has laudes non suis verbis praedical, sed corrasit partim ex *Clesiphontea* § 258. Ἀριστείδην δὲ τὸν τοὺς φόρους τάξαντα τοῖς Ἑλλήσιν, ei ex *Timarchea* § 100.

Alium quemdam sciorum morem observa in § 26. Εὐρυδικῆς — προδεδομένης ὑπὸ τῶν δοκούντων [αὐτοῖς] εἶναι φίλων, Πausανίου δ' ἐπὶ τὴν ἀρχὴν [αὐτῶν] κατιόντος.

Obiter exime emblemata ex § 27. Ἀμφιπολιτῶν αὐτῶν [ἐχόντων] τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν τότε καρπούμενων, namque ἐχόντων praeterquam quod supervacaneum est etiam spurium et insititium esse vocula τότε arguit.

Aliud additamentum facile agnoscitur in § 30. ἐπιτιμῶν ὅτι τὴν ἐκδοχὴν ἐποίησατο [πρὸς τὴν πόλιν] τοῦ πολέμου, id est ὅτι παρὰ τοῦ πατρὸς τὸν πόλεμον ἐξεδέξατο. Fieri non potest quin πρὸς τὴν πόλιν ad τοῦ πολέμου referatur, sed non est haec Graeca compositio pro τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς τὴν πόλιν. Quanto melius est verba vel sic prorsus otiosa et superflua resecare. Tum in § 31. περὶ τῆς ἐξ ἀρχῆς κτισσεως τῆς χώρας scrib. κτίσεως.

Mendosum est ἀντιποιῇ in § 53. εἰ δ' ἀντιποιῇ κατὰ πόλεμον λαβὼν εἰκότως ἔχειν, nihil aliud loci sententia postulat et fert quam εἰ δ' ἀντιλέγεις, sin tu contra contendis.

In § 34 πάντες προσεῖχον ὡς ὑπερβολὰς τινὰς [δυνάμεως] ἀκουσόμενοι λόγων, expuncto δυνάμεως omnia habebunt optime, et in § 56. ἤρετό με εἰ τῶν Ἀθήνησι πραγμάτων ἐπιλέλυσμαι καὶ τὸν δῆμον καταπεπονημένον καὶ σφόδρα ἐπιθυμοῦντα τῆς εἰρήνης [εἰ μὴ μέμνημαι], resecta ista ab eo addita qui simul genitivum et accusativum ab ἐπιλέλυσμαι pendere mirabatur, et in § 38 τοῦτο δ' ἦν ἄρα ἀγχόνη [καὶ λύπη] τούτῳ, ardens vocabulum ἀγχόνη non fert languidum et iners λύπη sibi superimpositum, et in § 39. scribe: ἐπειδὴ δὲ κατέστρεψεν εἰς φιλανθρωπίαν τοὺς λόγους Φίλιππος καὶ τὸ συκοφάντημα διέπιπτεν αὐτῷ, resecta futili annotatione post συκοφάντημα inserta: ὁ προειρῇκει κατ'

ἐμοῦ πρὸς τοὺς συμπρέσβεις οὗτος ὡς ἐσομένου πολέμου καὶ διαφορᾶς αἰτίου, quae et vitiose abundant et alieno loco posita sunt. Disiungi non possunt τὸ συκοφάντημα διέπιπτεν αὐτῷ.

Praeterea in § 35. ὁ Φίλιππος θαρρεῖν τε παρεκελεύετο καὶ μὴ νομίζειν ὥσπερ ἐν τοῖς θεάτροις διὰ τοῦτο οἷεσθαί τι πεπονθέναι, pro οἷεσθαι sententia clamat requiri aliquid quod *malum, detrimentum, incommodum, molestiam* aliquam significet. Simplicissimum omnium erat Philippum dicere: μὴ νομίζειν — κακὸν τι πεπονθέναι.

In § 36. σφόδρα πάνυ σκυθρωπάσας. audi Aelium Dionysium apud Photium v. Πάνυ σφόδρα: ἀνάπαλιν δ' οὐ λέγουσιν (Ἀττικοὶ) σφόδρα πάνυ. Quam saepe apud Comicos legitur πάνυ σφόδρα. Plato *de Legg.* p. 627. α. πάνυ γὰρ ἔσι [καὶ] σφόδρα τὸ τοιοῦτον, expunge importunam copulam.

Scire velim in § 40. ἐξαίφνης κατὰ τὴν ὁδὸν παραδόξως καὶ φιλανθρώπως πρὸς ἕκασον διελέγετο, quid sit παραδόξως πρὸς τινα διαλέγεσθαι. Emendandum παραδόξως ὡς φιλανθρώπως, ut dicitur θαυμαστῶς ὡς, θαυμασίως ὡς, ὑπερφυῶς ὡς, ἀμηχάνως ὡς. Sexcenties talia leguntur apud Platonem, veluti in *Phaedone* p. 102. Α. θαυμαστῶς γὰρ μοι δοκεῖ ὨC ἐναργῶς καὶ σμικρὸν νοῦν ἔχοντι εἰπεῖν ἐκεῖνος ταῦτα. *de Rep.* p. 551. α. εὖ οὖν λέγει θαυμαστῶς ὨC σφόδρα. *Sympos.* p. 200. α. ἐμοὶ μὲν γὰρ θαυμαστῶς δοκεῖ, ὦ Ἀγάθων, ὨC ἀνάγκη εἶναι. *Phaedon.* p. 95. α. τοῦτον τὸν λόγον θαυμαστῶς μοι εἶπας ὨC παρὰ δόξαν. *Gorg.* p. 471. α. νῦν δὲ θαυμασίως ὨC ἄθλιος γέγονεν. *Theaet.* p. 157. δ. ἀλλ' ἐμοιγε — θαυμασίως φαίνεται ὨC ἔχειν λόγον. *Theaet.* p. 155. c. ὑπερφυῶς ὨC θαυμάζω. *Sympos.* p. 175. c. ὑπερφυῶς ὨC χαίρω. *Gorg.* p. 496. c. ὑπερφυῶς ὨC ὁμολογεῖ. *Phaedon.* p. 66. α. ὑπερφυῶς, ἔφη ὁ Σιμίλας, ὨC ἀληθῆ λέγεις. *de Rep.* p. 527. ε. οἷς μὲν οὖν ταῦτα ξυνδοκεῖ ἀμηχάνως ὨC εὖ δόξεις λέγειν. Hinc emenda locum in *Gorg.* p. 481. β. ἐμοὶ μὲν δοκεῖ ὑπερφυῶς (ὨC add.) σπουδάζειν, et in *Phaedone* p. 76. ε. ὑπερφυῶς, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὁ Σιμίλας (ὨC add.) δοκεῖ μοι ἢ αὐτὴ ἀνάγκη εἶναι. Eodem modo Oratores loquuntur. Demosthenes p. 844, δ. θαυμαστῶς ἂν ὨC εὐλαβούμην. p. 969, 9. θαυμαστῶς ὨC ἐλυπήθην, et sic Aeschines dixerat: παραδόξως ὨC φιλανθρώπως πρὸς ἕκασον διελέγετο.

In § 42. Κτησιφῶντος, ὅσπερ ἦν ἡμῶν πρεσβύτατος, ὑπερβολὴν

τινὰ ἑαυτοῦ παλαιότητος καὶ πλήθους ἐτῶν εἰπόντος καὶ προσθέντος ὥς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ [καὶ βίῳ] οὐ πάποθ' οὕτως ἡδὺν οὐδ' ἐπαφροδίτον ἄνθρωπον ἑορακὸς εἶη, eliminanda sunt verba molesta καὶ βίῳ, et in § 43. ταῦτα μέντοι — οὐτ' ἂν σὺ [πρὸς τὸν δῆμον εἴποις] οὐτ' ἂν οὗτος, ἐμὲ δὲ λέγων, τολμήσειεν εἰπεῖν πρὸς Ἀθηναίους [ὥς ἦν Φίλιππος δεινὸς εἰπεῖν καὶ μνημονικὸς]. Sentisne quantum sententiam adiueris sublato emblemate πρὸς τὸν δῆμον εἴποις; et ταῦτα, quod veluti manu monstrat ea quae continuo praecedunt, non admittit interpretationem in exitu loci positam. Eodem indicio arguitur emblemata in § 50. καὶ ΤΑΥΤΑ ἐπράττομεν [ἃ ἐνταυθὶ γέγραπται].

In § 49. in vetere libro erat scriptum

ἐφ' ἅπασιν δ' ἡμῖν ἀνίσταται τελευταῖος

Δημοσθένους

et sic importunum τελευταῖος irrepsit in textum. In sqq. ὁρῶν ἐπισημαινόμενον τὸν δῆμον καὶ δεδευγμένον τοὺς παρ' ἑμοῦ λόγους, intercidit praepositio. Lege ἈΠΟΔΕΔΕΥΓΜΕΝΟΝ.

In § 51. οὐκ ἂν πολὺ τι καταδεῖHC εἶη necessarium est καταδεέστερος.

In § 52. συμπιεῖν δεινὸς ἦν (ὁ Φίλιππος), Φιλοκράτης δ' μεθ' ἡμῶν δεινότερος. accipitur vulgo συμπιεῖν δεινὸς eo sensu ac si esset συμποτικὸς, ἐπίχαρις καὶ ἐπιδέξιος, ἐν τοῖς συμποσίοις, quod neque cum δεινὸς satis apte quadrat neque veri est simile Philocratem unum omnium Atheniensium venustissimum ac festivissimum fuisse. Una syllaba deleta Philippum et Philocratem ex eorum virtutibus ac meritis ornabit. Dixerat Aeschines ΠΙΕΙΝ δεινὸς — Φιλοκράτης — δεινότερος. In ea re Philocrates omnium consensu primas ferebat. Ne forte dubites inspicere § 112. οὐκ εἶπον ὥς καλὸς εἶ — οὐδ' ὥς δεινὸς CΤΜπιεῖν, σπογγιᾶς τὸν ἔκαινον ὑπολαμβάνων τοῦτον εἶναι, nam spongia πίνει μὲν συμπίνει δ' οὐ.

Saepe factum est ut scribae lacerum aut perrosusum librum nacti lacunas supplerent de suo, ut plurimum temere et inconsulto, ut in § 60. προγράψαι τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τὸν νόμον, ἐν δὲ ταύταις βουλευέσθαι περὶ τῆς εἰρήνης Ἀθηναίους, ὅ, τι δ' ἂν βουλευῇται ὁ δῆμος τοῦτ' εἶναι κοινὸν δόγμα τῶν συμμάχων. Dabitur mihi βουλευῇται absurdum esse. Supererat ΟΤΙΑΔΑΝ * * * CΗΤΑΙ. Nulla est optio: unum solum

verbum rei accommodatum est ὃ, τι δ' ἂν ΨΗΦΙσθῇται ὁ δῆμος.

Laeditur auris et violatur Attica loquendi consuetudo § 61. προγράψαι δύο ἐκκλησίας, τὴν μὲν τῇ ὀγδόῃ ἐπὶ δέκα, τὴν δὲ τῇ ἐνάτῃ [ἐπὶ δέκα]. Dixit de hoc usu Porphyrius in Scholiis Venetis ad Iliad. K. 252, ubi et alia multa attulit et perapposite hos Eupolidis versiculos:

δωδέκατος ὁ τυφλός, τρίτος ὁ τὴν κάλῃν ἔχων,

ὁ ζηγματίας τέταρτος ἐστὶν ἐπὶ δέκα,

πέμπτος δ' ὁ πυρρός, ἕκτος ὁ διεσραμμένος.

cui supra τὴν κάλῃν reddidimus pro τὴν καλλήν.

Loquendi vitium emblema arguit § 62. οἱ μὲν γὰρ ἀπεφώναντο ἀναμεῖναι [τὴν πόλιν] τὰς Ἑλληνικὰς πρεσβείας, nemo enim in tali re τὴν πόλιν nominat sed τὸν δῆμον. Nunc neutro opus.

In § 64. ὅτι δ' οὐ ψευδῇ μόνον κατηγορήκεν ἀλλὰ καὶ ἀδύνατα γενέσθαι μίαν μὲν αὐτὸς καθ' αὐτοῦ [Δημοσθένους] μαρτυρίαν μαρτυρήσει. Potuitne molestum nomen alieniore loco interponi?

Redargui iam antea manifestam fraudem § 66. λόγων γὰρ μὴ προτεθέντων εἰς τὴν ὑτέραν ἐκκλησίαν τῶν δὲ προέδρων κωλυόντων οὐκ ἦν εἰπεῖν. Antiqua scriptura erat ΛΟΓΟΝ — ΠΡΟΤΙΘΕΝΤΩΝ, qua in λόγων — προτεθέντων corrupta homuncio nihili et δέ interposuit et κωλυόντων de suo commentus addidit. Grave vulnus erat sed sanabile, et in clara luce fraus patet.

In § 72. τὴν οὖσαν Ὀμολογουμένως Ἀθηναίων, Athenienses pro omnium consensu dicebant ὁμολογουμένως. Menander in Stob. Floril. xcvi. 8.

τὸν ὄνον ὄρᾱν ἔξεσι πρῶτα τουτονί.

οὗτος κακοδαίμων ἐστὶν ὁμολογουμένως.

τούτῳ κακὸν δι' αὐτὸν οὐδὲν γίγνεται,

ἀ δ' ἡ φύσις δέδωκεν αὐτὰ ταῦτ' ἔχει.

ubi corrig. τούτῳ ΔΕ κακόν ei δέδωκεν αὐτῷ ταῦτ' ἔχει.

In § 74. περὶ μὲν σωτηρίας τῆς πόλεως οὐδὲν ἔνεχέιρουν λέγειν, requiritur οὐδ' ἐνεχέιρουν.

Puerilia admodum et insulsa additamenta insunt in § 74. τῆς ἐν Σαλαμῖνι [πρὸς τὸν Πέρσῃ] ναυμαχίας et post pauca τὴν ἐν Πλαταιαῖς [πρὸς τοὺς Πέρσας] πεζομαχίαν. Multis post Aeschinem saeculis ludi magister ista puerulis tradchat, quae nunc pro Atticis legimus.

In § 75 sq. perelegans verborum compositio fulcris quibus-

dam inutilibus et rapidum orationis flumen tardantibus deformata est, quae satis habeo indicare: τὴν Τολμίδου ζηλοῦν τρατηγίαν [κελεύων], et post pauca: καὶ τὴν τελευταίαν ἀβουλίαν [Φυλάξασθαι] et προκαλουμένων [αὐτοὺς] Λακεδαιμονίων ei εἴ τις [τῆς] εἰρήνης μνησθήσεται. Praeterea scribe τὴν ἄκαιρον Φιλονικίαν non ΦιλονΕικίαν, et τὴν Μαραθῶνι μάχην non ἐν Μαραθῶνι.

Iterum haeremus in luto § 79. ὁμολογῶ συμβουλευσαι τῷ δήμῳ διαλύσασθαι πρὸς Φίλιππον καὶ τὴν εἰρήνην συνθέσθαι, ἣν σὺ νῦν αἰσχροὺς νομίζεις οὐδεπώποθ' ἀψάμενος ὅπλων, ἐγὼ δὲ ταύτην εἶναι πολλῷ Φημί καλλίω τοῦ πολέμου. Proponam locum ut mihi constituendus et scribendus esse videtur: ἣν σὺ μὲν αἰσχροὺς ὀνομάζεις ὁ οὐδεπώποθ' ἀψάμενος ὅπλων, ἐγὼ δὲ πολλῷ καλλίω τοῦ πολέμου. Nota et frequens confusio est inter νομίζειν et ὀνομάζειν. In Aristophanis *Nubibus* 847 in libris est:

Φέρ' ἴδω σὺ τοῦτον τίνα νομίζεις; εἰπέ μοι.

pro σὺ τοῦτον τί ὀνομάζεις; εἰπέ μοι. et sic passim errari videbis. Reperto semel ὀνομάζεις et oppositio apparet σὺ μὲν — ἐγὼ δὲ et locus sponte in veterem formam redit.

In § 81. ἐγὼ γὰρ — ἃ μὲν εἶδον ὡς εἶδον ὑμῖν ἀπήγγειλα, ἃ δ' ἤκουσα ὡς ἤκουσα. τίνα οὖν ἦν ἐκάτερα ΤΟΤΤΩΝ [ἃ τε εἶδον ἃ τε ἤκουσα] περὶ Κερσοβλέπτου; Ne pueris quidem illa admonitione erat opus.

In § 87. emenda τεμόντας τὰ τόμια — ἐξορκίζεσθαι, pro τέμνοντας, quoniam τεμόντες πρῶτον τὰ τόμια εἶτα ἐξωρκίζοντο.

In § 91. postquam scribam iussit προσανάνωθι δὴ καὶ τὸν χρόνον ὅστις ἦν, idque scriba peregit: ἀκούετε ὅτι Μουνυχιῶνος [ἐψηφίσθη] τρίτῃ ἰσαμένου, ut omnes in tali re facimus ipsa verba Scti repetit nil addens de suo, multo minus aliquid interponens. Itaque fraus perpluit.

Dixerat paulo ante § 90 ἀκούσατε δὴ τῆς Χάρητος ἐπιστολῆς, qua recitata quaerit: ὁ Κερσοβλέπτης πόσαις πρότερον ἡμέραις ἀπώλεσε τὴν ἀρχὴν [πρὶν ἐμὲ ἀπιέναι]; ὡς Φησι Χάρης [ὁ τρατηγὸς καὶ ἡ ἐπιστολή]. Duplex emblemata vides. Audiverant modo iudices profectos esse legatos Μουνυχιῶνος τρίτῃ ἰσαμένου, audiverant Cersobleptem amisisse imperium Ἐλαφιβολιῶνος ἔκτῃ Φθίνοντος. Itaque πρὶν ἐμὲ ἀπιέναι spurium est. Praeterea non

de se uno debebat dicere, sed πρὶν ἡμᾶς ἀπιέναι aut πρὶν τοὺς πρέσβεις ἀπιέναι. In Χάρης [ὁ ερατηγός] non puto mihi quemquam contradicturum, qui meminerit quam saepe apud Aeschinem ερατηγός aut ὁ ερατηγός editores summo iure deleverint. Magno malo suo Athenienses noverant ὅτι ερατηγός ἦν ὁ Χάρης. Quid est denique ὡς Φησι Χάρης [καὶ ἡ ἐπιστολή]. Poterat dicere ὡς Φησι Χάρης ἐν τῇ ἐπιστολῇ, sed prorsus inutile erat et superfluum. Χάρης καὶ ἡ ἐπιστολή, ut opinor, perridiculum est.

In § 93. vera lectio mihi haec esse videtur: καὶ σεμνολογεῖ ἡμῖν ὡς οὐκ εἰδόσιν ὅτι Δημοσθένους υἱὸς εἰ νόθος τοῦ μαχαιροπείου. Vulgo legitur σεμνολογεῖς et οὐκ εἰδόσι τούτοις (unus liber τοῦτο) ὅτι. Apud veteres Atticos σεμνολογεῖσθαι erat in usu, ut δικαιολογεῖσθαι, ἀκριβολογεῖσθαι, ὑψηλολογεῖσθαι, alia. Demosthenes de Fals. Leg. p. 421. σὺ δ' ἐκεῖ — καταισχύνας τούτους ἐνθάδε σεμνολογεῖ. Sequiores alternant.

Male irrepsit ἔφη § 100. ἐπορεύετο δὲ λυσόμενος τοὺς αἰχμαλώτους, ὡς [ἔφη] καὶ πρὸς ὑμᾶς ἀρτίως εἶρηκεν.

Obsecrat iudices § 102. καὶ πρὸς τῶν θεῶν, ᾧ Ἀθηναῖοι, ὥσπερ καὶ τῆς κατηγορίας ἀκούσατε ὡς αὐτὸς ὁ κατήγορος ἐβούλετο [εἰπεῖν], οὕτω καὶ τῆς ἀπολογίας [εὐτάκτως] ἀκούσατε. Interpolatum est primum εἰπεῖν. Audiverant iudices Demosthenem, ut ipse volebat, id est ἀνευ θορύβου καὶ ταραχῆς καὶ προσέχοντες τὸν νοῦν. Eodem modo, id est silentio et attente, sua verba audiri vult Aeschines. Sentisne εὐτάκτως quoque esse interpolatum? In oratione sic formata ὥσπερ καὶ — οὕτω καὶ non est adverbio locus, nedum tam inepto adverbio quale est εὐτάκτως de iudicibus dictum. Nempe εὐταξία et εὐτακτος et εὐτακτεῖν virtus est puerorum et militum, ut contra ἀτακτος, ἀταξία, ἀτακτεῖν et ἀτάκτημα in puerili petulantia solemnem sedem habent. Apud sequiores εὐτακτεῖν est abstinere rebus venereis, ut in lepido loco Suetonii in Domitiano 10. post abductam uxorem laudanti vocem suam πευτακτο dixerat, cui viri docti optime ΕΥΤΑΚΤΩ illo sensu reddiderunt. Nusquam autem minus habet εὐτάκτως loci quam apud Athenienses iudices.

Subest aliquid fraudis § 103 in his: καὶ περὶ τῶν ἄλλων διαλεχθῆναι καὶ περὶ τῶν αἰχμαλώτων [εἰπεῖν]. Nihil interest inter διαλεχθῆναι et εἰπεῖν, neque addito εἰπεῖν numerosior sit

oratio et ad aures iucundior accidit. Διαλέγεσθαι proprium verbum est de legatis, ut Latinum *agere*, πέμπειν πρέσβεις οἱ τινες διαλέγονται. Praemittitur τὰ ἄλλα, sicuti assolet, ut id quod sequitur magis appareat emineatque. Sed sic necessaria est vocula τε, ut apud Herodotum τὰ τε ἄλλα καὶ δι' ἣν αἰτίην ἐπολέμησαν ἀλλήλοισι, et ita millies apud omnes. Integer locus erit ubi correxeris: καὶ περὶ τε τῶν ἄλλων διαλεχθῆναι καὶ περὶ τῶν αἰχμαλώτων.

Laborat sententia § 107. ἐψηφίσαντο οἱ συμπρέσβεις, κατ' ἄνδρα ἐπερωτῶμεν OC ἕκασ OC ἡμῶν, ὃ τι νομίζει συμφέρειν τοῦτο λέγειν. Vitium loci aperiet apposita vera lectio: ἐψηφίσαντο οἱ πρέσβεις κατ' ἄνδρα ἐπερωτῶμεν OI ἕκασ ON ἡμῶν ὃ τι νομίζει συμφέρειν τοῦτο λέγειν. Oἱ συμπρέσβεις sunt collegae mei, quasi non Aeschines quoque rogatus sententiam dixerit. Eadem opera exime vitium ex § 105. ὡς ἴσασι πάντες οἱ συμπρέσβεις [ἡμῶν] nullus enim pronomini locus est, et expunge τι § 107. ἂν εἶπω τι μὴ δέον ἢ πράξω [τι] τῶν μὴ προστεταγμένων.

Scholion irrepsit in § 109 διεξήκει τὰς ὑπηρεσίας τὰς ὑπηγμένας εἰς Φίλιππον αὐτῷ, πρώτην μὲν τὴν τοῦ Φιλοκράτους συνηγορίαν [ὅτε ἔφευγε παρανόμων ἐξεῖναι γράφας Φιλίππῳ πρέσβεις πρὸς Ἀθηναίους ὑπὲρ εἰρήνης πέμπειν]. Multo melius et diligentius ea exposuit Aeschines supra § 13, neque opus erat eadem negligentius exposita nunc iterare.

In § 113 καὶ μικρὰ προεῖπον — λέγων ὅτι πέμψειαν ἡμᾶς Ἀθηναῖοι [πρέσβεις] οὐκ ἀπολογησομένους ἐν Μακεδονίᾳ περὶ ἡμῶν αὐτῶν κτέ. Usitatum est legatorum exordium: ἐπεμψαν ἡμᾶς οἱ δεῖνα, neque quisquam in tali re πρέσβεις addit.

τὸ πρᾶγμα φανερόν ἐστιν, αὐτὸ γὰρ βοᾷ.

Tum repone προεῖπον — ἔλεγον pro προεῖπον — λέγων.

Statim post § 144. βραχέα δ' ὑπὲρ τῶν ὅρκων προεῖπὼν ἐφ' οὓς ἤκομεν [ἀποληψόμενοι], interpolatum est participium, namque perinde est dicere ἤκομεν ἐπὶ τοὺς ὅρκους (ut saepius appellatur ἡ πρεσβεία ἢ ἐπὶ τοὺς ὅρκους), et ἤκομεν τοὺς ὅρκους ἀποληψόμενοι, sed utrumque coniungere nullo pacto licet; sed aut praepositio in [ἐφ'] οὓς delenda est aut ἀποληψόμενοι inducendum. Hoc igitur praestat.

In § 115. ἄμα δ' ἐξ ἀρχῆς διεξῆλθον τὴν κτίσιν τοῦ ἱεροῦ καὶ τὴν πρώτην σύνοδον [γενομένην] τῶν Ἀμφικτυόνων καὶ τοὺς ὅρκους

[αὐτῶν] ἀνέγγων κτέ. Neque participium γενομένην locum tueri potest neque pronomen αὐτῶν, sed sunt haec usitata et tralatitia sciorum additamenta.

Praeter veterum consuetudinem τι repetitum legitur § 115. εἰάν τις — ἡ συνειδῆ τι ἡ βουλεύσῃ [τι] κατὰ τῶν ἱερῶν, et in sqq. ἄττικις scribendum Δωριάς — Μηλιάς, Φωκέας pro Δωριέρας — Μαλιεῖς, Φωκεῖς. In his omnibus scribae ad aequalium consuetudinem εὐεπιφοροί antiquas formas obliterant. Itaque statim Ἐρετριᾶ scribendum pro Ἐρετριέα et similiter passim in similibus. Ἀττικις enim non aliter dicitur quam οἱ Δωριῆς, οἱ Φωκῆς, οἱ Μεγαρῆς et τοὺς Φωκέας (ultima longa), τοὺς Μεγαρέας, et praecedente vocali τοὺς Δωριάς, τοὺς Μηλιάς, τοὺς Πλαταιᾶς, et in genitivis τοῦ Λευκονοῶς, τοῦ Στειριῶς et similia omnia. Turbant semper in his librarii, sed loci poetarum, grammaticorum auctoritates, librorum optimorum testimonia, et munda antiquissima Attici moris indubitata indicia servaverunt. In antiquissimo Platonis Codice Parisino A vidi passim a prima manu scriptum fuisse γονῆς, γραφῆς, δρομῆς, βαφῆς, βασιλῆς, in quibus omnibus male sedulus corrector ἡ eraso εἷ substituit. Prima manus ubique dederat ἡγεῖ, εἶσει, αἶρεῖ, χρήσει, προκαλεῖ, διανοεῖ, ἐνθυμεῖ, et sim. omnia, corrector tantum non ubique εἰ erasit et ηἰ reposuit; etiam λήσει in barbarum λήσῃ mutavit. Ubi erat πῶμα correxit πόμα, ubi Atticum ἦ dedit ἡν. Prima manus ubique servavit ἐωράκη, ἐπεπόνθη, ἐδεδοίκη, ἥϊδη et ἥϊδησθα, at ille supposuit ubique εἰν pro η et ἥϊδισθα pro ἥϊδησθα. Bis prima manus dederat οὐκ ἐτός, bis ille substituit absurdum ἐτῶς. I nunc et crede correctoribus! Quanto melius antiquas et genuinas scripturas ubique reponeamus sive libri tamquam aves addicunt sive refragantur.

In § 116 τὴν ἀρχὴν τῆς στρατείας ταύτης ὁσίαν καὶ δικαίαν ἀπεφηνάμεν εἶναι, in uno Codice est θείαν καὶ δικαίαν. Ostendimus alibi quam facile ΟCΙΟC in ΘΕΙΟC abierit et contra.

Concinnitas membrorum violata inendum patefacit in his § 117. παρ' ὧν μὲν βοηθεῖς οὐκ ἀπολήψῃ χάριν — οὗς δ' ἐγκαταλείψεις [ἀδικήσεις] χρήσῃ ἐχθροῖς μείζουσιν, ἀλλ' οὐ φίλοις. In his ἡ συμμετρία veras lectiones demonstrat παρ' ὧν μὲν βοηθήσεις — οὗς δ' ἐγκαταλείψεις. Quod autem pro ἀδικήσεις reposuit Lobeck ἀδικήσας correxit scioli additamentum ad ἐγκαταλείψεις.

Εγκαταλείπειν est in periculo *destituere* et *deserere* eum, quem defendere ac tueri te oportebat, itaque inest semper ἐν τῷ τινι *ἐγκαταλείπειν ἀδικία τις*. Praeterea ἀττικῶς Aeschines dixerat ἀπολήψει et χρήσει et scribarum vitio non suo videtur in talibus quidem μακεδονίζειν.

Opponuntur inter se § 118. ὁ μὴδὲν προθυμηθεὶς ἐργάσασθαι ἀγαθόν et ὁ μὴδὲν ὧν ἦν δυνατὸς ἐλλείπων. Imo vero ἐλλιπών. Nonne? Nostra ubique optio est utrum λειπών an λιπών sit scribendum, ἄγων an ἀγαγών, βάλλων an βαλόν, Φεύγων an φυγών. Nullum umquam vidi Codicem, in quo haec omnia non temere inter se confunderentur. Non sunt tamen ad dignoscendum difficilia, neque ullus est locus in quo utrum sit verius ambiguus haereas. Post pauca in § 120 πρᾶττειν ἀγαθόν ὃ τι ἂν δυνώμεθα ex certa formula transponendum ὃ τι ἂν δυνώμεθα ἀγαθόν.

In § 120. τοὺς γὰρ μικροπολίτας ὥσπερ αὐτοὺς φοβεῖν τὰ τῶν μεζόνων ἀπόρητα. Est Graeci sermonis ἰδίωμα in talibus dicere ὥσπερ αὐτοὺς, idque ipsum est in libris melioribus. Tum scrib. ταῦτα οὐ διηγῆσθαι με φησὶν ἀλλ' ἐπηγγέλλαι, pro διηγῆσασθαι, et expunge emblemata τὴν Εὐβοίαν παραδώσειν, quod cum caeteris non apte iunctum est.

In § 122. παρακληθεὶς ὑπ' ἐμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων συμπρέσβειον ΚΑΙ Διερωτώμενος εἰ [τάληθ' καὶ] ταῦτ' ἀπαγγέλλω πρὸς Ἀθηναίους ἅπερ πρὸς Φίλιππον εἶπον. Scioli est τάληθ' καὶ. Melius Aeschines ταῦτ' — ἅπερ καὶ (nam hoc de more addendum) πρὸς Φίλιππον εἶπον. Praeterea scribe καὶ ἐρωτώμενος. Saepe ΔΙ ex praecedente ΚΑΙ natum animadverti, neque verbo composito Διερωτᾶσθαι certalim rogare et rogari quidquam hic loci est.

De Demosthene dicitur § 122 καὶ ἐπαινούντων με τῶν συμπρέσβειον ἐπαναστάς ἐπὶ πᾶσιν οὐκ ἔφη με ὥσπερ ἐκαὶ εἶπον οὕτως ἐν τῷ παρόντι λέγειν ἀλλ' ἐκεῖ διπλασίως ἄμεινον. In his ἐπαναστάς recte diceretur si Demosthenes iratus ei in barbaram aut in oculos involasset, nunc ἀναστάς requiritur et διπλασίῳ, non διπλασίως.

In § 124 ὁ Βυζάντιος Πύθων, ἄνθρωπος περὶ τὸ γράφειν λόγους μέγα φρονῶν. Nemo sic veterum loquitur: certo et constanti usu omnes ubique μέγα φρονεῖν ἐπὶ τινι dicebant. Itaque summo iure H. Wolfius a Bekkero commemoratus ἐπὶ τῷ γράφειν restituebat. Cur nemo recepit? Ex ipsa rei natura ἐπὶ τῷ re-

quiritur. Nemo umquam aliter quam sic locutus est, et vitium est ex tralaticiis, ubi non $\frac{1}{2}$ et $\frac{1}{4}$ inter se confusa videbis?

In § 126 ἄγωμεν δὲ καὶ τοὺς οἰκέτας καὶ παραδιδῶμεν εἰς βάνον. Res ipsa clamat ἄγω et παραδιδῶμι vera esse. Tum rescribe καὶ τὸν μὲν λόγον εἰ συγχωρήσεται ὁ κατήγορος καταλύ- CΩ, pro συγχωρήσει (unus liber συγχωρήσει ταῦτα) et καταλύω. Athenienses enim συγχωρήσομαι dicebant et futurum συγχωρή- σεται postulat respondens sibi futurum καταλύσω.

Una tantum literula amissa compositionis venustatem corrumpit § 130. ἀλλ' ἔμοιγε νῆ τοὺς θεοὺς οὕτως δοκεῖ τοῦτο μόνον λογίζεσθαι ὅπως μεταξὺ λέγων εὐδοκιμήσει, εἰ δὲ μικρὸν ἐπισχῶν δόξει πονηρότα- τος τῶν Ἑλλήνων εἶναι οὐδὲ μικρὸν φροντίζει. Erat, credo, ΦΡΟΝ- ΤΙΖΕΙ, id est φροντίζειν. Respondent sibi inter se λογίζεσθαι et φροντίζειν ambo ex δοκεῖ suspensa.

Apud Aeschinem continuo sequitur § 131. τὸ γὰρ αὐτὸ ἡψέ τε τῶν ἐν Φωκεῦσι τυράννων τὰ πράγματα καὶ καθεῖλε· κα- τέστησαν μὲν γὰρ εἰς τὴν ἀρχὴν τολμήσαντες τῶν ἱερῶν χρημάτων ἄψασθαι καὶ διὰ ξένων τὰς πολιτείας μετέστησαν, κατελύθησαν δὲ [ἀπορίᾳ χρημάτων] ἐπειδὴ κατεμισθοφόρησαν τὰ ὑπάρχοντα. Sen- tisne quam impediatur et oneretur sententiam venustissime com- positam insipidum et iners emblemata ἀπορίᾳ χρημάτων? Perinde est ac si quis diceret: τέως μὲν ἐτρέφισεν ἔπειτα δ' ἐπείνησε κακῶς ἀπορίᾳ χρημάτων ἐπειδὴ κατέφαγε τὰ πατρῶα. In utroque exemplo omissis verbis ἀπορίᾳ χρημάτων et idem dicetur et idem multo melius et acrius dicetur.

In § 133. τοὺς μέχρι τριάκοντα ἔτη [γεγονότας] ἐξίεναι prae- ter Atheniensium consuetudinem inseruit aliquis γεγονότας. Cf. quae annotavimus ad Xenophontis Anabasin II. 3. 12.

Post pauca: καὶ τοῖς σπονδοφόροις τοῖς τὰς μυσηριώτιδας σπον- δὰς Ἐπαγγέλλουσι μόνοι τῶν Ἑλλήνων Φωκῆς οὐκ ἐσπείσαντο. Requiritur in ea re aliud compositum ΠΕΡΙαγγέλλουσι pro ἘΠ- αγγέλλουσι, quia οἱ σπονδοφόροι singulis civitatibus τὰς σπονδὰς ἐπαγγέλλουσι (luculentum exemplum est apud Thucydidem V. 49), sed universis περιαγγέλλουσιν. Cf. Thucyd. I. 116. II. 10.

In sqq. καὶ οἱ τὰ μυσηρία ἐπαγγέλλοντες (leg. περιαγγ.) μόνους τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἀπέφηναν Φωκέας οὐ δεδεγμένους τὰς σπονδὰς ἀλλὰ καὶ τοὺς δεῦρο ἐληλυθότας πρέσβεις δεδηκότας.

Tolle foedum barbarismum et δεδεκότας reponere. Quis Grae-

corum umquam aliter dixit quam δέδεκα, δέδεμαι et ἰδέθην? sed in perfecti futuro δεδήσομαι dicebant, ut apud Homerum πέφαμαι (ex ΦΕΝΩ) πέφαται. πέφανται, habet futurum πεφήσομαι Iliad. O. 140.

ἢ πέφατ' ἢ καὶ ἔπειτα πεφήσεται.

Δεθείς reddendum est Anacreonti apud Athenaeum p. 533. v. ubi legitur:

πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ Τιθείς αὐχένα, πολλὰ δ' ἐν τροχῷ,
πολλὰ δὲ νῶτον σκυτίνῃ μάστιγι θωμιχθείς.

imo vero ἐν δουρὶ Δεθείς — πολλὰ δ' ἐν τροχῷ. Praesens τιθείς aperte cum loci sententia pugnat. Sed haec obiter: ad Aeschinem revertor.

Evidens mendum est in § 136. Λακεδαιμόνιοι — διηπείλοτον τοῖς τῶν Θηβαίων πρέσβεσιν. Nemo διαπειλεῖν dicebat, sed omnes διαπειλεῖσθαι ex certa Graecitatis lege secundum quam verba omnia, quae contentionem et certamen significant cum διά componuntur et formam mediam assumunt, ut βοᾶν — διαβοᾶσθαι, λέγειν — διαλέγεσθαι, διατοξεύεσθαι, διακοντίζεσθαι, et alia quam plurima. Itaque et ἀπειλεῖν — διαπειλεῖσθαι. Unica tantum exceptio est: poculis certare dicitur διαπίνειν, sed etiam διαπίνεσθαι, ut in noto epigrammate:

ἡ διαπινομένη Καλλίσιον ἀνδράσιν

apud Athenaeum p. 486. c.

Caeterum vides unde vitium natum sit. Sexcenties sic confunduntur -ον et -οντο, -ουν et -οῦντο, -ει et εἶτο, -αν et -αντο, si sequitur τό, τότε, τούς aut simile quid ab TO incipiens.

Iterum duae literulae perierunt § 138 Θετταλῶν δὲ καὶ τῶν ἄλλων Ἀμφικτυόνων στρατευόντων, imo vero CTCTραπευόντων. Frequens admodum est in libris antiquis literarum T et T confusio.

Memorabilis imprimis est scripturae varietas § 142. τοὺς μὲν ἐξεβεβλήκειν, τοὺς δ' ἐκώλυσεν κατελθεῖν, et post pauca: συλλέγοντες οἱ Φεύγοντες Βοιωτῶν ἤρηνται μοι συνηγόρους. Pro ἐκώλυσεν in Codd. e. k. l. ἀπέλυσεν legitur et pro Φεύγοντες in e. l. προάγοντες. Absurda haec quidem sunt, et vulgata Crotone sanior. Dicam unde ista nata sint. In Codice k. pro Φεύγοντες est γοντες. Nil supererat in vetusto libro praeter * * ΓΟΝΤΕC, suppleant homunciones nihili de more quodlibet

vocabulum bene Graecum sententiae securi. ΓΟΝΤΕC superest, ergo *προάγοντες* supplent: at rei non convenit; quid ad illos? Viden' nunc unde ineptum *ἀπέλυσα* prodierit? Perspicuum est: erat * * * ΛΤCΑ, supplent quod in buccam venit *ἀπέλυσα*. ineptum est id quidem. Ecquid ens talia curare putemus? Sed nos curabimus et memores erimus si quando loci sententia necessariam emendationem suggesserit et literarum ductus pertinaciter refragantur.

In § 142. οἱ δὲ ἀναιτίοι ἀποθνήσκειν ἐμελλον συναγορεύοντος ὁ ἔμοῦ διεσώθησαν. Aeschines dixit et scripsit *ἰσώθησαν*, non *διεσώθησαν*. In *διασώζειν* et *διασωθῆναι* notio inest periculi, ex quo quis longo intervallo aut loci aut temporis tandem ereptus est, ut *εἰς τὴν πατρίδα διεσώθη* et *τὴν ἐλευθερίαν διασώζειν*, id est *perpetuo servare*. Sed quid exempla cumulem in re notissima? Memento tantum δι adhaerere nonnumquam scribarum vitio contra omnium Graecae loquentium certam rationem et usum.

Cur *σωτηρίαν* omissum est in libris optimis § 143 *εἰς τὴν τοῦ σώματος (σωτηρίαν)*? Scribebatur *σῆριαν*, quod quid esset indocti nesciebant.

In § 145. διαβολὴ δὲ ἀδελφόν ἐστι καὶ συκοφαντία. Haecce Graeca sunt? Eodem iure dixeris *Κάτωρ ἀδελφός ἐστι καὶ Πολυδεύκης*. Apage ineptias et rescribe *ἀδελφόν ἐστι συκοφαντία*, et in sq. dele alterum *ἐστι* quod auri molestum: *φήμη μὲν ἐστίν* —, *συκοφαντία δὲ [ἐστίν] κτλ.*

In § 147. σχεδὸν πρεσβύτατος τῶν πολιτῶν restitue *σχεδὸν ΤΙ Πρεσβύτατος* Attico more. Sequens Π praecedens ΤΙ ut saepe alias absorpsit. In vicinia video ridiculum vitium *Φατρίας* pro *Φρατρίας*, de quo alibi dixi. Tum § 148. ἡ μὲν ἐμὴ μήτηρ ἔφυγε μετὰ τοῦ [αὐτῆς] ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον, cavil sciolus ne cum alieno viro exulasse putaretur.

Post pauca in libris melioribus est ὡς ἀνὴρ *ἐνεγράφης* *λειποταξίου* recte emendant ὡς ἀνὴρ *στ*Ι, *ἐγράφης*, sed eadem opera *λειποταξίου* emendatum oportuit pro *ΛΕΙΠΟΤΑΞΙΟΥ*.

Inutile et molestum fulcrum orationis inseruit nescio quis § 149. οὐκ ἀγεννεῖς διατριβάς, ὡς σὺ βλασφημεῖς, [ἔχων] ἀλλ' ἐν γυμνασίοις διατρίβων καὶ μετ' Ἱφικράτους συνεστρατευμένος. Pendet *διατριβάς* ex participio *διατρίβων*, neque *διατριβάς* ἔχειν

dicitur et διατριβὴν ἔχειν et παρέχειν toto coelo diversum est.

In § 150 scrib. ἐτόλμησης δὲ ΚΑΙ κατὰ τῶν ἐμῶν κηδεσῶν εἶπεῖν, vulgo καὶ abest a sq. κατὰ absorptum.

In § 151. Bekkerus, quod raro facit, spreta vera lectione quam habent caeteri libri omnes, ex uno vitiosam et aperte mendosam recepit. Edidit enim: πότερα γὰρ ἂν προσδοκᾷ αὐτοὺς εὖξασθαι μυρίους ὀπλίτας ὁμοίους Φίλωνι γενέσθαι — ἢ τρισμυρίους κιναιδούς ΟΙΟCπερ σύ; Si in omnibus libris constanter οἴδCπερ σύ esset scriptum tamen certa emendatione οἴουCπερ σύ esset rescribendum, quod habent libri praeter unum omnes. Non pendet iudicium de ea re ex uno alterove loco vel sic vel aliter in libris scripto, sed collectis undique et optimorum scriptorum locis et Codicum praestantiorum testimoniis ex hisce omnibus Graecitatis ratio et consuetudo colligenda et firmiter stabilienda erit. His igitur omnibus collectis et expensis mihi quidem compertum est hanc esse Atticis certam et perpetuam attractionem ut pro κιναιδούς ΤΟΙΟΤΤΟΤC οἴδCπερ σύ εἶ, dicatur κιναιδούς οἴOTCπερ σύ, ut apud Aristophanem *Acharn.* 601.

νεανίας δ' οἴOTC σύ διαδεδρακόμενος.

Ubi dicendum erat τῶν τοιούτων οἴδCπερ αὐτός ἐστιν, dicebant (Xenophon *Hellen.* I. 4. 16.): οὐκ ἔφασαν δὲ τῶν οἴΩΝCπερ αὐτοC ὄντων εἶναι καινῶν δεῖσθαι πραγμάτων. Apud Demosthenem *Androt.* p. 613, 10: μισεῖν τοὺς οἴOTCπερ οὗτος, exhibent Codices longe omnium optimi S. F. U. Ibidem p. 617, 25. οὐδ' οἴOICπερ CT χρώμενοι συμβούλοις ἐπολιτεύοντο, consentiunt optimi testes S. F. Y. O. r. t. In *Timocratea* p. 758, 6. ubi eadem verba leguntur: οὐδ' οἴOICπερ CT χρώμενοι συμβούλοις ἐπολιτεύοντο, omnes ad unum Codices in ea scriptura conspiciunt. Apud Demosthenem *de Falsa Legat.* p. 399, 23. τοὺς χρόνους ἀναιρῶν τῆς ΟΙΑ παρ' ὑμῖν ἐστὶ πολιτείας pro οἷα F. Q. O. t. u. v. Servant οἷας. Itaque legendum τῆς ΟΙΑC παρ' ὑμῖν πολιτείας. Apud Oratorem incertum, sed Demostheni et Hyperidi aequalem, κατ' Ἀριστογέιτονος p. 799, 9. editur: πρόσ-εσι τοῖς οἴOC οὗτός ἐστι τὴν φύσιν, meliores libri S. Y. O. omittunt τοῖς, sed legendum τοῖς οἴOIC οὗτος τὴν φύσιν, similiterque apud Demosthenem *de Fals. Leg.* p. 421, 16. ἴν' εἰδῇθ' ὅτι καὶ Σόλων ἐμίσει τοὺς οἴOC οὗτος τὴν φύσιν, quamquam

omnes libri in οἷος conspirant, tamen est manifestum τοὺς οἷ-
 ΟΤC οὗτος τὴν φύσιν emendari oportere, eademque de causa
 ibid. pag. 383, 11. δεῖν δέ τινας φίλους ὑπάρχειν τοὺς ἕκαστα
 πράξοντας ἐν ὑμῖν αὐτῷ καὶ διοικήσοντας οἷON αὐτὸς δὴ restitu-
 endum οἷΟΤC αὐτὸς δὴ, id est τοιούτους οἷος αὐτὸς δὴ ἐσιν.

Pessime et Aeschinis locum et plerosque alios corrumpit Din-
 dorfius in annotatione ad Demosthenis *Androktion*. p. 613, 10,
 et omisit locum Xenophontis τῶν οἷΩΝ περ αὐτοC ὄντων, qui
 vel solus controversiam omnem dirimit.

In § 151. καὶ τίς αὐτὸν εἶδε πώποτε ἀσχημονήσαντα ἢ μεθ'
 ἡμέραν, ὥς σὺ Φῆς, [ἐν τῇ πομπῇ τῶν Διονυσίων] ἢ νύκτωρ; In-
 ducenda sunt verba quae a caeteris seiunximus. Quis enim
 odiosa in se aut suos dicta citra necessitatem repetit et pro-
 pagat qui sit paulo acutior homo et dicendi peritus? Neque
 quidquam huiusmodi in Demosthenis oratione legitur.

In § 152. ἐνδὲς ἐρωτήματος ἔνεκα — ᾧ νῦν ἤδη χρήσομαι. quid
 sibi vult in tali re ἤδη? Corrige νῦν δὴ, ut τότε δὴ: in talibus
 δὴ auget et acuit vim adverbiorum, et νυνδὴ cum praeterito
 tempore coniunctum significat ἀρτίως, ὀλίγον ἔμπροσθεν, νῦν δὴ
 cum praesenti tempore et futuro componitur.

Post pauca editur: ποῖα κρατηθεῖς ἡδονῇ ἢ τί πώποτε ἀσχημον
 ἔνεκα χρημάτων πράξας; In melioribus est ποῖων κρατηθεῖς ἡδονῶν,
 sed quia κρατηθεῖς cum genitivo soloecum est correxit aliquis
 ποῖα — ἡδονῇ, infelicitur admodum. Supererat ποῖων ἡ-
 ΘΕΙC ἡδονῶν, in quo non κραΤΗΘΕΙC latebat sed ἡΤΤΗθεῖς ἡ-
 τηθεῖς.

In § 153. σκέψασθε γὰρ ἀφροσύνην ἅμα καὶ ἀπαιδευσίαν ἀν-
 θρώπου, ὃς τοιοῦτον ἔπλασε τὸ περὶ τὴν Ὀλυνθίαν γυναῖκα ψεῦδος
 κατ' ἐμοῦ. Primum scribe ἀνθρώπου pro ἀνθρώπου. Tralaticium
 hoc vitium est: dicitur ἄνθρωπος cum contemptu et odio et ma-
 ledictum est perinde ac τὸ θηρίον, τὸ κάθαρμα. Deinde pro
 ἔπλασε τό reponere ἐπλάσατο τό. Quidquid quis de suo finxit
 et commentus de nihilo est id dicitur πλάσασθαι, non πλάσαι.
 Abundant exempla: unum indico in proxima vicinia § 153
 τινὲς ὄνομα πλασάμενος ὃς ἔτυχεν παρών. Apud Demosthenem
 p. 268, 2 emenda τί λόγους πλάττει pro πλάττει.

Inficetum et frigidum additamentum tolli debet ex § 154.
 ἐστὶ γὰρ τις [ἐπιδημῶν ἡμῶν εἰς τὴν πόλιν] Ἀριστοφάνης Ὀλύνθιος.

In uno tantum libro est ἐν τῇ πόλει ἡμῶν ἐπιδημῶν, quod quia est paulo melius Bekkerus recepit. Sed omnia ista spuria sunt et supervacanea et vitiose dicta. Aristophanes patria capta et solo aequata Athenis exulabat: non est hoc ἐπιδημεῖν ἐν τῇ πόλει, nedum ἐν τῇ πόλει ἡμῶν, et εἰς τὴν πόλιν ἐπιδημῶν multo etiam peius est. Arcte erant coniungenda ἐσι γὰρ τις Ἀριστοφάνης, ut ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων, et ἦν δέ τις ἐν τῷ τρατεύματι Ξενοφῶν.

Recte editores Turicenses in § 186 scripserunt τὰς δ' ἀνοσίους ταύτας τέχνας, ἃς οὗτος πρὸς τοὺς νέους ἐπαγγέλλεται, expuncto τῶν λόγων, quod in aliis post ἀνοσίους, in uno post ταύτας, in quinque melioribus etiam post τοὺς νέους interpolatum est: sic solent emblemata incerta sede volitare et hoc ipso indicio facillimeprehenduntur.

In § 157. ὥς ἐγὼ — οὐ κατὰσχοιμι τὴν ὕβριν ἀλλὰ — μασιγοίην αἰχμάλωτον γυναῖκα. Quod in plerisque est μασιγοῖμι rectissime ut ἀνάττικον ex paucis video correctum. Haud scio an non κατὰσχοιμι pro κατασχοίην eodem vitio laboret. Facile MI et HN confundatur.

In § 188. εἰ ὑμεῖς αὐτῷ ἐπιτεύσατε — ἀδίκως ἀπωλόμην ἄν. Non est haec Attica compositio ἀδίκως ἀπωλόμην ἄν. In uno libro est ἀπωλόμην ἄν ἀδίκως. Atheniensium est dicere ἀδίκως ἄν ἀπωλόμην, sed quis haec perturbasset? Ἀδίκως interpolatum est. Omnia sunt in ἀπωλόμην ἄν. Quam esset hoc iniquum et se innocentem peritulum fuisse satis, opinor, ex caeteris apparet.

Sequitur ἐάσετε οὖν τὸν τοιοῦτον αὐτοῦ προστρόπαιον, μὴ γὰρ δὴ τῆς πόλεως, ἐν ὑμῖν ἀναστρέφεισθαι, in multis post πόλεως additur ὥστε. Verum est ΤΗCΠΟΛΕΩCΓΕ, id est μὴ γὰρ δὴ τῆς πόλεως γε. Viden unde ὥστε prodierit? In talibus ΓΕ perpetuo additur. Aeschines de F. L. § 139 οὐ γὰρ δὴ Φθονεῖς ΓΕ μοι τῶν εἰς τὸ σῶμα τιμημάτων et § 166. οὐ γὰρ δὴ τῇ ΓΕ ἀληθείᾳ. In Isocrate p. 517. B. Urbinas servavit: οὐ γὰρ δὴ τοῦτό Γ' ἐστὶν εἰκός, caeteri τοῦτό ἐστιν. Demosthenes p. 150, 19. οὐ γὰρ ἐκεῖνό Γ' ἄν εἴποις, et p. 378, 3. οὐ γὰρ δὴ δι' ἀπειρίαν ΓΕ, et alibi passim. Simillimum est loco Aeschinis quod apud Demosthenem est p. 295, 8. τίς οὐχὶ κατέπτυσεν ἄν σου; μὴ γὰρ τῆς πόλεως ΓΕ μὴδ' ἐμοῦ. Obiter emenda Dionysium

Halic. F. p. 235. μή γὰρ δὴ ταῖς ψυχαῖς ΤΕ καὶ διαθέσειν.

In § 159. εἰς ἀνάμνησιν τῶν κατηγορημένων ἀγαγεῖν βούλωμαι, melius, credo, est ἄΓΕΙΝ, quod sexcenties in tali periphrasi poni solet.

In § 161. Oratoris esse arbitror: ἐπλούτουν τινὲς ἐκ τοῦ πολέμου, νῦν δὲ πέπαινανται. εἰρήνη γὰρ ἀργίαν οὐ τρέφει. Acce hoc dictum et vehemens in libris hebetatur hoc scholio: ἀπὸ τῶν ὑμετέρων εἰσφορῶν καὶ τῶν δημοσίων προσόδων, quod post πολέμου interpolatum est. Futilia et plane otiosa haec verba sunt: vitium sonat αἱ ὑμέτεραι εἰσφοραί, *tributa vestra*, et an tu putas Athenienses in pace et in otio τῶν δημοσίων προσόδων ἀποσχέσθαι?

Molesta vocola vitiat locum § 163. καὶ τῷ [γε] δῆλος ἦν εἰ μή γε ὥσπερ ἐν τοῖς χοροῖς προῆδον; Quis vidit umquam τίς γε? *Quid agis?* Graece dici non potest πῶς ἔχεις γε; ut opinor.

Post pauca legitur εἰ δὲ — συνῆδον μετὰ τῶν ἄλλων συμπρέσβων τὸν παιᾶνα, sed μετὰ τῶν ἄλλων πρέσβων legendum est. Multae, ut paullo ante dixit, aderant Graecorum legationes. Hi omnes una epulabantur et una cantabant. Praeterea οἱ συμπρέσβεις recte dicitur, ut in hoc ipso loco ἐκλήθην ἐπὶ τὰ ξένια μετὰ τῶν συμπρέσβων, sed non item οἱ ἄλλοι συμπρέσβεις.

In § 163 in fine: σὺ δὲ εὐσεβὴς ὁ τῶν συσπόνδων κατήγορος; recte expuncta sunt verba καὶ τῶν συσπόντων, quae vulgo post συσπόνδων collocata in plurimis libris non comparent. In uno est ὁμοσπόνδων, quae forma potior videtur.

In § 164. κατηγορεῖτε — Θηβαίους καὶ πάλιν τούτοις ἐμάχεσθε ἐν Μαντινείᾳ. Imperfecto ἐμάχεσθε nullus locus est. Melius Bekkerus ex uno libro recepit ἐμαχέσασθε, quod vel invitis libris omnibus de coniectura erat reponendum.

In § 171. οὐ τοὺς Δημοσθένους ὁμᾶς οὐκ ἔῶν προγόνους μιμεῖσθαι [οὐ γὰρ εἰσιν], ἀλλὰ τῶν καλῶν τῇ πόλει βουλευμάτων ζηλωτὰς εἶναι παρακαλῶν. Primum haereo in τῶν καλῶν τῇ πόλει βουλευμάτων, et quae sit dativi τῇ πόλει ratio non exputo. Perspicuum est quod in uno libro legitur τῶν καλῶν καὶ τῇ πόλει σωτηρίων βουλευμάτων ζηλωτὰς εἶναι. At fortasse coniectura est, dixerit aliquis. Quid si bona est et felix?

Tum expunge absurdum emblemata οὐ γὰρ εἰσιν. Quis ferat

dicentem οὐ γὰρ ἔχει Δημοσθένης προγόνους? et vulgata propter praesens eīstn est etiam absurdior. Lepide Menander in Stobaei Floril. LXXXVI. 6.

οὐκ ἐρεῖς ὅτω

οὐκ εἰσι πάπποι. πῶς γὰρ ἐγένοντ' ἂν ποτε;

εἰ μὴ λέγειν ὃ ἔχουσι τούτους διὰ τινὰ

τόπου μεταβολὴν ἢ φίλων ἐρημίαν,

τί τῶν λεγόντων εἰσι δυσγενέστεροι;

Apparet in vicinia emblemata solitum § 172 ἡ πόλις ἡμῶν εὐδόκησε μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν [πρὸς τὸν Πέρσην] καὶ τῶν τειχῶν ὑπὸ τῶν βαρβάρων πεπτωκότων. Haecine ab Attico oratore addita esse serio credi! Ἀττικισί! haec omnia ὁ Πέρσης, ὁ Μῆδος, ὁ Μακεδῶν cum contemptu et fastidio dicuntur de rege Persarum et Macedoniae, ut apud Xenophanem Athenaei p. 54. E.

πῆλκος ἦσθ' ὅθ' ὁ Μῆδος ἀφίκετο;

et alibi passim, quod in h. l. non cadit. Praeterea quorsum spectat mentio moenium a barbaris deieclorum? neque haec apte composita sunt. Omnia essent plana et perspicua si foret scriptum καὶ τὴν τῶν τειχῶν τῶν ὑπὸ τῶν βαρβάρων πεπτωκότων ἀνέσασιν. Compara Demosthenem in Leptinea p. 478 ubi, nulla sunt, inquit, Cononis praeclara, κάλλισον δὲ πάντων ἡ τῶν τειχῶν ἀνάσασις, et aptissime sic inter se opponuntur πεπτωκέναι et ἡ ἀνάσασις. Nostra respublica inquit, maxima laude floruit post victoriam Salaminiam et moenium Urbis a barbaris deieclorum instaurationem.

In § 172. καταστάντες πρὸς Λακεδαιμονίους εἰς πόλεμον — Μιλτιάδου τοῦ Κίμωνος προκηρυκτουσαμένου [πρὸς Λακεδαιμονίους] ὄντος προξένου σπονδᾶς [τοῦ πολέμου] πεντηκονταετείς ἐποιησάμεθα, ἐχρησάμεθα δὲ αὐταῖς ἔτη τριακάδεκα. Multo melior orator est Aeschines quam historicus, nam scatent haec erroribus, quorum uno tamen absolvendus est scribendo Κίμωνος τοῦ Μιλτιάδου pro Μιλτιάδου τοῦ Κίμωνος, namque hoc quidem constabat inter omnes cum Spartanis de bello componendo per Cimonem πρόξενον ὄντα esse actum. Utar Theopompi testimonio ut vitium eximam. Theopompus apud Schol. in Aristid. II. p. 284 πολέμου συμβάντος πρὸς Λακεδαιμονίους ὁ δῆμος μεταπέμφατο τὸν Κίμωνα νομίζων διὰ τὴν προξενίαν ταχίστην ἂν αὐτὸν εἰρήνην

ποιήσασθαι, imo vero τάχιστα ἄν. Dabitur, credo, mihi insulse repetitum πρὸς Λακεδαιμονίους inducendum esse, et σπονδὰς ποιεῖσθαι esse satis, non σπονδὰς τοῦ πολέμου.

In § 174. τῆς εἰρήνης ἐπεθυμήσαμεν Ἀνδοκίδην δ' ἐκπέμψαντες πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς συμπρέσβεις εἰρήνην ἔτη τριάκοντα ἡγάγομεν, ἢ τὸν δῆμον ὑψηλὸν ἦρεν. Si quis et haec et praecedentia et ea quae sequuntur composuerit cum Andocidis quae fertur Oratione περὶ τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνης, statim animadvertet alterum ab altero sua sumsisse et κλοπὴν manifestam tenebit. Compose mihi cum iis quae supra adscripsimus haec Andocidea p. 24, 12 ἐπεθυμήσαμεν πάλιν τῆς εἰρήνης καὶ ἡρέθησαν δέκα ἄνδρες ἐξ Ἀθηναίων ἀπάντων πρέσβεις εἰς Λακεδαίμονα περὶ εἰρήνης αὐτοκράτορες, ὧν ἦν καὶ Ἀνδοκίδης ὁ πάππος ὁ ἡμέτερος. οὗτοι ἡμῖν εἰρήνην ἐποίησαντο (leg. ἐποίησαν) πρὸς Λακεδαιμονίους ἔτη τριάκοντα, et post pauca: αὕτη ἡ εἰρήνη τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων ὑψηλὸν ἦρε. Quid videtur? tenemusne furem manifestarium? Componamus et ea quae apud Andocidem p. 23, 40 leguntur cum iis quae modo ex Aeschine descripsimus. Andocides igitur sic: ἡνίκα τοίνυν ἦν μὲν ὁ πόλεμος ἡμῖν ἐν Εὐβοίᾳ, Μέγαρα δὲ εἶχομεν καὶ Πηγάς καὶ Τροιζήνα εἰρήνης ἐπεθυμήσαμεν καὶ Μιλτιάδην τὸν Κίμωνος (imo vero Κίμωνα τὸν Μιλτιάδου) ὠτρακισμένον καὶ ὄντα ἐν Χερρονήσῳ κατεδεξάμεθα δι' αὐτὸ τοῦτο πρόξενον ὄντα Λακεδαιμονίων ὅπως πέμψαιμεν ἐς Λακεδαίμονα προκηρυκευόμενον περὶ σπονδῶν. καὶ τότε ἡμῖν εἰρήνη ἐγένετο πρὸς Λακεδαιμονίους ἔτη ΠΕΝΤΕ καὶ ἐνεμείναμεν ἀμφοτέροι ταύταις ταῖς σπονδαῖς ἔτη τριακαίδεκα. Venit ad haec mihi in mentem quod ad Caecilium dicit Cicero in *Divin.* § 43. «Tu horum nihil metuis, nihil cogitas, nihil laboras, et si quid ex VETERE ALIQUA ORATIONE — ediscere potueris praeclare te paratum in iudicium venturum arbitraris. Aeschines quoque res a maioribus praeclare gestas enarraturus ex VETERE ALIQUA ORATIONE quae vellet descripsit. Neque est ea res infrequens. *Fecerunt alii item boni.* Componamus autem etiam alia pauca:

Andocides p. 24, 5.

πρῶτον μὲν τὸν Πειραιᾶ ἐτειχίσσαμεν ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, εἶτα τὸ μακρὸν τεῖχος τὸ βόρειον, ἀντὶ δὲ τῶν τριήρων,

Aeschines § 173.

ἐν δὲ τούτῳ τῷ χρόνῳ ἐτειχίσσαμεν τὸν Πειραιᾶ καὶ τὸ βόρειον τεῖχος ὠκοδομήσαμεν,

αἱ τότε ἡμῖν ἦσαν παλαιαὶ
καὶ ἄπλοι, αἷς βασιλέα καὶ
βαρβάρους καταναυμαχῆσαν-
τες ἡλευθερώσαμεν τοὺς
Ἕλληνας, ἀντὶ τούτων τῶν
νεῶν ἑκατὸν τριῆρεις ἐναυπη-
γησάμεθα καὶ πρῶτον τότε
τριακοσίους ἵππείας κατεση-
σάμεθα καὶ τοξότας τριακο-
σίους Σκύθας ἐπριάμεθα.

et paucis interpositis:

Andocides

ἀννέγκαμεν χίλια τάλαντα
εἰς τὴν ἀκρόπολιν καὶ νόμῳ
κατεκλείσαμεν ἐξαίρετα εἶναι
τῷ δήμῳ, τοῦτο δὲ τριῆρεις
ἄλλας ἑκατὸν ἐναυπηγησά-
μεθα, καὶ ταύτας ἐξαίρετους
ἐψηφισάμεθα εἶναι, νεωσοίκους
τε ὠκοδομησάμεθα, χιλίους
τε καὶ διακοσίους ἵππείας
καὶ τοξότας τοσούτους ἐτέρους
κατεστήσαμεν καὶ τὸ τεῖχος
τὸ μακρὸν τὸ νότιον ἐτειχίσθη.

Apud Andocidem omnia sunt uberiora, Aeschines omittit
quae minus in rem suam faciunt. Iuvat et sequentia com-
ponere:

Andocides

πάλιν δὲ διὰ Μεγαρέας πο-
λεμήσαντες καὶ τὴν χώραν
τμηθῆναι προέμενοι καὶ πολ-
λῶν ἀγαθῶν σερηθέντες αὐθις
τὴν εἰρήνην ἐποιήσαμεθα, ἣν
ἡμῖν Νικίας ὁ Νικηράτου κα-
τειργάσατο. οἶμαι δ' ὑμᾶς
ἅπαντας εἰδέναι τοῦτο ὅτι διὰ
ταύτην τὴν εἰρήνην ἑπτακισ-
χίλια μὲν τάλαντα νομίσμα-

ἑκατὸν δὲ τριῆρεις πρὸς ταῖς
ὑπαρχούσαις ἐναυπηγησάμε-
θα, τριακοσίους δ' ἵππείας
προσκατεσκευασάμεθα καὶ
τριακοσίους τοξότας Σκύθας
ἐπριάμεθα.

Aeschines

χίλια μὲν γὰρ τάλαντα ἀννέ-
γκαμεν νομίσματος εἰς τὴν
ἀκρόπολιν,

ἑκατὸν δὲ τριῆρεις ἐτέρας ἐναυ-
πηγησάμεθα

καὶ νεωσοίκους ὠκοδομήσαμεν,
χιλίους δὲ καὶ διακοσίους ἵππείας
κατεστήσαμεν καὶ τοξότας ἐτέ-
ρους τοσούτους καὶ τὸ μακρὸν
τεῖχος τὸ νότιον ἐτειχίσθη.

Aeschines

πάλιν δὲ εἰς πόλεμον διὰ
Μεγαρέας πεισθέντες κατα-
εῖναι καὶ τὴν χώραν τμηθῆ-
ναι προέμενοι καὶ πολλῶν ἀγα-
θῶν σερηθέντες εἰρήνης ἐδεή-
θημεν καὶ ἐποιήσαμεθα διὰ
Νικίου τοῦ Νικηράτου καὶ πάλιν
ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἑπτα-
κισχίλια τάλαντα ἀννέγκα-
μεν εἰς τὴν ἀκρόπολιν διὰ

τος εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀννέγκαμεν, ναῦς δὲ πλείους ἢ τετρακοσίας ἐκτησάμεθα, καὶ Φόρος προσήει κατ' ἐνιαυτὸν πλεόν ἢ διακόσια καὶ χίλια τάλαντα, καὶ Χερρόνησόν τε εἶχομεν καὶ Νάξον καὶ Εὐβοίας πλεόν ἢ τῶ δύο μέρη· τὰς τε ἄλλας ἀποικίας καθ' ἕκαστον διηγέσθαι μακρὸς ἂν εἴη λόγος.

τὴν εἰρήνην ταύτην, τριήρεις δ' ἐκτησάμεθα πλοῖμους καὶ ἐντελεῖς οὐκ ἐλάττους ἢ τριακοσίας, Φόρος δ' ἡμῖν κατ' ἐνιαυτὸν προσήει πλεόν ἢ χίλια καὶ διακόσια τάλαντα καὶ Χερρόνησον καὶ Νάξον καὶ τὴν Εὐβοίαν εἶχομεν, πλείους δ' ἀποικίας ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις ἀπετείλαμεν.

Haec quoque omnia apud Andocidem sunt meliora et diligentius exposita, veluti Εὐβοίας πλεόν ἢ τῶ δύο μέρη, Aeschines properans Εὐβοίαν ponit totam. Quod est in libris Aeschinis τὴν χώραν Νεμηθῆναι προέμενοι, Wolfius et Valckenarius emendarunt. Apud Andocidem sine vitio scriptum τὴν χώραν Τμηθῆναι προέμενοι. Caeterum Andocides et Aeschines argumento esse possunt historiam minime esse opus oratorium: adeo omnia sunt apud eos perturbata et confusa et variis erroribus implicita, idque in historia populari neque admodum antiqua. Andocides ita dicit: καὶ τότε ἡμῖν εἰρήνη ἐγένετο πρὸς Λακεδαιμονίους ἔτη ΠΕΝΤΕ καὶ ἐνεμείναμεν ἀμφοτέροι ταύταις ταῖς σπονδαῖς ἔτη τριακαίδεκα. Aeschines contra: σπονδὰς [τοῦ πολέμου] πεντηκονταετείς ἐποιήσάμεθα, ἐχρησάμεθα δὲ αὐταῖς ἔτη τριακαίδεκα. Quoniam omnia ab Andocide sumsit, non potuit in ea re ducem suum deserere, itaque haec in concordiam redigenda sunt, et aut πέντε concepit vitium aut πεντηκονταετείς. Uter igitur vera refert? Andocides, testimonium dicente Thucydide I. 112. ὕστερον δὲ διαλιπόντων ἐτῶν τριῶν σπονδαὶ γίνονται Πελοποννησίους καὶ Ἀθηναίους ΠΕΝΤΑετείς. Omittit gravis auctor, dum summam rerum succincte exponit, πάντα τὰ κατὰ μέρος, Cimonem Periclis psephismate ab exilio revocatum πρόξενον ὄντα τῶν Λακεδαιμονίων προκηρυκεύσασθαι τε καὶ σπονδὰς ποιῆσαι. Haec nobis Andocides, Aeschines, Theopompus, Plutarchus narraverunt. Thucydides haec tantum; σπονδαὶ γίνονται πενταετείς. Ergo bene habet ἔτη πέντε, et fallunt libri Aeschinis. Plurimi errores ex notis numeralibus suscepti nos fallunt etiam in ad-

iectivis compositis, et πεντηκονταετείς in verae lectionis πενταετείς locum irrepsit.

Acta haec sunt anno 450 a. Chr. uno anno ante Cimonis mortem. Quod autem magna cum gravitate narrat Andocides et Aeschines securus repetit: ἐχρησάμεθα δὲ αὐταῖς ἔτη τριακαίδεκα, vehementer falluntur et mirifice omnia miscent et confundunt. Sexto post inducias quinquennales anno (445 a. Chr.) simul Euboea et Megara deficiunt et Spartani, postquam induciarum exierat dies, infesto exercitu Atticam invadunt, Thucyd. I. 115. Periclis virtute et consilio expedita res est. Plistonax rex Spartanorum decem talentis a Pericle εἰς τὸ δέον impensis agro Attico excessit καὶ Ἀθηναῖοι πάλιν ἐς Εὐβοίαν διαβάντες Περικλέους στρατηγοῦντος κατεσρέψαντο πᾶσαν, Thucyd. I. I. et οὐ πολλῷ ὕστερον σπονδὰς ἐποιήσαντο πρὸς Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς συμμάχους τριακοντούταις ἀποδόντες Νίσαιαν καὶ Πηγὰς καὶ Τροιζῆνα καὶ Ἀχαΐαν· ταῦτα γὰρ εἶχον Ἀθηναῖοι Πελοποννησίων. Thucyd. ibid. Ex his manifestum est quantus sit error in Andocidis narratione: ἦνίκα τοίνυν ἦν μὲν ὁ πόλεμος ἡμῖν ἐν Εὐβοίᾳ, Μέγαρά δ' εἶχομεν καὶ Πηγὰς καὶ Τροιζῆνα — Κίμωννα τὸν Μιλτιάδου — κατεδεξάμεθα κτῆ. Confundit annum belli Euboici (445) et τὰς τριακοντούταις σπονδὰς μετὰ τὴν Εὐβοίας ἄλωσιν, cum anno 450 et Cimonis reditu et ταῖς σπονδαῖς ταῖς πενταετέσιν, sed prodesse aliquid nobis vel sic potest ad turpissimum mendum ex Thucydide redarguendum et corrigendum. Gerentes in Euboea bellum, inquit, εἶχομεν Μέγαρά καὶ Πηγὰς καὶ Τροιζῆνα, Thucydides autem confecto bello Euboico et pacis induciis reddidisse Athenienses narrat Νίσαιαν (id est Μέγαρά) καὶ Πηγὰς καὶ Τροιζῆνα καὶ ἈΧΑΙΑΝ. Absurdum est dictu Athenienses reddidisse Ἀχαΐαν, quam non habebant. Ostendi ad Hyperidis Ἐπιτάφιον non ἈΧΑΙΑΝ sed ἈΛΙΑC Thucydidem scripsisse, id est καὶ Τροιζῆνα καὶ Ἀλιᾶς, quos quia tam tenues erant et inopes, Andocides praeteriit, sed περὶ Ἀχαΐας quidem οὐδὲ γρῦ. Ergo illae sunt multum celebratae induciae, de quibus Thucydides II. 2. τέσσαρα μὲν γὰρ καὶ δέκα ἔτη ἐνέμειναν (scrib. ξυνέμειναν) αἱ τριακοντούταις σπονδαί, αἱ ἐγένοντο μετ' Εὐβοίας ἄλωσιν. Nunc igitur patet error Andocidis et Aeschinis in ἐχρησάμεθα δὲ αὐταῖς ἔτη τριακαίδεκα. Scilicet non de Cimonis induciis haec erant dicenda (anno 450), sed de in-

duciis Periclis (anno 445) et omnia plana sunt et expedita. Caeterum oratores Atticos in historia Atheniensium et in rebus paullo antiquioribus neque admodum esse versatos et saepius induisse se in errores mirificos ac paene incredibiles alio loco ostendam.

Bis idem dicitur in vulgata Aeschinis scriptura § 176. *τοσαῦτ' ἔχοντες ἀγαθὰ πόλεμον δι' Ἀργείους πρὸς Λακεδαιμονίους ἐξηνέγκαμεν* [πεισθέντες ὑπ' Ἀργείων] multo melius idem dicitur verbis δι' Ἀργείους.

Quod continuo addit οὐκ εἰρήνην ποιησάμενοι ἀλλ' ἐκ προσαγμάτων ἠναγκασμένοι sumsit ab Andocide *de Pace* p. 24, 40: εἰρήνην ἐξ ἴσου ποιοῦνται πρὸς ἀλλήλους —, σπονδὰς δὲ [ἔσαν κρατήσωσι κατὰ τὸν πόλεμον] οἱ κρείττους τοῖς ἥττοσιν ἐξ ἐπιταγμάτων ποιοῦνται, ubi dele emblemata et putidam repetitionem victores quando bello vicerint. Iterum p. 28, 1. τότε μὲν οὖν σπονδαὶ κατ' ἀνάγκην ἐξ ἐπιταγμάτων ἐγένοντο.

Vitiose additum est εἶναι in § 176. ὅθεν σοφωτάτην πάντες τὴν πόλιν ἡγήσαντο [εἶναι], non enim opinabantur sapienter admodum Athenienses fecisse, sed omnes Atheniensium prudentiam in ea re admirabantur. Vide supra pag. 484.

In § 177 *κάνταῦθα ἀναφύντος τοῦ δήμου* — ἄνθρωποι παρέγγραπτοι [γεγενημένοι πολῖται] καὶ τὸ νοσοῦν τῆς πόλεως αἰὲ προσαγόμενοι — εἰς τοὺς ἐσχάτους ἡμῶν κινδύνους τὴν πόλιν καθιστᾷσιν. Expunge γεγενημένοι πολῖται, omnia sunt in παρέγγραπτοι, nam sic appellantur qui malis artibus in civitatem irrepsissent. Eadem opera emendabimus locum in Theophrasti *Charact.* cap. 28. τούτου δ' μὲν πατὴρ ἐξ ἀρχῆς Σωσίας ἐκαλεῖτο, ἐγένετο δ' ἐν τοῖς στρατιώταις Σωσίστρατος ἐπειδὴ δὲ εἰς τοὺς δημότας ἐνεγράφη. Dixerat homo maledicus: ἐγένετο δὲ — Σωσίστρατος ἐπειδὴ εἰς τοὺς δημότας ΠΑΡΕνεγράφη. Non poterat enim militare anteaquam in civium tabulas irrepsisset.

Deinde apud Aeschinem ex uno libro tolle mirificam traiectionem et ordinem verborum naturalem repone εἰς τοὺς ἐσχάτους κινδύνους τὴν πόλιν ἡμῶν καθιστᾷσιν deinde ἐξετασαὶ δὲ καὶ ἀποστολῆς scribe ἀττικίς, non ἀποστολεῖς.

Paucis interpositis editur καταλύοντες δὲ τὴν εἰρήνην, ἥ ἡ δημοκρατία σώζεται, συναγωνιζόμενοι δὲ τοῖς πολέμοις ἐξ ὧν ὁ δήμος καταλύεται. Numerosius multo ex uno libro recipiemus τὴν

εἰρήνην ἐξ ἧς — τοῖς πολέμοις ἐξ ὧν. Laeditur auris etiam verbis καταλύοντες — καταλύεται, sed consuetum est dicere λύοντες δὲ τὴν εἰρήνην.

In § 179. ἀδελφοὶ δέ, οἱ διαζυγέντες ἐμοῦ ζῆν οὐκ ἂν προέλοιτο, male et vitiose abundat praepositio. Graecum est ζῆν οὖν ἂν ἐλοίμην aut οὐκ ἂν δεξαίμην, non προελοίμην, id est in animum inducam, propositum mihi habeam, et requiritur vivere nolint, mori malint, quam a me seiuncti vitam agere. Tum expunge μέν in his καὶ ταυτὶ [μέν] τὰ μικρὰ παιδία καὶ τοὺς κινδύνους οὕτω συνιέντα, ἐλαινὰ (non ἐλεεινὰ) δ' εἴ τι συμβήσεται ἡμῖν παθεῖν, et in fine ἀνάνδρῳ καὶ γυναικείῳ τὴν ὀργὴν ἀνθρώπῳ pro ἀνθρώπῳ τὴν ὀργήν.

In § 180. παρακαλῶ δὲ [καὶ ἱκετεύω σῶσαί με] πρῶτον μὲν τοὺς θεούς, δεύτερον δ' ὑμᾶς τοὺς τῆς ψυχῆς κυρίους, dele emblemata, quod paulo post recte ac suo loco legitur: καὶ δέομαι σῶσαί με καὶ μὴ τῷ λογογράφῳ καὶ Σκύθῃ παραδοῦναι.

In § 181. quum acriter et animose dixisset Orator: οὐ γὰρ ὁ θάνατος δεινὸν ἄλλ' ἢ περὶ τὴν τελευταίαν ὕβρις, corrumpit omnia sciolus qui de suo φοβερά addidit post ὕβρις, ut solent isti ellipses in oratione commota et ardenti pueriliter supplere, ἃ πῶς ποτ', ὧ σιδηροῖ, ἐκαρτερεῖτε ἀκροώμενοι;

Similiter minuitur et extinguitur dicti acrimonia interpolato molesto pronomine § 183. ἐγὼ γὰρ — τοῦ μηδὲν ἀδικεῖν [ὑμᾶς] κύριος ἦν, τοῦ δὲ μὴ ἔχειν αἰτίαν ἢ τύχην. Innocentem esse et omni culpa vacare appellatur τὸ μηδὲν ἀδικεῖν, ut apud Oratores passim et in Menandro:

τὸ μηδὲν ἀδικεῖν καὶ καλοῦς ἡμᾶς ποιεῖ.

In § 183 initio μικρὰ Δ' Εἰπόν ἤδη καταβαίνω, tres litterulae interciderunt, quas sic revoca: μικρὰ Δ' ὅτι Εἰπών. In tali re ἔτι semper additur.

In ultima § denique παρακαλῶ δὲ Εὐβουλον μὲν ἐκ τῶν πολιτικῶν —, Φωκίωνα δ' ἐκ τῶν στρατηγῶν, [ἄμα δὲ καὶ δικαιοσύνη διενηνοχότα πάντων] scholion vides, quod ex libri margine in textum se insinuat. In tali tempore non poterat Aeschines tam invidiosa laude uti, deinde ἄμα δὲ καὶ cum τῶν στρατηγῶν minus apte et commode connectitur.

CAPUT VI.

DE LOCIS APUD EURIPIDEM INTERPOLATIS AUT CORRUPTIS.

Euripidis Tragoediae, ed. A. KIRCHHOFF.
Berol. 1855.

Poëtae Scenici Graeci, ed. G. DINDORF.
Lips. 1869.

Tout ce qu' on dit de trop est fade et rebutant.

BOILEAU.

AESCHYLI Tragoedias aut SOPHOCLES emendare ὡς μὲν βούλομαι οὐ δύναμαι, ὡς δὲ δύναμαι οὐ βούλομαι, neque mihi ex saepe repetita lectione quidquam animadversum et repertum est huiusmodi, quod nunc lubenter in lucem proferrem. Contra in Euripide sunt compluscula, unde nunc partem delibare iuvat. Permulta esse in Euripideis fabulis interpolata constat inter omnes. Quae aliena manus aut histrionis alicuius aut sciolii inseruit, eorum bonam partem Criticorum principes et olim et nostra memoria sollerter deprehenderunt et obelo confixerunt. Adhaeret tamen etiam nunc hic illic aliquid sordium, quod mihi quoties ad eadem revertor semper *fatuum est nauseamque creat*, ut ille ait, quia quae a poeta praeclare dicta sunt vitiant, debilitant, frangunt, aut saltem onerant. Accedit in multis error quidam aut negligentia dicendi, quae in Graeculos sero natos cadit, in Euripidem non cadit, et sic ferme sciolus tamquam sorex suo se indicio prodit. Non me fugit quam caute et circumspecte sit in tali argumento versandum: sunt enim quaedam nonnumquam a poeta addita quae si abes-

sent eadem ῥῆσις multo mihi quidem praestantior et pulchrior videretur, sed valet in iis illud:

σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἔγω, ἐμοὶ δὲ τὰδε.

vel, ut ipse Euripides loquitur, *Suppl.* 467.

σοὶ μὲν δοκείτω ταῦτ', ἐμοὶ δὲ τάντια.

neque quidquam prodest de talibus multa disserere adversus eos qui *aliter* sentiunt *ἐάν τε μᾶλλον ἐάν τε ἥττον αἰσθητικοὶ ᾧσιν*. Proferam duos tantum Euripidis locos, qui si uno versu essent breviores me quidem aliquanto magis et dolectarent et commoverent, neque tamen fraudis vel erroris suspicionem mihi nisi tenuem ac levem excitarunt. Alter est in *Hecuba* vs. 564.

ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ' ὄμως

πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν.

molle ac tenerum carmen, de quo multum venustatis meo quidem sensu detrahit versiculus additus:

κρύπτουσ' ἂν κρύπτειν ὀμματα' ἀρσένων χρεῶν.

omnia enim sunt in εὐσχήμως πεσεῖν, quae verba quod tibi cogitandum et imaginandum relinquunt aliquanto melius est et praeclarius quam

κρύπτουσ' ἂν κρύπτειν ὀμματα' ἀρσένων χρεῶν.

sed aliter sentientem quo redarguam non habeo, atque sic ab ipso poeta scribi *puuisse* non infitior.

Fuerunt tamen olim qui versum expungerent, quod ex scholio ad h. l. colligitur: *ἔπεσεν*, inquit, *εἰς τὸ κακὸν ζῆλον, ὅπερ κακίζουσιν οἱ ὀβελίζοντες*, qui mihi quidem magis poetam ipsum quam scribas castigare videntur. In praeclaro loco *Orest.* vs. 255.

ὦ μήτηρ, ἰκετεύω σε, μὴ 'πίσειέ μοι

τὰς αἱματωποὺς καὶ δρακοντώδεις κόρας·

αὗται γὰρ αὗται πλησίον θρώσκουσί μου.

nil miror Nauckio, singularis acuminis et acerrimi iudicii viro, versum tertium male additum et melius abesse videri, sed Euripidis, si quid iudico, ea culpa est, non librariorum, namque Euripides, si quis alius veterum poetarum, quandoque dormitat et sibi impar modo eximia fundit, modo ad futilia ac paene dixerim puerilia delabatur, quod duobus exemplis iuniorum potissimum gratia ostendam. In *Electra* vs. 542 regia puella magna gravitate ita quaerit:

πῶς ἂν τότ' ὦν παῖς ταῦτά νῦν ἔχοι φάρη,
εἰ μὴ ξυναύξοινθ' οἱ πέπλοι τῷ σώματι;

et in *Troadibus* vs. 1043. Menelaum monet Hecuba ne in suam navim Helenam recipiat:

μή νυν νεώς σοι ταῦτόν εισβήτω σκάφος.

cui ille:

τί δ' ἔστι; μείζον βρῖθος ἢ πάροιθ' ἔχει;

suspiciatur bonus Menelaus metuere Hecubam ne Helena *pondere* corporis navim deprimat. Difficile est ad haec non in cachinnos erumpere: sed sunt haec pauca ipsius poëtae ἐλαττώματα multis et eximiis compensata virtutibus, itaque manus abstinenda est.

Eadem ratio est loci in *Medea* 1078.

καὶ μανθάνω μὲν οἷα δρᾶν μέλλω κακά,
θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

haec Medeae sunt animo ardentis et ira percitae, sed quod additur

ὅσπερ μεγίστων αἵτιος κακῶν βροτοῖς.

Euripidis est de natura et ingenio humano meditantis. Mallem equidem Medeam solam audire, sed poëtae aliter visum. Contra in multis aliis non cum poëta nobis res est sed aut cum histrionum et sciorum natione, qui vetera carmina multis modis interpolant, aut cum lectoribus in ora libri adscribentibus alterius carminis locum, cuius sibi in Euripide legendo subiisset memoria, ut in *Hecuba* 826 ad haec Euripidea:

ποῦ τὰς Φίλας δῆτ' εὐφρόνας δειξείς, ἄναξ;
ἢ τῶν ἐν εὐνῇ Φιλτάτων ἀσπασμάτων
χάριν τίν' ἔξει παῖς ἐμή;

de quo loco in diversum abeunt veterum grammaticorum sententiae. Nempe ad Sophoclis *Aiacem*. 520:

ἄλλ' ἴσχε καμοῦ μνήσιν· ἀνδρὶ τοι χρεών
μνήμην προσεῖναι τερπνὸν εἴ τί που πάθοι.

pervetus et doctus grammaticus annotavit: αἰδημόνως αὐτὸν ὑπομιμνήσκει τὰ τῆς εὐνῆς. — ὁ δὲ γε Εὐριπίδης μακροπικώτατα εἰσάγει τὴν Ἑκάβην λέγουσαν· Ποῦ τὰς Φίλας δῆτ' εὐφρόνας — χάριν τίν' ἔξει παῖς ἐμή; et ad Euripidis locum alius: οὐ μακροπώδεις οἱ λόγοι ἀλλ' ἀφαιρεθεῖσα τὸν τύχης ὄγκον εἰς πᾶν ὀτιοῦν καταβαίνει — δι' ὧν ἔμελλε θηρᾶσθαι βοήθειαν.

Equidem multo magis illorum probo sententiam qui haec reprehendunt, quam horum qui excusant et Hecubae temporibus convenire iudicant. Sed quin ab ipso poeta profecta sint nemo dubitat. Sed non minus certum est alienos ab *Hecuba* Euripidea esse duos senarios 814. sq.

ἐκ τοῦ σκότου τε τῶν τε νυκτέρων βροτοῖς

Φίλτρων μεγίστη γίγνεται βροτοῖς χάρις.

quae nescio unde sumpta annotavit aliquis in margine, quoniam sententiam continebant iis quae Hecuba dixit plane similem, ut in Aeschyli *Promethæo* ubi Nereïdum chorus ita canit:

σύθην δ' ἀπέδιλος ὄχῳ πτερωτῶ.

in libri ora adscriptum est: γείτονες ἄζωσοι ἔκιον. legenti enim Aeschylea nescio cui in mentem venit versiculi Hesiodi:

γείτονες ἄζωσοι ἔκιον, ζώσαντο δὲ πηοί.

Expromam primum locos Euripideos complusculos, quos quoties relego semper mihi gravis interpolationis suspicio subit animum.

In *Hippolyto* vs. 1429. Diana ἀπὸ μηχανῆς ad Hippolytum expirantem ita dicit:

καὶ σοὶ παραινῶ πατέρα μὴ τυγεῖν σέθεν, —

καὶ χαῖρ'· ἐμοὶ γὰρ οὐ θέμις Φθιτοῦς ὄραῖν

οὐδ' ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς.

omnia habent optime et graviter et magnifice dicta sunt. Sed ecce accedit alius versus infictus et insulsus, qui corrumpit omnia:

ὄρῳ δέ σ' ἤδη τοῦδε πλησίον κακοῦ.

arguit fraudem vitiosa Graecitas: dixisset saltem:

ὄρῳ δέ σ' ὄΝΤΑ τοῦδε πλησίον κακοῦ.

sed sequiores Graeculi necessarium esse ὄντα neque sentiebant neque sciebant. Quanto melius resecto emblemate prorsus idem dicitur!

In eadem fabula vs. 906. animose quaerit ex Theseo filius:

τί χρῆμα πάσχει; τῷ τρόπῳ διδλυται;

assuerunt pannum hunc:

πάτερ, πυθέσθαι βούλομαι σέθεν πάρα.

sunt haec Gregorio Nazianzeno quam Euripide digniora. Hippolytus paullo ante dixerat: βουλοίμην δ' ἂν ἐκ σέθεν κλύειν. Ex-puncto additamento relegit locum aut a bono histrione agi puta, et senties quid distent aera lupinis.

In *Andromache* vs. 6.

νῦν δ' εἴ τις ἄλλη δυστυχέσῃ γυνή,
ἥ τις πόσιν μὲν Ἑκτορ' ἐξ Ἀχιλλέως
θανόντ' ἐσεῖδον παῖδά θ' ὃν τίκτω πόσει
ρίφθέντα πύργων Ἀστυάνακτ' ἀπ' ὀρθίων,
αὐτὴ δὲ δούλη.

inseruit hisce nescio quis post ὀρθίων inficetum hunc senarium:

ἐπεὶ τὸ Τροίας εἶλον Ἕλληνες πέδον.

qui praeterquam quod vitiose abundat (satis enim intelligimus id *capta urbe* evenisse) loci compositionem impedit corrumpitque.

Non est multo melior is, quem vs. 67 interpolant:

τί θρῶσι; ποίας μηχανὰς πλέκουσιν αὖ;
[πτεῖναι θέλοντες τὴν παναθλίαν ἐμέ.]

et vs. 198.

εἴπ', ὦ νεᾶνι, τῷ σ' ἐχεγγύφ λόγῳ
πεισθεῖσ' ἀπωθῶ γνησίων νυμφευμάτων;
ὥς τῆς Λακαίνης ἢ Φρυγῶν μείζων πόλις
τύχῃ θ' ὑπερθεῖ καὶ ἐλευθέραν ὀρεῖ;
ἢ τῷ νέφ τε καὶ σφριγῶντι σώματι
πλούτου τε μεγέθει καὶ φίλοις ἐπηρμένῃ;
[οἶκον κατασχεῖν τὸν σὸν ἀντὶ σοῦ θέλω.]

imo vero ἀπωθῶ γνησίων νυμφευμάτων, quorum immemor historio aliquis aut sciolus sententiam sibi explendam esse opinatus est.

Iterum nos ludunt vs. 273.

δεινὸν δ' ἐρπετῶν μὲν ἀγρίων
ἄκῃ βροτοῖσι θεῶν κατασῆσαι τινα,
ὃ δ' ἔς' ἐχιδνῆς καὶ πυρὸς περαιτέρῳ
οὐδεὶς γυναικὸς Φάρμακ' ἐξεύρηκέ πω.
[κακῆς· τοσοῦτόν ἐσμεν ἀνθρώποις κακόν.]

Euripidea sunt, me iudice, haec:

ὃ δ' ἔς' ἐχιδνῆς καὶ πυρὸς περαιτέρῳ
ΓΤΝΑΙΚΟC οὐδεὶς Φάρμακ' ἐξεύρηκέ πω.

reliqua reddemus sciolo, qui loci vim fregit sententiamque vitiauit. Omnia sunt in γυναικὸς, quod suo loco reposuimus.

Peiorem etiam senarium interpolatum videbis vs. 810.

πόσιν τρέμουσα μᾶντ' ἰὼν δεδραμένῳ
ἐκ τῶνδ' ἀτίμως δωμάτων ἀπὸς αἰῶ.

non esse satis putavit aliquis et addidit de suo:

[ἢ κατθανῆ κτείνασα τοὺς οὐ χρεὴν κτανεῖν.]

quis nostrum non multo meliorem senarium pangere possit? Mirum est quanta fuerit infantia et incogitantia eorum, qui haec olim sic contaminarunt. In fabulae initio vs. 5.

ζηλωτὸς ἐν γε τῷ πρὶν Ἀνδρομάχῃ χρόνῳ,

νῦν δ' εἴ τις ἄλλῃ δυσυχεςάτῃ γυνή.

quid his verbis potest esse simplicius et apertius, sed histriones quid designaverint vide. Legebant νῦν ΔΗ τίς ἄλλῃ et commenti sunt de suo:

ἐμοῦ πέφυκεν ἢ γενήσεταιί ποτε;

ubi δυσυχεςάτῃ pro comparativo esse inepti opinantur. Fraus est a veteribus deprensa: οἱ ὑποκριταί, inquirunt, τὸν Ἰαμβον προσέθηκαν ὑπονοήσαντες εἶναι τὴν γραφὴν ΔΗ ΤΙC, ἢ ἢ οὕτως· νῦν δ' εἴ τις ἄλλῃ, καὶ ἀντὶ τοῦ συγκριτικοῦ τὸ δυσυχεςάτῃ φασίν, imperite, ut vides, et inepte, ut nihil supra. Itaque siquando in similia hisce incideris memento unde talia olim nascerentur.

Non illepidum est quod histriones in *Oreste* 1366 commenti sunt. Qui de summo tecto regiae trepidans se deicere debebat idque se fecisse clamat:

ἐκ θανάτου πέφeyγα —

κεδρωτὰ πασάδων ὑπὲρ τέραμνα.

is quo minus id faceret minusque in periculo foret tres versiculos de suo commentus est hosce:

ἀλλὰ κτυπεῖ γὰρ κληῖθρα βασιλείων δόμων,

σιγήσας· ἔξω γὰρ τις ἐκβαίνει Φρυγῶν,

οὐ πεισόμεσθα τῶν δόμοις ὅπως ἔχει.

deinde citra capitis periculum percommode ex regia egreditur foras. Aperuit fraudem veterum aliquis, cuius hanc animadversionem in Codicibus Marciano et Vaticano reperi: ἐξιών τις φοφεῖ. τοῦτο γὰρ ἔθος ταῖς θύραις. τούτους δὲ τοὺς τρεῖς στίχους οὐκ ἂν τις ἐξ ἐτοίμου συγχωρήσειεν Εὐριπίδου εἶναι, ἀλλὰ μᾶλλον τῶν ὑποκριτῶν, οἵτινες ἵνα μὴ κακοπαθῶσιν ἀπὸ τῶν βασιλείων δόμων καθαλλόμενοι παρανοήξαντες ἐκπορεύονται τὸ τοῦ Φρυγὸς ἔχοντες σχῆμα καὶ προσωπεῖον, ὅπως ἂν διὰ θυρῶν εὐλόγως ἐξιδόντες φαίνονται. acutissime vidit quisquis est et vera monet. Verissimum etiam est quod addit: ἐξ ὧν δὲ αὐτοὶ λέγουσιν ἀν-

τιμαρτυροῦσι τῇ διὰ τῶν θυρῶν ἐξόδῳ. Φανερόν γὰρ ἐκ τῶν ἐξῆς ὅτι ὑπερπεπήδηκεν. Item certam et manifestam tamen neque Kirchhoffio probavit neque Dindorfio. In priore parte scholii deest aliquid ad sententiae integritatem, quod in hunc ferme modum explendum arbitror: ὅπως οὖν διὰ τῶν θυρῶν εὐλόγως ἐξιόντες φαίνονται τοὺς τρεῖς τούτους εἰχους παρενέβαλον.

In *Troadibus* vs. 18.

πολὺς δὲ χρυσὸς Φρύγιά τε σκυλεύματα
πρὸς ναῦς Ἀχαιῶν πέμπεται· μένουσι δὲ
πρύμνηθεν οὖρον ὥς δεκασπόρῳ χρόνῳ
ἀλόχους τε καὶ τέκν' εἰσιδῶσιν ἄσμενοι.

satis erat perspicuum μένουσι δὲ πρύμνηθεν οὖρον κτῆ. de quibus diceretur. Tamen male sedulus aliquis subiecit de suo senarium perineptum:

οἱ τήνδ' ἐπεστράτευσαν Ἑλλήνες πόλιν,
quem si nihil aliud importuna sedes suppositum esse argueret.

Ibid. vs. 259.

Ἐκάβη, πυκνὰς γὰρ οἶσθ' αὖ εἰς Τροίαν ὁδοῦς
ἐλθόντα κήρυκ' ἐξ Ἀχαιῶν στρατοῦ.
[ἐγνωσμένος δὲ καὶ πάροιθέ σοι, γύναι.]
Ταλθύβιος ἦκω καινὸν ἀγγέλλων λόγον.

Bis idem dicitur intolerabilem in modum in οἶσθ' αὖ et ἐγνωσμένος σοι: praeterea in ἐγνωσμένος ΔΕ nullus est particulae locus, neque γύναι recte habet post Ἐκάβη. Adscriptus est in margine senarius ex alia Tragoedia:

ἐγνωσμένος δὲ καὶ πάροιθέ σοι, γύναι.
nam saepe Talthybius in Tragoediis Agamemnonis mandata perferebat, ut in *Hecuba* 499.

Ταλθύβιος ἦκω Δαναϊδῶν ὑπηρέτης
Ἀγαμέμνονος πέμψαντος, ὦ γύναι, μέτα.

In *Ione* vs. 1401. leve mendum perite correctum latentem interpolationem patefecit. Editur:

ὁρῶ γὰρ ἄγγος οὐ ἔξέθηκ' ἐγὼ ποτε
σέγ', ὦ τέκνον, μοι βρέφος ἔτ' ὄντα νήπιον,
Κέκροπος ἐς ἄντρα καὶ Μακρὰς πετρηρεφεῖς.

credebant οὐ ἔξέθηκα esse ὅπου, ἴνα, ἐν ᾧ. Badhamus nie docuit legendum esse οὐξέθηκ' ἐγὼ ποτε, id est ὁρῶ τὸ ἄγγος ὃ ἐξέθηκα. Itaque mala manus inseruit olim:

σέγ', ὦ τέκνον, μοι βρέφος ἔτ' ὄντα νήπιον,
inficetum senarium, in quo et ΓΕ offendit sine ratione additum
et inutile μοι et ἔτ' ὄντα βρέφος νήπιον, quasi non satis intel-
ligeretur recens natum puerum a matre fuisse expositum. Si-
mul arcte coniunguntur, ut erat necesse, ὃ ἐξέθηκα Κέκροπος
ἐς ἄντρα καὶ Μακρὰς πετρηρεφεῖς, quem versum ob vulgatae
vitium molestum et fere sensu vacuum nonnulli delendum cen-
suerunt. Nunc reperta vera lectione in tuto est.

Histriones quam mali et miselli poëtae sint indicio est Rhesi
prologus ab iis suppositus partim servatus in fabulae Argu-
mento: ἑτέρος τις φέρεται πρόλογος πεζὸς πάνυ καὶ οὐ πρέπων
Εὐριπίδῃ. καὶ τάχα ἂν τινες τῶν ὑποκριτῶν διεσκευακί-
τες εἶεν αὐτόν. deinde versiculos affert quales Tzetzes con-
scribillare solebat, in quibus non est mica salis ac dubites
sitne sententia ineptior an verba. Contemnimus ista et ride-
mus, sed latitant etiam nunc apud Euripidem versiculi eius-
dem farinae ab huiusmodi poëtastris interpolati, qui ne nos
Indificentur semper sedulo cavendum.

Venio nunc ad locos quosdam Euripideos mendo affectos,
quorum vera lectio nondum est a Criticis reperta. Laborat
sententia in *Hecuba* vs. 310.

οὔκουν τόδ' αἰσχρὸν εἰ βλέποντι μὲν Φίλῳ
χρώμεσθ' ἔπει δ' ὀλωλε μὴ χρώμεσθ' ἔτι;

In tali re oppositionis ratio postulat ut duo *diversa* tempora
vel modi inter se componantur, ut in *Electra* vs. 336.

αἰσχρὸν γὰρ εἰ πατήρ μὲν ἐξεῖλεν Φρύγας,
ὃ δ' ἄνδρ' ἔν' εἰς ὧν οὐ δυνήσεται κτανεῖν;

Frequens est illa compositio ut ex αἰσχρὸν, δεινόν, ἄτοπον,
ἄλογον et sim. bimembris sententia suspendatur, quarum altera
id quod factum est narrat, altera id quod quis negat aut fu-
turum esse aut fieri oportere, ut in Aristophanis *Pluto* vs.
329.

δεινὸν γὰρ εἰ τριωβόλου μὲν οὔνεκα
ὥσιζόμεσθ' ἐκάστοτ' ἐν τήκκλησίᾳ,
αὐτὸν δὲ τὸν Πλοῦτον παρείην τῷ λαβεῖν.

quibus similia leguntur apud omnes, praesertim apud Oratores.
In *Cyropaed.* IV. II. 46. δεινὸν γὰρ τᾶν εἰη, ὦ Κύρε, εἰ ἐν θήρᾳ
ΜΕΝ πολλάκις ἄσιτοι καρτεροῦμεν, — ὄλβον ΔΕ ὄλον πειρώμενοι

θηρᾶν [εἰ] ἐμποδῶν τι ποιησαίμεθα γενέσθαι ἡμῖν; — [οὐκ ἂν πρέποντα ἡμῖν δοκοίημεν ποιεῖν], duplex emblemata facile agnoscitur. Itaque Euripides quoque ita dixerat:

οὐκ οὖν τόδ' αἰσχρὸν εἰ βλέποντι μὲν φίλῳ

'Ἐχρώμεθ' ὥς δ' ὄλωλε μὴ χρῶμεσθ' ἔτι;

ubi semel 'Ἐχρώμεθ' amisit primam literam reliqua facile in vulgatam formam reflecta sunt. In libris perantiquis prima cuiusque versus litera ab alio scriba rubro colore appingebatur, unde crebri errores nati sunt, ut in *Rheso* vs. 967. quum esset in vetusto libro:

* ΑΙΟΝ δὲ πένθος τῆς θαλασσίας θεοῦ | οἶσω.

stupor hominis explevit βαιόν, quum βῆον ('ΠΑΙΟΝ) deberet; sed nusquam peius erratum quam in *Electra*. vs. 654, ubi erat in vetere libro:

* ΕΧ' ἡλίους ἐν οἷσιν ἀγνεύει γυνή,

pro (Δ)έχ' ἡλίους, sed substituit homuncio λέγ' ἡλίους sine sensu.

Una opera idem mendum tribus locis repetitum tollere licet. In *Phoenissis* editur vs. 155.

ποῦ δ' ὅς ἐμοὶ μιᾶς γένετ' ἐκ μητρός;

et in *Oreste* vs. 499.

αὐτὸς κακίων ἐγένετο μητέρα κτανών.

et in Aristophanis *Auidus* vs. 701.

ἔμμιγνυμένῳ δ' ἐτέρων ἐτέροις γένετ' οὐρανὸς Ὠκεανὸς τε.

Porsonus, quod rarissime facit, versum clunibem et immolatum procudit hunc:

αὐτὸς κακίων μητέρ' ἐγένετο κτανών.

tribrachys in ea divisione verborum non recte ponitur et multo severioribus legibus et dactyli usus et tribrachy in Tragoedia regitur, de qua re alibi dicam. Simplex admodum horum locorum emendatio est et eadem omnium. Corrig. ὅς ἐμοὶ μιᾶς ΓΕΓΟΝΕΝ ἐκ μητρός, et κακίων ΓΕΓΟΝΕ μητέρα κτανών, et ΓΕΓΟΝ' οὐρανός. De vivis et superstitionibus perfectum γέγονα dicitur, γεγονὼς ἀφ' Ἡρακλέους, γέγονα οὐκ ἔλαττον ἢ τριάκοντ' ἔτη, fratres sunt οἱ δμῶθεν γεγῶτες, et sic passim.

In *Phoenissis* vs. 418.

ἦν ταῦτα· κατὰ Γ' ἦλθεν ἄλλος αὖ Φυγάς.

intolerabile istud γε sexcenties a sciolis πρὸς τὸ κεχνηδὸς τοῦ

ῥυθμοῦ interpolatum compluribus locis etiam nunc reclamante sententia pertinaciter adhaeret. Corrig. κῆτ' Ἐπῆλθεν ἄλλος. In *Hippolyto* vs. 696.

εἰ δ' εὖ Γ' ἔπραξα κάρτ' ἂν ἐν σοφοῖσιν ἦν.
vera lectio est: εἰ δ' Ἐπῆπραξα et ἦ pro ἦν. In *Hecuba* vs. 588. leg. δίοιδε ταῖσ' αἰσχροῖν pro οἶδεν τό Γ' αἰσχροῖν, et vs. 757. cum Porsono τίνος πρὸς ἄλλου; pro ineptissimo τίνος Γ' ὑπ' ἄλλου; In *Hippolyto* vs. 474.

ἄνθρωπος οὐσα κάρτα Γ' εὖ πράξειαις ἂν,
emenda: κάρτ' ἌΝ εὖ πράξειαις ἂν.

Vocula ἂν bis terve repetita passim reperitur, ut in *Andromache* vs. 914.

οὐκ ἂν ἐν γ' ἐμοῖς δόμοις
βλέπουσ' ἂν αὐγὰς τᾶμ' ἐκαρποῦτ' ἂν λέχη.
et in *Troad.* vs. 1253.

ἄφανεῖς ἂν ὄντες οὐκ ἂν ὑμνηθεῖμεν ἂν.
In *Alceste* vs. 781.

εἶθ' ἀνδρὸς ἑλθοῖς τοῦδ' Γ' ἐς χρεῖαν ποτέ.
quam facile est emendare τοῦδ' ἘΤ' ἐς χρεῖαν. ut vs. 748.
γηράσκειτ'· οὐ γὰρ τῷδ' Γ' ἐς ταυτὸν γέγος.

Elmsleius τῷδ' ἘΤ' ἐς ταυτὸν correxit. In *Rheso* vs. 622. Dindorfium edidisse video:

Διόμηδες, ἢ σὺ πτεῖνε Θρήπιον λεῶν
ἢ ἡμοὶ πάρες ΓΕ, σοὶ δὲ χρὴ πῶλων μέλειν.
bellissimum est πάρες ΓΕ pro παράσχεις. Excidit syllaba in *Ione* vs. 373.

* μὴ γ' ἐκ' οἴκτον μ' ἔξαγ' οὐ λελήσμεθα.
supple μὴ, μὴ γε, contra inserendum γε in vs. 306.

Εὐβοί' Ἀθήναις ἔσι τις γείτων πόλις.
v. ὅροις ὑγροῖσιν, ὡς λέγουσ', ὠρισμένη.
imo vero ὅροις γ' ὑγροῖσιν, quod est cum assensu respondentis.
Sed expellendum est iterum ex *Iphigenia Aulid.* vs. 1572.

ἔλεξε δ', ὦ παῖ Ζηνός, ὦ θηροκτόνε,
δέξαι τὸ θῦμα τὸδ' ὃ ΓΕ σοὶ δωρούμεθα.
imo vero: τοῦδ' ὃ σοὶ δωρούμεθα. quid absurdius est quam ὃ ΓΕ σοὶ δωροῦμαι?

In *Medea* vs. 597.

οἶσθ' ὡς μετεύξει, καὶ σοφωτέρα φανεῖ,

τὰ χρηστὰ μὴ σοι λυπρὰ φαίνεσθαι ποτέ,
μηδ' εὐτυχοῦσα δυσυχῆς εἶναι δόκει.

verum vidit Elmsleius, sed nemo utitur. Dixerat poeta: οἷσθ' ὡς μέτευξαι, ut οἷσθ' οὖν ὁ δρᾶσον, οἷσθ' ὃ, τι ποιήσων et sim. et verba καὶ σοφωτέρα φανεῖ posita sunt διὰ μέσου. Spernitur certa emendatio, quasi in vulgata acquiesci possit, quae manifesto absurda est. Qui ita dicit οἷσθ' ὃ, τι ποιήσεις; quaerit ab aliquo an sciat *quid factururus sit*, sed qui dat consilium non aliter quam οἷσθ' ὃ, τι ποιήσων dicere potest. Sed recepta Elmsleii emendatione locus nondum est persanatus. Μέτευξαι more Graeco est μέτευξαι καὶ εὖξαι, ut in μετέδοξε, μεταγνώ- ναι, μεταβεβουλεῦσθαι et sim. Sic μεταλαβὼν ὄνομα καινὸν est τὸ πρότερον ὄνομα ἀποθέμενος καὶ ἕτερον καινὸν λαβὼν. Itaque praecedens εὖξαι, quod in μέτευξαι continetur, his in sqq. infinitivum pro imperativo requirit et haec est poetae manus:

οἷσθ' ὡς μέτευξαι (καὶ σοφωτέρα φανεῖ).
τὰ χρηστὰ μὴ σοι λυπρὰ φαίνεσθαι ποτε,
μηδ' εὐτυχοῦσα δυσυχῆς εἶναι δοκεῖν.

ex eiusdem rei observatione duo apud Euripidem loci et plures apud alios in integrum restitui possunt. Editur in *Iphigen. Aulid.* vs. 545.

κατ' ἐπεὶ κατέσχευς ἀρχὰς μεταβαλὼν ἄλλους τρόπους
τοῖς φίλοισιν οὐκέτ' ἦσθα τοῖς πρὶν ὡς πρόσθεν φίλος.

et in *Cyclope* vs. 691.

πῶς εἶπας; ὄνομα μεταβαλὼν καινὸν λέγεις;

an non sentis his μεταλαβὼν reponi oportere? Dicitur μεταβαλεῖν τοὺς τρόπους sed ἄλλους τρόπους μεταλαβεῖν, μεταβαλεῖν τοῦνομα, sed ἄλλο, ἕτερον, καινὸν ὄνομα μεταλαβεῖν, et sic ἔδοξε est placuit sed μετέδοξε repudiata priore sententia placuit. vide supra ad Herodotum VII. 15.

In *Medeae* loco olim infinitivos reposuit Reiskius miro acumine in indaganda locorum sententia praeditus. »Pendent infinitivi, inquit, a μετεύξει.» Sed omnium optime scholiasta velus: μετάθου τὴν προτέραν εὐχὴν καὶ εὖξαι μηδέποτε τὸ χρηστὸν σοι λυπηρὸν φαίνεσθαι. nihil his verius, nihil evidentius.

In *Andromache* vs. 50.

ἀπὼν
Δελφῶν κατ' αἶαν ἐνθα Λοξία δίκη

δίδωσι μανίας, ἥ ποτ' εἰς Πυθῶ μολῶν
ἤτησε Φοῖβον πατρός οὐ 'κτίνειν δίκην.

Bis repetitum δίκην et auri molestum et cum Euripidis consuetudine pugnat, qui in ea re sere constanter dixit αἰτεῖν δίκην et δίδναι δίκας, ut vs. 982.

πικρῶς δὲ πατρός Φόνιον αἰτήσῃ δίκην
ἄνακτα Φοῖβον· οὐδέ νιν μετάσας
γνώμης δνήσῃ θεῷ δίδντα νῦν δίκας.

et vs. 1079.

ὁ δ' εἶπε· Φοῖβε τῆς πάροιθ' ἀμαρτίας
δίκας παρασχεῖν βουλόμεσθ'· ἤτησα γάρ
πάτρός ποτ' αὐτὸν αἵματος δοῦναι δίκην.

et vs. 1141. δίκας δίδντα. Itaque nunc quoque dederat: ἐνθα Λοξίφ δίκας δίδωσι μανίας. Sed multo gravius mendum subest vs. 982. in verbis

πικρῶς δὲ πατρός Φόνιον αἰτήσῃ δίκην
ἄνακτα Φοῖβον,

quae vitiosa esse consentiunt omnes, sed in sede vitii indaganda video aberrantes de via. αἰτήσῃ enim quod refingunt sanum est: latet mendum in πικρῶς et corrigendum:

πικρὰν δὲ πατρός Φόνιον αἰτήσῃ δίκην
ἄνακτα Φοῖβον.

saepe solet πικρός in iracunda et minaci oratione poni de ea re quae magnum aliquod malum et infortunium alicui allatura esse dicatur, quod quia nemo (quod sciam) de industria exposuit compluscula exempla apponam. Aristophanes *Thesmoph.* 850.

ἐγὼ δα· τὴν καινὴν Ἑλένην μιμήσομαι.

β. πικρὰν Ἑλένην ὄψει τάχ' εἰ μὴ κοσμίως
ἔξεις.

et in *Anib.* 1468.

πικρὰν τάχ' ὄψει σρεψοδικοπανουργίαν.

et vs. 1044.

οὐκ ἀποίσεις τοὺς νόμους;

πικρὸς ἐγὼ σοι τήμερον δεῖξω νόμους.

Aeschylus in *Prometheo* vs. 739.

πικροῦ δ' ἔκυρσας, ὧ κέρη, τῶν σῶν γάμων
μνηστῆρος.

Sophocles in *Electra* vs. 470.

ὥς εἰ τάδ' ἡ τεκοῦσα πεύσεται πικράν
δοκῶ με πείραν τήνδε τολμήσειν ἔτι.

Euripides *Troad.* vs. 442.

αἱ σάρκα Φωνήεσαν ἥσουσιν ποτε.
πικράν Ὀδυσσεῖ γῆρυν.

et in *Alceste* 266.

οἴμοι· πικράν γε τήνδε μοι ναυκληρίαν
ἔλεξας.

et in *Bacchis* vs. 357.

πικράν βάκχευσιν ἐν Θήβαις ἰδών.

et in *Electra* vs. 686.

ὄθεν γ' ἰδών σε δαιτὶ κοινωνὸν καλεῖ.

Β. πικρόν γε συνθοινάτορ', ἦν θεὸς θέλη.

ubi pro ὄθεν γε reposuerim ἐνθ' ἐνδ' ἰδών σε. add. *Med.* 402 et
1377. *Troad.* 66. Corruptus locus est in *Helena* vs. 449.

πικροὺς ἂν οἶμαί γ' ἀγγελεῖν τοὺς σοὺς λόγους.

Haec omnia plana sunt et perspicua, sed omnium optime
πικρός quid sit apparet in Aristophanis versiculo apud Athe-
naeum p. 466, p.

πικρότατον οἶνον τήμερον πλεῖ τάχα.

«cum magno tuo malo et infortunio vinum potabis hodie», et
sic in caeteris ad unum omnibus; sed non est ovum ovo simi-
lius quam huic Aristophanis versiculo similis est Euripideus
in *Cyclope* vs. 584.

οἴμοι· πικρότατον οἶνον ὄψομαι τάχα.

Praeiverat etiam nunc omnibus Homerus. In *Odyss.* P. 447.
ubi Ulysses dixerat

εἴσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.

et post pauca:

αὐτὰρ ἔμ' ἐς Κύπρον ξείνῃ δόσαν ἀντιάσαντι.

intonat Antinous:

εἴθ' οὕτως ἐς μέσσον ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης,

μὴ τάχα πικρὴν Αἰγυπτὸν καὶ Κύπρον ἴκηαι.

Sic Bekkerus edidit, in Harleiano codice adscriptum est γρ.
ἴδηαι. Haec demum vera lectio est:

μὴ τάχα πικρὴν Αἰγυπτὸν καὶ Κύπρον ἴΔΗΑΙ.

ut πικράν Ἑλένην ὄψει τάχα, et πικρότατον οἶνον ὄψομαι τάχα, et

πικροὺς ἐγὼ σοι τήμερον δείξω νόμους.

Brunckius ad *Thesmoph.* 850 attulit ex Apollonio Rhodio III. 372 locum, quo haec scriptura magis etiam confirmatur.

οὐκ ἄφαρ ὀφθαλμῶν μοι ἀπόπροθι, λωβητῆρες,
νεῖσθ' αὐτοῖσι δόλοισι παλίσσυτοι ἔκτοθι γαίης,
πρὶν τινα λευγαλέον τε δέρας καὶ φρίξον ἼΔΕΘΘΑΙ.

Ergo Euripides quoque eodem sensu Orestem minaciter dicentem induxerat:

πικρὰν δὲ πατὴρ Φόνιον αἰτήσῃ δίκην
ἄνακτα φοῖβον.

quod a Phoebo paternae caedis poenas poposcit magno eum constabit infortunio. Populus dixisset: οἰμώζεται ὅτι τὸν Ἀπόλλωνα δίκην ἤτησεν.

In *Electra* vs. 1032.

ἀλλ' ἤλθ' ἔχων μοι μαινάδ' ἐνθεον κόρην
λέκτροις τ' ἐπείσέφρΗΚΕ καὶ νύμφα δύο
ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δώμασιν κατεῖχ' ὁμοῦ.

quod eram olim suspicatus perveterem esse Atticorum aoristum — ΕΦΡΗΚΑ ut ἦκα, ἔθηκα, idem Nauckius a Dindorfio laudatus perspexit. Disponam ordine quae mihi de hac forma observata et collecta sunt. Evasit intacta nostro loco, ubi diserte ἐπείσέφρηκε scriptum est, sed perierat eadem in *Herc. Furent.* vs. 1253.

ἔτ' ἐν γάλακτί τ' ὄντι γοργωποὺς ὄφεις
ἐπείσέφρΗΚΕ σπαργάνοισι τοῖς ἐμοῖς.

ubi certa emendatione ἐπείσέφρΗΚΕ Nauckius restituit. Superest vetusti aoristi certa memoria apud Hesychium:

Εἰσέφρηκεν: εἰσήγαγεν.
Ἐξέφρηκεν: ἀφῆκεν.

et in plurali numero:

Ἀπέφρησαν: ἀφῆκαν. Κρατῖνος Θράτταις.

et in infinitivo:

Εἰσφρῆναι: εἰσάξει.

ἐπείσέφρηκα habet coniunctivum ἐπείσφρῶ, ut ἔθηκα θῶ. Euripides *Alcest.* vs. 1056.

καὶ πῶς ἐπείσφρῶ τήνδε τῷ κείνης λέχει;
et participium ἐπείσφρεῖς ut θεῖς. Euripides in *Phaëthonte*:

μή τιν' Ἡφαιστος χόλον

δόμοις ἐπεισφρεῖς μέλαθρα συμφλέξῃ πυρί.

imperativus est ἔκφρες et εἴσφρες, ut ἄφρες, κατάθες et sim.
Comicus apud Herodianum περὶ Μ. Α. p: 24, 24.

(ἀλλ' αὐτίκ') εἴσφρες μ' ὥς τὸ μαιρακύλλιον.

et apud Aristophanem in *Vespis* vs. 162.

ἴθ', ἀντιβολῶ σ', ἔκφρεC με, μὴ διαρραγῶ.

ubi librorum ἔκφερε certa emendatione est a Buttmanno correctum.

Futuri exempla habet Aristophanes in *Vesp.* vs. 893.

εἴ τις θύρασιν ἡλιασῆς εἰσίστω,

ὥς ἡνίκ' ἂν λέγωσιν οὐκ εἰσφρήσομεν.

et paullo ante vs. 156.

τί δράσεται, οὐκ ἔκφρήσεται, ὧ μισαρώτατοι;

et in *Anibis* vs. 193.

ἢν μὴ φόρον φέρωσιν ὑμῖν οἱ θεοί,

διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ χάους

τῶν μηρίων τὴν κνῖσαν οὐ διαφρήσεται.

Euripides usus erat forma ἐκφρῶσιν in *Phoenissis* vs. 264.

ὃ καὶ δέδοικα μὴ με δικτύων ἔσω

λαβόντες οὐκ ἐκφρῶσ' ἀνελίμακτον χροά.

sed perierat: in libris est οὐ μεθῶσ' aut οὐ μεθῶσιν. Servata est poetæ manus in antiquo Scholio: οὐ μεθῶσιν: οἱ μὲν γράφουσιν οὐκ ἐκφρῶσιν. οἱ οὖν ὑποκριταὶ διὰ τὸ δυσέκφορον μεταπλάττουσι τὴν λέξιν: καὶ Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων ὅτε διαλαμβάνει περὶ τοῦ ΦΡΩ καὶ ταύτην τὴν χρῆσιν φέρει (sic leg. pro φησίν). Recte huc refert Dindorfius Photii locum οὐκ ἐκφρῶσιν: οὐκ ἐξαφῶσιν. Σοφοκλῆς, nam Sophoclis nomen pro Εὐριπίδης esse positum. Imperfecti temporis exemplum est apud Aristophanem in *Vesp.* vs. 126 sed misere corruptum:

ἐντεῦθεν οὐκέτ' αὐτὸν ἐξεφρίομεν.

sincerum est ἐξεφρει et vetus lacuna imperite expleta. Sine mendo evasit εἰσεφρούμην apud Euripidem *Troad.* vs. 653.

εἴσω μελάθρων κομψὰ θηλειῶν ἔπη

οὐκ εἰσεφρούμην.

sed labem concepit apud Demosthenem p. 473, 6. καὶ εἰσέφρουν τὸ ἐράτευμα, ubi necessarium est εἰσεφροῦν τὸ ἐρά-

τευμα. Alia est in eadem forma corruptela apud Euripidem in *Cyclope* vs. 234.

καὶ τὸν γε τυρὸν οὐκ ἔωντος ἥσθιον

τούς τ' ἄρνας ἐξεφοροῦντο,

evidens est Musgravii emendatio ἐξεφοῦντο. Futurum εἰσφρήσεται tulit aetatem apud Demosthenem p. 93, 17. οἶμαι — τούτους εἰσφρήσεται μᾶλλον ἢ κείνῳ παραδώσειν τὴν πόλιν.

Nondum me poenitet in Xenophontis *Hellen*. VI. v. 43. οἱ ταχθέντες ἐν Θερμοπύλαις ἅπαντες εἴλοντο μαχόμενοι ἀποθανεῖν μᾶλλον ἢ ζῶντες ἐπεισφρεσθαι τὸν βάρβαρον τῇ Ἑλλάδι, correxisset ἐπεισφρέσθαι. Reddendum esse censeo εἰσφρέσθαι Aristidi I. p. 496, 16. ubi editur: ἄμεινον Φωκεῦσι πολεμεῖν ἢ τοῦτον εἰσφρήσεται, sed pro absurdo futuro aoristus εἰσφρέσθαι est reponendus. Iterum eadem forma restituenda est Aristidi I. p. 185. οὕτως ἐγὼ Φημι τῆς πόλεως οὐχ ἦττον τὸ ἐκπέμψαι παρ' αὐτῆς ἢ τὸ εἰσφρεσθαι τοὺς δεηθέντας πρὸς τὴν παρὰ τῶν Ἑλλήνων εἶναι χάριν. Nihil est εἰσφέρεσθαι, sed opponuntur inter se ἐκπέμψαι in coloniam et εἰσφρεσθαι in urbem.

Superest una quaestio. Quae fuit olim praesentis temporis forma? Nusquam locorum huius temporis vola aut vestigium reperitur. Philoxenus, qui de verbis *monosyllabis* agens de verbo ΦΡΩ disseruit, fortasse ex analogia tantum ex — ἐφρει, — εφρούμην — φρήσω suum ΦΡΩ commentus est. Aoristi autem forma — ἐφρηκα et — ἐφρησαν et — φρήναι et medium — φρέσθαι et imperativus — φρες et coniunctivus — φρῶ et participium — φρεῖς extra omnem controversiam posita sunt.

Haec igitur sunt veterum Graecorum. Sequiores antiquitatis reliquias male recoquentes commentum sunt aoristum εἰσέφρησα et εἰσέφρησα ἐμαυτόν. Quod autem semel apud Aristotelem reperitur εἰσπιφράναι aperte pugnat cum antiquis formis in — φρες et — φρεῖς et est adeo τοῦ πονηροῦ κόμματος.

In *Supplicibus* vs. 590.

σοὶ δὲ προσάσσω μένειν,

Ἄδρασε, κάμοι μὴ ἀναμίγνυσθαι τύχας

τὰς σάς.

mendosum est ἀναμίγνυσθαι, quod in ea re poni non potest, et unice verum et rei accommodatum est ἐξομόργνυσθαι. Apud

Homerum frequens est *δμοργνυσθαι* et compositum *ἀπομοργνύναι* et *ἀπομόργνυσθαι*, in *χεῖρ' ἀπομόργνυ* (Iliad. Σ. 414), et saepissime *ἀπομόργνυσθαι κόνιν*, *ιδρῶ*, *ιδρῶτα*, *ιχῶ*, *ἀφρόν*, *αἷμα*, *δάκρυ* et *δάκρυα*: nempe *δάκρυ* in animi commotione, *δάκρυα* in *fletu*. Itaque de Thersite recte dicitur Iliad. v. 269.

ἀλγήσας δ' ἀχρεῖον ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ.

et de Ulysse Odyss. P. 304

αὐτὰρ ὁ νόσφι ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ.

sed mendum est in Iliad. Σ. 124.

καὶ τινὰ Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων

ἀμφοτέρησιν χερσὶ παρειάων ἀπαλάων

ΔΑΚΡΥ ὁμορξαμένην ἀδινὰ ταναχῆσαι ἐφείω.

in tam uberi fletu scribendum: *δάκρυ' ὁμορξαμένην*, ut in iocoso fragmento Euripidis (Antiatt. Bekk. 85. 11.) *Εὐριπίδης Συλεῖ·*

βαυβῶμεν εἰσελθόντες, ἀπόμορξαι σέθεν

τὰ δάκρυα.

Apud Athenienses in usu est *ἐξομόργνυσθαι*, quod est *abstergere*, contactu suo *sordes alicui affricare*, et *contagione implere*, *polluere*, *contaminare*. *Abstergere* est in *Hippolyto* vs. 653.

ἀγὼ ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρξομαι.

et in *Electra* vs. 501.

ἐγὼ δὲ τρύχει τῷδ' ἐμῶν πέπλων κόρας

δακρύοισι τέγξας ἐξομόρξασθαι θέλω.

et in *Oreste* vs. 209.

ἐκ δ' ὁμορξον ἀθλίου

τόματος ἀφρώδη πέλανον ὀμμάτων τ' ἐμῶν.

Sordes affricare in *Herc. Fur.* vs. 1399.

ἀλλ' αἷμα μὴ σοῖς ἐξομόρξωμαι πέπλοις.

et figurate in *Bacchis* vs. 341.

μηδ' ἐξομόρξει μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί.

et apud Aristophanem *Acharn.* vs. 808.

οὐδ' ἐξομόρξεται Πρέπας τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι.

hoc ipsum igitur Theseus ad Adrastum dixerat:

καὶ μοι μὴ ἔομωργνυσθαι τύχας | τὰς σάς.

Eodem sensu quo *ἐξομόργνυσθαι* *populus ἀπομάττεσθαι* dicere solebat, quod scribarum incuria periit in scurrili loco *Cyclopis* vs. 561.

ἀπομῦκτέον δὲ σοίγ', ὅπως λήφει πιεῖν.

cui Cyclops:

ἰδοῦ. καθαρὸν τὸ χεῖλος αἱ τρίχες τέ μου.

estne satis perspicuum ἀπομΑκτέον verum esse? Cyclops enim ἀπομάττεται τὸ τε χεῖλος καὶ τὸν μύτακα cibo immunda, et ita dicit: ἰδοῦ· καθαρὸν τὸ χεῖλος καὶ αἱ τρίχες.

Ἀπομυκτέον praeterquam quod spurcum est nauseamque movet cum reliqua parte loci pugnat.

In *Hippolyto* vs. 888.

ἀναξ, ἀπέυχου ταῦτα πρὸς θεῶν πάλιν.

pro ἀπέυχου, quod cum dicti sententia pugnat, quid poeta scripserit luculenter demonstrabit Plato in *Alcibiade* II. p. 142. v. καὶν εὐξαιντ' ἂν γενέσθαι —, ὀλίγον δὲ ἐπισχόντες ἐνίοτε παλινφδοῦσιν Ἀνευχόμενοι ἄττ' ἂν τὸ πρῶτον εὐξωνται. et infra p. 148. v. ὅπως μὴ λήσει τις αὐτὸν εὐχόμενος μὲν κακὰ, δοκῶν δὲ τὰ (dele τὰ) ἀγαθὰ, ἔπειτ' ὀλίγον ἐπισχών, ὅπερ καὶ σὺ ἔλεγες, παλινφδῇ Ἀνευχόμενος ἄττ' ἂν τὸ πρῶτον εὐξηται. Hoc ipsum Euripidi reddendum Ἀνεύχου ταῦτα revoça, retracta has preces. In multis ἀνά hanc vim habet, ut in ἀναθέσθαι πεττόν, vid. Harpocrat. v. Ἀναθέσθαι. Scite Hermippus

ἃ γὰρ τόθ' ἦσθην ταῦτα νῦν Ἀνήδομαι.

apud Phrynich. Bekk. p. 25, 19. et sunt multa alia his similia.

In *Alcestide* vs. 569.

Ἄδμητε, τολμᾶς ξενοδοκεῖν; τί μωρὸς εἶ;

In Codicibus scriptorum Atticorum, quibus hodie utimur, omnibus duae ubique linguae inter se mixtae et confusae sunt mirificum et perineptum in modum. Altera est lingua Atticorum, altera vitiosa sequiorum *συνήθεια*. Loci sunt innumera- biles, ubi scribae et sero nati correctores linguae veteris formas deleverunt ut eas reponerent, quibus ipsi cum aequalibus omnibus uterentur. Nihil propemodum horum nos fallit: formas Atticas omnes optime novimus, novimus et quas formas vitiosas ἡ *συνήθεια* illis substituerit. Grammaticorum auctoritas, vetustli Codices, metrum, inveterata menda intus antiquam scrip- turam servantia, testimonia et indicia omne genus lectiones Atticas sanas et incorruptas a sequiorum negligentia et erro- ribus discernunt. Quid igitur causae est cur manifesta menda et certi errores ex Atticorum libris extirpari non possint?

Quidquid ex *λέγμαι* nascitur sine ulla exceptione habet K

pro X, ut apud Homerum δουροδόκη, ἰσοδόκη, ξεινοδόκος, in Attica πανδοκεύς, δωροδόκος, καπνοδόκη, μυσοδόκος, θυοδόκος et sic in caeteris ad unum omnibus. Ergo et ξεινοδόκος *constanter* dicebant et ξεινοδοκία et ξεινοδοκεῖν. In compositis verbi δέχομαι literam X derivata habent, ἀναδοχή, ἀποδοχή, διάδοχος, ὑποδοχή caet. sed non sunt haec vocabula *antiqua* admodum. Graeculorum συνήθεια ad horum analogiam ex veteribus nonnulla, quae aetatem tulerant, refingebat. Quia ipsi dicebant ὑποδοχεύς et ὑποδοχεῖον antiquum πανδοκεύς et πανδοκεῖον ad illorum similitudinem praepostere convertebant. Quia ipsi dicebant ἀνάδοχος, διάδοχος, ἐκδοχος cell. vetus ξεινοδόκος illis accommodarunt et sic ξεινοδόχος, ξεινοδοκία et ξεινοδοκεῖν nata sunt. Licebat iis loqui quod vellent: sed non licebat in antiquitatis monumentis deleta vetere scriptura noviciam substituere, quod quum nihilominus sexcenties fecerint, nostrum est istorum indoctae impudentiae ire obviam, et quod inter omnes liquido constet solum esse probum et genuinum in lucem revocare, et homunciones nihili cum suis vitiis mendisque facessere iubere. Editoribus aliter visum. Kirchhoffius in secundis personis verborum passivorum formas Macedonicas in -η exeuntes pro -ει sedulo omnes retinuit. Melius in hac re Dindorfius, sed peccat idem in aliis. Satisne constat vivo Euripide verbum εἶναι habere imperfectum ἦ ante consonantem, non ἦν? Constat, et nemo melius id novit quam Dindorfius. Certumne est δωροδοκεῖν et ξεινοδοκεῖν *constanter* Athenienses dixisse? Certum est idque Dindorfio perinde notum ac mihi. Cur igitur formas vitiosas diu post Euripidem mortuum sequiorum negligentia natas illi obtrudit invitissimo?

Mirum est quod in Attico verbo δωροδοκεῖν usu venit. Per aliquot saecula usu cesserat: χρήματα λαμβάνειν omnes dicebant. Deinde recoctum est et formam quidem pristinam servavit, sed significatio in contrarium detorta est notatque *corrumpere* largitione, non *corrumpi*, ut olim; est χρήματα δίδοναι, non λαμβάνειν. Quae hinc nova librorum labes exstiterit ad Aeschinem ostendimus. Ubi novum δωροδοκεῖν pro διαφθεῖρειν ἐπὶ χρήμασι caput extulit, omnis antiqui verbi δικάζειν idem olim significantis intelligentia extincta est. Itaque sicubi sententia δικάζειν vel δικάζεσθαι postulat, libri absurdum δικάζειν et δι-

κάζεσθαι exhibent et vetus scriptor *nihil dicit*. Ostendam multis ad Libanium, sed non me contineo quin unum saltem nunc expromam. In Theophrasti *Charactl.* cap. XXVI ὁ δλιγαρχικός, infortunatus homo, talia iacit: διὰ τοὺς συκοφάντας οὐκ οἰκητέον (leg. οἰκητόν) ἐσιν ἐν τῇ πόλει. et: ἐν τοῖς δικαστηρίοις δεινὰ πάσχομεν ὑπὸ τῶν δικαζομένων. In editione recenti homo doctus, cuius nomen οὐδὲν δέομαι λέγειν, recepit in textum ὑπὸ τῶν δικαζόντων. Dabisne mihi ὑπὸ τῶν δεκαζομένων esse verum? *Accusatores*, inquit, *calumniantur, iudices venales sunt*. Sed ad Euripidem redeo.

In *Alcestide* vs. 719. ubi Chorus dixerat:

παῦσαι δέ, πρέσβυ, παῖδα σὸν κακορροθῶν.

reponit Admetus ferociter et minaciter:

λέγ' ὥς ἐμοῦ λέξαντος. εἰ δ' ἄλγεῖς κλύων

τάληθές οὐ χρεῖν σ' εἰς ἔμ' ἐξαμαρτάνειν,

sed periit dicti sententia, quae tamen revocari poterit. Requiritur futurum pro λέξαντος et requiritur verbum acre et minax. Quin igitur emendamus

λέγ' ὥς ἐμοῦ ἘΓΓΕΟΝΤΟΣ.

Qui Graecos Codices triverunt non sunt nescii quam saepe λέξαι et ἐλέγξαι inter se confundantur.

In *Alcestide* vs. 371.

κατῆλθον ἂν καὶ μ' οὐθ' ὁ Πλούτωνος κύων

οὐθ' οὐπὶ κώπῃ ψυχόπομπος ἂν Χάρων

ἔσχον πρὶν εἰς Φῶς σὸν καταστῆσαι βίον.

duo in his vitia insunt: neque enim Χάρων suo nomine appellari debebat, neque βίον sanum est. Sententia est πρὶν CΕ εἰς Φῶς καταστῆσαι, sed pro σέ non poterat dicere σὸν βίον. Erat, credo, lacuna in utriusque senarii fine:

οὐθ' οὐπὶ κώπῃ ψυχόπομπος ἂν * *

ἔσχον πρὶν εἰς Φῶς σὸν καταστῆσαι * *.

quid est igitur explendum? In priore γέρων, ut Charon dicatur οὐπὶ κώπῃ ψυχόπομπος γέρων, in secundo δέμας, et σὸν δέμας quam recte pro σέ dicatur, quis est Tragicorum lector qui nesciat? Sic in *Phoenissis* dicitur vs. 700. σὸν δέμας θηρώμενος pro σέ ζητῶν, et in *Hippolyto* vs. 1412. et alibi.

In *Alcestide* vs. 724. in libris est

καὶ μὴν Διὸς γε μείζον' ἂν ζώοις χρόνον.

Kirchhoff. ζώεις dedit, Dindorf. ζῶης, quod verum est. Atticum ζῶης et ζῶη sic solent corrumpi, ut ad Lucianum ostendimus. Sed ut locus sanus sit eliminandum est absurdum ἂν et ita scribendum:

καὶ μὴν Διὸς γε μείζονα ζῶης χρόνον.

namque esse hanc *imprecationem* ostendit pater statim reponens:

ἄρᾳ γονεῦσιν οὐδὲν ἔκδικον παθάν;

id est καταρᾷ τῷ πατρὶ οὐδὲν ἡδικημένος;

In *Alceſtide* vs. 768.

ποτῆρα δ' ἐν χεῖρεσσι κίσσινον λαβῶν.

non puto Euripidem praesertim in dramate Satyrico et in ludicra hac parte fabulae Homericum χεῖρεσσι usurpasse, sed dixisse, ut omnes solebant, ἐν ταῖς χερσὶ.

Alceſtidem esse drama Satyricum et ex ipsa fabula facile quis colligere potuisset et confirmat διδασκαλία antiqua, in qua est: πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς. δεύτερος Εὐριπίδης Κρήσσαις, Ἀλκμήωνι τῷ διὰ Ψωφίδος, Τηλέφῳ, Ἀλκίτιδι. Tribus tragoediis de more τὸ σατυρικὸν δράμα ἢ Ἀλκίτις quartum accessit. Acta est ἐπὶ Γλαυκίνου ἀρχοντος Ὀλυμπιάδι ΠΕ, anno secundo Olympiadis LXXXV. a. Chr. 439. quo anno Sophocles superiore anno στρατηγὸς in bello Samiaco natus annos LVI primas tulit, Euripides anno aetatis XLI secundas.

In *Alceſtide* vs. 818. ubi Hercules dixerat:

δόμων γὰρ ζῶσι τῶνδε δεσπότες.

exclamat famulus:

τί ζῶσιν; οὐ κατοῖσθα τῶν δόμοις κακά.

verum non ita, credo, dixerat, sed

οὐκ ἄρ' οἶσθα τῶν δόμοις κακά;

ergo nescis —? quia nullo modo suspicari poterat Herculem mortem Alceſtidis ignorare,

ὃς πρῶτα μὲν πενθοῦντα δεσπότην ὄρων

εἰσῆλθε κάτωλμης ἀμείψασθαι πύλας.

vs. 763. Itaque ubi audivit ita dicentem δόμων γὰρ ζῶσι τῶνδε δεσπότες, quaerit admirabundus: quid ais vivunt; an tu ego nescis cel.?

Facilis erat error in antiqua scriptura ΟΤΚΑΡΟΙΘΑ, quia κάτωδα apud Euripidem non est infrequens, ut in *Ione* vs. 1047. φράζετε εἰ κατοῖδατε. Ipsum κατοῖσθα legitur in *Orest.* 1184. *Troad.* 902.

In *Rheso* vs. 74.

οἱ δ' ἐν βρόχοις δέσμοις λελημμένοι.

Euripides ipse scripsisse videtur λελημμένοι *capti*. Saepius Euripides ea forma usus est, quae vel sola demonstrat Atticos λήζομαι dixisse (ut κλήζομαι, χρήζω) non ληΐζομαι.

Ibid. vs. 115. in libris est:

νικώμενος μὲν τήνδε μὴ μόλῃς πόλιν.

Dindorf. Schaeferi coniecturam τήνδε μὴ οὐ μόλῃς recepit, unde nihil proficimus. Sententia est: *victus non redibis in urbem*, sed in Achivorum castris *peribis*. Itaque scriptum esse potuit:

νικώμενος μὲν οὐ τι μὴ μόλῃς πάλιν.

Ibid. vs. 169.

χρυσὸς πάρεσιν, εἰ τόδ' αἰτήσῃ γέρας.

et vs. 181.

τί τοῦδε μεῖζον τῶνδ' ἐμ' αἰτήσῃ γέρας;

sententia αἰτεῖν requirit, non αἰτεῖσθαι. Ergo bis reponere αἰτήσῃ. Semel verbum αἰτεῖν evasit vs. 173.

σὺ δ' αἶτῃ πλὴν στρατηλάτας νεῶν.

In *Rheso* vs. 208.

λύκειον ἄμφι νῶτον ἄψομαι δοράν

καὶ χάσμα θηρὸς ἄμφ' ἐμῷ θήσω κάρφ.

quia nemo in ea re ἄπτομαι, sed omnes constanter ἐνάπτομαι, ἐναψάμενος, ἐνημμένος dicebant, emenda: ἄμφι νῶτ' Ἐνάψομαι. In *Hercule Fur.* vs. 548.

θανάτου τὰδ' ἤδη περιβόλαι' Ἀνήμμεθα.

bene correctum est Ἐνήμμεθα.

Ibid. vs. 333.

μισῶ φίλοισιν ὕπερ ὃν βοηδρομεῖν.

emenda e vs. 412.

φίλων νοσούντων ὕπερ ὃς βοηδρομεῖς.

et eadem opera vs. 443.

ἀλλ' ὕπερ ὃν μὲν ἦλθον ἐν καιρῷ δ' ὅμως.

restituere quod sive mendo legitur vs. 453. καίπερ ὕπερ ὃς μολών.

Ibid. vs. 479 Dindorfus edidit:

οὐ τοῦσδ' ἀριστεῖς φασὶν Ἑλλήνων μολεῖν;

Β. κοῦ μεμφόμεσθ' ἄλλ' ἄδην ἐλαύνομαι.

Sed ἀριστεῖς nominativi forma est: aut ἀριστεῖας aut ἀρίστους

scribendum. Tum ἐλαύνομεν salius erat non tangere. Euripides uti voluit Homericā locutione ἄδην ἐλάαν κακότητος, quam legerat in Odyss. ε. 290.

ἀλλ' ἔτι μὲν μὴν φημι ἄδην ἐλάαν κακότητος.

et ea verba ita accepit ut Grammaticus nescio quis in Scholio ad h. l. ὁ δὲ νοῦς, inquit, οἶμαι αὐτὸν ἐμφορηθήσεσθαι δυσυχίας ἐτέρας. Opinabantur enim, ut idem scribit, τὸ ἄδην ἐλάαν esse τὸ κόρον σχεῖν τῆς κακίας. Falluntur, sed utuntur ipsi ea locutione quo sensu poetam accipiebant, ut multis aliis quae ante Aristarchum nemo satis intelligebat. Itaque Euripides ratus ἄδην ἐλάαν esse κορεσθήσεσθαι, quum vellet dicere ἄλλως ἔχομεν πόνου dixit ἄδην ἐλαύνομεν.

Magna est controversia utrum apud Homerum ἄδην ἐλώσιν an ἐδώσιν, ἄδην ἐλάαν an ἐάαν sit scribendum. Euripides certe ἄδην ἐλάαν legisse se sua imitatione declarat.

In *Rheso* vs. 259.

σκαιοὶ βοτῆρές ἐσμεν· οὐκ ἄλλως λέγει.

imo vero οὐκ ἄλλως λέγω, id est οὐκ ἀντιλέγω, ὁμολογῶ, notū et frequenti usu. Igitur in dissensu librorum facillima optio est: Cf. *Helen.* vs. 1104.

εἰ δ' ἦσθα μετρία τᾶλλά γ' ἠδίστη θεῶν
πέφυκας ἀνθρώποισιν, οὐκ ἄλλως λέγω.

et in *Electra* vs. 1035.

μῶρον μὲν οὖν γυναῖκες, οὐκ ἄλλως λέγω.

et *ibid.* vs. 224.

μείνας' ἄκουσον καὶ τάχ' οὐκ ἄλλως ἐρεῖς.

et in ipso *Rheso* vs. 164.

ναί· καὶ δίκαια ταῦτα κοῦκ ἄλλως λέγω.

et in *Orest.* vs. 702. οὐκ ἄλλως λέγω, et in *Phoenissis* vs. 360. et alibi.

In *Rheso* vs. 509.

δεῖξω δ' ἐγὼ σοι χῶρον ἔνθα χρὴ στρατόν
τὸν σὸν νυχεῦσαι τοῦ τεταγμένου δίχα.

quia Ἐννυχεῦσαι requiritur suspicor olim fuisse:

ἔνθα χρὴ στρατόν σὸν Ἐννυχεῦσαι.

male repetitum TON necessariam praepositionem expulit.

In *Rheso* vs. 899.

ὄλοιτο μὲν Οἰνεΐδας

ῥλοιτο δὲ Λαρτιάδας,
ὅς μ' ἄπαιδα γέννας
ἔθηκεν ἀριστόκοιο.

in libris est ἀριστόκοιου, quod ut versui strophico responderet 892.

ἔκλεσας ὁδὸν ποτὶ Τροίαν.

in Aldina nescio quis ἀριστόκοιο supposuit, qua forma Euripides uti non solet. Quid est igitur scribendum ut metro laboranti subveniatur? Nempe hoc:

ὅς μ' ἄπαιδα γέννας ἔθηκεν ἀριστόκοιαν.

Quia Thetis in Iliad. Σ. 54. dixerat:

ὦ μοι ἐγὼ δειλή, ὦ μοι δυσἀριστόκειαν.

Euripides quum haec iuvenis pangeret ἀριστόκειαν quoque sibi credidit dicere licere.

In *Rheso* vs. 931. quum olim intellexissem esse corrigendum:

σὺ δὲ τοῦδ', Ἀθάνα, παντὸς αἰτία μέρου.

pro καὶ τοῦδ', idem video Kirchhoffio venisse in mentem, qui σὺ τοῦδ', Ἀθάνα, coniecit, sed multo melius addetur copula δέ, quam non arbitror in tali re omitti posse.

In vs. 938. αὐτανέψιος νεκροῦ τοῦδ' ὃν κατακτείνεις σύ, minime ferenda praesentis forma, quae eo est suspectior quia in libris est τοῦδ' οὖν κατακτείνασα, unde κατέκτεινAC σύ pellucet.

Ibid. vs. 943.

μάτην ἄρ' ἡμᾶς Θρήκιος CTPATηλάτης,
ἑδένας', Ἑκτορ, τῷδε βουλευῆσαι φόνον.

convenit inter omnes non στρατηλάτης sed auriga (ἡνίοχος) olim nominatum fuisse.

Itaque διφρηλάτης Portus reponebat, τροχηλάτης Valckenarius, mihi ζευγηλάτης potior lectio videtur: sed quidquid horum probaveris, vitium quo modo natum sit perspicuum est: in libro perrosso supererat * * * ΗΛΑΤΗC, sciens arripuit quod primum in buccam venit et στρατΗΛΑΤΗC explevit. Pugnabat cum poetae sententia. Quid ad illum?

Haereo vs. 951. in verbis Hectoris:

οὐ μὲν θανόντι γ' οὐδαμῶς CTNήδομαι. —

Φίλος γὰρ ἐλθὼν δυσυχῶς ἀπέρχεται.

quid hic loci est verbo gratulandi συνήδομαι? Scio esse quibus

συνήδομαι idem quod ἐφήδομαι esse videatur, sed non ego credulus illis. Apud Isocratem *de Pace* p. 167. c. ἐν τούτῳ τῶν ἐγκυκλίων ταφὰς ποιεῖν καθ' ἕκαστον τὸν ἐνιαυτὸν, εἰς ἃς πολλοὶ — ἐφοίτων οὐ συμπενήσοντες τοὺς τεθνεώτας ἀλλὰ συνησθησόμενοι ταῖς ὑμετέραις συμφοραῖς. Manus Isocratis servata est apud Pollucem III. 101. Ἰσοκράτης δ' ἐφη «καὶ συνηδόμενοι ταῖς ὑμετέραις συμφοραῖς» ἀντὶ τοῦ ἐφηδόμενοι. Res ipsa clamat praesens συνηδόμενοι verum esse, quod ob συμπενήσοντες mutatum est in Urbinate in συνησθησόμενοι, in caeteris in ἐφησθησόμενοι. Dixit Isocrates συνηδόμενοι pro inter se gaudentes, et apud Euripidem iuvenem inter ἡδομαι et συνηδομαι non multum credo interfuisse. Eodem modo Euripides verbo συνηδομαι usus est in *Hippolyto* vs. 1275.

Θησεῦ, τί τάλας τοῖσδε CTNHδεῖ; quid miser ex his rebus laetitiam capis?

In *Rheso* vs. 961.

οὐ γὰρ ἐς ταῦτόν ποτε

ΟΤΤ' εἰσιν ΟΤΤΕ μητρὸς ὕψεται δέμας.

compositionis labes est manifesta. Conieci:

οὐ γὰρ ἐς ταῦτόν ποτε

ΕΤΝεῖσιν οὐδὲ μητρὸς ὕψεται δέμας.

omittebatur in libris vetustis prima versus cuiusque litera, unde turbae. Erat in libris olim vs. 967.

* ΑΙΟΝ δὲ πένθος τῆς θαλασσίας θεοῦ.

οἶσω· θανεῖν γὰρ καὶ τὸν ἐκ κείνης ἡμετέρας.

nihili homuncio supplevit βαιὸν δέ, sine sensu. Tandem Musgravius verum repperit (P)ΑΙΟΝ id est ἰᾶον δὲ πένθος — ὀσω.

In *Rheso* vs. 973.

ὦ παιδοποιοὶ συμφοραὶ πάντοι βροτῶν.

ὥς ὅστις ὑμᾶς μὴ κακῶς λογίζεται,

ἄπαις διοίσει καὶ τεκῶν θάψει τέκνα.

Quis non meminit se legere ὅστις εὖ λογίζεται, pro ὅστις εὖ φρονεῖ? ilaque ὅστις μὴ κακῶς λογίζεται est ὅστις μὴ κακῶς φρονεῖ, sed officit sententiae ὑμᾶς interpositum, vitio quidem, namque tu repone:

ὦπαθ' ὅστις ὑμῶν μὴ κακῶς λογίζεται

ἄπαις διοίσει.

Similes loci sunt in *Troad.* vs. 402.

Φεύγειν μὲν οὖν χρὴ πόλεμον ὅστις εὖ φρονεῖ.
et in *Androm.* vs. 1252.

κῆτ' οὐ γαμεῖν δῆτ' ἐκ τε γενναίων χρεῶν
δοῦναι δ' ἐς ἐσθλοὺς ὅστις εὖ βουλευέται.

Quod autem ad spectatores se convertens dicit ὅστις ὑμῶν nolī mirari. Saepius enim Euripides veluti argumenti oblitus spectatores admonet in cavea sedentes, ut in *Andromache* vs. 612.

τοῦτο καὶ σκοπεῖτέ μοι,
μνηστῆρες, ἐσθλῆς θυγατέρ' ἐκ μητρὸς λαβεῖν.
et iterum vs. 950.

πρὸς τὰδ' εὖ φυλάσσετε
κλήθοισι καὶ μοχλοῖσι δωμάτων πύλας.
et in *Supplicibus* vs. 919.

αὐτὰ παῖδας εὖ παιδεύετε.
In *Oreste* vs. 1201.

καὶ νῦν δοκῶ τὸ πρῶτον ἦν πολὺς παρῆ
χρόνῳ μολάξαι σπλάγχχνον.
mendosum est παρῆ: itaque Nauckius βῶν coniecit, mihi ΠΝΕ-
HI verum videtur. Frequens est utraque metaphora haec a
ventorum vehementia, illa ab aquarum: ὁ ποταμὸς βεῖ πολὺς
vel μέγας (Thucyd. II. 5.) et ὁ ἄνεμος πνεῖ πολὺς vel μέγας
vel λαμπρός. In *Bacchis* vs. 630.

ῥαδίως γὰρ αὐτὰν οἶσω κἂν ΠΝΕΩΝ ἔλθῃ μέγας.
ubi rescribe κἂν πνέων ἔλθῃ μέγας. Aristophanes *Equitt.* vs.
430.

ἔξιμι γὰρ σοι λαμπρὸς ἤδη καὶ μέγας καθιέξ
ἰμοῦ ταρατταν τήν τε γῆν καὶ τὴν θάλατταν εἰκῆ.
et vs. 760.

πρὸς ταῦθ' ὅπως ἔξει πολὺς καὶ λαμπρὸς ἐπὶ τὸν ἄνδρα.
ut de venti procella haec dicuntur, et sic incertus Orator κατ.
Ἀριστογείτονος p. 767, 20. ὡς πολὺς παρ' ὑμῶν ἔπνει καὶ λαμ-
πρός. Ad eundem igitur modum Euripides dixerat ἦν πολὺς
πνέη et κἂν πνέων ἔλθῃ μέγας. Emendata scriptura aetatem
tulit in *Rheso* vs. 311.

ἔθραυε λαίφῃ τῆσδε γῆς πνέων μέγας.

Discrepat antiqua lingua a sequiorum συνθεῖα in verbis ἈΝΤ-
ΤΩ et ἘΑΝΤΤΩ, itaque formae veteres ubique in magno discrimine versantur et plerisque locis labem effugere non potuerunt.

Res tamen certa et nota est, et mendorum origo est manifesta. Cur ergo manifesto vitiosis parcitur? Veteres Attici constanter dicebant ἀνύτειν, ἐξανύτειν et καθανύτειν, quibus Graeculi sedulo supponunt ἀνύτειν, ἀνύττειν, ἀνύειν et κατανύτειν, κατανύειν. Ergo Euripidi reddendum in *Phoenissis* vs. 454.

βραδεῖς δὲ μῦθοι πλείστον ἀνύτουσιν σοφόν.

pro ἀνύουσιν. et in *Troad.* vs. 254.

τείχει ταχύπουν ἴχνος ἐξανύτων,

pro ἐξανύων, et in *Hecuba* vs. 1145.

πλήθει γυναικῶν οὐδὲν ἦνυτον τάλας,

pro ἦνυον, et in *Bacchis* 1089 οὐχ ἦνυτον pro οὐκ ἦνυτον, similiterque in caeteris.

In *Phoenissis* vs. 589.

μη̄τερ, οὐ λόγων ἔθ' ἀγῶν ἀλλ' ἀνάλλεται χρόνος

οὐν μέσφ' μάτην, περαίνει δ' οὐδὲν ἢ προθυμία.

aliquanto acrius Eleocles dixerat: ἀλλ' ἀναλοῦται χρόνος οὐν μέσφ'. statim vult depugnare et quidquid interea effluit temporis perire clamat omnis morae impatiens. Veteres ἀναλοῦν dicebant non ἀναλίσκειν, ut in *Medea* 327. λόγους ἀναλοῖς et passim.

In *Hippolyto* vs. 232.

τί τόδ' αὖ παράφρων ἔρριψας ἔπος;

νῦν δὲ μὲν ὄρος βᾶσ' ἐπὶ θήρας

πόθον ἐξέλλου, νῦν δ' αὖ ψαμάθοις

ἐπ' ἀκυμάντοις πώλων ἔρασαι.

Eruditissimus Grammaticus Boëthus, qui λέξεων Πλατωνικῶν συναγωγὴν κατὰ σοιχείον edidit, (quam in Photii Lexico superesse alibi demonstravimus) in v. Νῦν δὲ multis exemplis docet ἀττικισί componi solere νυνδὴ μὲν — νῦν δέ ut in hisce:

νυνδὴ μὲν ὤμνυς μὴ γεγονέναι, νῦν δὲ Φῆς.

et apud Platonem: νυνδὴ μὲν — οὕτω ταῦτ' ἐτίθεμεν, νῦν δ' ἐπιλελήσμεθα, et apud incertum Comicum:

νυνδὴ μ' ἐπεισας μᾶλλον ἢ νυνὶ λέγων.

Idem duos ex Euripide locos attulit: Εὐριπίδης ἐν Ἰππολύτῳ· νυνδὴ μὲν ὄρος βᾶσ' ἐπὶ θήρας πόθον ἐξέλλου· νῦν ΔΕ ψαμάθοις ἐπ' ἀκυμάντοις. Recipienda hinc sunt νυνδὴ pro νῦν δὲ (quia in unum coalescit νυνδὴ ubi ἀρτίως significat, quæste νυνδὴ μὲν

eo sensu dicitur pro νῦν μὲν δὴ) et νῦν ΔΕ ψαμάθοις pro νῦν δ' αὖ.

In *Hippolyto* vs. 635.

σοφὴν δὲ μισῶ· μὴ γὰρ ἐν γ' ἐμοῖς δόμοις
εἴη Φρονοῦσα πλεῖον ἢ γυναῖκα χρή.

Dindorfius aut πλείον' aut »quod probabilius est'' μεῖζον reponi iubet »quod legitur in *Heraclidis* vs. 979."

πρὸς ταῦτα τὴν θρασεῖαν ὅστις ἂν θέλῃ
καὶ τὴν Φρονοῦσαν μεῖζον ἢ γυναῖκα χρή
λέξει· τὸ δ' ἔργον τοῦτ' ἐμοὶ πεπράξεται.

diversa confundens: aliud est μέγα, μεῖζον, μέγιστον Φρονεῖν, aliud πολλά, πλείω Φρονεῖν, οὐδὲν Φρονεῖν, πολύ, πλέον Φρονεῖν. Μέγα Φρονεῖν est magnos spiritus gerere habetque nomen τὸ Φρόνημα, sed εὖ, ἄμεινον vel βέλτιον, ἄριστα Φρονεῖν et apud poetas πολύ, πολλά et πλέον, πλεῖον, πλείω Φρονεῖν est sapere, et habet nomen ἡ Φρόνησις. Itaque ut Φρόνημα et Φρόνησις nullo modo inter se confundi possunt, sic neque μέγα Φρονεῖν et εὖ Φρονεῖν, neque μεῖζον Φρονεῖν et πλέον, πλεῖον, πλείω Φρονεῖν. Ubicumque Φρονεῖν ponitur de elatione animi ferocientis additur μέγα, σμικρόν, ταπεινόν, τοσοῦτον, τηλικοῦτον, μεῖζον, ἑλαττον, omnia in singulari numero sine ulla exceptione. Si quid hic illic huic legi repugnat, scribarum errorem te tenere puta, ut in *Aiace* vs. 1120.

ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρόν Φρονεῖν, varia lectio σμικρά est manifesto mendosa. Multos de genere hoc errores ex Isocrate Urbinas sustulit, et optimus quisque liber ex aliis scriptoribus antiquis. Contra Φρονεῖν sapere promiscue aut singularem numerum aut pluralem admittit, θνητὸν Φρονεῖν et Φρονεῖν θνητά vel ἀθάνατα. In lingua populi nihil sapere est οὐδὲν Φρονεῖν et plus sapere Φρονεῖν πλέον. Dixit Euripides in *Heraclidis* vs. 258.

σκαίδος πέφυκας τοῦ θεοῦ πλείω Φρονῶν.
quod perinde sanum est atque apud Platonem in *Hippia Minore* p. 371. A. τοῦ Ὀδυσσεὺς φαίνεται Φρονεῖν πλέον. Sed mendosus locus est in *Heraclidis* vs. 933.

μεῖζον τῆς δίκης Φρονῶν πολύ.
emendata lectio superest et in *Heraclidis* vs. 979.

καὶ τὴν Φρονοῦσαν μεῖζον ἢ γυναῖκα χρή.

et in *Andromache* vs. 690.

Φρονούσι δῆμου μετίζον ὄντες οὐδένας.

Ut *plus sapere* πλέον Φρονεῖν dicitur, sic *minus sapere* apud Euripidem est in *Andromache* vs. 311.

ἄλλ' ἐφευρέθης | ἥσσον Φρονούσα τοῦδε Μενέλεω.

In *Hippolyto* vs. 1061.

οἶμοι. τὸ σεμνὸν ὥς μ' ἀποκτείνει τὸ σόν.

mendosum est ἀποκτείνει, quod non est *enecat* ut apud Romanos, de iis quae odio sunt, sed propriam significationem numquam exuit, ut in *Oreste* vs. 1027.

σὺ μὴ μ' ἀπόκτειν', ἄλλ' Ἄπ' Ἀργείας χερὸς
τέθνηχ' ὁ τλήμων.

ubi Ἄπ' Ἀργείας χερὸς reponere. Quid igitur scribendum est? Odio aliquem *enecare* dicitur κόπτειν τινά et κατακόπτειν, dicitur et ἀποκναίνει τινά et hoc ipsum Euripidi reddiderim: ὥς μ' ἀποκΝΑΙει. Quod est in libris ἀποκτενεῖ ex ἀποκΝΕει pro ἀποκΝΑΙει facile nasci potuit. At est, dixerit aliquis, εὐτελὲς λεξίδιον τὸ ἀποκναίνει et comicum magis quam tragicum. In Aeschylō quidem, sed in Euripide ferendum, qui talia non aspernatur et saepius verbo διακναίνει utitur.

In *Medea* vs. 1398.

τάδε καὶ θρηνῶ καπιθόάζω
μαρτυρόμενος δαίμονας.

recte καπιθόάζω correxerunt, sed quod video eruditos homines ἐπιθειάζειν et ἐπιθεάζειν distinguere conari fugit eos ratio. In adiectivis θεῖος, λεῖος, τέλειος, ἄρειος et sim. perit I quoties diphthongus ει ictum non habet et ab alia syllaba tamquam suffocatur et extinguitur: θεῖος et λεῖος et ἄρειος formam non mutant, sed ex λεῖος nascitur λεαίνειν et ἐπιλεαίνειν, ex ἄρειος πάγος formatur Ἀρεοπαγίτης, ex θεῖος ἐπιθεάζειν, ex τέλειος τελεοῦν et τελεοῦσθαι, usu certo et perfrequenti. Pone ἐπιθεάζειν in aoristo, quid fit? ἐπιθειάσας, non ἐπιθεάσας. Eadem est ratio in caeteris omnibus, quam veluti digito monstrasse nunc satis est. Ex Aelio Dionysio superest annotatio in Bekk. *Anecd.* p. 442, 16. et alibi, Ἄρᾱται: εὐχεται ἢ καταρᾶται. Φερεκράτης (Μυρμηκανθρώπος add. Suidas)

ὕπερον ἀρᾶται καπιθεάζει τῷ πατρί.

contra apud Thucyd. II. 78. τσαῦτα ἐπιθειάσας, qui locus op-

time quid sit ἐπιθεάζειν declarat, nempe Deos scelerum vindices et ultores invocare. Ἐπιθεάζειν est dormitantium scribarum.

In *Medea* vs. 999.

τί δαὶ κατηφεῖς ὄμμα καὶ δακρυρροεῖς;

non est verbum Graecum κατηφεῖν, sedum Atticum et Euripideae aetatis. Corrige κατηφές ὄμμα, ut in *Heraclides* vs. 631. κατηφές ὄμμα ἔχεις.

In *Andromache* vs. 106.

εἴλε σ' ὁ χιλιόναυς Ἑλλάδος ὥκὺς Ἄρης.

qui meminerit quam saepe ὀξύς et ὥκὺς confundi soleant luhens, credo, reponet Ἑλλάδος ὀξύς Ἄρης, ut in *Heraclides* vs. 290.

μάλα δ' ὀξύς Ἄρης ὁ Μυκηναίων.

In *Andromache* vs. 331.

Φέρε δὴ διαπεράνωμεν λόγους.

requiritur singularis et corrig. διαπεράνωμαι λόγους. Euripides utraque forma διαπεραίνω et διαπεραίνομαι perinde utitur.

In *Andromache* vs. 396.

ἀτὰρ τί ταῦτ' ὀδύρομαι, τὰ δ' ἐν ποσσίν

οὐκ ἐξικμάζω καὶ λογίζομαι κακὰ;

scholion est ἐξικμάζω: — ἀναζητῶ, ἔρευνῶ, ἀπὸ τῶν θλιβόντων ἢ μεταφορά. imo vero ἀπὸ τῶν θηρόντων. Quae est igitur metaphora a venatoribus sumta? Credo ἐξιχνάζω pro ἐξιχνεύω.

In *Andromache* vs. 582.

ὅστις πρὸς ἀνδρὸς φρυγὸς ἀπηλλάγης λέχος.

evidens mendum est in ἀπηλλάγης. Sententia postulat ἀφηρέθης et suspicor poetam eodem sensu, sed exquisitius dedisse ἐσυλήθης λέχος, ut *Iphig. Aulid.* 1277. λέκτρα συλαῖσθαι, et in *Helena* 974. γυναῖκα τὴν ἐμὴν συλήσετε.

In *Andromache* vs. 590.

κῆρα θαυμάζειν χρεῶν

εἰ μὴ γυναῖκας σώφρονας παιδεύετε;

transpone γυναῖκας εἰ μὴ σώφρονας, quia μὴ σώφρονας, id est ἀκολάτους, dirimi non possunt. Sic pro τὰ ἄδικα dicitur τὰ μὴ δίκαια et τὰ μὴ ἠδίκαια, quae arctissime coniuncta divelli nequeunt, ut vs. 657.

εἴτ' ἐγὼ μὲν οὐ φρονῶ

μισῶν τὰ μὴ δίκαια, σοὶ δ' ἔνεσι νοῦς.

Ibid. vs. 640.

ἦν χρῆν σ' ἐλαύνειν τήνδ' ὑπὲρ Νείλου βράς
ὑπὲρ τε Φᾶσιν.

quo pacto molestum τήνδε removebimus? Dindorf. »*probabilius*
τήν.» Quid iuvat? At tu restitue ΤΗΛ' ὑπὲρ Νείλου βράς. ut
in Aeschyli *Persis*. vs. 251..

ὦ φίλοι, ποῦ τὰς Ἀθήνας φασὶν ἰδρῦσθαι χθονός;

B. ΤΗΛΕ πρὸς δυσμαῖς ἀνακτὸς ἡλίου Φθινάσματος.

In *Andromache* vs. 679.

ἦν δ' ὀξυθυμῆς σοὶ μὲν ἡ γλωσσαλγία
μείζων, ἐμοὶ δὲ κέρδος ἡ προμηθία.

sine controversia emendandum ὀξυθυμῆ, quia Athenienses omnes
constanter ὀξυθυμεῖσθαι dicebant, non ὀξυθυμεῖν. Aelius Diony-
sius ἐν τοῖς Ἀττικοῖς Ὀνόμασι docet (Phot. in v.) Ὀξυθυ-
μεῖσθαι οὐχὶ ὀξυθυμεῖν λέγουσιν (οἱ Ἀττικοί) τὸ ὀργίζεσθαι
ἀκραχόλως, neque aliter est in libris nostris: quin igitur Atti-
cis suum tandem reddimus?

In *Andromache* vs. 763.

ἀ δ' ἀρετὰ ΚΑΙ θανοῦσι λάμπει.

non *defunctis* virtus splendet, sed *etiam in defunctis*. Itaque
emenda ΚΑΝ pro ΚΑΙ, κὰν θανοῦσι λάμπει.

Ibid. vs. 1234.

Λευκὴν κατ' ἀκτὴν ἐντὸς Εὐξείνου πόρου.

veram lectionem aperiet versus 245.

ἄκραις ἐπὶ ῥηγμῖσιν Ἀξένου πόρου.

quem locum describens Plutarchus *de exilio* p. 602. A. nunc
scripsisse creditur:

ἄκραις ἐπὶ ῥηγμῖσιν Εὐξείνου πόντου.

tam facile haec inter se mutant locum. Tribus locis repono
idem Ἀξένου πόρου. Iterum peccatur in re eadem *Rhes*. vs. 417.

Εὐξείνου δ' ἀφικόμην | πόντου πρὸς ἀκτάς.

et iterum emendandum Ἀξένου. Tertium denique in *Iphigen.*
Taur. vs. 1356.

εὐξείνον πόρον

Συμπληγάδων ἔσωθεν εἰσεπλεύσαμεν.

imo vero Ἀξείνον πόρον. Sine vitio est in *Iphig. Taur*. vs. 33.
πόντον ἦλθεν Ἀξένον.

Ohlter ex vs. 863 huius fabulae:

Ἀγαμέμνονός τε καὶ Κλυταιμνήστρας τόκος.

et in *Oreste* vs. 71.

ὦ παῖ Κλυταιμνήστρας τε καὶ ἀγαμέμνονος.

emenda absurdam lectionem in *Iphigen. Taur.* 230.

Ἀγαμέμνονος ΠΑΙ καὶ Κλυταιμνήστρας τέκνον.

In *Troodibus* vs. 80.

ἐμοὶ δὲ δώσειν Φησὶ πῦρ κεραύνιον

βάλλειν Ἀχαιοὺς ναῦς τε πιμπράναι πυρὶ.

intolerabile est πῦρ — πυρὶ. Potuit dixisse πιμπράναι ΦΛΟΓΙ.

In *Troodibus* vs. 476.

ἤμεν τύραννοι καὶς τύρανν' ἐγνημάμην

κάνταυθ' ἀριστεύοντ' ἐγεινάμην τέκνα.

in HMEN servata est manus Euripidis ἢ μὲν τύραννOC, sed in abolenda forma Attica ἢ pro ἤν Graeculi omnes conspirant. Athenienses veteres semper ante consonantem ἢ dicebant, scribae fore semper ἤν supponunt. Certa res est testimoniis Criticorum veterum, auctoritate librorum, mendis pervelutis, constat inter omnes. Quid igitur cessamus Atticis suas formas restituere et credere malumus homuncionibus tam ineptis ut quum haberent ob oculos HMENTTPANNOC — ἐγνημάμην — ἐγεινάμην, pro ἢ μὲν scribant ἤμεν et τύραννOC stolide et impudenter mutant in τύραννOI.

In *Supplicibus* vs. 246.

τριῶν δὲ μοιρῶν ἢ ἔν μὲσω σώζει πόλεις

κόσμον φυλάσσουνσ' ὄντιν' ἂν τάξῃ πόλις.

lacuna vetus a sciolo inepte expleta est. Supererat: ὄντιν' ἂν τάξῃ⁴⁴. Quid desiderat sententia? Nempe ὄντιν' ἂν τάξῃ NOMOC.

In *Supplicibus* vs. 347.

δράσω τὰδ', εἶμι καὶ νεκροὺς ἐκλύσομαι

λόγοισι πείθων, εἰ δὲ μή, βίῃ δορῆς.

pro πείθων, quod manifesto mendosum est, Dindorf. de Elmsleii coniectura πείσας substituit. Lenius corrigendum λόγοισι πείθων, ut in vs. 248.

κάπειτ' ἐγὼ σοὶ σύμμαχος γενήσομαι;

τί πρὸς πολίτας τοὺς ἐμοὺς ΛΕΓΩΝ καλόν;

et passeim in re simili.

In *Supplicibus* vs. 389.

κἄν μὲν θέλωσιν αἰνέσαι, παλίσυτος
 ζεῖχ', ἣν δ' ἀπισῶσ' οἷδε δεῦτεροι λόγοι.

nil erat opus facialem re impetrata redire iubere. Quid multa?
 emenda:

κἄν μὲν θέλωσιν, αἰνέσαC παλίσυτος | ζεῖχ'.

In vs. 473. προσῆκόν Γ' οὐδὲν Ἀργείων πόλει, molestum γε
 expunge. Similiter in *Ione* vs. 445. τί μοι μέλει προσῆκόν Γ'
 οὐδέν, imo vero προσῆκον οὐδέν.

Ibid. vs. 590.

σοὶ δὲ πρόσσω μένειν,
 Ἄδρασε, κἀμοὶ μὴ ἑομόργυσθαι τύχας
 τὰς σὰς· ἐγὼ ΓΑΡ δαίμονος τοῦμοῦ μέτα
 στρατηλατήσω κλεινὸς ἐν κλεινῷ δορί.

quid sibi vult κλεινός? Non vult Adrastus contactu infortunio
 mactari, sed dux novus cum novo exercitu belli fortunam ex-
 periri. Itaque κλεινός ἐν κλεινῷ δορί, quod in uno Codice reper-
 tum sed spretum est. Saepe KAINOC et ΚΛΕΙΝOC (KAINOC
 scribebant) inter se mutant locum.

In *Supplicibus* vs. 1104.

ἀλλ' οὐκέτ' ἐστὶν ἢ γ' ἐμὴν γενειάδα
 προσήγερ' ἀεὶ σόματι καὶ κάρᾳ τόδε
 κατεῖχε χεῖρ'· πατρὶ δ' οὐδὲν ἥδιον
 γέροντι θυγατρός.

ipsa natura et vitae usus suggerit κατεῖχε χερσίν, non χεῖρ',
 quo semel recepto metri labes sic optime sarcietur:

κατεῖχε χερσίν· οὐδὲν ἥδιον πατρὶ
 γέροντι θυγατρός.

et sic arcte coniunguntur πατρὶ γέροντι, quae disiungi non
 debebant.

In *Ione* vs. 95.

τὰς Καταλίας ἀργυροειδεῖς
 βαίνετε δίνας, καθαφαῖς δὲ δρόσοις
 ἀφυδρανάμενοι ζεῖχετε ναοὺς.

Palmaria est Nauckii emendatio Φαιδρυνάμενοι, quam a Din-
 dorffio non statim receptam miror. Primus omnium Hesiodus
 dixerat *Oper.* 751. λουτροῖς χρόα Φαιδρύνεσθαι, deinde caeteri
 omnes. Ne Graecum quidem esse arbitror ἀφυδραίνομαι et Ho-
 sychii glossam monstrose corruptam Ἀφαιδρύνεσθαι alio modo

procurandam censeo. Quid si ex (χρδ)Α Φαιδρύνεσθαι supersint laciniae? Nil in Hesychio mirandum: in Codice est post Ἐσχάρῃ πυρός: glossa Ἐσχατογοράων, in qua latet Ἐσχ' ἀγοράων Iliad. v. 275. Fuerat ΕΧΑΤΟΡΑΩΝ deinde supra ΤΟ corrector ΓΟ scripsit.

In *Ione* vs. 378.

ἂν γὰρ βίᾳ σπεύδωμεν ἀκόντων θεῶν

* ΑΚΟΝΤΑ κεκτήμεσθα τὰγάθ', ὦ γύναι.

sententia postulat idem quod est in *Medea*:

κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.

et apud Sophoclem:

ἐχθρῶν ἄδωρε δῶρα καὶκ' ὄνησιμα.

quid igitur? ἌΝΟΝΗΤΑ κεκτήμεσθα, quod video olim a Stephano repertum, sed abiectum ense.

Ab eodem olim repertum vs. 251. ἔσχον pro ἔσχομεν.

οἵκοι δὲ τὸν νεῦν ἔσχον ἔΓΝΩΔ' οὐτά που.

quod tandem est a Dindorfio receptum.

Ibidem vs. 558.

πρὶν πόρην λαβεῖν Ἐρεχθέως; v. οὐ γὰρ ὕπερὸν γέ πο.

in sententia iam perspicua neminem vidisse emendandum esse οὐ γὰρ ὕπερὸν Γ' ἔΓΙ. Eadem opera corrige vs. 525. ubi ἔτι et οὐπω inter se opponuntur:

ἐν δόμοις ἔΓΙ, ὦ ξέν', οὐπω δῶμ' ὑπερβαίνει τόδε.

imo vero ἐν δόμοις ἔΓΙ, ὦ ξένο.

Ibid. vs. 612.

γέλῃς' ἐν αὐτοῖς μωρίαν τε λήψομαι

οὐχ ἡσυχάζων ἐν πόλει φόβου πλέα.

omissio datur inter duas lectiones: Codices habent φόβου πλέα, conieceram, ψόφου πλέα, quod video olim Stephanum coniecisse, sed Editores, qui tot aequalium leves suspiciunculas receperunt, me mentione quidem dignati sunt. Tamen φόβου πλέα h. l. sensu vacat, et ἡσυχία, ἡσυχάζειν habent sibi contraria ψόφος et ψοφεῖν.

In *Ione* vs. 1274 sqq. rectissime sententiarum ordinem Dindorfius restituit in hunc modum:

ἴδεσθε τὴν πανοῦργον, ἐκ τέχνης τέχνην

οἷαν ἔπλαξα· βωμὸν ἔπηξεν θεοῦ

ὥς οὐ δίκην δάσονται τῶν εἰργασμένων.

ἀλλ' οὔτε βωμὸς οὔτ' Ἀπόλλωνος δόμος
σώσει σε.

sed nunc demum fit manifestum una litura delendum esse insulsum senarium

ὥς οὐ δίκην δώσουσα τῶν εἰργασμένων.
in tali re Euripides τῶν δεδραμένων δίκην ponere solet, et cur confugerit ad aram quid attinet dicere, praesertim ubi continuo addit: ἀλλ' οὔτε βωμὸς — σώσει σε.

In *Ione* vs. 1527.

τὰ δ' ἄλλα πρὸς σέ βούλομαι μόνην φράσαι.
δεῦρ' ἔλθ'· ἐς οὓς σοι τοὺς λόγους εἰπεῖν θέλω
καὶ περικαλύψαι τοῖσι πράγμασι σκότον.

ad Aristophanis *Aves* vs. 1647.

δεῦρ' ὥς ἔμ' ἀποχώρησον ἵνα τί σοι φράσω.
est vetus Scholion: Ὅτι ὅμοιον τῷ τόπῳ ἐκαίνω·

δεῦρ' ἔλθέ· σὺν σοὶ τὰλλα βούλομαι φράσαι.
apparet emendandum esse:

δεῦρ' ἔλθ'· ἘC OTC σοὶ τὰλλα βούλομαι φράσαι.
simul etiam hoc, credo, apparet hanc esse genuinam ac vetere loci Euripidei scripturam, et vulgatam ex interpolatione natam. Ecquid frigidius esse potest quam τοὺς λόγους εἰπεῖν θέλω, ubi dixeris: τὰ δ' ἄλλα βούλομαι φράσαι?

In *Iphigenia Taurica* vs. 104.

φεύγειν μὲν οὐκ ἀνεκτὸν οὐδ' εἰώθαμεν
τὸν τοῦ θεοῦ τε χρησμὸν οὐ κακίστον.

sententia est manifesto haec: neque SPERNENDUM est oraculum Apollinis. et κακίζειν, id est κακῶς λέγειν, ab hoc loco alienissimum. Quia spernere apud Tragicos frequenti usu est ἀτίζειν in promptu erat emendare οὐκ ἀτιςέον. Idem Kirchhoffio in mentem venerat, sed uterque actum egimus. Olim Valckenarius οὐκ ἀτιςέον correxerat teste Dindorfio ad Steph. Thes. v. Ἀτιςέον. Dindorfius tamen maluit hanc coniecturam ἀτίζειν, neque id reprehendo, nam probabilis est, non certa, potestque aliud quid intercidisse: sed in vs. 328.

μυρίων γὰρ ἐκ χειρῶν
οὐδεὶς τὰ τῆς θεοῦ θύματ' εὐτύχει βαλὼν.
μόλις δέ νιν τόλμῃ μὲν οὐ χειρὸν μεθεῖν,
κύκλῳ δὲ περιβαλόντες ἐξεκλέψαμεν

πέτροισι χειρῶν φάσγανα.

in quo loco tria menda olim deprehenderam et pro εὐτύχει εὐστοχει, pro περιβαλόντες περιλαβόντες et pro ἐξεκλέψαμεν ἐξεκοψαμεν reposueram, video primam correctionem a Badhamo meo occupatam, a Bothio tertiam, sed neutram Dindorfius recepit, quamquam satis certum est in iaculando non εὐτυχίαν sed εὐστοχίαν apparere, et πέτροις φάσγανα χειρῶν ἐκκλέπτειν tam mirificum est et ioculare, ut Dindorfius hoc agens vulgatam ἐξεκλέψαμεν non sine risu, sat scio, relecturus sit. Quid est in tali re usitatius quam ἐκκλέπτειν exculere? Itaque exemplis nihil opus est, sed locum Plutarchi in *Præcept. Ger. Reip.* p. 812. v. quia tam lepidus est, describam: ἔτυχον ἐν ὁδῷ παῖδες ἐκ λάκκου τινὸς ἀστράγαλον ἐκκόπτοντες ἐκείνου παριόντος, ὧν οἱ μὲν ἔφασκον μάνειν, ὃ δὲ πατάξας οὕτως, εἶπεν, ἐκκόψαιμι Τιμησίου τὸν ἐγκέφαλον ὡς οὗτος ἐκκέκοπται."

In *Iphigen. Taur.* vs. 377.

οὐκ ἔσθ' ὅπως ἔτεκεν ἂν ἡ Διὸς δάμαρ

Λητὼ τοσαύτην ἀμαθίαν.

soloeca oratio est οὐκ ἔσθ' ὅπως ἔτεκεν ἌΝ. Emenda: ὅπως ἔτικτεν ἡ Διὸς δάμαρ, saepius enim Euripides Homérico more imperfectum ἔτικτον usurpat pro aoristo, ut in *Alcestide* vs. 16 γεραίαν ἥ σφ' ἔτικτε μητέρα, et sic in *Phoen.* 289. *Med.* 917. *Hippol.* 423. *Alcest.* 349, 649. *Androm.* 555. *Ion.* 1604.

ἐπεὶ δ' ἔτικτες τόνδε παῖδα κατέβου.

ubi cum aoristo componitur, et aliis locis.

In *Iphigen. Taur.* vs. 495.

χάριν δὲ δοῦναι τήνδε κωλύει τί σε;

transpone κωλύει σε τί; ut τί ictum habeat et sua sede sit collocatum.

In *Iphigenia Taur.* vs. 1015.

ἔτ' ἐν δόμοισι βρέτας ἐφ' ᾧ πεπλεύκαμεν,

dicebant epici veteres πλεῖν μετὰ τι, μετὰ κῶας, μετὰ χαλκόν, Attici πλεῖν ἐπὶ τι. Nicochares ἐν Λημνίαις·

πλέον, ᾧ κόρη | ἐπὶ κῶς.

sed ἐπὶ τινι in tali re nemo dicebat. Itaque leg.

ἔτ' ἐν δόμοισι τὸ βρέτας ἐφ' ᾧ πεπλεύκαμεν.

Ibid vs. 1043.

ἀλλὰ πρὸς σε δεξιᾶς

σὲ καὶ σ' ἱκνοῦμαι, σὲ δὲ Φίλης παρηΐδας.
antiquam et veram scripturam existimo hanc esse:

ἀλλὰ πρὸς σε δεξιᾶς ἸΚΕΤΙC ἱκνοῦμαι.
ut apud Sophoclem celebrato loco;

πρὸς νῦν σε πατρός, πρὸς τε μητρός, ὦ τέκνον,
ἱκέτης ἱκνοῦμαι μὴ λίπης μ' οὕτω μόνον.

In *Iphigen. Taur.* vs. 1415. Minerva ἀπὸ μηχανῆς ad Orestem absentem ita dicit:

μαθὼν δ', Ὀρέστα, τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς,
κλύεις γὰρ αὐδὴν καίπερ οὐ παρὼν θεᾶς,
χώρει λαβὼν ἄγαλμα.

Intolerabile est θεᾶς. Lacuna erat et arripuit aliquis quod primum in mentem venit. Equidem expleverim more Tragicorum καίπερ οὐ παρὼν ὅμως, ut apud Aeschylum *Sepm.* 712.

πιθοῦ γυναιξὶ καίπερ οὐ τέργων ὅμως.
et in *Alceste* vs. 956.

καίπερ οὐ δοκοῦνθ' ὅμως.
et in *Oreste* vs. 673.

πάγ' ὅ σ' ἱκνοῦμαι καὶ γυνή περ οὗσ' ὅμως.
et aliis locis.

Praeterea addito articulo scribendum: χώρει λαβὼν Τῆγαλμα.
In *Iphig. Aulid.* vs. 724.

οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον, ὃ γύναι, πιθοῦ ΔΕ μοι.
et ratio et usus loquendi respuunt δέ additum. Scribendum videtur πιθοῦ ΤΙ μοι, ut in *Oreste* 92. πίθοι' ἂν δεῖτά μοι τι, et in hac ipsa fabula vs. 1436. τάδε δ' ἐμοὶ πιθοῦ.

In *Iphigen. Aulid.* vs. 887.
οἶχμαι τάλαινα, δάκρυόν τ' ὅμματ' οὐκέτι τέγει.
aliquanto suaviore erunt numeri si pro anapaesto δάκρυόν τ' reposueris trochaicum δάκρυ τ'. Contrario errore scribitur apud poetam incertum in Schol. Ven. ad *Iliad.* Ψ. 254.

νύμφα φίλη, πᾶν βλητὶ λίθῳ ἐνὶ δάκρυ ἦκας
pro δάκρυον ἦκας.

In *Iphigen. Aulid.* vs. 1436.
λέγ' ὡς παρ' ἡμῶν οὐδὲν ἀδικήσεις, τέκνον.
quid hic verbo ἀδικεῖσθαι negotii est? sed prope abest id quod sententia flagitat:

παρ' ἡμῶν οὐδὲν ἀΤΤΧήσεις, τέκνον.

Frequens eo sensu ἀτυχεῖν est in Attica. Eupolis in *Aneid.* Bekk. p. 462, 2. Ἀτυχεῖν τὸ μὴ τυγχάνειν τινὸς ἀλλὰ διαμαρτάνειν. Εὐπολὶς Δήμοις·

λέγ' ὅτου 'πιθυμεῖς κοῦδὲν ἀτυχήσεις ἐμοῦ.

perinde bene dicitur παρ' ἐμοῦ, ut in *Cygor.* I. vi. 6. τοὺς ἀθέμιτα εὐχομένους ἔφησθα εἰκὸς εἶναι παρὰ θεῶν ἀτυχεῖν, et aliis locis.

Praeterea soloecum est ΠΑΡ' ἡμῶν ἀδικήσει. Graeculi sic loquebantur, Iulianus et Libanius, qui vel κακῶς πάσχειν παρά τινος dicebant. Poëtae pro ὑπό vel πρὸς τινος vel ἐκ τινος ponebant, non παρά τινος.

In *Bacchis* vs. 20.

εἰς τήνδε πρῶτον ἦλθεν Ἑλλήνων πόλιν.

frequentī errore scribitur pro πρώτην.

Ibid. vs. 171.

ὦ φίλταθ', ὡς σὴν γῆρυν ἡσθόμην κλύων
σοφὴν σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς ἐν δόμοισιν ὦν.

sententia clamat Ἡδόμεν κλύων restitui oportere.

Ibid. vs. 256.

τῆς δυσσεβείας. ὦ ξέν', οὐκ αἰδεῖ θεοὺς;
'Εχλόνος δ' ὦν κατῆ καταισχύνεις γένος.

interrogatio est et mutato accentu καταισχυνεῖς scribendum.

Ibid. vs. 495.

οὐκ οἶσθ' ὅτι ζῆς οὐδ' ὀρᾶς οὐθ' ὅστις εἶ.

ostendimus supra δρᾶν et ὀρᾶν inter se permutari et ex huius loci laciniis hanc antiquam scripturam pellucere:

οὐκ οἶσθ' ὃ ΒΑΖΕΙC οὐθ' ὃ ΔΡᾶς οὐθ' ὅστις εἶ.

In *Cyclope* vs. 271.

ἔγωγε τῷδε τοῦ Ῥαδαμάνθυος | πολλὰ πέποιθα.

unice verum existimo μάλλον πέποιθα, quod a Kirchhoffio occupatum esse video.

Ibid. vs. 430.

ὥσπερ πρὸς ἱξῷ τῇ κύλικι λελημμένος

pro λελημμένος rescribendum esse censeo λελησμένος captus, ut in *Rheso* vs. 74

ἐν βρόχοισι δέσμιοι λελησμένοι.

et in *Troad.* vs. 375.

καὶ ταῦθ' ἐκούσης κοῦ βία λελησμένης.

et alibi. Contra λήλημμαι est *depreensus sum*, ut in *Ione* vs. 1115. οὐτι που λελήμμεθα — ἐκπορίζουσαι φόνον;

In *Cyclope* vs. 466.

ἔς' οὖν ὅπως ἂν ὥσπερ ἐκ σπονδῆς θεοῦ
καὶ γὰρ λαβοίμην τοῦ τυφλοῦντος ὄμματα
δαλοῦ;

optime Dobree emendavit ὥσπερ Εἰ σπονδῆς, et comparavit Aeschinis locum de F. L. p. 39, 16. Δημοσθένης οὐκ ἔφη — γινώσκειν τῶν συμμάχων τοὺς συνεφαπτομένους ὥσπερ ἐν τοῖς σπένδουσι τῶν ἱερῶν.

Ibid. vs. 618.

ὥς μὴ ἔξεγερθῇ τὸ κακόν, ἔς' ἂν ὄμματος
ὄψις Κύκλωπος ἐξαμῖλλῃ πυρί.

nondum poenitet correxisse olim ἐξαμαλδυνθῇ, id est ἀφανισθῇ, διαφθαρεῇ, namque ἐξαμιλλᾶσθαι quid habet in tali re loci?

In *Cyclope* vs. 627.

ἡμεῖς μὲν ἐσμεν μακρότερον πρὸ τῶν θυρῶν
ἐς ὧτες ὥθειν ἐς τὸν ὀφθαλμὸν τὸ πῦρ.

Dobree: «μακροτέρω mallet, si exstare vocem constaret». Sensit vitium, sed non sustulit: legendum μακρότέρAN, qui est adverbii μακράν comparativus. Dicebant ἶναι μακράν et μακροτέραν, et sim. ut in Platonis *Politico* p. 263. A. μακροτέρAN τοῦ δέοντος — πεπλανήμεθα exhibent optimi libri, caeteris μακρότερονON servantibus. In antiqua poësi est forma μᾶσσον, ut in *Odyss.* Θ. 203.

ἦσειν ἢ τοσσοῦτον διομαι ἢ ἔτι μᾶσσον.

vel μᾶσσον auctore Herodiano περὶ M. A. p. 37, 10. Eandem formam suspicor Euripidi esse reddendam in *Medea* vs. 907.

μὴ καὶ προβαίῃ μᾶσσον ἢ τὸ νῦν κακόν.

ubi pro μᾶσσον in libris μεῖζον circumfertur, sed μακράν προβαίνειν Graecum est, non μέγα, et μᾶσσον quid esset etiam docti nesciebant. Dixerat Hippocrates alicubi μᾶσσον: audi nunc quid Erotianus afferat: Μᾶσσον: Βακχεῖος μὲν Φησιν ἔλασσον, Ἑρακλείδης δ' ὁ Ταραντῖνος πλεῖον. Fallitur uterque, ut vides, sed turpiter Bacchius. Hesychius Μᾶσσον: πλέον, μεῖζον, μικρόν, ἔλασσον, hoc demum est interpretari! Itaque mirari noli cur vetus μᾶσσον in μεῖζον abierit.

In *Cyclope* vs. 687.

κακῶς γὰρ ἂν Τροίαν γε διεπυρῶσαμεν
εἰ μὴ σ' ἐταίρων Φόνον ἐτιμωρησάμεν.

κακῶς sensu vacuum est. Erat olim scriptum *ΛΛΩC, quod quis oscitanter in κακῶς mutavit quum ἄλλως dare deberet, ut in *Heraclicidis* vs. 962.

ἄλλως ἄρ' αὐτὸν αἰχμάλωτον εἵλομεν.

In *Heraclicidis* vs. 282. miror Dindorfium retinuisse vulgatam scripturam:

μάτην γὰρ ἦβην ὧδέ γ' ἂν κεκτΩιμεθα.

quasi non liquido constaret Atticos semper κεκτῆμεν dixisse, ut καθήμεν, βεβλήμεν, μεμυήμεν et κεκλήμεν, de qua re diximus in *Nov. L.* p. 223 sqq.

In *Heraclicidis* vs. 494.

εἰ μὴ τι τούτων ἐξαμνηχανήσομεν
ἡμᾶς μὲν ἄλλην γαῖαν εὕρισκεν τινά,
αὐτὸς δὲ σῶσαι τήνδε βούλεσθαι πόλιν.

eiecit Dindorfius Nauckio auctore: non repugno, sed quod Dindorf. ἐξαμνηχανήσομεν sanum putat et „dignum interpolatore verbum” non assentior. Sunt enim istae interpolationes frigidae, insulsae, inficetae, sed non insanae et sensu vacantes, et Graecitas quamquam non Euripide digna tamen tolerabilis est et usitata. Quid multa? dedisse videtur quisquis est:

εἰ μὴ τι τούτων μῆχαρ ἐξευρήσομεν.

In Aeschyli *Prometheo* vs. 606. libri exhibent:

τέκμηρον δ', τι μ' ἐπαμμένει
παθεῖν, τί μὴ χρὴ τί φάρμακον νόσου.

acute viri docti in ΜΗΧΡΗ inesse senserunt:

τί ΜΗΧΑΡ *Ἡ τί φάρμακον νόσου.

In *Helena* vs. 165.

ἄπεισι δὲ | κυσὶν πεποιθὼς ἐν Φοναῖς θηροκτόνοις.

mirum accidit in tali re πεποιθὼς, et ipsa rei natura suggerit γεγηθὼς.

Ibid. vs. 281.

ὁ δ' ἀγλαῖσμα δωμάτων ἐμΟΤ τ' ἔφθ.

certa lex ἐμὸν scribere iubet. Idem mendam tolle ex Aristophanis *Anibus* vs. 1640:

σοῦ γὰρ ἅπαντα γίγνεται | τὰ χρήματα.

imo vero σά, non σοῦ. Similia his ubique repeririuntur, ut in

Herc. Fur. vs. 453.

ὦ μοῖρα δυσάλαι· ἔμῃ τε καὶ τέκνων.

In *Helena* vs. 1055.

παλαιότης γὰρ τῷ λόγῳ γ' ἐνεστί τις.

sententia manifesto haec est: δοκεῖ γὰρ μοι ὁ λόγος κενός πως καὶ ἡλίθιος εἶναι, sed nihil huiuscemodi in παλαιότης inest. Credo olim scriptum fuisse * ΑΤΑΙΟΤΗC omissa de more prima litera, deinde scribam aliquem inconsiderate παλαιότης dedisse quum (Μ)αταιότης deberet.

In *Hercule Furioso* vs. 150.

τί δὴ ΤΟ σεμνὸν σὺ καταίργασαι πόσει;

articulo non est locus: reponere τί δῆΤΑ σεμνόν.

Ibid. vs. 247.

ὕμεις δέ, πρέσβεις, ταῖς ἐμαῖς ἐναντία
γνώμασιν ὄντες.

πρέσβεις non sunt *senes*, nam πρεσβῦται appellantur, sed *legati* praeter loci sententiam. Repone πρέσβυ, namque omnes inculcans unum ex omnibus alloquitur. Passim legitur ὦ πρέσβυ, ut vs. 512.

ὦ πρέσβυ, λούσσω τὰμὰ φίλτατ' ἢ τί Φῶ;

Lepide Aristophanes Agathonem παρωδῶν in *Thestoph.* 148 inducit dicentem:

ὦ πρέσβυ, πρέσβυ, τοῦ Φθόνου μὲν τὸν ψόγον
ἤκουσα, τὴν δ' ἄλγησιν οὐ παρεσχόμην.

sed non ita dixerat, credo, sed τοῦ Φθόνου μὲν τὸν ψόγον pro ψόγον, ut ὁ ψόφος τῶν ρημάτων.

In *Hercule Furioso* vs. 280.

ἐγὼ Φιλῶ μὲν τέκνα, πῶς γὰρ οὐ Φιλῶ;
ἄτικτον ἀμόχθησα.

non sunt haec formata more Graecorum, quibus πῶς γὰρ οὐ; consuetum est dicere ellipsi perpetua, quam si quis forte explere voluisset non Φιλῶ fuisset repetendum, sed πῶς γὰρ οὐκ ἂν Φιλοῖν; vel πῶς γὰρ οὐ μέλλω Φιλεῖν; dicendum, nam sensus est πῶς γὰρ ἂν δυναίμην τὰ τέκνα μὴ οὐ Φιλεῖν; notissimo et perfrequenti usu, ut in *Rheso* vs. 751.

λυπρὸς μὲν οἶμαι τῷ θανόντι, πῶς γὰρ οὐ;

et passim. Corrigendum esse censeo:

ἐγὼ Φιλῶ μὲν τὰμὰ τέκνα, πῶς γὰρ οὐ;

αἴψα in frequentissima eius rei mentione Euripides promiscue αὐτὸ τέκνα αὐτὸ τὰμὰ τέκνα dicere solet, vid. *Phoen.* 970. *Med.* 787. *Iphig. Aul.* 738. *Herc. Fur.* 1225. Idem pronomen ex fuga retractum sanabit versiculum Euripidis apud Diodorum Siculum XX. 41, ubi editur:

τίς τοῦνομα τὸ ἐκονεῖδισον βροτοῖς
οὐκ οἶδε Λαμίας τῆς Λιβυτικῆς θεοῦ;

edendum est:

τίς τοῦμόν ὄνομα τοῦπονεῖδισον βροτοῖς.

Ibid. vs. 327.

κἀγὼ σ' ἰκνοῦμαι χάριτι προσθεῖναι χάριν. —

κόσμον πάρες μοι καισὶ προσθεῖναι νεκρῶν.

nulla auris haec ferre potest. Ex vs. 334.

ὅταν δὲ κόσμον περιβάλλῃσθε σώμασιν.

emenda καισὶ ΠΕΡΙθεῖναι.

Ibid. vs. 488.

ὦ φίλτατ', εἴ τις Φθόγγον εἰσακούσεται

θνητῶν παρ' Ἀΐδῃ, σοὶ τὰδ', Ἡράκλεις, λέγω.

Fuerunt olim qui θνητῶν interpretarentur esse τεθνηκότων! Elmsteius Φάτων coniecit; sed non est futuro locus et necessario praesenti tempore utendum, quo omnes homines in ea re uti volumus: *πὶ quis est sensus in morte, εἴ τις ἄρα ἐστὶν αἰσθησις τοῖς ἐκεῖ περὶ τῶν ἐνθάδε γιγνομένων*, Lycurg. in Leocrat. §. 136. et sic alii saepius. Itaque reponendum id quod etiam Nauekio in mentem venisse video: *εἴ τις Φθόγγος εἰσακούεται θνητῶν παρ' Ἀΐδῃ, πὶ qua vox mortalium in Orco exauditur*. Quivis de populo dixisset *ἐξακούεται*, sed *εἰσακούεται* Tragicis magis convenit τὰ κατημαξευμένα vitantibus. Dindorfius festinans, credo, utramque coniecturam recepit *Φθόγγος εἰσακούεται ΦΘΙ-τῶν παρ' Ἀΐδῃ*, praeter Euripidis sententiam.

Barbara forma deturpat locum Euripidis in *Herc. Fur.* vs. 566.

κρᾶτα δ' ἀνέσιον τεμὼν | ῥίψω κυνῶν ἔλκῃμα.

certa lex est in derivatis eandem formam apparere quae in perfecto passivo cernitur, nisi quod nomina in -MA penultimam semper habent productam, ut in *καλεῖν (κέκλημαι) ἔγκλημα, ἐσθίω (ἐδήδεσμαι) ἔθεσμαι, πίνω (πέπομαι) πῶμα, βῶνω (-βέβαμαι) βῆμα, βάλλω (βέβλημαι) βλήμα, δῶ (δέδεμαι) ὑπό-*

δημα, διάδημα, τρεβέννυμι (ἔτρωμαι) τρώμα, et sic in caeteris ad unum omnibus. Ἐλκω habet imperfectum tantum et futurum εἴλκον et ἔλξω, caeterae formae sunt εἴλκυσα, εἴλκυκα et εἴλκυσμαι, ἀφείλκυσμαι, καθεἴλκυσμαι cel. Itaque nomen est necessario ἔλκτωμα, et ἔλκημα non minus est barbarum quam εἴλκημα. Sic et ἔλκυστικός, ἔλκυστήρ, ἔλκυσινδα caeteraque omnia formantur, neque ulla potest esse dubitatio quin Euripides dixerit ῥίψω κυνῶν ἔλκτωμα, ut apud Manethonem a Dindorfio laudatum in Steph. Thesauro:

οἰωνῶν κατὰδειπνα κυνῶν θ' ἔλκυσματα δεινὰ.

Eadem opera et alteram eiusdemmodi formam barbaram ex Tragicis eximam. Editur in *Phoenissis* vs. 1384.

ἤξαν δρομημα δεινὸν ἀλλήλοιν ἐπι.

et sic legitur δρόμημα et apud alios saepius et apud Euripidem in *Medea* 1169, *Trinad.* 695. *Bacch.* 1083. Est tamen sine controversia δρόμημα barbarum: solum δεδράμηκα Graecum est et δράμημα, ut δραμητέον, sed quia δρόμος et δρομεύς et δρομικός et δρομάς et δρομαῖος et δρομάδην cum plurimis compositis unicuique erant in ore, antiquum et probum δραμημα hisce omnibus (ut veteres magistri loquuntur) συνεξέδραμεν et pro ΔΡΑ- assumpsit ΔΡΟ-, quae forma ubique cum vitio ambulat et castiganda est. Verba in -δρομεῖν formantur ab adiectivis compositis, ut verba omnia in -τροφεῖν, -τροφεῖν, -τροπεῖν, -νομεῖν, -φορεῖν, -λογεῖν, caeteraque eiusdem analogiae sine ulla exceptione omnia. Ex his igitur -δρόμημα nasci poterat, e verbo simplici non poterat, et omnibus locis ΔΡΑμημα rependendum.

In *Hercule Fur.* vs. 1383.

ἮΡ. οὐκ ἂν δυναίμην· ἄρθρα γὰρ πέπηγέ μου.

ΘΗ. καὶ τοὺς σθένοντας ΓΑΡ καθαιροῦσιν τύχαι.

sententia dicti, quae perspicua est, respuit γὰρ et ἄρα postulat, ut in celebratis versibus:

ὦ τλήμων ἀρετή, λόγος ἮΡ' ἦσθ', ἐγὼ δέ σε

ὡς ἔργον ἤσκουν, σὺ δ' ἮΡ' ἐδούλευες τύχη.

Ergo eras inane nomen, id est nunc demum intelligo te esse nomen sine re.

In *Electra* vs. 300 postquam Orestes dixerat:

λέξον δ' ἴν' εἰδὼς σὺ κασιγνήτῳ φέρω
λόγους ἀτερπεῖς.

et puellae idem se audire velle professae erant:

καὶ γὰρ τὸν αὐτὸν τῷδ' ἔρον ψυχῆς ἔχω.

respondet Electra:

λέγοιμ' ἂν, εἰ χρή, χρὴ δὲ πρὸς φίλον λέγειν.

sed dixerat; credo, πρὸς φίλον λέγειν, namque palam est
eam et illi et his simul respondere.

Ibid. vs. 343.

τίνας δ' ἔκατι τάσδ' ἐπ' ἀγραύλους πύλας
ἤκουσιν ἢ μοῦ δεόμενοι;

sententia postulat ἩΙΟΤδεόμενοι, ἢ τοῦ δεόμενοι; ut in tali re
omnibus consuetum est dicere.

In *Electra* vs. 494.

ἤκω φέρων σοι τῶν ἐμῶν βοσκημάτων
ποίμνης νεοχμὸν θρέμμ' ὑποπάσας τόδε, —
παλαιὸν τε θησαύρισμα Διονύσου τόδε.

non placet Scaligeri πολὶόν, sed olim scriptum fuisse arbitror
γέρον τε θησαύρισμα, cui adscriptum παλαιὸν deinde, uti fit,
substitutum est. Γέρον pro παλαιός notissimum est, ut in
Herc. Fur. vs. 26.

γέρον δὲ δὴ τις ἐστὶ Καμείων λόγος,
et γέρον pro παλαιόν multos habet auctores et testes. Etymo-
logus M. p. 227, 10. affert γέροντα μῦθον et γέρον πρᾶγμα,
ubi corrige γέρον γράμμα ex Aeschilo, cuius verba ὡς λέγει
γέρον γράμμα ex antiquis Scholiis descripsit Eustathius ad O-
dyss. X. 184.

σάκος εὐρύ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζη.

Qui in hoc loco probe intellexerant παλαιόν anapaestum esse
non posse optime in *Hercule Fur.* vs. 868.

μέλεος Ἑλλὰς ἅ τὸν εὐεργέταν
ἀποβαλεῖς, δλεῖς μανίαισι λύσας
χορευθέντ' ἀναύλοις.

dochmium restituerunt μανιάσιν λύσσαις, quemadmodum rectis-
sime scribitur in *Oreste* vs. 326. ἐκλαθέσθαι λύσας μανιάδος
et vs. 370.

εἴ μ' ἐκφοβοῖεν μανιάσιν λυσήμασιν.

et vs. 227.

κλινόν μ' ἐς εὐνήν αὐθις· ὅταν ἀνῆ νόσος
μανίας ἀναρθρός εἰμι κάσθενῶ μέλη.

Porsonus verum vidit νόσος μανίας reponens, quod et per se
satis certum est et confirmatur versu Sophocleo in *Aiace* 59:

ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις
ᾠτρυνου, αἰσέβαλλον εἰς ἔρημ κακὰ.

adscripsi haec quo magis appareret apud Herodotum VI. 75,
κατελθόντα δὲ αὐτὸν αὐτίκα ὑπέλαβε μανίῃC νοῦσος ἔδοντα καὶ
πρότερον ὑπομαργότερον, verum esse μανίας νοῦσος.

In *Electra* vs. 645.

πῶς οὖν ἐκείνην τόνδε τ' ἐν ταύτῃ κτενῶ:

sententia coniunctivum pro futuro postulat: πῶς οὖν — κτενῶ;

In *Electra* vs. 813.

Ἐκ τῶν καλῶν κομποῦσι τοῖσι Θεομελοῖς
εἶναι τόδ', ὅστις ταῦρον ἀρταμεῖ καλῶς.

Graecorum consuetudo fert ut Ἐκ τῶν καλῶν dicatur.

In *Electra* vs. 1145.

τεσὴνδ' ἐγὼ

δώσω χάριν σοί, σὺ δ' ἐμοὶ δίκην πατρός.

restituunt metrum sic: σὺ δὲ δίκην ἐμοὶ πατρός, sed δίκην πα-
τρός non sunt dirimenda et Barnesio parendum corrigenti: σὺ
δὲ γ' ἐμοὶ δίκην πατρός. Saepe in δὲ γε altera particula incuria
omittitur.

Finem faciam in emendando loco ex *Supplicibus* vs. 582.

οὔτοι μ' ἐπαίρει ὥς τε θυμοῦσθαι φρένας.

fert loquendi usus et ratio ut in tali re futuro utamur, et The-
seus dixerat οὔτοι μ' ἐπαρεῖς. Futura Attica ἀρῶ, ἐπαρῶ,
ἀπαρῶ et ἀροῦμαι, in quibus omnibus α productum est, vix
unquam in Codicibus sine malo evaserunt. Dixit de ea re
Elmsleius ad *Herac.* vs. 323. sed iuvat omnia sub uno con-
spectu ponere, ut de librorum fide iudicari possit, et aliquid
novi adiicere. Unicus omnium locus est, unde scioli abstinuere
manum, in *Iphig. Taur.* vs. 117.

ἐκ τερμάτων δὲ νόσον ἀροῦμεν πάλιν.

sed in *Medea* vs. 925. dederunt:

ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν Φρυγῇ.

pro necessario ἀπαροῦμεν, et in *Troad.* vs. 1137.

ἡμεῖς μὲν οὖν ὅταν σὺ κοσμήσῃς νέκυν

γῆν τῷδ' ἐπαμπισχόντας αἰροῦμεν δόρυ.

pro ἀροῦμεν, et in *Helena* vs. 1598:

οὐκ εἴ' ὁ μὲν τις λαῖσθον αἰρεῖται δόρυ,
ὁ δὲ — καθαιματώσει.

pro ἀρεῖται, et in *Hercl. Fur.* vs. 254.

οὐ σκῆπτρα χεῖρὸς δεξιᾶς ἐρείσματα
αἰρεῖτε καὶ τοῦδ' ἀνδρὸς ἀγόντων κάρα
καθαιματώσετε;

pro ἀρεῖτε, et in *Heracclidis* vs. 322.

ὑψηλὸν αἶρω καὶ λέγων τάδ' εὐφρανῶ.

pro ἀρῶ, et in *Iphig. Aulid.* vs. 125.

καὶ πῶς Ἀχιλεὺς

οὐ μέγα φουσὼν θυμὸν ἐπαίρει;

pro ἐπαρεῖ. Ad eundem igitur modum dederunt οὔτοι μ' ἐπαίρεις pro ἐπαρεῖς sibi que in errando constant.

In *Supplicibus* denique vs. 776. in libris est:

ἀλλ' εἶεν αἶρω χεῖρ' ἀπαντήσας νεκροῖς

Ἄιδου τε μολπὰς ἐκχέω δακρυρροῦς,

sed optime Elmsleius emendavit ἀλλ' εἰμ', ἐπαρῶ, quod quum merito reciperet Dindorfius sq. ἐκχέω mutato accentu in ἐκχεῶ convertit. Nolle factum, nam barbarum est ἐκχεῶ. Iudaei et Christiani, qui Graece balbutiebant magis quam loquebantur, in praesente tempore χύνω dicebant et ἐκχύνω (ex κέχυμαι perversa analogia fictum): futurum illis est ἐκχεῶ, ἐκχεῖς, ἐκχεοῦσιν, cet. Athenienses praesentis et futuri formam eandem usurpant ut in καλῶ, τελῶ, γαμῶ, sic et in χέω cum compositis. Vidimus apud Menandrum supra p. 123 οὐχὶ δώδεκα κυάθους — ὑποχεῖς; et pag. 362. apud Aristophanem οὐ κατορύξεις — καὶ μύρον ἐπιχεῖς; et apud Platonem Comicum παραχέων ἔρχομαι, et apud Demosthenem: οὐδ' ἐγχεῖ μετὰ ταῦτα ὕδωρ οὐδεὶς ἐμοί. Futuri χέομαι est luculentum exemplum apud Isacum VI. 51. πότερον δεῖ — εἶναι κληρονόμον καὶ ἐπὶ τὰ μνήματα ἵεναι χεόμενον καὶ ἐναγιοῦντα. ubi supplendum (χοῶς) χεόμενον. Futurum ἐγχεῶ recte legitur in *Cyclope* vs. 568.

Φέρ' ἐγχεον νυν. v. ἐγχεῶ· σίγα μόνον.

infundam, taceas modo, id est si tacueris infundam. Theocritus quum in futuri participio ἐγχέοντα dicere debuisset perperam contraxit formam et ita dixit X. 53.

εὐκτὸς ὁ τῷ βατράχῳ, παῖδες, βίος· οὐ μελεδαίνει
τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα.

In fragmento Euripidis ἐν Θησεῖ Nauckius edidit (*Fragm. Trag.* p. 380).

κᾶρα τε γὰρ σου συγχεῶ κόμαις ὁμοῦ
βανῷ πέδοι δ' ἐγκέφαλον· ὁμμάτων δ' ἄπο
αἵμοσαγῇ πρηστῆρα βεύσονται κάτω.

in libris est συγχέω, quod vides esse sanissimum, tum αἵμοσα-
γεῖν πρηστῆρες. Sed barbarum esse βεύσονται pro βυήσονται quis
negabit? Emendandum igitur censeo:

κᾶρα τε γὰρ σὸν συγχέω κόμαις ὁμοῦ,
βανῷ πέδοι δ' ἐγκέφαλον· ὁμμάτων δ' ἄπο
αἵμοσαγεῖς πρηστῆρες ἵκονται κάτω.

Itaque intactam servabimus in *Supplicibus* scripturam librorum:

ἀλλ' εἴμ', ἐπαρῷ χεῖρ' ἀπαντήσας νεκροῖς.
Ἰδου τε μολπὰς ἐκχέω δακρυρροῦς.

In fragmento ἐκ τῆς Ἀντιόπης pag. 331 Nauckius dedit:

ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ
παῦσαι μελωδῶν, πολεμίων δ' εὐμουσίαν
ἄσκει· τοιαῦτ' ἌΕΙΔΕ καὶ δόξεις φρονεῖν,
σκάπτων, ἄρων γῆν, ποιμνίοις ἐπισατῶν.

pro ἌΕΙΔΕ, quod non est huius loci, legerim τοιαῦτα Δ'
ἜΡΔΕ καὶ δόξεις φρονεῖν.

Ibid. pag. 333.

εἰ δ' εὐτυχῶν τις καὶ βίον κεκτημένος
μηδὲν δόμοισι τῶν καλῶν ΠΕΙΡάσεται,
ἐγὼ μὲν οὐποτ' αὐτὸν ὀλβιον καλῷ,
Φύλακα δὲ μᾶλλον χρημάτων εὐδαίμονα.

pro ΠΕΙΡάσεται, quod cum μηδὲν τῶν καλῶν componi nequit,
corrigendum censeo ΠΕΠάσεται, id est κεκτήσεται, ἔξει.

Nunc Euripidem de manibus depono.

CAPUT VII.

AD AESCHINIS ORATIONEM

κατὰ Τιμάρχου.

Restat una pars operis, Aeschinis *Timarchæa*, quam eadem cura qua caeteras diligenter recognoscam.

In § 5. *Iniquam*, inquit, *tyranni aut paucorum dominationem vis et praesidia armata defendunt, liberam remp. ius ac leges.* Φυλακτέον δὴ τοῖς μὲν [ὀλιγαρχικοῖς καὶ τοῖς] τὴν ἄνισον πολιτείαν πολιτευομένοις τοὺς ἐν χειρῶν νόμῳ τὰς πολιτείας καταλύοντας, ὑμῖν δὲ τοῖς τὴν ἴσῃν καὶ ἔννομον πολιτείαν ἔχουσι τοὺς παρὰ τοὺς νόμους ἢ λέγοντας ἢ βεβιωκότας [κολάζειν]. Ultimum καλᾷζειν et sententia loci et compositio respuit, et τοὺς παρὰ τοὺς νόμους λέγοντας manifesto pendet ex Φυλακτέον ὑμῖν. Praeterea ὀλιγαρχικοῖς καὶ τοῖς item interpolata sunt. Commemoratae sunt ab Oratore τρεῖς πολιτεῖαι — τυραννὶς καὶ ὀλιγαρχία καὶ δημοκρατία. διοικοῦνται δέ, inquit, αἱ μὲν τυραννίδες καὶ (add. αἱ) ὀλιγαρχίαι τοῖς τρόποις τῶν ἐφεσηκότων, αἱ δὲ πόλεις αἱ δημοκρατούμεναι τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις. Tertium easdem nominaturus orationem ita variavit ut τοὺς τὴν ἄνισον πολιτείαν πολιτευομένους appellaret quos modo τὰς τυραννίδας καὶ τὰς ὀλιγαρχίας dixerat. Magistellus tertiam deesse ratus suos ὀλιγαρχικούς addidit, imperite admodum, nam qui ἄττικις solerent ὀλιγαρχικοί appellari idque non ad imperium, sed ad insolentiam morum et arrogantiam pertinere nesciebat. Nunc quidem id nemo nescit: iuniores non poenitebit Theophrasti caput περὶ ὀλιγαρχίας leclitasse.

γμα interpolando corruperunt sic: ἀνοίγειν μὲν [ἀπαγορεύει] — κλείειν δὲ [προσάττει] κτέ. Neque Atticum est ἀπαγορεύει ἀνοίγειν sed μὴ ἀνοίγειν et ζεύγμα est perelegans quo commodius decurrat oratio.

Pereleganter structam sententiam sciolus emblemate corrumpit § 11 ὁ νομοθέτης ἡγήσατο τὸν καλῶς τραφέντα παῖδα ἄνδρα γεινόμενον χρήσιμον ἔσεσθαι τῇ πόλει, ὅταν δ' ἡ φύσις κτέ. — παραπλησίους [ἡγήσατο] πολίτας ἔσεσθαι Τιμάρχῳ τουτῷ. Magistelli in longiore periodo fulcra supponunt tam molesta quam inutilia. Iterum apponam locum ex § 13 vitio liberatum: διαρρήδην λέγει ὁ νόμος ἔάν τινα ἐκμισθώσῃ ἐταιρεῖν πατὴρ ἢ ἀδελφὸς ἢ θεῖος ἢ ἐπίτροπος ἢ ὅλως τῶν κυρίων τις, γραφὰς ἐταιρήσεως εἶναι κατὰ τε τοῦ ἐκμισθώσαντος καὶ τοῦ μισθωσαμένου, τοῦ μὲν ὅτι ἐξεμισθώσῃ, τοῦ δὲ ὅτι, Φησὶν, ἐμισθώσατο. Plana et perspicua et apte composita sic omnia sunt: διαρρήδην λέγει ὁ νόμος — γραφὰς ἐταιρήσεως εἶναι. Vide nunc mihi quae sit in libris lectio: διαρρήδην λέγει ὁ νόμος — τῶν κυρίων τις [κατ' αὐτοῦ μὲν τοῦ παιδὸς οὐκ ἔφ] γραφὰς ἐταιρήσεως εἶναι, κατὰ δὲ τοῦ μισθώσαντος. Quae scabrities orationis, scopas solutas, ut aiunt, vides et arenam sine calce. Interpolatus locus est ex § 18 κἀκεῖνο δέ μοι συνδιαμνημονεύσατε, ὅτι ἔνταυθ' ὁ νομοθέτης οὕτω διαλέγεται αὐτῷ τῷ σώματι τοῦ παιδὸς ἀλλὰ τοῖς περὶ τὸν παῖδα, quibus assuit aliquis ex § 13 [πατρί, ἀδελφῷ, ἐπιτρόπῳ, διδασκάλοις καὶ ὅλως τοῖς κυρίοις], negligenter omisit θεῖον et διδασκάλοις addidit, qui non sunt κύριοι. Expuncto emblemate δὲ in τε converti et participio ἐκμισθώσαντος necessariam praepositionem addidi.

In § 13 sequitur: καὶ ἴσα τὰπιτίμια ἐκατέρῳ πεποίηκε καὶ μὴ ἐπάναγκες εἶναι τῷ παιδὶ ἡβήσαντι τρέφειν τὸν πατέρα μηδὲ οἰκῇσιν παρέχειν [ὅς ἂν ἐκμισθωθῇ ἐταιρεῖν]. Quam primum rescia pannum et prorsus supervacaneum et alieno loco insertum. Eadem opera dele molestum pronomen in vicinia: ζῶντος μὲν αὐτοῦ — τελευτήσαντα δὲ [αὐτόν].

In § 15 (ὁ νόμος) ἐν ᾧ διαρρήδην γέγραπται Ἐάν τις ὑβρίζῃ εἰς παῖδα ἢ ἄνδρα ἢ γυναῖκα — γραφὰς ὑβρεως εἶναι [πεποίηκεν] καὶ τίμημα [ἐπέθηκεν] ὃ τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι. Quis tandem istam scribendi negligentiam et socordiam ferre potest in quoquam scriptore, nedum in terso et venusto Attico oratore?

Sed expuncto additamento, quod ex § 46 huc invectum esse videbis, salva res est.

In § 18 ἐπειδὴν δ' ἐγγραφῇ εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον καὶ τοὺς νόμους [γυνῶ καὶ] εἰδῇ τοὺς τῆς πόλεως καὶ ἤδη δύνηται διαλογίζεσθαι τὰ καλὰ καὶ τὰ μὴ, οὐκέτι ἐτέρῳ διαλέγεται ἀλλ' ἤδη αὐτῷ. Recte et ordine dicitur εἰδέναι τοὺς νόμους, sed τοὺς νόμους γυνῶναι non item. Γυνῶναι ponitur in re perplexa et obscura, quam quis cogitando perspexit et expedit, ut aenigma. Apud Antiphanem Athenaei p. 450. z. Sappho cum patre ita confabulatur:

οὐδὲν λέγεις· πῶς γὰρ γένοιτ' ἂν, ὦ πατέρ,

ρήτωρ ἄφρωνος; B. ἦν ἀλῶ τρεῖς παρανόμων.

A. παίζεις ἔχων. B. καὶ μὴν ἀκριβῶς γ' ὥρμην

ἐγνωνέειναι τὸ ῥηθέν, ἀλλ' ἤδη λέγε.

ut haec emendavimus et supplevimus in *Nov. Lectt.* p. 6. Leges autem quidquid iubent aut vetant perspicuum est unicuique ad intelligendum: itaque εἰδέναι in iis habet locum, γυνῶναι non item.

In § 13. [ἐκ γὰρ τοῦ πράττεσθαι τινα ὧν οὐ προσῆκεν ἐκ τούτου τοὺς νόμους ἔθηκαν οἱ παλαιοί]. Duplex fertur scriptura ἔθηκαν et ἔθεντο. Discrimen est tam notum quam certum in foro Attico quidem: νόμον δ μὲν νομοθέτης τίθεισιν, δ δὲ δῆμος τίθεται. Sexcenties legitur δ τιθεῖς, δ θεῖς τὸν νόμον, ubi τιθέμενος aut θέμενος absurdum esset. Contra ad cives suos dicit Aeschines § 178. ἐπιδέξιοι δ' οἶμαι φύντες ἐτέρων μᾶλλον εἰκότως καλλίστους νόμους τίθεσθε, substitue τίθετε, vitiose et inepte dictum erit. Lectio ἔθεντο est in uno omnium optimo Codice Coisliniano mirae vetustatis et longe meliore et fideliori teste quam sunt reliqui omnes, ut alio loco ostendam. Substituit aliquis ἔθηκαν qui haec de legum latoribus dici oportere opinabatur. Noli tangere, sed totam illam annotatiunculam otiosam ac futilem in marginem remitte.

In § 19 recitantur verba legis: Ἄν τις Ἀθηναίων ἐταιρήσῃ μὴ ἐξέσω αὐτῷ τῶν ἐννέα ἀρχόντων γενέσθαι [ὅτι οἶμαι σεφανηφόρος ἢ ἀρχή] μὴδ' ἱερωσύνην ἱεράσασθαι [ὅς οὐδὲ καθαρῷ διαλέγεται τῷ σώματι] μὴδὲ συνδικησάτω τῷ δημοσίῳ μὴδὲ ἀρξάτω ἀρχὴν μηδεμίαν μηδέποτε μήτ' ἐνδημον μήθ' ὑπερόριον μήτε κληρωτὴν μήτε χειροτονητὴν· μὴδὲ κηρυκευσάτω μὴδὲ πρεσβευσάτω

μηδὲ τοὺς πρεσβεύσαντας κρινέτω (lege κρινάτω) [μηδὲ συκοφαντείτω μισθωθείς] μηδὲ γνώμην εἰπάτω μηδέποτε μήτε ἐν τῇ βουλῇ μήτε ἐν τῷ δήμῳ μηδ' ἂν δεινότατος ἢ λέγειν Ἀθηναίων. Putasne importunam ac levem suspicionem ὅτι οἶμαι σεφανηφόρος ἡ ἀρχή ab ipso Oratore profectam? aut verba ὅς οὐδὲ καθαρῶ διαλέγεται τῷ σώματι? Sed levia haec sunt prae iis quae sequuntur μηδὲ συκοφαντείτω μισθωθείς. Hoc igitur iis solis, ut reliqua omnia, erat licitum qui sine labe vixissent! Miror quo pacto ista irrepserint, hoc unum video tam necesse esse ea expungere atque Τιμάρχῳ § 18. οὐκέτι ἐτέρῳ διαλέγεται ἀλλ' ἤδη αὐτῷ [Τιμάρχῳ], quod unanimi consensu (nec mirum) deleverunt omnes.

In § 20. ἴν' εἰδῆτε οἷων νόμων ἡμῖν κειμένων τετόλμηκε Τιμάρχος δημηγορεῖν ὁ τοιοῦτος τὸν τρόπον οἷον ὑμεῖς ἐπίστασθε. ad οἷων adscripsit aliquis ὡς καλῶν καὶ σωφρόνων, quae verba post κειμένων irreperunt in textum.

In § 23 καὶ πῶς δὲ κελεύει τοὺς προέδρους χρηματίζειν; ἐπειδὴν τὸ καθάρσιον περιενεχθῆ καὶ ὁ κήρυξ τὰς πατρίους εὐχὰς εὐξεται προχειροτονεῖν [κελεύει τοὺς προέδρους] περὶ ἱερῶν τῶν πατρίων, et post pauca τότε ἤδη [κελεύει] λέγειν τῶν ἄλλων Ἀθηναίων τὸν βουλόμενον οἷς ἔξεσιν. Pueriliter haec interponuntur. Magistelli paulo longiorem verborum complexum mente retinere non possunt et tamquam memoriae subsidia ista fulcra supponunt.

In § 24. erat in vetusto libro scriptum:

οἱ πρεσβύτεροι τῷ μὲν εὖ	
Φρονεῖν ἀκμάζουσιν, ἡ δὲ τόλμα	διὰ τὴν
ἤδη αὐτοὺς ἀρχεται ἐπιλείπειν.	ἱκανοῖαν
	τὴν πραγμάτων.

Annotatiuncula in margine ad verba εὖ Φρονεῖν perlinens in textum recepta post ἐπιλείπειν sententiam loci ineptam et ridiculam reddidit.

In § 25 ὁ Ἀριστείδης ὁ τὴν ἀνομοίαν ἐπανυμίαν ἔχων Τιμάρχῳ τούτῳ, magister adscribit: ὁ δίκαιος ἐπικαλούμενος, quae nunc ipse Orator dixisse putatur. Profecto necesse erat hoc Athenienses doceri!

In § 25 τοῦτ' ἔστιν ὑπόμνημα καὶ μίμημα τοῦ Σόλωνος σχήματος ὃν τρόπον ἔχων αὐτὸς διελέγετο τῷ δήμῳ [τῶν Ἀθηναίων]. Non est corrigendum τῷ Ἀθηναίων, sed abiiciendum emblema. Mirum si in alia civitate verba fecisset ad populum. Αὐτός additur, quia Solon aliis νόμους περὶ εὐκοσμίας scripserat.

In § 27. Ἄ συνιδῶν δ νομοθέτης διαρρήδην ἀπέδειξεν οὐς χρὴ δημηγορεῖν καὶ οὐς οὐ δεῖ λέγειν ἐν τῷ δήμῳ. Quam inapte composita haec sunt! Aeschines, credo, dixisset: οὐς χρὴ δημηγορεῖν καὶ οὐς μὴ. Sed salva res est: legislator neque lege sanxerat § 7. πῶς δεῖ τὸν παῖδα τὸν ἐλεύθερον τραφῆναι, neque h. l. οὐς χρὴ δημηγορεῖν. Non est legislatoris neque hoc neque illud. Quid igitur? οὐς οὐ χρὴ δημηγορεῖν, quo recepto inficetum emblemata stare non poterit. Demonstrant id omnia quae sequuntur, unde primum alterum additamentum tolle: τίνας δ' οὐκ ᾤετο δεῖν λέγειν; τοὺς αἰσχροῦς βεβιωκότας. [τούτους οὐκ ἔῃ δημηγορεῖν]. καὶ ποῦ τοῦτο δηλοῖ; Est operae pretium ipsa verba legis audire:

ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ῬΗΤΟΡΩΝ.

Ἐάν τις λέγῃ ἐν τῷ δήμῳ τὸν πατέρα τύπτων ἢ τὴν μητέρα ἢ μὴ τρέφων ἢ μὴ παρέχων οἴκησιν ἢ τὰς στρατείας μὴ ἐστρατευμένος ὅσαι ἂν αὐτῷ προσαχθῶσιν ἢ τὴν ἀσπίδα ἀποβεβληκῶς ἢ πεπορευμένος ἢ ἡταιρικῶς ἢ τὰ πατρῶα κατεδηδοκῶς ἢ ὧν ἂν κληρονόμος γένηται δοκιμασίαν ἐπαγγειλάτω Ἀθηναῖον δ βουλόμενος οἷς ἔξουσιν. Haec est, opinor, disertis verbis demonstrare οὐς οὐ χρὴ δημηγορεῖν. Leguntur haec § 28—32, sed non sine sciolorum additamentis, primum § 28 [τοῦτον οὐκ ἔῃ λέγειν.] νῆ Δία καλῶς γε. Credebat haec deesse magister neque sensit ex ipso Legis titulo Δοκιμασία Ῥητόρων id apparere. Tum in § 32 τούτους οὖν ἐξείργει ἀπὸ τοῦ βήματος cum interpretatione [τούτους ἀπαγορεύει μὴ δημηγορεῖν]. Aeschines certe τούτοις daturus fuisset.

In § 27. οὐκ ἀπελαύνει ἀπὸ τοῦ βήματος εἰ τις μὴ προγόνων ἐστὶ τῶν ἐστρατηγηκότων υἱός. Lepidum est προγόνων υἱός. Libri optimi τῶν omittunt. Optimum esse arbitror restituere: εἰ τις μὴ γονέων ἐστὶν ἐστρατηγηκότων υἱός. Splendidius est ad nobilitatis laudem *patriem* quam ex maioribus aliquem Praetorium habere.

In § 28. Δοκιμασία, Φησὶ, Ῥητόρων· Ἐάν τις λέγῃ ἐν τῷ δήμῳ τὸν πατέρα τύπτων ἢ τὴν μητέρα ἢ μὴ τρέφων ἢ μὴ παρέχων οἴκησιν, magister iterum inculcat suum [τοῦτον οὐκ ἔῃ λέγειν]. Praeterquam quod ea verba inapte abundant, Aeschines non τοῦτον, sed τούτους dicturus fuisset.

In § 29. ἄνθρωπε, τῇ πόλει ὑπὲρ ἧς τὰ ὅπλα μὴ τίθεσαι μηδὲ

συμβουλευεῖν ἀξίου. Haec vera scriptura est. Vulgo post τίθεσαι additur [ἢ διὰ δειλίαν μὴ δυνατὸς εἶ ἐπαμῦναι], quae acrem loci sententiam onerant et compositionem pervertunt.

In § 30 τὸν γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς οἰκήσαντα καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παραπλησίως ἡγήσατο διαθεῖναι. Perinde est in tali re futurum ponere διαθήσειν aut ἂν διαθεῖναι. Futurum posuit paulo ante: τὸν γὰρ τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἐφ' ὕβρει πεπρακότα καὶ τὰ κοινὰ τὰ τῆς πόλεως ῥαδίως ἡγήσατο ἀποδώσεσθαι, nunc παραπλησίως ἂν ἡγήσατο διαθεῖναι dedit. Nihilne subolet in τὰ κοινὰ τὰ τῆς πόλεως?

Δὲ ταῦτ' ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Δίσχινης.

namque nihil prorsus interest inter τὰ κοινὰ et τὰ τῆς πόλεως. In priore loco scribe: πεπρακότα καὶ [τὰ κοινὰ] τὰ τῆς πόλεως, in altero: οἰκήσαντα καὶ τὰ κοινὰ [τῆς πόλεως] παραπλησίως ἂν ἡγήσατο διαθεῖναι.

In sqq. insulsissime repetitum legitur ὁ νομοθέτης in his: οὐδ' ὥς το δεῖν [ὁ νομοθέτης] τὸν ῥήτορα ἦκειν ἐπὶ τὸ βῆμα κτέ.

Tralaticium emblema recurrit § 31. χρήσιμα τὰ λεγόμενα ἡγήσατο εἶναι — οὐδ' ἂν εὖ πάνυ λεχθῇ συνοίσειν [ἡγήσατο] τοῖς ἀκούουσιν.

Ubi bis idem dicitur ut § 32. τούτους οὖν ἐξείργει ἀπὸ τοῦ βήματος, [τούτους ἀπαγορεύει μὴ δημηγορεῖν], et secunda sententia nihil habet ponderis neque ad aures numerosior accidit, idque in libris tam flagitiose interpolatis, quid tu faciendum censes?

Multae interpolationes ipsorum Codicum testimoniis redarguantur. Ut quisque liber est antiquissimus ita paucissimis additamentis inquinatum esse videbis. Quam multas fraudes patefecit perantiquus liber f Coislinianus? In § 33 exhibet: ὑμεῖς δ' ἔτι προσέθεσθε καινὸν νόμον μετὰ τὸ καλὸν παγκράτιον ὃ οὗτος ἐπαγκρατίασεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὑπεραισχυνθέντες ἐπὶ τῷ πράγματι καθ' ἐκάστην ἐκκλησίαν ἀποκληροῦν Φυλὴν ἐπὶ τὸ βῆμα ἥτις προεδρεύσει. Caeteri omnes post ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ interpungunt et ita scribunt ὑπεραισχυνθέντες [γὰρ] ἐπὶ τῷ πράγματι καθ' ἐκάστην ἐκκλησίαν [νόμον ἐθήκατε καινὸν] ἀποκληροῦν, quae Bekkerus recepit, cui vel ἐθήκατε pro ἔθεσθε fraudem aperire poterat.

In § 34. ἔτι δ' οὐδὲν ὄφελος, ὧ Ἀθηναῖοι, [ζητεῖν] τοὺς ταιού-

τους ανθρώπους ἀπελαύνειν ἀπὸ τοῦ βήματος ταῖς κραυγαῖς· οὐ γὰρ αἰσχύνονται. Expuncto ζητεῖν loci sententia optime habet, neque ζητεῖν conari significat sed πειρᾶσθαι. Ζητεῖν ponitur ubi quid cogitando reperiri potest, ut apud Aristophanem in *Nub.* 546.

οὐδ' ὑμᾶς ζητῶ ἔαπατᾶν δις καὶ τρις ταῦτ' εἰσάγων.

Ecce iterum nostrum suppositivum κελεύει in § 33. τί προσέταξεν ὁ τιθεὶς τὸν νόμον; καθῆσθαι [κελεύει] τοὺς Φυλῆτας κτῆ.

In § 34. τοὺτους μέντοι τοὺς νόμους εἶναι χρησίμους ἢ ἀχρήστους ἐφ' ὑμῖν ἐστίν· ἐὰν μὲν γὰρ κολάζετε τοὺς ἀδικοῦντας ἔσονται ὑμῖν οἱ νόμοι καλοὶ καὶ κύριοι, ἐὰν δ' ἀφιῆτε καλοὶ μόνον, κύριοι δ' οὐκέτι. Lubens Aeschines sua repetit, si quid sibi venuste et rotunde dixisse videtur. Iterum iisdem utitur § 100, ubi est vera lectio καλοὶ ΜΕΝ κύριοι δ' οὐκέτι. Saepissime μὲν et μόνον inter se permutantur.

Excusans se apud iudices Aeschines, quod verbis quibusdam spurcis et obscenis usus sit, ita dicit § 38: αἰσχρῶς οὕτω τυγχάνει βεβιωκὼς ὥς τε τὸν τὰ τοῦτω πεπραγμένα διεξιόντα ἀδύνατον εἶναι εἰπεῖν [ὥς αὐτὸς βούλεται], ἐὰν μὴ τι καὶ τῶν τοιούτων φθέγξεται ῥημάτων. Quoties hunc locum relego offendo in verbis ὥς αὐτὸς βούλεται, quae et sententiae et structurae officunt. Aut excidit aliquid aut molesta verba eliminanda sunt, quo facto omnia procedunt optime.

In § 40. ἵνα μὴ [με] τις εἴπῃ ὥς ἄρα λίαν ἀκριβολογοῦμαι ἅπαντα. Importunum et molestum pronomen tres libri omitunt. Optime.

Proverbio simile est Atticum ὥς αὐτὸ δείξει. In § 40 in aliis libris est αὐτὸ τοῦργον, in aliis αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Hoc indicio optime glossemata deprehenduntur. Scribe ὥς αὐτὸ δείξει.

Soloecum est § 43. διαπειλησαμένου δὲ τοῦ Μισγόλα καὶ τοῦ Φαιδρου τοῖς ξένοις καὶ κελευόντων ἤδη ἀκολουθεῖν εἰς τὸ δεσμωτήριον, necessarium est διαπειλησαμένων.

Vehementer mihi de mendo suspecta sunt haec in § 45. αὐτὸ μὲν γὰρ τοῦνομα τοῦ ἔργου — οὐκ ἐγγράφω οὐδὲ ἄλλο γέγραφα οὐδέν κτῆ. Ferri non potest ἐγγράφω quum praecedat γέγραφα μαρτυρίαν Μισγόλα et sequatur ἄλλο γέγραφα οὐδέν. Suspicio olim sic scriptum fuisse:

οὐκ ἐγγράφω οὐδὲ ἄλλο γέγραφα
οὐδέν

et γέγραφα in margine variam lectionem esse ad ἐγγράφω referendam. Itaque genuinum esse οὐκ ἐγγέγραφα οὐδὲ ἄλλο οὐδέν.

In § 46. εἰ γὰρ ὁ μὲν πράξας αἰσχυνεῖται καὶ προαιρήσεται χιλίας [μᾶλλον] δραχμὰς ἀποτίσαι τῷ δημοσίῳ, ὁ δὲ πεπονθὼς δημηγορήσει, σοφὸς ὁ νομοθέτης ὁ τοὺς οὕτω βδελυροὺς ἐξείργων ἀπὸ τοῦ βήματος. Nullus locus est adverbio μᾶλλον, cui nihil neque in verbis neque in cogitatione respondet. Irrepsit ex praecedenti loco: εἰ δὲ προαιρήται ἐκκλητευθῆναι μᾶλλον ἢ τάλανθῃ μαρτυρεῖν, ubi μᾶλλον optime habet, sed προαιρήται suspectum est quia αἰρεῖσθαι μᾶλλον dicitur non προαιρεῖσθαι. In exitu huius loci ubi exclamat orator magna voce σοφὸς ὁ νομοθέτης κτέ. una literula periit, nam requiritur σοφός γ' ὁ νομοθέτης. Sic enim aut ἡ σοφός in tali re exclamare solebant.

Vocabulum Atticum et raram trahit post aese interpretamentum § 49. ἔνιοι μὲν γὰρ νέοι ὄντες προφερεῖς [καὶ πρεσβύτεροι] φαίνονται, ἕτεροι δὲ πάλιν ἐμῶν χρόνον γεγονότες παντάπασιν νέοι. vid. Ruhnken. ad Tim. v. Σκληφρός et locum Pollucis ab eo indicatum: προφερὴς λέγεται ὁ τῷ μὲν χρόνῳ νεώτερος, τῇ δὲ ὕψει δοκῶν πρεσβύτερος.

In § 52. εἰ δὲ — ἐπιδείξω — οὐκ ἐπὶ δέπου φαίνεται μόνον ἡταιρικώς κτέ. duabus literulis transpositis scribe φανέται pro φαίνεται. Caeterum hic locus tam impeditus et vexalus est, ut equidem omnem emendationis spem deposuerim.

In § 33. ἀλλὰ διημέρευεν ἐν τῇ κυβείῳ οὗ ἡ τηλία τίθεται καὶ τοὺς ἀλεκτρυόνας συμβάλλουσι καὶ κυβεύουσιν. Ex ora libri irrepsit annotatiuncula. Athenienses ea loca non κυβεῖα appellabant, sed σκιραφεῖα. Isocrates Arcop. p. 149. c. οὐκ ἐν τοῖς σκιραφείοις οἱ νεώτεροι διέτριβον οὐδ' ἐν ταῖς αὐλητρίσιν, et in Anid. p. 491. οἱ δ' ἐν τοῖς καπηλείοις πίνουσιν, ἕτεροι δ' ἐν τοῖς σκιραφείοις κυβεύουσιν. Sequiores illa κυβεῖα et κυβευτήρια appellant.

Interpolata est coniunctio ὥς § 67. ἴν' ὑμῖν ἐπιδείξω οἷους ἀπεργάζεται ἀνθρώπους τὸ ἐπιτήδευμα ταῦτο, [ὥς] καταφρονοῦντας μὲν τῶν θεῶν, ὑπερορῶντας δὲ τοὺς νόμους κτέ. Appositio haec est neque voculam ὥς admittit.

Frequens apud Aeschinem interpolatio est in his § 70. εἰ-
πατέ μοι πρὸς [τοῦ] Διὸς καὶ [τῶν ἄλλων] θεῶν. Similiter ef-
ratum § 87. Φέρε δὴ πρὸς [τοῦ] Διὸς καὶ [τῶν ἄλλων] θεῶν. In
Demosthenis libris saepissime recte legitur, ut de F. L. p. 347.
2. καὶ πρὸς Διὸς καὶ θεῶν πειρᾶσθε συνδιαμνημονεύειν, et saepius
alibi.

In § 79. ἃ γὰρ οὗτος ἔργῳ πράττων οὐκ ἡσχύετο, ταῦτ' ἐγὼ
σαφῶς ἐν ὑμῖν εἰπὼν οὐκ ἂν ἐδεξάμην ζῆν, imo vero οὐκ ἂν δεξαί-
μην, ut de Fals. Legat. § 179. ἀδελφοὶ δέ, οἱ διαζυγέντες ἐμοῦ
ζῆν οὐκ ἂν ἔλοιτο (non προέλοιτο), et passim in simili sententia,
ut μή νυν ζῶην, τεθναίην, ἀπολοίμην εἰ σε δέδοικα, et sim.

Continuo sequitur § 80. ὑπὸ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους [ἐν οἷς
οὗτος ἦν παρὰ τῷ Πιττάλακῳ] καταπλεῖ δεῦρο ἐξ Ἑλλησπόντου
Ἑγήσανδρος. Scholion futile irrepsit in textum: praeterea ἐν
οἷς Graeculum sapit.

Impedita sunt et male composita quae sequuntur § 80. οὗ-
τος ὁ Ἑγήσανδρος [ἀφικνεῖται], ὃν ὑμεῖς ἴσε κάλλιον ἢ ἐγώ,
ἔτυχε [δὲ] τότε συμπλεύσας εἰς Ἑλλησπόντον ταμίας Τιμομάχῳ
τῷ Ἀχαρνεῖ. Duobus verbis expunctis omnia aptissime decur-
runt. Arcitissime iungenda esse apparet Ἑγήσανδρος, ὃν ὑμεῖς
ἴσε κάλλιον ἢ ἐγώ. Suspisor ἀφικνεῖται in margine adscriptum
ad καταπλεῖ δεῦρο huc aberrasse, et sic δὲ insertum.

Dittographia est § 57. καὶ πῶς [ἴσως] ἡγήσατο εἶναι αὐτὸν ἐγ-
γὺς τῆς αὐτοῦ φύσεως, et interpolatum pronomen in verbis ὡς
δ' οὐκ ἔπειθεν [αὐτόν].

In § 62. ἐν παντὶ δὲ κακῷ γενόμενος ὁ Πιττάλακος, nemo sic
Athenis loquitur, sed aut ἐν παντὶ dicebant aut ἐν παντὶ
κακοῦ.

In § 64. ἐνταῦθα δὴ καταμεμψάμενος ἑαυτὸν ὁ Πιττάλακος
καὶ ἐκλογισάμενος τίς ὢν πρὸς οὐστίνας ἐπολέμει εὖ ἐβουλεύσατο
— δεῖ γὰρ τᾷδε λέγειν — [ἡσυχίαν ἔσχε, in aliis ἡσυχίαν
ἔχειν] καὶ ἡγάπησεν εἰ τι μὴ προσλάβοι καινὸν κακόν. Revocan-
dum ex melioribus libris ὅστις ὢν πρὸς οὐστίνας. Utroque mo-
do recte dicitur τίς ὢν πρὸς τίνας πολεμεῖ, et ὅστις ὢν πρὸς
οὐστίνας ἐπολέμει. Praecedens ἐκλογισάμενος partem pronomi-
nis hausit. Deinde expunge manifestum emblemata. Urbane
dictum εὖ ἐβουλεύσατο acutis auditoribus erat satis. In fine
transpone: εἰ μὴ τι προσλάβοι.

Forma barbara maculat locum § 67. οὐκοῦν καὶ αὐτὸν ὑμῖν καλέσω τὸν Ἡγήσανδρον. Apud veteres Athenienses καλέσω est coniunctivi aoristus, ut apud Sophoclem in *Philoctetae* exitu:

Φέρε νυν ἔλθων χώραν καλέσω.

et in *Pluto* 964.

Φέρε νυν ἐγὼ τῶν ἔνδοθεν καλέσω τινά.

et alibi passim. Futurum est semper et ubique καλῶ et καλοῦμαι, ut et γαμῶ, γαμοῦμαι, et τελῶ, διατελῶ et ἀκούμαι (medebor). Retinetur σ post ε ubi antepenultima longa est αἰδέσομαι, ἀχθέσομαι, ἐπαινέσομαι, ἀρκέσω: quia in μάχομαι brevis est futurum habet μαχοῦμαι. Excipiuntur disyllaba ξέσω et σβέσω, sed χέω habet ἀττικισί futurum eiusdem formae χέω, ut supra vidimus, ὅπως ἐγγεῖς, οὐχ ὑποχεῖς sim. Sequiores, etiam qui sibi ἀττικώτατοι esse videbantur, magis magisque formis solutis utebantur καλέσω dicentes et καλέσομαι et διατελέσω et similia omnia. Hinc illae formae Veteribus obtrudi coeptae, quibus nusquam parendum. Constat sero natas esse et vitio receptas. Grassatur ea labes in Homeri carminibus, apud Herodotum, apud Atticos omnes. Καλῶ ubi non manifesto apparet futurum esse intactum evadit, ut in vicinia § 67 διὰ τί οὖν αὐτὸν καλῶ; nil subolet sciolis et abstinent manum. Respondent sibi inter se οὐκοῦν καὶ αὐτὸν ὑμῖν καλῶ τὸν Ἡγήσανδρον, et διὰ τί οὖν αὐτὸν καλῶ, non sentiunt et antiqua forma salva est.

In § 70. οὐκ οἴεσθε τὸν Ἡγήσανδρον — ὑπερήφανα τὰ ἐπιτάγματα ἐπιτάττειν ὥς ταῖς τούτου ὑπερβολαῖς αὐτὸν δόξοντα μέτρια διαπεπρᾶχθαι; In omnibus libris est δόξαντα, absurda scriptura a Reiskio correctā. In omnibus Codd. etiam optimis participia futuri temporis et aoristi perpetuo inter se confunduntur, et nostra esse debet ubique optio. Feruntur passim absurdae scripturae et structurae, quas etiam in unanimi librorum consensu vitiosas et damnandas esse constat. Quid quum libros in iis sexcenties variare videmus?

In § 72. οὐ γὰρ ἐγὼ γε ὑπολαμβάνω οὕτως ὑμᾶς ἐπιλήσμονας εἶναι ὥς ἀμνημονεῖν ὧν ὀλίγη πρότερον ἠκούσατε ἀναγινωσκόμενων [τῶν] νόμων. Nota et consueta attractionis ratio articulum τῶν expungendum esse docet. Tam bonam occasionem non

omisit magister et continuo adscripsit: [ἐν οἷς γέγραπται ἐάν τις μισθώσῃται τινα Ἀθηναίων ἐπὶ ταύτῃ τὴν πράξιν ἢ ἐάν τις ἑαυτὸν μισθώσῃ ξνοχον εἶναι τοῖς μεγίστοις καὶ τοῖς ἴσοις ἐπιτιμί-οις]. Haec omnia satis negligenter repetiit ex § 13. sqq. et quae illic et suo loco et recte dicta sunt, in scholio vitiose narrantur, veluti τοῖς μεγίστοις καὶ τοῖς ἴσοις ἐπιτιμίαις, sumtum ex § 13 καὶ ἴσα· τὰ ἐπιτίμια ἑκατέρω πεποίηκεν. Ista omnia nunc pro Aeschineis leguntur! Omnibus his una litura deletis locum perpurgatum relege, et mihi, credo, assentieris.

In § 73. ἀλλὰ διὰ τοῦτο κρίνεται, ὅτι ταῦτα πράξας ἐδημηγόρει. Imo vero δημηγορεῖ. Imperfectum recte haberet si praecederet ἐκρίνετο.

Necessarium articulum excidisse facile senties § 74. ἀνάγκη δ' ἴσως ἔσται παραπλήσια (τὰ) παραδείγματα εἶναι τοῖς τρεῖσι τοῖς Τιμάρχου.

Manifestam sententiae labem aequo animo ferunt § 74. εἰ δὴ τις ὑμῶν ξροίτο τοὺς δδῶ πορευομένους, τί νῦν οὗτος ὁ ἄνθρωπος πράττει; εὐθὺς ἂν εἴποιτε τοῦ ξργου τοῦνομα, in his εἴποιτε clamat scribendum esse εἰ δὴ τις ὑμᾶς, non ὑμῶν.

Vehementer dubito de integritate scripturae § 75. τί χρὴ λέγειν ὅταν μεираκίον νέον καταλιπὼν τὴν πατρώαν οἰκίαν ἐν ἀλλοτρίαις οἰκίαις νυκτερεύῃ, τὴν ὕψιν ἐτέρων διαφέρων, καὶ πολυτελεῖν δειπνῇ ἀσύμβολον καὶ αὐλητρίδας ἔχῃ καὶ ἐταίρας πολυτελεσάτας καὶ κυβεύῃ καὶ μηδὲν ἐκτὶνῇ αὐτὸς ἀλλ' ἕτερος ὑπὲρ αὐτοῦ; Restitue primum naturae ordinem μεираκίον νέον τὴν ὕψιν ἐτέρων διαφέρων καταλιπὼν τὴν πατρώαν οἰκίαν κτῆ. namque ea verba τὴν ὕψιν ἐτέρων διαφέρων aut aliunde interpolata alienam sedem occuparunt aut illic ubi reposui collocanda. Praeterea διαφέρων requiro et καταλιπὼν et ἀσύμβολος, quoniam omnes in talibus statim ad naturae genus recurrunt quod nunc in solo αὐτὸς servatum est. Quae sequuntur comparanda sunt cum lepidissimis Ehippi versiculis apud Athen. p. 572. c, quos emendatos apponam:

ὅταν τις ὦν νέος
ἀλλότριον ἐλθὼν ὕψιν ἐσθίειν μάθῃ,
ἀσύμβολόν τε χεῖρα προσβαλεῖν βορᾷ,
τοῦτον διδόναι νόμιζε τῆς νυκτὸς λόγον.

vulgatur προσβάλλῃ et

διδόναι νόμιζ' αὐτὸν σὺ τῆς νυκτὸς λόγον.

qui elumbis et Attico poeta indignus senarius est.

In § 80 ἀκριβῶς [εὖ] οἶδ' ὅτι κατέγνωτ' ἂν αὐτοῦ. alterum vitiose abundat neque est difficilis optio. Post pauca: εἶποιμ' ἂν· »διότι ἐπαρρησιάζασθέ μοι καὶ διαίλεσθε." καὶ ὅποτε καὶ ποῦ (leg. ὅπου) ἑκάστος ἐγὼ ὑμᾶς ὑπομνήσω. ὅταν οὐτοσὶ ἀναβῇ ἐπὶ τὸ βῆμα ἐν τῷ δήμῳ, καὶ ὅτε ἐβούλεε πέρυσιν, ὅταν μνησθῇ τειχῶν ἐπισκευῆς ἢ πύργου ἢ ὡς ἀπήγετό που (lege ποι) τις εὐθύς ἐβοᾶτε καὶ ἐγελᾶτε καὶ αὐτοὶ ἐλέγετε τὴν ἐπανυμίαν τῶν ἔργων ὧν σύνιζε αὐτῷ. Vides quam haec perverse et praepostere sint composita. Legendum censeo: ὁπόταν οὐτοσὶ — ἐν τῷ δήμῳ (ὡς ὅτε ἐβούλεε πέρυσιν) (εἴτα) μνησθῇ τειχῶν ἐπισκευῆς — εὐθύς βοᾶτε καὶ γελᾶτε καὶ αὐτοὶ λέγετε κτέ.

In § 81 κατὰ τὸ ψήφισμα τὸ τούτου [ὃ οὗτος εἰρήκει] περὶ τῶν οἰκήσεων τῶν ἐν τῇ Πυκνί. Quid sibi volunt verba ὃ οὗτος εἰρήκει, et quid est λέγειν ψήφισμα? Nihil, opinor.

Emblema sustulit aculeum dicti in § 82 ἔφατε τὸν Αὐτόλυκον ἀληθῇ λέγειν· εἶναι γὰρ αὐτὸν ἔμπειρον [τούτων]. "Ἐμπειρον ambiguum est et ridiculum; addideris τούτων, iocus periit. Paucis interpositis legendum οὐ γὰρ ἡμῖν πάτριον deletο ἐστίν, quod et hic et saepe alibi importunum adhaesit.

Quod sequitur: ἔχομεν δὲ τοιαύτην τινὰ συγγνώμην Τιμάρχῳ, plane sensu cassum est τοιαύτην τινά. Nihil aliud sententia loci aut fert aut postulat quam quod urbanitate Attica dici solet: ἔχομεν δὲ πολλὴν συγγνώμην Τιμάρχῳ.

In § 84. ὑμεῖς δ' ἐξεβάλετε αὐτὸν ὑπολαβόντες· ἴσμεν, ὧ Πύρρανδρε, ὅτι οὐ δεῖ γελᾶν τούτων ἐναντίον, ἀλλ' οὕτως ἰσχυρόν ἐστιν ἡ ἀλήθεια ὥς πε πάντων ἐπικρατεῖ τῶν ἀνθρωπίνων λογισμῶν. Supplendum ἴσμεν (μέν), ὧ Πύρρανδρε, et corrigendum ἐπικρατεῖν pro ἐπικρατεῖ.

In § 85 οὐκ οὖν ἄτοπον [ἂν εἴη], ὧ Ἀθηναῖοι, εἰ μὴδὲν μὲν ἐμοῦ λέγοντος αὐτοὶ βοᾶτε τὴν ἐπανυμίαν τῶν ἔργων, ὧν σύνιζε τούτῳ, ἐμοῦ δὲ λέγοντος ἐπιλέλυσθε, καὶ μὴ γενομένης μὲν κρίσεως περὶ τοῦ πράγματος ἤλω ἂν, γεγονότος δ' ἐλέγχου ἀποφεύξεται; Tres boni libri omittunt ἂν εἴη, quod cum sententiae compositione pugnat. Bene haberet si optativus sequeretur. Tum pro ἐπιλέλυσθε necessario requiritur futurum ἐπιλήσεσθε, quia in hac frequentissima apud Atticos dicendi forma ita componi-

tur id quod ante factum est cum iis quae iamiam futura sunt, ut appareat ea esse inter se incongrua, et magnae inconstantiae ac levitatis esse aut stultitiae ubi illa feceris haec aut facere aut non facere. Ut hoc loco: *nonne absurdum est quae in concione damnaveritis cum in iudicio absolvere?* Ipsa rei natura futurum postulat, quod in secundo αποφεύξεται salvum evasit, in priore επιλήσθε in επιλέγηθε corruptum est. Aliquot locos similes supra attuli pag. 569.

In § 85 ταύτην ἐγὼ ὑπολαμβάνω τὴν μαρτυρίαν μεμαρτυρηῆσθαι ὑμῖν ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν (unus τοῦ) Ἀθηναίων ἢ ἄλλωναι ψευδομαρτυρίων οὐ καλῶς ἔχει. haec est vulgata librorum lectio, nisi quod duo meliores ὑπολαμβάνω μαρτυρίαν exhibent sine articulo. Tenui sed certo indicio interpolatorem deprehendi. Αὕτη ἡ μαρτυρία μεμαρτυρήται ὑμῖν plane idem est more Attico atque ταύτην τὴν μαρτυρίαν μεμαρτυρήκατε ὑμεῖς. Sexcenties praesertini ἀττικισί sic ponitur perfectum passivum, βεβίωται μοι pro βεβίωκα, εἰρηται μοι, πέπρακται μοι, κατηγορήται μοι, et in Νυβιδῶν 1436:

μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξεις.

et sic passim apud omnes. Si sic accipienda sunt verba ταύτην ἐγὼ ὑπολαμβάνω μαρτυρίαν μεμαρτυρηῆσθαι ὑμῖν, de quo nulla est dubitatio, res ipsa elamat verba ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων absurdissime a sciolo esse interpolata, nam perinde est ac si legeretur ταύτην ὑμεῖς μαρτυρίαν μεμαρτυρήκατε ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, namque ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων non minus inepte in hac forma orationis abundant quam in illa, opinor. Nunc simul intelligitur sine articulo scribendum ταύτην ἐγὼ ὑπολαμβάνω μαρτυρίαν μεμαρτυρηῆσθαι ὑμῖν, nam sensus est τοῦτο (id quod in concione omnes conclamavistis) ὑπολαμβάνω εἶναι μαρτυρίαν ἣν ὑμεῖς μεμαρτυρήκατε, cuius sententiae Attica forma est illa ipsa: ταύτην ὑπολαμβάνω μαρτυρίαν μεμαρτυρηῆσθαι ὑμῖν, non τὴν μαρτυρίαν. Quod reliquum est ἢ ἄλλωναι ψευδομαρτυρίων οὐ καλῶς ἔχει, uno tantum tenuissimo vitio laborat. In accentu erratum est et ψευδομαρτυρίων corrigendum. Sexcenties apud omnes sic peccatur, namque ex ipsa rei natura fore semper γενήσιν occursit ψευδομαρτυρίῶν εἶναι, ἄλλωναι, φεύγειν, δάκνειν, λαχεῖν, ἀγωνίζεσθαι et saepe ἐπισκήφασθαι. Analogia et usus ψευδομαρτύριον et ψευδομαρ-

τύριA verum esse docent, scribae ψευδομαρτυρίαι Graecum esse opinantur, quae forma cum analogia pugnans plane barbara est. Itaque et ψευδομαρτυριῶν ubique dederunt et κινδυνεύειν ἐν ψευδομαρτυρίαις ei πῶς ἂν τις καταγνοίῃ ψευδομαρτυρίαν, quae Dindorfio ad Steph. Thesaurum imposuerunt. Unus Platonis locus nescio quo pacto intactus et integer evasit in *Theaet.* p. 148 B. ὥς μοι δοκεῖ ὁ Θεόδωρος οὐκ ἐνοχος τοῖς ψευδομαρτυρίαις ἔσεσθαι, ad quam normam caeteri omnes loci tandem aliquando corrigantur.

In § 86 ἡτιάσατό τινας εἶναι οἵπερ ἄρα ἐνεχείρουν συνδεκάζειν τὴν ἐκκλησίαν καὶ τᾶλλα δικαστήρια. Scribendum est ἐνεχείρουν δεκάζειν, praepositio ex praeced. ουν adhaesit. Calamitosum verbum est δεκάζειν. Graeculi sequiores pro δεκάζειν dicebant δωροδοκεῖν τινά pessime corrupto antiquo verbi usu, et δεκάζειν in veterum scriptis lectum et aliis modis vitiabant et in συνδεκάζειν, δικάζειν et συνδικάζειν corrumpebant. In § 87. Bekkerus nil mali suspicatus edidit ἀνάγκη ἦν — μαρτυρεῖν τὸν μὲν ὡς ἐδίκασε, τὸν δὲ ὡς ἐδίκηζετο. Quam saepe haec apud alios sint confusa alibi ostendam.

Inanis garrulitas arguit magistellum latitantem in § 87. προκειμένης ἐκατέρω ζημίας ἐκ τοῦ νόμου θανάτου [ὥσπερ ἐνθάδ' ἐάν τις μισθώσεταιί τινα Ἀθηναίων ἐφ' ὕβρει καὶ πάλιν ἐάν τις Ἀθηναίων ἐπὶ τῇ τοῦ σώματος αἰσχύνῃ ἐκὼν μισθαρνῇ]. O intolerabilem loquacitatem! sed arguitur sciolus etiam ex oratione: ἐνθάδε apud Aeschinem est hic *Athenis*, apud sciolum in *hoc orationis loco*; sic etiam καὶ πάλιν est scholiastarum. Paulo ante scribe πᾶσα δῆπου ἀνάγκη pro ἅπασα.

In § 89. Εἰ μὲν τοίνυν ἦν ὁ ἀγὼν οὕτως ἐν πόλει ἐκκλήτω —, εἰ δ' ὁ μὲν ἀγὼν ἐστὶν Ἀθήνῃσι κτέ. Neminem vidisse emendandum esse ἘΠΕΙ ΔΕ! Πόλλ' ἄρ' ἡμᾶς λανθάνει. Plane idem vitium insidet in § 130: εἰ μὲν μάρτυρας παρειχόμεν περὶ τίνος ἐπιστεύετε ἂν μοι, εἰ δὲ (immo vero ἘΠΕΙ ΔΕ) τὴν θεὸν μάρτυρα παρέχομαι οὐ πισεύετε;

Et forma loci et sententia laborat § 89. ἐπεὶ δὲ — οἱ αὐτοὶ δικασαί μοι καὶ μάρτυρές ἐσε τῶν λόγων ἐμοὶ μὲν ἀναμιμνήσκειν προσήκει, ὑμᾶς δὲ μοι μὴ ἀπιστεῖν. Ἐμοὶ μὲν προσήκει — ὑμᾶς δέ. Quis sic loquitur? sed fac ὑμῖν esse, quae exhibit sententia? *Iidem estis mihi*, inquit, *et iudices et testes*. Itaque *meum est*

ea quae facta sunt vobis in memoriam revocare, admonere vos earum rerum, quas ipsi probe scitis, *vestrum* est — quid putes? — ἐμοὶ μὴ ἀπιστεῖν. Sentisne quam sit hoc absurdum? Quae ipsi optime scitis et probe meministis ea mihi narranti nolite non credere. Apage ineptias. Quo pacto illae difficultates commode removeri possint mihi quidem non contigit reperire, λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος.

Quoniam praepositiones *περί* et *ὑπέρ* et apud reliquos et apud Aeschinem saepissime confunduntur, nemo dubitet § 89 repone *οὐχ ὑπὲρ αὐτοῦ μόνον ἐσπουδακέναι ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ* (non *περί*) τῶν ἄλλων τῶν ταῦτὰ διαπεπραγμένων [αὐτῷ]. Supervacuum pronomen alieno loco positum expunge.

In § 29 πολλοὺς γὰρ ἤδη ἔγωγε ἐναγχος τεθεώρηκα — ἀλόντας· ἤδη δὲ τινὰς — [οἶδα] νικήσαντας. Scribendum πολλοὺς γὰρ δὴ (non ἤδη) et inutile fulcrum οἶδα sciolo qui supposuit reddendum.

In § 94 οὐ γὰρ δὴ δοκεῖ εἶναι αὐτῷ δυνατὸν τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον πεπορνεῦσθαι καὶ τὰ πατρῷα κατεδηδοκέναι. Non ex sua persona haec dicit Aeschines, sed ex adversarii. Adde igitur unam literulam et scribe δοκεῖν pro δοκεῖ, quo facto expungi poterit Φησί in sqq. τὸ μὲν γὰρ ἡμαρτηκέναι τι περὶ τὸ σῶμα παιδὸς εἶναι [Φησί], τὸ δὲ τὰ πατρῷα κατεδηδοκέναι ἀνδρός.

In § 96. οὐ μόνον κατέφαγε τὰ πατρῷα ἀλλ' εἰ οἶόν τ' ἐστὶν εἰπεῖν καὶ κατέπιεν. καὶ γὰρ οὐδὲ τῆς ἀξίας ἕκαστον τῶν κτημάτων ἀπέδοτο [οὐδ' ἐδύνατ' ἀναμένειν τὸ πλεόν καὶ τὸ λυσιτελοῦν] ἀλλὰ τοῦ ἤδη εὐρίσκοντος [ἀπεδίδοτο]. Et male compositum et κακόφωνον est ἀπέδοτο — ἀπεδίδοτο, et si quis praedia abiicisse dicitur, inepte additur, non exspectasse eum dum *melius venderet*, neque id ipsum Graece dici potest, τὸ πλεόν καὶ τὸ λυσιτελοῦν ἀναμένειν. Deletis additamentis optime sic procedit oratio: καὶ γὰρ οὐδὲ τῆς ἀξίας ἕκαστον τῶν κτημάτων ἀπέδοτο, ἀλλὰ τοῦ ἤδη εὐρίσκοντος. οὕτως ἠπείγετο σφοδρὰ πρὸς τὰς ἡδονάς. Obiter in § 97 restitue οὐσίαν ἀφ' ἧς ἕτερος μὲν καὶ ἐλειτούργει more Attico pro μὲν ἂν καί.

In § 97 τούτῳ γὰρ κατέλιπεν ὁ πατὴρ οἰκίαν μὲν (γὰρ del.) ὀπισθεν τῆς πόλεως (pone arcem), ἐσχατιὰν δὲ Σφηττοῖ, — ἔτι δὲ πρὸς τούτοις γυναῖκα ἀμόργιναν ἐπισαμένην ἐργάζεσθαι [καὶ ἐργα λεπτὰ] εἰς τὴν ἀγορὰν [ἐκφέρουσαν]. Orator ἀττικισί dixerat γυναῖκα ἀμόργιναν ἐπισαμένην ἐργάζεσθαι εἰς τὴν ἀγορὰν. Εχο-

riuntur magistri qui primum ἀμόργινα exponentes quid sit adscribunt ἔργα λεπτὰ, deinde ἐργάζεσθαι εἰς τὴν ἀγορὰν quid esset non intelligentes perineptum participium ἐκφέρουσιν cominiscuntur de suo. Suidas: Εἰς ἀγορὰν ὑφαίνειν τὸ εἰς τὴν ἀγορὰν ἐκφέρειν τὰ ὑφαινόμενα. οὕτω Μένανδρος. Notus est acerbissimus iocus Demosthenis in prima Philippica p. 47, 11: τί οὖν οὗτοι ποιοῦσιν; πλὴν ἐνὸς ἀνδρὸς — οἱ λοιποὶ τὰς κομπὰς πέμπουσιν ὑμῖν μετὰ τῶν ἱεροποιῶν. ὥσπερ γὰρ οἱ πλάττοντες τοὺς πηλίνους, εἰς τὴν ἀγορὰν χειροτονεῖτε τοὺς ταξιάρχους καὶ τοὺς φυλάρχους, οὐκ ἐπὶ τὸν πόλεμον. Hoc igitur est ἀμόργινα εἰς τὴν ἀγορὰν ἐργάζεσθαι. Ipsa ἀμόργινα Hesychius dicit esse λεπτοῦφῃ ἐνδύματα, et Suidas: ἔστι δὲ σφόδρα λεπτὸν ὑπὲρ τὴν βύσσον ἢ τὴν κάρπασον. Vides ἀμόργινα et ἔργα λεπτὰ esse idem. Vulgata sic, credo, nata est. Erat in vetusto libro:

ἀμόργινα ἐπισαμένην ἐργάζεσθαι ἔργα λεπτὰ

Scribae antiquum obtinent et scholion addita copula receperunt in textum.

In § 99. οὐδὲ τούτου τοῦ χωρίου ἀπέσχετο ἀλλὰ καὶ τοῦτ' ἀπέδοτο δισχιλίων δραχμῶν καὶ τῶν θεραπειῶν καὶ τῶν οἰκετῶν οὐδένα κατέλιπεν [ἀλλ' ἅπαντα πέπρακε]. Dissentiunt libri ἀλλὰ πάντας, ἀλλ' ἅπαντας, ἀλλ' ἅπαντα. Nihil est in his boni et tu pannum inepte assutum reseca.

In § 101. ἀπέδοτο ᾧ ἦν αὐτῷ κτήματα ἄνευ τῶν ἀρτίως εἰρημένων χωρίων Κηφισιᾶσιν ἕτερον, ἀγρόν Ἀμφιτροπῆσιν, ἐργαστήρια δύο ἐν τοῖς ἀργυρείοις. Male haec divisa sunt et quid sibi vult ἕτερον sic collocatum? Expunge ἀγρόν et ita scribe: χωρίον Κηφισιᾶσιν, ἕτερον Ἀμφιτροπῆσιν, ἐργαστήρια δύο, et nihil erit opus quaerere quid inter χωρίον et ἀγρόν intersit.

In § 108 legitur: τί δὲ προσδοκᾶτε; τὸν Ἀθήνησιν ὑβρισην οὐκ εἰς τοὺς ἄλλους μόνον ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ νόμων ὄντων, ὑμῶν δρώντων, ἐχθρῶν ἐφεσηκόντων, τοῦτον αὐτὸν λαβόντα ἄδειαν καὶ ἐξουσίαν καὶ ἀρχὴν τίς ἂν ἐλπίσσειεν ἀπολελοιπέναι τι τῶν ἀσελγεσάτων ἔργων; Quid significat h. l. τί δὲ προσδοκᾶτε; nihil, nisi sententia expleatur: τί δὲ προσδοκᾶτε τὸν Ἀθήνησιν ὑβρισην — ἀπολελοιπέναι τῶν ἀσελγεσάτων ἔργων; Sed pendent haec, inquires, ex verbis τίς ἂν ἐλπίσσειεν. Nunc quidem, sed suppositicia ista sunt et delenda simul cum τι quod verbo ἀπολελοιπέναι adhaesit. Ubi semel τί δὲ προσδοκᾶτε male a caeteris

seiunctum est, exstitit sciolus aliquis qui locum correxit. Corrector! Post pauca scribe κατὰ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, οὐχ ἥμισα δὲ [καὶ] κατὰ τοῦτο, non ταῦτα.

In § 106 οὗτος γὰρ ταύτην τὴν ἡλικίαν ἔχων ἦν ὁμοῖς ὁρᾷτε οὐκ ἔστιν ἥντινα [πώποτε] οὐκ ἤρξεν ἀρχῆν. Delendum est πώποτε, quod sententiae officit.

In § 111. τί οὖν ἔστιν, ὃ συμβουλευόν ὑμῖν; εἰ μὲν ἡ βουλή καταγνοῦσα τούτου ἀδικεῖν καὶ ἐκφυλλοφορήσασα δικαστηρίῳ παραδῶ δότε τὴν δωρεάν αὐτοῖς, εἰ μὲν δὲ μὴ [κολάσῃ] μὴ δῶτε. Repone καταγνοῦσα τούτου pro τούτου, quod soloecum est et manifestum emblemata κολάσῃ tolle. Senatus Timarchum poterat δικαστηρίῳ παραδόναι, sed ipse κολάσῃ non poterat.

Vide an sana sit et integra verborum compositio haec § 112. μὴ τοίνυν φανῆτε τῇ μὲν βουλῇ χαλεπήναντες καὶ πεντακοσίους ἄνδρας τῶν παλιῶν ἀπεφανεύτους ποιήσαντες ὅτι τοῦτον οὐκ ἐτιμωρήσατο, αὐτοὶ δὲ ἀφῆτε. Necesse erat dicere μὴ φανῆτε τῇ μὲν βουλῇ χαλεπήναντες — αὐτοὶ δὲ ἌΦΕΝΤΕC. Praeterea plurali numero opus est ἐτιμωρήσαντο.

In § 120 σκέψασθ' ἂν ἀπλοῦν καὶ ἐλευθέριον δόξω λόγον ὑμῖν λέγειν. Et ratio et usus postulant δοκῶ. Saepius sic peccatur.

Elegantem ellipsin interpolatio sustulit § 121. τόλμησον γὰρ εἰς τοὺς δικαστὰς βλέψας εἰπεῖν ἃ προσήκει [λέγειν] ἀνδρὶ σώφρονι τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν. Tres libri omittunt λέγειν, quod etiam sine libris erat inducendum.

Optime legitur in tribus libris § 123 αὕτη μὲν ἔστιν, ὃ Τίμαρχε, ἀπολογία ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ σώφρονος καὶ πεπιτυκέντος τῷ βίῳ καὶ καταφρονούντος εἰκότως ἀπάσης βλασφημίας. Vulgo ἀπολογία moleste inter σώφρονος et καὶ interpositum flumen orationis impedit.

In § 126 inducit Demosthenem ita dicentem: »εἰ μὴ καὶ με δεῖ ὑπακούειν τοῖς ὀχλοῖς μὴ Δημοσθένην καλούμενον ἀλλὰ Βάταλον, ὅτι ταύτην ἐξ ὑποκορίσματος τίτθης τὴν ἐπωνυμίαν ἔχω." εἰ δὲ Τίμαρχος ὥραϊος ἐγένετο καὶ σκώπτεται τῇ τοῦ πράγματος διαβολῇ καὶ μὴ τοῖς αὐτοῦ ἔργοις, οὐ δήπου διὰ τοῦτ' αὐτόν φησι δεῖν συμφορᾷ περιπεσεῖν. Ἐγὼ δέ, ὃ Δημοσθένης, κτέ. Ultima verba ἐγὼ δέ demonstrant ea quae praecedunt omnia ex Demosthenis persona esse dicta. Ergo scribe διὰ τοῦτ' αὐτὸν δεῖ συμφορᾷ περιπεσεῖν, et senties quam sit ita acrior et animosior oratio.

In § 127 verba Oratoris emendata et purgata proponam: *περὶ δὲ τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ἀψευδής τις ἀπὸ ταυτομάτου πλανᾶται φήμη κατὰ τὴν πόλιν καὶ διαγγέλλει τοῖς πολλοῖς τὰς ἰδίας πράξεις, πολλάκις δὲ καὶ μαντεύεται περὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι.* Vulgo legitur *περὶ δὲ τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον [καὶ τὸν λόγον καὶ τὰς πράξεις]*, quae sententiam onerant et obscurant: praeterea καὶ τὸν λόγον incerta sede in libris vagatur et repetitum πράξεις laedit aurem. In fine loci dedi *πολλάκις δὲ* pro πολλὰ δέ. Frequens ea confusio est quia *πολλάκις* in libris antiquioribus scribitur *πολλῶς*.

In § 128 de fama loquens εὔρησете, inquit, καὶ τὸν Εὐριπίδην ἀποφαινόμενον τὴν θεὸν ταύτην οὐ μόνον τοὺς ζῶντας ἐμφανίζειν δυναμένην, ὅποιοι τινες ἂν τυγχάνουσιν ὄντες, ἀλλὰ καὶ τοὺς τετελευτηκότας ὅταν λέγῃ

Φήμη τὸν ἐσθλὸν κἂν μυχῷ δέικνυσι γῆς.

Emendandum: ὅποιοι τινες τυγχάνουσιν ὄντες. Lepidus Phaedri versiculus

en hic declarat quales sitis iudices,

Graece sonaret: ἰδοῦ, οὕτωσιν ἐμφανίζει ὑμᾶς, ὅποιοι τινες ἔσεσθαι, ubi absurdum esset ὅποιοι τινες ἂν ἦτε. Eadem igitur loci Aeschinei ratio est.

In § 129. πάντες οἱ δημοσίᾳ φιλότιμοι παρὰ τῆς [ἀγαθῆς] φήμης ἡγοῦνται τὴν δόξαν κομιεῖσθαι. Quid? an sunt igitur duae φῆμαι, ἥ τε ἀγαθὴ καὶ ἑτέρα τις οὐκ ἀγαθὴ? Non opinor. Ergo redde sciolo suum ἀγαθῆς.

In § 130 τίνι κέχρησθε φήμη περὶ Τιμαρχοῦ; οὐχ ἅμα τοῦ νομα λέγεται καὶ τὸ ἐρώτημα [εὐθύς] ἐρωτᾶτε »πόιος Τίμαρχος; ὁ πόρνος;» Cum duobus libris expunge εὐθύς, quod etiam invitis omnibus libris erat expungendum. Tardat sententiae rapiditatem et numquam in ea locutione additum reperies. Loquuntur omnes ut Menander noto versiculo:

ἅμ' ἡλέηται καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις.

vide Valckenaer. ad Herod. III. 135. Unum Aeschinis locum addam ex § 187. οὐχ ἅμα Τίμαρχον ἀπολῦσαι ὁμολογήσετε καὶ τὴν κοινὴν παιδείαν ἀνατρέψετε;

In § 130 corrigendum esse ἐπεὶ δὲ τὴν θεὸν μάρτυρα παρεχομαι pro εἰ δέ, vid. ad § 89.

Fallax oppositionis species maculavit locum § 133. καὶ τὸ

κάλλος ὥσπερ οὐ πάλαι μακαρίζμενον ἂν τύχη σωφροσύνης [νῦν] ἐγκωμιάσεται. Non enim inter se contraria sunt πάλαι et νῦν, quod h. l. ineptum est, sed πάλαι μακαρίζμενον arguit inane et supervacaneum esse ἐγκωμιάζειν τὸ κάλλος olim ab omnibus laudatum.

In § 135 κἀνταῦθα δὴ τινα καταδρομὴν ὡς ἀκούω μέλλει ποιεῖσθαι [περὶ] ἐμοῦ ἐπερωτῶν εἰ οὐκ αἰσχύνομαι κτέ. Inducenda praepositio est. Κατατρέχειν τὴν χώραν ul καθιππάζεσθαι τὴν χώραν dicuntur pedites et equites qui agrum hostilem depopulantur. Thucydides VIII. 99. καὶ τῆς Χερσονήσου τι μέρος κατέδραμον. Herodotus IX. 14. ἡ δὲ ἵππος προελθοῦσα κατιππάσατο χώραν τὴν Μεγαρίδα. Significanter et lepidissime Aristophanes *Acharn.* 159

τούτοις ἐάν τις δύο δραχμὰς μισθὸν διδῶ
καταπελτάσονται τὴν Βοιωτίαν ὅλην.

Hinc Hesychius Καταπελτάσονται: καταδραμοῦνται, recte, et hoc usitate dicitur, illud κωμικῶς πέπαικται. Omnia haec figurate et tropice significant invahi in aliquem, maledictis aliquem insectari et servant accusativum. Scite Plato *de Legg.* VII. 806. c. τὸν ξένον ἐάσομεν τὴν Σπάρτην ἡμῖν οὕτω καταδραμεῖν; Aeschylus *Eumen.* 731.

ἐπεὶ καθιππάζει με πρεσβῦτιν νέος.

et 145.

νέος δὲ γραίας δαίμονας καθιππάσω.

Sequiores eorum verborum usum retinuerunt sed accusativis genitivos substituunt originem et rationem huius significationis ignorantes. Sic Bion ὁ Βορυσθενίτης a Diogene Laërtio IV. 47 dicitur πλείστας ἀφορμὰς δεικνύναι τοῖς βουλομένοις καθιππάζεσθαι τῆς φιλοσοφίας, id est omnibus qui philosophiam exagitare vellent. Κατατρέχειν τινός eo sensu frequentissimum est. Aeschines Socraticus ἐν τῷ Ἀξιόχῳ πικρῶς Ἀλκιβιάδου κατατρέχει ὡς οἰνόφλυγος καὶ περὶ τὰς ἀλλοτρίας γυναῖκας σπουδάζοντος apud Athenaeum in Platonis insectatione V. p. 220 c. et plurima alia apud Dindorfium ad Steph. Thes. qui quod dativo iunctum putavit apud Dionem Cassium 61, 10. τῶν συνόντων τοῖς δυνάταις κατατρέχων, imprudenti aut festinanti excidit.

Quemadmodum igitur κατατρέχειν τινά dicitur, sic nota paraphrasi dicebant καταδρομὴν τινος ποιεῖσθαι, et καταδρομή τινος

pro insectatio alicuius. Dabo exemplum ut emendem. Dionysius Halicarn. in *Epist. ad Cn. Pompeium* p. 752. Reisk. εἰ μὲν ἐσι μοι κατὰ Πλάτωνος λόγος τις καταδρομὴν περιέχων τοῦ ἀνδρὸς ὥσπερ Ζωῖλῳ τῷ ῥήτορι (auid. Ὀμήρου) ἀσεβεῖν ὁμολογῶ, καὶ εἶγε βουλευθεὶς ἐγκώμιον αὐτοῦ γράφειν λόγους τινὰς συγκαταπλέκω τοῖς ἐπαίνοις νόμους. Absurda haec quidem sunt: lege ψόγους τινὰς ἐγκαταπλέκω τοῖς ἐπαίνοις, quo facto interpolatum νόμους ultro excidet. Dicebant igitur sequiores κατὰ τινος ποιεῖσθαι καταδρομὴν, ut Polybius a Dindorfio indicatus XII. 23 κατὰ τοῦ Ἐφόρου Τίμαιος πλείστην πεποίηται καταδρομὴν, Attiei sine praepositione ei omnino περὶ τινος ποιεῖσθαι καταδρομὴν neque velus est neque novum.

In § 135 ἐπιδείξεσθαι μου Φησὶν ὅσα πεποίηκα ἐρωτικὰ εἰς τινὰς ποιήματα καὶ λοιδοριῶν καὶ πληγῶν τινων ἐκ τοῦ πράγματος αἱ περὶ ἐμὲ γεγέννηται μαρτυρίας [Φησὶ] παρῆξεσθαι. Lege μάρτυρας παρῆξεσθαι et inutile fulcrum remove: namque λοιδοριῶν μάρτυρες sunt sed μαρτυρεῖν περὶ λοιδοριῶν. Pro ἐπιδείξεσθαι in omnibus libris est ἐπιδείξασθαι. Pugnat apertissime cum loci sententia. Scribae nil morantur. Eodem modo in participiis stulte -οντες et -ντες permiscunt, -σάμενος et -σόμενος. Et tamen eorum arbitrio nonnulli controversias de usu temporum dirimi postulant.

Lepidus et venustus homo candide faletur § 136. οὐτ' αὐτὸς ἐξαρνοῦμαι μὴ οὐ γεγενῆσθαι ἐρωτικῶς καὶ ἔτι καὶ νῦν εἶναι, τὰς τε ἐκ τοῦ πράγματος γιγνομένας πρὸς ἑτέρους Φιλονικίας καὶ μάχας οὐκ ἀρνοῦμαι μὴ οὐχὶ συμβεβηκέναι μοι. Scite omnia, sed in exitu et sententia et auris postulant et scribatur συμβεβηκέναι καὶ μοι. et paucis interpositis carmina mea amatoria, inquit, ἐξαρνοῦμαι μὴ τοῦτον ἔχειν τὸν τρόπον ὃν οὗτοι διαφθερόντες παρῆξονται, dabisne mihi διαφθερόντες esse necessarium?

Ecce iterum Crispinus § 137. ἐρίζομαι δ' εἶναι τὸ μὲν ἑρᾶν τῶν καλῶν καὶ σωφρόνων Φιλανθρώπου πάθος καὶ εὐγνώμονος ψυχῆς, τὸ δὲ ἀσελγαίνειν — ὑβριστοῦ καὶ ἀπαιδεύτου ἀνδρὸς ἔργον. Optime habent omnia. In Codd. est magistri additamentum εἶναι ἡγοῦμαι post ἔργον insertum. Apage.

In § 137. antiquitus in libris ferebatur haec scriptura

ἔστω δ' ἐκότερον τούτων

ἀπ' ἀλλήλων ἀφῆλθε ὡς πολλοὶ διαφείρου

ἐν τοῖς ἐφεξῆς ὑμᾶς πειράσσομαι λέγουσι
 διδάσκειν.

Eiusdem farinae est in σηq. ὁπότε γὰρ οἱ νομοθέται τὸ καλὸν
 τὸ ἐκ τῶν γυμνασίων κατιδόντες ἀκρίβειαν τοῖς δούλοις μὴ μετέχειν
 τούτῳ αὐτῷ ἡγοῦντο ὅτι ἐκείνους ἐκώλυον

τοὺς ἐλευθέρους προτρέπειν ἐπὶ τὰ γυμνάσια.

redeat unde vitio irrepsit.

In § 139. ἀκύρου δ' οἶμαι καὶ ἀδυνάτου ἔτι ὄντος κρίναι τὸν
 ὄντως εὖνουν καὶ μὴ τὸν ἔρῳντα σωφρονίζει καὶ τοὺς τῆς Φιλίας
 λόγους εἰς τὴν Φρονούσαν [καὶ πρεσβυτέραν] ἡλικίαν ἀναβάλλεται·
 τὸ δ' ἐπακολουθεῖν [καὶ ἐφορᾶν] Φρουρὰν καὶ Φυλακὴν σωφροσύνης
 ἡγήσατο εἶναι μεγίστην. Si quis τὴν Φρονούσαν ἡλικίαν nomina-
 verit, quid dicat satis intelligimus et insulsum est καὶ πρεσβυ-
 τέραν adiicere. In ΕΦΟΡΑΝ et ΦΡΟΤΡΑΝ veterem dittographiam
 suspicor inesse, et quid est magis quam ἐφορᾶν et ἐπισκοπεῖν
 a loci sententia alienum? Contra excidit aliquid initio ubi sup-
 plendum: τὸν ὄντως εὖνουν καὶ ΤΟΝ μὴ.

In § 141 καταφεύγειν ἐπὶ τοὺς εἰρημένους ἐν [τῷ] μέτρῳ λό-
 γους. Et ratio et usus articulum deleri iubent. Archestratus
 noto versiculo

ἰχθύος αὐξηθέντος, ὃν ἐν μέτρῳ οὐ θέμις εἰπεῖν.

Ibid. λέξω δὲ πρῶτον μὲν περὶ Ὀμήρου, ὃν ἐν τοῖς πρεσβυτά-
 τοις καὶ σοφωτάτοις τῶν ποιητῶν [εἶναι] τάττομεν. Miror quo
 pacto quis εἶναι adiecerit, sed planum est nullo pacto stare
 posse.

In § 143 λέγει γὰρ που Ἀχιλλεύς — ὅτι τὴν ὑπόσχεσιν τὴν
 πρὸς τὸν πατέρα τοῦ Πατρόκλου [τὸν Μενότιον] ἄκων ἐφύεσσετο·
 ἐπαγγείλασθαι γὰρ αὐτὸν εἰς Ὀπούντα σὺν ἀπάξειν [ἦν γὰρ
 Ὀπούντιος], εἰ συμπέμψειεν [αὐτὸν] εἰς τὴν Τροίαν καὶ παρακα-
 ταθεῖτο αὐτῷ. Magistri est primum τὸν Μενότιον, deinde in-
 sulsissimum ἦν γὰρ Ὀπούντιος, tum αὐτόν, quod ex sequenti
 αὐτῷ cogitando supplendum. Praeterea ἀττικισί scribendum est
 παρακατάθοιτο, ut ἐπίθοιτο, πρόθοιτο, retracto accentu ut in
 ἀπόδοιτο.

Molestum imprimis est et aurem laedit quod scioli tam saepe
 de suo inserunt αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτὸν et αὐτοῦ et sim. Audi
 § 145 οὕτως [αὐτόν] ἰσχυρῶς ἐπένησεν ὥς παρὰ [Θέτιδος] τῆς
 [αὐτοῦ] μητρὸς προακούσας ὅτι — ἐν τῇ [αὐτοῦ] πατρίδι ἀπο-

θανεῖται. Πενθεῖν absolute dicitur neque obiecto indiget, neque potuit αὐτόν magis alieno loco inseri quam inter οὕτως ἰσχυρῶς. Nihil causae est cur a sua matre audivisse dicatur in sua patria se moriturum. Sexcenties talia aut frigide aut stolide apposita animadvertes. Manifestum exemplum est in vicinia § 146 ὅπως — καὶ τελευτησάντων [αὐτῶν] τὰ δῶα ἐν τῇ αὐτῇ σορῶ κείσεται.

Praeterea nonne sentis quam puerile sit παρὰ [Θέτιδος] τῆς μητρὸς? Agnoscisne scioli silium?

In § 147. ἀναγνώσεται ὑμῖν ὁ γραμματεὺς τὰ ἔπη τὰ περὶ τούτων ἃ Ὅμηρος πεποίηκεν, ne ultima frustra adiecta esse videantur, nam de solo Homero sermo est, suspicor Oratorem dixisse τὰ ἔπη ἃ περὶ τούτων Ὅμηρος πεποίηκεν.

In Homeri versu § 148 οὐ σε πρὶν κτεριῶ notabilis est scribae error qui quum describeret ΠΙΝΚΤΕΡΙΩ aliud agens πρὶν νυκτερινῶ dedit. Post pauca ἥπερ λάχε γεινόμενόν περ verum est γιγνόμενον περ nascentem. Locus Homeri non ab ipso Aeschine, quum orationem ederet, appositus est, sed in antiquis libris ex Homero suppletus, quia sine Homeri versiculis ea pars orationis legi non potest. Quae scriptura nunc apud Aeschinem circumfertur descripta est ex libris multo antiquioribus quam quibus hodie utimur, sed ad Aristarchi recensionem exacta nihil habet boni. Insunt versus insipidi et supervacanei

καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
τείχει ὑπὸ Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι.

[μαρνάμενον δῆοις Ἑλένης ἔνεκ' ἡὔκδοιο.] nam sic δῆοις scribendum non δηῖοις. In eximia parte loci vera scriptura est:

μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι δῶε', Ἀχιλλεῦ,
ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφην περ ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν.

quae vide quam interpolata sit in Aeschinis libris:

μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι δῶε', Ἀχιλλεῦ,
ἀλλ' ἵνα περ σε καὶ αὐτὸν ὁμοίῃ γαῖα κεκεύθῃ
χρυσέῳ ἐν ἀμφιφορεῖ τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ,
ὡς ὁμοῦ ἐτράφεμέν περ ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν.

ubi saltem κέκευθε pro κεκεύθῃ correctum oportuit post ἵνα περ id est οὐ περ, ὅπου περ. Meliora sunt apud Aristarchum, qui quem versum in fine huius loci expunxit

ὥς δὲ καὶ ὁσέα νῶϊν ὁμῇ σordὸς ἀμφικαλύπτοι.

[χρύσεος ἀμφιφορεὺς τὸν τοι πόρε πόντια μήτηρ.]

eius in Aeschinis Codicibus nullum est h. l. vestigium, sed interpolatus est in iis qui praecedunt.

In vs. Ψ. 88.

νήπιος οὐκ ἐθέλων ἀμφ' ἀτραγάλοισι χολωθείς,
duplex olim ferebatur scriptura et vulgata et ἀμφ' ἀτραγάλη-
σιν ἐρίσας. Codices Aeschinis vulgatam servant, mihi multo
potior et puero convenientior altera videtur ἀμφ' ἀτραγάλησιν
ἐρίσας, sed quidquid huius rei est, hoc certe mihi dabitur
in Scholiis Venetis ad Iliad. Ψ. 86 pro ὧς φησιν Ἀλέξανδρος ὁ
Αἰτωλὸς ἐν ἀστρολογισαῖς emendandum esse ἀτραγαλισταῖς.

Etiam nunc multa apud Homerum vitiata circumferuntur.
In vicinia video Ψ. 71.

θάπτε με ὅττι τάχιστα πύλας αἰῖδαο περήσω.

Annotatur: ἡ διπλῇ ὅτι λείπει τὸ ἵνα ἢ ὅπως. An haec
igitur omitti possunt? qua lege? quo exemplo? Et immanis
hiatus est θάπτε με ὅττι τάχιστα. Nihil supererit difficultatis
in hac scriptura:

θάπτε μ' ὅπως ὥκιστα πύλας αἰῖδαο περήσω.

ut apud Theognidem est celebrato loco:

πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον,

φύντα δ' ὅπως ὥκιστα πύλας αἰῖδαο περήσαι.

sed cavendum ne nie carminis Homerici dulcedo et suavitas a
Timarchea abstrahat. Itaque illuc redeo.

In § 180. ὧς τοίνυν ἐξῆν ἂν αὐτῷ σωθῆναι male ἂν ex aliquot
libris receptum video, quod numquam in tali re verbo ἐξῆν ad-
ditur. Quicumque multos libros Mss. aut ipse versaverit aut
lectiones ex iis congestas diligenter excusserit, concedet, credo,
mihi nostri ubique esse arbitrii vocolam ἂν pro re nata aut
addere aut delere aut transponere, quia locis innumerabilibus
aut male omissam aut perverse adiectam aut aliena sede collo-
catam apud omnes videmus. Paulo ante § 145 pro ἀπόμνυσι
μηδὲν τούτων πράξειν in sex libris est μηδὲν ἂν τούτων πράξειν,
quod recipient aliquando qui ἂν cum futuro tempore optime
iungi opinantur et vitiosa ac futili subtilitate pessimas lectiones
vinditant, quorum *arguias* acriter confutantem Madvigium im-
pense probō.

In § 152. quamquam manifesto verum est

τοιούτος ἐσθ' οἷοις περ ἤδεται ξυνών.

tamen video vitiosam vulgatam servari ἐσιν οἷσπερ. Quid his hominibus facias?

In § 153. καὶ τὰς κρίσεις — Φησὶ ποιεῖσθαι ἐκεῖσε ἀποβλέπων πῶς τὸν καθ' ἡμέραν βίον ζῇ ὁ κρινόμενος καὶ ὄντινα τρόπον διοικεῖ τὴν ἐαυτοῦ οἰκίαν [ὡς παραπλησίως αὐτὸν καὶ τὰ τῆς πόλεως διοικήσονται] καὶ τίσι χαίρει πλησιάζων. Non memini me interpellatorem vidisse molestiorem! At, o bone, Euripidea haec sunt, qui certe de Timarcho nihil cogitavit. Praeterea scribe πῶς — τίνα τρόπον (non ὄντινα) — τίσι.

Atticum attractionis genus turbas dedit § 154. ὁ δὲ Ἠγήσανδρος ἐκ τίνων ἐσιν ἐπιτηδευμάτων; ἐκ τούτων ἐξ ὧν αὐτὸν πράξαντα οἱ νόμοι ἀπαγορεύουσι μὴ δημηγορεῖν. alii ἐκ τούτων ἅ τὸν πράξαντα. Verum esse arbitror: ἐκ τίνων ἐσιν ἐπιτηδευμάτων; ἐξ ὧν τὸν πράξαντα οἱ νόμοι ἀπαγορεύουσι μὴ δημηγορεῖν. Similiter turbatum in vicinia: ὑμεῖς δὲ τί δρωμένκατε; ὑπὲρ αὐτῶν ψηφιεῖσθαι ὧν ἂν ἡ δίωξις ᾗ, imo vero δρωμένκατε; ψηφιεῖσθαι περὶ ὧν ἂν ἡ δίωξις ᾗ. In τῷ τῶν Ἠλιασῶν ὅρκῳ apud Demosthenem κατὰ Τιμοκράτους p. 747, 14 pro καὶ διαψηφιοῦμαι περὶ αὐτοῦ οὗ ἂν ἡ ἡ δίωξις eodem modo corrigendum: καὶ ψηφιοῦμαι (non διαψηφιοῦμαι, quod de uno iudice absurdum est) περὶ οὗ ἂν ἡ ἡ δίωξις.

In § 157. τὸν ἀδελφιδεὺν τὸν Ἰφικράτους — ὁμόθυμον δὲ τοῦ νυνὶ κρινομένου [Τιμάρχου]. Satis, credo, iudices rei nomen noverant. Reus aut nomine appellatur Τιμαρχος οὐτοσί aut ὁ κρινόμενος, ὁ νυνὶ κρινόμενος dicitur. Lycurgus κατὰ Λεωκράτους p. 147, 40. δικαίαν καὶ εὐσεβῆ — τὴν ἀρχὴν τῆς κατηγορίας [Λεωκράτους] τοῦ κρινομένου ποιήσομαι. Fraus est manifesta. Post pauca, scribe τὸν ἀδελφὸν τοῦ Μελησίου pro Μιλησίου.

Negatio perit § 158. περὶ δὲ τῶν δμοτρόπων τῶν Τιμάρχου Φεύγων τὰς ἀπεχθείας ὧν ἤκιστα μοι μέλει μνησθήσομαι. Imo vero syllaba repelita OT Φεύγων τὰς ἀπεχθείας, quod indicare satis est.

In § 160. postquam dixerat: ὧν ἐκὼν ἐπιλανθάνομαι et οὐ γὰρ βούλομαι et ἀπορεῖν ἂν εὐχαίμην, repente mulato numero pergit ἐπειδὴ δὲ ἐκατέρων προελόμενοι τινὰς διεξεληλύθαμεν — ὑμεῖς

ἤδη ἀποκρίνασθε πρὸς ἙΜΕ. Salin' apparet reponendum esse προελεγμένους τινὰς διεξελέλυθα?

Teneamus falsarium § 160. εἰν δ' ἐπιχειρῶσι λέγειν ὡς οὐχ ἡταιρήκεν ὅσις μὴ κατὰ συγγραφὰς ἐμισθώθῃ — πρῶτον μὲν τοὺς περὶ [τῆς] ἐταιρήσεως νόμους μέμνησθε [ἐν οἷς οὐδαμοῦ μνείαν ὁ νομοθέτης περὶ συνθηκῶν πεποιήται, facile credimus]: οὐ γὰρ εἰ κατὰ γραμματεῖδν τις ἑαυτὸν κατήσχυνε τοῦτ' ἐξήτασεν ἀλλὰ παντελῶς ὅπως ἂν ἡ πράξις γένηται τὸν πράξαντα κελεύει μὴ μετέχειν τῶν τῆς πόλεως [κοινῶν]. Eritne mihi multis verbis opus ad hanc scholii stoliditatem configendam? Non opinor. Fallere haec aliquem inter legendum possunt, et scriptae lectionis auctoritas potissimum in libro typis edito et ab editoribus correcto caliginem menti offundit. Nil suspicamur mali et sic stomacho tam duro plerique sumus ut lapides et saxa concoquamus. Sed qui Codicibus legendis assuetus per medios errores mendaque omne genus et perabsurda emblemata incedere se videt et suspicatur semper fraudis aliquid et cautus et semper hoc agens deprehendit et praesertim admonitus statim verum videbit et agnoscet. Articulum tollendum esse e verbis τοὺς περὶ [τῆς] ἐταιρήσεως νόμους vix opus est dicere. Sed aliud latet gravius. Quid sibi vult παντελῶς in παντελῶς ὅπως ἂν ἡ πράξις γένηται? Nihil prorsus et est τοῦ παρὸντος πράγματος παντελῶς ἀλλότριον. Quid ergo faciendum? Emendandum est πανταχῶς ὅπως ἂν ἡ πράξις γένηται, id est κατὰ πάντα τρόπον ὅντιν' ἂν ἡ πράξις γένηται, ut apud Isocratem περὶ ἀντιδόσεως p. 442, 11 Bekk. πρὸς γὰρ τὸ παρὸν πανταχῶς ἔξει μοι καλῶς. Demosthenes de F. L. p. 450, 19. πανταχῶς συμφέρει τούτῳ ἡλωπέναι. Menander Athenaei p. 243 v.

τὰ τῆς θεοῦ γὰρ πανταχῶς ἔξιν καλῶς.

Superest mihi magni ponderis argumentum, quo et praecedens emblemata redarguatur et fraus in sqq. pateat. Considera mihi verba: πρῶτον μὲν τοὺς περὶ ἐταιρήσεως νόμους μέμνησθε. Rectene omnia? Imo vero duabus literulis expunctis τοῦ — νόμου μέμνησθε sine controversia restituendum. Una lex est περὶ ἐταιρήσεως, de § 20. λέγε αὐτοῖς καὶ τοῦτον τὸν νόμον, et § 22. τοῦτον μέντοι τὸν νόμον ἔθηκε κτέ. Itaque reperta vera lectione fraus perpluit in verbis ἐν οἷς οὐδαμοῦ κτέ. et emble-

ma natum esse videmus post veterem scripturam ΤΟΤ — ΝΟΜΟΤ in τοὺς νόμους corruptam. Iam vide quid continuo sequatur: τὸν πράξαντα κελεύει (ὁ νόμος) μὴ μετέχειν τῶν τῆς πόλεως κοινῶν. εἰκότως· ὅτις γὰρ νέος ὢν ἀπέστη δι' αἰσχρὰς ἡδονὰς τῆς εἰς τὰ καλὰ φιλοτιμίας τοῦτον οὐκ ᾔφη δεῖν πρεσβύτερον γενόμενον [ὁ τοὺς νόμους εἰσφέρων] ἐπίτιμον εἶναι. Manifestum est κελεύει et οὐκ ᾔφη δεῖν de eodem dici et ὁ τοὺς νόμους εἰσφέρων multis iudiciis spurium et insititium esse arguitur. Primum moleste abundat, deinde importuno loco interpositum est, denique vitiose dictum pro ὁ τὸν νόμον θείς aut ὁ νομοθέτης. Et verbum εἰσφέρειν et praesens ὁ εἰσφέρων a-loci sententia abhorrent. Magistelli ita loquuntur: ergo *habeant sibi serventque sepulchro*.

In § 162. ἔσω γὰρ ὁ μὲν μισθωσάμενος δίκαιος — ἡ πάλιν τούναντλον ὁ μὲν μισθωθείς μέτριος κτέ. Corruptelam secuta interpolatio est. Pro πάλιν requiritur ἙΜΠΑΛΙΝ quo recepto τούναντλον in marginem, unde venit, redibit. Ἑμπαλιν est ἀντιστροφῶς nolo usu.

In § 162. οὐκοῦν ὁ πρεσβύτερος ἀποδοθέντος τοῦ ὕδατος αὐτῷ [καὶ λόγου] — λέξει. Aut hoc aut illo utuntur: ἐν τῷ ἐμῷ λόγῳ aut ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι, sed nemo inepte utrumque coniungit.

Eodem modo male coaluit in unum § 164 ἐμισθώσατό με — ὀσισηποτοῦν. Dicebant Aghenienses ὀσιση et ὀσισοῦν et ὀσισηποτε, sed ὀσισηποτοῦν praeter scribas hallucinantes nemo dixit umquam.

In § 164. ἔπειτ' οὐ πολλὴ κραυγὴ παρὰ τῶν δικαστῶν αὐτῷ ἀπαντήσεται; [τίς γὰρ οὐκ ἐρεῖ;] Ἐπειτ' ἐμβάλλεις εἰς τὴν ἀγορὰν ἢ σεφανοὶ ἢ πράττεις τι τῶν αὐτῶν ἡμῖν; Debilitat et frangit vim dicti iners et supervacaneum τίς γὰρ οὐκ ἐρεῖ; Saepe ἀπαντᾶν ponitur de iis, quae cum indignatione et ira alicui reponuntur. Apud Stobaeum *Floril.* lxxv. 16 ubi in libris est πόθωσ ὑπὸ νομοθέταν τοιόσδε ἄπαντας εἶτε λόγος, palmaria est emendatio Koenii, ποθ' ὥς ὑπὸ νομοθέτα τοιόσδε ἀπαντασεῖται λόγος, ad Gregor. Corinth. p. 278, quem vide.

Paulo ante repone οὗτος δὲ παρβαίνει (non ὑπερβαίνει) τὰς συνθήκας, et post pauca ἀνὴρ τις (non εἷς) τῶν πολιτῶν, et in § 166. ἐπὶ τούτοις ἄξιον [εἶν] ὀργισθῆναι, tolle εἶν.

Rectissime § 169. ἀσφαλῆ καὶ ῥῥδιον τὸν καθ' αὐτοῦ ποιήσεται ἔπαινον, emendavit Bekkerus ποιήσει pro ποιήσεται. Ποιήσεται τὸν ἔπαινον τὸν καθ' αὐτοῦ ἀσφαλῆ καὶ ῥῥδιον significat ἀσφαλῶς

καὶ βῆδ' αὐτὸς ἐαυτὸν ἐπαινέσεται, quod h. l. absurdum est.

In § 170 Δημοσθένης γὰρ — περιῖει περὶ τὴν πόλιν θηρεύων νέους πλουσίους [ὄρφανους], ὧν οἱ μὲν πατέρες τετελευτήκεσαν, αἱ δὲ μητέρες διόκουν τὰς οὐσίας. Cur secluserim ὄρφανους perspicuum est. Praeterea mendosum est περὶ in περιῖει περὶ τὴν πόλιν, quasi vero porta urbis egressus circum urbem ambulasset. Repone consuetum περιῖει κατὰ τὴν πόλιν.

In § 172 ἐκκοπεῖς ὁ δέλαιος ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν γλῶτταν ἀποτμηθεὶς ἢ ἐπαρρησιάζετο πισεύων τοῖς νόμοις καὶ ὑμῖν. Constanter ἄττικις dicitur ἐκκόπτειν τὸν ὀφθαλμόν, ἀποτέμνειν τὴν κεφαλὴν, sed τὴν γλῶτταν ἐκτέμνειν. Percommode Suidas ex antiquo Lexico Rhetorico veram lectionem servavit v. Παρρησία: — Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου· «Νικόδημος δὲ ὑπὸ Ἀριστάρχου (ὑπ' Ἀρισάρχου) τετελευτήκει βίῳ θανάτῳ ἐκκοπεῖς ὁ δέλαιος ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν γλῶτταν ἔκτμηθεὶς, ἢ ἐπαρρησιάζετο πισεύων τοῖς νόμοις.»

In § 173. κατεπαγγέλλεται γὰρ — λήσειν μεταλλάξας τὸν ἀγῶνα — καὶ περισήσειν τῷ μὲν Φεύγοντι θαρρεῖν — ἐκπεπληχθαι δὲ τῷ κατηγόρῳ. Corruptum est περισήσειν. Quid est περιρῖσημί σοι θαρρεῖν? In omnibus libris est παραστήσειν, nam quod in uno legitur περι pro παρα tralaticio errore natum est. Compendia utriusque praepositionis tam inter se similia sunt ut oculis discerni non possint. In ΠΑΡΑΧΘΕΙΝ una literula corrupta est. Quid est ergo legendum? Reperies Suidae indicio v. Δεῦρο. — οἱ ῥήτορες ἐπὶ τόπου πάντες αὐτῷ χρῶνται, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου· «καὶ ΠΑΡΑΧΘΕΙΝ τῷ μὲν Φεύγοντι θαρρεῖν, ὅταν αὐτὸς δεῦρο παρέλθῃ.» Iam tu vides ΠΑΡΑΧΘΕΙΝ esse scribendum: — λήσειν — παρασχήσειν — ἐκκαλεῖσθαι. Pars veri in Codd. servata est, pars in vetere Lexico apud Suidam. Παρέχω σοι θαρρεῖν, ut δίδωμι θαρρεῖν satis notum est.

Continuo sequitur τοσούτους δὲ καὶ τηλικούτους ἐκκαλέσθαι παρὰ τῶν δικαστῶν θορύβους — ὥς οὐδὲ ἀπαντήσεσθαι με ἐπὶ τὸ δικαστήριον ἀπολογησόμενον, ὅταν τὰς τῆς πρεσβείας εὐθύνας διδῶ. Pro ἐκκαλέσθαι non deest tralaticia discrepantia ἐκκαλέσασθαι, quam septem libri exhibent, sed ut ἐκκαλέσασθαι sofoecum est, ita ἐκκαλέσθαι est barbarum. Ἀττικις non aliter dicitur quam ἐκκαλεῖσθαι, quod scioli praesens esse rati vitiant. Prae-

terea cum duobus libris scribe eis (non ἐπὶ) τὸ δικασήριον. Perpetuo usu Attico dicitur eis τὸ δικασήριον εἰσάγειν, εἰσιέναι sim. et quia τὸ δικασήριον est iudicium nomen collectivum, consilium, ut in noto:

οἶον βροντᾶ τὸ δικασήριον,
consequitur dicendum esse εἰσῆλθον εἰς ὑμᾶς et εἰσάγαγον εἰς ὑμᾶς, ὡς ἄνδρες δικασαί, non παρ' ὑμᾶς, πρὸς ὑμᾶς, ὡς ὑμᾶς. Nonnumquam libri peccant, sed sexcenties bona lectio inecolumis evasit.

In § 175. ὥσθ' ὁ μὲν Φεύγων κατηγορεῖ ὁ δὲ κατηγορῶν ἐκρίνετο, scribendum: ὁ δὲ κατηγορος. Accusator ὁ δίκων dici potest et solet, non item ὁ κατηγορῶν.

Obiter in § 176 dele ἐστὶ in his: ὑμέτερον ἔργον [ἐστὶ] πρὸς ταῦτα ἀντιτετάχθαι, et scribe οὐ καταφρονήσεσθε pro καταφρονήσεσθε.

In § 177. διὰ τί οἴεσθε — τοὺς νόμους μὲν καλῶς κεῖσθαι, τὰ δὲ ψηφίσματα εἶναι τῆς πόλεως καταδείκτρα καὶ τὰς κρίσεις ἐνίοτε τὰς ἐν τοῖς δικασηρίοις ἔχειν ἐπιπλήξεις; [ἐγὼ τὰς τούτων αἰτίας ἐπιδείξω.] ὅτι τοὺς μὲν νόμους τίθεσθε ἐπὶ πᾶσι τοῖς δίκαιοις κτῆ. Primum transpone τοὺς μὲν νόμους (non νόμους μὲν). Saepe μὲν negligenter traiectionem videbis. Deinde inficetum emblemata expelle, quod sententiam onerat impeditque. τί οἴεσθε —; ὅτι statim respondendum. Patet fraus etiam in τούτων, nam de una re agitur, et in τὰς αἰτίας, nam una causa redditur. Ἐχειν ἐπιπλήξεις eleganter ἀντικεινῇ pro passivo ἐπιπλήττεσθαι dicitur, sic inter-se opponuntur αἰτιᾶσθαι — αἰτίαν ἔχειν, ἐγκαλεῖν — ἐγκλήματα ἔχειν, ἐπαινεῖν — ἐπαινον ἔχειν, similiterque ψόγον, ὄνομα, ζῆλον, κόσμον, τιμὴν ἔχειν, multaque alia in quibus omnibus verbi passivi notio inest.

Sed superest mendum in prior parte huius loci, τοὺς μὲν νόμους καλῶς κεῖσθαι. Quis hoc intelligit? Quid est ὁ νόμος τίθεται, κεῖται καλῶς? Nihil, ut opinor. Sententia requiritur ea quae § 178 sic enuntiatur ἐπιδέξιοι δ' οἶμαι φύντες ἐτέρων μᾶλλον εἰκότως καλλίστους νόμους τίθεσθε. Ut plane idem passiva forma enuntietur ita supplendum τοὺς μὲν νόμους καλῶς (ἔχοντας) κεῖσθαι. Bona lex fere constanter apud Oratores dicitur νόμος καλῶς ἔχων, et optima ἔχων κάλλιστα.

Vidimus modo ὁ κατηγορος in κατηγορῶν corruptum contra

certam dicendi consuetudinem. Recurrit participium idem sed interpolatum § 178 *ἔατε γὰρ τοὺς ἀπολογουμένους ἀντικατηγορεῖν* [τῶν κατηγορούντων]. Omisso participio idem dicitur, et melius dicitur. Opponuntur inter se constanti usu ὁ ἀπολογούμενος et ὁ κατήγορος et alibi sexcenties et hoc ipso loco: οὐδὲ παρ' ἐτέρου δίκην εἰληφότες οὔτε παρὰ τοῦ κατηγοροῦ — οὔτε παρὰ τοῦ ἀπολογουμένου.

Continuo sequitur de reo: ταῖς γὰρ ἀλλοτρίαις αἰτίαις ἀποτρεψάμενος τὰ ὑπάρχοντα αὐτῷ ἐγκλήματα ἐκπέφευγεν [ἐκ τοῦ δικαστηρίου]. Ubi reus dicitur, ut sexcenties, ἀποπεφευγέναι vel ἐκπεφευγέναι, ut in *Aniides*:

ἐκπέφευγας, ὦ Λάβης.

non ita dicitur ut ἐκ τοῦ δικαστηρίου elapsus esse existimetur, quod perinde vitiosum est ac si quis ἐκ τῶν δικαστῶν ἐκπέφευγε vellet dicere, sed, si quid, ἐκ τοῦ κινδύνου ἀποπεφευγέναι cogitari potest. Sed nihil huiusmodi unquam adicitur: omnia sunt ἐν τῷ ἀποφυγεῖν vel ἐκφυγεῖν.

Sequitur: οἱ δὲ νόμοι καταλύονται καὶ ἡ δημοκρατία διαφθείρεται καὶ τὸ ἔθος ἐπὶ πολὺ προβαίνει· εὐχερῶς γὰρ ἐνίστε λόγον ἄνευ χρηστοῦ βίου προσδέχεσθε. Et ad sententiae integritatem deest aliquid et ad verborum concinnitatem. Quod quale sit ex nobili loco *Ctesiphontias* erui poterit § 174 *περὶ δ' εὐγνωμοσύνην καὶ λόγου δύναμιν πῶς πέφυκε* (Demosthenes); *δεινὸς λέγειν κακὸς βιδῶναι*. — Ἐπειτα τί συμβαίνει τῇ πόλει; οἱ μὲν λόγοι καλοί, τὰ δ' ἔργα φαῦλα. En vocabulum fugitivum: ἐνίστε λόγον ΚΑΛΟΝ ἄνευ χρηστοῦ βίου προσδέχεσθε. Videtur multos alios criminari sed de uno Demosthene potissimum cogitat. Simillima his saepius in Attica audiuntur. Euripides *Phoen.* vs. 527.

οὐκ εὖ λέγειν χρὴ μὴ 'πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς.

Thucydides III. 67. *ἥσσόν τις ἐπ' ἀδίκους ἔργοις λόγους καλοὺς ζητήσει.*

In § 180. *παρελθὼν τις τῶν γερόντων, οὓς ἐκεῖνοι καὶ αἰσχύνονται καὶ δεδίασι καὶ τὴν τῆς ἡλικίας αὐτῶν ἐπωνυμίαν ἀρχὴν μεγίστην [εἶναι] νομίζουσιν*. Rectissime Dobraeus ἐπώνυμον ἀρχήν, sed praeterea dele *εἶναι*, nam non est haec Spartanorum opinio, sed hoc dicit: Spartanorum institutis summam rerum omnium potestatem esse penes Senatū (τὴν γεροσύαν).

In § 181. ἄμα δὲ παρακαλέσας ἄλλον τινὰ τῶν Λακεδαιμονίων — ἐπέταξεν αὐτῷ τὰς αὐτὰς εἰπεῖν γνώμας οὕτως ὅπως ἂν δύνηται [ἃς εἶπεν ὁ πρότερος ῥήτωρ]. Multa in his fraudem patefaciunt: ῥήτωρ Spartae neque erat quisquam neque dicebatur. Cicero in *Bruto* 13, 50: *Lacedaemonium usque ad hoc tempus oratorem audiui fuisse neminem. sed magistellus credidit ὁ πρότερος εἰπὼν et ὁ πρότερος ῥήτωρ nihil differre. Tum si recte dicitur ὁ πρότερος ῥήτωρ necesse est eum, qui secundo loco dixit et ipsum esse oratorem, quem Aeschines manu strenuum sed dicendi imperitum narrat fuisse. Praeterea ea verba perinepte abundant et eo loco sunt posita, qui vel solus iustam suspicionem movere potuisset. Quin igitur pannum assutum quanto-cyus tollimus?*

Quod sequitur: τὰς δὲ τῶν ὑποδεδειλιακῶν καὶ πονηρῶν ἀνδρῶν Φωνὰς μὴδὲ τοῖς ὥσὶ προσδέχονται. Equidem ἀποδειλιᾶν quid sit novi, ὑποδειλιᾶν non item, nisi ut significet *sublimidum esse, nonnihil reformidare*, quod ab h. l. prorsus abhorret. Dindorfius ex Polybio XXXV. 3. affert τὸν στρατηγὸν ὑποδειλιᾶν τὸν πόλεμον, quem locum qui totum perlegerit et cap. 4 viderit τοῦ Μαρκέλλου προφανῶς ἀποδειλιῶντος τὸν πόλεμον et post pauca: εἰς τοῦτο προὔβη τὰ τῆς ἀποδειλίας, probabit Bekkerum, qui Ernestii coniecturam ἀποδειλιᾶν in ordinem recepit, et Aeschini suum ἀποδεδειλιακῶν restituet.

In § 182 quod Orator rem turpem lenitate verborum obtexerat, additum emblemata corrumpit et omnem verborum gratiam perdidit. Editur: οὕτω — περὶ πλείους τῶν τέκνων τὴν σωφροσύνην ἐποιοῦντο ὥς· ἀνὴρ εἷς (leg. ἀνὴρ τις) τῶν πολιτῶν εὐρῶν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα [διεφθαρμένην καὶ] τὴν ἡλικίαν οὐ καλῶς διαφύλαξασαν ἄχρι γάμου ἐγκατακοδόμησεν αὐτὴν μεθ' ἵππου εἰς ξηρὸν οἶκον. Rogatos velim quidquid ubique est hominum elegantiorum sitne hoc manifestum emblemata an non sit? Quis nostrum duo illa sensu eodem forma tam dissimili coniunxisset umquam? Aut illud dicendum est *asperse* et *duriter*, aut hoc *scite* et *caste*. Et Aeschinem id fecisse putemus?

Plane eodem modo locutus est Apollodorus Comicus in memorabili fragmento apud Stobaeum *Floril.* XLVI. 15

δεῖ τὸν ἀκροατὴν καὶ συνετὸν ὄντως κριτὴν
πρὸ τοῦ λεγομένου τὸν βίον διασκοπεῖν.

emenda πρὸ τῶν λεγομένων, ut apud Aeschinem in *Tim.* § 30 οὐδ' ὤφειτο δεῖν τὸν ῥήτορα ἤκειν ἐπὶ τὸ βῆμα τῶν λόγων ἐπιμεληθέντα πρότερον ἄλλ' οὐ τοῦ βίου, et in *Ctesiphontica* § 176 θεωρεῖται αὐτοῦ μὴ τὸν λόγον ἀλλὰ τὸν βίον. Sic Apollodorus quoque iubet τὸν βίον πρότερον διασκοπεῖν εἴτα τὸν λόγον, non quid dicat Orator prius spectare, sed vitam quo pacto instituerit. Pergit poeta:

ποῖός τις ὁ λέγων καὶ πόθεν καὶ τὴν ἀκμὴν
ἐκ παιδὸς αὐτοῦ πρὸς τί καταθέμενος * *

suppleverim πρὸς τί καταθέμενος (λέγει). Sequitur:

αὐτοῦ προδότης κακὸς τε τῆς ὥρας φύλαξ.
μάλιστα δ' τοιοῦτος ἀνατρέπει πᾶσαν πόλιν.

Plane idem est κακὸς τῆς ὥρας φύλαξ et τὴν ἡλικίαν οὐ καλῶς διαφυλάξασαν, rem foedam verborum lenitate obumbrans.

In fine § 182 καὶ ὁ τόπος οὗτος καλεῖται παρ' ἵππον καὶ κόρην. Mirum Athenienses ὠριζέιν. Recte Suidas v. Παρ' ἵππον καὶ κόρην, quem vide et in v. Ἰππομένης.

In § 183. τὴν γυναῖκα ἐφ' ἣ ἂν ἀλφ' μοιχὸς οὐκ ἐξ (ὁ Σόλων) κοσμεῖσθαι οὐδὲ εἰς τὰ δημοτελῆ ἱερὰ εἰσιέναι — ἐὰν δ' εἰσὶν [ἣ κοσμήται] τὸν ἐντυχόντα [κελεύει] καταρρηγνύναι τὰ ἱμάτια. Ad-didit magistellus primum ἣ κοσμήται non intelligens in εἰσιέναι id tacitum contineri. Ita collocavit ut fraus statim pateat. Deinde κελεύει ut assolet inserit. Ex praecedenti οὐκ ἐξ minus crudele verbum cogitando supplendum. Quasi vero iusserit Solon cives suos adulterae vestes scindere, ornamenta detrahare, verberare denique. Vestes scindere ἀττικισί non appellatur τὰ ἱμάτια καταρρηγνύναι, sed περιρρηγνύναι, ut in nobili Demosthenis loco de *F. L.* p. 403, 3. δακρυσάσης ἐκείνης περιρρήξας τὸν χιτωνίσκον ὁ οἰκέτης ξαίνει κατὰ τοῦ νότου πολλὰς. Sequiores minus recte διαρρηγνύναι usurpant et καταρρηγνύναι. In *Cyropaedia* V. 1. 6. ἣ γυνὴ περικατερρήξατο τὸν ἄνωθεν χιτῶνα, suspicor περιερρήξατο verum [esse et κατὰ superscriptum peperisse vulgatam. In vicinia apud Xenophontem tolle frigidissimum Scholion e verbis: ἐμοὶ ἔδοξε — μήπω φῦναι [μηδὲ γενέσθαι] γυνὴ ἀπὸ θνητῶν τοιαύτη ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Ergo Aeschini quoque reddemus τὸν ἐντυχόντα περιρρηγνύναι τὰ ἱμάτια.

In § 183 καὶ τοὺς προαγωγούς γράφεσθαι κελεύει (ὁ Σόλων)

καὶν ἀλλῶσι θανάτῳ ζημιῶν, ὅτι τῶν ἐξαμαρτάνειν ἐπιθυμούντων
 οὐκ οὐν τῶν καὶ αἰσχυνομένων ἀλλήλοισι ἐντυγχάνειν αὐτοὶ τὴν αὐτῶν
 ἀναίδειαν παρασχόντες ἐπὶ μισθῷ τὸ πρᾶγμα εἰς διάπειραν καὶ
 λόγον κατέστησαν. Librarii plane contrarium dederunt quàm quod
 Orator scripserat. Si esset scriptum in tali sententia εἰς διά-
 πειραν καὶ * * ΓΟΝ κατέστησαν, quid tu qui haec legis supplē-
 dum esse existimares? An λόγον? Quo sensu? Aut nullo aut
 eo qui in διαπείρα iam continetur. Imo vero plane contrarium
 εἰς — *ΕΡΟΝ κατέστησαν. Hoc Soloni merito capital esse vide-
 tur et morte plectendum. Et erat ἔργον proprium et usitatum
 vocabulum si quis *stuprum* honeste nominare vellet, ut apud
 Lysiam I. p. 42. Reisk. εἰ μὲν γὰρ λόγων εἰρημένων ἔργου δὲ
 μηδενὸς γεγεννημένου μετελθεῖν ἐκέλευον ἐκαῖνον ἡδίκουν ἔν, verba
 sunt mariti qui adulterum in uxore deprensus occiderat, et
 notus usus est et frequens. In talibus non est anxie literarum
 vestigiis adhaerescendum ubi res est perspicua. Legebam nu-
 per Musonium περὶ Γάμου in Stobaei *Floril.* LXVII. 24. οὐ μὲν
 δὴ, inquit, πολυτελεῖς οἶκοι καὶ Ὀρθόσρωτοι τοῖχοι — κάλλος ἐστὶν
 οἰκίας. Dubitabisne corrigere Αἰθόσρωτοι?

In eodem argumento haec dicit § 185. τίς οὖν ὑμῶν γυναῖκα
 λαβὼν ἀδικοῦσαν τιμωρήσεται; Sententia requirit, opinor, *uxo-
 rem suam*. Ergo legendum THN γυναῖκα λαβὼν ἀδικοῦσαν.

Optime Bakius expunxit inficeta emblemata § 186 οὔτε γὰρ
 ὁ κρινόμενος ἀφανής [ἀλλὰ γνώριμος] οὔθ' ὁ νόμος ὁ περὶ τῆς τῶν
 ῥητόρων δοκιμασίας Φαῦλος [ἀλλὰ κάλλιστος]. Mirum tam mani-
 festis additamentis et Atticam dicendi consuetudinem tam aperte
 violentibus tamdiu parci potuisse.

Mox fore dicit § 186 ut iudices ex iudicio domum reversi
 a liberis suis interrogentur: πῶς τὸ πρᾶγμα κέρριται. Τί οὖν
 δὴ λέξετε οἱ τῆς ψήφου [νυν] γεγονότες κύριοι? Adversis fron-
 tibus inter se concurrant νυνί et γεγονότες. In iudicio recte
 dicitur οἱ τῆς ψήφου νυνί ὄντες κύριοι, statim post reum perac-
 tum γεγονότες locum habet, νυνί non habet.

In § 188. ὁ αὐτὸς [οὗτος] ἀνὴρ ἱερωσύνην μὲν οὐδενὸς θεῶν
 κληρώσεται, ὥς οὐκ ὦν [ἐκ τῶν νόμων] καθαρὸς τὸ σῶμα, γράφει
 δ' ἐν τοῖς ψηφίσμασιν εὐχὰς ὑπὲρ τῆς πόλεως ταῖς σεμναῖς θεαῖς.
 Quia generalis sententia est dele οὗτος. Praeterea quid sit σὸ
 καθαρὸς τὸ σῶμα, οὐ καθαρὸς τὰς χεῖρας intelligo, non intelligo

ἐκ τῶν νόμων additum. Qui corpus stupro, manus caede pollutas habet, eum πρόρρησις arcet a sacris sine ullo legis praecepto. Deinde scribendum *ἱερῶσύνΗC κληρώσεται*, non *ἱερῶσύνην*. Audi testes. Lysias VI. 4. *ἰὰν ἔλθῃ κληρωσόμενος τῶν ἐννέα ἀρχόντων*, et XXIV. 13. *τί με κωλύει κληροῦσθαι τῶν ἐννέα ἀρχόντων*; Demosthenes πρὸς Εὐβουλίδην p. 1313. *προεκρίθην ἐν τοῖς εὐγενεσάτοις κληροῦσθαι τῆς ἱερῶσύνης τῷ Ἡρακλεῖ*, et iterum p. 1318 *προκρίναντες ἐμὲ ἐψηφίσαντο ἐν τοῖς εὐγενεσάτοις κληροῦσθαι τῆς ἱερῶσύνης τῷ Ἡρακλεῖ*, quo minus dubitabis p. 1314. *οὐ γὰρ ἂν δήπου τὸν γε ξένον καὶ μέτοικον — ἱερῶσύνΗN κληροῦσθαι μεθ' ἑαυτοῦ προκρίθέντα εἶασεν*, reponere *ἱερῶσύνΗC*, quod et ratio et rei natura postulant.

In § 188. *τί δ' οὐκ ἂν ἀποδοῖτο ὁ τὴν τοῦ σώματος ὕβριν πεπρακώς*; τίνα δ' ἂν [οὗτος] ἐλεήσειεν ὁ αὐτὸν οὐκ ἐλεήσας; Non in unum, sed in omnes haec dicuntur. Itaque οὗτος inducendum. Si in unum Timarchum has sententias contorquere Aeschines voluisset, scripsisset *τί δ' οὐκ ἂν οὗτος ἀπόδοιτο*, nam sic scribendum, non *ἀποδοῖτο*. In fine ὁ αὐτὸν οὐκ ἐλεήσας non satis habet ponderis. Dixerat, ut assolet, ὁ αὐτὸς αὐτὸν οὐκ ἐλεήσας.

In § 189 ὥσπερ γὰρ τοὺς γυμναζομένους — εἰς τὰς εὐεξίας αὐτῶν ἀποβλέποντες γιγνώσκωμεν οὕτω τοὺς πεπορευμένους — ἐκ τῆς ἀναιδείας καὶ τοῦ θράσους καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων [γιγνώσκωμεν]. Ain' vero? Sicoine Atticus Orator loquitur? πῶς ποτε, ὦ σιδηροῖ, ἐκαρτερεῖτε ταῦτ' ἀκροώμενοι; Quis nostrum ita scripsisset? Aut enim, opinor, verbum variandum est (quod est Isocrateum) aut (quod Aeschini convenit) ellipsi utendum.

Imposuerunt scribae Bekkero § 190, qui ἀνατετραφότας a pluribus oblatum recepit, et est hic pervulgatus librorum error. Certa est in his et constans analogia: *ἔτροφα*, *τέτροφα* (τρέφω), *τέτροφα* (τρέπω), ut *πέκλοφα* et *πέπομφα*, et passiva *ἐτραμμαι*, *τέτραμμαι*, *πέτραμμαι*, sed *κέκλεμμαι* et *πέπεμμαι*. Ad hanc normam sprete futili librorum auctoritate scriptorum veterum loci omnes constituendi sunt.

Macula est in pulcherrimo et multum celebrato loco § 190. Μὴ γὰρ οἴσθε, ὦ Ἀθηναῖοι, τὰς τῶν ἀδικημάτων ἀρχὰς ἀπὸ θεῶν ἀλλ' οὐχ ὑπ' ἀνθρώπων ἀσελγείας γίγνεσθαι μηδὲ τοὺς ἡσεβηκότας καθάπερ ἐν ταῖς τραγωδαῖς Ποινὰς ἐλαύνειν [καὶ κολάζειν]

δρσιν ἡμμέναις. Sentisne eiecto frigido additamento quanto acrius et vehementius dicatur? Τὸ ὑπὸ τῶν Ἑρινύων ἐλαύνεσθαι haec ipsa est ἐσχάτη πασῶν κόλασις. Sic dat poenas *Furiis agitatae Orestes*. Praeterea κολάζειν δρσιν ἡμμέναις, *sumere supplicium facibus ardentibus*, quasi essent ῥάβδοι ἢ μάστιγες, vitiose dictum esse fateberis.

In § 191. ἐξαιρεῖτ' οὖν, ὦ Ἀθηναῖοι, τὰς τοιαύτας φύσεις καὶ τὰ τῶν νέων ζηλώματα ἐπ' ἀρετὴν προτρέψασθε. Est in argumentatione vitium neque haec adhortationem continere debebant, sed consilium: εἰάν οὖν τὰς τοιαύτας φύσεις ἐξαιρῇτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, προτρέψετε τοὺς νέους ἐπ' ἀρετὴν, Haec igitur sententia renascetur si unam literulam correxeris: ἐξαιρεῖτ' οὖν — καὶ — προτρέψετε. Nota haec est dicendi forma ut in φράζει καὶ πεπράζεται, et in vetere oraculo

ἄκρον λαβὲ καὶ μέσον ἔξεις,

et altero, quod Philippo Macedoni est editum:

ἀργυρέαις λόγχαισι μάχου καὶ πάντα κρατήσεις.

In § 193 ἀφελὼν τὰ ὀνόματα διεξιὼν δὲ τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτῶν καὶ τὰ σώματα γνώριμα καταστήσω. Loco motum est pronomen αὐτῶν. Poterat addi ad primum nomen τὰ ὀνόματα aut ad tertium τὰ σώματα, ad medium non poterat. Repone ex tribus bonis libris: τὰ ἐπιτηδεύματα καὶ τὰ σώματα αὐτῶν γνώριμα καταστήσω.

In § 194 de rei advocatis et laudatoribus ita dicit: τοῦτῳ γὰρ πάρεσιν ἐκ τριῶν εἰδῶν συνήγοροι. In quatuor bonis libris pro πάρεσιν est παρίασιν, quae potior scriptura videtur, et quis ΠΑΡΕΙCIN in παρίασιν mutasset? Contra futurum ΠΑΡΙΑCIN nusquam satis in tuto est. Παρίεναι et τὴν πᾶροδον ποιεῖσθαι prorsus idem est atque ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ βῆμα, et saepe haec inter sese permutatur, ut h. l. εἰάν δεῦρο ἀναβῇ et παρίασιν, et § 69. ἐπειδὴ νῦν οὐκ ἐθέλει μαρτυρεῖν αὐτίκα ΠΑΡΕΙCIN ἐν τῇ ἀπολογίᾳ. καὶ οὐδὲν μὰ Δία θαυμαστόν· ἈΝΑΒΗCΤΑΙ γὰρ ὑμῖν δεῦρο πισεύων τῷ ἑαυτοῦ βίῳ, et sic alibi passim.

Paucis interpositis ita pergit § 194 οἱ δὲ ταῖς ἡλικίαις [καὶ τοῖς ἑαυτῶν σώμασιν] οὐ καλῶς κεχηρημένοι, Aeschines ταῖς ἡλικίαις dixerat, magister τοῖς ἑαυτῶν σώμασιν exposuerat, quae scriba dormitans cum copula invexit in textum, et haec aequis animis leclitamus scilicet. Vel haec una oratio satis docere potest quid sit τὴν ἡλικίαν οὐ καλῶς διαφυλάξαι et τῇ ἡλικίᾳ οὐ

καλῶς κεχρῆσθαι et similia. Sic dicitur καρποῦσθαι τὴν ἡλικίαν τινος, *florem aetatis decerpere*, et ἀπολαύειν τῆς ἡλικίας τινός et similia plura, ut apud Livium 21, 3. *florem aetatis, quem ipse patri Hannibalis fruendum praebuit, eum iusto iure a filio repeti censet*, et quod de Caesare Cicero non erubuit scribere apud Sueton. Caes. 49. *florem aetatis a Venere orti in Bithynia contaminatum*. Idem alio nomine ὥρα appellatur et τὸ τῆς ὥρας ἄνθος, et ἡβη et τῆς ἡβης ἀπολαύειν, et ἡβης ἐρατὸν ἄνθος. Quis autem talibus addiderit interpretamentum, ut si quis *aetatis flore abusus* esse dicatur (τῇ ἡλικίᾳ κακῶς κεχρημένος) adiiciat καὶ τῷ ἑαυτοῦ σώματι?

In textu Aeschinis interpolationes tam aequabiliter diffusae sunt ut ultima appareat in orationis exitu § 195. Hunc locum primum perpurgatum et expolitum proponam, deinde interpolationes et scholion ostendam. Dixerat Orator: ὦν πρὶν τῆς συνηγορίας ἀκοῦσαι τοὺς βίους ἀναμνησέσθε, καὶ τοὺς μὲν εἰς τὰ σώματα ἡμαρτηκότας μὴ ὑμῖν ἐνοχλεῖν ἀλλὰ παύσασθαι δημηγοροῦντας κελεύετε, τοὺς δὲ τὰ πατρώα κατεδιδουκότας ἐργάζεσθαι καὶ ἐτέρωθεν κτᾶσθαι βίον, τοὺς δὲ τῶν νέων ὅσοι ῥαδίως ἀλίσκονθαι θηρευτὰς ὄντας εἰς τοὺς ξένους καὶ τοὺς μετοίκους τρέπεσθαι, ἵνα μὴτ' ἐκεῖνοι τῆς προαιρέσεως ἀποσέρονται μὴθ' ὑμεῖς βλάπτησθε.

Haec acriter et animose dicta in Codicibus sic debilitata et enervata sunt ut his solitum fulcrum κελεύετε insereretur κτᾶσθαι [τὸν] βίον [κελεύετε] et εἰς τοὺς ξένους καὶ τοὺς μετοίκους τρέπεσθαι [κελεύετε]. Praeterea vides articulum in κτᾶσθαι [τὸν] βίον male abundare: *victum quaerere* necessario dicitur sine articulo κτᾶσθαι βίον, κατὰ βίου ζήτησιν.

χρήματα διζῆσθαι, ἀρετὴν δ', ὅταν ἢ βίος, ἀσκεῖν. *virtus post nummos*. Plato de Rep. III. p. 407. A. Φακυλίδου γὰρ οὐκ ἀκούεις πῶς Φησὶ δεῖν, ὅταν τῷ ἡδὴ βίος ἦ, ἀρετὴν ἀσκεῖν. In tali re plurimum interest utrum de victu quem quis habeat sermo sit, an de eo, quo quis indigere, quem quis quaerere dicatur. Κτᾶσθαι βίον sed κτησάμενος τὸν βίον ἀπ' ἐργῶν ἀνοσιωτάτων Herod. VIII. 106. Πορίζεται τὸν βίον Aeschines dixit in Ctesiphontea § 173 de opibus paratis, sed βίου δεόμενος necesse est dicere. Itaque expungemus articulum. Quid superest? Superest scholion olim in margine adscriptum ad verba μὴ ὑμῖν ἐνοχλεῖν ἀλλὰ παύσασθαι δημηγοροῦντας κελεύετε,

nempe hoc: οὐδὲ γὰρ ὁ νόμος τοὺς ἰδιωτεύοντας ἀλλὰ τοὺς πολιτευομένους ἐξετάζει. Utilissima, ut tu vides, haec annotatio est et *Timarcheam* legentibus paene necessaria! Sed quid si ad iudices ita dicitur? Nonne intolerabilis et male sana loquacitas est ista interponere idque eo loco ubi Oratoris animus ardet et impetu fertur? Multas ego in vita audiavi inficetas orationes, sed qui in epilogo, ubi qualiscumque orator incalescit fitque oratio grandior et concitior, tam inepta et frigida adiecerit audiavi neminem.

Ne finita quidem oratione magistri interpolandi finem fecerunt. Mira narras, inquires. Audi. *Explicit* (ut scribae loquuntur) oratio in verbis: ἐν γὰρ ταῖς ὑμετέραις γνώμαις ἡ πρᾶξις καταλείπεται. Optime. In tribus Codicibus additur — καταλείπεται. εἰ οὖν βουλήσεσθε τὰ δίκαια καὶ τὰ συμφέροντα ὑμῶν ποιησάντων φιλοτιμότερον ἡμεῖς ἔξομεν τοὺς παρνομοῦντας ἐξετάζειν. Bonum factum quod reliquis libris utimur in hac parte melioribus.

Haec habebam quae ad *Timarcheam* observanda et animadvertenda existimarem.

INDEX GRAECUS.

Α.

- α—ευ confusa 15, 120, 358.
 ἀ—πρῶτον et sim. 122.
 ἀβίωτος—ἄσωτος 386.
 ἀγέρωχος 304.
 ἀγκῶνι ἀπομύττεσθαι 163.
 Ἀγνόθειον—ἀγνοηθέντα 271.
 ἄγνωον—ἄνων 52.
 ἀγνώσσω—ἀγνώσ ἐών 213.
 ἀγὼρὰ δικῶν 351.
 ἀγορὰν (εἰς τὴν) ἐργάζεσθαι 626.
 ἀγορεύω. ἐρῶ, εἶπον, εἶρηκα, non ἀγορεύσω cell. 55, 39.
 ἀγριον interpolatum post αὐτόματον 413.
 ἀγωνίζομαι—διαγωνίζομαι 497.
 ἄδην ἐλάαν—ἐάαν 584.
 — Αἰδιον (diminutiva in) non—ἀδιον 57.
 ἀεργία ποëticum 41.
 ἀερίσας ἄρτα— AFRICA CAPTA 477.
 — αθεῖν (aoristi in) διωκαθεῖν et simi. 580.
 Ἀθῆναι—Ἀθηναῖοι—Ἀθήνησιν 147.
 Αἰακεῖον et sim. 87.
 αἰῖδιον—ἰδιον 512.
 Ἀιδοντες—Διδόντες 527.
 αἶρεσθαι—αἰρεῖσθαι 212.
 αἶρω—ἀρῶ, ἀπαρῶ, ἐπαρῶ penultima longa 606.
 ἀκηκοέτω et sim. 82.
 ἄκλειστος—ἄκλυτος 249.
 ἄκνισοι βῶμοι 160.

- ἀκολουθεῖν, ἔπεσθαι μετὰ τινος 22.
 ἀκούειν (εὖ, κακῶς) ὑπό τινος 55.
 ἀκοῦσαι μὲν οὕτως et sim. 297.
 ἄκριτος = ἀκρίτως 153.
 ἀκροᾶσαι vitiose pro ἀκροᾶ et sim. 27, 30, 325.
 ἀκύμων—ἀμύμων 52, 358, 359.
 ἄλας—ἄλλας 365.
 ἀλεῖν—ἀλήλεμαι non ἀλήλεσμαι 132.
 ἀλεῖν—τελεῖν 133.
 ἄλθεται—ἔκθεται 223.
 Ἄλιᾶς = Ἀχαΐαν 434.
 ἀλίνδω 133.
 ἀλίσκω vitiosum 129.
 ἄλλος ἄλλο λέγοντες et sim. 113.
 ἄλλους—ἀνους 432.
 ἄλλων—ἀλλήλων 519.
 ἄλλως—κακῶς 601.
 ἄλλως (οὐκ) λέγω 584.
 ἀλύω 69.
 ἄμα—καί 585.
 ἀματροχιά—ἀρματροχιά 213.
 ἀμέτες—ἀμέ 18.
 ἀμουγέπου, ἀμοθενγέποθεν et sim. 255.
 ἀμωσγέπως—ἄλλως γέπως—ὁμως γέ πως 255, 367.
 ἄν excidit 100, abundat 633.
 ἄν ter repetitum 571.
 ἄν cum futuro vitiosum 92, 267.
 ἄν παρασῆ—ἀντερασῆ 170.
 ἀνά—κατά 152.
 ἀναγκάσω—ἀναπέσω 59.
 ἀναδαίνομαι non ἀναδάζομαι 128.
 ἀναδοῦναι = δρέγειν 346.
 Ἀναΐτις 192.
 ἀναπέφνηα 323.
 ἀναπίμπλημι, ἀνάπλεως 146.
 ἀνατέτροφα—ἀνατέτραφα 643.
 ἀνατρέπω—ἀνασρέφω—ἀντισρέφω 145.
 ἀνδρῶν—ἀνῶν 418.
 ἀνεύχου—ἀπεύχου 579.
 ἀνέφγα 31, 62, 77.
 ἀνήδομαι 579.
 ἀνθρωπος—οὐρανός 14.
 ἀνίατος καὶ ἀνήκετος 355.

- ἀνοκωχή—ἀνακωχή 29.
 ἀντεπιπλεῖν non ἀντιπλεῖν 431.
 ΑΝΤΙΠΑΘΙΑ—ΑΝΤΙΠΛΟΙΑ 3.
 ἀνύτω, ἐξανύτω 588.
 ἀξ—ἐξ 257.
 ἄξεινος—εὖξεινος 592.
 ἄξιος, τίμιος 284.
 ἀπαγορεύω, ἀπερῶ, ἀπεῖπον 38.
 ἀπαλλαξείω 284.
 ἀπελογήθη viliose pro ἀπελογήσατο 290.
 ἀπετμήθη την κεφαλὴν—ἡ κεφαλὴ ἀπετμήθη 187.
 ἀπηλλαξάμην barbarum 269.
 ἀπῆσαν—ἀπήσαν 39.
 ἀπό excidit 535, 541.
 ἀπό—κατά 266, 277.
 ἀπό—ὑπό 143, 275.
 ἀπό. ἀφ' ἵππων μάχεσθαι et sim. 250.
 ἀπογενομένων—γενομένων 535.
 ἀπογραφήν ποιῆσθαι censum agere 385.
 ἀποδεδεγμένον—δεδεγμένον 541.
 ἀποδειλιᾶν—ὑποδειλιᾶν 640.
 ἀποδόσεως—ἀποδοθείσης 168.
 ἀποκέκλητο—ἀποκέκαυτο 160.
 ἀποκναλεῖν—ἀποκτείνειν 590.
 Ἀπόλλω—Ἀπόλλωνα 262.
 ἀπολογοῦμαι = ἀπολογούμενος λέγω 377.
 ἀπολύομαι—ἀπολογοῦμαι 368.
 ἀπομυκτέον—ἀπομυκτέον 579.
 ἀποτοξεύω—κατατοξεύω 238.
 ἀποφέρειν γραφήν 250.
 Ἄρεως—Ἀρηγεύς 202.
 ἄριστος—Ἀριστοτέλης 14.
 ἀριστοδκεια 585.
 Ἀρητάδας—Δεκτάδας 203.
 ἀρμολύξ, Praeses, ἀρμολύζειν 319.
 ἀρπάζω—ἀναρπάζω 191.
 ἄρτι—ἄρα 49.
 ἀρτιγέννητος—δρειγέννητος 175.
 ἀρχέκακοι—ἀρχὴ κακῶν 420.
 ἀρχή interpolatum 433, 450.
 ἀρχιέρων 360.
 ἄρχομαι—ἐρχομαι 286.
 ἄρωμα non ἄρομα et sim. 85.
 ἄση—ἄσις 215, 365.

ἄσμενος—ἀσμένως 153.
 ἄσειος—ΔΕΚΤΟΣ 72.
 ἀσφαλισαί—ἀσρολογισαί 633.
 ἀσύμβολος 239.
 ἀσφαλεῖ (ἐν)—ἀσφαλεία 440.
 Ἀττικιανὰ (τὰ) 94.
 ἀττικισμοί—ἀσεισμοί 51.
 ἀτυχήσεις—ἀδικήσει 598.
 αὐλὰς θεραπεύειν 50.
 αὐτοθαῖς et sim. 285.
 αὐτὸ δείξει 617.
 αὐτοὶ γὰρ ἔσμεν 111.
 αὐτὸς cum indignatione repetitum 241.
 αὐτὸς—ἑσὶς 283, 370.
 αὐτὸς—μόνος 111.
 ἀφελῶς—ἀσφαλῶς 516.
 αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν interpolata 539, 631.
 ἀχανές—ἀφανές 411.
 ἀχθέσομαι non ἀχθεσθήσομαι 137.

B.

β—κ—η confusa 217.
 βαδιῶ pro βαδιούμαι barbarum 329.
 βάλλω et πίπτω 54.
 βάλλειν—τύπτειν apud Homerum 339.
 Βάρρων inepte insertum 288.
 βήσω, ἔβησα—βιβῶ, ἐβίβασα 303.
 Βιθυνίαν—Μυνίαν 252.
 βιούς—βιώσας 610.
 βιῶναι—βιώσαι 316.
 βιώσομαι non βιώσω 317.
 βλίτοις—βαι τοῖς 218.
 βοᾶν—βοᾶν 391.
 βοᾶν. οὐκ αὐτὰ βοᾶ—οὐ καταβοᾶ 448.
 βόρβορος—βάρβαρος 286.
 βόσκειν, τρέφειν 67.
 βυνέω, διαβυνέω—διαβύνω 128.

Γ.

γαμῶ. fut. γαμῶ, ἔγημα, γαμοῦμας, ἔγημάμην, ποτὶ γαμήσω,
 ἐγάμησα, γαμηθήσομαι, ἐγαμήθην 77.
 γαμῶ = βινῶ 322.
 γαυρός 384.
 γε interpolatum 570.

γε assentientis 488.
 γεγηθέναι non γηθεῖν 103.
 γέγονε—γένετο, ἐγένετο 570.
 γέγονεν (οὐδ' εἰ) οἶδα 520.
 γεγονέναι καλῶς, κάλλιον, ἐπιεικῶς 157.
 γεγονὼς ἔτη, ὧν ἔτῳ 200.
 γελοῖος—καταγελασος 323.
 γενέθλια θύειν 58.
 γενόμενον—γενόμενος 143.
 γέρον = παλαιόν 605.
 γενόμενος—γιγνόμενος 417.
 γεύμεθα vitiose pro γεγεύμεθα 42.
 γεωμορία pro γεωργία 42.
 γίνομαι, γίνομαι, γείνομαι 88.
 γίγνομαι πᾶν ὃ, τι βούλομαι 106.
 γνώμας προθεῖναι non καθεῖναι 353.
 γνῶναι intelligere 613.
 Γοργών, Γοργόνος non Γοργόνα, Γοργόνης 202.
 γράφειν—ἀναγράφειν—καταγράφειν 386.

Δ.

Δ—δέκα confusa 431.
 δαίνυμι, δαίω 363.
 δαίομαι, non δάζομαι 128.
 δάκρυ—δάκρυον 598.
 δέδιθι (δείδιθι) penultima longa barbarum 393.
 δείκνυμι, δεικνύω cum participio 317.
 δεῖν (ὀλίγου, μικροῦ) et ὀλίγον ἀποδεῖν 261.
 δεῖν, δέδεκα, δεδήσομαι 548.
 δεκάζειν—δικάζειν 581.
 δέμας (σὸν) = σέ 581.
 δεξιῶς—ἀξίως 240.
 δέχομαι. δέξαι μοι et παρ' ἐμοῦ 494.
 δέω. δῶν, δούντες, δούνται non δέων oblit. 4, 85.
 δή. μέγιστα δή et sim. 429, 438.
 δῆγμα—δεῖγμα 142.
 Δημόκριτος—Δημοκράτης 13.
 δημοτικός—δημοκρατικός 210.
 δήμων (τῶν) non τὸν δῆμον 385.
 δι—εξ 68, 193, 219, 224, 256.
 διαίταν—διαιτᾶν 252.
 διακείσθαι—διανοεῖσθαι 527.
 διαπέπλακε—διαπέπλευκε 121.
 διαρπάζω—ἀρπάζω 265.

- διατελεῖς—διὰ τέλους 555.
 διασπάσσομαι—διαρπάσσομαι 526.
 διατέτταμαι—διατέταγμαi 189.
 διαφθαρέω barbarum 195.
 διδάσκω, διδάσκομαι 310.
 διέγνων—έγνω 181.
 διεκπαίσας, διεξέπαισε—διεκπέσας, διεξέπεσε 260.
 διέπεμψε—έξεπεμψε 193.
 διέσκωπτο—διεσκώπτετο et sim. 254.
 διέφθορα pro διέφθαρμαι vitiose 313.
 δικαιοῦσι—δικάζωσι 423.
 δίκην et δικας δίδοναι 572.
 διοικίζειν 68.
 Διομήδεια ἀνάγκη 530.
 δισκοφόρος (δ) non ἡ δισκοφόρος 192.
 διωλύγιος 49.
 δι' ὧτων—ιδιωτῶν 219, 533.
 δοκεῖν de somniantibus 126.
 δοκῶ μοι cum futuro 206.
 δόξαι—δειξαι 125.
 δουλεύειν—δουλείαν 230.
 —δόχος ei —δόχη vitiose pro —δόκος ei —δόκη 73, 85.
 δράμημα non δρόμημα 604.
 δρᾶν—δρᾶν 448.
 δύ' ἢ τρεῖς 240, 257.
 δύσασθαι pro δύναι barbarum 378.
 δωμάτιον cubiculum 257.
 δωροδοκεῖν—δεκάζειν 347; 507, 624.

E.

- ε—αι 121.
 έγγιον γόνυ κνήμης 477.
 έγκρατῶς—έγκρατείας 168.
 ει in ε correptum ut in Ἄρειος πάγος Ἄρεσπαγίτης et sim. 580.
 ει pro i producto 86.
 ει cum coniunctivo 363.
 ει τι πάθοι 378.
 —ει (secunda persona passivi in) 39.
 ει—έπει 585, 624.
 ει δεῖ μὴ ληρεῖν—ει μὴ δεῖ ληρεῖν 497.
 ει μέν—ει δέ μή 241.
 ειπέναι, ειπῶς—ειπέναι, ειπῶς 73.
 ειλημαι—ειλημμαι 83, 201, 365.
 ειλλω, ιλλω, ειλω 361.

- εἰμί—εἰ μή 197.
 εἶξω ex εἰκέναι formatum 317.
 εἷς γέ τις, ἔν γέ τι 534.
 εἶσα, ἴσα (ἴζω) 88.
 εἰσάγεις εἰς τουτουσί 299.
 εἰσῆλθεν εἰς ὑμᾶς 274, 368.
 Εἰσιδώρου—ἐκιδώρου—Ἴσιδώρου 14.
 ΕΙΤ—ΕΠ 64, 282.
 ΕΚ—ΕΙC 279, 370.
 ἔκαστος—ἑκαστοι 113.
 ἐκίττα—ἐκινεῖτο 182.
 ἐκλάπτετε—ἐκκλέπτετε 366.
 ἐκκλησιαστής 345.
 ἐκκόψαι—ἐκκλέψαι 597.
 ἐκκωφοῦν non ἐκκωφεῖν 162.
 ἐκόντι—ἐκοντί 364.
 ἐκποδῶν ποιεῖσθαι, τίθεσθαι 257.
 ἐκτέμνειν τὴν γλῶτταν non ἀποτέμνειν 637.
 ἐκχύνω, ἐκχεῶ viliosa 607.
 - ἐκών—εἷς ὧν 124.
 ἐλάσας—ἐάσας 181.
 ἐλέγξαι—λέξαι 581.
 ἐλεεῖν—ἐλεῖν 16.
 ἐλεύθερος—ἐλευθέριος 192.
 ἐλεύσομαι pro εἶμι viliosum 307.
 ἔλκυσμα non ἔλκημα 603.
 ἔλκω, ἔλξω, εἴλκυσα 604.
 ἐλῶ, ἐλοῦμαι pro αἰρήσω, αἰρήσομαι viliosa 35.
 ἐμβραχυ—ἐμ βραχεῖ, ἐν βραχεῖ 207.
 ἐμμένειν—συμμένειν 436.
 ἐμπίπλαμαι non ἐμπίπλαμαι 59.
 ἐμφαγεῖν 65.
 ἐν—ἐπὶ 45, 281.
 ἐν—σύν 240.
 ἐν ἑαυτοῦ 52, 228.
 ἐν μέτρῳ—ἐν τῷ μέτρῳ 631.
 ἐν Μυρρινούντι ei sim. viliose 30, 201.
 ἐν τήῃ τῇ—ἐντίθητι 16.
 ἐνδιατρίβειν ludificari 254.
 ἐνδον εὐρήσει—ἐν δόμοις εὔροι 404.
 ἐνερόχρως 258.
 ἐνθεν ἐλὼν 320.
 ἐνθύμιον ποιεῖσθαι 57.
 ἐννοια—σύννοια 199.

- ἐννοούμενος—ἐνηθούμενος 402.
 ἐνόρχης—ἐνορχίς 266.
 ἐνσάξαι—ἐντίξαι 257.
 ἐντέτηκα—ἐνέσηκα 519.
 ἐντρίβω, ἐντρίβομαι πληγὰς 223.
 ἐξ— in compositis 248.
 ἐξ—ετι—ετρ 120.
 ἐξαναγιγνώσκω non Graecum 220.
 ἐξαπίνης—ἐξαπιναῖος 46.
 ἐξαμαλδυνθῆναι 600.
 ἐξείλεγμαί—δείλεγμαί 168.
 ἐξελίττειν 156.
 ἐξεπέπεμπο—ἐξεπέμεπετο 253.
 ἐξίλλω, κατίλλω, συνίλλω et sim. 361.
 ἐξιχνάζω 591.
 ἐξίωμεν—ἄξιούμεν 172.
 ἐξοδία vitiosum 421.
 ἐξοδος 265.
 ἐξοδὸν ποιῆσθαι = στρατεύεσθαι 429.
 ἐξομόργυνσθαι 577.
 ἐξορχεῖσθαι 296.
 ἐπαισα, ἐπαίσθην 551, 532.
 ἐπ' ἥιονος—ἐπίπινος 149.
 ἐπαρθείς—ἐπειχθείς 433.
 ἐπεισιών—ἐπεισάγων 502.
 ἐπηλυγάζειν 223.
 ἐπήνεκα—ἐπήνεγκα 535.
 ἐπί. ἐπί τινος κρίνεσθαι 239.
 ἐπὶ ξένια καλεῖν, non ξενία aul ξενίαν 81, 248.
 ἐπὶ πόδα—ἐπὶ πόδας 89.
 ἐπὶ τι πλεῖν 597.
 ἐπὶ τινα ἥκειν et sim. 455.
 ἐπιβάλλειν πληγὰς—ἐμβάλλειν 384.
 ἐπεικῶς γεγινώς honesto loco natus 158.
 ἐπιθεάζω, ἐπιθειάσας et sim. 580.
 ἐπίληψις—ὑπόληψις 522.
 ἐπιμαρτύρομαι—ἐπιμαρτυροῦμαι 419.
 ἐπιπαρῆσαν—ἐπιπαρῆσαν 33.
 ἐπισκευάζειν reficere 228.
 ἐπισκοπεῖσθαι visere 326.
 ἐπισκοτῶ—ἐπισκήπτω 223.
 ἐπιτετρίφομαι 116.
 ἐπιτρέπειν δίαιταν 252.
 ἐπιφέρωμαι dolem affero 204.

- ἐπιχεῖν—ἐπιβάλλειν 362.
 ἐπριάμην—ὠνάμην 137.
 ἐπτόμην—ἐπτάμην 305.
 ἔργον γενέσθαι τινός 215.
 ἔργου ἔχεσθαι, non ἔργων 41.
 ἔρμολύφος non ἔρμολυφεύς 81.
 ἔρχομαι, εἶμι 26, 307.
 ἔρχομαι, ἦα, ἦμεν, ἦτε, ἦσαν 308, 408.
 ἔρχου, ἐρχοίμην, ἔρχεσθαι cell. male pro ἴθι, ἴοιμι, ἰέναι 307.
 ἐρωτᾶν, συνερωτᾶν *syllogismum facere* 40.
 εἰς νέωτα—ὥρασιν 63.
 ἔσομαι πεποιηκώς non ποιήσας 320.
 ἔσαθι—ῥάθῃτι 196.
 ἐσέρηντο—ἐσέροντο 250.
 ἔσχατα—αἰσχισα 144.
 —έσω ei —άσω (formae futuri in) vitiosae 78.
 ετι—ετρ—εξ 120.
 ἔτικτον = ἔτεκον 897.
 ἔτοιμος—ἔτοιμός εἶμι 293.
 ἔτυπον vitiosa forma 339.
 ἐτύπησα vitiosum 335.
 —έτωσαν et —έσθωσαν (formae in) vitiosae 27.
 ΕΤΗΘΙΑ—ΕΤΝΟΙΑ 5.
 εὐκαίρως, εὐκαιρία, εὐκαιρεῖν 65.
 Εὐκλείδου (τὰ πρὸ) 296.
 ΕΤΠΑΘΙΑ—ΕΤΠΛΟΙΑ 3.
 ΕΤΠΛΟΕΙΝ—ΕΤΠΑΘΕΙΝ 2.
 εὔρετο—εὔρε 209.
 —εύς (nomina in) contracta 124, 154, 326.
 —εύς (nomina in) —έος—ἦος—έως 407.
 εὐτάκτως, εὐτακτεῖν 544.
 εὐτυχεῖν cum accusativo 180.
 εὐψύχως—εὐτυχῶς 6.
 ἐφῆκατε—ἐφείκατε 367.
 ἐφ' ᾧ τε—ἐφ' ᾧ τῷ 149, 256.
 ἔχειν αἰτίαν et sim. 116.
 ἔχειν περὶ τράπεζαν, ἀμφὶ ἄριστον 180.
 ἔχω ἐπιτετραμμένον male pro ἐπιτέτραμμαι et sim. 189.
 κατασῆσας, δουλωσάμενος ἔχω, et sim. 115, 423, 512, 527.
 ἔχων—ἔζων 235.
 ἔχων ἡλθον 450.

Z.

ζ compendium —ἀπό 275.

ZAN—TAN 6.

ζηλοῦν—δηλοῦν 206.

ζητεῖν *pelere* apud Graeculos 275.

ζητεῖν—ἀπαιτεῖν 275.

ζῳής—ζώοις 582.

ζῶ, βιώσομαι, ἐβίων, βεβίωκα 610.

H.

ἦ *oram* — ἦν 593.

η—ειν *confusa* 139.

ἦα, ἦεισθα, ἦει(ν) 308.

ἦδεμεν, ἦδετε, συνἦδετε 385.

ἦεμεν—ἦσμεν 382.

ἦεμεν, ἦειτε, ἦεσαν 32.

ἠκούσθη—ἠκολούθει 82.

ἦκειν—ἦκεν 34.

ἠλάμην—ἠλόμην 206, 234.

ἠλίκα—ἠνίκα 284.

ἠλικία *flos aetatis* 645.

ἠλικία *statura*, δμήλικες, apud Graeculos 319.

ἦμεν, ἦτε, ἦσαν 32, 308.

ἠνθαλίμοιο (κυθαλίμοιο), ἀρήνων (ἀρκύων) et sim. 219.

ἦνεκα—ἦνεγκα 258.

ἠνίας (τάς) παραδοῦναι, παραλαβεῖν 116.

ἠράσθης—ἠγάσθης 220.

ἠρέθης—ἠράσθης 45.

ἦρως = μακαρίτης 60.

ἦσαι—ὀνῆσαι 52.

ἦσαν—ἦσαν 33, 450.

ἦσαν—ἴσαν 381.

ἦσιν—ἦσιν 381.

ἠτιμώσεται, λελύσεται et sim. 117.

ἦ τις ἢ οὐδείς 531.

Θ.

θανατᾶν non θανατιᾶν 210.

θάνατος κατεγνώσθη non ὁ θάνατος et sim. 380.

θανάτω ζημιῶσαι non dicuntur οἱ ἔνδεκα, sed iudices 377.

θαυμάζω non intelligo 502.

θαυμάζω πῶς 57, 108, 433.

θαυμαστῶς ὥς 216.

θέατρον (τὸ) *spectatores* 297, 317, 546.

ΘΕΙΟC—ΟCΙΟC 6, 117, 387.

ΘΕΙΟΤΗC—ΟCΙΟΤΗC 8.

θεοισεχθρία 81.
 ΘΕΟΝ—ΟCON—ΟΘΕΝ 358.
 θεοπρόπος—θεωρός 387.
 θεότης—θειότης 119.
 ΘΕΟΤΣΑ—ΘC ΟΤΣΑ 9.
 ΘΕΩΝ—ΟΡΩΝ 145.
 θηρίων—θνητῶν 414.
 θήσομεν—οἴσομεν 530.
 Θουρίων—θηρίων 168.
 θρέμματα coturnices—μαθήματα 515.
 ΘΡΙΟΝ—ΕΡΙΟΝ 195.
 θριπήδες 86, 363.
 ΘC (compendium) 9, 15, 117, 119.
 θυσίας θύσει—θυσιάσουσι 37.
 θυσιῶν—δσίων 357.

I.

ι—ει confusa 86.
 ἰδησῶ vitiose pro ἰφομαι 42.
 ἰδιωτῶν (ἢ τῶν) συνήθεια 21.
 ἰλιγγίων—ἰλιγγιῶν 302.
 ἴλλω non εἴλλω 87, 361.
 —ἰλλω (verba in) 375.
 ἴνα, ὅπως cum indicativo 102, 359.
 ἴπταμαι vitiosum 306.
 IC—K 14, 124, 127, 199.
 ἱππομαχῶν—ἱππομάχων 199.
 ἰσάζομαι male pro ὁμοίος εἰμι 397.
 ἰσαίομαι vitiosa forma 397.
 ἰσαῖος pro ἴσος, ἴσος 397.
 ἴσαμι, ἴσης, ἴσατι vitiosa 42.
 ἴσμεν, ἴσε—ἤσμεν, ἤσε 380.
 Ἰσοδαίτης 211.
 ἰσόθεος prima Ionice producta, Attice correpta 395.
 Ἰσοκράτης prima brevis 395.
 ἴσος et ἴσος 393.
 ἴσαθι—ἔσαθι 197.
 ἰσάναι χαλκοῦν non ἀνισάναι 196.
 ἰσορία—τορεία 89.
 ἰχθύα, ὀφρύα, ὀσφρύα vitiosa 42.

K.

κ—β—η confusa 5, 217.
 K—IC 14, 124, 127, 199.

- κα, ὅκα α producto 405.
 κα—καί 145.
 καθαίρειν λησάς 149.
 καθάρειος non καθάριος 81.
 καθαρεύειν—ἀνατίμπλασθαι 146.
 καθεῖναι—καταθεῖναι 224.
 καθιππάζεσθαι τινα εἰ τινος 629.
 ΚΑΙ—ICAI 124.
 καί—καί 141.
 καί irrepsit 145, 191.
 καινός—κλεινός (ΚΛΙΝΟC) 594.
 καινοτομεῖν 243.
 καίπερ—ὅμως 598.
 καιρὴν τετύφθαι non καιρίη 341.
 καίτοι—γε 60.
 κᾶλα = ξύλα, πλοῖα 392.
 ΚΑΛΑΚΤΙΝΟC—ΚΑΛΛΙCΤΙΑΝΟC 199.
 κάλη herpia —καλή 399.
 καλὸς κάγαθός non καὶ ἀγαθός 71.
 Καλυδώνιος ὅς 193.
 Καλχηδών non Χαλκηδών 252.
 καλῶ—καλέσω 29, 620.
 κᾶν ὄνος—κανθήλιος 222.
 κᾶπτω—κόπτω, κάμπτω, κάπτειν—καὶ πιεῖν 58, 247.
 κάρτα 302.
 κατὰ (compendium praepositionis) 277, 278.
 κατὰ excidit 212, 369, 510.
 κατὰ—μετά 109, 280, 281.
 κατὰ δαῖτα—μετὰ δαῖτα 109.
 καταδέξαι—ἀποδέξαι 212.
 καταδρομὴν ποιεῖσθαι 629.
 κατὰ θεόν—κατὰ θεῖον 358.
 κατάγλωσσος 256.
 κατάγλωττον—κατὰ γλῶτταν 367.
 καταγορεύω—κατηγορῶ 37.
 κατάγω—κατέρχομαι 56.
 καταδασθῆναι—κατεδεσθῆναι 80.
 κατακλᾶν, κλᾶν 228.
 κατακλινῆναι non κατακλιθῆναι 31, 74, 130.
 κατακοιμίσαι—κατακοιμῆσαι 58.
 κατακτυπεῖν et sim. cum accusativo 45.
 καταλαμβάνομαι—καταλαμβάνω 266, 368.
 καταμιαίνεσθαι—κατατάμνεσθαι 188.
 καταντλεῖν—καταυλεῖν 528.

- καταπιεῖν—ἐκπιεῖν 74.
 καταπλιγῇσει 135.
 κατασκέλλω κατασκληῖναι 55.
 κατατρέχειν τι, τινά, τινός 629.
 κατήρτυμαι—κατήρτημαι 150.
 κατηχεῖν, κατήχησις 320.
 κατέαγμαi viliose pro κατέαγα 43.
 κατεδήδεσμαι—καταδέδασμαι 365.
 κάτει (κρατεῖς) = καταχθήσει 56.
 κατειπεῖν—καὶ εἶπεῖν 146.
 κατερείπω—καταρρίπτω 254.
 κατερρύη—κατερράγη 452.
 κατεσθίω, κατέφαγον—ἀπεσθίω, ἀπέφαγον 179.
 κατήγορος—κατηγορῶν 638.
 κατηφεῖν viliosa forma 591.
 κατιέναι ὑπὸ τῶν ἐταίρων et sim. 56.
 κάτιτε—καὶ ἄπιτε 422.
 κάτοιδα 582.
 κατοίσειν—ἀποτίσειν 386.
 κατοκώχιμα—κατακώχιμα 29.
 κείμαι—τέθειμαι 311.
 κείται—κεκῆδευται 373.
 κεκέρασμαι—κέκραμαι 325.
 κεκισσωμένος 51.
 κέκονα 322.
 κεκόνιμαι 128.
 κεκράνται a κεράννυμι 227.
 κεκτῆμην et sim. 601.
 κελεύει et ἐκέλευε interpolatum 416 bis, 421, 425, 448, 498, 617, 641, 645.
 κερδαίνω compendifacio 261, 379.
 κέχηριμαι—κέχηρημαι 126.
 κίεις Aeschyli error 129.
 Κιλικία—ἡλικία 218.
 κινήτιᾶν—βινήτιᾶν 218.
 κλεῖσον—κάθισον 249.
 κλέψῃ—τρέψῃ 506.
 κληρονομεῖν τινός non τινά 48.
 κληροῦσθαι τῶν ἀρχῶν, τῶν ἐννέα ἀρχόντων, ἱερωσύνης 521, 645.
 κλήω, κέκλημαι 159.
 κνισᾶν ἀγυιάς non Ἀγυιάς 224.
 κοινανέω, κοινανικός 17.
 κοινωνεῖν male pro μεταδιδόναι 315.
 κομμοῦμαι—κοσμοῦμαι 159.

κονίζω, ἐκόνισσα, κεκονισμένος vitiosa 129.

κορκορυγμός—βορβορυγμός 217.

ΚΟC κύριος 251.

κόσμος = τάξις 525, 447.

κοχῶνα 221.

κρειοφάγος—κριοφάγος 88.

κρινόμενοι (οἱ) male pro οἱ ἀγωνιζόμενοι 347.

κτανέω barbarum pro κτενέω 195.

κτᾶσθαι—ἴσασθαι 517.

κτῆσασθαι—σῆσασθαι 125.

κτίσις—κτῆσις 539.

κυλίνδω non κυλινδῶ 133.

Κυνέγειρος non Κυναίγειρος 121.

Κωφόν—Κολοφωνίων 431.

Λ.

λαβεῖν—λαθεῖν—παθεῖν confusa 116.

λαβεῖν αἰτίαν et sim. 186.

λαβεῖν κακόν, πληγὰς, τραύματα ὑπό τινος 341, 386.

λακκατεῖν 255.

Λάκριτος—Διάκριτος 437.

λαλεῖν—λέγειν 48, 74, 302.

λαπῆναι (λέπω), ἐκλαπῆναι 367.

λαχεῖν—λαβεῖν δίκην 385.

λέγω (compendium verbi) 294.

λέγω—ἀκούω 55.

λειαντικόν—λίαν κινητικόν 194.

λειψαῖ pro λιπεῖν barbarum 325.

λέΛΑΦας—λέΜΦας 366.

λέλησμαι—λέλημμαι 583, 599.

λεοντᾶς—λέοντας 86.

Λευκόνοιον non Λευκονόη 326.

Λεωβώτης, Λαβώτας et sim. 369.

λεωσφέτερον vocabulum nihili 425.

λήσω—λήσομαι 139.

ΛΙ—Ν—ΔΙ 4, 364.

λιθόσρωτοι—δρθόσρωτοι 642.

λιπο— in compositis non λειπο— 66, 85.

λιποψυχεῖν non ὀλιγοψυχεῖν 322.

λόγου τυχεῖν, non λόγων 388.

λόγου—λογείου 351.

λούσθαι, λούμενος non λούεσθαι, λουόμενος 84, 360.

λυπρός—λυπηρός 44.

λύττης—λύπης 181.

- μ—λι—λυ confusa 365.
 μαθεῖμαι vitiose pro μαθήσομαι 42.
 μαθήσομαι—μυηθήσομαι 52.
 μαθητῶν—μαθημάτων 14.
 μαίνεσθαι—λειαίνεσθαι, λειαινέσθαι 194.
 μακράν, μακροτέραν non μακρότερον 600.
 μακρὰς τίθημι·συμβολὰς 204.
 μάλιστα μὲν—εἰ δὲ μή 430, 509.
 μαλκίω (μαλκείω, μαλκιῶ, μαλακιῶ) 130.
 μάλλον elliptice positum 291.
 μάλλον interpolatum 618.
 μαμμάριον non μαννάριον 204.
 μανιάς νοῦσος 422, 605.
 Μαραθῶνι non ἐν Μαραθῶνι et sim. 69, 201.
 μάσσον—μεῖζον 600.
 μάσσον = μακροτέραν 600.
 μάσσων—ἐλάσσων 413.
 ματῆζω—ματαιιάζω 191.
 μαχοῖτο—μάχοιτο et sim. 269.
 μὲν—μόνον 617.
 μέντ᾽—μέντ' ἂν 140.
 μέγα Φρονεῖν—μεγαλοΦρονεῖν 232.
 μέγα Φρονεῖν ἐπὶ τινι 547.
 μεγαλαυχουμένους—μεγάλα χρωμένους 231.
 μεγαλαυχούμενοι—μεγαλοΦρονούμενοι 531.
 Μεθάνα—Μεθώνη 370.
 μέλος—ὄμιλος 160.
 μεμνήσομαι—μνησθήσομαι 321.
 μετά—κατά 280.
 μετά δέ Ionicum 302.
 μεταλαβών—μεταβαλόν 572.
 μεταπεπεμμένοι—μεταπεμπόμενοι 255.
 μετὰ τοιοῦτον ποιμένα talī pastore amisso 180.
 μεταγνῶναι, μεταδόξαι, μεταβουλεύεσθαι 413, 423.
 μετεωροκόπος 530.
 μετοίκισις—μετοίκησις 300.
 μετ' ὀλίγον—κατ' ὀλίγον 281.
 μετ' ὀλίγον μέλλων 321.
 μέτρῳ (τῷ) πίπειν et sim. 59.
 μή male pro οὐ positum 47, 315.
 μὴ σώφρων = ἀκόλατος et sim. 591.
 μὴ cum indicativo 266.

μὴ γὰρ δὴ—γε 553.
 μὴδὲ ταφῆναι 385.
 ΜΗΡ μήτηρ 13.
 Μικύλος—Μικυλλος—Μικκύλος 239, 366.
 μόνοι—αὐτοί 111, 264.
 μόνος μόνῳ et sim. 112.
 μόνος male additum 361.
 Μῦρδωρος Μητρῶδωρος 13.
 μωρολογία—μικρολογία 521.

N.

N—ΛΙ confusa 141.
 ναί—νή 477.
 ναί interpolatum 488.
 ναυκράτορες—ναυκρατές 418.
 ναυτοδίκαι 350.
 νεανικός—νεανίσκος 260.
 νείκας—εἰκόνας 86.
 νείφω male pro νίφω 86, 361.
 νεόκτητον—νεόκτιστον 194.
 νέφω, συννέφω, ἐπινέφω non νεφῶ cett. 134.
 νίζω, νίπτω—λούω 329.
 νῖψαι—νίψαι 361.
 νοητῶν—νυκτῶν 4.
 Νομάς Numa, non Νουμάς 196.
 νομίζω—δνομάζω 543.
 Νομός non Νόμιος et sim. 59.
 νομίσω pro νομιῶ et sim. barbara 177.
 νόμῳ. ἢ νόμῳ γαμετή non κατὰ νόμους 387.
 νοσεῖν—σασιάζειν 327.
 νουθετεῖν—νομοθετεῖν 515.
 νῦν—ναῦν 5.
 νυνδὴ—νῦν δὴ 233.
 νυνδὴ μέν—νῦν δέ 233, 588.

Ξ.

ξένια (ἐπὶ) καλεῖν non ξενίᾳ aul ξενίαν 81, 248.
 ξενοδοκεῖν—ξενοδοχεῖν et sim. 73, 579.
 ξυμβάλλειν = κοινωνεῖν 527.
 ξυμβολιμαῖος 432.
 ξυναναμίγνυσο—ξυναυλίᾳ μίγνυσο 141.
 ξυνεξήλθον—ξυνῆλθον 428.

- ο—ος confusa 259.
 ὀδὸν ἵεναι et sim. 339.
 οἱ male pro αὐτῶ 301.
 οἰδαίνω vitiose pro οἰδάνω 25.
 —οίην in perf. optat. ut in ἐδηδοκοίην 249.
 οἰκετῶν—οἰκείων 378.
 οἴκοι—ἐκεῖ 147.
 οἶκος—ὄγκος 6.
 οἶκος—ὄρκος—ὄγκος 194.
 οἶος—οἶός τε 57, 181.
 οἶσπερ. οἴουσπερ σύ et sim. 551.
 οἷς ἔξεςι—οἷς δίκαι εἰσί 350.
 οἶσθ' ὃ δρᾶσον et sim. 101.
 οἶσθ' ὡς μέτευξαι et sim. 572.
 ὀκτω— non δεκα— in compositis 248.
 ὀλεθρος conviciium 245.
 ὀλεθρος—ὀλέθριος 246.
 ὀλίγου δεῖν 261.
 ὀλιγαρχικοί 609.
 ὀλισθαίνω, ὀλίσθησα vitiosa 23.
 ὀλόλευκος—ὄλος λευκός 161.
 Ὀλύμπιον—Ὀλυμπίειον 81.
 ὄλως—ὄλος 52, 206.
 ὀμαίχμου—ὀμαίμου 196.
 ὀμνύω—ὀμνυμι et sim. 317.
 ὀμόσω male pro ὀμοῦμαι 129.
 ὀμοῦ, ὀμόθεν, ὀμόσσε 84.
 ὀμως—ὀμοίως, 429, 448, 454.
 ὄναρ, ὀνείρατος 526.
 ὄναρ. κατ' ὄναρ vitiosum 525.
 ὀνομα—ὃ Νομᾶ 196.
 ὀξυθυμεῖσθαι non ὀξυθυμεῖν 592.
 ὀξύς—ὥκύς 591.
 ὀπισθοφύλακες—ὀρνιθοφύλακες 171.
 ὀπτάνιον—ὀπτανεῖον 89.
 ὀπυῶ 78.
 ὀπως cum futuro in ellipsi 108.
 ὀπως cum indicativo 102, 359.
 ὀπως ῥήξεται, ἔσωνται, ἀπῆξεται et sim. barbare 96, 259.
 ὀργισθεῖς—ὀπλισθεῖς 447.
 ὀρύσσονται—ἀρύσσονται 422.
 ΟCΙOC—ΘΕΙOC 6, 117, 357, 447, 546.

ὅσιος καὶ νόμιμος 357.
 ὁσίων—θυσιῶν 357.
 OCON—OΘEN—ΘEON 358.
 ὅσις, ὁπόθεν, ὅποι, ὅπως cum futuro 106.
 ὁσφρέσθαι non ὁσφρασθαι 413.
 ὅ τι περ ὁφέλος, κεφάλαιον et sim. 312.
 οὐ excidit 285, 359, 421, 634.
 οὐ additum 453.
 οὐ—οὔ—οὔ (οὔτω) 379.
 οὐδὲ πρὸς ἑτέρους et sim. 528.
 οὐδὲ ἔν. μὴδὲ ἔν. 528.
 οὐ κα εἶπετο—οὐκ αἰεί ποτε 145.
 οὐκ ἐπαινῶ 153.
 οὐκ ἔχω ὅπως χρήσωμαι et sim. 105.
 οὐ μὴ ἤξει 535.
 οὐ πάνυ τι—οὐ πάντη 222, 266.
 οὐσίαν—οὔσαν 531.
 οὐτάρα—οὔτε ἄρα 528.
 οὔτος—οὔτοσι 229.
 οὐχὶ B—οὐχὶ IB (οὐχὶ δώδεκα) 123.
 οὐχ ὅπως 112.
 ὁφλω, ὁφλεις, ὁφλει vitia Graeculorum 129.
 ὁψίγονον—ἄρτίγονον 181.

Π.

Παγκάση 151.
 παιάνων—ἐπαινῶν 508.
 παλαῖ—πάλαι 384.
 πάλιν—πόλιν 583.
 πᾶν—πάλιν 250.
 πανταχῶς—παντελῶς 635.
 πάνυ σφόδρα non σφόδρα πάνυ 540.
 παρά—πάρα 119.
 παρά—περί 278.
 παραθέσθαι—παραβαλέσθαι 498.
 παρά τινος vitiose pro ὑπό τινος 342.
 παραδόξως ὥς et sim. 540.
 παρακαθήμενος—περικαθήμενος 179.
 παρασκευάζομαι ὥς ποιήσων et sim. 210.
 παρασχῆσειν—παραστήσειν 637.
 παρεικάθη—παρειασθῆ 390.
 παρέχειν morigerari 295.
 παρέχει occasio est 454.
 παρεῖσθαι—παρεωρᾶσθαι 160.

- παρῆμεν—παρῆμεν 34.
 παρηνόμουν vitiose pro παρενόμουν 258.
 παρῆσαν—παρῆσαν 33.
 παριέναι—παρεῖναι 244.
 παριέναι = ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ βῆμα 644.
 παροίγνυμι—παρανοίγνυμι 59.
 παροιμίαν—πόλιν 168.
 πατάξαι—πληγῆναι 336.
 πατάσσειν palpare 333.
 πατάττω, πτήττω, ἀναττα viliosa 333.
 πατρικός—πατρῷος 315.
 πατριώτης—πολίτης 244.
 πατρῷα—πάτρια 229.
 πατρῷζειν 57.
 παῦε—παύου 264, 367.
 πειθαρχέσθαι barbarum 419.
 πειρᾶσθαι cum participio. πειρησόμεθα ἀκρόμενοι et sim. 419.
 πενθεῖν—ποθεῖν 42.
 πέπληγα 331.
 πεζομαχῶν—πεζομάχων 200.
 πεινῶν—ἀποπίνων 161.
 πενθέων—ἐπιτιμέων 421.
 πεντε—non πεντα—in compositis 248.
 πεπάσσομαι = κεντήσομαι 608.
 πέπεμμαι = ἀπέσταλμαι 253.
 πεπέτασμαι—πέπταμαι 161.
 πέπισθι 83.
 πεπλακώς—περιπλακείς 279.
 πέπλутαι—πέπαυται 225.
 περὶ κάτω τρέπειν 90.
 περιακολουθεῖν. vitiosum 22.
 περιήρχετο—περιῖειν 34.
 περιέναι per vices 201.
 περιιλάμενος—περιειλάμενος 361.
 περιλαβών—περιβαλὼν 597.
 περιόψομαι—πέισομαι 284.
 περιπέττειν 190.
 περιπλεῖν—παραπλεῖν 44, 279.
 περιπλίσσειν—περιπλέκειν 135.
 περιρρηγνύναι τὰ ἱμάτια 641.
 περιCIPAN—περιCIGAN 4.
 περιτιθέναι, περικεῖσθαι—ἐπιτιθέναι, ἐπικεῖσθαι 190.
 περιχωρεῖν—προχωρεῖν 254.
 πέτομαι (formae Ionicae et Atticae verbi) 305.

- πετῶ vitiosum 324.
 πετώμενος, ἐπετάσθην, ἐπέτα vitiosa 306.
 πηνίκα 314, 611.
 Πηξάγκωνος 71.
 πιεῖν δεινός non συμπιεῖν 541.
 πιέτω—πιέται 378.
 πιθέσθαι—πείθεσθαι 258, 415.
 πιθών = πείσας 487.
 πικρός in oratione minaci 573.
 πλεῖν—πλέον 237.
 πληγῆναι—πατάξαι 356.
 πλίσσω, πέπλιγμα, πλίγμα 135.
 πνέη—παρή 587.
 πνέων μέγας non μέγα 587.
 ποῖ, ποι—ποῦ, που, 44, 84.
 ποῖ τράπωμαι; ποῖ τέτροφας; 162.
 ποιεῖν—ποιεῖσθαι 31, 41.
 ποιεῖν interpolatum 513, 526.
 πολεμεῖν τινα vitiose 58.
 πολιτεία democratia 327.
 πολλά—πολλάκις et sim. 264, 628.
 πολλὰς, ὀλίγας τύπτειν, παλῖν, δέρειν, μαστιγοῦν, ξαίνειν et
 sim. 340.
 πολλοῦ λέγεις 238.
 πολυμάχητος—περιμάχητος 216.
 πολύσταθρον—πολύθυρον 220.
 πομπεύοντες (οἱ) non οἱ πομπευταί 345.
 Ποσειδῶ—Ποσειδῶνα 262.
 πράγματα παρέχειν cum infinitivo 67.
 πράττειν—προσάττειν 271.
 πράττω ἀγαθόν τι = εὖ 156.
 πρίασθαι—ᾠνεῖσθαι 138.
 πρίειν τοὺς ὀδόντας 89.
 πρὸ Εὐκλείδου (τὰ) 296.
 προγράφειν, πρόγραμμα 352.
 προπετής—προπαγής 192.
 προπίνω σοι τινός 211.
 πρὸς excidit 82, 274, 446, 532, 538.
 πρὸς—εἰς 272.
 πρὸς, κατὰ, ἀπὸ, καί, ὡς confusa 43, 272.
 πρὸς Διδος καὶ θεῶν 354, 619.
 πρὸς τὸ καρτερόν 156.
 προσάπτειν—προσάγειν 220.
 πρόσιλλε—προσείλει 361.

προσφοιτᾶν πρὸς ἐργασήριον 165.
 πρόσωπον—προσωπεῖον 255.
 προτεραια—προτέρα 246.
 προτιθέναι λόγον et sim. 352.
 πρόφασιν absolute positum 423.
 προφερής 618.
 πρύτανις, πρυτανεύειν 349.
 πρῶρα 52.
 πρῶτος—πρῶτον 205.
 πύθω (priorem in) male corripit Callimachus 398.
 πυρέττω—πυρεταίνω 81.
 πῶμα—πόμα 85.
 πῶς—πόσου 110.
 πῶς—ὡς 108.
 πῶς γὰρ οὐ; 602.

P.

ῥᾶτος—ἄριστος 146.
 ῥέομαι—ῥαίνομαι 121.
 ῥήτρα 351.
 ῥιγῶν—ρίγοῦν 84.
 ῥυῖναι—ῥεῦσαι.

Σ.

α finale non ε in codd. antiquis 94.
 —σας et —σθεις confusa 167.
 σαθρός—σαπρός 229.
 Σελλασία 290.
 σιδηροῖ—σιδήρειοι 202.
 σκευάζω—ἐνσκευάζω 163.
 σκευή—σκεύη 163, 365.
 σκιραφεῖα—κυβεῖα 618.
 σκοποῦμαι, σκέψομαι, ἐσκεψάμην, 326.
 σκορακίζειν plebeium 48, 323.
 σπουδή—σπονδή 200.
 ςασιάζειν transitive 31, 323.
 ζέρεσθαι—ζερέσθαι 46, 250.
 ζήσασθαι—ἡγήσασθαι 421.
 συγκατακλινῆναι—συγκατακλιθῆναι 180.
 σύγκληρα—ἐγκληρα 395.
 συγγεῖν ὄρκον 194.
 συγγέω futurum 608.
 συγχυθεῖσα—συσχεθεῖσα 228.
 συμβολαί = συμβολή 204.

σύν—έν 199.
 συμπνευσόντων ἄν barbāre 92.
 συνδεκάζειν—συνδικάζειν 347.
 συνετικός 148.
 συνηραφήκει—συνηρμόκει 172.
 συνῆξε—σύνισε 382.
 συνῖλα, ὑπῖλα et sim. 361.
 σύνης ὅ τοι λέγω—σὺν θεῷ τοι λέγω 476.
 Συρακόσιος—Συρακούσιος 86, 196, 265.
 σφεῖς—σφᾶς 107, 456.
 σφίσι male pro αὐτοῖς 301.
 σχινοκέφαλος—Ἐχινοκέφαλος 371.

T.

τὰ πρὸ Εὐκλείδου 296.
 τὰγαθὰ—τὰγαθόν et sim. 36, 140.
 τάδε. οὐκ ἴωνες τάδε εἰσίν, οὐ γὰρ ἦν Ἐκτωρ τάδε et sim. 66, 360.
 τᾶδελφοῦ—τὰ τοῦ ἀδελφοῦ 213.
 ταὶ ἀρεταί—τᾶ ἀρετᾶ 17.
 τὰκ τοῦ νίτρου 140.
 τᾶν ἀρετᾶν—τὰν ἀρετάν 17.
 τὰπινίκια—τὰ πινάκια 140.
 τὰπιτήδεια—τὰ ἐπιτήδεια et sim. 43.
 τάττειν τοὺς φόρους 385.
 τάφοι—ταφαί 503.
 τέθηπα 303.
 τεθνᾶναι barbarum 390.
 τελεῖν—ἀλεῖν 133.
 τέλος—τέλειος 17.
 τεμένη—τέκνα 355.
 Τερμέριον κακόν 148.
 —τέρως (adverbia in) et —τάτως 156.
 τέτροφα—τέτραφα 251.
 τῇιβ' (έν) —τῇι ιβ' et sim. 124.
 τῇλε—τῇνδε 592.
 ΤΙ—Η—Ν 378.
 τι—τρ—ξ 120.
 τί γένωμαι; et sim. 45, 106.
 τιθεῖς—ιεῖς non τίθης, ἴης 221.
 τιθέναι νόμον—τίθεσθαι 615.
 τίθεσθαι = ποιεῖσθαι 303.
 τίθημι Ionice pro ποιῶ 303.
 τίθημι perfect. κεῖμαι 527.
 τίκτειν absolute positum 421.

τιμημάτων (ἢ ἀπὸ) πολιτεία 387.
 τί ποιῶμεν; —τί ποιοῦμεν; 97.
 τις male pro οὐδεὶς 46, 314.
 τίς ποτε καὶ male 378.
 τοι ἄρα—τάρα 141.
 τορύνῃ de turbulento demagogo 198.
 τραπητέον barbarum 81.
 τραῦμα—πληγὴ 330.
 τρύχομαι, τέτρυμαι 526.
 τυπτήσω 335.
 τύπτομαι πολλάς et sim. 340.
 τύπτω (formae Ionicae et Atticae verbi) 330.
 τύχης—εὐχῆς 239.
 τῶ, αὐτῶ, τούτῳ et sim. non τὰ, αὐτά, ταῦτα 70, 85.
 τῶ θεῷ, τοῖν θεοῖν non τὰ θεά, ταῖν θεαῖν 69.
 τῶ πόλει τούτῳ, τούτοις τοῖν πόλεσιν non τὰ πόλει ταῦτα,
 ταύταιν ταῖν πόλεσιν et sim. 70.
 τῶγκαλοῦντι—τῷ λαλοῦντι 19.
 τῶφθαλμῷ—τῷ ὀφθαλμῷ 43, 139.

T.

υ—β confusa 219.
 —ύλλω (verba in) ερογγύλος ερογγύλλω et sim. 375.
 —υμαι (formae vitiosae in) pro —υσμαι vel —υμμαι et sim. 224.
 ὑπαγορεύω, ὑπερῶ, ὑπεῖπον 36.
 ὕπαρ varie corruptum 523.
 ὑπάρχω—παρέχω 243.
 ὑπάρχω ἀδικῶν 243.
 ὑπελθετέον barbarum 360.
 ὑπέρχεσθαι 34.
 ὑπίλασα—ὑπήλασα, ὑπήλλασα 361.
 ὑπό—ἀπό 198.
 ὑπὸ μάλης 89, 265.
 ὑπὸ τινι εἶναι—ἐπὶ τινι 214.
 ὑπὸ τινος λαβεῖν κακόν et sim. 341.
 ὑπό—ὑπέρ 280.
 ὑπόδημα—ὑπόδειγμα 131.
 ὑποδῶν—ὑπὸ ποδῶν 3.
 ὑποκονίομαι 130.
 ὑποτίμησις 150.
 ὑποχρεῖν 120.
 ὑποψωνεῖν 138, 464.
 ὑπωνεῖσθαι 138.
 TC υῖος 5.

ὤς excidit 194.

ὕσσονται—ῥεύσσονται 608.

ὕσεραία—ὕσέρα 246.

ὕσερος—ὕσερον 457, 583.

—υται (formae vitiosae in) pro —υνται, ut λελάμπρυνται pro λελάμπρυνται 225.

Φ.

Φαιδρύνεσθαι—ἀφυδραίνεσθαι 594.

Φαίνω—φανῶ et sim. confusa 44, 99, 100, 286.

Φάρμακόν τινος 60.

Φειδώνειον μέτρον 66.

(ΦΕΝΩ) πέφαται, πεφήσεται 549.

Φέρετ' ὦ—Φερέτω 142.

Φέρ' Ἴδω et sim. 191, 197.

Φέρω—Φαίνω 121.

Φθάνω cum infinitivo vitiose 31, 316.

Φίλιαι πόλεις non Φίλαι 387.

Φιλόπατρις—Φιλόπαις 271.

Φίλτατα (τὰ) 251.

Φιντίας 263.

Φόβος—Φορά 263.

Φορηδόν male pro Φοράδην 222.

Φράτηρ—Φράτωρ 350.

Φρατριάζειν—Φρατριζειν 350.

(ΦΡΕΩ) εισέφρηκα, εἴσφρες et sim. 575.

Φρονεῖν μέγα, μικρόν, πλείω et sim. 589.

Φυῆναι, ἐφύην, φυείς vitia Graeculorum 185.

Φύρεσθαι—Φέρεσθαι 516.

Χ.

χαίρω σε σωθέντα 238.

χαμᾶθεν—χαμῶθεν 89.

χειρόμακτρον 243.

χέω futurum χέω non χεῶ 123, 362, 607.

χλανίδιον—χλαμύδιον 181.

χλανίς—χλαμύς 150, 364.

χόα, χόας—χοᾶ, χοᾶς 390.

χολώντων—χολωτῶν 89.

χραίνεσθαι πρὸς τὸν ἥλιον 264.

χρίεσθαι—χρήσθαι 127.

χρῖμα—χρίσμα (χρῖσμα) 85, 127.

χρόνος—Χρυσόσομος 14.

χρυσόκερος λιβανωτός 400.

χρυσὸν ἀποδεικνύναι 235.

χρυσός, χρυσοῦς, χρυσός, χείρις confusa 235.

Ψ.

ψευδομαρτύρια non ψευδομαρτυρίαι 623.

ψηφοφορεῖν—ψηφον φέρειν 345.

ψοφεῖν. ἐψόφηκεν ἡ θύρα 216. ὁ κώδων ἐψόφηκεν 366.

ψόγος—λόγος 630.

ψόφος—φόβος 595.

ψόφος—ψόγος 602.

Ω.

ὠνάμην, ὠνασάμην, ὠνησάμην, ἐπριάμην 137.

—ῶος (nomina in) non —ῶος 46.

ὠράζομαι—ὠραῖζομαι 74.

ὠραῖον e margine irrepsit 294.

ὠραίω et οὐρανῶ confusa 374.

ᾠρασιν (μὴ) ἴκαιοτο 63.

ὡς πρὸς ἔρματι τῇ πόλει et sim. 552.

ὡς perit in (ὡς) ὑπὸ μέθης τοῦ φόβου 553.

INDEX LATINUS.

- Accentus corriguntur 17, 59, 85, 86, 119, 123, 129, 130, 133, 134, 199, 252, 265, 269, 302, 325, 360, 364, 390 sqq. et in EPIMETRO passim. vid. IND. GRÆC. in καλή—καλή cell.
- Accentuum nullam rationem habebant Veteres in pronunciandis versibus 183.
- Accentuum usus 388 sqq.
- Accusativo absoluto (errores in) συγκείμενον 418. εἰρημένον et ἀπειρημένον 445.
- Adiectiva et adverbia conf. 152, 154, 270.
- Adverbia sunt Μαθαῶνι, Ἀγνοῦντι, Ἐλευσῖνι et sim. 201.
- ÆLIANUS ineptus scriptor 209.
- ÆSCHINES ANDOCIDEM describit 556.
- ÆSCHINES historiae ignarus 559.
- Alcestis drama Satyricum 582.
- Aoristi et futura conf. 97, 262, 269.
- Aoristorum forma barbara ἤξα, ἔτεξα, ἔλειψα pro ἤγαγον, ἔτεκον, ἔλιπον et sim. 25.
- Articulus male repetitus in ἡ ἐμὴ καὶ ἡ σὴ φιλία et sim. 378.
- ATTICUS calligraphus et Codices Attici 94.
- Bellior 471.
- Boeotarcharum numerus 452.
- CALLIMACHI errores 213, 396.
- CHARITONIS Codex Florentinus 169.
- Compendia scribendi 271.
- Compendia male lecta 168.
- Compendia participiorum πολεμησάν, τυχόν, ἰόν 434. κατορθωσάν 517.

- Coniunctivus pro futuro post ὅπως 96, 108.
Consecuta-confecta 467.
 Crases a librariis obscuratae 140.
 CRATERI ψηφίσματα 369.
 CRATINI versus repertus 399.
 DEMOSTHENIS Codex Parisinus S 94.
 Digamma in Πηλέος, Πηλῆος, Πηλεΐδης, et sim. 407.
 Diminutiva in —υλλος 39.
 Dorica apud Atticos servata 369.
 DRACONIS STRATONICENSIS errores 127, 394.
 Dualium formae communes τῷ, τούτῳ, πληγέντε, ἀκολουθοῦντε, non τὰ, ταῦτα, πληγείσα, ἀκολουθούσα et sim. 70, 360.
 Ellipsis perpetua in ἀπὸ μὲν σεωυτὸν ὄλεσας, ἀπὸ δὲ Κῦρον et sim. 415.
 Emblemata 153, 287, 297, 328, 349, 354, 355, 361, 370 sqq. 375 sqq. 377 sqq. 383, et in ΕΡΙΜΕΤΑΟ passim. Insigniora quaedam vide pag. 478 sqq.
 Fabulae Aesopicae a Graeculo versibus politicis scriptae 184.
 Formae verborum veteres a Graeculis ineleganter productae, ut μνηῖν pro μνηεῖν et sim. 132.
 Formae antiquae Atticae in vetusto Codice Platonis a correctore deletae 546.
 Futura in —ῶ pro —έσω et —άσω 28, 78, 242.
 Futurum indicativi in optativum vel coniunctivum soloece conversum 529.
 Gracchi (C.) somnium 466.
 Genitivi εἰσιδόντων et sim. pro dativis 318.
Habere oculos, nasum, aurem 474.
 HARPOCRATIONIS errores 4, 87.
 HERODOTI Codices 409.
 HESYCHII errores 88.
 Histriones Euripidis fabulas interpolantes 567 sqq.
 IAMBLICHII Codex Florentinus 167.
 Induciae quinquennales a Cimone factae anno 450 pag. 556.
Ineptus — ut ineptus 473.
 Initialis (litera) rubro colore addita. Errores inde nati 570.
Inter se = ἀλλήλους 461.
 Ionicae dialecti abusus 203.
 Ionica apud Atticos 305.
 Ionica apud LUCIANUM 301 sqq.
 ISOCRATIS Codex Urbinas 514.
 Lacunae apud HERODOTUM 410.
 Lacunae veteres inconsulto expletae 549.
 LONGI Codex Florentinus 172.

- LUCIANUS Romanos rodit 351.
 Marciana carmina Graece conscripta 468.
 Moeridis errores 29.
 Monachi vinosi potantes εἰς τὴν ὑγλείαν τῆς θεοτόκου 211.
 Nicandri errores 396.
 Nomina muliebria in α longum exeuntia Διοτίμα et sim. 202.
 Notae numerorum α pro εἰς et πρῶτος et errores inde suscepti 122, 124, 362.
Opem ab Opē petit 460.
 PARTHENIUS interpolatus 203.
 Participia interpolata 417, 424, 425, 453, 455, 533, 545, 560.
 Paulo post futurum 117, 320.
 Perfecti passivi usus ut in βεβίωται μοι pro βεβίωκα 623.
 Perfecti periphrasis κατασχέσας ἔχω et sim. 512.
 PHILOSTRATUS HERODOTUM imitatur 410.
 PHOTII errores 4, 38.
Pinguior—plenior 462.
 PLATONIS Codex Parisinus A 546.
 Plusquamperfecta et imperfecta confusa, ἔσκωπτο—ἐσκώπτετο et sim. 254.
 PLUTARCHI errores 78, 385.
 Praepositio non repetitur in ὡς πρὸς μητέρα τὴν πόλιν, ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ τῷ ἐρῶντι et sim. 164, 533.
 Praesens et futurum saepissime confusa in verbis liquidatis 44. 99, 100, 286.
 Scholia Graeca in LUCIANUM nullius pretii 212.
 Sellasia 290.
 SENACHIRIM quis fuerit 186.
Sui—tui 470.
 THEOCRITI errores 42, 396.
 THUCYDIDIS locus ex DEMOSTHENE interpolatus 437.
 Unciales (litterae) unde dictae 5.
 Versus politici 182, 389.
 Vitiosae formae verborum Graeculorum erroribus natae σκλαίνω pro σκέλλω et sim. 53, 128, 133.
 XENOPHONTIS EPHESII Codex Florentinus 172.

INDEX SCRIPTORUM

QUORUM LOCI TRACTANTUR.

A.

AELIANUS.

Hist. Anim. 131. 341.

Variae Hist. 8, 122, 209, 271.

Epist. Rust. 413.

AELIUS HERODIANUS 315.

AESCHINES

in Timarchum 29, 144, 251,
292, 314, 326, 382, 609—
646.

de Fals. Legat. 145, 247, 353,
536—561.

Otesiphontea 34, 136, 144,
202, 251, 274, 326, 350,
354, 355, 383, 478—504.

AESCHYLUS 102, 129, 381,
389, 403.

AESOPI *fabulae* 184 sqq.

ALCIPHON 30 sqq.

ALEXANDER AETOLUS 633.

ALEXIS 135, 227, 376.

AMMONIUS 129.

ANACREON 549.

ANAXANDRIDES 359.

ANDOCIDES 70.

Anecdota BEKKERI 4, 122, 226,
259, 260, 347, 384.

ANTIATTICISTA 303, 325.

ANTIPHANES 37, 164, 325, 400.

ANTIPHON 14, 156, 269, 274.

APOLLODORUS COMICUS 640.

APOLLONIUS RHODIUS 405.

APOLLONIUS *Lexicon Homeri-*
cum 5.

ARATUS 131.

ARCHYTAS 37.

ARISTARCHUS 5.

ARISTIDES 333, 361, 577.

ARISTOPHANES

Acharnenses 111.

Equites 109, 316, 324, 351,
358.

Nubes 73, 106, 234, 295,
310, 316, 335.

Vespae 67, 70, 73, 92, 104,
133, 202.

Pax 37, 156, 202, 339.

Aves 134, 269, 305, 351,
381, 570, 601.

Lysistrata 25, 115, 190, 205,
250, 265, 375.

Thesmophoriazusae 34, 70,
234, 297, 375.
Ranae 64, 133, 178, 351, 361.
Ecclesiazusae, 90, 117, 264,
282, 353.
Plutus 38, 282.
fragmenta 127, 312, 367, 400.
ARISTOPHON 205.
ARISTOTELES 283, 364, 368,
ARISTOTELES (PSEUDO-) 364.
ARISTOXENUS 194, 261, 263.
ARTEMIDORUS 119.
ATHENAEUS 337.

B.

BABBIUS 359, 367, 393, 397.

C.

CAECILIUS 369.
CALLIMACHUS 127. 339.
CANTILENA ATTICA ἐν μύρτου
κλαδί κτέ. 395.
CASTORION 221.
CHARITON 167, 169 sqq.
CICERO 292, 458—477.
CLEAENETUS STOBÆI 360.
COMICUS incertus 130, apud
PLUTARCHUM 371.
CRATERI ψηφίσματα 350, 369.
CRATES CYNICUS 366.
CRATINUS 208, 249, 371, 399.

D.

DEMADES 182.
DEMOCRITUS 13.
DEMOSTHENES 33, 91, 92, 93,
97, 98, 99, 100, 112, 118,
123, 196, 234, 237, 247,
248, 253, 275, 284, 298,
311. 327, 328, 347, 348,
349, 350, 384, 448.

de Fals. Legat. 505—514.

DIDYMUS 314.
DINARCHUS 7, 230, 251, 274,
348, 354, 382.
DIO CHRYSOSTOMUS 95, 96, 124,
147, 208.
DIDORUS SICULUS 329.
DIOGENES LAËRTIUS 320, 322.
DIONYSIUS HALICARNASSENSIS 6,
35, 41, 94, 96, 97, 121, 196,
200, 236, 256, 280, 283, 286,
288, 298, 348, 358, 362, 365,
367, 371, 448, 630.
DIPHILUS 218, 483.
DRACO STRATONICENSIS 394.

E.

EPHIPPIUS 265, 621.
EPICHARMUS 156, 188.
Epigramma apud PHOTIUM 197.
ERATOSTHENIS Ἑρμῆς 259.
EROTIANUS 367.
EUBULUS 125.
EUNAPIUS 357, 362, 367.
EUPOLIS 74, 220, 259, 312, 399.
EURIPIDES
Alceste 73, 571, 579, 581,
582.
Andromache 370, 566, 567,
572, 573, 591, 592.
Bacchae 587, 588, 599, 604.
Cyclops 572, 577, 578, 599,
600, 601.
Electra 134, 563, 570, 574,
605, 606.
Hecuba 563, 564, 569, 571,
588.
Helena 574, 601, 607.
Heracleidae 589, 601, 607.
Hercules Furens 575, 583,
602, 603, 604, 607.
Hippolytus 233, 565, 571,
579, 588, 590.

Ion 339, 501, 568, 571, 594,
595, 596.
Iphigenia Aul. 571, 572, 598,
607.
Iphigenia Taur. 592, 593, 596,
597, 598.
Medea 564, 571, 590, 591,
600, 604, 606.
Orestes 563, 567, 570, 587.
Phoenissae 570, 576, 588, 604.
Rhesus 569, 570, 571, 583,
584, 585, 586, 592.
Supplices 577, 593, 606, 607.
Troades 564, 568, 588, 593,
604, 607.
Fragmenta 238, 289, 340,
361, 391, 608.
EUSTRATIUS 124.

G.

GALENUS 294.
GELLIUS 194.

H.

HARPOCRATION 14, 38, 88, 207,
327, 388.
HELIODORUS STOBÆI 223.
HERODOTUS 57, 88, 91, 100,
112, 114, 125, 128, 132,
153, 156, 157, 188, 195,
241, 265, 276, 282, 284,
286, 339, 353, 363, 364,
368, 394, 408—427, 606.
HESIODUS 131.
HESYCHIUS 4, 87, 135, 140,
167, 207, 218, 219, 256,
304, 322, 328, 333, 361,
362, 363, 367, 376, 392,
413, 595.
HOMERUS 108, 109, 195, 227,
574, 578, 632, 633.
HYPERIDES 343.

I.

IAMBlichus 167, 168, 212, 263,
270, 279, 324.
ION 379.
ISAEUS 99, 103, 155, 209, 252,
271, 274, 354.
ISOCRATES
ad Demonicum 155.
Nicocles 128, 155.
Panegyricus 70, 125, 214,
273, 292.
Philippus 153.
Archidamus 122, 258, 268.
Arcopagiticus 357, 375.
de Pace 268.
Busiris 8.
Panathenaicus 156.
contra Callimachum 282, 286,
514—526, 586.

L.

Lexicon Rhetoricum 369.
LONGINUS 90.
LONGUS 172 sqq. 189.
LUCIANUS
(1. vulg. 1 BEKKER) *Somnium*
81, 84, 89.
(2-44 B.) *ad eum, qui se dixerat*
Prometheum in dicendo 142,
222.
(3-65 B.) *Nigrinus* 81, 82,
114, 222, 273.
(4-15 B.) *Iudicium vocalium*
143, 295.
(5-39 B.) *Timon* 43, 77, 80,
82, 83, 122, 222, 223,
281, 295, 346.
(6-75 B.) *Halcyon* 107.
(7-18 B.) *Prometheus* 105,
112, 223.
(8-20 B.) *Dialogi Deorum* 81,
82, 83, 101, 106, 107,

- 108, 111, 130, 143, 146,
224, 227, 228.
- (9-19 B.) *Dialogi Marini* 84,
115, 141, 228, 281, 295.
- (10-38 B.) *Dialogi Mortuorum*
2, 84, 85, 101, 103, 105,
107, 108, 110, 114, 143,
146, 228, 229, 230, 234,
235, 272, 278, 281, 293,
295, 296.
- (11-34 B.) *Menippus* 84, 143,
235, 272.
- (12-35 B.) *Charon* 112, 134,
141, 236.
- (13-77 B.) *de Sacrificiis* 120,
237, 309.
- (14-30 B.) *Vitarum auctio* 108,
112, 238, 278.
- (15-31 B.) *Piscator* 39, 85, 89,
91, 103, 144, 145, 238,
277, 294, 296.
- (16-36 B.) *Cataplus s. Tyrannus*
85, 105, 112, 115, 146,
148, 238, 239, 275, 293,
296.
- (17-51 B.) *de mercede conductis*
146, 239, 240, 272, 296,
306.
- (18-52 B.) *Apologia* 108, 146,
240, 296.
- (19-53 B.) *pro lapsu in salutando*
146, 241, 293.
- (20-25 B.) *Hermotimus* 36, 101,
105, 106, 107, 111, 112,
113, 138, 146, 241, 242, 296.
- (21-3 B.) *Herodotus* 147, 243.
- (22-16 B.) *Zousis* 243.
- (23-4 B.) *Harmonides* 243, 244.
- (24-5 B.) *Scytha* 81, 89, 115,
125, 147, 244, 245, 265.
- (25-45 B.) *Quomodo sit historia
conscribenda* 17, 82, 84, 86,
100, 114, 125, 134, 136,
147, 245, 246, 281.
- (26-46 B.) *Verae historiae liber I.*
81, 84, 236, 246, 247, 248,
296.
- (27-46 B.) *Verae Historiae liber
II.* 249, 250, 296.
- (28-14 B.) *Tyrannicida* 250, 251,
296.
- (29-54 B.) *Abdicatus* 104, 251,
252, 253.
- (30-12 B.) *Phalaris prior* 78, 252.
- (31-13 B.) *Phalaris alter* 252.
- (32-17 B.) *Alexander s. Pseudo-
mantis* 78, 140, 148, 236,
252, 254, 294, 297.
- (33-62 B.) *de saltatione* 83, 108,
254, 255, 294.
- (34-68 B.) *Lexiphones* 39, 81,
84, 85, 86, 89, 115, 132,
148, 255, 256, 275.
- (35-27 B.) *Eunuchus* 78, 116,
148, 256.
- (37-66 B.) *Demonax* 40, 80, 84,
100, 106, 148, 149, 257, 282.
- (38-59 B.) *Amores* 80, 85, 95,
117, 149, 150, 151, 257,
258, 281, 294.
- (39-57 B.) *Imagines* 115, 120,
151, 258, 265.
- (40-58 B.) *pro imaginibus* 141,
259.
- (41-60 B.) *Toxaris* 39, 78, 85,
86, 101, 103, 105, 151,
152, 159, 260, 278, 297.
- (42-70 B.) *Asinus* 78, 83, 86,
89, 99, 160, 260, 261, 262,
297.
- (43-22 B.) *Iupiter confutatus* 88,
108, 262.
- (44-23 B.) *Iupiter tragoedus* 91,
110, 160, 161, 264.
- (45-40 B.) *Somnium s. Gallus* 84,
89, 105, 161, 189, 264,
265, 297.
- (46-24 B.) *Icaromenippus* 81, 86,

101, 104, 110, 113, 116,
162, 265, 297, 302.
(47-43 B.) *bis accusatus* 78, 80,
85, 91, 101, 139, 162,
163, 166, 265, 266.
(48-61 B.) *de Parasito* 229, 266,
292.
(49-33 B.) *Anacharsis* 85, 86, 96,
115, 121, 135, 187, 190,
266, 268.
(50-76 B.) *de luctu* 84, 191.
(51-17 B.) *Rhetorum Praeceptor*
80, 85, 191, 208, 269.
(52-26 B.) *Philopseudes* 80, 84,
86, 191, 269.
(53-10 B.) *Hippias* 85.
(54-6 B.) *Bacchus* 269.
(55-7 B.) *Heroules* 115, 136, 191.
(56-8 B.) *de electro s. cynis* 152.
(57-11 B.) *Muscae encomium* 140,
192, 270.
(58-49 B.) *adversus indoctum li-
bros coëmentem* 84, 90, 192,
193, 194, 254, 273, 295, 297.
(59-78 B.) *calumnias non temere
credendum* 119, 194, 195, 196.
(60-50 B.) *Pseudologista in Ti-
marchum* 80, 108, 118, 196,
197, 198, 324.
(61-9 B.) *de oeco* 198, 199, 276.
(62-73 B.) *Longaevi* 199, 200,
276.
(63-55 B.) *Patrias encomium* 297.
(64-2 B.) *de dipsadibus* 200.
(65-32 B.) *disputatio cum Hesiodo*
80.
(66-37 B.) *Navigium s. Vota* 78,
83, 84, 200, 201, 202,
281, 295, 317, 325, 523.
(67-42 B.) *Dialogi Meretricii* 78,
80, 89, 106, 110, 137, 202,
203, 204, 205, 206, 242, 264,
297.
(68-48 B.) *de morte Peregrini*

85, 107, 206, 207, 208,
209, 210.
(69-29 B.) *Fugitivi* 139, 210,
295.
(70-41 B.) *Saturnalia* 80, 84,
88, 89, 91, 97, 100, 101,
108, 112, 124, 128, 210,
211, 295, 297, 313.
(71-28 B.) *Convivium s. Lapi-
thae* 104, 211, 212.
(72-74 B.) *de Syria dea* 124,
212, 213, 298.
(73-67 B.) *Demosthenis Enco-
mium* 213, 215.
(74-21 B.) *Decorum concilium*
304.
(75-64 B.) *Cynicus* 215, 216.
(7-669 B.) *Pseudosophista s.
Solocista* 215, 216.
(77-72 B.) *Philopatris* 217,
218, 219.
(78-56 B.) *Charidemus* 220,
298.
(79-71 B.) *Nero* 220.
(80-80 B.) *Tragœdopodagra*
220.
(81-79 B.) *Ocyrus* 104, 221.
(82-81 B.) *Epigrammata* 221.
LYCOURGUS 98, 99, 249.
LYSIAS 3, 29, 37, 49, 68, 84,
111, 153, 158, 177, 187, 200,
206, 210, 213, 251, 258, 261,
262, 363, 325, 336, 374, 376,
377, 387.

M.

MACCABAEORUM lib. II. 480.
MANETHO 236.
MATRO ὁ παρωδός 363.
MENANDER 119, 152, 158, 190,
200, 204, 216, 217, 277,
312, 317, 328, 380, 400,
401, 542.

MIMNERMUS 390.
MOERIS 29, 255, 335.

N.

NICANDER 88, 393.
NICOMACHUS 375.

P.

PARTHENIUS 203.
PAUSANIAS 369, 370.
PHALARIS 234.
PHERECRATES 86, 244.
PHILO IUDAEUS 129.
PHOTII *Lexicon* 81, 121, 122,
134, 141, 167, 244, 361, 366.
PHRYNICHUS BEKKERI 128.
PHRYNICHUS LOBECKII 22, 26.
PLATO COMICUS 366.
PLATO
 Apologia 93, 191, 299, 300,
 342, 349.
 Alcibiades I. 58, 111, 200.
 Axiochus 153.
 Orito 103, 104.
 Euthyphro 165.
 Euthydemus 111.
 Epistolae 235.
 Gorgias 147, 334.
 Hippias maior 55, 154.
 Io 286.
 de Legibus 232, 256, 330,
 340, 360, 370, 525, 527,
 529, 533, 540.
 Menaxenus 149, 237, 285.
 Phaedo 98, 99, 100, 120,
 165, 231, 285, 300, 357.
 Protagoras 3, 91, 98, 111,
 165, 196, 197, 234, 372.
 Phaedrus 119, 165, 196,
 197.
 Philebus 297, 493.
 de Republica 54, 141, 165,

219, 232, 242, 259, 310,
361, 480, 525, 526—535.
Sisyphus 103.
Symposium 114, 140, 142,
209.
Theaetetus 299.
PLAUTUS 477.
PLUTARCHI
 Vitae 8, 15, 18, 25, 52, 56,
 60, 69, 82, 86, 87, 105,
 108, 121, 129, 151, 152,
 161, 177, 193, 219, 220,
 231, 239, 274, 323, 334,
 369, 371 sqq. 385 sqq.
 388, 390, 391, 525.
 Moralia 8, 69, 118, 141, 152,
 189, 195, 210, 247, 256,
 284, 340, 358, 359, 361,
 363, 364, 366, 374, 389,
 401, 402.
POLLUX 66, 365, 366, 372.
POLYAENUS 195, 202, 203, 223,
265, 290, 362, 364.
POLYBIUS 124.
PORPHYRIUS 193, 227.
POSIDIPPUS 188.

S.

Scholia in ARISTOPHANEM 109,
596.
Scholia ad LUCIANUM 278, 287.
Scholia in NICANDRUM 131.
Scholia ad HOMERI *Odysseam* 5.
Scholia Veneta in HOMERUM 218,
448, 633.
SCYLAX 124, 249.
SENECA 477.
SIMONIDES 63.
SOPHILUS 123.
SOPHOCLES 9, 15, 19, 71, 95,
156, 283, 289, 395.
STEPHANUS BYZANTINUS 124,
245, 326.

STOBAEUS

Florilegium 2, 8, 145, 206,
259, 343, 367, 371, 642.

Eclogae Physicae 9, 145, 392.

Appendix Florentina 12 sqq.

STRABO 3, 66, 246, 269, 277,
334, 343, 359, 360, 363, 366,
367, 370, 374.

SUIDAS 275.

T.

TELECLIDES 359.

THEOCRITUS 41, 110, 130.

THEOPHRASTUS 56, 66, 73, 136,
138, 204, 359, 560, 581.

THEOPOMPUS 298, 555.

THOMAS MAGISTER 340.

THUCYDIDES 17, 32, 33, 56,
92, 93, 98, 99, 117, 120,
132, 149, 153, 154, 156,
191, 214, 215, 230, 247,
253, 254, 271, 273, 276,
277, 279, 282, 291, 292,
298, 312, 326, 357, 368,
369, 427—457, 528.

TIMOCLES 358.

TIMOCREON RHODIUS 63.

X.

XENOPHON EPHESIUS 172.

XENOPHON

Cyropaedia 117, 120, 127,
136, 254, 336, 378, 455,
569.

Hellenica 33, 89, 97, 113,
114, 118, 125, 132, 145,
153, 155, 198, 204, 205,
214, 238, 242, 248, 250,
251, 260, 269, 273, 274,
279, 282, 289, 290, 292,
301, 369, 378, 392, 577.

Anabasis 33, 65, 98, 107, 113,
114, 250, 284, 291, 322,
325, 336, 434.

Memorabilia 154, 163, 265.

Apologia Socratis 342, 380.

Oeconomicus 9, 73, 204, 250,
343.

Hiero 116.

de rep. Lacedaemoniorum 342.

de re equestri 304.

Symposium 127.

de Venatione 131.

de Vectigalibus 243.

